

தமிழ்மொழி

வரலாறும்

ஒப்பிலக்கணமும்.

THE TAMIL LANGUAGE
A HISTORY AND COMPARATIVE GRAMMAR.

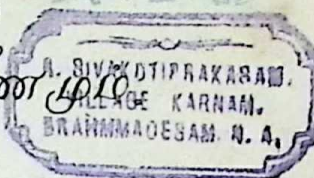

அன்புச்செல்வன்

இரா. அரங்கசாமி, M. A., M. O. L., Dip. In. Ling.

தமிழ் மொழி

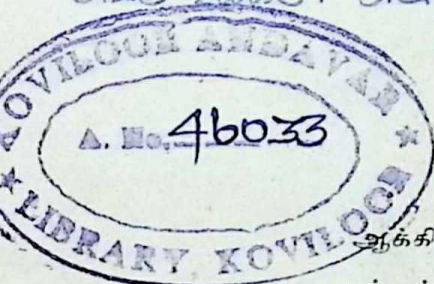
வரலாறும், ஒப்பிலக்கணமுமே

The Tamil Language

A History and Comparative Grammar.

மொழி யாவதென்றால் சொல்லுடைமை,
அதனை வளர்க்கல் அனைவர்க்கும்
பங்கிடுதல். மொழியை விழிநெருங்கி

— அ. ப. —

15.3.1980

ஆக்கியோன் :

அன்புச்செல்வன்,

இரா. அரங்கசாமி, M.A., M O.L., Dip. in. Ling.,

தமிழ்த்துணைப் பேராசிரியன்,

அரசினர் ஆடவர் கல்லாரி,

கும்பகோணம்.

உலக மொழிகள் ஹோய்ந்ததன்மேல்
உலர்ச்சுநடை காண்பதற்கு எந்தானதம்
பிழையாக நடந்ததெனத் தயவு இன்றி

★

— பரமசிவன்.

முதற் பதிப்பு - 1973.

உமை ஆசிரியருக்கே.

‘வெளியிடுவோர் :
திருவாட்டி. கமலம் அரங்கசாமி,
‘அன்பு இல்லம்’
சுவாமிநாத நகர்,
மேலக்காவேரி (அஞ்சல்),
கும்பகோணம்.

விலை. ரூ. 12-50

குமார் அச்சகம்,
8, காமாட்சி ஜோசியர் தெரு,
கும்பகோணம்.

என் ஞானத் தந்தையார்,

'செந்தமிழ்க் காவலர்'

பேராசிரியர்,

Dr. அ. சிதம்பரநாதனார், M.A., Ph.D.,

அவர்கட்கு அடியேனின்

அன்புக் காணிக்கை.

B.S. Devanathan

B.Lit. Final Year

Sri. S. B.S. Tamil College

mailam. S. A. 201

Tindivanam Taluk

604304

பகுதி 1

தமிழ் மொழி வரலாறு.

Part I

A History of the Tamil Language.

பொருத்தியர்,

Dr. கர. மீனாட்சிசுந்தரம்,

M.A., M. Litt., Ph D.,

முதன்மை அலுவல் ஆட்சியர்,

உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்,

அடையாறு,

சென்னை - 20.

27-12-1973.

அணித்துரை.

மொழிகளின் அமைப்பைப் பகுத்துணர்வது ஒரு நுண்ணிய கலை. ஒலி, ஒலி அமைப்பு, எழுத்து வடிவம், அவைகள் தம்முள் இணையுமுறை, சொல், சொற்கள் இணையுமுறை, சொற்கள் தொடர்ந்து வரக்கூடியதாகிக் கருத்தை விளக்கல்-போன்ற பல்வேறு கூறுகளைப் பகுத்துப் பார்ப்பது-இவை மொழியியல் என்னும் பெயரால் இப்பொழுது வழங்கப்படுகின்றன. ஒரு மொழி தம்முள் இவை அமைந்துள்ள பாங்கினை எடுத்துக்காட்டு வதற்கு இலக்கணம் என நம் முந்தையோர் பெயரிட்டனர். மேலை நாட்டார் தொடர்பு தமிழோடு ஏற்பட்ட சின் அவர்கள் தமிழைக் கற்க முயன்றனர். அப் பொழுது தமிழை அவர்களுடைய மொழி இலக்கண அடிப்படையில் பகுத்துப் பார்க்க விழைந்தனர் அதற்கு முதல் வழிகாட்டியாக வீரமாமுனிவரைக் கூறலாம். பலரும் பல இந்திய மொழிகளைக் கற்கும்போது ஒன்றோடு ஒன்று இணைத்துப் பார்த்து ஒப்பியல் ஆய்வு எதிர்ப்பு முயன்றனர். தென்னிந்திய மொழிகள் - ஒரு கூட்டமாய் அமைவதையும், இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளிலிருந்து அவை வேறுபட்டு நிற்பதையும், டாக்டர் கால்டுவெல் விரிவான முறையில் ஆய்ந்து ஒரு நூலை வழங்கினார். அதன்பின் திராவிடமொழிகளை ஒப்பிட்டு ஆராயும் முறை வளரலாயிற்று. அவர்கள் கற்கும்போது பேச்சு மொழிக்கும், இலக்கிய மொழிக்கும் சில வேறுபாடுகளைக் கண்டார்கள். ஆற்றைச்-ட்டிககாட்டவும் அவர்கள் தயங்கவில்லை. இதச் சுடல் தனித் தமிழியக்கத்திற்கு உரமாக அமைந்தது. அவை மொழி ஆராய்ச்சி தமிழில் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிந்து வளரத் தொடங்கிற்று.

(1) பழைய இலக்கிய இலக்கணங்களிலுள்ள மொழி இயல்புகளைப் புதிய கண்ணோட்டத்துடன் ஆராய்தல். (2) தற்பொழுதுள்ள பேச்சு மொழிகளின் இயல்பை விளக்கல். (3) திராவிட மொழிகளை ஒப்பிட்டு ஆய்ந்து உண்மைகளைக் காண முயல். இம்முன்று அடிப்படைகளிலும் மேலைநாட்டாரும், நம் நாட்டாரும் மேலைநாட்டுப் பாணியில் ஆய்வு செய்து கட்டுரைகளையும், நூல்களையும் வெளியிட்டு வருகிறார்கள். எனினும் இவர்கள் கண்டு வருவன எல்லாம் முடிந்த முடிபுகள் என ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலை உருவாகவில்லை. ஆய்வு நிலையிலேயே நிற்கின்றன.

இவ்வகையான ஆராய்ச்சி முடிபுகள் தமிழ்ப் புலவரும், தமிழ் மக்களும் அறியுமாறு பரப்பப்படவில்லை. மேலும் இவ்வாய்வு முறையில் எழுதப்படும் நூல்களும், கட்டுரைகளும் பல குறியீட்டு முறைகளைக் கொண்டதால் (பக். 178, 180, 194, 291) பெரும்பான்மையான மக்கள் விளங்கிக் கொள்வதில் இடர்ப்பாடு உள்ளது. இடைக்காலத்தில் சமக்கிருத மொழித் காக்குதலால் அம் மொழியை அளவுகோலாக வைத்து அதற்கேற்ப ஆராய்ந்து செய்யப்பட்ட வீரசோழியம் போல மேனாட்டு முறையை ஒட்டி எழுதப்படும் இந்த நூல்களும் ஆய்விடுமோ என அஞ்சுபவரும் உண்டு. வீரசோழியம் கேடு செய்யலாம் என எண்ணிய நற்றமிழர் ஒருவர் நல்ல நூலை - நன்னூலைத் - தந்தார் எனவும் எண்ணுகின்றனர். வீரசோழியத்தின் வாழ்வை எல்லோரும் அறிவர். ஆகையால் புதியமுறை ஆய்வுகண்டு அஞ்ச வேண்டியதில்லை. காலச் சல்லடை சலித்து நன்மையையே நிற்கச் செய்யும். தவிர இம்முறையில் பேச்சு மொழிக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது (பக். 183, 184, 204, 205). நீண்ட காலமாக அடிமையாய் இருந்த கல்வியற்றிருந்த பல மொழியாளர் வந்த கலந்த தமிழ்ச் சமுதாயமானதால் ஒலிக் கல்விகள்தான் தற்போது ஏற்பட்டுள்ளன. ஆனால், அது தமிழ்நாட்டிலே பெருகப்பெருக, கல்வி வளம் வளம் முங்கு பெறு

வீடும். ஆயினும் இப்பொழுது பேசப்படுவனவற்றை ஏற்குமாறு செய்தால் தமிழ்மொழியின் சாகாத் தன்மைக்குச் சவால் ஆகிவிடுமோ என அஞ்சுவரும் உண்டு. ஆகவே பல்வேறு காரணங்களால் புதிய முறை மொழி ஆராய்ச்சி தமிழ்ப் பெரும் புலவர்களால் வீரம்பி வளர்க்கப்படவில்லையோ என நினைக்க இடம் தருகின்றது.

புதிய மொழியியல் கல்வி தமிழ் எம். ஏ. படிக்கும் மாணவர்கட்குப் பல பாடங்களுள் ஒன்றாக வைக்கப் பெற்றுள்ளது. இருப்பினும் அது ஏனோ ஊட்டம் பெறக் காணோம். ஒரு சமயம் அதனைக் கற்பிக்கும் முறையும், அதற்கு ஒதுக்கப்படும் இடமும் அதற்கெனத் தமிழில் பல நூல்கள் இல்லாமையும் காரணமாகலாம். அத்துறையில் நூல்கள் இல்லாமையை நீக்க முயல்பவர்கள் வரிசையில் திரு. இரா. அரங்கசாமி, எம். ஏ., எம். ஓ. எல்., அவர்கள் சிறந்த இடம்பெற்ற இந்நூலை ஆக்கியுள்ளார். பல்வேறு பேராசிரியர்களிடம் தாம் கற்ற செய்திகளையும், பல்வேறு ஆங்கில நூல்களில் காணப்படும் செய்திகளையும் தொகுத்தும், பகுத்தும் நிரல்படப் பல கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். அவருடைய உழைப்பையும் முயற்சியையும் நூலைப் பார்ப்போர் பாராட்டாமல் இருப்பது அருமை. தமிழ் எம். ஏ. கற்கும் மாணவர்கட்கு ஓர் ஊன்றுகோல் போல் உதவலாம் என நம்புகிறேன்.

வளரும் ஆராய்ச்சியில் கருத்துக்களில் மாறுபாடு இருப்பது இயற்கை. இந்நூலிலுள்ள சில கருத்துக்கள் எனக்கு உடன்பாடில்லை. அதனால் அவற்றில் இரண்டொன்றைச் சுட்டுகிறேன்.

(1) செந்தமிழ்ப் பாநலன்களும், பழங்கால உரைநடையும் இன்றைய பேச்சு வழக்கினின்றும் முற்றிலும் மாறுபட்டவையாய் விளங்குகின்றன. (பக். 33)

(2) புலவர் மீமைக்கள் வடசொற்களைப் புறக்கணிக்கவும், பாமரர் வடசொற்களை மிகுதியாகக் கொண்டனர். (பக். 99)

மேலும் இந்நூலில் காணப்படும் சில முடிபுகள் முடிந்த முடிபுகளாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவை எனச் சொல்லுதல் இயலாது. இன்னும் ஆராய்ச்சி நிலையில் உள்ளவையே. அவற்றிற்கு ஒரிரண்டு எடுத்துக் காட்டுக்கள் :-

(1) 'அவ்வை' என்பது 'அம்மை' என்பதின் திரிபாதலால் 'ஒளவை' என்பது காலத்தால் பிந்தியது எனக் கூறுவர். (பக். 188)

(2) 'ங்' என்பது ஒரு தனிப்பட்ட ஒலியனாகக் கருதப்படாமல் ககரவொலியின் மாற்றொலியனாகவே கொள்ளப்படும்.

இங்கெல்லாம் இக்கருத்துக்கள் யாருடையவை என்பதை அடிக்குறிப்பில் தந்திருந்தால் கற்பார்க்கு எளிமையாய் இருந்திருக்கும். அவற்றை அடுத்த பதிப்பில் செய்வார் என உறுதியுடையேன்.

தமிழார்வத்தோடு படிக்கும் தனித்தமிழ்ப் புலவர்க்கு ஆங்கில எழுத்துக்களில் இடையிடையே தந்திருக்கும் பெயர்களும், ஆங்கில வாக்கியங்களும் அலுப்பை ஏற்படுத்தலாம். அவற்றை அடுத்த பதிப்பில் பக்கங்களின் அடிப்பகுதியில் தனியாகத் தருவார் என நம்புகிறேன்.

மேலைநாட்டு வரையறைகளை எடுத்துக் காட்டுவது திரு. அரங்கசாயி அவர்களுடைய பரந்த படிப்பையும், இணைக்கும் திறனையும், ஆழந்த புலமையையும் காட்டுகின்றது. மொழி இலக்கணங்களில் அவர் முழுகி நீந்தி வெற்றி பெற்றுள்ளார் என நம்பலாம் அவருடைய கன்னி முயற்சியைத் தயிமுலகம் போற்றிப் பயன்படுத்தி அவருக்கு ஊக்கம் தந்து மென்மேலும் இத்துறையில் அவருழைத்துத் தமிழன்னைக்கு மாலைகள் சூட்டுமாறு செய்யும் என்பது உறுதி. என் நெஞ்சு நிறைந்த வாழ்த்துக்களையும், அன்பையும் உங்களுடன் கலந்து அவர்கட்குப் பொழிகின்றேன்.

கா. மீனாட்சிசுந்தரம்.

பேராசிரியர்,

வா. இராமகிருட்டிணன்,

M. A., M. Litt.,

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்.

அரசினர் கல்லூரி,

குடங்கை.

29-12-1973.

பாராட்டுரை.

உலகிலுள்ள உயிரினங்களுக்குள் மேன்மையானது மக்களினம். அதனாற்றான் 'அரிது அரிது மானிடராதல் அரிது' என்ற வாக்கு உண்டாயிற்று. மனிதன் மற்ற உயிர்களைவிட உயர்ந்திருப்பதற்குச் சிறந்த கருவியாயிருப்பது அவன் ஆக்கிக்கொண்ட மொழியே. ஞாலத்தின்கண் வழக்கிலுள்ள மொழிகள் எண்ணற்றவை. அவற்றின் தோற்றத்தைப் பற்றிய கொள்கைகள் பல. யாவரும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்க கொள்கை இன்னும் உருவாகவில்லை. இந்நிலையில் மொழி ஆராய்ச்சி உலகெங்கும் வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றது.

உலக மொழிகளுள் பழமையும் புதுமையும் ஒருங்கே அமைந்த சிறப்புப் பொருந்திய தமிழ்மொழியைப் பண்டைக் கால அறிஞர் ஆராய்ந்த அளவில் பிற்காலத்தார் ஆராய எண்ணினா இல்லை. தற்கால அறிஞர் வியக்கும் வன்ணம் மொழியியல் பற்றிய செய்திகள் நம் பழந்தமிழ் இலக்கண மாகிய தொல்காப்பியத்தில் பொதிந்துள்ளன. பின்னர் ஐரோப்பியர் வருகை வரையில் அவ்விவக்கணத்திற்கு விளக்கமும், சுருக்கமும் தந்தனரேயன்றி மொழியியல் ஆய்வு மேற்கொண்டாரில்லை. சென்ற நூற்றாண்டில் இந்நாடு போந்த ஐரோப்பியராகிய டாக்டர் R. கர்ட்டுவெல் தமிழ்மொழியை இக்கால முறையில் ஆராயும்போது இம்மொழிக்கும், இந்நாட்டிலுள்ள பிறமொழிகளுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை அறிந்தார். தமிழும், தென்னிந்தியாவில் பேசப்படும் ஏனைய மொழிகளும் தம்முள் பல மொழியியல் ஒற்றுமைகளைக் கொண்டிருப்பதை அறிந்து, அவை திராவிட மொழிகள் என்ற ஒரினத்தைச் சார்ந்தவை என்ற நிறைவை, இதுவரை அவற்றிற்கு ஒப்பதும் மிக்கதும் இல்லையென்றும்படி திராவிட மொழி ஒப்பிலக்கணத்தையும் இயற்றியதுடன் நந்தமிழ்

எவ்வளவு செம்மையான சிறப்புடைய மொழி என்பதையும் எடுத்துக்காட்டினர். பின் தமிழறிஞர் பலர் எண்ணற்ற நூல்களை இயற்றினர். அவை யாவும் இலக்கியம், இலக்கிய ஆராய்ச்சி என்ற வகைகளுள் அடங்குவனவே. மொழியியல் நுழைந்து ஆராய்வோர் மிகச்சிலரே. திராவிட மொழிகளைப் பற்றிய சிறந்த மொழியியல் நூல்கள் பேராசிரியர் T. பர்ரோ, பேராசிரியர் M. B. எம்னோவ் முதலிய மேனாட்டினரால் இயற்றப்பெற்று வருகின்றன.

மொழியியல் ஒப்பிலக்கணம் பயில, ஆசிரியரும், மாணவரும், அறிஞரும் ஆங்கிலத்திலுள்ள பல நூல்களைக் கற்கவேண்டிய துன்பநிலையிலுள்ளனர். ஒரு சிலர் மூல நூல்களைக் கண்ணாலும் காணாது சிலர் குறிப்புக்களையே நம்பி அமைந்து விடுகின்றனர். இக்குறையைத் திரு. இரா. அரங்கசாமி அவர்களது நூல் ஒருவாறு போக்குகின்றது எனத் துணிந்து கூறலாம். இவ்வாசிரியர் தமிழ்மொழி, திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம், மொழி வரலாறு, மொழியியல் முதலியவற்றுள் தோன்றியுள்ள பல ஆங்கில நூல்களை நன்கு கற்ற அறிவையும், பல்லாண்டுகள் கல்லூரி மாணவர்கட்கு மொழியியலும், ஒப்பிலக்கணமும் பயிற்றுவித்த அனுபவத் தையும் கொண்டு இந்நூலைச் சிறந்த முறையில் படைத் துள்ளார்.

தமிழின் சிறப்பியல்புகளையும், தனித்தன்மைகளையும், பழந்தமிழரின் மொழியியல் கொள்கைகளையும் அறிய முற்படு வார்க்கு இந்நூல் ஒரு வழி காட்டியாய் அமையுமென்பதில் ஐயமில்லை. பல்கலைக்கழக இளங்கலை, முதுகலை மாணவர்க்குப் பாடநூல் நிலையிலும், தமிழக அரசுப் பணியாளர் தேர்வுக் குழு நடத்தும் போட்டித் தேர்வு எழுத விரும்புவோர்க்கு உறு துணையாக அமையும் வகையிலும் இந்நூல் அமைந்துள்ளதால் அவர்கள் பெரிதும் பயன்பெறுவர் என நம்புகிறேன்.

இந்நூலாசிரியரது அரிய முயற்சியைப் பாராட்டு கிறேன். அவரது உழைப்பை ஆதரித்தும், ஆர்வத்தைப் பெருக்கியும், மேலும் இத்துறையில் பல நூல்களை உருவாக்க ஊக்கமளித்தல் தமிழர்தம் கடமை.

வா. இராமகிருட்டிணன்.

திருவாட்டி,

பெரியநாயகி சிதம்பரநாதன்,

38, க. வி. வடக்குத்திடு,

குடந்தை.

16-12-1973.

வாழ்த்துரை.

உயர்தனிச் செம்மொழியாம் தமிழ் மிக மிகத் தொன்மையானது. அத்தமிழின் பெருமையைப் பாராட்டிப் போற்றுவது நம் கடன். அன்புச்செல்வன், திரு. இரா. அரங்கசாமி அவர்கள் தம் உழைப்பால் “தமிழ் மொழி-வரலாறும், ஒப்பிலக்கணமும்” என்ற நூலினை இயற்றி, எண்கணவர், பேராசிரியர். டாக்டர். அ. சிதம்பரநாதனார் அவர்களின் நினைவஞ்சலியாகப் படைப்பதில் எனக்கும் பெருமையுண்டு. அவர் நூல் மாணவ உலகிற்குப் பெரிதும் பயன்தரும் என்று நம்புகிறேன். அவர் கன்னிப்படைப்பு வளர உளமார வாழ்த்துகிறேன். இப்பணியைத் தொடர்ந்து மேன்மேலும் அன்புச் செல்வனின் கட்டுரைச்சிந்தனை வளர அனைத்தும் வல்ல இறைவனை இறைஞ்சுவன். நல்வாழ்த்துக்கள்.

சி. பெரியநாயகி.

அன்பு வளர்க !

ந ன் ன ி யு ரை .

அறிவு தொட்டனைத்தூறும் மணற்கேணி போன்றது. உலக மக்களின் உணர்ச்சிப் பிழம்பாய் ஒளிரவல்ல மொழிகளைப் பற்றிய ஆக்கச் சிந்தனைகள் நாள்தோறும் பெருகி வருதல் கண்கூடு. 'உயர்தனிச் செம்மொழி' எனப் பெறும் நம் அன்னைத்தமிழ் அறப்பழமை மிக்கது. இருவகை வழக்கின் கண்ணும் நனி சிறப்போடு இலங்கிப் பண்பட்ட இலக்கிய இலக்கண வளம் மிகக் கொண்டு ஒளிரவல்லது. இப்பெற்றி வாய்ந்த பைந்தமிழைப் பிற ஜன மொழிகளோடு ஒப்பிட்டுக் காணும் 'மொழியியல்' என்னும் ஆக்கத்துறை இன்று வளர்ச்சி யுற்று வருதலை நாம் அறிவோம். அவ்வகையில் தமிழ்மொழி வரலாற்றையும், ஒப்பியன் மொழியிலக்கணத்தையும் புதிய கண்ணோட்டத்தோடு காணும் அறிவுவேட்கை என் பேரவாவாக, மலர இம்முயற்சியில் ஈடுபாடு கொண்டேன்.

ஆராய்ச்சியுலகு முடிவு காண இயலாதவொன்று. அறிவு வளர வளர, ஆக்கச் சிந்தனைகளும் வளர்தல் ஒருதலை. மேனாட்டு மொழியியல் அறிஞர்களாலும், தென்னகப் பேராசிரியப் பெருமக்களாலும் இன்று பல நூல்கள் வெளி வருகின்றன. அவ்வரிசையில் என் முதன் முயற்சி சாலச் சிறிதே. என்னை ஆளாக்கிய அறிவாலயமாம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்து மாணவ வாழ்க்கையிலும், அரசுத் துறையில் கல்லூரி ஆசானாகப் பதினாறு ஆண்டுகட்கு மேலாகப் பணியாற்றிவரும் தொழில் வாழ்க்கையிலும் நான் கற்றவை மிகச்சிலவே. மொழியியல் பாடத்தை நான் மாணவர் பலருக்குக் கொடுக்கும் காலத்து, ஒரு நூல் எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணம் வளர, அஃது இன்று உருவாகி வெளிவரத் திருமுருகன் திருவருளே கூட்டிற்று என்று நம்புகின்றேன்.

இன்றைய அறிவுப் போராட்டத்தில் எத்தகைய புதிய முயற்சியும் குறையோடு ஒன்றியே இருக்கும். எனினும் சில

வரையறைகளை நானே வகுத்துக்கொண்டு தமிழ் மொழி வரலாறு, ஒப்பியல் இலக்கணம், விளக்கவுரை மொழியியல் ஆகிய முத்திறக் கூறுகளில் சிந்தனை தொடரவே, அவற்றை இரு பகுதிகளாகப் பாகுபடுத்தியுள்ளேன். ஒப்பியல் படிப்புக்கு ஆங்கில நூலறிவு வேண்டற்பாலது. பன்னாட்டு மொழியியல் பேராசிரியர்களின் கருத்துக்களைச் சீராகப் பயின்று உரியவாறு ஆங்காங்கே கையாண்டு மேற்கோளாகக் காட்டியுள்ளேன். இருமொழிக் கலப்பால் தனித்தமிழ் நடை சிதைவுறும் என்று அறிந்தும், தொல்காப்பியம், நன்னூல், மொழியியல் ஆகியவற்றை ஒப்புமைப்படுத்திக் காணுங்கால், எழுத்துப் பெயர்ப்பு முறையைத் தழுவியும், ஆங்கிலப் பெயர்களைச் சிதைக்காது அவ்வாறே எடுத்தாண்டும் உள்ளேன். இப் பெருங் குறையை அறிஞர் உலகம் மன்னித் தருளுமாக என்று வேண்டுவன். தொன்மை இலக்கணங்களோடு, இன்றைய மொழியியலை ஒப்புமைப்படுத்திக் காட்ட முற்பட்டு அவற்றையும் ஒப்பியல் நீர்மைக்கு ஏற்றவாறு அமைத்துள்ளேன். இத்துறையில் கருத்து வேறுபாடுகளும், ஒவ்வாக் கருத்துக்களும் இருத்தலை உணர்வேன். இன்னும் சான்றோர்தம் அறிவுரைகளைக் கேட்டுத் தெளிந்து அடுத்த பதிப்பில் அக்குறை கடிந்து நிறைவூட்டுவேன். அரசுப் பணியில் எனது அன்றாடக் கடமைகட்குப் பழுது நேராவகையில் இந்நூலை எழுதியுள்ளேன் என்று உறுதி கூறுகிறேன்.

“என் நெஞ்சந் திறப்போர் நிற்காண்குவரே” என் பது அன்புணர்வின் சொல்லோவியம். என்னை அறிவுலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தும், நற்றாயினும் இனியாராய் ஞானப்பால் ஊட்டி வாழ வைத்தும், ‘அன்புத் தெய்வம்’ ஆக ஒளிர்பவர் என் ஞானத் தந்தையார், பேராசிரியர், ‘செந்தமிழ்க் காவலர்’ Dr. அ. சிதம்பரநாதனார், M.A., Ph.D., அவர்களே ஆவர். அன்றார் அருளோடு ஊட்டிய மொழிப்பாலே என் மெய்யறிவை வளர்ப்பதால், முதற்கண் அவருக்கு இதனை ‘அன்புக் காணிக்கை’யாகப் பணிவன் போடு படைக்கின்றேன்.

மொழியியல் மேதையும், பல்கலைச் செம்மலும், பன்மொழிப் புலவருமாகிய பேராசிரியர் **Dr. தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரன்**, **M.A., B.L., M.O.L., D.Litt.**, அவர்களிடம் நான் தவங்கிடந்து பெற்ற அமிழ்தைச் சுவைத்து இன்புற்றுக் கற்றவை எண்ணில. அவற்றைத் தமிழலகத்திற்குத் தர விரும்பிய ஞான்று அப்பெருந்தகையினர் என்னை ஊக்கு வித்த பெருந்தன்மைக்கு என்றும் நன்றிக் கடப்பாடு உடையேன்.

என்பால் அருள் சுரந்து, அறிவு வழியில் ஆற்றுப் படுத்தி, எனது வேணவாவைப் பாராட்டி, அறிவுரை பகர்ந்து, ஆக்கக் கருத்துக்களைக் கூறி, இந்நூல் வெளிவரப் பெருந்துணை புரிந்த சான்றோர் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனத்தின் முதன்மை அலுவல் ஆட்சியர் ஆகப் பணியாற்றும் பேராசிரியப் பெருந்தகை **Dr. கா. மீனாட்சி சுந்தரம்**, **M.A., M.Litt., Ph.D.**, அவர்களே எனில் மிகையன்று. அக்கனிவு நெஞ்சினரின் கண்ணோட்டம் இன்றேல் இப்பேதையின் கனவு நனவாகுதலும் ஒல்லுமோ? இந்நூற்கு அழகுற அணிந்துரை நல்கிய அவ்வருளாளருக்கு அடியேனின் நெஞ்சுவந்த நன்றியை உரிமையாக்குவன்.

*என் ஆசிரியப் பணியில் முதுகலை வகுப்பிற்கு மொழி நூல் கற்றுக் கொடுக்கும் வாய்ப்பு நல்கியும், மொழியியல் துறையில் காலத்தைப் போக்காது நூல் எழுதுமாறு பணித்தும், முயற்சியை மேற்கொண்டபின் ஆர்வத்தோடு ஆக்கக்கருத்துக்களைக் கூறியும், நெஞ்சு நிறைவோடு பாராட்டுரையைப் பரிவோடு வழங்கியும் நெறிப்படுத்திய நன்மனச் செம்மலர் என் துறைத் தலைவராகிய பேராசிரியர் திரு. **வா. இராமகிருட்டிணன்**, **M.A., M.Litt.**, அவர்கள் ஆவர். அவர் போற்றுரைக்கு நான் உள்ளங் கனிந்த நன்றியினைக் கூறுவன்.

என்பால் மகன்மைப் பாசங்காட்டிப் பேராசிரியர் தம் கட்டுரை ஒன்றினை இந்நூலுள் பெருமதிப்புக் காரணமாகச் சேர்த்துக் கொள்ள இசைவு நல்கி, வாழ்த்துரை கூறிப் போற்றிய திருவாட்டி. **பெரியநாயகி சிதம்பரநாதன்** அவர்களின் தாயுள்ளத்திற்கு நன்றியறிதலுடையேன்.

என்னுடைய பிறவிப்பயனில் ஒரு நூலாசிரியனாகக் காணத்துடித்த மதிப்பிற்குரிய எந்தையார் திருவாளர் **R. இராஜபிள்ளை**, அன்னையார் திருவாட்டி சரசுவதியம்மாள், மாமனார் திரு. **K. S. பழநிமுத்துப் பிள்ளை** ஆகியோர்க்கு வணக்கம் செலுத்துவதோடு அவர்களின் தண்ணளியை மறத்தலும் இயலுமோ? இந்நூலைத் தானே வெளியிட முன் வந்து, அறிவு வாழ்வில் பங்குகொண்டு ஊக்குவிக்கும் மன முடையவளாகத் திகழ்ந்து, இப்படைப்புக்கு உயிர்த்துடிப் பென ஒளிப்பவளாய் அமைத்தவள் என் மனைவி **கமலம்**. அவள் ஆசையும் நிறைவேறுவதில் எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சி தானே! அருமைத் தமிழின் பெருமையைப் புதிய கண்ணோட்டத்தோடு படைத்து அச்சில் கொணரும் எனது வேட்கைக்குத் தோன்றத் துணையாய் இருந்து, இந்நூல் வெளிவரும் வரையில் உள்ளத் துடிப்பாய் நின்று செயல்பட்டவள் என் மாணவி செல்வி. **காந்தா**. இந்நூல் அழகுற ஆலோசனை கூறிக் காலமறிந்து வினையாற்றியவர் மேதகு நண்பர் திரு. **V. குமரேசன்** அவர்கள். இவர்களுக்கு நான் நன்றிசொல்லுதல் நன்றே!

ஆர்வ ஈடுபாட்டுடனும், அயரா உழைப்புடனும், செயல் திறனுடனும் இரவு பகலாகப் பாடுபட்டு என் நூலினை அச்சாக்கிக் கொணர்ந்த கடமைச் செல்வர்கள், குடந்தை குமார் அச்சகத்து உரிமையாளரும், என் முன்னாள் மாணவருமாகிய திரு. **G. K. கணேசன்** அவர்களும், மேலாளர் திரு. **R. நாராயணசாமி** அவர்களும், அவ்வச்சகத்துப் பணியாற்றும் பொறுப்புமிகு ஊழியர்களுமே எனல் மிகையாமோ? காலமறிந்து, செயலுணர்ந்து அவர்கள் ஆற்றிய பேருதவிக்கு நன்றி என்று சொல்லளவில் கூறுவதோடு அவர்களின் முயற்சியை நான் பாராட்டவும் கடமைப்படுவேன்.

என் உள்ளங் கவர் மாணவர்கட்கும், ஊக்குவிக்கும் அறிஞர் பெருமக்கட்கும், தமிழ்ப் பேராசிரியர்கட்கும், இதனைக் கற்கும் பலர்க்கும் நன்றி பல.

என் அன்புத்தெய்வம் சிதம்பரநாதன் திருவடிபோற்றி எளியேனின் கன்னிப் படைப்பைப் பணிவோடு உங்கள் முன் படைக்கின்றேன்.

‘அன்பு இல்லம்’
குடந்தை.
30—12—73.

மிக்க நன்றி.

அன்புச் செல்வன்,
இரா. அரங்கசாமி.

பகுதி 1. தமிழ்மொழி வரலாறு.

Part I. A History of the Tamil Language.

எண்	பொருள்	பக்கம்
1	மொழி	1
2	மொழியின் தோற்றம்	7
3	மொழிகளின் பாகுபாடு	15
4	ஒப்பியன் முறை	21
5	தமிழ்மொழி வரலாற்று மூலங்கள்	26
6	தமிழ்மொழியின் தொன்மை	32
7	தமிழ் வழங்கும் மானிலப் பரப்பு	37
8	செந்தமிழ், கொடுத்தமிழ்ப் பாகுபாடுகள்	41
9	கிளைமொழியும், பொதுமொழியும்	49
10	மொழி எழுத்துக்களின் அமைப்பு	56
11	திராவிட எழுத்துக்கள்	62
12	வட்டெழுத்து	67
13	சொற்றொகுதி	75
14	சொற்றொடரமைதி	79
15	சொல்லும் பொருளும்	90
16	மொழிச் செல்வாக்கு	97
17	ஆங்கில அகராதிகளில் தமிழ்ச்சொற்கள்	106

பகுதி 2. ஒப்பியல் இலக்கணமும், விளக்கவுரை மொழியியலும்.

Part II. The Comparative Grammar & The Descriptive Linguistics.

18	திராவிட மொழிகள்	113
19	பண்படுத்தப்பெற்ற மொழிகள்	117
20	பண்படுத்தப்பெறா மொழிகள்	137
21	திராவிட மொழிகள் இணைகின்ற வகை	144
22	திராவிட மொழிகளும், வடமொழியும்	150
23	திராவிட மொழிகளும், சித்திய இனக்கூறும்	158
24	ஒலியியல்	167

25	ஒலியனும், மாற்றொலியனும்	171
26✓	திராவிட உயிரமைப்பு முறை	176
27✓	உயிரொலியின் சிறப்பு நீர்மைகள்	182
28✓	திராவிட மெய்யொலிகள்	199
29	மெய்யொலிகளின் சிறப்பியல்புகள்	203
30	ஒலியசை முறை	218
31	ஆய்தம்	222
32	மொழி முதல், இறுதி எழுத்துக்கள்	227
33✓	சார்பொலிகள்	231
34✓	திராவிட அடிச்சொற்கள்	239
35✓	திணைப்பாகுபாடு	254
36✓	எண்கள்	261
37✓	வேற்றுமை	269
38	பெயரடைகள்	281
39✓	எண்ணுப் பெயர்கள்	293
40✓	இடப்பெயர்கள்	308
41	சுட்டு, வினாப்பெயர்கள்	321
42	சொல்லுருபனியல்	326
43	புணரியலும், சாரியைகளும்	343
44✓	வினைச்சொற்கள்	355
45✓	முக்காலங்கள்	360
46	பெயரெச்சம்	375
47	வினையெச்சம்	380
48✓	வினைப்பாகுபாடுகள்	386
49	செயப்பாட்டு வினை	394
50	இலக்கணமும் மொழியியலும்	401
	மேற்கோள் நூல்கள் :	417
	பிழை திருத்தம்	421

A System of Transliteration of Tamil.

தமிழ் எழுத்துப் பெயர்ப்பு முறை.

உயிரெழுத்துக்கள் — Vowels.

குறில் — Short

அ.....a

இ.....i

உ.....u

எ.....e

ஓ.....o

நெடில் — Long

ஆ.....ā

ஈ.....ī

ஊ.....ū

ஏ.....ē

ஔ.....ō

ஐ — ai

ஒள — au

ஃ — K

மெய்யெழுத்துக்கள் — Consonants.

வல்லினம்
Plosives

க ... k

ச ... c

ட் ... t

த் ... t

ப் ... p

ற் ... r

மெல்லினம்
Nasals

ங் ... n

ஞ் ... ñ

ண் ... n

ந் ... n

ம் ... m

ன் ... n

இடையினம்
Laterals

ய் ... y

ர் ... r

ல் ... l

வ் ... v

ழ் ... l

ள் ... l

1. 'மொழி'. The Language

அறிவு வளர வளர ஆய்வுத்துறையில் வளன்பெருகி வருதலை நாம் காண்கின்றோம். புதுமையென ஒன்று நம்மிடையே பூத்துக் குலுங்கி வருதலை நாம் இனிது நுகர்கின்றோம். மன வாழ்வு இவ்வுலகிடை மிளிர் வேண்டும் என்ற எண்ணம் நம் மக்களின் உயிர்த் துடிப்பாக இயங்கி வருமாயின், நாம் அறிஞர் வியக்கும் வண்ணம் பல் துறையிலும் முன்னேற்றம் காண்போம் என்பது வெள்ளிடை மலை. மக்கட் பிறப்பில் வேற்றுமை கற்பிக்க எவரும் முன் வாரார். ஆனால் அவர்கள் பேசும் மொழியில் பல்வேறு கருத்து வேறுபாடுகள் நிலைத்து வருகின்றன. அவ் வேற்றுமைகளைக் களைந்தெறிய வேண்டுமென்பது நம் நோக்கமன்று. உண்மைகளை நிலைநாட்டும் மனத் திண்மை அமைந்தால் தான், வேற்றுமை கற்பிக்கும் சமுதாயத்தில் உயிரோட்டம் இயங்கும். வேற்றுமையில் உண்மைக் கருத்துக்கள் வெளிப்படும் என்பதை உணர்க. உலகின் வாழ்வியல் போராட்டத்தில் போட்டியும் பகையும் அமைய, அறிவுத் துறையிலும் புதுமை களைப் படைக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் உந்திட, இன்று வான் வெளியில் சுழலும் அளவுக்கு அறிவியல் வளர்ந்துள்ளமையை உணர்க. எனவே, இவ்வடிப்படை உணர்வில் நம் கருத்தினைச் செலுத்தி இன்றைய புதுமைத் துறையாம் 'மொழியியல்' தொகுப்பில் அன்னை மொழியின் மாண்பினை அறிவுலகில் படைத்தல் நேரிதுதானே !

கடந்த பல்லாண்டுகளாக நாம் மக்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றினை ஆய்ந்து வருகின்றோம். அவர்களின் தொன்மைக் கால வாழ்வில் அவர் படைத்த மொழியின் அமைப்பினையும் காணலே மொழியாய்வில் ஈடுபட்டோரின் தலையாய கடமை யெனில் மிகையன்று. மக்களின் நலங்கருதி, மக்களால் படைக்கப்பட்டு, மக்களால் உயிர் போன்று பேணி வளர்க்கப் பட்டு வரும் பெருங்கலையே மொழி. இதனை அறிவுக் கலையெனச் சுட்டுதல் நலமிகு வழக்கு எனலாம். இயற்கையின் இனிய எழிலைச் சுவைத்து வாழ்ந்தோர் தம் எண்ணக் கருவூலத்தில் உணர்வு அலைகள்மோதி, உரிய வெளியீடு காணாது, உள்ளேயே அழுந்திப் படிந்திருக்க வேண்டும். எத்தகைய துழ்நிலையிலும் ஒன்றின் பெருக்கத்தை அடைத்து வைக்க முற்பட்டால், அழுத்த மிகுதியால் யாதேனும் ஒரு வழியே அது வெளிப்படும். அலை கடலின் ஓசைக்கு அழுத்தமன்றோ காரணம்? அது போன்று உள்ளத்து எழும் உணர்ச்சிகட்கு ஒரு வெளியீடு வேண்டு

மன்றோ! தொன்மை மக்களின் உள்ளத்தே அழுந்தப் பெற்ற எண்ணங்களின் வெளிப்பாட்டிற்சத துணை புரிவது மொழி (Outburst of human feelings and emotions)

ஒருவர் தம் எண்ணங்களைப் பிறர்க்கு வெளிப்படுத்தப் பயன்படும் கருவியே மொழியாம். இம்மொழி மக்களின் அறிவுத் திறனைச் செப்பமுற விளக்க வல்ல அரியதொரு கலையாக விளங்கி, நம்மை வாழவைக்கிறது எனலாம். இம் மொழியினை 'Language' என்று ஆங்கிலத்தில் அழைப்பர். நாக்கினை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழும்ஒலி அமைப்பினை ஒட்டியே அப்பெயர் வழங்கி இருத்தல் வேண்டும்.

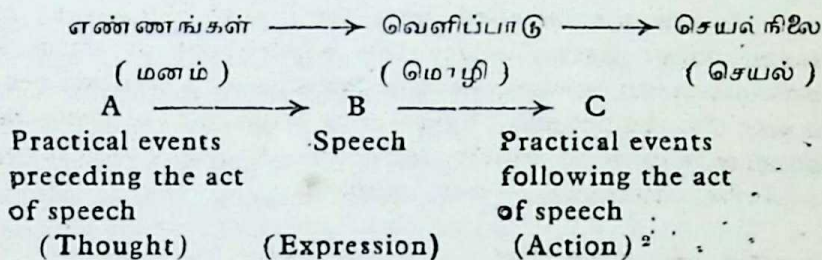
"Language (adapted from the French language, from langue-tongue, Latin, lingua) - the whole body of words and combinations of words as used in common by a nation, people or race, for the purpose of expressing or communicating their thoughts, also more widely, the power of expressing thought by verbal utterance."—என ஆங்கிலப் பேரகராதி கூறும்.¹

ஆதலின் நம் கருத்தினைப் பிறர்க்கு வெளிப்படுத்தும் வாயிலே மொழியாகும். "Language may be defined as an expression of thoughts by means of speech-sounds"—எனக் கூறப் பெறுவதால், ஒலித் தொகுதியே மொழியாகும். ஓர் ஒலி வேறு; அஃது உணர்த்தும் பொருள் வேறு. அவை இரண்டிற்கும் உள்ள தொடர்பு வரிவடிவெழுத்திற்கும், ஒலி வடிவுக்கும் இடையே காணப்படும் தொடர்பினைப் போன்றதாகும் இரு பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று உராயின் ஒசை பிறத்தலியல்பு. அதே ஒசையைப் பொருளினை உணர்த்த வல்லதாக ஆக்கினால் அதனை மொழியெனலாமே! எப்பொருளும் தொன்மை நிலையில் இன்றியமையாச் சூழலில்தான் உருவாகியிருத்தல் வேண்டும். ஒரு காலத்து மொழியின் றிக்குறிப்புக்களால் கருத்தினைக் காட்டி வந்த நிலையாறிப் பின் மொழி படைக்கப்பட்டு, வழிவழியே மக்களின் நாப்பழக்கத்தில் தவழ்ந்து, குழந்தை நிலைமாறி, இன்று பண்டிட்ட மொழி கீர்மையாக உலவி வருதலைக் காண்கின்றோம் ஒரு பொருளின் தொடக்க நிலை முழுமையோ நிறைவோ தாது. பின்னர் தன் வாழ்க்கைப் பருவத்திற்கேற்ப, அது பெரு வளர்ச்சியுற்று நற்பொலிவினைத் தருதல் அன்றோ

¹ The Encyclopaedia Britannica, 11th edition Vol. XV
Page 179.

அதனியல்பு! அவ்வாறே மொழியின் தோற்றப் பருவம் விந்தையாக அமைந்து வளர்ச்சிப் பருவம் செவ்வையாக அமைதலை அதன் ஆக்கம் எனலாம்.

மொழியினை எண்ணங்களை எழுப்பவல்ல ஒரு வாயில் (Thought provoking media) எனக் கொண்டு அதன் இயல்பினை ஆராயலாம். மனம், மொழி, மெய் எனும் முத்திறக் கூறுகளில் நிரலே எண்ணம், வெளிப்பாடு, செயல் (Thought, expression, action) ஆகிய இவை அமையும். எண்ணத்தினை அக் நிலை என்றும், மொழியினைப் புறநிலை என்றும் கூறலாம். ஆதலின் அக் வெளிப்பாடு நலன் பயப்பதாகச் கொள்ளப்படுதல் வேண்டும்.

இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்த மக்கள் தம் எண்ணங்களைச் சில குறிப்புக்களால் வெளிப்படுத்தியிருத்தல் வேண்டும். காட்சிச்சான்று என ஒன்று, எத்தகைய பொருளின் ஆக்கத்திற்கும் துணைநிறநல் இயல்பே. பறவைகளின் குரல்களையும், விலங்குகளின் முழக்கத்தினையும் கேட்டு, அவற்றைப்போல ஒலிக்க (Imitation) முற்பட்டிருக்க வேண்டும். படைப்பின் தொடக்க நிலையில் ஒன்றினை இவ்வகையில் எழுப்ப வேண்டும் என்று அறிந்தபின், அம்முறையினைப் பன்முறை பின்பற்றி ஓரளவு நிலைநாட்டியிருத்தலில் பிழையொன்றும் இல்லையே! எண்ண வளர்ச்சிக்கேற்பப் பேசுந்திறனும் வளர்ச்சி பெற்றிருத்தல் நேரிது. இனி மொழியைக் கற்றபின்னர் எண்ண அலைகளும் இடைவிடாது அடுக்கடுக்காக எழுச்சி பெற்றிருக்க வேண்டும்.

ஒரு காலத்தில் மக்கள் மொழியென ஒரு நிலையின்றிப் பின் மொழி படைக்கப்பட்ட தும், அதனை வழி வழியாகப் பின்னர்

² "Language enables one person to make a reaction when another person has the stimulus"—Leonard Bloomfield. (The Language, Page 23)

வாழ்ந்தோர் செம்மையுறச் சுற்றுவர, இன்று எம் மொழியும் பல தலை முறைகளாக நாப்பழக்கத்தினால் செம்மையுற்று வருதலைக் காண்கிறோம் அல்லவா? இனி, எண்ணம், மொழி இவைகட்கிடையே காணப்பெறும் வேறுபாட்டினையும், தொடர்பினையும் காண்போம். எண்ணம், மொழி இவை இரண்டும் அடிப்படை நிலையில் ஒன்றுபட்டவை. ஆனால் மொழியே எண்ணமன்று; எண்ணக் குழக்கை மொழியால் அழகு பெறும். மொழியெனும் போர்வையால் எண்ணம் விளக்கம் பெறுகிறது. சைகைகளால் ஒரு பொருளைச் சுட்டிக் காட்டுதல் இயல்பு. எனவே அச்சையும் மொழியின் பிறிதொரு வடிவம் எனவர். அச் சைகைகளால் ஒருசில குறிப்புக்களையே சுட்டிக் காட்ட முடியுமே தவிர நிறைவான நிலையை நாம் உருவாக்குதல் இயலாது. சொற்களைக் கொண்டு உரையாடாத காலத்தில், நம் முன்னோர் உருவாக்கிக் கொண்ட ஒரு நிலையே குறியீடு. மொழி படைக்கப்பட்டதால் 'மரபு' என்ற ஒன்று நிலைபெறு பெற்று விட்டதல்லவா? எனினையும், செயல சுருக்கமும் முன் நாளில் நிலவப் பின்னர் நெஞ்சத்துப் பொதிந்துள்ள முரண்பட்ட ஒழுங்கு நீர்மையற்ற எண்ணக் கோவைகளைத் தெளிவான வடிவத்தில் மொழி வாயிலாக வெளிப்படுத்த, அதன் பின் உருவாகிய எண்ணங்கள் தக்க சூழலில் நல்லமைப்புடன் தோன்ற இலக்கிய இலக்கணத் தோற்றத்திற்கும் அவை கால்கோள் விழா நிகழ்த்தியிருக்க வேண்டும்.

"A symbol is intended and invented like any artificial tool and utensil for the purpose of conveying meaning" என்பார் John Dewey.³ செயற்கைக் குறியீடுகள் அனைத்தும் உரிய பொருளினை உணர்த்த வல்லனவே. (Artificial symbols are meaningful forms). சான்றாக, மேகத்தரன் மழையினையும் காலடிகள் விரியாட்டு அல்லது பகைவர் நிலையினையும், சுண்பார்வைப் பாங்கினையும், துலாககோல் நடுநிலைமையினையும் குறிக்கும். இவ்வாறு குறியீடுகள் அனைத்தும் செயற்கை அமைப்பில் ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளையே உணர்த்தும். ஆனால் மழையினை உணர்த்த விரும்பும் ஒருவன் மேகத்திரனைக் காணாத காலத்தில், இடி ஒலியைக் கேட்ட நிலையில் அதுபோல ஒலியை எழுப்ப முற்பட்டிருக்க வேண்டும். (We cannot make the cloud; we can make the sound, and as a token of meaning the sound serves the purpose as well as the cloud). இவ்வாறு குரல் ஒலி வாயிலாகவும் தன் கருத்தினைப் பிறர்க்கு உணர்த்தும்

³ John Dewey-Essay on "Language and Training of Thought"

ஆற்றலை அடைகிறான். “Arbitrary linguistic signs are convenient and easy to manage” எனலாம். இக்குறியீடுகள் ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளை உணர்த்த வல்லதாக அமைந்து பின் எண்ணக் கோவைகளைப் பொருணலனோடு ஓர் அமைப்பில் வெளிப்படுத்தும் நிலையில் மொழியுலகனைப் படைத்திருப்பர் எனலாம். (From specific meaning to organization of meanings). இந்நிலையில் எழுத்து ஒவ்வொன்றும் ஒரு வேலியாகவும் (fence), முத்திரையாகவும் (label), ஊர்தியாகவும் (vehicle) அமைந்து, எண்ணங்களைக் காவல் செய்து ஓர் ஒழுங்கு கீர்மையில் செலுத்தி மொழி வடிவிற்கு வழிகோலியிருத்தல் வேண்டும். அடுத்து, பேச்சு வடிவம் நம் கருத்துக்களைத் தாங்கிச் செல்ல வல்ல ஓர் ஊர்தியாக விளங்கிற்று. அன்னை மொழியென ஒன்றினைப் படைத்துப் பெருமை கொண்டோர் தம் உள்ளத் தெழுந்த எண்ணக் கோவைகளை ஒரு கீர்மைப் படுத்தி வெளிப்படுத்த வல்ல நிலையை எய்தியதே அறிவுக் கூர்மையின் வளமிகு நிலை எனக் கூறலாம். Dr. John Dewey என்பார், “The chief intellectual classifications that constitute the working capital of thought might have been built up for us by our mother-tongue”⁴ என்று கூறியுள்ளார்.

மொழி தன் படைப்பில் மூவகைச் செயற் கூறுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. (i) பேசுவோனுடைய எண்ணங்களையும், உணர்ச்சிகளையும் தக்க முறையில் வெளிப்படுத்தும் கருவியே மொழி. (ii) கேட்போனுடைய மனநிலையில் பேசுவோரின் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளுமாறு செய்கின்ற ஓர் ஆற்றல். (iii) தன் நிலையில் இன்ன பொருளை இன்ன வகையால் விளக்கவல்ல பெற்றி. அஃதாவது குறிப்பு அடையாள முறைமையே (symbolisation) மொழியின் இன்றியமையாப் பாங்காகும்.

மொழியினை வளர்த்தது மனமென்றும், அம்மொழி மனத்தின் உள்ளுணர்வுகளைக் காட்ட வல்ல எதிரொளியாக விளங்க வல்லது என்றும் J. Vendryes என்பார் கூறுகின்றார். “A language is the reflection of human consciousness, and betrays the nature of the mind which conceives it.”⁵ மக்கள் மனத்தினைத் தனியே விடுத்து ஆராய முற்பட்டால் நாம்

⁴ John Dewey- Essay on “Language and the Training of thought.”

⁵ J. Vendryes - Language. P. 357.

மொழியைப் பற்றி அறிய யாதொன்றுமே இல்லை. “Apart from the human mind, language has neither life nor reality” என்று M. Breal “ கூறுவர். மொழி ஆன்மாவின் உயிரோட்டமாக அமைந்து, எண்ணங்கள் அதன் வழியே வெளிப்பாடு காண, அந்நிலையில் அது பெருவளர்ச்சியுறுதலே இயல்பு. “Language is the blood of the soul, into which our thoughts run and out of which they grow.” என்று O. W. Homes மொழிவர்.

நம் அறிவுத்துறை சிக்கல் நிறைந்த ஒன்றாய் அமைதல் போல, அவ்வறிவின் ஆற்றல் மிக்க கருவியாகிய மொழியும் சிக்கல் நிறைந்தே காணப்படும் இத்தகைய காரணத்தால் மொழியின் வளர்ச்சியை நாம் இத்தன்மைத்தென்று ஒருவகைத் தனி முறை மரபால் உணர்த்த இயலாது. மக்கட் சமுதாயத்தின் அடிப்படை வளர்ச்சியில் மொழியும் புத்துணர்ச்சி பெறுவதால், ஒரு வகையாக முறைப்படுத்திக் காட்ட முற்படிந், பொது மொழிகள் சமுதாயத்தால் அமைபவை எனலாம். “Our intellectual life is extraordinarily complex, and its most potent instrument, language, is also extraordinarily complex in consequence. The condition of its evolution cannot be reduced to a single definite formula unless we are content with the one formula that covers everything, standard languages are socially determined.” என்பார் Otto Jespersen. ⁷

இத்தகைய அறப்பழமை வாய்ந்த ஒரு மொழியின் தோற்றத் தையும், வரலாற்றையும் ஒட்டி ஆராய்தலை ‘வரலாற்று முறைப் படிப்பு’ (Historical method of Study) எனலாம். அம் மொழியினை அதன் இனமான பிற மொழிகளோடு இலக்கணக் கூறுகளை அடிப்படையாகக்கொண்டு ஆராய்தலை ‘ஒப்பியன் முறைப் படிப்பு’ (Comparative method of study) எனலாம். இக் கூறுகளை விருப்பு வெறுப்பின்றி நடு நின்று ஆராய்தலே மொழியியலாரின் நன்னெறியும், பயனுறு செயலுமாம். எனவே நம் உள்ளத்தின் உணர்வுக் கருவூலத்தில் உருவாகும் எண்ண அலைகள் மொழி வாயிலாக வெளிப்பட்டு, மன வாழ்வுக்கு ஏற்ப அரையும் பெருவாழ்வு கண்டு, இன்றைய உலகின் நீங்கா நிலை வாக நிலைத்து, என்றும் பேராக்கம் பெற்று வருதலைக் காண்க. உயிரோடு ஒன்றிய உள்ளொளி போல் நம்மை வாழ்விப்பதில் பெரும் பங்கு ஏற்று இன்று அவ்வுயிரியக்கமாக மொழி வாழ்தலைக் கண்டு பெருமைப்படுவோமாக!

⁶ M. Breal-Semantics. P. 280

⁷ Otto Jespersen-Mankind Nation and Individual. P. 73

2. 'மொழியின் தோற்றம்'. The Origin of Language.

அறிவு வளர வளா உலகில் எத்தனைக் கண்ணும் ஆராய்ச்சி பெருகி வருகின்றது. உள்ள உணர்வுகளைப் பிறர்க்கு அறிவுறுத்தவல்ல வாயிலாக விளங்கும் மொழியினை நாம் பல்வகைக் கோணங்களில் ஆராய்கின்றோம். நமக்கு முன் வாழ்ந்தோர் தாங்கள் கொண்ட நம்பிக்கை காரணமாகப் பண்பட்ட மொழியின் தொடக்கநிலை பற்றிய சில கோட்பாடுகளை வெளியிட்டுள்ளனர். ஆனால் அவை யாவும் உண்மையை விளக்கவல்லனவாக அமையாமல் வெறும் கற்பனைப் பின்னணியில் நம்பிக்கைகள் என்ற அளவினால் கருதப்பட்டுவந்துள்ளன. அறிவுத் துறையில் நோந்த பகையும் பூசலும் அந்நம்பிக்கைகளை அறவே முறியடித்துவிட்டன. இத்தகைய சூழலில் ஒரு மொழி எவ்வாறு தோன்றியதென ஆராய முற்பட்டோர் தங்கள் கருத்துகளில் நின்று சிலவற்றைக் கூறலாயினர்.

ஒரு மொழி என்பது தனிப்பட்ட ஒருவனின் படைப்பு அன்று. ஒலிக்கும் உறுப்புக்களால் ஒலிகள் எழுப்பப்பெற ஆழ்மனத்து எண்ணங்களை ஒரு சமுதாய மக்கட்கு வெளிப்படுத்தவல்ல அரிய கலையாக விளங்குதலை நாம் அறிவோம். விலங்கு உலகினின்றும் நம்மைத் தனியே பிரித்து அறிவோடு செயல்படும் பேராற்றலுக்கு உயிர்த் துடிப்பாய் (living spirit) ஒளிரவல்ல மொழிக்கலையைத் தனி ஒருவன் படைத்திருக்கவே இயலாது. மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கைப் போராட்டத்தில் நிலையான இடம் பெற்று அவர்களின் உள்ளத்து எதிரொளியாக (reflection of the mind) அல்லவா மொழி விளங்குகின்றது!

அறிவுத் துறையின் தொடக்க நாளில் மொழியின் தோற்றம் பற்றிய விரிவான கருத்தாய்வு வளர வழியில்லை. Otto Jespersen கூறியவாறு இத்தாலிய மொழியைத் தாந்தே என்ற கவிஞரும், ஆங்கிலத்தை சாஸர் என்ற கவிஞரும் ஜெர்மன் மொழியை லூதர் என்ற அறிஞரும், டச்சு மொழியைக் கிறிஸ்தியெய்ன் பெடர்ஸன் என்பவரும் உருவாக்கி வளர்த்தனர் என்பது நம்பிக்கையே ஆகும். "In earlier times it was the general belief that each of the great national languages has been formed by some particular great writer Italian, for

example, by Dante, English by Chaucer, German by Lutter and Danish by Christian Pederson"—Otto Jespersen.¹

ஆனால், உண்மையை ஆராயின் அப்புவர் பெருமக்களும், சான்றோர்களும் மற்றவர்க்கு முன் தோன்றித் தங்கள் மொழிகளைப் பண்பட்ட நிலையில் வளர்த்தனர் என்ற உண்மையே வலிமை பெறும். மக்கள் தங்கள் தனி வாழ்க்கையில் ஒலிக்கும் ஆற்றலைப் பெற்றிருந்தார்கள் எனக் கொண்டால் மொழியின் தோற்றத்தைப் பற்றிய ஆய்வுக்கு நாம் வித்திட்டவர்களாவோம். மொழியியலார் மொழி தோன்றிய காலத்தில் வெறும் அடிச் சொற்களே இருந்தன என்றும், அவை மக்களின் படைப்பு என்றும் (Language is only an invention of man) கருதி வந்தனர்.

நாகரிக மக்களிடையே வழங்கி வரும் பண்பட்ட மொழியின் இன்றைய வளர்ச்சிக்குப் பெருந்துணையாக அமைவது கூர்தல் அறத்தின் (Evolution) பயனேயாம். சில ஆய்வாளர், மொழி திடீரென்று தோன்றியிருக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை கொள்ளவே அது கடவுளால் படைக்கப்பட்டது என்று கருதினர். நம் நாட்டில் கடவுளின் வியத்தகு ஆற்றலைப் போற்ற முற்பட்டு, சிவபெருமானின் அருட்பார்வையால் பாணினி வடமொழியையும், அகத்தியர் தென்மொழியையும் உருவாக்கினர் என்ற கொள்கையைக் கொண்டனர். விலங்கு முழக்கத்தினின்றும் வேறுபட்டு, பறவை ஒலியினின்றும் மாறுபட்டு, வெறும் சைகைகளாய் அமைந்து, முகக் குறிப்பாலும், மெய்நிலையாலும் ஒன்றினைப் போல ஒலிக்கும் தனித்தன்மையாலும் படிப்படியாய் வளர்ந்த ஒரு மொழியினைத் தனியொருவர் எவ்வாறு படைத்திருக்கக் கூடும்?

உலக மொழியினங்களை நன்கு ஆராய்ந்த மொழி வல்லாருள் Otto Jespersen, William Dwight Whitney முதலானோர் மொழியின் தோற்றம் பற்றிய கோட்பாடுகளை ஆராய்ந்துள்ளனர். அவற்றை நிரலே காண்போம்.

(i) குழந்தை மொழி: (The Child's Language) மொழித் தோற்றத்திற்குக் குழந்தை மொழியை ஒரு காரணமாகக் காட்டுவர் மழலை மொழியும் குழந்தைப் பருவத்து ஒலிகள் இயற்கையாகவே இனிமைச் சார்போடு தாமாக வெளிவருவன. அம்மழலை மொழிச் செல்வம் குழந்தையின் தனிப் படைப்பு அன்று. தனக்கு முன் தோன்றி, அதன் பெற்றோரால் பண்பட்ட

¹ Otto Jespersen- Mankind Nation and Individual. P. 51

(refined language spoken by the parents) நிலையில் பேசப் பட்டு வரும் மொழியினைத் தன் செவியாற் கேட்கும், உதட்டசைவைக் கண்டும் அக்கழந்தை ஒலிக்க முற்படுகின்றது. எனவே பழங்காலக் கொள்கைகளையும், குழந்தை மொழியையும் அடிப்படைக் காரணங்களாகக் கொண்டு மொழித் தோற்றத்தினை ஆராய்தல் இயலாது. மக்களின் மனப் பண்பாடும், சமுதாய வாழ்வு நலனும், மொழியோடு ஒன்றி வளர்ந்து வருவதால் உளநூலும் (Psychology), சமுதாய நூலும் (Sociology) மொழியியலாக (Philology) பெருந்துணை புரிவனவாகும் என்று அறிஞர் மதிப்பிட்டனர்.

(ii) சைகை மொழி: (The Symbolic Language) 'கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்தே, முன் தோன்றி முத்தகுடி' என்று பழமை பகரும் மிகத் தொன்மையான காலத்தில் மக்கள் தங்கள் எண்ணங்களை வெளியிடச் சில குறிப்பிட்ட சைகைகளை மேற்கொண்டு வந்தனர் என்று வரலாற்றில் படிக்கின்றோம். மக்களின் அறிவு செயல்படும் பொழுது அவர்கள் தாங்களே படைத்துக்கொண்ட குறியீடுகள் சைகை மொழியெனும் பாங்கில் அமைந்து ஒருவர் கருத்தினை மற்றொருவர் புரிந்து கொள்ள ஓரளவு துணைபுரிந்தன என்பது உண்மையே. அவை நாட்டுக்கு நாடு வேறுபடும். ஓர் இனத்தார் தம்மைச் சுற்றியுள்ளோர் சிலரிடமே சைகைகளைக் காட்டித் தம் எண்ணங்களை வெளியிட்டனர். இன்று ஊமையர்களிடையே அச்சைகைகளைக் காண்கின்றோம் அல்லவா? உள்ள உணர்வு முழுவதையும் அச்சைகைகளால் உணர்த்த இயலாது என்பதை நாம் மறந்து விடலாகாது. நெடுந் தொலைவில் உள்ள ஒருவற்குச் சைகை காட்டி நினைத்ததைத் தெரிவிப்பது அரிய செயல். பகற் பொழுதில் மட்டும் அது பயன்தரும். புற ஒளி (outer light) இருப்பின் நாம் சைகைகளைக் கொண்டு அயலான் கருத்தினை உணர முடியும். இன்றேல் ஒருவன் தன் கருத்தினை வெளியிட வகையறியாது துன்புறுவான். சைகைகளைக் காட்ட வல்ல கைகள் பிற அலுவலில் ஈடுபடுகின்ற பொழுது இன்றியமையாச் சூழ்நிலை காரணமாக மிக நுண்ணிய, மெல்லியதான குரல் வளையை இயக்கி அதனைப் பயன்படுத்துவதால் மனிதன் தன் கருத்தை நிறைவேற்ற முற்பட்டான். இந்த அடிப்படையில் சைகை மொழியும் பயன் தராது போகவே குரல் ஒலியே (Vocal sound) மொழித் தோற்றத்திற்கு வெற்றியளிக்க வல்ல நிலைக் களாக அமைகின்றது.

(iii) ஐவகைக் கோட்பாடுகள்: மேலை நாட்டுக் கோட்பாட்டின்படி மொழியின் தோற்றத்திற்கு ஐவகைக் கருத்துக்

களைக் காரணங்களாகக் காட்டி நிறுவினர். அவற்றை முறையே போலி மொழிக் கொள்கை (The Bow-wow Theory) என்றும், உணர்ச்சி மொழிக் கொள்கை (The Pooh-pooh Theory) என்றும், பண்பு மொழிக் கொள்கை (The Ding-dong Theory) என்றும், தொழில் ஒலிக்கொள்கை (The Yo-he-ho Theory) என்றும், இன்பப் பாட்டு மொழிக் கொள்கை (The Lyric Theory) என்றும் பெயரிட்டனர். நம் பகுத்தறிவோடு ஒட்டி ஆராய்ந்தால் இக்கொள்கைகள் எந்த அளவுக்கு மொழித் தோற்றத்தில் பங்கு கொண்டுள்ளன என்பதை அறிய முடியும். இக் கொள்கைக்கு இடையே அமைந்து வரும் பல்வகைக் கருத்து வேறுபாடுகள் மிகத் தெளிவான ஆய்விற்கு ஒரு காலத்தில் துணை செய்யும் என நம்பவே முடிகிறது. மன ஈடுபாடு என ஒன்று அமைய, ஒருவன் ஓர் அலுவலில் ஆழ்ந்து முனையுங்கால், அவன் குரல் வளையை அசைத்துக் குரல் ஒலி என்பதனை உருவாக்கினான். அவ்வகையில் உருவான குரல் ஒலியானது மேலே கூறப்பெற்ற ஐவகைக் கோட்பாடுகளுக்கும் வித்தூன்றியது என்று கூறல் மிகையாகாது. இவ்வாறு ஒலி பற்றிய ஆய்வு எழுவே, மொழி என்பது பேச்சு மொழியென்ற நிலை உருவாசியுள்ளதை நாம் அறியலாம்.

(a) போலி மொழிக் கொள்கை :- (The imitative theory or The Bow-wow theory): மொழியியலார் ஒன்றினைப் போல் ஒன்றனை ஒலிக்கும் மக்கள் இயல்பினை (imitation) அடிப்படையாகக் கொண்டு இப்போலி மொழிக் கொள்கையைப் புகுத்தினர். நாடோடி வாழ்க்கையில் காட்டிலேயே வாழும் பறவை, விலங்கு முதலியன ஒலித்தலைக் கேட்டு அவற்றினைப் போலவே மக்கள் ஒலித்தமையால் மொழி தொன்மைக் காலத்திற் பிறந்தது என்று கருதினர். இந்நிலையில் பிறந்த ஒலிகளைச் சொற்களாகக் கொண்டு பல பொருள்கட்குப் பெயரிட்டும், அச் சொற்களிலிருந்தே பிற சொற்களை அமைத்தும் வழங்கிய காரணத்தால் மொழி உருவாயிற்றென்ற கொள்கையை நிலை நாட்டினர். தமிழில் 'காக்கை' என்பதுவும், ஆங்கிலத்தில் 'Cuckoo' என்பதுவும் அவ்வாறு வழங்கப் பெற்றவைகளே. எகிப்தியர் 'பூனை'யை 'மியா' என்பர். சீலர் நாயை "பௌ-வௌ (bow-wow) என்பர். இவ்வொலி ஒப்புமை (Sound symbolism) குறியீட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு மொழியிலுள்ள எல்லாச் சொற்களும் இவ்வாறே பிறந்தன என்று கூறுதல் பொருந்தாக்கூற்றே. அன்றியும் இத்தகைய ஒலிகள் மொழியின் தோற்றத்திற்குத் துணை புரிவதைக் காட்டிலும், உயிரினங்கட்குப் பெயர் வைக்கவே பெரிதும் பயன்பட்டன என்று அறியலாம். விலங்கின்

பொருளற்ற ஒலி மக்களால் ஒலிக்கப்படும் பொழுது, அஃது அவ் விலங்கினை உணர்த்த முற்படுதல் விந்தையே. Max Muller என்ற அறிஞர் இவ்வொப்புமை ஒலிகள் ஒரு மொழிக்கு இன்றி யமையாதவை அல்ல என்று கூறுவர். "Words of this kind (Cuckoo) are like artificial flowers, without a root. They are sterile, and unfit to express anything beyond the object which they imitate."

ஆனால் Otto Jespersen, இத்தகைய சொற்கள் பிற சொற்றொ குதியைப் போலவே வளமிக்கன என்பர். 'Echoic words may be just fertile as any other part of the vocabulary'"² என்று கருதுவர்.

(b) உணர்ச்சி மொழிக் கொள்கை: (The interjectional theory or The Pooh-pooh theory) நாம் துழ்நிலை காரணமாக உணர்ச்சி வயப்பட்டு, வெறுப்பு, வெருளி, மகிழ்ச்சி அழுகை பேரன்ற மெய்ப்பாடுகளைக் கொண்டு சில ஒலிகளை எழுப்பு கின்றோம். Otto Jespersen என்பார். "Language is derived from instinctive ejaculations called forth by pain or other intense sensation or feelings"³ என்று கூறுவர். இத்தகைய நிலையில் நம் உள்ள உணர்வுகள் குறிப்பு மொழியாக அமைந்து விடுகின்றன. இவ்வுணர்ச்சி அடிப்படையில் எழக்கூடிய ஒலிகள் மிகச் சிலவே. ஆ (Ah!) ஓ Oh!) முதலியவற்றை நோக்குக. இவை உணர்ச்சியை உணர்த்துமே ஒழியக் கருத்தினை உணர்த்த மாட்டா. ஒருவர் பேச இயலாத நிலையில்தான் இவை வெளிப் படும். (Interjections are employed only when one either cannot or will not speak). சொற்கள் அறிவுக்குப் பயன்படும் நிலையில் உருவாக வேண்டுமே தவிர வெற்று உணர்ச்சிக்கு அடிப்படையாய் அமையின் மொழி வளரவே இயலாது. உண்மையான பேச்சு மொழியானது உணர்ச்சி அடிப்படையில் பிறக்கும் ஒலிகளைக் கடந்ததாகவே அமைய வேண்டும் என்பர். "Language begins where interjections end"⁴ என்று Max Muller என்பார் கூறுதலைக் காண்க.

² Otto Jespersen. Language its Nature Development. P. 410

³ ibid. P. 414

⁴ ibid. P. 414

⁵ Max Muller. The Science of Language. P. 420

(c) பண்பு மொழிக் கொள்கை: (The Nativistic Theory or The Ding-dong Theory). உலகப் படைப்பில் ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் இயல்பாகவே ஒலிக்கும் தன்மை அமைந்துள்ளது. மணிக்கு ஒசை அமைவதைப் போலவே அனைத்துப் பொருளும் ஒருவகை ஒசைப் பாங்கினைப் பெற்றுள்ளமையை நாம் அறியலாம். (Each substance has its peculiar ring) புலனுக்கும் ஒசைக்கும் இடையே ஒருவகை இயைபுள்ளதை இக்கொள்கை நன்கு வலியுறுத்தும் (There is a mystic harmony between sounds and sense). Max Muller என்பவர் இக்கொள்கையினை முதற்கண் கண்டுபிடித்து, அவரே பின் நாளில் இதனை ஒவ்வாதென மறுத்துள்ளமையை உணரலாம். நம் அறிவில் உணரக்கூடிய பொருள்களைக் குறிக்க ஒசைகளைக் கேட்ட நினைவால் சொற்களை உருவாக்குகின்றோம் இவ்வாறு உருவாக்கும் ஆற்றல் நம்மிடையே இயல்பாகவே அமைந்துள்ளது. இதனையே பண்பு மொழிக் கொள்கை என்பர். எல்லா ஒலிக் குறிப்பு இடைச் சொற்களும் (Onomatopoeic particles) இதன் கண் அடங்கும். இக்கொள்கையினால் யாதொரு தெளிவான கருத்தும் பெறப்படாமையை அறிக.

(d) தொழில் ஒலிக் கொள்கை: (The Yo-he-ho Theory) பிரெஞ்சு நாட்டு மொழியியல் மேதையான Noire என்பவர் தொழில் ஒலிக் கொள்கை என்பதனைக் கண்டுபிடித்துள்ளார். உடல் உழைப்பிற்கு அடிமையாகும் சிலர் கூட்டமாக இருந்து பணியை மேற்கொள்ளும்பொழுது தங்களின் தொழிற் சுமையால் நேருகின்ற துன்பத்தைக் குறைத்தல் பொருட்டுத் தங்கள் குரல் வளையைப் பலவாறு இயக்கிச் சில ஒலிகளை எழுப்புவர். "Noire started this theory; under any strong muscular effort it is a relief to the system to let breath come out strongly and repeatedly, and by that process to let the vocal chords vibrate in different ways." எனக் காணலாம். 'கப்பல் ஓட்டும் மாலுமிகள் நங்கூரத்தை வலித்து இழுக்கும் பொழுது "yo-he-ho" என்று ஒருசேரக் குரல் எழுப்பியிருப்பர் என்றும், அதனின்றும் இக்கொள்கை அப்பெயர் பெயர் பெற்றது என்றும் மொழி நூலார் கருதுவர். நம் தமிழ் மொழியிலும் "ஏலேலோ" என்ற ஒசையை நாம் படகோட்டிகளிடையே கேட்கலாம். 'ஏலேல சிங்கன்' என்ற பெயர் அவர்களின் குழத்தலைவரை உணர்த்தியுள்ளமையை அறிக. நம் நாட்டில் உலக்கை குத்தும் பொழுது மகளிர் எழுப்பும்

ஒலியைக் காண்க. இவ்வாறு பாட்டாளியின் பாட்டுக்களில் இவ்வகைச் சொற்கள் மிகுதியாக உள்ளன. ஆனால் ஒருமொழியில் வழங்கி வரும் சொற்களை நன்கு ஆராயும் பொழுது இத்தகைய சொற்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவாகவே காணப்பெறும்.

இந்நவ்வகைக் கோட்பாடுகளும் மொழியின் ஒரு சில கூறுகளைப் பற்றிச் சிறிது விளக்குகின்றனவே அன்றி, இன்றியமையா மொழிப் படிப்பின் தோற்ற நீர்மைகளை நமக்கு உணர்த்துவனவாக இல்லை.

(e) இன்பப் பாட்டு மொழிக் கொள்கை:— (The Lyric theory or The Heynonino Theory) Dr. Otto Jespersen என்னும் மொழிப் பேரறிஞர் தம்முடைய விரிவான ஆராய்ச்சியில் புதிய தொரு கொள்கையினை வற்புறுத்தியுள்ளார். மிகத் தொன்மையான காலத்தில் மக்கள் மழலை ஒலிகளை ஒலிக்கும் இளங்குழந்தைகள் போல் பேசி வந்தனர் என்றும், அவ்வொலிகள் நிறைவான கருத்தினை உணர்த்தாமல் வெறும் பொழுது போக்காக இருந்தன என்றும் கருதுகிறார். அந்தப் பேச்சினைப் 'பாட்டு' என்று குறிப்பிடுதல் தான் பொருந்தும். ஏனெனில், மொழியின் தோற்றம் இன்பமான விளையாட்டுப் பகுதியில் காணத் தக்கதேயன்றிக் கவலைபான வாழ்வுப் பகுதியில் காணத் தக்கதன்று. நம் அறிவைச் செயல்படுத்தி ஒன்றினை நன்கு ஆராய்கின்ற நிலையில்தான் மொழி பிறந்ததென்று கூறுவதைக் காட்டிலும், உணர்வை இயக்கி, இன்பமாக இருந்து நெஞ்சு நிறைவோடு வாழ்ந்திருந்த பகுதியில்தான் மொழி பிறந்திருக்க வேண்டுமெனக் கொள்ளலாம். மக்கள் பேச்சு வாயிலாகத் தங்கள் எண்ணங்களை வெளியிடுவதற்கு முன்னரே உணர்வுகளைப் பாக்கள் வழியே புலப்படுத்தினர் என்று Otto Jespersen கூறுவர். "Men sang out their feelings long before they were able to speak their thoughts. The genesis of language is not to be solved in the prosaic but in the poetic side of life; the source of speech is not gloomy seriousness but merry play and youthful hilarity"⁷ இவ்வாறு பொருளற்ற வெற்றுரைகள் கருத்துணர்த்தும் சொற்களாயின. ஒரு பாட்டு மொழி வரலாற்றில் உரைநடையைக் காட்டிலும் செய்யுளே முற்பட்ட தென்பதை அனைவரும் ஒரு முகமாக ஒப்புவர். அந்தக் கருத்து அடிப்படையில் பாட்டு மொழி பேச்சு மொழியினும் முந்தியது

⁷ Otto Jespersen—Language—Its Nature, Development and Origin, Page 436

எனக் கொண்டு பாட்டு மொழிக் கொள்கையைச் சிறப்பாக அமைக்கும் மொழியியலாரின் கருத்தினை நாம் நினைவு கூர்தல் வேண்டும்.

மக்களின் மொழிப் படைப்புக்கு உரிய அடிப்படையான தோற்றக் கோட்பாடுகளை மேலே கண்டவாறு நாம் அறிய முற்படினும் தெளிவான நிலையில் வரையறுத்துக் காண இயலவில்லை. தன்னைச் சுற்றியுள்ளோரிடம் எவ்வாறோ தொடர்பு கொள்ள வேண்டும் என்ற மனிதனின் இயல்புக்கமே மொழித் தோற்றத்திற்கு வித்தூன்றியிருக்க வேண்டும் என்பது உண்மை. ஒலிப்பகுதிகள் நம் உடலிடையே காற்றின் துணையாக வெளியிடு காணா, நெஞ்சத்துப் பொதிந்த உணர்வுகள் மொழி என்ற ஒன்றின் வாயிலாக வெளிப்பட்டு நிலவுலகை மலர வைத்து ஒளிர் தலைக் காண்க.

3. 'மொழிகளின் பாகுபாடு'. The Classification of Languages.

உலகம் மிகப் பரந்துபட்ட ஒன்று. எண்ண வளர்ச்சியின் சீரிய வெளியீடாக அமையும் மொழிகளைப் பேசும் ஆற்றல் வாய்ந்த மக்கள் பல்வேறு பகுதிகளில் வாழ்ந்து வந்தமையின், நில இயல் அடிப்படையிலும், மக்களின் நாகரிகம், பண்பாடு சமுதாயச் சூழல் ஆகிய இவற்றின் அடிப்படையிலும் அவர்கள் பேசிவந்த மொழிகளும் பலவாக நிலவி வந்தன. அவற்றுள் சில மொழிகள் உயரிய வளர்ச்சியைக் காண, ஒரு சில வழக்கற்றுப் போயின. மொழிப் பயிற்சியில் ஈடுபட்ட பல அறிஞர்கள் அயரா உழைப்பால் நல்ல கருத்துக்களை ஆராய்ச்சியின் பயனாக வெளியிட்டனர். மிகத் தொன்மைக் காலத்தில் மேற்கொண்ட மொழிப் பாகுபாடுகள் நிறைவிலாச் சொல்லிலக்கணங்களாலும் முன்பாகவே உய்த்துணரப்பட்ட மொழித் தோற்றம் பற்றிய கோட்பாடுகளாலும், விழுமிய பயன் தருவனவாக அமைய வில்லை என்று கூறுங்கால் Mario Pei என்னும் மொழியியல் அறிஞர், "Early classifications, based partly on unhappy etymologies, partly on preconceived theories about the origin of language, are highly unsatisfactory" என்பார். ¹ பல்வேறு மொழிகளைப்பற்றிய அறிவுத்திறன் நம் மவர்க்கு அமையாத காரணத்தால் உலக மொழிகளை நாம் பாகுபடுத்தி அறிந்து கொள்ள இயலாது தவிக்கின்றோம். ஆனாலும் ஒரு மொழிக்குடும்பத்தின் உண்மையான சிறப்புக்களை நன்கறிய விளக்க வுரை மொழியியல் அறிவு முழுமையான துணைபுரிதல் வெள்ளிடைமலை. எழுத்தறியா எளிய மக்களும், புலமைசான்ற பெருமக்களும் ஒரு மொழியினை ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் பேசி வருவதால் இவ்விரு பகுதியின்மூலம் ஒருவருக்கொருவரிடையே நிலவும் அறிவுக்குப் புலப்படும் (mutual intelligibility) சூத்துக்களைக் கொண்டே உணரவேண்டியுள்ளது. இன்றேல் பொதுவான மூலக்கூறுகளை (common elements)க் கொண்டுதான் பகுத்தல் வேண்டும். H. A. Gleason என்னும் அறிஞர் மொழிப் பாகுபாடுகளை இம்முறையில் பகுத்துக் காணல் நன்றெனினும், ஒப்புமை மொழியியற் படிப்பு (The study of comparative Linguistics) நற்றுணை புரியும் என்றும் விளக்குவர். இவ்வாறு அறிவாராய்ச்சி நாள்தோறும் வேருன்றிவர இவ்வுலகில் வழங்கி

வரும் மொழிகளை இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகள் (The Indo-European Languages), இந்தோ-ஆரிய மொழிகள் (The Indo-Aryan Languages), திராவிட மொழிகள் (The Dravidian Languages), ஆப்பிரிக்க-ஆசிய மொழிகள் (The Afro-Asiatic Languages), செமித்திக் மொழிகள் (The Semitic Languages), தென்கிழக்காசிய மொழிகள் (The South East Asiatic Languages), அமெரிக்க இந்திய மொழிகள் (The American-Indian Languages), மலேயா-பாலினேசியன் மொழிகள் (The Malayo-Polynesian Languages) என்று இவ்வாறு பகுத்துக் காட்டுவர்.

உலக மொழிக் குடும்பங்களை நன்கு ஆராயுங்கால், அவை இருபெரும் மொழிப் பாகுபாடுகளுள் அடங்கும் உண்மை தெரிய வரும். அவை இயற்கை உருவ ஆய்வு முறை (Morphological classification) என்றும், மரபு முறை ஆய்வு (Genealogical classification) என்றும் சொல்லப் பெறும். பொதுமை வகையில் இவ்விருபாகுபாடுகளை விளக்குங்கால், தனிப்பட்ட எழுத்துக்கள், வடிவங்கள் ஆகிய இவற்றின் இயற்கை நிலைகளை ஆராயும் படிப்பிற்கு இயற்கை உருவ ஆய்வு முறை எனப் பெயர் சூட்டுதல் பொருந்தும். பிறிதொரு முறையை இலக்கண வடிவங்கள் அமையப் பெற்ற தன்மையைக் கருதி மரபு முறை ஆய்வு எனக் கொள்ளலாம். இத்தகைய பாகுபாடுதான் நம் கருத்தளவில் விளக்கம் தரத் தக்கதாக உள்ளது.

இயற்கை உருவ ஆய்வு முறை:- (The Morphological classification). பல்வேறு மொழிகள் தத்தம் வடிவங்களால் சிறப்புப் பெறும் இயல்பை மொழி நூல் அறிஞர்கள் எளிதாக விளக்க முடியாது. ஒவ்வொருவரும் தம் அறிவிற்கேற்ப எடுத்து விளக்குவதால் நாம் ஓர் ஒற்றுமையைக் காண முடியாது. இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணத்தை (Comparative Grammar of the Indo-European Languages) நன்கு விளக்க முற்பட்ட August Schleicher என்பார் மொழிகளை மூன்று வகைகளாகப் பகுப்பர். அவை முறையே ஓரசை மொழி (Mono-syllabic) அல்லது தனிமொழி (Isolative Language), ஒட்டு மொழி (Agglutinating Language), உட்பிணைப்பு மொழி (Inflexional Language) எனப்பெறும். தனி மொழியில் சொற்கள் தனித்தனியாக நின்று எத்தகைய முன்னடைகளோ (Prefixes), பின்னடைகளோ (Suffixes) இன்றிச் சொற்றொடர்களில் தாமாகவே இருந்து பொருளைத்தரும் இதற்குச் சான்றாகச் சீனமொழியைக் காட்டுவர். உட்பிணைப்பு மொழியில் ஒட்டுகள் (Affixes) சொற்களுக்கு இடையிடையே (Infix) மிகப் பிணைந்து

இணைவதைக் காணலாம். அராபிய மொழியை இதற்குச் சான்றாகக் கொள்வர். ஒட்டு மொழி என்ற இடைப்பட்ட பிரிவுக்கு நம் திராவிட மொழிகளை எடுத்துக் காட்டாகக் கொள்ளலாம். இவ்வகையின்கண் அடிப்படையான வேர்ச் சொற்களோடு (Roots) பின்னடைகள் (Suffixes) ஒட்டப்படுதலை அறியலாம். “In the agglutinative languages, grammatical relations are expressed by affixes or suffixes added to the root or compounded with it” என்பர் Dr. Caldwell ² பேராசிரியர் Whitney, Dr. Tucker, Otto Jespersen முதலானோர் இத்தகைய பாகுபாடுகளை ஒத்துக்கொள்வதில்லை. ஆனால் மொழிப்பாகுபாடு என ஒன்று விளக்கம் காண நாம் யாதேனும் ஒரு முறைக்கு வழி வகுப்பதுதானே நேரிது. இயற்கை உருவ ஆய்வு முறைக்கு இவ்வறிவு மிகவும் வேண்டற்பாலது என்பது உண்மை.

ஒட்டு மொழி வகை என்ற பாகுபாடானது இயற்கை உருவ ஆய்வு முறையை நன்கு விளக்கும். அவ்வொட்டு மொழித்தன்மை இரு கூறுகளாகப் பிரியும். (i) முன்னிலை இணைப்பு ஒட்டுமொழி (Prefix agglutinating), (ii) பின்னிலை இணைப்பு ஒட்டு மொழி (Suffix agglutinating). இவ்வொட்டு மொழியில் நாம் அடிச் சொற்களோடு இடைநிலை (Tense sign), விததி (Suffix) முதலானவற்றை எளிதாக இணைக்கவும் பிரிக்கவும் கூடும். ‘பாடுகிறவன்’ என்ற தமிழ்ச் சொல்லில் ‘பாடு’ என்ற வினையடிச் சொல்லோடு (Verbal Root) ‘கிறு’ என்ற நிகழ்கால இடை நிலையும் (Present Tense sign), ‘அவன்’ என்ற சுட்டுப் பெயரும் (Demonstrative Pronoun), பின்னிலை இணைப்புகளாகச் (Post-positional suffixes) சேர்க்கப்படுகின்றன. ‘செய்தான்’ என்ற வினை முற்றினைச் செய் + த் + ஆன் எனப் பிரித்துப் பொருள் நலம் காணலாம். Dr. Robert Caldwell திராவிட மொழிகளை இப் பகுப்பினுள் அடக்குங்காலத்து ஓர் உண்மையை நிலைநாட்டுகின்றார். அது திராவிட அடிச் சொற்கள் ஓரசைச் சொற்களே (The Dravidian roots were originally monosyllabic) என்பதாம். திராவிட அடிச் சொற்கள் எத்துணைப் பெரியனவாக இருப்பினும், அவை சிறப்பாகப் பகுக்கப் பெறும் என்பதும், அவ்வாறு பகுக்குங்கால் அவை ஓரசைச் சொற்களாகவே விளங்கும் என்பதும் தெளிவு.

² Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages—P. 191.

திராவிட மொழிகளே அல்லாமல் துருக்கி மொழியும் (Turkish Language) இப்பாசுபாட்டிலேயே அடங்கும். சான்றாக, பெயர்ச் சொல்லோடு பன்மை விருதியும் (Plural suffix), வேற்றுமை உருபுகளும் (Case-signs) பின்னிலே இணைப்புகளாகச் சேர்க்கப் பெறுகின்றன.

சான்று :

Ev வீடு.

Ev + i > Evi ... வீட்டை.

Ev + ler > Evler ... வீடுகள்.

Ev + ler + i > Evleri ... வீடுகளை.

நம் மொழியின்கண்ணும் இத்தகைய நிலையை நாம் காணலாம்

(எ-டு.) கண் + ஐ = கண்ணை

கண் + கள் + ஐ = கண்களை

பெயர் + பன்மை விருதி + வேற்றுமையுருபு.

(Noun + Plural suffix + Case sign)

இவை பின்னிலே இணைப்பு ஒட்டு மொழிகளாக (Suffix agglutinative languages) விளங்குகின்றன.

இனி, முன்னிலே இணைப்பு ஒட்டு மொழிக்கு (Prefix agglutinative language) மலையா மொழியைச் சான்றாகக் காட்டலாம்.

(எ-டு) 'Kitha' 'to see'

'Varka kitha' 'made to see.'

இம் மொழிக்குடும்பம் அடிச் சொல்லுக்கு முன்னால் சில விருதிகளைப் பெற்று இணைந்து வருதலைக் காண்கின்றோம். இவ் விருதிகள் அனைத்தும் தன்னிலையில் இயங்க வல்லவையல்ல. இவை அடிச் சொற்களோடு மிகுதியாக இணைந்தே (suffixes added to the roots) பொருட் சிறப்பைத் தருகின்றன.

இவ் வியற்கை உருவ ஆய்வு முறையில் மொழியியலார் பிற்தொரு நிலையினையும் உணர்த்துவர். உயிர் ஒலிகளின் அகமாற்றத்தால் (internal flexion) சொற்பொருள் நெளிந்து

கொடுக்குந் தன்மையைச் செமிட்டி மொழிக் குடும்பத்தில்
(Semitic family of languages) அமைந்துள்ளதாகக் கூறுவர்.

(எ-டு.) 'q tl' — 'to kill'

'qa ta la' — 'he killed'

'qatil' — 'killing'

'qutila' — 'he was killed'.

W. D. Whitney என்பார், 'Internal change of vowels is the characteristic and principal means of grammatical inflection in the Semitic tongues'³ என்று கூறுவர். இவ்வாறு இவ் இயற்கை உருவ ஆய்வு முறைப் பாகுபாடு சிறந்த ஒன்றாகச் செயன் முறையில் விளங்கி வருகின்றது.

மரபு முறை ஆய்வு : (The Genealogical classification).

பல்வேறு மொழிகளை மிக நுணுக்கமாகத் தொகுத்து ஆராயுங்கால், நாம் ஒருசில மொழிக் குடும்பங்களை அவற்றின் சேய் மொழிகளோடு வரலாற்று மரபினை அடியொற்றி ஒப்பிட்டுக் காண்கின்றோம். இன்ன இனம் என்று எளிதாகப் பெயரிடப்பட முடியாத ஒரு மூல மொழியினின்றும் அவை தோன்றியிருக்கலாமோ என ஐயுற வேண்டியுள்ளது. அடிப்படை அடிச் சொற்களையும், சொற்களின் அமைப்புகளையும், உயிர்த் துடிப்பான சில இன்றியமையாச் சொற்கூறுகளையும் ஒன்றாக எடுத்து ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பின் போதுவாகச் சொற்களை நான்கு வகைகளாகப் பாகுபாடு செய்யலாம். அவையாவன :

(i) ஒரு சில சொற்கள் எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும், யாவராலும் சிறப்பாகப் போற்றப்பெறும் தன்மை பெற்றவை யாக விளங்கும். (Words that are used everywhere, everyday and by everyone). அவை நீ, நாம் என்ற இடப்பெயர்களும், ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்னும் எண்ணுப்பெயர்களும், போ, வா என்னும் ஏவல் வினைச் சொற்களும், தாய், தந்தை என்ற உறவுமுறைப் பெயர்களும், நன்மை, தீமை என்ற பண்புப் பெயர்களும் ஆகும்.

(ii) ஒரு சில சொற்கள் அடிக்கடி பயிற்சியில் வழங்கப் பெற்று உலகிடையே ஒரே நீர்மையாகப் பொருள் உணர்த்து

³ W. D. Whitney - The Study of Language, P. 360

வனவாய் அமையும் (Words that are frequent and universally understood). (எ-டு) திறமை (courage), துன்பம் (sorrow), வலி (pain), மகிழ்ச்சி (delight)

(iii) மிக அநுமையாக வழக்கத்தில் பயின்று கற்றறிந்த மக்களாலேயே உணரப் பெறும் சொற்களாகும். (Words that are of comparatively rare with the masses but habitual only with the learned class) (எ-டு.) மெய்ப்பொருள் (Philosophy) உளவியல் (Psychology), சமயம் (Religion), யாப்பியல் (Prosody) முதலானவை.

(iv) கலை, அறிவியல் துறைகளில் கலைச் சொற்களாக வழங்கத்தக்க சிறப்புடையவை. (எ-டு.) புறியீர்ப்பு (gravitation) உயிர்க்காற்று (oxygen) முதலியன. (Words that are of altogether exceptional occurrence such as technical words of arts & science)

இந்த நால்வகைச் சொற்களில் முதலிரண்டு வகைகளே மொழியியலாரால் பெரிதும் போற்றத் தக்கவையாக விளங்குகின்றன. ஒரு சிலரால் உணரப்படும் சொற்களைக் காட்டிலும் மிகப் பலரால் புரிந்து கொள்ளப்படும் சொற்களே மொழியாய் விற்குத் துணைபுரிவன. எம் மொழியும் தன் வளர்ச்சிப் பகுதியில் அம்மொழியைப் பேசும் மக்கள் தொடர்பால் பிறமொழிச் சொற்களைத் தன்னகத்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்படுகின்றது ஆனால், பண்பட்ட மொழிகள் இச்சொற்களைக் கடன் வாங்கும்பொழுது, அவ்வாறே கொள்ளாது தம் இலக்கண வரம்பிற்குட்பட்டு சொற்சிதைவை வைத்து வடிவத்தை மாற்றிக் கொள்கின்றன. இனி, ஒருசில மொழிகளில் எதிர்பாராத வகையில் சொல்லமைப்பில் ஒற்றுமை காணப்பட்டால், அதைத் தவிர்த்துச் சொல்லொற்றுமையைக் காட்டிலும் இலக்கண ஒற்றுமையையே அடிப்படையாகக் கொண்டு மொழி ஆய்வை நிலைநாட்ட வேண்டும். தமிழில் 'உரல்' என்பதுவும், தெலுங்கில் 'ரோலு' என்பதுவும் இலக்கண அமைப்பால் ஒன்றுபட்டவை. தமிழ் 'பத்து' என்பதுவும், கன்னடத்து 'ஹத்து' என்பதுவும் இலக்கண விதிக்குட்பட்டவை. (Without similarity of grammatical structure, the genealogical connection is not proved). இக்காரணங்களால் நாம் இலக்கண அமைப்பின் ஒற்றுமையை நீக்கி இம்மரபு முறை ஆய்வினை மேற்கொள்ளல் முயற்கொம்பே.

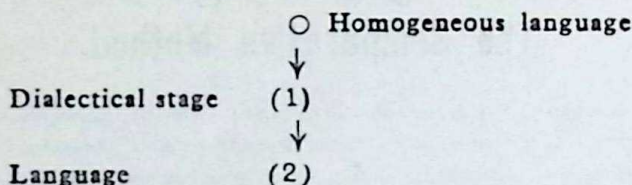
4. 'ஒப்பியன் முறை' The Comparative Method.

மக்கள் சமுதாய வளர்ச்சியில் மொழி இன்றியமையாத பங்கினை ஏற்கின்றது. தொன்மைக்கால மக்கள் தங்கள் கருத்துக்களை வெளியிடப் பெரும்பாலும் சைகை மொழிகளையே மேற்கொண்டனர். பின்னர் பல்வகை வண்ணங்களாலும், வேறு வகைக் குறியீடுகளாலும் கருத்துக்களை வெளியிடலாயினர். இந் நிலைக்குப் பின்னரே மொழியென ஒன்று உருவாகியிருத்தல் வேண்டும். பல்வேறு மக்கள் பல்வகைச் சூழலுக்கு அடிமையாகித் தங்கள் கருத்துகளைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் பொழுது மொழியமைப்பில் சில மாற்றங்கள் நிகழ்ந்திருக்கக்கூடும். இம்மாற்றங்களைக்கொண்டு பிற்கால அறிஞர்கள் ஒரு மொழியின் உண்மைக் கூறுகளை ஒப்பிட்டு ஆராயும் முறைக்கு வித்திட்டிருக்க வேண்டும்.

எந்த ஒரு மொழியிலும் அதன் அமைப்பு முறையை நன்கு ஆராயும்பொழுது நாம் இருவகைப்பாகுபாட்டினைக் காண்கிறோம். ஒரு மொழியின் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்து இலக்கிய இலக்கணநீர்மையினை அதே மொழியின் பல்வேறு கால நிலைகளோடு ஆராயும் விளக்கமான ஆய்வு 'வரலாற்று முறைப்' படிப்பு (The Historical method of study) எனப் பெறும். இனி அம் மொழியைச் சார்ந்த குடும்பத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு அக்குடும்பத்தின் பல்வகை மொழிகளை அவ்வக்கால நிலைக்கேற்ப இலக்கணக் கூறுகளோடு ஒப்பிட்டு ஆராயும் முறைக்கு 'ஒப்பியன் முறைப்' படிப்பு (The Comparative method of study) எனப் பெயரிடலாம். வரலாற்று முறை ஆய்வு, ஒரு மொழியின் ஆக்கத்தில் இன்றியமையாத பங்கினை ஏற்கும் அகப்புறச்சான்றுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு மொழியின் உள்ளமைப்புக் களைக் காண்கின்ற முறை இன்று ஒரு புதிய துறையாக இயங்கி வருகின்றது. ஒரு மொழியின் ஒலிக்கூறுகளை அளவுகோலாகக் கொண்டு, மொழி ஆட்சியோடு இயைந்து ஆய்வு நடத்தினால் நம்மவர் கருத்தோட்டம் பெரு வளர்ச்சியுறும்.

மிகத் தொன்மைக் காலத்தில் ஒரே சீராயுள்ள அன்னை மொழி ஒன்றின் வழியே பல்வகை மொழிகள் தோன்றியிருக்க வேண்டும். அப்பெயரிடப்படாத அன்னை மொழியின் (Homogeneous language) வழியே கிளை மொழி இயக்கம் (Dialectical stage)

எனவொன்று தோன்றி, அதன் வழியே இன்றைய மொழியமைப்பு புத்துணர்வு பெற்றிருக்க வேண்டும்.

ஒப்பியன் மொழியிலக்கணம் (Comparative Grammar) என்பது பகுத்துக் காட்டப் பெறுததும், ஒரே சீராயுள்ள துமான ஒரு மொழியின் மிகவும் அடிப்படையான ஒலிகளை இன்ன வென்று காட்டவல்லதுமான ஆய்வுமுறையாகும். இரு மொழிகட்டு இடையே ஒரே வகையான சொற்பாங்கு ஒலியமைப்போடு ஒன்றியிருப்பின், அவை இரண்டும் ஒர் அன்னை மொழியின் சேய் மொழிகள் எனக் கொள்வதற்கு முற்படுகின்றோம். ஆனால் அவை ஓரின மொழிகளாக அண்மைச் சாயலில் ஒன்றியுள்ளனவா என்று மொழி வரலாற்று அடிப்படையிலும் ஆராய்கின்றோம். Robert. A. Hall, Charles F. Hockett, Leonard Bloomfield, Winfred P. Lehmann ஆகிய மொழியியல் மேதைகள் ஒப்பியன் முறை பற்றிய மிகத் தெளிவான கருத்துக்களைத் தங்கள் நூல்களில் நன்கு விளக்கிக் காட்டியுள்ளனர். இப்படிப்பால் இன்றையநிலையைக் கொண்டு பல்வேறு ஆய்வுக்குட்பட்டுத் தொன்மை வடிவினை ஒப்பிட்டு உருவாக்குகின்றோம். (Comparative Reconstruction.)

“The Comparative method has to deal with instances of perfect correspondences between related languages”¹ என்று Robert A. Hall அவர்கள் கூறுவர். எனவே உறவுடைய இரண்டு வேறு மொழிகளின் ஒற்றுமைப் பகுதியை அறிய இவ்வொப்பியன் முறை பயன்படுகிறதெனலாம். தொன்மையான இந்தோ-ஐரோப்பிய வடிவினின்றும் (The Proto - Indo - European form) கிரேக்கச் சொல் “esti” என்பதுவும், சமஸ்கிருதச் சொல் “asti” என்பதுவும் உருவாயின என்று கொள்ளலாம். இது போன்றே ஆங்கிலம், ஜெர்மன் ஆகிய இரு மொழிகட்கும் இடையே உள்ள பிணைப்புறவைப் பார்க்கலாம்.

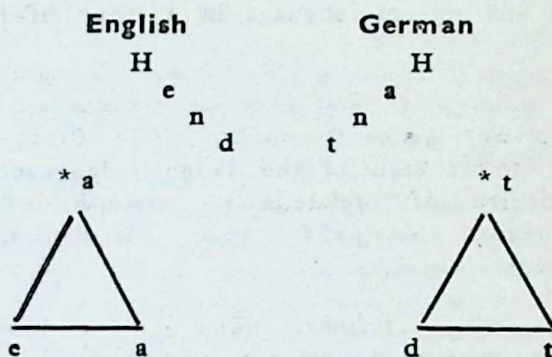
English
'hend'

German
'hant'

hand - கை

¹ Robert A. Hall - Introductory Linguistics - P. 307

இவ்விரு சொற்களையும் தனித்தனியே பிரித்து ஒப்புமைப்படுத்துங்கால் நமக்கு ஓர் உண்மை புலனாகும்.

குறிப்பு :- ○ வரையறுக்கப்பட்ட தொன்மை வடிவம்.
(Proto- form of Reconstruction)

இவ்வாறு இரு சொற்களில் ஒரு சீராயுள்ள அமைப்பை நாம் இம்முறையில் வரையறுக்கின்றோம். இம்முறையை “ முக்கோண வடிவ ஆய்வு முறை ” (Method of Triangulation) என்றும் கூறலாம்.

இந்த ஆராய்ச்சியில் ஒருமித்த ஒலிக்கோவை (Similarity of Sounds) இன்றியமையாதது அன்று. இதனினும் ஒருங்கே அமைந்த சொற்கோவையே (Regularity of Correspondence) நமக்கு வேண்டற்பாலது.

“In searching for genuine cognates, it is not close phonetic similarity that counts, but rather regularity of correspondences”² என்று C. F. Hockett கூறியுள்ள நிலையைக் கூர்ந்து நோக்குக.

ஒரு மொழியில் சொல்லாக்க முறை நாளுக்கு நாள் மாறி வரக்கூடிய தன்மையை உடையதால் ஒலியன் அமைப்பையே (Phonemic Structure) அடிப்படையாகக் கொள்ளல் வேண்டும். அன்றியும் மொழியாய்வோடு ஒன்றிய அறிவு வளர்ச்சியின் பயனாக மூலகைக் கூறுகளைத் தெளிவுற நாம் இப்படிப்பில் பின்பற்ற வேண்டும்.

(i) ஒலியன்களைக் கொண்டு தொன்மை வடிவம் என நாம் உருவாக்குவன தொடர்புடைய ஒரு குடும்பத்தின் பல்வேறு

² C. F. Hockett- A course in Modern Linguistics P. 491.

மொழிகட்கும் இயைபு உடையதாய் அமைதல் வேண்டும்.
(Reconstructed structure of phonemes must be one similar to that of any related language in a group of family.)

(ii) பெயரிடப்படாத தொன்மை மொழியின் கிளை மொழிகள் அல்லது சேய் மொழிகள் தம் தன்மையால் நேரிடைத் தொடர்புகொண்டிருத்தல் வேண்டும். (The Proto - Language is similar to the each of the daughter languages subject to the degree of relatedness.) தமிழும் மலையாளமும் தென் திராவிட மொழியின் இன மொழிகளாக ஒன்றியிருத்தலைக் காண்க.

(iii) மொழி ஆய்வில் ஈடுபட்டு நாம் வரையறுக்கும் மாற்றங்கள் அல்லது வடிவங்கள் எந்த மொழிப் படிப்பிற்கும் பொருந்தாததாக இருத்தலாகாது. (The changes or forms we find out and pass on must not be one unknown to any study of languages.)

இனி, இவ்வொப்புமைப் படிப்பில் முன்று வகையான தன்மைகளை நன்கு ஆராய்ந்து அவற்றைப் புறக்கணித்தால் தான் நேரிய முடிவுகளைத் தெளிவாகக் காணல்கூடும். ஒலிக்கும், பொருளுக்கும் இயற்கையான ஒற்றுமையோ, தொடர்போ இன்மையால் நாம் சில மரபுகளை முறைப்படப் பேணவேண்டியுள்ளது. ஒரே சீரான குறியீட்டு வடிவங்கள் (symbolic forms), பிற மொழியினின்றும் கடன் வாங்கிய சொற்கள் (borrowed words), தற்செயலாக அமையும் சொற்கள் (words of accidental similarity) ஆகியவற்றைத் தவிர்த்தல் வேண்டும். இவற்றுள் இறுதியாகக் கூறப்பெறும் நிலைக்கு மட்டும் சில சான்றுகளைக் காண்போம்.

'man'	(Koriya)	...	'man'	(English)
'bard'	(Egypt)	...	'bad'	(,,)
onnu	(Colloquial)	...	one	(,,)

(ஒண்ணு) Tamil &
Malayalam)

இத்தகைய சொல்லமைப்புகள் பல்வேறு மொழிகளில் எதிர் பாராதவாறு தற்செயலாக அமைவதால் வெறும் வடிவ ஒற்றுமையை ஒலிப்பாங்கோடு கூட்டி ஓரின மொழிகளாகக் கருதுதல் கூடாது.

எனவே ஒப்பியன் முறையானது ஒரு குடும்பத்து மொழிகள் அன்னை மொழியொடு கொண்டுள்ள உறவு நீர்மையினைப் பாங்குறக் காட்டியும், அன்னை மொழி வடிவங்களோடு தாம் கொண்டுள்ள பிணைப்பைத் தற்சார்பான சான்றுகளைக் கொண்டு காட்டியும் விளக்கம் தரவல்லது எனலாம். Leonard Bloomfield “The Comparative method assumes that each branch or language bears independent witness to the forms of the parent language, and that identifies or correspondences among the related languages reveal features of the parent speech”³ என்று கூறியுள்ளமை காண்க. இரு மொழிகட்டு இடையே உள்ள உறவு முறைகளை அறியத்தக்க அமைப்பில் இவ்வொப்பியன் முறையானது பெருவெற்றி நல்கி மிகத் தொன்மையான வடிவங்களை மதிப்பிட்டு உருவாக்குவதில் துணை செய்தலை நாம் அறியலாம். “The Comparative method has been highly successful in disclosing relationships between languages and in permitting us to reconstruct earlier forms than those attested”⁴ என்று Winfred P. Lehmann கூறுவர். நம் மொழிகளில் காணப்பெறும் இலக்கியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டும், இலக்கிய வழக்கற்ற மொழிகட்டுக் கிளை மொழி (Dialectical stage) இயக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டும் ஒரு மொழிக் குடும்பத்தின் தொன்மை வடிவத்தை ஓரளவு இன்னதெனக் காணலே நம் மொழிப்படிப்பின் உட்கருத் தாகும் எனல் வெள்ளிடைமலையன்றோ!

³ L. Bloomfield Language P. 310.

⁴ Winfred P. Lehmann - Historical Linguistics- P.91.

5. 'தமிழ் மொழி வரலாற்று மூலங்கள்.' Sources for the History of the Tamil Language.

ஒரு நாட்டு மக்களின் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில், படிமுறை வளர்ச்சிக்கோட்பாடு அல்லது பரிணாமக் கொள்கை இன்றியமையாததாய் அமைய மக்கள் பேசும் மொழி வளர்ச்சியில் பல்வேறு காலங்களில் அமைந்து வரும் எண்ணற்ற நிலைகளை நாம் தெளிவாகக் கண்டு வருகின்றோம். நம் மொழிக் குடும்பத்தைத் தெளிவாக வரையறுத்த அறிஞர் பலர் தமிழ் மொழியின் பழமை சான்ற தன்மையை மிகச் சிறப்பாகக் கருதிப் போற்றி வந்துள்ளனர். திராவிட மொழிக் குடும்பத்தின் அறப்பழமையைக் காக்க வல்ல அன்னை மொழி என்றும், சீரிளமைத் திறத்தால் எஞ்ஞான்றும் இம்மொழி கன்னித் தமிழாகவே போற்றப் பெற்று வருகின்றது எனறும் கூறுவர். தமிழக வரலாறும், தொன்மை சான்ற பண்பாடும், நாகரிக மேம்பாடும், இலக்கிய, இலக்கணப் பெருமையும் தமிழின் விழுமிய மாண்புக்கு நிலைக்களன்களாய் அமைந்து விளங்குகின்றன. திராவிட மொழிக் குடும்பத்தை அதன் இலக்கணக் கூறுகளோடும், இயற்கை வழக்குகளோடும் பெருமைப் படத் தக்க நிலையில் தம் கூர்த்த ஆராய்ச்சியினால் விளக்கிக் காட்டும் Dr. Robert D. Caldwell தம்முடைய நூலின்கண் எடுத்து எழுதுங்கால் தமிழ் மொழியின் பெருமையினைச் சுட்டிக் காட்டுவர்.

ஒரு மொழி வரலாற்றின் பெருமையினை எடுத்து விளக்க வேண்டுமெனில் அம்மொழி பேசும் மக்களின் அரசியல் நிலை, பொருளாதார மேம்பாடு, பண்பாட்டுச் சீர்மை ஆகியவற்றைக் கால வரலாற்றோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்தல் வேண்டும். எழுத்தியல் மரபு, சொல்லியல் மரபு, சொல்லாக்கம், சொற்றொடர் மரபு, சொற்பொருள் சீர்மை முதலான மொழிக் கூறுகள் தமிழ்மொழியின் பெருமையினை நன்கு எடுத்துணர்த்தும். தமிழக வரலாற்றில் சங்க காலத்தொட்டு இன்றைய காலம் வரையிலும் பல்வேறு மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து வருகின்றன. இலக்கியத் துறையிலும், இலக்கணத் துறையிலும் நிறைவான ஆராய்ச்சிகள் புலமை மிக்க சான்றோரால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. ஆகவே, இம்மொழியின் தொன்மை வரலாற்றை அறியப் பேராசிரியர், Dr. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் அவர்கள் தம்முடைய நூலின்கண்¹ குறிப்பிட்ட பத்துவகைக் கூறுகளைப் படிப்படியாக அறிதல்வேண்டும்.

¹ Dr. T. P. Meenakshisundaram—History of Tamil Language—Essay on Sources for the History of the Tamil Language.

1. இலக்கியம் : (Literature.)

சங்கத் தொகை இலக்கியங்கள், அற நூல்கள், காப்பியங்கள், இதிகாசப் புராணங்கள், பக்திப் புனுவல்கள், சிறுநூல்கள், சாத்திர நூல்கள், மறுமலர்ச்சி இலக்கியங்கள் ஆகிய இலக்கிய வளமிக்க நூல்களும், வெறும் பேச்சு வழக்கில் நிலவும் மொழிகளின் இயல்புகளை உணர்த்தும் அமைப்புகளும் இத்துறையில் பயன்படும். இலக்கிய மொழியில் (literary language) பேச்சு வழக்குக் கூறுகள் (colloquial elements) அமைதல் அரிதாகலின், பின்னைய நிலையை நாம் மிகப் பொறுமையோடு தேர்ந்தெடுத்தல் வேண்டும். நாடோடி இலக்கியங்களாக அமைந்த பள்ளு, குறவஞ்சி, கீர்த்தனைகள், நொண்டி நாடகங்கள் ஆகியவற்றில் கொச்சைச் சொற்களும் இடம்பெறுவதால் அவற்றையும் புறக்கணிக்காது நாம் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இருவகை வழக்குகளிலும் தமிழின் தன்மைகள் அமைதலை நாம் உணர்வோம். பழமையும் புதுமையும் கலந்த சொல்வழக்குகளை இலக்கியங்கள் தாங்கி வருவதால் இலக்கிய வரலாற்றோடு ஒன்றி நின்று தமிழ் மொழியின் பெருமையினை நாம் காணல் வேண்டும்.

2. இலக்கணம் : (Grammar.)

மக்கள் பேசும் மொழியின் பெருமையினையும், இலக்கிய மரபுகளையும் அரண் போல நின்று காப்பது ஒரு மொழியின் இலக்கணமே. ஒலி, எழுத்து, அதன்வகை, பிறப்பு, சொல், சொற்றொடர், சொல்லின் நிலைகள், அதன் வகைகள், புணர்ச்சி மாற்றங்கள், சொற்றொடர் அமைப்பு ஆகிய ஒப்பற்ற இலக்கணக் கூறுகளை இலக்கணங்கள் அவை தோன்றிய தழுவலுக்கு ஏற்ப விளக்கிக் காட்டும். தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், நன்னூல் ஆகியவையும், யாப்பு, அணி நூல்களும் இத்துறையில் நமக்குப் பெருந்துணை புரிய வல்லன. இலக்கண அறிவு இன்றி இலக்கியத்தின் சிறப்பினை நாம் உணர்தல் இயலாது. ஆகவே, இலக்கண ஆசிரியரின் கருத்துக்கள் சிறப்பான இடத்தைப் பெறுதல் புதுமையன்று.

3. உரைகாரர் படைப்புக்கள் : (Commentaries.)

ஒல்காப் புகழ் சான்ற தொல்காப்பியத்திற்கு உரை கண்டோர் மிகப்பலர். இலக்கணங்கள் தோன்றிய காலத்தை ஒட்டியும், அதன் பின்னரும் தோன்றிய உரைகாரர்கள் தங்கள் கூர்த்த மதிநலத்தால் நுண்ணிய பல கருத்துக்களை நயங்களாகக் காட்டி மொழி வளர்ச்சிக்கு ஆக்கம் தருகின்றனர். பேராசிரியர் Dr. தெ. பொ. மீ. அவர்கள் இக்கருத்தினைத் தெளிவுற விளக்குங்

கால், 'The varying commentaries written at different times are helpful in giving us an idea of usages which have become well established by their times, as distinct from the usages specifically stated in old texts' ² என்பர். இளம்பூரணர், நச்சினூர்க்கினியர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், மயிலைநாதர், அடியார்க்கு நல்லார், பரிமேலழகர் முதலானோர் இலக்கிய இலக்கணங்களுக்குச் சீரிய உரை எழுதியுள்ளனர். உரையாசிரியர்கள் காலத்தால் வேறுபட்டவர்களாதலின் அவர்களது உரைகள் காலக் கண்ணாடிகளாகவே ஒளிர வல்லன. உரை நலங்காணுங்கால், 'உரையிற் கோடல்' என்னும் உத்தி வகையை மேற்கொண்டு இவ்வுரைகாரர்கள் தங்கள் கருத்துக்களை எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். நம் மொழியின் அக மாற்றங்களை மிகச் சிறப்பாகக் காட்ட வல்ல தன்மை இவ்வுரைகாரர்களின் உரைகளுக்கே பொருந்தும்.

4. மேலைநாட்டார் படைத்த இலக்கணங்கள்: (Grammar by foreign writers.)

அலைகடல் ஓடியும் அறிவைப் பெருக்கும் நிலை இம்மக்கட் குலத்திற்குரியது. அறிவுசான்ற புலமையாளர் பலர் விருப்பு வேறுப்பு இன்றித் தங்கள் அறிவு வளர்ச்சிக்காகப் பல்வேறு மொழிகளைப் பாங்குறக் கற்று அவற்றின் சிறப்பினை மேம்படுத்தினர். ஆகவே ஒரு மொழியின் பெருமையினை அயலார் காட்டும் இலக்கணக் கருத்துக்களோடு அறியும் ஆராய்ச்சித் துறை உண்மையாகவே தலைமை சான்ற தகுதியைப் பெற வல்லது. போத்துக்கீசிய மொழியில் தமிழ் இலக்கண நூலொன்று முன்னாளில் தோன்றியிருப்பினும் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. Baldaeus என்ற டச்சுக்காரர் தமிழ் இலக்கணத்தினை 1672-இல் எழுதியுள்ளார். Costa Balthsara என்பவர் 1680-இல் இலத்தீன் மொழியில் தமிழ் இலக்கணம் (Arte Tamulica) எழுதியுள்ளார். 18-ஆம் நூற்றாண்டில் தரங்கம்பாட கிறித்துவச் சபையைச் சார்ந்த B. Ziegenbalg என்பவர் அரிய இலக்கணமொன்றை 'Grammatica Damulica' எழுதியுள்ளார். C. J. Beschi எனப் பெறும் வீரமாமுனிவர் பேச்சுத் தமிழைப் பற்றி எழுதியுள்ள நூல் 'Grammar of the Common Dialect of the Tamulian' நம் அறிவு வளர்ச்சியை வளர்க்க வல்லது. கடந்த 19-ஆம் நூற்றாண்டிலும் இன்றைய நூற்றாண்டிலும் பல்வேறு இலக்கண நூல்கள் Ellis, Dr. Caldwell முதலிய மொழியியல் அறிஞர்களால்

² Dr. T. P. Meenakshisundaram - A History of Tamil Language - P. 5.

எழுதப்பெற்றுள்ளன. இவை அயலார் கண்ணோட்டத்தில் தமிழ்மொழியின் ஆக்க நீர்மையினை எடுத்துக்காட்ட வல்ல கருத்துக் கோவைகளாக விளங்கா நின்றன.

5. அகராதிகள் : (Dictionaries.)

ஒரு மொழியின் எல்லா வகைச் சொற்களையும் தன்ன கத்தே கொண்டு விளங்குவது அகராதியாம். அகர ஒலியை ஆதியாகக் கொண்டு எல்லாச் சொற்களையும் நிரல் படக்காட்ட வல்ல நிகண்டுகள் தமிழ்மொழியின் சொற்சிறப்பை மிகத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தும். பிங்கல நிகண்டு, திவாகர நிகண்டு, சதுரகராதி முதலியவை உயர்ந்த இடத்தைப் பெறவல்லன. ஆங்கில மொழியிலும், பிரெஞ்சு மொழியிலும், போர்த்துக்கீசிய மொழியிலும் தமிழ் மொழியைப் பற்றிய அகராதிகள் உள்ளன. வீரமாமுனிவரின் தலைமை சான்ற பணி இவ்வகையில் போற்றத் தக்கது. சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் வெளியிட்டுள்ள தமிழகராதி (Tamil Lexicon) நமக்கு மொழி நிலையின் பல கோணங்களைக் காட்டும் பேராசிரியர்கள் T. Burrow, M. B. Emeneau ஆகியோரின் இணைப்பு முயற்சியினாலும், அயரா உழைப்பினாலும் வெளியிடப்பட்ட 'A Dravidian Etymological Dictionary' சொல் இலக்கண வரலாற்றை விளக்கமாக எடுத்துக் காட்ட வல்ல நிகரற்ற பெருமையைத் தாங்கி வருகின்றது எனல் மிகையன்று.

6. கல்வெட்டுக்கள் : (Inscriptions.)

தமிழில் வட்டெழுத்து என்ற தொன்மையான எழுத்து வடிவத்தில் அமைந்த தென்னகக் கல்வெட்டுகள் நம் மொழியின் பெருமையினை எடுத்துணர்த்தும். தமிழகத்தின் தெற்கு மாவட்டங்களில் பிராமி வடிவத்தைக் கொண்ட கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. கடந்த 7-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் பல்வேறு கல்வெட்டுக்களும், பட்டயங்களும், செப்பேடுகளும் பல மன்னர்களால் எழுதப்பட்டு அவ்வக்காலச் சூழலைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. நாடாண்ட காவலர்கள் தாங்கள் ஆற்றிய அரும்பணிகளைக் கல்வெட்டுக்களின் வாயிலாகப் பொறித்துத் தமிழ் மொழியின் நிலையினை எடுத்துணர்த்துவதால் அவையும் மொழி வரலாற்றை அறியும் சிறந்த மூலக் கூறுகளாகத் திகழ்கின்றன.

7. பிறமொழிக் கல்வெட்டுக்கள் : (Inscriptions in other languages.)

தென்னகத்தை ஒட்டிப் பிற நாடுகளை ஆண்டுவந்த மன்னர்கள் போரியல் மாட்சி காரணமாக வாகை துடியபோது

தங்கள் பெருமையினைக் கல்வெட்டுக்களில் பொறிக்கலாயினர். அவற்றின் வாயிலாகவும் நாம் நம் மொழியைப்பற்றி ஓரளவு அறிய முடிகின்றது. நம் நாட்டோடு அண்மைச் சாயலால் நெருங்கிய தொடர்புடைய ஈழ நாட்டில் தமிழ் மக்களின் மாண்பினைக் காட்ட வல்ல பல கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. தமிழ்ச் சொற்களும், தமிழக மக்களின் பெயர்களும், தமிழக இடப்பெயர்களும் அக்கல்வெட்டுக்களில் காணப்பெறுவதால் அவையும் தோன்றாத துணையாய் விளங்குவன. மன்னர்கள் தங்கள் ஆட்சியில் கையாண்ட நாணயங்களைப் பற்றிய குறிப்புக்களும் பிறவும் சில கல்வெட்டுக்களில் காணப்பெறும். இவையும் மொழி வரலாற்றைக் கால அடிப்படையில் அறியத் துணை புரியும்.

8. அயல் நாட்டார் குறிப்புக்கள் : (Foreign references.)

தமிழ்ப்பெயர்கள், தமிழ்ச்சொற்கள் ஆகியவை பற்றிய குறிப்புக்கள் பிற மொழிகளில் காணப்படுகின்றன. பதஞ்சலியின் கூற்றில் நாம் சில குறிப்புக்களைக் காணலாம். பாலி, சமஸ்கிருதம், பிராகிருதம் ஆகிய இந்திய மொழிகளிலும், திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மொழிகளிலும் காணப்பெறும் பல குறிப்புக்கள் சிறந்த வரலாற்று மூலங்களாக விளங்குகின்றன. மலையாளத்தில் காணப்பெறும் இராம சரிதம் தமிழ் நூலே எனக் கூறப்பெறுகின்றது. மெகஸ்தனீஸ் (Megasthenes) பிளினி (Pliny), தாலமி (Ptolemy), யுவான்சுவாங் (Hieun-Tsang), மார்க்கோபோலோ (Marco Polo) ஆகியோர் தமிழக வரலாற்றில் நீங்கா இடம்பெற்றுச் சிறந்த குறிப்புக்களைப் படைத்து நம் மொழியின் தன்மையினை உணர நற்றுணை ஆற்றியுள்ளனர். இவ்வயல் நாட்டுக் குறிப்புக்கள் தமிழ் மொழியினை மேலை நாட்டார் எவ்வண்ணம் கேட்டு உணர்ந்தனர் என்பதனை அறியத் துணைபுரிகின்றன. (These foreign sources help us with information about how Tamil words were heard by them.)

9. கிளைமொழிகள் : (Dialects.)

உலக வழக்கும், செய்யுள் வழக்கும் நிறைவாக உள்ள நம் மொழியின்கண் அமைந்துள்ள கிளை மொழிகள் மொழி வரலாற்றில் தனித்த இடம் பெற்றுள்ளன. மொழி மாற்றங் களைத் தனித்து எடுத்துக் காட்டவல்ல சிறப்புடையனவாய் இவை அமைவதோடு தமிழகத்தைச் சார்ந்த பல மாவட்டங்களில் மக்கள் அன்றாட வாழ்க்கையில் பேசிவரும் சில நுண்ணிய

வேறுபாடுகளையும் இவை உணர்த்துவதால் இவற்றையும் மொழிப்படிப்பில் நாம் நன்கு பார்க்க வேண்டியுள்ளது. 'The study of the modern dialects is important as not only showing the characteristic features of the modern colloquial language but also preserving certain old usages'³ என்று Dr. தெ. பொ. மீ. அவர்கள் குறிப்பிடுதலில் உண்மை பொருந்துள்ளமை அறிக.

10. ஒப்பியன் முறை: (Comparative Method.)

மொழி நூல் வல்லவர்கள் ஒரு குடும்பத்து ஓரின மொழிகளை ஒப்பியன் முறை (Comparative Method) எனும் கண்ணோட்டத்தில் இன்று ஆய்ந்து வருகின்றனர். இம்முறையினால் நாம் காணும் மொழி அறிவின் பெருமையை மேலே கண்டோம். அவ்வகையில் திராவிடமொழிக் குடும்பத்தைப் பற்றிய முழுமையான அறிவை நாம் உணர்ந்து தெளியுமாறு Dr. Caldwell, Jules Bloch, T. Burrow, M. B. Emeneau முதலானோர் தம் அறிவுப் படைப்புக்களில் காட்டியுள்ளமையை ஓர்ந்து நோக்குக.

இவ்வாறு அறப்பழமை சான்ற நம் அன்னைத் தமிழுக்கும், அதன் விழுமிய மாண்புக்கும் புகழ்தரும் வகையில் இலக்கிய இலக்கணப் படைப்புக்களும், பிறவும் அமைந்து இன்றைய நூற்றாண்டில் உலக அரங்கிலே நம்மொழி இடம்பெற வழிவகை செய்தலைக் காண்கின்றோமல்லவா?

³ Dr. T. P. Meenakshisundaram-A History of the Tamil Language P 11.

6. 'தமிழ் மொழியின் தொன்மை.' The Antiquity of Tamil.

உலகிலேயே வழங்கும் ஒவ்வொரு மொழிக்கும் தனிப்பட்ட பழமை வரலாறு என ஒன்று அமைந்துள்ளது. இலக்கியச் சிறப்பாலும், இலக்கண வளத்தாலும் மேம்பட்ட மொழிகளுள் - சிறப்பாகத் திராவிட மொழிக் குடும்பத்துள் - தமிழ் மொழியும் ஒன்று. இக்குடும்பத்தின்கண் உள்ள தமிழ் மொழியின் தொன்மைச் சிறப்பினை வரலாற்று அடிப்படையாக அல்லாமல் மொழியியல் அடிப்படையிலும் நிலைநாட்டுகின்ற பேருண்மை ஒப்பியன் மொழி ஆய்வாளர்களுக்கு நல்ல யிருந்தாக அமையும். மிக உயர்ந்த செம்மொழியாகவும், மிகச் சிறந்த வளமிக்கதாயும் உடைய தமிழின் தொன்மையை நாம் ஈண்டுக் காண்போம். ஒரு மொழிக் குடும்பத்துள் ஓரின மொழிகள் (cognates) ஒன்றாயிருப்பினும் சொல் நீர்மையும் பிறவும் ஒன்றாகப் பொருந்தி அமைவதில்லை. திராவிடக் கூறுகளுள் (The Dravidian elements) தமிழ் ஒன்று மட்டுந்தான் சாலப் பழமையை நன்கு போற்றி வருகின்றது. இலக்கியவளம் (Literary cultivation), இலக்கண அமைப்பு (Grammatical structure), சொற்றொடர் அமைப்பு (Syntactic structure), இன்ன பிறவற்றால் மிகப் பழமையான சிறப்புக்களைத் தாங்கி வருதல் நம் தமிழ் ஒன்றினாலேயே முடிகிறது. செந்தமிழ் என்னும் உயரிய வழக்கு மாண்புடைய ஒன்றாய் நிலவித் திராவிடப் பழமையைக் காட்டும் கண்ணாடியாக (It is a mirror of the Dravidian antiquity) இலங்குகிறது.

(1) செந்தமிழ் என்ற வழக்கு தனிப்பட்ட நீர்மையை உடையதாய்ப் பழம்பெருந் தன்மையைச் சிறப்பாகக் காட்டி வருகின்றது. இத்தமிழ் அல்லாமல், கொடுந்தமிழ் என்ற பாகுபாடும் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளது. தொன்மை இலக்கணமாம் தொல் காப்பியப் பாயிரத்திலே செய்யுள் வழக்கு, உலக வழக்கு என்ற பாகுபாடு இருத்தலை நாம் காணலாம். இவ்விருவகை வழக்குகளிடையே காணப்பெறும் வேறுபாடு நம் ஆய்வுக்குரியது. மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய திராவிட மொழிகளில் இலக்கிய வழக்கும், உலக வழக்கும் மிக்க வேறுபாடுகளைக் கொண்டவை அல்ல. ஆனால், இலக்கியத் தமிழ் வழக்கும், பேச்சுத் தமிழ் வழக்கும் (Classical Tamil and colloquial Tamil) மிக்க வேறுபாடுகளைக் கொண்டனவாய் இருந்து வருதலைக் காண்க.

Dr. Caldwell அவர்கள், "Classical Tamil, which not only contains all the refinements which the Tamil has received, but also exhibits to some extent the primitive condition of the language, differs more from the colloquial Tamil than the classical dialect of any other Dravidian idiom differs from its ordinary dialect. It differs from colloquial Tamil so considerably that it might almost be considered as a distinct language" என்பர்.¹ இத்தாலிய நாட்டு வேளாண் பெருமகனுக்கு Virgil என்பாரின் Aeneid எவ்வாறு புதிராக இருக்குமோ அதே போன்று செந்தமிழ்ப் பாநலன்களும், பழங்கால உரைநடையும் இன்றைய பேச்சு வழக்கினின்றும் முற்றிலும் மாறுபட்டவையாய் விளங்குகின்றன. (A proof of the high antiquity of the literary cultivation of Tamil).

(2) செந்தமிழில் ஒரு பொருளைக் குறிக்கப் பல சொற்கள் இருக்கின்றன. அதே போன்று ஒரே சொல்லும் பல பொருள் கூறத் தரும். இவ்வகையில் தமிழ்ச் சொல்லகராதி நமக்குத் துணைபுரியும் சிறந்த சான்றும். தமிழ் மொழியில் வீடு, மனை, இல் ஆகிய மூன்று சொற்களும் ஒரே பொருளைத் தருவன. இவை மூன்றும் மூன்று திராவிட மொழிகளுள் பின்வருமாறு காணப்படுதலை நோக்குக.

வீடு > வீடு (மலையாளம்) vīṭu (Tamil) > vīṭu (Malayalam)

இல் > இல்லு (தெலுங்கு) il (Tamil) > illu (Telugu)

மனை > மன (கன்னடம்) manai (Tamil) > mana (Kannada)

இவ்வழக்கு தமிழ்மொழியின் தனி மாண்பாக நின்று, சொல்லின்கண் நேரக்கூடிய இறுதி நிலை மாற்றங்களோடு (changes in the final positions) பிறமொழிகளில் காணப்படுதலைக் காண்க. தமிழ் இலக்கணமும், சொல்லகராதியும் திராவிட மொழியின் பழமையான வடிவங்களையும், அடிச் சொற்களையும் (primitive forms and roots) கொண்டு விளங்குகின்றன. இக்காரணத்தால் தமிழ் மொழி இலக்கிய வளனின் (literary)

¹ Dr. Caldwell—A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 81.

cultivation of Tamil) சாலப்பழமை புலனாகும். "The grammar and vocabulary of Tamil are to a considerable extent the common repository of Dravidian forms and roots"—² என்பார் Dr. Caldwell.

(3) இலக்கியத் தமிழ் வழக்கு பரந்துபட்ட தாயினும் அதன்கண் வடசொற்கள் ஆட்சி மிகக் குறைந்தே காணப்படுகின்றது. ஆனால், பேச்சுத் தமிழிலும் (Colloquial Tamil), பிற திராவிடக் கிளை மொழிகளிலும் (Dravidian dialecta) வட சொற்கள் மிகுதியாக அமைந்துள்ளன.

(4) திராவிடக் குடும்பத்துத் தலைமை சான்ற தமிழ் மொழியின் வடிவங்களும், அடிச் சொற்களும் தெலுங்கு மொழிக்கண் இடம் பெயர்ந்து அமைந்துள்ள நிலை குறிப்பிடத் தக்கதே. இவ்வகநிலை மாற்றங்கள் (internal changes) மூல மொழியின் சிறப்பினை வலியுறுத்தும். 'அவன்' என்ற தமிழ்ச் சொல், தெலுங்கு மொழியில் 'வாடு' எனக் காணப்படுகிறது. 'அன்' என்ற பால்காட்டும் விருதி (pronominal suffix) தெலுங்கில் 'டு' (du) என மாறுவதை நாம் காணலாம். ஆனால், முறைப்படி பார்ப்பின் கீழ்க்காணும் அமைப்பு நமக்குத் தெரியவரும்.

a van < vādu

vaan	} a+a > ā	avan
vān		vcvc > cvvc

(metathesis form)

vād - n > Zero

vādu

சொல் முதல்நிலை அகரம் இடம்பெயர்தலும் (metathesis), இரு குறில் புணர்ந்து நெடிலாக மாறுதலும், தமிழ்ச் சிறப்பு 'ன்' கரம் மறைந்து டகரவொற்றுப் புணர்தலும், தெலுங்கிற்கேயுரிய சிறப்பான ஒலித்துணை உகரம் (euphonic vowel) ஈற்றில் சேருதலும் ஆகிய இம்மாற்றங்கள் ஒற்றுமைப்பட்ட இருமொழிக்கண்

² Ibid. P. 82.

நடைபெறுகின்றன. Dr. Caldwell, 'The fact that in many instances the forms of Telugu roots and inflexions have evidently been softened down from the forms of Tamil, is a strong confirmation of the higher antiquity of the Tamilian forms'³ என்பர். அத்துடன் அல்லாமல் தமிழில் காணப்பெறும் முதல் நிலை பகரம் (initial p) கன்னடத்தில் 'ஹ(h) ஒலியாக மாறுவதும் ஒலியியல் மாற்றங்களாகக் கூறப்படுகின்றன.

(எ-டு) பத்து (தமிழ்) = ஹத்து (கன்னடம்).

(p - > h - Morphophonemic statement)

(5) தமிழ் மொழிக்கண் வடசொல்லாட்சியும், பிறமொழிச் சொற்களும் பயிலுங்கால் அவை அவ்வாறே ஏற்றுக்கொள்ளப் பெறாமல் நம் இலக்கண நூலோர் கூறிய விதிகட்கு அடங்குத் தமிழ் இலக்கண அமைப்பிற்கேற்றவாறு சிதைந்து வழங்கப் படுகின்றன.

“வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரிஇ
எழுத்தோடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே”

என்பர் தொல்காப்பியர். வடமொழியாக்கத்தின்கண் இலக்கண நூலோர் 'தற்பவம்' 'தற்சமம்' என்ற விதிகளை இந்நிலைக்காகவே வழங்கியிருப்பதாக அறிகிறோம். வடசொற்களும் மிகக் குறைந்த அளவினையுடையதாக அமைந்து தமிழ் வடிவத்திலேயே காணப்பெறுகின்றன. சைவ, வேதாந்த, வைணவ, சமணம் ஆகிய மதச் சாயல்கள் தத்துவச் சொற்களைப் பேரளவில் கையாளுகின்ற பொழுதும் தமிழ்ப்படுத்தப்பட்டே அமைகின்ற மரபு நம் தமிழ், எழுத்து முறைக்கு ஒவ்வா வடிவினை எந்நாளும் ஏற்காது என்ற உண்மைக்குக் கலங்கரை விளக்கமாகத் திகழும். 'கர்மா' (Karma) என்ற வடசொல் 'கருமம்' (அல்லது) 'கன்மம்' எனத் தமிழில் வழங்குகிறது. வானநிலை ஆராய்ச்சியில் (Astronomical Research) கோளங்களை ஒட்டித் தமிழ்த் திங்களுக்குப் பெயரிடுகின்றபொழுது இத்தகைய தமிழாக்கத்தைக் காணலாம்.

சான்று:-

(i) pūrva—āśhādam > pūrā dam + ādam > ādi

(ii) pūrva—bhadhra padā > pūrattādi > purattāci.

³ Ibid P. 83.

(6) தெக்கணத்தில் காணப்பெறும் கருநாடக, தெலுங்கு நாடுகளில் மிகத்தொன்மை வாய்ந்த கல்வெட்டுக்கள் வடமொழியிலேயே அமைந்துள்ளன. ஆனால் தமிழகக் கல்வெட்டுக்களோ தமிழ் வடிவத்தைக்கொண்டு விளங்குகின்றன இந்நிலை தமிழின் இலக்கிய வளத்தினையும் சாலப் பழமையினையும் குறிக்கும். கி. பி. 7, 8, 9-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் காணப்பெறும் மலையாளக் கல்வெட்டுக்கள் (Inscriptions in Malayalam) தமிழ்மொழி, தமிழிலக்கணம், தமிழ்ச்சொல்லாட்சி ஆகிய இவற்றோடு ஒத்துள்ளன. இக்காரணத்தைக் கொண்டு மலபார் நாட்டு நீதி மன்றங்களில் தமிழ் மொழியே நிலவி வந்தது என்றும், அன்றைய மலையாளம் பேச்சு மொழியளவில் நின்று மலையாழ் மக்களிடையே பயின்று வந்தது என்றும் மொழிநூலார் குறிப்பிடுவர்.

மேலைச் சான்றுகளால் திராவிடக் கூறுகளின் தொன்மை வடிவத்தைப் பேணும் ஆற்றல் தமிழ்மொழி ஒன்றிற்கே உரியதாய் விளங்குதலை நாம் காணலாம். Dr. Caldwell கருதுமாறு தமிழ் மொழியின் துணையின்றித் திராவிடத்தின் அறப் பழமையினை நாம் அறிதல் இயலாது. அவர் தமது நூலில், 'It also appears highly probable that in the endeavour to ascertain the characteristics of the primitive Dravidian speech from which the various existing dialects have divaricated, most assistance will be furnished by Tamil' — என்று கூறுதலில் தமிழ் மொழியின் சிறப்புப் புலப்படும். இவற்றால் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தில் தமிழையே மிகப் பழமை வாய்ந்தது என்றும், சாலப் பண்பட்டது என்றும், திராவிடத்தின் உண்மையான நிலையைத் தெளிவாகக் காட்டவல்லதென்றும், வன்மான நீர்மையால் பிறமொழி மக்களை ஈர்க்க வல்லது என்றும் குறிப்பிடுவதால் நம் தமிழின் தொன்மைதான் என்னே !

7. 'தமிழ் வழங்கும் மாநிலப் பரப்பு' The Geographical area where Tamil is spoken.

அன்னைத் தமிழ் வழங்கப் பெற்றுவந்த மாநிலப்பரப் பினைத் தொன்மை இலக்கண, இலக்கியச்சான்றுகள் கொண்டும், பண்டை உரையாசிரியர்கள் பொருளுரை கொண்டும் நிரலே காண்போம். தமிழ்ச் சங்கங்கள் மூன்று எனவும், தலைமைச் சங்கத்தில் தோன்றிய நூல்கள் இம்மொழி பேசப்பட்டு வந்த மாநிலப் பரப்பைச் சிறப்பாக விளக்கவில்லை எனவும் நாம் அறியலாம். தொல்காப்பியப் பாயிரம், தொல்காப்பிய நூற்பா, புறநானூறு, மதுரைக்காஞ்சி, பதிற்றுப்பத்து, சிலப்பதிகாரம் ஆகியவற்றைக் கொண்டும், பிற குறிப்புக்களைக் கொண்டும் அன்று தமிழ் பேசப்பட்டு வந்த மாநிலப் பரப்பைத் தெளிவாக வரையறுக்கலாம்.

தலைமைச் சங்கத்தில் தொல்காப்பியம் இருந்ததை அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகார வேணிற்காதையுரையில் உறுதிப்படுத்தவில்லை. அவர் கருத்தினை ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்க சான்றுகள் இறையனார் அகப்பொருளுரையில் காணப்படாமை அறிக. இடைச் சங்கத்தில் தொல்காப்பியம் இருந்தது எனக் களவியலுரை குறிப்பிடுகிறது. தொல்காப்பியப் பாயிரம்,

“வடவேங்கடம் தென்குமரி

ஆயிடைத்

தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து”—எனத் தமிழக எல்லைகளை வரையறுக்கின்றது. பனம்பாரனூரின் இக்கூற்று அன்றைய நிலையைத் தெளிவாகக் காட்ட வல்லதாம். தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் 79-ஆம் நூற்பாவில் தமிழக எல்லைகளைத் தொல்காப்பியர் எடுத்து மொழிகின்றார்.

“வண்புகழ் முவர் தன்பொழில் வரைப்பின்

நாற்பெயர் எல்லை...”—எனத் தமிழகத்து முடிமன்னர் முவர் நிலைகூறி, அவ்வரையறுக்கப்பட்ட எல்லைக்குள் தமிழ் மொழி சிறப்பாகப் பயின்று வந்ததை அவர் விளக்குகின்றார். வடபால் வேங்கடமும், தென்பால் குமரியும் எல்லைகளாக அமைந்துள்ளமையை இக்கருத்துக்கள் புலப்படுத்துகின்றன. பனம்பாரனூர் பாடல் குமரியைக் கடலாகவோ, யாருகவோ குறிப்பிடவில்லை.

சங்க இலக்கியத்தில் அமைந்துள்ள புறநானூற்றுப் பாடல்கள் தமிழக எல்லைகளைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடும். வடக்கே வேங்கடம் எல்லையாகவிருந்ததைத் தொல்காப்பியப் பாயிரங் காட்டப் புறப்பாக்கள் வேறுவகையாகக் குறிப்பிடுகின்றன.

“வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்
தெனாஅ துருகெழு குமரியின் தெற்கும்
குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்
குடாஅது தொன்றுமுதிர் பௌவத்தின் குடக்கும்”

—புறம். 6.

என்பதில், பனிபடு நெடுவரை இமயமாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“தென்குமரி வடபெருங்கல்
குணகுடகட லாவெல்லை”

—புறம். 17.

என்பதன் கண்ணும் வடபெருங்கல் இமயமாகவே அமைகிறது. மதுரைக் காஞ்சியில்,

“தென்குமரி வடபெருங்கல்
குணகுடகட லாவெல்லை” (70-71)—என்றும்,

பதிற்றுப்பத்தில்,

“ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை இமயம்
தென்னங் குமரியோடு ஆயிடை” (11 : 23 - 24)

என்றும்,

“கடவுள் நிலையுய கல்லோங்கு நெடுவரை
வடதிசை எல்லை இமயம் ஆகத்
தென்னங் குமரியோடு ஆயிடை...”—என்றும் (43 : 6-8)

தமிழக எல்லைகளை நாம் அறிகின்றோம். வடபால் இமயம் புகழ் காரணமாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதாக நாம் அமைதி கூறலாம். மண்ணாசையாலும், வீரவெழுச்சியாலும் வடக்கில் இமயம்வரை நந்தமிழரசர்கள் சென்றனர் போலும்!

சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்பெறும்,

“நெடியோன் குன்றமும் தொடியோன் பௌவமும்
தமிழ்வரம் பறுத்த தண்புனல் நன்னாட்டு”

(வேனிற்காதை 1-2)

என்ற அடிகள் தமிழ் ஆய்வுலகில் சிந்தனையைத் தூண்டுகின்றன. தென்பால் குமரி இதன்கண் கடலாகக் குறிப்பிடப்படுவதால், உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார் தம் உரையின் கண் குமரியாறு ஏற்கனவே கடலால் கொள்ளப்பட்டது என்றும், அதனால் ஈண்டுத் தொடியோள் பௌவமென்பது குமரிக் கடலையே குறிக்கும் என்றும் கூறுவர். “தொடியோள்... நதியென்னுது பொவம் என்றது என்னையெனின் முதல் ஊழிக்கண்நாற்பத்தொன்பது நாடும் பிறவும் தடநீர்க்குமரி வடபெருங்கோட்டின்காறும் கடல்கொண்டு ஒழித்தலானும் குமரியாகிய பௌவம் என்றார் என்றுணர்க”¹—என்னும் பகுதியைக் காண்க.

இளங்கோவடிகள்,

“அடியிற் றன்னளவு அரசர்க் குணர்த்தி
வடிவேல் எறிந்த வான்பகை பொருது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையும் இமயமும் கொண்டு
தென்றிசை யாண்ட தென்னவன் வாழி”

(காடுகாண். 17 - 20)

எனக் காடுகாண் காதையில் குறிப்பிட்டுள்ள நிலையைக் காணுங்கால், தன்னாட்டு நிலப்பரப்பில் கொடுங்கடல் பஃறுளியாற்றையும், குமரிக்கோட்டையும் கொள்ள, அவ்விழப்பைப் போக்க விரும்பி அவற்றிற்கு ஈடாக வடபால் கங்கையும் இமயமும் கொண்டவனே தென்னவன் என்ற கருத்துப் புலப்படுகின்றது. இவ்வாறு குமரி ஈண்டு மலையாகக் குறிக்கப்படுதலைக் காண்க.

குமரி என்ற ஒன்று தமிழகத்துத் தென்னெல்லையாக இருந்தமை பற்றிச் சிறுகாக்கைபாடினியார் கூறியுள்ளார்.

“வடதிசை மருங்கில் வடுகு வரம்பாகத்
தென்றிசை உள்ளிட்டு எஞ்சிய மூன்றும்
வரைமருவு புணரி.....” — என்பது அவர்காட்டும் சான்றும். ஈண்டுக் குமரி கடலாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

நன்னூலில் பவணந்தியார்,

“குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்
எனுநான் கெல்லை.....”—என்று குறிப்பிடுவர்.

¹ சிலப்பதிகாரம் - அடியார்க்கு நல்லார் உரை. பக்கம். 228.

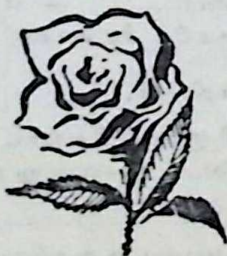
“வேங்கடம் குமரித் தீம்புனற் பௌவமென்று
இந்நான் கெல்லை தமிழ்து வழக்கே”—எனச்

சிகண்டியாரும் கூறுகின்றனர். காக்கைபாடினியார், “வடக்கும்
தெற்கும் குணக்கும் குடக்கும் வேங்கடம் குமரித் தீம்புனல்
பௌவமென்று அந்நான்கெல்லை அகவையில் கிடந்த நூலது
முறை”—எனக் கூறுவர்.

வடவேங்கடத்தை வடவெல்லையாகக் கொள்வதில் நூர்லா
சிரியர்களோ, உரையாசிரியர்களோ கருத்து வேறுபாடு கொண்ட
தாகக் காணோம். ஆனால், ‘தென்குமரி’ விளைக்கின்ற பூசல்
அறிவுலகத்தை ஆட்டிப் படைக்கின்றது. குமரியை யாருகக்
கொண்டு அது கடலால் கொள்ளப்பட்டது என்பர். குமரிமலை
கடலால் கொள்ளப்பட்டதையும் நாம் சிலம்பில் காண்கின்றோம்.
இவ்வாறு யாறும், மலையும் கடலால் கொள்ளப்படக் குமரிக்
கடலே தென்னகவெல்லையாக நிலவி வருதலை நாம் காணுதல்
வேண்டும். இன்றைய நூற்றாண்டின் புரட்சிக்கவி பாரதியார்,

“நீலத் திரைக்கட லோரத்திலே-நின்று
நித்தம் தவஞ்செய் குமரிஎல்லை-வட
மாலவன் குன்றம் இவற்றிடையே -புகழ்

மண்டிக் கிடக்குந் தமிழ்நாடு”—எனத் தமிழ்நாட்டு
எல்லைகளைப் பாங்குறப் பாடுதல் காண்க. இவ்வாறு வடஎல்லை
வேங்கடமாகத் தென்னெல்லை குமரியாக அமைய, எஞ்சிய
குணக்கு, குடக்குத் திக்குகளில் இயற்கை யன்ணையின் எழில்நார்
பெருங்கடல்கள் நம் தமிழகத்தைக் காத்து வருதலைக் கருத்தில்
கொள்வோமாக!

8. 'சேந்தமிழ், கோடுந்தமிழ்ப் பாகுபாடுகள்.'

The Classifications of Refined and Crude Tamil.

உலக மொழிகளில் மக்களின் மன வளர்ச்சி கேற்ப இருவகை நிலைகள் இருந்து வருதலை நாம் கண் கூடாகக் காணலாம். நம் முடைய பழமைத் தமிழும் அந்த வகையில் மாறுபட்டு அமைய வில்லை. Dr. Caldwell திராவிட மொழிகளைப் பற்றிய தெளிவான ஆய்வில் ஈடுபடுங்கால் தம்முடைய கருத்து நிலைக்கு ஏற்றவாறு நம்மொழிக் குடும்பத்தை இரு வகைகளாகப் பாகுபாடு செய்வர், திராவிட மொழிகளின் இலக்கிய இலக்கணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், துளு. குடகு ஆகிய ஆறு மொழிகளையும் பண்படுத்தப்பெற்ற மொழிகள் (Cultivated languages) எனவும், துதம், கோதம் ஆகிய மொழிகளைப் பண்படுத்தப் பெறா மொழிகள் (Uncultivated dialects) எனவும் பிரிப்பர். இப்பண்பட்டமொழிகள் காலப்போக்கில் இரு வகைவடிவங்களைப் பெற்றன. முன்னைய வழக்கும், பின்னைய வழக்கும் இப்பாகுபாட்டிற்குத் துணை நின்றன. தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மொழிகளில் பழமை மொழி (Old language) என்றும் புதுமைமொழி (Modern language) என்றும் இருபாகுபாடுகள் விளங்குகின்றன. அவற்றுள்ளும் கன்னடம் இன்றைய மொழி நூலார் கருதுமாறு Old Canarese, Modern Canarese என இரண்டு உயர்ந்த நிலைகளைக் கொண்டுள்ளது. நம்முடைய தொன்மைத் தமிழில் தொல்லாசிரியர்கள் காலம் முதல் இன்றைய காலம் வரை இலக்கிய வழக்கு அல்லது செய்யுள்வழக்கு மொழி (Literary language) என்றும், உலக வழக்கு அல்லது பேச்சு வழக்கு மொழி (Colloquial language) என்றும் இருநிலைகள் காணப்படுகின்றன. தொன்மைத் தொல்காப்பியம் இவ்விரு வழக்குகளைக் கொண்டே எழுந்தது என்பதனை அதன் சிறப்புப்பாயிரத்தில் பனம்பாரனார் கூற்றால் அறியலாம். இனி அவரைப் பின்பற்றிக் தோன்றிய இலக்கண நூல்கள் கால இடையீடு கொண்டும், பல்வகை மாற்றங்களைக் கொண்டும் விளங்குவதால் அந்நூல்களிலும் இவ்விருவகை வழக்குகள் போற்றப்படுதலை நாம் உணரலாம். இவ்வாறு தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து இருவகை வழக்கு சிறப்பாக நிலவீவரப் பிற்காலத்தார் ஒருவகைப் புதுக் குழப்பத்தினை உருவாக்கினர் எனக் கூறின் அது பிழைபட்ட வழக்கன்று.

நாம் மேலே கண்டாங்கு எவ்வகைப்பட்ட மொழியும் இரு நிலைகளுக்கு உடன் படுதலும், காலப் போக்கில் அவை எளிய மக்களின் பேச்சு வழக்காகவும், புலமை மக்களின் இலக்கிய வழக்காகவும் நிலவுதலை நாம் மறுத்தல் இயலாது. இலக்கிய இலக்கண நர்மைகளைச் (Literary and grammatical cultivation) செவ்விதின் கொண்ட மொழிகளையே பண்பட்ட மொழிகளாக Dr. Caldwell கருதுகின்றார். அத்தகு தன்மையற்று மூலமொழியின் அடிப்படைக்கூறுகளை ஓரளவு கொண்டு நிலவீ வந்த மொழிகளைத் தான் பண்படுத்தப் பெறு மொழிகள் என வரையறுக்கின்றார். இன்று நாம் அறிவு வளர்ச்சியால் புதுமைகளை மொழியியல் துறையில் படைக்கத் தொல்லாசிரியர்களுக்கும், நம்மவர்க்கும் இடையே வாழ்ந்த இலக்கண உரையாசிரியர்கள் அறிவுக்குப் பொருந்தாவண்ணம் 'செந்தமிழ்', 'கொடுத்தமிழ்' என மொழியீனையும், அம்மொழி அடிப்படையில் நாடுகளையும் பாசு படுத்திக் காட்டல் பெருவியப்பே. இத்தமிழ்ப் பாசுபாடுகள் பொருந்துமா என்பதனைத் தொல்காப்பியர் கூற்றுக் கொண்டும், நன்னூலார் கூற்றுக் கொண்டும், உரையாசிரியர் உரைகளைக் கொண்டும், பிற செய்யுட்களைக் கொண்டும் காணலாம்.

“செந்தமிழ்” என்ற அழகுமிகு சொல்லை ஆங்கிலத்தில் 'Cultivated or refined Tamil' எனலாம். கொடுத்தமிழ் என்பதனை 'Uncultivated or crude Tamil' எனலாம். முன்னைய பாசு பாடு இலக்கிய இலக்கணங்களை உடைய தமிழின் மாண்பினைப் பேசுமானால், பின்னைய பாசுபாடு Dr. Caldwell பாசுபாட்டிற்கு ஏற்ப இலக்கிய இலக்கணச் செறிவில்லா மொழியைத் தானே உணர்த்த வேண்டும்! ஒருகால் உரையாசிரியர்கள் கருதுமாறு நானிலத்துத் திசைச் சொற்கள் புகுந்த பேச்சு வழக்கினை அல்லது கொச்சைத் தமிழ் வழக்கினை உணர்த்தியிருத்தல் வேண்டும்! இவ்வகையில் இலக்கண ஆசிரியர்களைக் காட்டிலும் உரையாசிரியர்கள் தெளிவாக வழங்காமல் குழப்பத்தையே உருவாக்குகின்றனர். நெடுங்காலம்பேசப்பட்டுவந்த மொழியினைக் கொண்டோர்தம் மொழிச் சொல்லுக்கு முன்னடையாகக் 'கொடுமை' என்ற பண்புப் பெயரினைச் சேர்த்து உரையாசிரியர்கள் காட்டுமாறு 'கொடுத்தமிழ்' எனக் காட்ட ஒப்பாரோ? அவர்கள் கொச்சைத் தமிழ் வழக்கினைக் 'கொடுத்தமிழ்' என அழைக்க முற்பட்டாலும் அப்பெயரழைப்பு அறிவிற்குப் பொருந்தா ஒன்றே எனத் துணியலாம்.

தமிழ் இலக்கணச் சொல்லதிகாரங்கள் சொல்லினைப் பெயர், வினை, இடை, உரி என இலக்கண அடிப்படையில் (Gram-

matical Classification) பாகுபாடு செய்தல் பண்பட்ட இலக்கண நீர்மைக்குத் தக்க சான்றும். அடுத்து, இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வட சொல் என ஒரு மொழியில் வழங்கப் பெறும் சொற்களை நில அடிப்படையில் (Regional classification) பாகுபாடு செய்தல் நம்மவரின் பல் வகை அறிவிற்குத் தக்க சான்றாய் அமையும். இப்பின்னைப் பாகுபாடுகளுள் இயற்சொல்லும், திரி சொல்லும் ஒருமொழிச் சொற்களே. வடசொல் வேறு குடும்பத்துச் சொல்லை நாம் ஏற்றுக் கொள்கின்ற தமிழாக்கத்திற்குத் (Tamilisation of foreign words-Sanskrit) துணைசெய்யும். இவை மூன்றும் தவிர்த்த திசைச் சொல் (Dialectic Words) நம்முடைய இந்த ஆய்வுக்குப் பெருந்துணை புரியும். தொல்காப்பிய நூற்பாவும், சேனாவரையர் உரை விளக்கமும், நன்னூல் நூற்பாவும். ஆறுமுகநாவலர் உரையும், தெய்வச் சீலையார் உரையும் இவ்வாய்வில் நமக்கு நிரலே துணைசெய்யும். தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்து எச்சவியல் நூற்பா,

“செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்

தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற் கிளவி” (400) என அமைகிறது. உரையாசிரியர் சேனாவரையர் இதற்கு உரை கூறுங்கால், “செந்தமிழ் நிலத்தைச் சேர்ந்த பன்னிரண்டு நிலத்துந் தாம் குறித்த பொருள் விளக்கும் திசைச்சொல் என்ப” —என்பர். இப்பன்னிரண்டு நிலத்தைத்தான் ‘கொடுந் தமிழ் நாடுகள்’ எனப் பின்னர்க் கூறுதலை நாம் காணுதல் வேண்டும். அவர் உரைப்படி, ‘பன்னிரு நிலமாவன — பொங்கர் நாடு, ஒளி நாடு, தென்பாண்டி நாடு, குட்டநாடு, குட நாடு, பன்றிநாடு, கற்காநாடு, சீதநாடு பூழிநாடு, மலைநாடு, அருவாநாடு, அருவா வடதலை நாடு, எனச் செந்தமிழ் நாட்டுத் தென் கீழ்பால் முதலாக வடகீழ்பால் இறுதியாக எண்ணிக் கொள்க.’

இனி நன்னூலார் பெயரியலில்,

“செந்தமிழ் நிலஞ்சேர் பன்னிரு நிலத்தினும்

ஒன்பதிற்று இரண்டினில் தமிழொழி நிலத்தினும்

தங்குறிப் பினவே திசைச் சொல் என்ப” (273)

எனக் கூறியுள்ளார். இதற்கு உரை கண்ட ஆறுமுக நாவலர் செந்தமிழ் நிலத்தைச் சேர்ந்த பன்னிரண்டு கொடுந்தமிழ் நிலங்களினும், பதினெண் மொழிகளுள்ளே தமிழ்நில மொழிந்த நிலங்களிலும் உள்ளோர் தங்குறிப்பினவாய் அத்திசைகளினின்றும் செந்தமிழ் நிலத்து வந்து வழங்குவன திசைச் சொல் என்று

சொல்லுவர் புலவர் எனக் கூறுவர். மேலும் கொடுத்தமிழ் நாடு பன்னிரண்டையும்,

“தென் பாணடி குட்டம் குடங் கற்கா வேண்பூழி
பன்றி அருவா அதன் வடக்கு-நன்றய
சீதமலாடு புனல்காடு செந்தமிழ்சேர்

ஏதமில் பன்னிரு நாட்டெண், - என்னும் வெண்பாவினை மேற்கோளாகக் காட்டி அத் தொன்மைச் செய்யுள் இயற்றிய ஆசிரியரை இன்னார் எனக் குறிப்பிடவில்லை. இப்பாடல் நலம் செந்தமிழ் நாடுகள் பன்னிரண்டு என்பதனையே தெளிவுறுத்தும். இனி, இப்பாடலைப் போலவே புலவர் பெயர் காணப் பெறாதபிறிதொரு பாடல் தமிழ் நிலத்தைச் சூழ்ந்த பதினேழ் நிலத்தினை உணர்த்தும். அப்பாடல் வருமாறு:-

‘சிங்களஞ் சோனகம் சாவகம் சீனம் துளுக்குடகம்
கொங்கணம் கன்னடம் கொல்லம் தெலுங்கம் கலிங்கம்
வங்கம்
கங்கம் மகதம் கடாரம் கவுடம் கடுங்கு சலம்
தங்கும் புகழ்த்தமிழ் துழ்பதி நேழ்புவிதாமிவையே”.

இப் பாடலில் கூறப் பெறும் சாவகம், வங்கம், சீனம், மகதம் முதலான நாடுகளைப் பற்றிக் காணுங்கால், இவற்றில் பேசப் பட்ட மொழி கொடுத்தமிழாக இருக்குமோ என்று ஐயுற வேண்டியுள்ளது.

உரையாசிரியர்கள் ‘செந்தமிழ் நாடு’ பன்னிரண்டு என்றும், ‘கொடுத்தமிழ் நாடு’ பன்னிரண்டு என்றும் ஒருவகைக் கருத்தினைக் கொள்வர். இன்னுஞ் சிலர் செந்தமிழ் நாடு ஒன்று என்றும், அதனைச் சார்ந்து பன்னிரண்டு (அ) பதினேழ் கொடுத்தமிழ் நாடுகள் இருந்தன என்றும் கூறுவர். இவ்வாறு இவ்விருண்டு இலக்கண நூல்களும் திசைச் சொல்லின் பெற்றியை விளக்குங்கால் நூற்பாக்களை அமைக்கவும், அவற்றிற்கு உரை காணக் கூடிய உரையாசிரியர்கள் கால இடையீடு காரணமாக ஏதோ தாம் அறிந்தவாறு பொருள் கொள்ளல் இன்றைய அறிஞர்களுக்கு இனந்தெரியாக் கலக்கத்தையே உண்டாக்குகின்றது. சிவஞான சுவாமிகள் பன்னிரண்டு கொடுத்தமிழ் நாடுகளைப் பற்றிய கருத்தினில் நம்பிக்கை கொண்டுள்ளார் என்பதனை சுண்டுக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். இனி, இப் பாடுபாடுகள் பொருந்துமாற்றை விளங்கக் காண்போம்.

(1) தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு உரைகண்ட சேனாவரையர் கொடுத்தமிழ் நிலமாகக் கூறிய பன்னிரு நிலங்களும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டிற்கு ஏற்றவையாதலின் தொல்காப்பியர் குறித்தவையாகா.) அவர் கூற்றில் 'சோழப் பெருநாடு' குறிக்கப் பெறவில்லை. அதற்கு மாறாகப் பொங்கர்நாடு, ஒளிநாடு என இரண்டினைக் குறிப்பிடுகின்றார். இவையிரண்டும் முறையே புனல்நாடு, வேணாடு என்பவற்றிற்காக அமைக்கப்பட்டவை. சேனாவரையர் 'பன்னிரு நிலமாவன' எனக் குறிப்பிட்ட 'வையை யாற்றின் வடக்கும் மருதயாற்றின் தெற்கும் கருவூரின் கிழக்கும் மருதூரின் மேற்குமாம். பொங்கர் நாடு ஒளிநாடு..... அருவா வடதலை என்ப'—எனக் குறித்துள்ளனர். இவை செந்தமிழ் நாட்டுப் பகுதிகளாக விளங்குகின்றன. மாறாக, இவை கொடுத்தமிழ் நாடுகளாகக் கருதப்படமாட்டா. அடுத்து, தொல்காப்பியப் பாயிரம் "தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து வழக்குஞ் செய்யுளும்.....நாடி"—என கிறுத்திப் பின்னர் "செந்தமிழ் இயற்கை சிவணிய நிலத்தொடு முந்துநூல் கண்டு" எனக் கூறுவதனால், சிவணிய நிலமாவது 'எல்லை குறித்த நிலத்தைக் சார்ந்த நிலம், எனக் கொள்ளல் வேண்டும். இத்தகு காரணங்களால் சேனாவரையர் கருத்தினை மறுத்துப் பன்னிரு நிலமாவன கீழ்வருமாறு கொள்ளப்படும் எனத் தெய்வச் சிலையார் கூறுவர்.

"குமரியாற்றின் தென்கரைப்பட்ட பழந்தீபமும், 'கொல்லமும், கூபகமும், சிங்களமும், சையத்தின் மேற்குப்பட்ட கொங்கணமும், துளுவமும், குடகமும், குன்றகமும், கிழக்குப் பட்ட கருடமும், வடுகும், தெலுங்கும், கலிங்கும் என்று கொள்ளப்படும்."

(2) நன்னூல் உரை மேற்கோளில் காணப்பெறும் குட்டம், குடம். கற்கா, வேள் ஆகிய நான்கும் சேரநாட்டுப் பகுதிகளாகவும், புனல்நாடு சோழநாடாகவும் அமைவதால் சிவஞான சுவாமிகள் கருதுமாறு அப்பாடற்கண் கூறப்பெறும் பன்னிரு நாடுகளும் கொடுத்தமிழ் நாடுகளாகக் கருதப்படுமா என்பது ஐயத்திற்குரியது.

(3) நம் மொழியில் காணப்பெறும் இருபாடல்கள் உள் நாட்டுப் பற்றுக் கொண்ட இரு புலவர்களால் பாடப் பட்டுள்ள மையைக் காணலாம். அவர்கள் 'சோழ வளநாடே செந்தமிழ் நாடு' என்றும், 'பாண்டி வளநாடே செந்தமிழ் நாடு' என்றும் கூறியுள்ளனர்.

“செந்தமிழ் நாடே

மன்ற வாணன் மலர்திரு வருளால்
தென்றமிழ் மகிமை சிவனிய செய்த
அடியவர் கூட்டமும் ஆதிச் சங்கமும்
படியுமாப் பெருமை பரவுறு சோழனும்
சைவ மாத வரும் தழைத்தினி திருக்கும்
மையறு சோழ வளநா டென்ப” - என்ற பாவால்

சோழப் பெருநாடே செந்தமிழ் நாடாக விளங்குகிறது. இப் பாடலுக்கு நேர் மாறுபட்ட வகையில் இயற்றப்பட்ட பிற்தொரு பாடல் இக்கருத்தினை அறவே மறுத்துப் பாண்டிப் பெருநாடே செந்தமிழ் நாடெனக் கூறும்.

“செந்தமிழ் நாடே

சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனிவனும்
செனந்தர பாண்டியன் எனும் தமிழ் நாடனும்
சங்கப் புலவரும் தழைத்தினி திருக்கும்
மங்கலப் பாண்டிய வளநா டென்ப”.

(4) உரையாசிரியர்கள் சேனா வரையர், நச்சினார்க்கினியர் முதலியோர் செந்தமிழ் நாட்டுப் பகுதிகளைத் தம் உரைக்கண் வேறு வகையாகக் காட்டுவர். தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்து எச்சவியலில் (நா. 398) சேனாவரையர் காட்டும் செந்தமிழ் நாடு என்பது சோழநாட்டின் தென்பகுதியாய் இருத்தல் வேண்டும் என்றே உணர்த்துகிறது. தமிழக வரலாற்றில் கடைச் சங்கம் என்ற ஒன்று சிறப்பொடு பொலிவு பெற்றிருந்த மதுரைப் பெருநகரை இவ்வுரை குறிப்பிடாமையால் இது நமக்கு வியப்பையே தருகிறது.

(5) நம்மொழி நிகண்டுகள் ‘பாண்டி நாடே தமிழ் நாடு’ எனக்கூறும். பழமைப் பாடல் ஒன்று,

“வியாத் தமிழுடையான் பாண்டியன்” - என அழகுபடுத்தும். ஓளவை நல்லாரோ, “பாண்டிய நின் நாட்டு டைத்து நல்ல தமிழ்” எனப் பாமாலை பாடியுள்ளார். ஆற்றுப் படைக்கண் நத்தத்தனார், “தமிழ் நிலைபெற்ற தாங்கரு மரபின் மதுரை” எனக் கூறியுள்ளனர். இடைக்கால மணிவாசகரோ, “கூடலின் ஆய்ந்த ஒன்மந்தமிழ்” என மனமுருகப் பாடினர். இத்தகைய இலக்கியச் சான்றுகளாலும் சேனாவரையர் கருத்து மறுக்கப்படுவதோடன்றி வியப்பைத் தருவதாகவும் அமைகிறது. ஒரு சாரார் வையையாற்றின் தெற்காகிய கொற்சையும், கருவூரின் மேற்காகிய கொடுங்கோளூரும், மருதயாற்றின் வடக்காகிய காஞ்சியும் தமிழ்திரி நிலமாக வேண்டும் எனக் கூறுவர்.

(6) இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர் பேராசிரியர். திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள், தொல்காப்பியச் செய்யுளியல் நூற்பாவைச் சான்று காட்டிச் செந்தமிழ் நாடாவது முடியுடை வேந்தர் மூவர்க்குரிய பெருநிலப் பரப்பே என மொழிவர். தொல். பொருள் செய்யுளியலில் (384) “பாட்டுரை நூலே” எனத் தொடங்கும் நூற்பாவின் கண் “வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின் நாற்பேரெல்லை” -எனக் கூறப்படுதலைச் சுட்டிச் செந்தமிழ் நாட்டு எல்லைகளை வரையறுப்பர். தமிழ் வரலாற்றாசிரியர் திரு. கா. சீனிவாசப் பிள்ளையவர்கள், ‘தென் பாண்டி குட்டம்’ என்ற பாடலைச் சான்றாகக் காட்டிப் பழமைக் காலத்தில் செந்தமிழ் நாடு பன்னிரு நாடுகளாகப் பிரிந்திருந்தன-எனக் கூறுவர். திருஞான சம்பந்தர் புராணத்தில் பூழி என்பது பாண்டி நாட்டை உணர்த்துவதால் செந்தமிழ் நாட்டில் பாண்டிய நாடு ஒதுக்கப் படவில்லை எனத் துணிவர்.

(7) காலஞ்சென்ற சோழவந்தானைச் சார்ந்த திரு. சண்முகம் பிள்ளையவர்கள் தம்முடைய ‘தொல்காப்பியச் சண்முக விருத்தியில், இவ்விருவகைப் பாகுபாடுகளைக் குறித்துச் சில கூறியுள்ளார். கொடுத்தமிழ் நாடுகள் என்ற பாகுபாடு இருந்ததாகக் குறிப்புக்கள் இல்லை. கொடுத்தமிழ் என்ற ஒரு தனிப்பட்ட பாகுபாடு இருந்திருப்பின் தொல்காப்பியர் தம் நூற்கண் செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு கொடுத்தமிழ் நிலத்தும் எனத் தெளிவாக எழுதியிருத்தல் வேண்டும் மேலை நூற்பாவிற்கு உரையெழுதுங் கால் சேனாவரையர் ‘பன்னிரண்டு நிலத்தும்’ என்ற ஒரு பிரிவினைச் சுட்டிக்காட்ட அவற்றைக் கொடுத்தமிழ் நிலம் பன்னிரண்டு எனக் கருத முற்பட்டனர் சிவஞான சுவாமிகள். ஆங்கு வழங்கப் பட்ட தமிழே ‘திசைச் சொல்’ என்பது உரையாசிரியர் கருத்து. அக்காரணத்தால் தமிழ் இருவகைப்படும் என்றும், அவைதாம் செந்தமிழ், கொடுத்தமிழ் என்றும் கருதலாமோ? இனி, தமிழகத்து எப்பகுதியிலும் கொடுத்தமிழ் என்ற ஒன்று வழங்கப் பட்டு வந்ததாகக் காணப்படவில்லை. அந்நூற்பாவிற்கு உரை விளக்கங் காணுங்கால் ‘கொடுத்தமிழ் நிலத்தும்’ எனப் பொருள் கொள்ளல் அறிவுக்குப் பொருந்தாக் கூற்றும். அன்றி, செந்தமிழிலிருந்து சிதைந்து வழங்கும் மொழியே கொடுத்தமிழ் எனக் கொண்டால், அஃது இழிந்தோர் வழக்காதலின் ஏற்றுக்கொள்ளப் படுவதற்கில்லை. தமிழினின்றும் பிறந்த பிறிதொரு மொழியாக அது கொள்ளப்படுமெனின், அம் மொழி துளு, கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் போன்று வேறு பெயர் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். கொடுத்தமிழ் எனப் பெயர் பெற்றிருத்தல் பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. நம் நாட்டு மொழி வரலாற்றில் துளு முதலியன ஆசிரியர் காலத்து

வழங்கப்படாமையும் அறிதல் வேண்டும். எனவே 'பன்னிரு நிலத்து' என்ற சொற்கு உரை காணுங்கால் "செந்தமிழ் இயற்கையும் திரிபும் சேர்ந்த பன்னிரு தமிழ் நாடு" எனப் பொருள் கோடலே தகுதிப் பாடுடைத்து.

(8) தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு உரை வகுக்குங்கால், காட்டப் பெற்ற நாடுகள் நம் தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளை இன்றும் உணர்த்தும். குட்டம், குடம், கற்கா, வேள் ஆகிய நான்கும் திருவனந்தையைச் சூழ்ந்த மலபார் மாவட்டத்தையும், பூழி பாண்டிப் பெருநாட்டையும், பன்றி பழநி மலையைச் சார்ந்த பகுதியையும், அருவா வடதலை வட ஆற்காடு மாவட்டத்தையும், சீதம் நிலசிரி மலைப் பகுதியையும், மலாடு தென்னாற்காடு மாவட்டத்தையும், புனல்நாடு சோழப் பெருநாட்டையும் உணர்த்துதலை அறிக. மிகப் பழங்காலத்தில் இப்பகுதிகளில் செந்தமிழே பேசப் பட்டிருந்தல் வேண்டும் என்றும், பின்னர் பாண்டி நாட்டு வழக்கு அரசியல் மாட்சியாலும் (political importance) இலக்கிய வளத்தாலும் (literary cultivation) உயர்நிலை அடைய, மற்ற மாவட்டங்களில் வழங்கப்பட்ட சொல் வழக்கு உண்மை வடிவத்தை இழந்தமையால் தன் வடிவில் திரிந்த கொச்சைத் தமிழாம் கொடுந்தமிழ் என்ற நிலையை அடைந்திருக்கலாமோ என ஐயுறலாம்.

(9) தொல்காப்பியச் சிறப்புப் பாயிரத்தில் 'வட வேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து, வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின் எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் நாடி' என்ற பகுதிக்கு உரை காணுங்கால், "ஈண்டுக் கிழக்கும் மேற்கும் எல்லை கூறுது தெற்கெல்லை கூறியவதனால் குமரியின் தெற்காகிய நாடுகளை ஒழித்து, வேங்கடமலையின் தெற்கும், குமரியின் வடக்கும், குணகடலின் மேற்கும், கடகடலின் கிழக்கும் ஆகிய நிலம் செந்தமிழ் நிலமென்று உரைப்ப" என்பர் தெய்வச் சிலையார்.

(10) உயர்தனிச் செம்மொழி எனப்படும் அழகு தமிழின் இனிய நீர்மையைப் பாங்குற உணர்ந்தோர் தம் கால எல்லையில் நின்று உண்மையறிவால் உயர்வைப் பாராட்டலாம். அன்றி, உரையாசிரியர்கள் தங்கள் காலத்து எழுதிய உரைகளை அளவு கோலாகக் கொண்டு இலக்கண, இலக்கியக் கருத்துச் செறிவு கட்டு முரணாகப் பாகுபாட்டைக் கற்பித்தலும், தங்களால் படைக்கப்பட்ட கற்பனைப் பாகுபாடுகளுக்குப் பொருள் நலம் கூட்டலும் மிகச் சிறப்பாகக் கருதப்படமாட்டா. ஆதலின், நாம் செந்நெறிக் கண் செல்லத்தக்க செம்மொழிப் பெருமையை உயிர்போலப் பேணுதலைத் தலைமைக் கடனாகக் கொள்ளல் வேண்டுமெனக் கூறின், அதுவே நனி நாகரிகம்!

9. 'கிளை மொழியும், பொது மொழியும்.' The Dialect and the Standard Language.

உள்ள உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தவல்ல கருவியாக நின்று கேட்போர் பொருள் கொள்ளும் வகையில் அறிவிக்க வல்லதே மொழி எனக்கண்டோம். இம்மொழி கிளைமொழி என்றும் (Dialect), குறுமொழி (Slang) என்றும், பொதுமொழி என்றும் (Standard Language), சிறப்புமொழி (Special Language) என்றும் நான்கு வகைகளாகப் பாகுபடுத்தப் பெறும். அவற்றுள் குறுமொழியும், சிறப்பு மொழியும் நீக்கப்பெற எஞ்சியவற்றை ஈண்டுக் காண்போம். கிளைத் தனிமொழி > கிளைமொழி > பொதுமொழி (Idiolect > Dialect > Standard Language) என்ற வரிசையில் நாம் ஆராய்ந்தால் இவற்றின் உண்மையான இயல்புகளை நன்கு உணரலாம். உலக நிலையில் தனிப்பட்ட ஒருவனால் அவன் வாழ்கின்ற காலத்தில் அவனால் பேசப்படும் பேச்சுத் தொகுதியையே நாம் கிளைத் தனிமொழி என வரையறுக்கலாம். C. F. Hockett என்பார் இக்கிளைத் தனி மொழி பற்றிய உண்மையைத் தம்முடைய மொழியியல் நூலில் விளக்குவர். "The totality of speech habits of a single person at the given time constitutes an idiolect"¹ என்பதே அவர் காட்டும் விளக்கம். இனி, மொழி எனப் பெறுவது கிளைத் தனி மொழிகளின் தொகுதியாம். (A language is a collection of more or less similar idiolects.) அவர் கருத்துப்படி, கிளைமொழி என்ற அமைப்பு மொழியோடு ஒன்றுபட்டு நின்று மிகக் குறுகிய வேறுபாட்டுடன் அமைவதாம். ஒரு மொழியில் அமைந்துள்ள பல்வேறு கிளைத் தனி மொழிகளின் அமைப்பினைத் தனிப்பட்ட ஒரு கிளைமொழிக்கண் காணப்பெறும் கிளைத் தனிமொழிகளோடு ஒப்பு நோக்கினால், மின்னது முன்னதைக் காட்டிலும் மிகுதியும் ஒப்புமை நீர்மையில் வேறுபட்டிருக்கும். "The degree of similarity of the idiolects in a single dialect is presumed to be greater than that of all the idiolects in the language"² என்பார் C. F. Hockett.

இக்கிளைமொழியை ஆங்கிலத்தில் 'Dialect' எனக் கூறுவர். அச்சொல் 'Dialectors' எனும் ஜெர்மானியச் சொல்லி

¹ C. F. Hockett—A Course in Modern Linguistics. P. 321.

² Ibid P. 322.

வின்றும் பிறந்தது. அதற்குரிய பொருள் 'Speech' அல்லது 'பேச்சு' என்பதாம். Dr. Chambers தம்முடைய அகராதியில் 'Dialect' என்ற சொல்லுக்கு விளக்கம் கூறுங்கால், "A variety or form of language peculiar to a district" என்பார். அவ்வாறு எனின், மொழி, கிளைமொழி இவை இரண்டும் ஒரே பொருளைக் குறிக்கவல்ல இரண்டு வேறுபட்ட நிலைகளை உடைய சொற்களாய்க் தோன்றும். தனிப்பட்ட சமுதாயத்தாரால் (அல்லது) மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மக்களால் தங்கள் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தவல்ல மொழியின் ஓரமைப்பே கிளைமொழி என்ற பெயருடன் முற்காலத்தில் நிலவியிருத்தல் வேண்டும். ஒரு கிளைமொழி வழங்கப்படும் பரப்புக்கும், பிறிதொரு கிளைமொழி வழங்கப்படும் பரப்புக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தாலும், சொற்களை உச்சரிக்கும் நிலையிலும் (Pronunciation of words or articulation of words), சொற் பொருள் கொள்கின்ற நிலையிலும் (Semantic theme) வேறுபட்டே விளங்கும். ஒரு நாட்டின்கண் தனிப்பட்ட ஒரு மொழி மிகச் சிலரால் பேசப்பட்டுவரின், அம்மக்களின் எண்ணிக்கை நோக்கி அது கிளைமொழியே; மொழியன்று எனக்கூறல் இயலாது. கதிரவன் பார்வையின்கீழ் வழங்கப்பெறும் எந்த மொழிக்கும் கிளைமொழி என்ற சொல்லினை நாம் எடுத்து உணர்த்துதல் கூடும். இன்றைய உலகப் பெருமொழியாம் ஆங்கிலத்தை அதன்கண் காணப்பெறும் இலக்கிய வளனைக்கொண்டும், அரசியல் மாட்சி கொண்டும் நாம் பொதுமொழியாகவும், சிறப்பு மொழியாகவும் கொள்ளுகின்றோம் ஆனால், அதன் தாய்மைக் குடும்பத்தை நோக்கின், (English < OHG - Germanic) ஜெர்மானிய மொழியின் கிளைமொழியாகவே கருதுதல் வேண்டும். இவ்வாறு உயர்வாகக் கருதப்பெறும் ஜெர்மானியத்தை அதன் முதாதையான இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தைக் கொண்டு காணின், (English > Germanic > Indo - European Languages) முன்னது பின்னதின் கிளைமொழியாக அமையும். இக்காரணத்தால் நாம் கிளைமொழி, பொதுமொழி என்ற சொற்களை வேறுபாடற்ற பாகுபாட்டுச் சிறப்புடையன எனக் கொள்ளலாம். (A distinction without a difference.) ஆனால் இற்றைக்காலப் பேச்சு முறையில் (in popular parlance) ஒரு சமுதாயத்தின் இலக்கிய வளமிக்க மொழியே பொதுமொழியாகவும், சிறுநூர் மக்கள் பேச்சாலும் (rural speech), எழுதப் பெறாத் குழுஉக் குறிகளாலும் (unwritten speech) அமைந்து வரும் இயல்புடைய மொழியைக் கிளைமொழியாகவும் கொள்கின்றோம். பொதுமொழி எனப் பெறுவது மொழி வளர்ச்சியிலோ (development of language), மொழியியல்

செயலிலோ (linguistic act) எழுவதன்று. நாட்டுச் சூழலில் நேரும் அரசியல் மாட்சியாலும் (organised political power), சமுதாயத்துச் செல்வாக்கினாலும் (influence of social class), உயர் இலக்கியத் தோற்றத்தாலும் (supremacy of literature) எழுவதே ஆம். இப் பொது மொழிக்கு ஓர் அடிப்படை மொழி இன்றியமையாது இருந்திருத்தல் வேண்டும். அவ்வடிப்படை மொழியும் உலக மொழிகளை ஒப்பிட்டுக் காணுங்கால் ஒன்றாக அமையாமல், பல்வகைப்பட்ட நிலைகளில் வழங்கி வந்திருத்தலை நாம் காணலாம். நாம் மேலே கண்ட பொருள் நிலை முடிபிற்கு ஏற்ப, பொது மொழி ஒன்றின் தோற்ற வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையா அடிப்படை மொழிகள் பலவற்றை மேலைநாட்டு மொழிகளில் நிரலே காண்போம்.

(1) கிரேக்க நாட்டில் ஏதன்ஸ் மக்களின் கிளை மொழியே (The dialect of Athens) நாளடைவில் அரசியல் மாட்சி காரணமாகப் பொதுமொழித் தன்மையைப் பெற்றது. (2) இத்தாலி நாட்டில் அதன் தலைநகரமாம் உரோம் நகரின் மொழியே பொது மொழி ஆயிற்று (Language of the city Rome). (3) பிரான்ஸ் நாட்டில் பாரிஸ் நகர் நகரிலே மக்களின் மொழியே (The Language of the middle classes of the city of Paris) பொது மொழித் தன்மையைப் பெற்றது. (4) ஸ்பெயின் நாட்டில் அரசியல் மாட்சியாலும், இலக்கியப் பெரு நீர்மையாலும் 'Castelia' என்ற மொழி 13-ஆம் நூற்றாண்டில் பொது மொழிக்குரிய தகுதியைத் தன் உடமையாகக்கொண்டது. (The standard Spanish-Castelia). (5) இன்றைய உலகப் பெருமொழியாம் ஆங்கிலத்தின் நிலை நமக்குப் புதுமையாகத் தோன்றும். இங்கிலாந்து நாட்டின் அதன் தலை நகரம் இலண்டன் நகரின் அரசப் பெருமக்கள் மாளிகை மொழி (King's English of London) மன்னர் செல்வாக்கால் அந்நாட்டின் பொது மொழிக்குரிய இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டது. ஆனால் பிற்காலத்தில் சிற்றூர்களிலிருந்து தொழிற் புரட்சி காரணமாக நகருக்குக் குழுவினராக வரவே, பல்வேறு பட்ட பகுதியைச் சார்ந்தோர் தத்தம் நிலைகளில் அந்நாட்டின் மொழிக்கு மிகுதியான கிளைமொழிச் சொற்களை (dialectic words) வழங்கினர். (6) ஜெர்மானிய நாட்டில் தலைநகர்க்கண் பொது மொழிக் குரிய வாய்ப்பு அமையவில்லை. அந்நாட்டில் பல்திற மக்களும் மிகுதியாகக் குடியேற்றம் கொண்டமையால் (necessities of colonisation) தனக்கெனத் தனிப்பட்ட இலக்கிய நீர்மையுடைய ஜெர்மன் மொழி (German Language of Martin Luther) தன் நிறைவால் பொது மொழி நீர்மையைப் பெற்றது. பண்பட்ட ஜெர்மானிய நகரின் (Cultured Germany) எழுத்து மொழியாக

இம்மொழியே இடம்பெற்றிருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது. இத்தகைய சான்றுகளால் உலகில் பல்வேறுபட்ட நிலையிலும் குழலை அடிப்படையாகக் கொண்டு பொது மொழி அமைப்புக்கள் (Formation of Standard Languages) உருவாகியுள்ளன என்பது தேற்றம்.

எழுத்து மொழியும், இலக்கிய மொழியும் ஒன்றாகக் கருதப் பெற்றுக் குழப்பத்தை உண்டாக்குதல் ஆகா. பொது மொழியின் முடிபாக அமைவதே பெரும்பாலும் எழுத்து மொழியாக இருக்கும். ஆனால், இலக்கிய மொழியாகிய மேம்பட்ட மொழி நீர்மை பொது மொழியினின்றும் சிறப்பாக வேறுபட்டு ஒளிரவல்லது. ஒரு நாட்டின் கண் ஒருமொழி மக்களிடையே இணைந்த உறவைச் சிறப்பாகக் காட்டவல்லது பொதுமொழியின் தனிப்பெரும் பண்பாம். சமுதாயத்தில் கீழ்நிலை மக்களின் மொழிக்கும் பொது மொழி என்பது தாழ்ந்து கொடுத்தல் வேண்டும். அதுபோலவே, பல்வகைப்பட்ட நிலைகளினின்றும் உரியனவற்றைத் தன் உடமையாகக் கொள்ளுதலும் வேண்டும். சிலப்பதிகார அரங்கேற்று காதையில்,

“தேசிகத் திருவின் ஓசை கடைப்பிடித்துத்
தேசிகத் திருவின் ஓசை எல்லாம்
ஆசின் றுணர்ந்த அறிவின னாகி” (30—33)

என்பதில் ‘தேசிகம்’ என்ற சொல் இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வட சொல் என்பவற்றை உணர்த்துகிறது. இவற்றுள் கிளைமொழி திசைச்சொல்லில் அடங்கும். நம் தமிழ் நாட்டில் சிலர், பொதுமொழி பேசப்பட்டு வந்த மானிலம் செந் தமிழ் நிலமாக இருந்தது என்றும், கிளைமொழி வழக்குக் கொண்ட மானிலப் பகுதி கொடுத்தமிழ் நிலமாக இருந்தது என்றும் கூறுவர். நம் தென்னக மொழி நூலார், தொல்காப்பியர் காட்டும் சேரி மொழியும் உரையாசிரிப்பர்கள் காட்டும் பாடி மாற்றங்களும் கிளைமொழிகளாகக் கருதப்படுவன என்பர்.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் அவர் நூலுள் காணுமாறு பன்னிரு நிலத்தும் செந்தமிழே பேசப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். பின்னர் தமிழக வரலாற்றுச் சூழலுக்கேற்ப முடியுடை மன்னர் மூவராட்சியில் மூவகைக் கிளைமொழி நிலைகள் (Three types of dialects) தோற்றம் பெற்றிருக்கலாம். அவை முறையே 1. வஞ்சிக் கிளைமொழி (Vanji Dialect) 2. புகார்க் கிளைமொழி (Pukar Dialect) 3. கூடல் கிளைமொழி (Kudal Dialect) என்பனவாம். சேரர் விழ்ச்சிக்குப் பின்னர் வஞ்சிக் கிளைமொழி

அழிவுறவே எஞ்சிய இரண்டினில் பொது மொழித் தன்மைக்குரிய செல்வாக்குப் பூசல் நிகழ்ந்திருக்கலாம். (Conflict for Supremacy of the Standard Language) அந்நிலையில்தான் சில கவிஞர்கள் தனிப்பட்ட உள்நாட்டுப் பற்றுக் காரணமாகச் (Verses arose out of parochial attachment) “செந்தமிழ் நாடே”..... மையறு சோழ வளநாடு” என்றும் “மங்கலப் பாண்டி வளநாடு” என்றும் பாக்கள் புனைந்திருக்க வேண்டும். கடைச் சங்க காலத்திலும், அதன் பின்னரும் கூடல் மொழியாம் பாண்டி நாட்டுக் கிளைமொழி (Pandia Dialect) அரசியல் மாட்சி கொண்டும், இலக்கிய மாண்பு கொண்டும் தமிழகத்தின் பொது மொழியாக உயர்நிலை பெற்றது. ஆனால், அதுவே இலக்கியப் பெருமொழியாக அமைந்தது எனக் கொள்ளுதல் அத்துணைச் சிறப்பாக இல்லை. கடைச்சங்கச் சான்றோர்கள் மிகப் பலராக இருந்தமையாலும், அவர்கள் பல்வேறு பகுதிகளைச் சார்ந்தமையாலும், தாமியற்றிய நூல்களில் தத்தம் பகுதிக்குரிய சொற்களைப் புகுத்த வேண்டிய துழல் இருந்தமையாலும் சங்க இலக்கியங்களில் கிளைமொழிச் சொற்கள் அமைந்துவிட்டன. (Dialectic words found in anthologies). சான்றாக, புறம் 261-இல் “நெய்யுலை சொரிந்த மையூன் ஓசை” எனும் தொடர்க்கண் ‘ஓசை’ என்ற திசைச்சொல் ‘பொறியல்’ என்ற பொருளில் வந்துள்ளது. புறத்தில் ‘சொன்றி’ எனும் தென்பாண்டிச் சொல் ‘சோறு’ என்ற பொருளிலும், கலித்தொகையில் ‘செரு’ என்ற அருவா நாட்டுச் சொல் ‘வயல்’ என்ற பொருளிலும், குறளில் தென்பாண்டிச்சொல் ‘பெற்றம்’ என்பது ‘பசு’ என்ற பொருளிலும், சிலம்பில் மலைநாட்டுச் சொல்லாம் ‘பணிமொழி’ என்பது ‘அருளிச் செப்த மொழி’ என்ற பொருளிலும் வந்துள்ளமையைக் காண்க. இவ்வாறு தொடக்ககால முதல் 14-ஆம் நூற்றாண்டுவரை பாண்டிநாட்டுக் கூடல் கிளைமொழியே தன்னிகரற்றுத் தமிழகத்தின் பொதுமொழியாக விளங்கி வந்தது. விசயநகரப் பேராட்சிக்குப் பின்னர் அதன் தன்மையில் வளர்ச்சி குன்றி மாற்றங்கள் புகுந்தன. அடுத்தடுத்துத் தமிழகத்தைப் பலர் ஆட்சி செய்தமையாலும், பிறமொழிக் கலப்பாலும், சமுதாய மாற்றங்களாலும் இப்பொதுமொழி நாளடைவில் அவ்வக் காலத்திற்கேற்பச் சொற்களைத் தழுவி நிலவி வருதலைக் காலக் கண்ணாடியில் காண்க.

சொற்பகுப்பு முறையின் அன்றைய, இன்றைய நிலையினை வரையறுத்துக் காட்டக் கிளை மொழியறிவும், தொல்காப்பிய நூற்பாக்களும் நமக்குத் துணை புரியும். பேராசிரியர் Dr. கா. மீனாட்சி சுந்தரனார் தம்முடைய ஆய்வில் இக்கருத்தினை நன்கு

சொற்பகுப்பு முறை
261

தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். “மொழியைப் பொது மொழி (Standard or Common Language), சிறப்புமொழி (Special Language), கிளை மொழி (Dialect), கடன்மொழி (Borrowing) என்றும் பிரிக்கலாம். மொழி நூலார் கூறும் பொதுமொழி என்பதும், இலக்கண நூலார் கூறும் இயற்சொல் என்பதும் ஒன்றே. இயல்பான பொருளிலிருந்து சொற்கள் திரிந்து வேறு சிறப்புப் பொருளைத் தருகின்றன. உரையாசிரியர்கள் திரிசொல் என்பது உறுப்புத் திரிதலும், முழுவதும் திரிதலும் என்று வடிவம் திரிதலைப் பற்றிப் பேசுகின்றனர் ஆனால், இதனைப் பொருள் திரிபாகவும் கொள்ள வேண்டும். சிறப்புமொழி என்பதும், திரிசொல் என்பதும் ஒருங்கு வைத்து எண்ணத்தக்கவை. தொல்காப்பியர் கூறும் திசைச் சொல்லும், மொழி நூலார் கூறும் கிளை மொழியும் ஒருங்கு இணைக்கத் தக்கவை. மொழியியலார் கூறும் கடன் வாங்கல் என்பதும், இலக்கண நூலார் கூறும் வடமொழி என்பதும் ஒரே அடிப்படையைக் கொண்டவை எனக் கூறுவது பொருத்தமாகும்” — ³ இக்கருத்துக்களை நோக்குங்கால் கிளை மொழியின் உண்மைத் தன்மை தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே வரையறுக்கப்பட, அது இன்றளவும் கருத்தளவில் ஒன்றுபட்டு வருதலை நாம் நன்கு உணரலாம்.

கிளை மொழிப் பாங்கு இன்றைய மொழியியல் துறையில் இன்றியமையா இடம் பெற்று வருகிறது. C. F. Hockett என்பவரும், J. Vendryes என்பவரும் மேற்கொண்ட ஆராய்ச்சிக் கருத்துக்களின் பயனாகப் பல உயரிய சிந்தனைகள் எழுந்துள்ளன. ஒரு நாட்டின்கண் காலச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு அறிவுக்கலை வளரும். மக்களின் கல்வி முறை, அறிவியலின் ஆக்கம், வணிக வாழ்வு, பொருளாதார நெருக்கடி, தொழிற் புரட்சி, போரியல் கொடுமை ஆகிய இத்தகை நிலைகளால் மக்களிடையே வாழ்க்கைப் போராட்டமே எழுகின்றது. இதன்பயனாகக் கிளைமொழிகள் நாட்டுக்கு நாடோ, மாநிலத்துக்கு மாநிலமோ, மாவட்டத்துக்கு மாவட்டமோ மாறியே காணப்படும். ஆகவே பேச்சு மொழிகள் சீரான முறையில் அமையாமல் ஒருவகையான குழப்பமே மேலிடுகின்றது. “We see the facts of spoken language no longer presented in a methodical order but in a kind of fermentation : incessantly, in the dialects, the spirit of man blows up rigid

³ Dr. கா. மீனாட்சி சுந்தரம் - “சொற் பகுப்பு அன்றும் இன்றும்” (ஆய்வுக் கோவை - 5- ஆவது ஆண்டு - இந்தியப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாசிரிய மன்றம், பக். 753-756)

frame works and much effort is then required to co-ordinate and interpret linguistic facts!"³ என்று Simeon Potter கூறும் கருத்தினை நாம் நினைத்துப் பார்த்தல் வேண்டும். இன்றைய நிலையில் மொழியின் சிறப்புத் தன்மைகள் ஒரே மாதிரியான பகுதிகளைக் கொண்டு அமைவதில்லை. கிளை மொழியியலில் (Dialectology) தெளிவான ஆராய்ச்சிக்காக வரைந்து கொள்ளும் கிளைமொழிப் பாகுபாட்டுக் கோடுகளின் (Isoglosses) எல்லைகள் ஒத்து வராமல் தனித் தனியாகவே இருத்தலை நாம் காணலாம். "It is an established fact to-day that linguistic peculiarities never have an identical area of distribution, in other words that the isoglossal boundaries do not coincide but are independent of each other"⁴ என்பார் J. Vendryes.

இக்கிளை மொழிப் படிப்பு நாம் நேராகக்காணும் மக்கட் சமுதாயத்தின் பிரதிபலிப்பாக ஒளிரும். நான்தோறும் புதுப்புது வளர்ச்சிகளும் எதிர்பாரா மாற்றங்களும் நேர்வது உலகத்து இயல்பாக அமைந்துவிட்டது. கிளைமொழியின் இலக்கணமும் (Dialect Grammar), அதனை ஒட்டிய கிளைமொழி அகராதியும் (Dialect Dictionary), கிளைமொழி வரைபடங்களும் (Dialect Atlas) உருவாகி வருகின்றன. ஒலியனியல் (Phonemics), சொல்லியல் (Morphology), புணர்ச்சி மாற்றங்கள் (Morphophonemic changes), சொற்றொடரியல் (Syntax) ஆக இந்நான்கு மொழியியல் துறையிலும் கிளைமொழிகளின் செல்வாக்கு இடம் பெறுதலை நாம் புறக்கணிக்கவே இயலாது. எனவே காலப் புதுமைகளையும் ஏற்றுக் கொண்டு அறிவுக்கலையாம் மொழிக்கு உயிருட்ட வேண்டுமன்றோ !

³ Simeon Potter - Modern Linguistics. P. 128

⁴ J. Vendryes - Language. P. 245

10. 'மொழி எழுத்துக்களின் அமைப்பு.' The Alphabetical System in Language.

உலகில் மொழித் தோற்றம் பற்றி ஆய்வு மேற்கொண்ட அறிஞர் பலர் தாம் மொழி (The Symbolic Language), குழந்தை மொழி (The Child's Language), ஐவகைமொழிக் கோட்பாடுகள் (Theories of Origin of Language) ஆகிய இவற்றை வகுத்து அறிவு மாட்சியால் தனிப்பட்ட ஒருமித்த முடிவுக்கு வராமல் இருந்ததைக் கண்டோம். பேச்சு மொழியின் (the spoken language) பிறப்பு, வளர்ச்சி ஆகிய பிற தெளிவாக அறியமுடியாத நிலையில் இருத்தல் போன்று, எழுத்து மொழியின் பிறப்பையும், வளர்ச்சியையும் அறிய முடியாத நிலையிலேயே நாம் இன்று இருக்கின்றோம். ஆனால், பின்னதில் ஒரு சில உண்மைகளை மட்டும் நம் அறிவுக்கு ஏற்றவாறு காணத்தக்க வாய்ப்பு அமைந்துள்ளது. வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன் (pre-historic period) காணப்பட்ட சில அடிப்படை நிலைகள் நமக்கு எழுத்து மொழியின் ஆய்வுக்குத் துணை நிற்கின்றன. மக்கட் படைப்பில் எல்லாவகையிலுள்ளன. பகுத்தறிவு சான்ற மக்களினம் அவ்வற்றவால் விலங்கினின்றும் தனியே பிரிந்திருத்தலைப் போலப் பேச்சுமொழித் தன்மையும் இவ்வினத்திற்கே உரித்து ஆதலால் அந்தச் சிறப்பாலும் தனித்து நிற்கல் எண்ணுதற்குரியது. பேச்சு மொழியைக் கண்ட அளவில் தான் விலங்கு, பறவைகளின்றும் வேறுபட்டு மக்களாக மாறிய தன்மை மேம்பாடுறுகிறது. இவ்வாறு எம்மொழியிலும் பேச்சுமொழிதான் முதலில் தோன்றியிருக்கவேண்டும். மக்களால் படைக்கப்பட்ட இம்மொழிக் கூறு இடத்தாலோ, காலத்தாலோ தொலைவிலுள்ள மக்களுக்குத் தங்கருத்தைத் தெரிவிக்க முடியாத சூழலில் மொழிப் பண்பை இழந்துவிடுகின்றது. இந்தச் சூழலே எழுத்து மொழித் தோற்றத்திற்கு (Evolution of Written Language) வித்திட்டிருக்க வேண்டும். H. A. Gleason என்பார் பேச்சு மொழி, எழுத்து மொழி இவற்றின் வேறுபாட்டை நன்கு விளக்குவர். "The term-Language-should be reserved exclusively for vocal language, that is for communication by means of speech. The qualified term - Written Language--will be used here for a total system of communication based on writing"¹ என்று கூறுவர். இவ்வெழுத்து மொழித் தோற்றம்

¹ H. A. Gleason-An Introduction to Descriptive Linguistics. P. 408.

மக்கள் நாகரிகத்தின் தனிப்பெரும் வளர்ச்சியாக அமைவதோடல் வாமல் மக்களை நாகரிகமுடையவர்களாகவும் மாற்றச் செய்தலைக் காணலாம். (The written language is a sign of human civilisation and of mental cultivation.) C. F. Hockett "Writing, like language is a culturally transmitted institution" என்பார்.² ஒரு மொழியின் சிறப்புக்குக் காரணம் எழுத்து வடிவமே. பேச்சு மொழி சுற்றோர்க்கும், கல்லாதோர்க்கும் ஒருவன் கருத்தைத் தெரிவித்தாலும் காற்றோடு காற்றாகக் கலந்து அழிந்துவிடுகிறது. ஆனால், எழுதிய எழுத்து அத்தகு தன்மை பெறாமல் காலம், இடம் கடந்து என்றும் நிலைபெறு உடையதாகத் திகழ்கின்றது (Permanent existence). J. Vendryes என்பார், எழுத்து, தலைஎழுத்து, விதி என்ற சொற்களை ஒன்றாகவே குறிப்பிட்டு ஒரு பொருளாகக் கருதுவர். "Writing and fate, among many people are synonymous"³ எனக் கூறுதலை நோக்குக. மொழித் தோற்றத்திற்கும், எழுத்தின் தோற்றத்திற்கும் மிகநீண்ட இடைவெளி இருந்திருத்தல் வேண்டும். எழுத்தினை அகர நிரலில் மக்கள் வைத்து வழங்குதல் தனிப்பெரும் மாண்பாக மக்களிடையே போற்றப்பெற்று வருதலைக் காண்க. ஆங்கில அகராதி தொகுத்தோர் "Alphabet" என்ற சொல்லுக்கு, "The letters of a language arranged in conventional order" -எனப் பொருள் விளக்கம் தருவர்.

இவ்வெழுத்து மொழித் தோற்றத்தில் நாம் மூவகைத் தன்மைகளைக் காணலாம். (i) ஒவிய எழுத்து (Ideographic Language) (ii) ஒலிவடிவ எழுத்து (Phonological stage of Language) (iii) வரிவடிவ எழுத்து (Alphabetic stage of Language). இந்நிலைகளை ஒன்று படுத்துங்கால் ஒவியநிலை, ஒலிநிலை, வரிவடிவநிலை எனக் கொள்ளலாம். தமிழ் மொழியில் 'எழுத்து' எனும் சொல்லுக்கு 'ஒவியம்' எனப் பொருள் கூறுதலும், சீன மொழியில் வடிவம் அல்லது உருவம் (form or image) எனப் பொருள் கூறுதலும் வழக்காக அமைந்துள்ளன. யாப்பருங்கல விருத்தியில் காணப்பெறும் நூற்பா தமிழ் வழக்கை அழகுறுத்தும்.

"காணப் பட்ட உருவம் எல்லாம்
மாணக் காட்டும் வகைமை நாடி
வழுவில் ஒவியன் கைவினை போல
எழுதப் படுவது உருவெழுத் தாகும்."

² C. F. Hockett - A Course in Modern Linguistics. P. 539.

³ J. Vendryes - Language. P. 331.

பரிபாடலில் “இன்ன பலபல எழுத்துநிலை மனியம்” (19-வரி 53) என்று வந்துள்ளது. சினமொழி மட்டும் இன்றைய அளவில் பழமை வழக்கையே மேற்கொண்டு ஒவிய எழுத்து நீர்மையைப் போற்றிவருதல் வியப்பே. “The Chinese writing system is generally assumed to have developed from pictorial representation” என்பார் H. A. Gleason⁴. இக்காரணத்தால்தான் சினமொழி மொழிப் பாகுபாடுகளுள் தனி மொழி (Isolative Language) வகுப்பில் இடம் பெறுகின்றது. மிசப் பழங்காலத்தில் எழுத்துக்கள் இன்மையால் ஒவியங்களைக் (Pictures) கொண்டு தாம் கண்ட பொருள்களைப் பிறர்க்கு விளக்கி வந்தனர். அவ்வ மொழியின் பயனைத் தந்தமையால் ஒவிய மொழி (Pictorial Language) என அழைக்கப்பட்டன. இதனைத் தான் ‘Ideographic Language’ என்று கூறுவர். இவ்வகை நிலையில் குறையும், நிறையும் காணப்பட்ட தன்மைகளை உணரலாம். ஒவ்வொரு குறியீடும் ஒவிய நீர்மையில் ஒரு கருத்தைத்தான் வெளியிடும். (Each symbol represents one meaningful form).

பல்வேறு மொழிகள் பேசும் மக்களிடையே இவ்வோவிய எழுத்து நீர்மை முன்னாளில் இருந்து வந்தது என்றும், செயல் முறையில் கருத்தைத் தெரிவிக்க ஓரளவு பயன்பட்டது என்றும் கூறுவர். பொருள்களின் வடிவங்களைத் தாங்க இவ்வேழுத்து முறை அமைந்தது. இதனை C. F. Hockett விளக்குங்கால், “The ‘Picture Writing’ was a system of communication which operated freely between speakers of a number of different languages, but communication was possible only about a limited number of practical matters. The symbols used in the system were more or less stylized pictures of the things represented. The semantic conventions of the pictures, in so far as they were not immediately obvious, were shared by all the tribes concerned”⁵ என்பார். இவ்வோவியங்கள் நமக்கு ஓர் உண்மையையும் புலப்படுத்தும். குழந்தையின் சிறு கிறல் நமக்குப் புரியாதிருப்பினும் அக்குழந்தை தான் நினைத்த காக்கை, நாய் போன்ற உருவங்களையே தெளிவுறுத்தும். இச்சிறு கோடுகளைக்கொண்ட வடிவங்கள் எண்ணங்களை வெளிப்படுத்தும் வாயில்களாக ஒரு காலத்து

⁴ H. A. Gleason—An Introduction to Descriptive Linguistics. P. 412.

⁵ C. F. Hockett—A Course in Modern Linguistics. P. 542.

விளங்கின என்பர். (shape of sketches or drawings > communication of thoughts) தொடர் நிகழ்ச்சியையோ, பல்வகைப் பொருள் நிலைகளையோ இவ்வோவிய எழுத்துக்கள் உணர்த்த மாட்டா என்ற குறை இருப்பினும், இதனால் ஒரு தனிப்பெரும் நிறையும் இருத்தலை அறியலாம். கதிரவன் போல எழுதப்பட்ட ஒவிய எழுத்தை உலர்ச்சின்கண் எப்பகுதியில் வாழும் எம்மொழி மக்களும் பார்த்து இன்னது என உணரலாம். ⁶ “One advantage of ideographic writing is that it can be read by people speaking different languages” என்பார் J. Vendryes ⁷ இவ்வோவிய எழுத்துக்கள் வெறுமையான குறிசொற்கள் (empty signs) இருக்கின்ற காரணத்தால், பொருள் தொடர்ச்சியை உணர்த்த விரும்பி அவற்றோடு சிலவற்றைப் பிணைத்து முழுமையான பொருளை உணர்த்தல் வேண்டும். (Complete meaningful forms).

இம்முதனிலையைத் தாண்டிச் சென்ற பின்னர் நாம் காணத்தகுவது இரண்டாம் நிலையாகிய ஒலி நீர்மையேயாம். (Phonographic stage of Language) மலையை உணர்த்தும் ஒவியம் முதனிலையில் அக்கருத்தினைக் காட்சி அளவால் காண்பவனுக்கு மட்டுமே புலனாகுமாறு உணர்த்தும். அவ்வோவிய எழுத்திற்குச் சூட்டப்பட்ட பெயர்வடிவம் நினைவிற்கு வர, அவ்வோவியத்தைக் காணுங்கால் ‘மலை’ அல்லது ‘Mountain’ (Initial Sounds) நம் உதட்டில் படிகின்றன. இவ்வாறு கருத்தை உணர்த்துவதோடன்றிச் சொல்லிலையையும் ஒலி நிலையில் உணர்த்துவதால் இதனை ‘ஒலி நீர்மை வடிவம்’ எனலாம்.

அடுத்து ‘ம’ அல்லது ‘M’ என்ற வடிவம் ஒலியளவில் நில்லாமல் அதற்கு மேலாக அவ்வொலிகள் தத்தமக்குரிய எழுத்து நிலையையும் உணர்த்துகின்றன. இத்தகைய நிலையில் வரிவடிவத் தோற்றம் புத்துயிர் பெறுகிறது. இதனையே வரி வடிவநிலை (Alphabetic stage of Language) எனக் கூறுவர். இம்முன்று நீர்மைகளால் ஒரு மொழியின் எழுத்துத்தோற்ற வளர்ச்சி விளக்கம் பெறும் தன்மையைக் காணலாம். ஒலி வடிவும், வரிவடிவும் தம்முள் ஒரு சிறு வேறுபாட்டுடன் விளங்கும். தமிழில் ‘அ’ என எழுதினாலோ, ஆங்கிலத்தில் ‘A’ என எழுதினாலோ அக்காலை இவ்வெழுத்துக்கள் படிப்போருக்குத் தெளிவான நிலையை உணர்த்தும். குழந்தை

⁶ Dr. மு. வரதராசனார்—மொழி வரலாறு—397.

⁷ J. Vendryes - Language P. 321

உலகில் பேச்சுமொழித் தன்மையின்கண் அவ்வெழுத்துக்கள் தனியே நின்று குழந்தைகளுக்கு விளங்குகின்ற தன்மையைப் பெற்றவையாக இருப்பதில்லை. இதனால் 'அ அன்னா', 'ஆவன்னா' என்று சொல்லித் தருகின்றோம். இலக்கண உலகில் அகரம், ஆகாரம் எனக் கற்றுக்கொள்கின்றோம். இம்முறை கமிழுக்கு மட்டும் புதியது அன்று. கிரேக்க மொழியில் A, B, C, D என்ற எழுத்துக்களை Alpha, Beta, Charlie, Delta என அழைப்பர். (Greek alphabets found in technical terms). "The ideographic symbols should also become associated with the sounds of the spoken language representing the same ideas, and thus gradually pass over to the state of alphabetic, or at any rate phonetic symbols." * என்று கூறுவர் Pillsbury and Meader.

பேச்சுமொழி எளிதில் திரிபடையும். ஆனால் எழுத்து மொழி அவ்வாறு எளிதில் மாறுவதில்லை. 'அவ்வை' என்ற பல்வின இதழ் ஒலியை நாளடைவில் 'ஓள' என்ற ஒலியால் உணர்த்துதலை நாம் அறிகின்றோம். 'சொல்' என்ற சொல்லுக்குப் 'பதம்' 'நெல்' என்பன பொருள். சொல் + து > சோறு என ஆகும். மொழி வளர்ச்சியால் ஒலி வடிவத்திலும், வரி வடிவத்திலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுதல் இயல்பு. மேலைச்சொல்லில் 'து' என்பதற்கு 'நெல்லிலிருந்து வெளிவருதல்' என்று பொருள் கூறுவர். இத்தகைய முறையில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு வளர்ச்சி பெறுகின்ற தன்மையை நாம் தடை செய்ய முடியாது. மொழியைப் பயன்படுத்துவோர் மக்களாதலால், தங்கள் தேவைக்கேற்ப மொழியை அமைத்துக்கொள்வதில் மக்தள் கொள்கின்ற முயற்சியைப் பாராட்டவேண்டும்.

ஒவிய எழுத்துக்கள் பொருள் நலனால் திரியத் தொடங்கிப் பின் அவை அடையாள எழுத்துக்களாக மாறுதலையும் நாம் வளர்ச்சியாகவே கருதுகின்றோம். சான்றாக, கதிரவன் என்ற சொல் ஒவியவிலையில் அமைந்த போது ஞாயிற்றை மட்டுமே உணர்த்தியது. கருத்தளவில் குறுகிய பொருள் நிலையைக் கடந்து, பேசுகின்ற யக்களின் மனநிலைக் கேற்பச் சொற்பொருள் (Growth of semantic aspect) பெருகங்கால் ஒளி, அறிவு, புகழ் எனப்பொருள் பலவற்றை அது தருகின்றது. அது போலக் கண் எனும் ஒவியம் சினைப் பெயர் அளவில் நிலலாமல் காவல், இடம், பார்வை எனப் பொருட் சிறப்பால் பெருகுகின்றபோது (Semantics) அதன் பொருள் நலனும் திரியத் தொடங்குகின்றது. இவ்வாறு பொருள் நலனால் திரியத் தொடங்

* Pillsbury and Meader—The Psychology of Language P. 9.

கினால் அவை (ஓவியங்கள்) அடையாள எழுத்துக்களாக மாறிவிடும். அப்பொழுது பொருளின் வடிவம் மறைந்து பொருளின் அடையாளம் உணர்த்தப் படுதலால் அடையாள எழுத்துகளாக மாறி, அவற்றின் வளர்ச்சியில் பிறிதொரு நிலையை அடைகின்றன. இதனையே J. Vendryes என்பார் "The sign representing the object likewise became the sign of the sound expressing the object"⁹ எனக் கூறுவர். நம் பண்டை மன்னர்களின் அடையாளப் பூக்கள் இக்காலத்தும் அவர்களை இன்னார் எனக் குறிப்பிடுவதால் மேலே காட்டிய அடையாளங்கள் அறிகுறிகளாக மாறின என்பதனைக் காணலாம். மொழிவல்லார், ஓவிய நிலை > அடையாள நிலை > அறிகுறிகிலை என நிரலே அமைத்து மன உலகில் நினைவாற்றல் படிப்பாக அஃது அமைந்ததைக் குறிப்பிடுவார். (Property marks and mnemonic signs are the starting points of writing). எகிப்து மக்கள் காட்டிய நத்தை வடிவமே, Roman 'F' ஆக மாறியது என்பர் மொழி நூலார்.

மொழியின் எழுத்து அமைப்பைப் பின் கண்டவாறு குறிப்பிடலாம். ¹⁰

The Alphabetical System

I (Articles)-பொருள்கள்

(Words) சொற்கள்

II (Ideographic Language)

ஓவிய மொழி

III (Hieroglyphic stage of

Language)→

←(Sounds) ஒலிகள்

அடையாள மொழி

(Sounds of letters) ஒலி எழுத்துக்கள்

பொருள்கள் ஓவிய நீர்மையில் இன்ன எனத் தன்மை உணர்த்திய பின்னர் ஒலி, வரி வடிவ நீர்மையைப் பெற்றுத் தமக்குரிய சுருங்கிய பொருள் நிலை மாறி, வடிவம் மறைந்து பொருள் நலனால் பல்பொருளைத் தருகின்றன. அவற்றை உணர்த்தும் சொற்கள் நம் மன வளர்ச்சியால் நின்று ஒலிக்கும் தன்மையாலும், பொருள் சிறக்கும் தன்மையாலும் இவ்வாறு ஒலித்தல் வேண்டும் எனும் தன்மையைப் பெறுகின்றன. இத்தகைய ஒலி எழுத்துக்களை மொழி நூலார் 'Alphabetic Symbols' or 'Phonetic Symbols' என்பர். எழுத்தின் வடிவம் தொன்மைக்கண் ஓவியமாக நின்று, பல்வகை முன்னேற்றங்களால் இன்றைய அழகுடை நீர்மையைப் பெற்றது நம்மனோரின் மன வளர்ச்சி தனையே காட்டும் என்பதனை ஓர்க.

⁹ J. Vendryes—Language P. 323.

¹⁰ Dr. மு. வரதராசனார்—மொழி வரலாறு. பக்கம் 404.

11. 'திராவிட எழுத்துக்கள்.' The Dravidian Alphabets.

ஒரு மொழியின் எழுத்து வளர்ச்சி அகநிலை மாற்றமாகக் கருதப்பெறுகிறது. தமிழோடு ஒன்றிய திராவிட மொழிகளுள் மூவகை எழுத்துக்கள் சிறப்பாகக் காணப்பெறுகின்றன. அவற்றை நாம் கீழ்க்காணும் முறையில் ஒருவாறு வகுத்துக் காட்ட இயலும்.

- (a) தமிழ் (Tamil)
- (b) மலையாளம் (Malayalam)
- (c) தெலுங்கும் கன்னடமும் (Telugu and Kannada)

இம்முன்று எழுத்து நீர்மைகளும் தனித்தனியே ஆய்தற்குரியன. தொன்மை மொழியினின்றும் பிறந்த கிளைமொழியினம் (sister language) தனிப்பட்ட வளர்ச்சியில் தன்னிலையிழக்காமல் விளங்குதல் அரிது. பிறமொழிக் கலப்பு என்ற ஒன்று நாட்டுச் சூழலில் கேடுகின்றபொழுது, எழுத்துக்களின் ஆக்கம் ஆங்கு தடைப்பட்டுச் செல்வதைத் தவிர்க்க இயலாது. திராவிடத் தொன்மையைத் தமிழ் காத்து வருதலால் அதன் எழுத்து நிலைகளைத் தனியாக ஆய்ந்தும், இனமொழிகளோடு ஒப்பிட்டும், பிற மொழிகளினின்று வேறுபடுத்தியும் காணலே நம் நோக்கம்.

தமிழ் தொன்மைக் காலந்தொட்டு அறிவுக்குப் பொருந்து சின்ற வகையிலும், உலக வழக்குக்கு ஒன்றிய நிலையிலும் தன் எழுத்துக்களைச் சிறப்பாகப் போற்றி வருகின்றது. மலையாளம், தமிழோடு தொடர்புடைய நீர்மையில் வளர்ந்து தனக்கெனத் தனித்தன்மை மிக்க எழுத்து வடிவங்களைப் பேணி வருகிறது. தெலுங்கும், கன்னடமும் ஒரே நிலையில் வளருகின்ற பெற்றியை உடையனவாய், இரு வேறுபட்ட எழுத்துக்களைக்கொள்ளாமல், ஒரே எழுத்து வகையைச் சிறப்பாகக் கொண்டு (Similar alphabetic character) இலங்குகின்றன. துளுமொழி கிரந்த எழுத்துக்களில் (Granta Script) எழுதப்பட்டு வந்ததாகவும், பிற்காலத்தில் ஐரோப்பியர் தொடர்பால் கிறித்தவர்கள் தூல்களை வெளியிடுகின்றபொழுது அவர்கள் கன்னட எழுத்துக்களையே கையாண்டு வந்ததாகவும் கருதுகின்றனர். இக்காரணத்தால் அம்மொழி தனக்கென ஓர் எழுத்து வகையைக் கொள்ளவில்லை. கூ (Ku) மொழி, ஓரியா எழுத்துக்களால்

(Oriya Script) எழுதப்படுகின்றது. இலக்கிய வளமற்ற பிற திராவிட மொழிகள் நாளடைவில் ஆங்கில உரோமன் எழுத்துக்களால் (Roman Script) எழுதப்படுகின்றன.

“There are three different Dravidian alphabets at present in use, viz., the Tamil, the Malayalam and the Telugu-Canarese. I Class the Telugu and the Canarese Characters together, as constituting but one alphabet....Tulu has ordinarily been written hitherto in the Malayalam Character, but Canarese Characters are now used in the books printed at the German Mission Press at Mangalore.... The Ku grammar is writtern in the Characters of the Oriya...The other uncultivated dialects of this family have been content to have their sounds expressed in the Roman Character.” என்று Dr. Caldwell கூறுதலை நோக்குக.

தமிழகத் தொன்மைக் கல்வெட்டுக்கள் மிகப் பழங்காலத்தில் நிலவி வந்த ஒருவகை எழுத்து முறையினை நமக்கு உணர்த்தும். இத்தகைய எழுத்துக்களின் ஆய்வு நமக்குப் பல்வேறு கருத்துக்களை உணர்த்தவல்லது. இத்துறையில் ஈடுபட்ட அறிஞர்கள் இன்றைய மலையாள எழுத்துக்கள் தமிழ்க் கிரந்த எழுத்துக்களையொட்டி அமைக்கப்பட்டன எனக் கருதுவர்.

தெலுங்கு-கன்னட எழுத்துக்கள் தேவநாகரி (Devanāgarī) முறையில் அமைந்தன எனக் கருதுவர். ஆனால் தேவநாகரி எழுத்து முறைக்கும், தெலுங்கு-கன்னட எழுத்து முறைக்கும் இடையே சிறுபான்மை வேறுபாடுகள் அமைந்துள்ளன. தேவநாகரியில் காணப்பெறா எகர, ஒகரக் குறில் உயிர்கள், றகரமேய் போல்வன தெலுங்கு-கன்னட எழுத்துக்களில் உள்ளன. இவ்வாறு திராவிட மொழிக்குடும்பத்தில் தெலுங்கும் கன்னடமும் தேவநாகரியோடு கொண்ட உறவு காரணமாகத் தமிழ் எழுத்துக்களும் தேவநாகரியை ஒட்டி அமைந்தவை எனக்கூற முற்படுவதும், கிரந்த எழுத்துக்களையொட்டியே இவை அமைந்தன எனக்கூறத் தலைப்படுவதும் சிறப்புடையன ஆகா. பழங்கன்னடத்தில் (Old Canarese) ‘ழ’ கீர எழுத்து இருந்ததாகவும், அது பிற்காலத்தில் அழிந்ததாகவும் காண்கின்றோம். மலையாள மொழியில் தமிழைப்போலவே அவ் வெழுத்து இருத்தலை இன்றும் காண்கின்றோம். தெலுங்கு-கன்னட எழுத்துக்களுக்கும், மலையாள எழுத்துக்களுக்கும் இடையே காணப்பெறும் வேறுபாட்டில் இந்த ‘ழ’கரம் பின்னதில் இருத்தலும் ஒன்று. மலையாள எழுத்துமுறை தேவநாகரி

எழுத்து முறையினின்றும் சிறிது வேறுபட்டே அமைந்துள்ளது. எனினும், எழுத்து வடிவங்கள் மட்டும் தமிழ் எழுத்து வடிவங்களோடு ஒட்டிய நிலையில் காணப்பெறும்.

தமிழுக்குரிய சிறப்பெழுத்துக்களாக 'ற', 'ன', 'ழ' என்ற மூன்று ஒற்றுக்களும், 'எ', 'ஓ' என்ற இரு குறில் உயிர்களும் சிறப்பாக வழங்கப்பெற்று வருகின்றன. இவையே பிற மொழிகளில் வருகின்றபொழுது ற > ர; ன > ந; ழ > ள/ல (free variation) என இவ்வாறு மாறி வழங்கும். வடமொழிச் சார்பு காரணமாகச் சில மாற்றங்களும் காணப்படுகின்றன. (i) தமிழ் மொழியில் எகர, ஒகரக் குறில்களுக்கும், அவற்றின் நெடில் களுக்கும் தனித்தனி எழுத்துக்கள் இருத்தல் மிகச் சிறப்பாகவே கருதப்பெற்று வருதலைக் காலாலாம். தமிழில் எ, ஓ, ஏ, ஓ ஆகியவை தனிப்பட்ட ஒலியன்களாக (distinct phonemes) அமைதல் இயல்பு. தெலுங்கு-கன்னடத்தில் இவை அமையும். தேவநாகரியில் குறில் வடிவங்களே அமையாமல் நெடில் வடிவங்களே காணப்படுகின்றன. (No distinction in Sanskrit). (iii) உயிர் வரிசையில் அகர முதல் ஓளகாரம் ஈராகப் பன்னிரு உயிர்களும் பிறப்பு முறையாலும், இனத் தொடர்பாலும் முறையே வைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால், திராவிட மொழிகளாகக் கருதப்படும் தெலுங்கும் கன்னடமும் இவ்வகையில் வடமொழித் தேவநாகரியோடு ஒப்புமை உடையனவாய் விளங்குகின்றன. ऋ (ru) अं (am) आः (aha) என்ற மூன்று உயிர்களும் வட மொழிச் சார்பால் தெலுங்கு கன்னடத்தில் அமைந்தவை. (iii) தமிழில் 'அனுஸ்வார' (anuswāra) எழுத்து இல்லை. kāṇṭam - காண்டம் என்ற சொல்லில் ஈற்று மகரம் முழுமையாக உச்சரிக்கப்படாமல் தன்னிலையில் பாதியே உச்சரிக்கப்படும். kāṇṭam (the final "m" half pronounced). (iv) தெலுங்கில் உள்ள 'அத்தானுஸ்வரம்' (arthānuswāra) தமிழில் காணப்படுவதில்லை.

avan > vāṇḍu } என்று அழைக்கப்பெறுதல் போலச் சிறப்புப்
vāḍu }

பெயரில் rāmuṇḍu என்ற சொல் வழக்கு rāmudu என்று உச்சரிக்கப்படும். ஆனால் இரண்டாவது அசையில் (Second syllable) உகர உயிரைச் சார்ந்து அமையக்கூடிய டகர வொற்றின் இளவெழுத்தாம் ணகரத்தின் ஓசையை நிரப்ப,

அதன் வடிவத்தை rāmuṣḍu - என எழுதுவர். அவ்வாறு எழுதப் பட்டாலும் அந்தக் குறியீடு ஈண்டு உச்சரிக்கப்படுவதில்லை.

(As per the Telugu grammarians, the 'arthānuswara' is very hard to pronounce; it occurs medially before a plosive). (v) தமிழில் காணப்பெறும் 'ஆய்தம்' என்ற நுண்ணொலி வேறு மொழியில் காணப்படாமை இங்குச் சிறப்பாக எண்ணுதற்குரியது.

(vi) தமிழில் க, ச, ட, த, ப என்னும் வல்லொலிகளுக்கு (Surds) இனமான மெல்லொலிகள் (Sonants) இல்லை. இருவகை ஒலிகளையும் ஒரே எழுத்துக்களைக் கொண்டு நாம் உச்சரிக்கப் பழகி விட்டோம்.

(Initial plosive	... k-
Intervocal plosive	... -h-
Homorganic plosive	... -kk-
After nasal	... -ṅg-

kaṇ கண் → k -

aḥam அகம் → - h -

pakkam பக்கம் → - kk -

caṅgam சங்கம் → - ṅg -

} இவ்வெல்லி
வேறுபாடுகளை
நோக்குக.

(vii) தேவநாகரியில் இல்லா மு, ந, ன (l, r, n) என்னும் எழுத்துக்கள் தமிழ் மொழிக்கேயுரிய சிறப்பு எழுத்துக்களாக அமைவதோடல்லாமல் அவற்றின் சிறப்பால் தமிழின் சிறப்பும் உயர்ந்து நின்றன வடமொழியாளர் உணரார். பழங்கன்னடத்தில் ன, ல (l, l) என்ற ஒலிகளோடு முகரமும் (l) சிறப்பாக விளங்கியிருக்க, இன்றைய கன்னடம் இந்தச் சிறப்பினை (மு) இழந்துவிட்டது. வேத சமஸ்கிருதத்திலும் (Vedic Sanskrit) ஒரு காலத்தில் 'ள' என்ற ஒலி இருந்ததாகவும், பிற்காலத்தே அதன் வழக்கு அருகிவிட்டது எனவும் கூறுவர். (It is not ordinarily used). (viii) வடமொழியில் காணப்பெறும் 'ஹ' (ha) என்ற முச்சொலி (aspirate) தமிழில் இல்லை. வல்லினங்களோடு கூடி ஒலிக்கும் ஹகர ஒலியும் அவற்றிற்கு உரிய எழுத்துக்களும் தமிழ் மொழியில் இல்லை. ஆனால் நம்முடைய ஆய்த எழுத்து மொழியிடைமையில் நின்று வல்லெழுத்துக்களோடு பொருந்தி வருவதால் வடமொழி ஹகரத்திற்கு ஈடாகக் கருதுவர். எனினும், தமிழ் ஆய்த எழுத்து குறைந்த மாத்திரையை

உடையதாய் முழுமையாக உச்சரிக்கப்படாமையை நாம் அறிதல் வேண்டும். தேவநாகரியில் மூச்சொலி (aspirates), வல்லொலி (Surd), மெல்லொலி (Sonants) ஆகிய இவை நீங்கலாகப் பிறிதோர் ஒலியும் ஆங்குக் காணப்படுகின்றது. அவ்வொலியை நாம் ஆங்கிலத்தில் 'Sibilants' (hissing sounds) என அழைக்கின்றோம். 'வருஷம், ஸர்ப்பம்' என்ற சொற்களில் அத்தகைய ஒலி இருத்தலைக் காண்க. தெலுங்கு-கன்டை எழுத்து வடிவம் வடமொழியோடு அனுக்கமாகத் தொடர்பு கொண்டமையால் இவ்வொலிகளை (ஸ, ஷ, ஹ) ஏற்றுக்கொண்டமை வியப்பன்று. தமிழில் சிறப்பெழுத்தாம் றகரத்தை இக்கூட்டுமொழி இயக்கம் முற்காலத்தில் கொண்டிருந்து, பின் இழந்துவிட்டது. இன்றைய தெலுங்கில் மட்டும் றகரவொற்று அருமைப்பாடோடு வழங்கப்பட்டு வருகிறது. (ix) மலையாள மொழி வடமொழியோடு தொடர்புகொண்டும், தமிழோடு தொடர்பு கொண்டும் இரு நிலைகளில் இருமொழிகளையும் அணைத்து வருதல் வியப்பே. வடமொழியில் காணப்பெறும் மூச்சொலி, வல்லொலி, மெல்லொலி ஆகிய மூன்றையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. Sibilants எனப்படும் தனிப்பெரும் ஒலியையும் தவிர்க்காமல் போற்றி வருகின்றது. ஆனால், திராவிடத்தின் மொழிக் குடும்பத்துள் சார்ந்த காரணத்தால் பழமைத் தமிழின் எழுத்து நீர்மைகளை இம் மலையாளம் கொண்டிருத்தல் சிறப்பிற்குரியதே. என, ஓகரக் குறில்களுக்குத் தனிப்பட்ட வடிவங்களைக் (separate characters) கொண்டிருத்தலும், ற, ழ என்ற சிறப்பெழுத்துக்களை அமைத்துக்கொண்டிருத்தலும் காணத்தகுவன.

நம் தமிழ் மொழியின் சீர்மையை இலக்கணப் பெருமையோடு Dr. Caldwell விளக்குங்கால், "The grammar of the Tamil language having to a considerable degree, been systematised and refined independently of Sanskrit influences, and Sanskrit mode of pronunciation being almost unknown to Tamilians, the phonetic system of Tamil demanded, and has secured for itself a faithful expression in the Tamil alphabet"¹ என்பர். இவ்வாறு, திராவிட மொழிகளின் பல்வேறு மொழிகள் தொன்மையைக் காத்தும், இடைக்கால மயக்கவுணர்வால் தன்னிலையிழந்தும், பிறமொழியை அணைத்தும் வருதலை நோக்கத் தமிழ் ஒன்றுதான் தூய்மையைக் காக்கும் கன்னிமை வாய்ந்தது எனக் கொள்ளல் தகவுடையதன்றோ!

¹ Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 130.

12. 'வட்டெழுத்து.'

Vatteluttu.

உலகமொழியறிஞர்கள் எழுத்துக்களின் தோற்றத்தை ஆய்ந்த பின்னர் தனிப்பட்ட நாடுகளுக்குரிய எழுத்துக்களின் வரலாற்றை மொழி வரலாற்றோடு ஒன்றுபடுத்திக் காணவும் முற்பட்டனர். தனிப்பட்ட ஒரு மொழியில் சில எழுத்துக்கள் இருக்க அவ்வெழுத்துக்களே அதன் இன மொழிகளில் சற்று மாறிவருதலை நாம் காணலாம். சான்றாக, தந்தையைக் குறிக்கும் 'Vater' என்ற ஜெர்மானியச் சொல் ஆங்கிலத்தில் 'Father' என நின்றலைக் காணலாம். இச் சொற்களில் அடிப்படை 'V' என்பது அதனோடு தொடர்புடைய 'F' ஆக ஆங்கிலத்தில் மாறுதலும், இரண்டாவது அசையில் 't' என்ற மெய்யெழுத்து ஆங்கில மொழியுள் மற்றொரு மெய்யினைச் சார்ந்து ('th')-தனிப்பட்ட. ஒலியன்களாக நில்லாமல் (not distinct phonemes) இரண்டும் ஒன்றாக இயைந்து முச்சொலி (aspirates) வடிவத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுதலைக் காண்க. இத்தகைய இந்தோ-ஐரோப்பிய ஒலிக்கூறு இந்தோ-ஆரிய மொழியிலும் வழங்குகின்ற பெருவழக்கு, ஒன்றன் சாயலில் பிறிதொன்று வழங்குதலை நமக்கு வலியுறுத்தும். இத்தகைய வடிவ நீர்மைகளை நாம் தமிழுக்கேயுரிய வட்டெழுத்துக்களிலும் (Round script) ஆரியத்திற்கேயுரிய பிராமி எழுத்துக்களிலும் (Brahmi script) ஒன்றுபட்டுக் காண இயலாது. இவையிரண்டும் இரு வேறுபட்ட எழுத்து வடிவங்களாம்.

இந்திய எழுத்துக்கள், தொன்மைக் காலத்தில் 'Phoenician' மூலத்திலிருந்து 'Aramaic' வழியாக வந்தன எனக் கூறுவர். (All the Indian scripts were once borrowed from the Phoenician sources through the channel of Aramaic). கி. மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டில் வடநாட்டின்கண் அசோகர் கல்வெட்டுக்கள் பிராமி எழுத்துக்களைக் கொண்டே விளங்கின.. அதே காலத்தில் நம்முடைய தென்னகத்து எழுத்து வடிவம் வட்டெழுத்தாக (Round script) இருந்திருத்தல் வேண்டும். இச்சொல் 'கல்லில் வெட்டும் எழுத்து' என்ற காரணப்பெயரைத் தாங்கி 'வெட்டெழுத்து' என்றே முன்னச் வழங்கிப் பின்னர் 'வட்டெழுத்தாக' மாறியிருத்தல் வேண்டும் என்பர். இன்றைய தமிழ் எழுத்து வடிவங்கள் வட்டெழுத்தும், கிரந்த எழுத்தும் (Granta script) ஒன்றிய அமைப்பில் மலர்ந்தவை எனக் கருதப்

பெறுகிறது. (Admixture of Old Round Script and Granta Characters). பின்னர்க் கூறப்பெறும் சிற்ற எழுத்தைப் பிராமி எழுத்துக்களின் வழிவந்ததாகக் கருதித் தமிழ் எழுத்து வடிவம் பிராமியின் வழிவந்தது எனக் கூறுவர். இக்கூற்று வடமொழியறிஞர்களின் தெளிவான மனநிலையைக் காட்டுவதாக அமையவில்லை ஆனால், நந்தமிழர் மிகப் பழமைக் காலம் தொடரே வட்டெழுத்து என ஒன்றினைப் படைத்துச் சிறப்பாகக் காத்து வந்தனர் என்பது மட்டும் வெளிப்படை.

திராவிட மொழிக் குடும்பத்துள் தமிழ் தவிர்த்த எஞ்சிய மொழிகள் ஆரியக் கலப்பை மேற்கொண்டமையால், தூய்மைத் தமிழையும் அவ்வினமொழிகளோடு ஒன்றுபடுத்தி நன்கு ஆராயாது கூறுகின்ற சில கருத்துக்கள் தமிழ் நன்கு உணர்ந் தோரைக் கலங்க வைக்கும்.

Dr. Caldwell, Dr. Grierson, Buhler என்ற மொழியியல் அறிஞர்கள் வட்டெழுத்து வடிவம் அசோகர் காலத்துப் பிராமியினின்றும் தோன்றியது எனக் கூறுதல் வருந்தத்தக்கது. (Round script was borrowed and adopted from the Brahmi or Asoka-alphabet). Dr. Caldwell திராவிட எழுத்து வடிவம் பிராமியினின்றும் தோன்றியது என்றோ, அந்நிலை மாறியமைந்தது என்றோ தெளிவாக முடிவு செய்யப்படவில்லை எனக் குறிப்பிடுகின்றார். எனினும் திராவிட எழுத்துக்களின் தோற்றம் அசோகர் கல்வெட்டு மொழியினின்றும் எழுந்தது எனக் கருதுகின்றார்.

‘On the whole the question of the origination of the Indian written characters—that is, the question whether Asoka’s characters were derived from the Dravidian or the Dravidian from Asoka’s—does not appear to me to be conclusively settled. For the present, I am inclined, with Mr. Beams to prefer the latter solution”¹ என்று Dr. Caldwell குறிப்பிடுவதில் அவருடைய எண்ணம் ஒருவாறு வெளிப்படுகின்றது. அவர் காட்டும் காரணங்கள் அவருடைய கருத்தினைத் தெளிவாக வரையறுக்கத் துணியாமை ஈண்டு எண்ணுதற்குரியது.

Dr. Caldwell தமிழ் எழுத்து வடிவங்களைத் தந்தவர் அகத்தியரே (The Originator of the Tamil alphabets) என்பார்.

¹ Dr. Caldwell. A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 128.

இக்கூற்று எந்த வகையிலும் உண்மைக்கு மாறுபட்டதாகவே அமைகின்றது. அகத்தியர் என ஒருவர் இருந்து, அவர் தமிழ் எழுத்து வடிவங்களைத் தந்திருப்பாரேயென்றால், தொடக்க நிலையில் அவருடைய கருத்துப்படி இலக்கியத்தைத்தான் படைத்திருக்க வேண்டும். வடநாட்டினின்றும் தமிழகத்திற்கு அவர் போந்தவராகக் கூறப்பட்டாலும் அவர் வருகைக்கு முன்னமேயே நந்தமிழில் இலக்கியச் செல்வங்கள் தோன்றி யிருத்தல் வேண்டும். அவ்வகத்தியரோ தம்முடைய இலக்கண நூலின்கண் 'இலக்கியமின்றி இலக்கணமின்று' என்றும், 'இலக்கியத்தினின்றும் எடுபடும் இலக்கணம்' என்றும் கூறுதலை நாம் மிகத் தெளிவாக உணர்தல் வேண்டும். பழமைப் புராணச் செய்திகள் வெறுங் கற்பனையாகவே அமைதல் தெளிவு.

தொன்மைத் தொல்காப்பியர் 'நெடுங்கணக்கு' என அழைக்கப்பெறும் தமிழ் எழுத்துக்களின் ஆக்கத்தைப் பழங்கால மரபோடு ஒட்டி ஆய்ந்து மிகத் தெளிவான இலக்கணத்தைப் படைத்திருக்கின்றார். அவர் நூலின்கண் காணப்படும் 'எழுத்து', 'சுவடி' என்ற தூய தமிழ்ச் சொற்கள் எழுத்தின் தொன் மையையும், தமிழின் தனிப்பெரு மாண்பினையும் நன்கு வலியுறுத் தும். கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டில் நன்னூலைப் படைத்த பவணந்தியாரும் "எண் பெயர் முறை பிறப்பு" -எனப் பன்னிரு வகைகளால் எழுத்தியல் உலகத்தை ஆராய முற்பட்டார். இக்காரணத்தால் தமிழ் மொழியின் எழுத்துக்கள் வடமொழி வுணர்வுகளின் கருத்துக்கு மாறாக அறப்பழமை வாய்ந்தது என்று கொள்வது முற்றிலும் உண்மையே.

தமிழ்ச் சூழலில் காணப்பெறும் கல்வெட்டுக்கள் நமக்குப் பிறிதோர் உண்மையையும் உணர்த்தும். மதுரை, திருநெல்வேலி மாவட்டங்களில் காணப்பெறும் அசோக மன்னரின் கல்வெட்டுக் கள் பிராமி வடிவத்தில் உள்ளன. இக்கல்வெட்டுக்கள் பிராமி வடிவத்திலும், கிரந்த வடிவத்திலும் காணப்படுவதைக் காரணங் காட்டித் தமிழகத்தில் பிராமி வடிவமே அக்காலத்திலிருந்தது எனக் கூறுதல் பொருந்துமோ? (This does not prove anything regarding the absence of or a non-prevalence of the வட்டெழுத்து script side by side.) அக்கல்வெட்டு மொழியைக் கொண்டு அக்காலத்தில் தமிழுக்கு வடிவம் இல்லை என்று கூறு வதும், வட்டெழுத்து எனப்படுவது வழக்கில் இல்லையெனக் கூறுவதும் தகாது. அய்லார் ஆட்சியில் இந்திய மண் ஆங்கிலக் கல்விக்கு அடிமையானதால், நாட்டின் எல்லாப் பக்கங்களிலும் ஆங்கில எழுத்துக்களைக் கொண்ட பெயர்ப் பலகைகளையும்,

கல்லில் காணப்பட்ட தன்மைகளையும் சான்றுகளாகக் கொண்டு வேறு எம்மொழியும் வழக்கில் இல்லை எனக் கூறல் பொருந்துமா? அது போலவே காட்சியால் கண்டவற்றைத் தலைமைச் சான்றுகளாகக் காட்டித் தனக்கென உரியவொன்று எழுச்சி பெறவில்லை எனக் கூறலாமா? புத்த சமயத்தார் படைத்த பிராமி வடிவம் நாட்டு ஆட்சியின் காரணமாக இம் மண்ணில் வேருன்றியதை அறிவுக்கண் கொண்டு காணல் நன்று.

கி. மு. 4-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே தமிழகத்தில் வட்டெழுத்து நிலவி வந்ததைத் தொன்மைத் தொல்காப்பியம் உணர்த்தும். எழுத்ததிகார நூன்மரபில் அவர் காட்டியுள்ள நூற்பாக்கள் சில இவ்வுண்மையை உணர்த்த வல்ல சான்றுகளை விளங்குகின்றன.

(1) “உட்பெறு புள்ளி உருவா கும்மே” (நா. 14)

(2) “மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்” (நா. 15)

(3) “எகர ஓகரத்து இயற்கையு மற்றே” (நா. 16)

இம்முன்று நூற்பாக்களும் கருத்தளவில் மிகப் பேருண்மையைத் தெளிவுறுத்தும். அம்முன்று நூற்பாக்களின் கருத்தினை முறையாகக் காணில் வட்டெழுத்து பற்றிய ஆய்வு நமக்கு நிறை நலனைக் காட்டும்.

(i) பகர, மகர உருவ வேறுபாடு முதல் நூற்பாவின் கண் கூறப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர் காலத்தில் பகர ஒற்றினை -‘ப்’- என எழுதிக் காட்டுவர். மகர வொற்றினை ‘ப்’ என எழுதிக் காட்டுவர். (The form of ‘m’ has an inner dot added). புறத்திலே பெறுகின்ற புள்ளியொடு அகத்தே பெறுகின்ற புள்ளியே மகரத்தின் வடிவம் என உரையாசிரியர்களும் கூறுவர். (கப்பி; கப்பி for கம்பி) இவ்விரண்டு எழுத்துக்களுக்கும் உரிய பிராமி வடிவங்கள் U-என இவ்வாறு காணப்படுகின்றன. வட்டெழுத்து வடிவங்களோ நம் கல்வெட்டு ஆய்வின்படி U-இவ்வாறு காணப்படுகின்றன. இவையனைத்தையும் ஒன்றாக நோக்கின், தொல்காப்பியர் காட்டும் வடிவங்களும், வட்டெழுத்து வடிவங்களும் புறத்தே எத்தகைய மாற்றத்தையும் பெறாமல் (no external change) அகத்தே மட்டும் மாற்றங்களை மிகக் குறைந்த அளவில் பெற்றுத் தம்முள் ஒத்திருக்கின்றன. ஆனால், பிராமியின் வடிவங்களோ இத்தகைய நிலைக்கு அடங்காமல் புறத்தே தனிப்பட்ட மாற்றத்தை உருவ அள

வில் பெற்றுவிளங்குகின்ற காரணத்தால் வட்டெழுத்துக்களும், பிராமி எழுத்துக்களும் தம்முள் வேறுபட்டன எனத் துணியலாம். தொல்காப்பிய நூற்பாவோடு ஒன்றி வட்டெழுத்தின் வடிவத்தைத் தொடர்புபடுத்தி இரண்டின் உறவைத் தெளிவுறுத்தலாம்.

(ii) நம் எழுத்து நிலைகளுள் மெய்யெழுத்துக்களே புள்ளி பெறுகின்றன. புள்ளி நீங்கிய வடிவம் உயிர்மெய் எழுத்தாகப் பின்னாளில் சார்பெழுத்துப் பகுப்புக்களுள் ஒன்றி வழங்குகிறது. இப்புள்ளி பெறுகின்ற தன்மை பிராமியிலிருந்தோ, வடமொழியிலிருந்தோ கடன் வாங்கப்பட்டது எனத் துணிய இயலவில்லை. (It could not be a borrowing from Brahmi or Sanskrit). காரணம், அம்மொழிகளில் புள்ளியிட்டு வழங்குகின்ற வழக்கமே இல்லை. மாறாக, தொன்மைத் தமிழர் கடல் வாணிகத்தால் அயலாரோடு தொடர்பு கொண்டிருந்த பழமைக் காலத்தில் மேற்கு ஆசியாவின் 'Semitics' மொழியிலிருந்து புள்ளியிடும் வழக்கத்தைப் பெற்றிருத்தல் கூடும் என்பர் வரலாற்றாய்வாளர். 'Hebrew' மொழியில் இந்நிலை அமைய நம் முன்னோர் அதனைப் பின்பற்றுங்கால் தம் நிலைக்கேற்றவாறு மாற்றம் ஒன்றினையும் புகுத்தினர். அம்மொழியில் உயிரெழுத்துக்களே புள்ளிபெற, நம் தமிழோ ஒற்றில் புள்ளியைக் காண்கின்றது. இத்தகைய பழமைத் தன்மை கி. மு. 10-ஆம் நூற்றாண்டினதாகக் கருதப் பெறுவதால் வடமொழி-பிராமி தமிழுக்குத் துணைநின்றது நம்பத்தகாத கூற்றே. மக்கள் கலப்பும், வாணிகச் சிறப்பும், பழமைப் பண்பும் சிறப்பாக அமையத் திராவிட எழுத்து நீர்மைகளைத் தனியே காண்டல்தான் நன்று.

(iii) தமிழ் மொழியில் உயிரெழுத்து நிரலில் எகர, ஒகரங்கள் சிறப்பாகக் காணப்பெறுகின்றன. தொல்காப்பியர் காலத்தில் எகர, ஒகர வடிவங்கள் நெடிலாக அமையப் புள்ளியேற்ற எ, ஒ-இவ் வடிவங்கள் குறிலாக வழங்கப் பெற்றன. இவையிரண்டும் தமிழின் சிறப்பெழுத்துக்கள் ஆதலால் மெய்யெழுத்து நிரலில் வைக்கப் பெறாமல் உயிர்ச் சிறப்பைப் பெற்றன. ஐரோப்பியர் தொடர்பால் வீரமாமுனிவர் (Father Beschi) புள்ளி நீங்கிய வடிவத்தைக் குறிலாகவும் 'ஏ', 'ஓ' என்ற வடிவங்களை நெடிலாகவும் உருவாக்கினார். "I also state I have advised another and easier way of distinguishing e and o long from e and o short"² என்று அவர் கூறியுள்ளார். பிற

² Rev. Father Beschi.-A Grammar of the Common Dialect of the Tamil Language. P. 7.

கெட்டெழுத்துக்களைப் போன்று மிகக் குறைவான மாறுபாடுகளுடன் இந்நெடில்கள் அமைந்திருத்தல் (additional symbols to denote length in vowels) எழுத்தியல் அறிவுக்குச் சிறந்த விருந்தாக அமைவதாம். வடமொழியில் எகர, ஒகரக் குறில்கள் இல்லாமையே நம் ஆய்வுக்குப் பெருந்துணை செய்யும். வடமொழியினின்றும் பிறந்த பிற சினைமொழிகளிலும் இவ்விரண்டு குறில்களும் காணப்படவில்லை. Dr. Caldwell அவர்களுக்குத் தொல்காப்பியர் கருத்தும், தொல்காப்பியம் என ஒன்றன் உண்மையும் தெரிந்திருப்பின், திராவிடத் தொன்மையை இன்னும் மிக அழகாக வரையறுத்துக் காட்டியிருப்பர். ஒலிநூல் நிலையில் நுண்ணிய ஆய்வினை மேற்கொண்ட அவருக்குத் தொல்காப்பியம் காட்டாதது நம்மனோர்க்குப் பேரிழப்பே.

திராவிட மொழிக் குடும்பத்துள் தமிழ் தவிர்த்த பிற எழுத்துக்கள் பிற்காலத்தில் பலவற்றை அணைத்துக் கொண்டாலும் தொன்மை நிலையில் வட்டெழுத்துக்களை வடிவாகக் கொண்டு தமிழ் விளங்கிய இயல்பை இன்றும் நாம் ஓரளவு உணரலாம். வடமொழிவாணரும், Dr. Caldwell, Grierson முதலியோரும் ஒருமித்த முடிபிற்கே இயைந்துவர, மொழியியல் ஆசிரியர் பலர் வேறுபட்டு நின்றலையும் நாம் காணல் தகும். Dr. Rhys Davids என்பார், “கி. மு. 7 அல்லது 8 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திராவிடப் பழங்குடியின் வணிகப் பெருமக்களே திராவிட மொழியின் பழமை வடிவத்திற்கு உயிர் ஊட்டியிருத்தல் வேண்டும்” எனக் கூறுவர். (Dr. Rhys Davids has expressed the view that the complete system of Indian writing was introduced into India only by the Dravidian merchants in the 7th or 8th century B. C.)

Edward Thomas என்பார், ஆய்வு நிலையில் ஒருபடி மேலாக நின்று, “பிராமி வடிவங்கள் அடிப்படை நிலையில் திராவிடத்துப் பழமையான உயிர்த்துடிப்பைக் கொண்டுள்ளன” என்பர். (Mr. Edward Thomas says that the Brahmi characters themselves had a Dravidian origin) Dr. Burnell என்பார் மிகத் தொன்மையான எழுத்து வடிவங்கள் தமக்கெனத் தனித்த வடிவம் பெற்றும், பிராமி எழுத்துக்களோடு எத்தகைய நிலையிலும் தொடர்பு கொள்ளாமலும் விளங்குவன எனக் கூறுங்கால் “The Tamilian ancient script has an independent source having had nothing to do with the Brahmi”³ என்பர். இந்நோ-

³ Dr. A. C. Burnell - ‘Elements of South Indian Paleography.’ P. 49.

-ஆரிய இலக்கண மேதைகள் தமிழகத்திற்கு வருவதற்கு முன்பேயே திராவிட எழுத்துக்கள் வழக்கிலிருந்தன எனவும் கூறலாம்.

தொல்காப்பியர் காட்டும் எழுத்தியலை நன்கு காணின் தமிழின் தொன்மையை அறியக் கூடும். பிராமி வடிவத்திலும், அதனின்றும் பிறந்த பிறமொழிகளிலும், 'kh, ch, th, ph' (aspirates) என்னும் மூச்சொலி வடிவங்கள் காணப்படுகின்றன. தமிழ்மொழி தன் வடிவத்தை ஆங்கிருந்தும் கடன் வாங்கியிருந்தால் அவற்றை ஏன் ஒதுக்குதல் வேண்டும்? தமிழருக்கு இவ் வடிவங்களை ஏற்றுக் கொள்வதில் விருப்பம் இல்லாமலிருந்திருக்கலாம் எனக் கூறுவது பொருந்துமா? Semitic மொழி எழுத்துக்களிலும் இவை காணப் பெருமை நமக்குத் துணை செய்யுமே! இராவ் பகதூர் V. Venkayya என்பவர் பாண்டி நாட்டுக் கல் வெட்டுக்களைக்கொண்டு, அசோகர் காலத்து எழுத்து வடிவந்தான் நம்மொழியின் எழுத்துத் தோற்றத்திற்குக் காரணம் என்பர்.

தொல்காப்பிய எழுத்துச் சான்றுகள் வட்டெழுத்துக்களை உறுதிப்படுத்தவும் நாம் முன்னே கண்டவாறு அசோகர் காலத்திலேயே நமக்கென ஒரு வடிவம் இருந்ததாலும் அன்றாற் கருத்து பொருந்துமாறிலை. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் ஆங்கிலமொழி தன்னாட்சி பெற்றது போல, மௌரியப் பேரரசன் அசோகன் காலத்தில் அவனுடைய எழுத்து வடிவம் ஈண்டுப் புகுத்தப் பட்டதில் வியப்பில்லை. பாண்டி நாடு, சேரநாடு ஆகியவற்றில் வட்டெழுத்துக்களும் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படுதலை நாம் ஈண்டு அறிதல் வேண்டும். கிரந்த, வடமொழிச் சொற்கள் ஆட்சி பெறுகின்ற பொழுது நம் நாட்டுக் கல்வெட்டுக்களில் பிராமி அடைக்கலம் புகுந்ததை நாம் நன்கு சிந்தித்தல் வேண்டும். நம் நாட்டுச் சொல் நீர்மைகளை எழுதுகின்ற பொழுது வட்டெழுத்தே பயன்பட்டு வந்தது. பிறமொழி வாணர் கருதுமாறு, வட்டெழுத்து பிராமியின் மதலை என்றால், தமிழகத்தில் தாயிருக்கக் குழந்தை ஏன் ஆட்சி செய்யவேண்டும்? தமிழக மன்னர்களால் வட்டெழுத்து போற்றப்பட, ஆரியர், புத்தர், சமணர் ஆகியோரால் பிராமி எழுத்து விரைவாகத் திணிக்கப் பட்டது. Father Heras என்பவர், சிந்துவெளி நாகரிகத்தில் தொன்மையான திராவிட வடிவம் இருந்ததென்றும், பெயர் கூறப்பெறா அடையாள மொழியினின்றும் (Phonetic ideogram) நம் எழுத்து வடிவம் தோன்றியது என்றும் கூறுவர். (Father Heras is of opinion that there was a Proto-Dravidian

Script in the Indus-valley somewhere about 5000 B. C. and that it was from that script [which was a phonetic ideogram] that the other scripts of the world were evolved.) இன்றைய தமிழ் எழுத்து வடிவம் அக்கால வட்டெழுத்தின் உண்மையான வடிவத்தைப் போற்றி அமைந்தது அன்று. கிரந்தம்-தமிழ் இவற்றின் இணைப்பில் உருவான ஒன்றே இன்றைய வடிவமாகக் கருதப் பெறுகிறது. திருவாங்கூர் மாநிலத்தில் கி. பி. 18-ஆம் நூற்றாண்டு வரையில் 'கோல் எழுத்து' என்பது ஒன்று வழக்கிலிருந்தது. வட்டெழுத்து என்ற அமைப்பில் 'கோல் எழுத்து' என்றும், 'கண் எழுத்து' என்றும் இருவகைப் பாகுபாடுகள் இருந்தமை எழுத்தியலை ஆராய்வோருக்குப் புலனாம். எவ்வகைக் காணினும், தொன்மைச் சூழலில் விருப்பு வெறுப்பற்ற மனநிலையோடு எழுத்து நீர்மைகளை ஆராய்ந்தால் வட்டெழுத்தின் சால்பு பழமையும், அதன் வழக்காறும், அது மாறிய தோற்றமும் நம்மனோக்கு நன்கு புலனாகும் எனக் கூறி, அதன் தனித் தன்மையைப் போற்றுவோமாக!

13. 'சொற்றொகுதி'. Vocabulary.

ஒரு மொழியின்கண் உள்ள சொற்களின் பெருக்கத்தினைத் தொகுத்துக் காணல் அரிது. எனினும் சொற்றொகுதியைப் பற்றிய மொழி வரலாறு மட்டும் அறிவுக்கு அலுவல் கொடுத்து, தன் சிறப்பினைப் பகுத்துக்கூறும் தன்மையை ஏற்றுக்கொண்டு நிலவுதலை நாம் உணரலாம். ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் ஒரு பொருள் உண்டெனினும் அச்சொற்பொருள் பிணைப்பை மொழியியலார் தனியே ஆராய்வர். இனி, வெறுஞ்சொற்கள் மட்டும் தொகுக்கப்பட்டு விளங்கும் மொழித்துறையைச் 'சொற்றொகுதி' (அல்லது) 'Vocabulary' என்று அழைக்கின்றோம். மொழியியல் அறிஞர் J. Vendryes என்பார், "Vocabulary is the term used to indicate all the words belonging to a language considered from the point of view of their semantic value"¹ என்று கூறுவர். இவ்வாறு சொற்றொகுதியைப் பற்றி ஆராயும் அறிவுக் கலையை நாம் 'சொல் வரலாறு' (அல்லது) 'Etymology' என்றும் கூறுகின்றோம்.

தமிழ் மொழிக்கண் சொற்களை இலக்கண அடிப்படையில் பெயர், வினை, இடை, உரி என்று நான்காகப் பகுப்பர். ஆனால் சொற்கோவையில் இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல் வடசொல் என்று நான்கு பிரிவுகளாகக் கொள்ளுதலைக் காண்க.

(i) இயற்சொல்—மக்களின் பேச்சு வழக்கிலுள்ள பண்பட்ட செந்தமிழ்ச் சொற்கள் (Refined Tamil words of the soil).

(ii) திரிசொல்—பேச்சு வழக்கிற்குத் தெரியுமாயினும் அளவில் நின்ற தமிழ்ச்சொற்கள். (Archaic words).

(iii) திசைச்சொல்—செந்தமிழ் நிலஞ்சேர் பன்னிரு நிலங்களிலும் வழங்கும் சொற்கள் (Dialectic words).

(iv) வடசொல்—வடமொழியினின்றும் தமிழில் வந்த சொற்கள் (Sanskrit words).

ஒரு மொழியில் இத்துணைச் சொற்கள் உள்ளன என்று நாம் வரையறைத்துக் கூற இயலாது. கவிஞன் ஒருவனின் இலக்கியப் படைப்பைக்கொண்டு அதன்கண் காணப்பெறும்

¹ J. Vendryes. — Language. P. 175

சொற்களால் தனியொரு மொழியின் சொற்றொகுதியைக் கணக்கிடுவது அறியாமையே. Maxmuller என்பவர் கற்றறியா ஆங்கிலேயனின் சொல்வரம்பு 300க்கு மிகாது என்று கூறுவர். Shakespeare-இன் சொல்வளன் 15000-க்கு மேல் 24000-க்குள் அடங்கும் என்பர் ஒரு சாரார். John Milton-இன் சொல்வளன் 7000-க்கு மேல் 8000-க்குள் அமையும் என்பர். ஆனால் இக் கருத்துக்கள் யாவும் தெளிந்த முடிபாகவோ, வரையறுக்கப்பட்ட தன்மையதாகவோ இல்லை என்பது மட்டும் பேருண்மை. நம் தமிழ் மொழியின்கண் வள்ளுவர் அல்லது இளங்கோ இயற்றிய நூல்களைத் துணையாகக்கொண்டு தமிழ்மொழியில் இத்துணைச் சொற்களே உள்ளன எனக் கூறுதல் தகுமோ?

ஒரு சொல்லுக்கு ஒரு பொருள் இருத்தல் வேண்டும். ஆனால், காலப்போக்கில் ஒரு சொல்லுக்கு வேறு பொருள் ஏற்பட்டு முதலில் வழங்கிய பொருள் மறைந்து விடுதலை நாம் அறிவோம். அன்றியும், மொழிவளன் காரணமாக ஒரு சொல் பல்பொருள்களைத் தரவும் ஆக்கம் பெறக்கூடும். இந்நிலையில் பல்பொருள் தரும் ஒரு சொல்லை ஒரு சொல்லாகக் கணக்கிடுவதா, பல சொற்களாகக் கணக்கிடுவதா என்ற நிலை ஏற்படும். ஒரு சொல்லோடு உருபுகள் சேர்ந்து பொருளை வேறுபடுத்தும். அந்நிலையில் நாம் ஒரு மொழிச் சொற்களைக் கணக்கிடுதல் என்பது முயற்கொம்பே.

‘வளை’ என்ற சொல்லுக்குச் ‘சங்கு,’ ‘வளையல்,’ ‘நண்டுள் தங்குமிடம்’ எனப் பல பொருள்கள் உள்ளன. ‘மகளிர் வளை ஒலித்தன’ என்றும், ‘வீரர் வளை ஒலித்தன’ என்றும் முன்னடைகளால் (Prefixes) நாம் வேறுபாடுகளைக் காட்ட முற்படுகின்றோம். ‘குறு’ என்னும் சொல் அடியாகக் ‘குறுமை,’ ‘குறள்,’ ‘குற்றம்,’ ‘குறுக்குவழி,’ ‘குறுகினான்’ என்பன உருவாக்கப் பெற்றன. ‘குறுவன்’ என்ற சொல்லோடு வேற்றுமை உருபுகளைச் சேர்க்கும் பொழுது பல சொற்கள் தோன்றுகின்றன. “No word is isolated in the mind. On the contrary the mind always tends to group words and to discover new bonds between them”² என்பார் J. Vendryes. ‘அல்’ விசுதி பெற்ற சொற்கள் பொருள் வேறுபாட்டோடு ‘வாழல்’ ‘சாதல்’ ‘உணல்’ ‘தினல்’ ‘காணல்’ ‘துவையல்’ என்று உருவாகுதலையும் நாம் காணலாம்.

நம் மக்கள் பிற மொழியாளரோடு பழகும் பொழுதும், பேசும் பொழுதும் உடனுறை வாழ்வால் பிறமொழிச் சொற்களும்

² J. Vendryes. — Language. P.180.

இவர்கள் மொழியுடன் கலக்கின்றன. மொழி காலந்தோறும் வளர்ச்சியோ, மாற்றமோ பெறுதல் இயற்கை. எனவே அதன் கண் சொற்றொகுதியைத் தடை செய்யவோ, அளவிடவோ முடியாது. இனி, ஒரு பொருளைக் குறிக்கப் பல சொற்கள் உள்ளன.

(எ.டு) வீடு, இல், மனை.

இந்நிலையில் நாம் சொற்றொகுதியை வரையறை செய்தல் இயலுமோ?

ஒரு மொழியினர் பிற மொழி பேசும் மக்களிடத்துக் கொண்டுள்ள கலப்பு, உறவு ஆகியவை காரணமாகப் பிற மொழிச் சொற்கள் வந்து கலந்து விடுகின்றன. அகராதிக்கிளர். கொண்டு ஒரு மொழிச் சொற்களை அளவிட முற்படுவதும் தவறும். கி. பி. 1820-இல் இயற்றப்பட்ட Beschi அவர்களின் சதுரகராதி ஏறத்தாழ 11,000 சொற்களைக் கொண்டுள்ளது. மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க அகராதி 67,000 சொற்களையும், சென்னைப் பல்கலைக் கழக அகராதி (Lexicon) பின் இணைப்போடு 1,24,400 சொற்களையும் கொண்டுள்ளன எனக் கூறுவர். வாணிபம் (trade) காரணமாக வாணிகத் தொடர்பான பொருட்பெயர், அளவுப் பெயர் முதலியனவும் பிற சொற்களினின்றும் கலக்கும். அரசியல் காரணமாக (political influence) அரசியல் சொற்களும், சமயத் துறையில் (religion) நேரும் கலப்பால் சமயச் சொற்களும், அறிவியல் (Science) வளர்ச்சி காரணமாக அத்துறைச் சொற்களும் பிறவும் வந்து ஒரு மொழிக்கண் கலக்கின்றன. தமிழ் மக்கள் பிறநாட்டு மக்களுடன் பல்வேறு துறைகளில் பழகிய காரணத்தால் பிற மொழிச் சொற்கள் பலவாறு கலந்துள்ளமையை நாம் காணலாம். இவ்வாறு ஒரு மொழியின் சொற்றொகுதி நாள்தோறும் பெருகுமளவுக்குச் சூழல் அமைந்து விடுகிறது.

உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை (Epicene plural) என்ற ஒன்று தமிழ் வழக்கு. 'எங்கள்' என்ற சொல் யாழ்ப்பாணத்தில் 'நாம்' என்ற பொருளில் விளங்குகிறது. தன்மை முன்னிலையும் உளப்படுத்திய தன்மையாகவே அதை வழங்குகின்றனர். ஆனால், தமிழகத்தில் 'எங்கள்' என்பது முன்னிலையை நீக்கித் தன்மையையுணர்த்தும் பன்மையாக விளங்குகிறது. (I Person exclusive plural)

திராவிட மொழிகள் பின்னொருபுகளைச் (Suffixes) சேர்த்துச் சொற்களை அமைப்பதே இயல்பாம். மாறாக, முன்னொருபுகள்

(Prefixes) சேர்த்து வழங்குதல் நம் மொழி மரபாக அமையவில்லை. ஆனால், சில சொற்களில் முன்னுருபுகளுக்கு மாறாகத் தனிப் பட்ட சில எழுத்துக்கள் சேர்ந்து பொருள் தருதலை நாம் காணலாம். 'ஆய்' என்பது 'யாய்' என்பதன் அடிச் சொல்லாம். இன்று 'ஆய்' என்பதனோடு மொழி முதற்கண் தகர வொற்று சேர்ந்து 'தாய்' என்ற வழக்கு உருவாகியுள்ளதைக் காண்க.

āy > yāy > tāy

'படு' என்றதுணைவினை (auxiliary verb) செயப் பாட்டுப் பொருளையுணர்த்த அமைந்து, பின் அதுவே விருதிகள் புணர்ந்து எச்சமாக மாறுதல் நம் மொழிக்கண் காணப் பெறும்.

(எ.டு) மரம் பட்டுப் போயிற்று.

இவ்வாறு பொருளசையாக (morpheme) இருந்த சொல் பெருகி வளர்தலை இலக்கண நிர்மையோடு நாம் காண்கின்றோம்.

மொழியின் தோற்ற வளர்ச்சியால் இதனைப் படைத்த மக்கள் பிறப்புக் காலம் தொட்டு ஒலியியல் (Phonetics) முதலாக சொற்றொகுதி (Vocabulary) ஈராக அனைத்துத் துறைகளிலும் சொற்களை உருவாக்கி மகிழ்கின்றனர். பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் இலக்கணமரபாக அமைவதால் ஒரு மொழியின் சொற்களை இத்துணையென்று அளவிடுதல் அருமைப் பாடுடைய செயலாம் சில சொற்களின் உயிர்வாழ்க்கை (life of words) மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே மாறுதலை நாம் அறியலாம். உலகத்து நிகழ்ச்சிகள் பல சொற்களுக்கு உயிரூட்டும் தந்து விடுகின்றன. எந்நிலையிலும் சொற்கள் தாமாக நின்று நிலவுவது இல்லை. மக்களின் மனத்தகத்தே நின்று அவை கருத்தினை விளக்கியும் சொற்பொருள் மரபைப் பேணியும் வருவதால் சொற்றொகுதியின் எல்லை காலங்கடந்து இன்றும் பெருகி வளர்கின்றது. சமுதாயத்தின் ஒலிப்பிழம்பே மொழியாதலின், மக்களின் மனவாழ்வுக்கு ஏற்ற வண்ணம் சொற்கள் பெருகி மாண்புற்று வருதலை இன்றும் கண்டு வருகிறோம் அல்லவா?

14. 'சொற்றொடரமைதி', Syntax.

உள்ள உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த வல்ல ஆற்றல் ஒலிநீர்மையில் அமையும் மொழியின் தனிப்பட்ட இயல்பாம். மக்கள் வழங்கும் மொழிகளில் மொழிக்குக் காரணமான ஒலிகளோ சொற்களோ தனிநிலையில் நின்று பொருளுணர்த்த மாட்டா. அவை பொருளுணர்த்த வேண்டுமாயின் பேசுவோனின் மனநிலையை மட்டும் ஒட்டி அமையாமல், கேட்போன் மனநிலைக்கும் ஏற்ப அமைதல் வேண்டும். இவ்வாறு ஒருவன் பேசப் பிறிதொருவன் அதனைக் கேட்டுப் புரிந்துகொள்ளும் வண்ணம் சொற்கள் அமைதலே மொழியின் இன்றியமையாச் சிறப்பாகும். A. H. Gardinar என்பவர், "A sentence is word or set of words followed by a pause and reaching an intelligible purpose"¹ எனக் கூறுவர். மக்களின் மனம் அறிவு வளர்ச்சிக் கேற்ப ஒரு சில முறைகளை வகுத்துக் கொண்டும், அவற்றிற்குத் தக்கவாறு எண்ணிச் சில வாய்பாடுகளை அமைத்துக்கொண்டும் அவற்றைப் போற்றிப் பின்பற்றுவது இயற்கையாகும். புதிதாக ஒன்றைப் படைத்தலைக் காட்டிலும் பழையதைப் பின்பற்றுவதால் மிகவும் எளிமையாக இருப்பதோடன்றி முயற்சியும் குறைகின்றது. கேட்போருக்குப் புதியதை விளங்கவைத்தல் அரிய முயற்சியென்று அறிஞர் பலர் கருதுகின்றனர். இத்தகைய நிலையில் ஒரு மொழியின் சொற்றொடர் இலக்கணம் தனிப்பட்ட விதிகளை வகுத்துக் கொண்டும் சிறப்பு விதிகளைப் பேணியும் நிலைபெறு பெற்று ஒளிர்ந்தலை நாம் கண்கூடாகக் காணலாம். "It is one of the fundamental laws of psychology that every word, as well as every ending and every combination of words is connected in our minds with our words"² என்று L Kellner கூறுதலைக் காண்க. Simeon Potter என்பவர் "The sentence is the chief unit of speech. It may be defined as a minimum complete utterance"³ எனக் கூறுவதால் சொற்றொடரே ஒரு மொழியின் இன்றியமையாப் பேச்சுக் கூறுக ஒளிர்ந்தலை உணரலாம்.

அனைத்து மொழிகளிலும் சொல்லுருபியலும் (Morphology), சொற்றொடரியலும் (Syntax) அமைந்துள்ளன. இலக்கணக்

¹ A. H. Gardinar—The Theory of Speech and Language. P. 97.

² L. Kellner—Historical Outlines of English Syntax. P. 44

³ Simeon Potter—Modern Linguistics. P. 105.

கூறுகள் மொழியிடையே செம்மைப்பட்டு அமைய, சொற்றொடர் மரபு நன்கு பேணப்படுதல் வேண்டும். Robert A. Hall என்பார், "In traditional grammar, Syntax is treated as the study of the way in which words are used, as opposed to Morphology, which analysis the way they are built"⁴ என்று கூறுவதில் நாம் சொல்லுபடியிலுக்கும், சொற்றொடருக்கும் இடையே யுள்ள வேறுபாட்டை உணரலாம். சொல்லுபடியல் சொற்களை உருவாக்க, அவை தொடராக நின்று பயன்தருதலைச் சொற்றொடரில் காண்கின்றோம். சொற்கள் காலப் போக்கில் உருவம் வேறுபடும். அங்கிலையில் சொற்பொருளும் ஒருசில மாற்றங்களைப் பெறவேண்டியுள்ளது. இலக்கியவளம் பெற்ற மொழிகளில் இம்மாறுதல்கள் நிகழப் பல நூற்றாண்டுகள் கழிதல் வேண்டும். ஆனால், சொற்றொடர் அமைப்பில் நாம் பெருமாறுதல்களைக் காண இயலாது. ஒருக்கால் நிகழினும் அஃது அம் மொழியின் அடிப்படையான இயல்புக்கு முரணாக அமைவதில்லை. ஆதலினால் சொற்றொடர் அமைப்பு ஒன்றே மொழிகளின் தனிச் சிறப்பியல்புகளை எடுத்துக்காட்டவல்லதாக அமையுமென்பர் (The Syntax is the best representation of any language).

ஒரு மொழியின்கண் ஒரு சொல் அல்லது சில சொற்கள் எனிய நிலையில் தொடர்ந்து அமைந்து, சொற்றொடராகத் தோன்றி நாகரிகம் வளர வளரப் பல சொற்கள் தொடர்ந்தமையும் அமைப்பை உருவாக்கும். சொல்லிலக்கணம் திட்பமாக அமையவில்லையெனின் சொற்றொடரமைப்பு நெகிழ்ச்சியுற்றதாகக் காணப்படும். சொற்றொடரமைப்பு மிகத் திட்பமாக அமைந்த மொழியில் சொல்லிலக்கணம் நெகிழ்ந்து காணப்படும். சொல்லிலக்கணம் திட்பம் பெற்றிருப்பின் நாம் சொற்களை இடம் மாற்றியமைப்பினும் சொற்றொடரின் பொருள் சீதைவதில்லை. எல்லா மொழிகளிலும் எழுவாயும் (Subject), பயனிலையும் (Predicate) ஆகத் தொடர்ந்த சொற்றொடரே (SP form) எனிய நிலையில் அமைந்துள்ளது. பல சொற்கள் தொடர்ந்து காணப்பட்டாலும், அவைகளை முறையாகப் பகுத்து ஆராய்ந்தால், அங்கும் எழுவாயும் பயனிலையுமே இன்றியமையாதனவாக விளங்கும். பிற சொற்கள் எழுவாய்க்கோ, பயனிலைக்கோ அடையாக நிற்பன.

(எ.டு) மகள் பயின்றாள்.

S. P.

அன்பு மகள் நன்றாகப் பயின்றாள்.

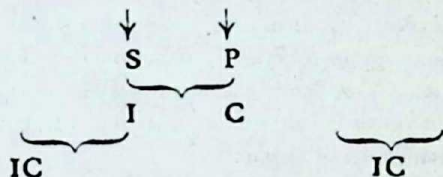
S

P

(அன்பு - பெயரடை (adjective) (நன்றாக - வினையடை (adverb))

மொழிநூலார் சொற்றொடரை SP form என அழைத்தது, அடுத்து நிற்பவற்றை IC-Immediate Constituent என்று வகைப்படுத்துவர். மேலேச் சான்றில், (i) எழுவாயும் பயனிலையும் அடுத்து நிற்பவையாக அமையும். (ii) பெயரடையும், வினையடையும் முறையே எழுவாய்க்கும், பயனிலைக்கும் அடுத்து நிற்பவையாக வரினும், அவற்றை ஒரு சொல் நீர்மையாக்கக்கூடுதி SP என்ற வடிவத்தையே வலியுறுத்துவர்.

The kind old man drinks fresh milk.

(Character-substance Construction)

(Descriptive adjective) ⁸

நம் தமிழ்மொழியின்கண் சொற்றொடர் இலக்கணம் அமைந்துள்ள பெற்றியை இலக்கண, இலக்கிய நெறிநின்று நிரலே காண்போம்.

(1) சொற்றொடர் எழுவாயில் தொடங்கிப் பயனிலையில் முடிவுபெறும்.

(எ.டு) முருகன் அருளிஞன் SP form.

(2) பயனிலை பெரும்பாலும் வினைமுற்றாக வரச் சிறு பான்மை பெயராகவும் அமையும்.

(எ.டு) அவன் கந்தன். F. V is he

இவ்வாறு பெயர்ப்பயனிலை அமையும் சொற்றொடரில் வினைச் சொல்லின்மையைக் காணலாம். ஆங்கிலத்தில் இத்தகைய அமைப்பு வருதல் வேறுபட்ட வழக்காம். 'He is Kandhan' என்றே அமைதல் வேண்டும்.

(3) செய்யுளின்கண் எழுவாய் முதலிலும், பயனிலை ஈற்றிலும் வருதல் இலக்கிய மரபு.

(எ.டு) "வான் வலந்தர மறுப்பட்டன." (புறம் 4) SP.

⁸ Leonard Bloomfield - Language. P. 202.

(4) உள்ள உணர்வால் தூண்டப்பெற்றுக் குறிப்பாகப் பொருளைப் புலப்படுத்த வேண்டிச் செய்யுளின்கண் பயனிலை முன்னும் எழுவாய் பின்னுமாக அமையும் நிலை உண்டு.

(எ.டு) “கண்டனென் கற்பினுக் கணியைக் கண்களால்.”
(கம்பர் - 1304) PS form.

உளதூல் மரபுக்கேற்ற வண்ணம் செற்றொடரின்கண் பயனிலையாகிய வினைமுற்று இறுதியில் நின்று பொருட்சிறப்பைத் தருதலே தமிழ்ச் செற்றொடரின் சீரிய அமைப்பாம். ஊமையர் மொழியில் எழுவாய், செயப்படுபொருள் ஆகிய வற்றையுணர்த்தி இறுதியில் வினையை உணர்த்துவது சீரிய அமைப்பாம். பேசுவோர் உள்ளத்தில் எழும் எண்ணங்களின் இயற்கையான அமைப்புமுறை (natural flow of thoughts) இதுவேயெனல் தகும்.

(5) திராவிடமொழியில் எழுவாயும் பயனிலையும் திணை, பால், இடம் என்பவற்றால் ஒத்திருத்தல் இயல்பு. (Gender and Number go together and they are similar to subject and predicate).

(எ.டு) அவர் மகிழ்ந்தார். ('ar' and 'ār' are similar.). இதனை மொழியிலார் Cross-reference என்று மொழிவர். இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளில் எழுவாய், பயனிலைகளையன்றிப் பெயரடையாக வருஞ்சொற்களும், அப்பெயர்களோடு திணை, பால் ஆகியவற்றில் ஒத்திருத்தல் வேண்டும். ஆங்கிலத்தல் பயனிலையாகிய வினைமுற்று திணை, பால் உணர்த்துவதில்லை. இறந்தகால, எதிர்கால வினைகள் எல்லாத் திணை, பால், இடங்கட்கும் பொதுவானவை.

(எ.டு) He came. He will come. — Singular.
They came. They will come. — Plural.

நிகழ்கால வினைமட்டும் படர்க்கையில் ஒருமை, பன்மை ஆகிய வற்றை உணர்த்தும்.

(எ.டு) He goes. } Present Tense Forms.
They go. }

(6) திராவிடமொழியின் மலையாள மொழியுள் எல்லா வினைமுற்றுக்களும் இருதிணை, ஐம்பால், பூவிடங்கட்கும் பொதுவானவை. கன்னடமொழி,

“படர்க்கை வினைமுற்று நாமம் குறிப்பின் பெறப்படும் திணைபால் அனைத்தும் ஏனை இடத்தவற் றெருமைப் பன்மைப் பாலே”. (265)

எனக் கூறுவர்.

(எ.டு) அவன் வந்தான். உயர்திணைப் படர்க்கை ஆண்பால்.
அவள் வந்தாள். உயர்திணைப் படர்க்கைப் பெண்பால்.

(7) “வேறு இல்லை உண்டு ஐம்பான் முவிடத்தன”
(339) என நன்னூலார் இம்முன்றும் இருதிணை, ஐம்பால், முவிடங்கட்கும் பொதுவான சொற்கள் என்கிறார். இவை எழுவாயோடு பொருந்தி நின்றலை நாம் காணலாம்.

அவர் வேறு. } Common to five-fold classifica-
(எ.டு) நண்பன் உண்டு. } tions of Gender.
நண்பன் இல்லை }

(8) பெயர்ச் சொல் Collective-தொகுதியாக வருங்கால் அதன் பயனிலை ஒன்றன் பாலையுடையதாய் அமைந்திருக்கும்.

(எ.டு) வையாது உலகம். (இடவாகுபெயர்)
(Synecdoche).

(9) படர்க்கையிடத்தின்கண் ஓர் உருவம் ஆனா, பெண்ணு என்று அறியாதபோது இருதிணைக்கும் பொதுவான ஒரு வினைமுற்றினைச் சேர்த்து வழங்குதல் நம் இலக்கண நெறியாக விளங்குகிறது.

“ஐயந் திணைபா லவ்வப் பொதுவினும்
மெய்தெரி பொருண்மே லன்மையும் விளம்பு”. (376)

என்பது நன்னூல் நூற்பா.

(எ.டு) ஆண் மகனோ பெண் மகளோ அங்கே தோன்று கின்றவர்?

(10) ‘யாவர்’ எனும் வினாச்சொல் ‘யார்’ எனத் திரிந்து வருதல் இயல்பு.

(எ.டு) “இவன் யார் என்குவை யாயின்”. (புறம்-13)
என்பதின்கண் ‘யாவன்’ என்னும் சொல்லுக்கு மாறாக ‘யாவர்’ என்னும் பன்மைச் சொல்லின் திரிபாம் ‘யார்’ என்பதே காணப் படுகின்றது.

(11) இலக்கண நூலார் ஏவல் ஒருமை வினை முற்றுக்கள் (Imperative Verbs) முன்னிலைக்குரிய 'ஆய்' என்னும் பால் காட்டும் விகுதி (Pronominal suffix) புணர்ந்து, பின் கெட்டு அமைகின்றன என்பர்.

“செய்யாய் என்னும் முன்னிலை வினைச்சொல்
செய்யென் கிளவி ஆகிடன் உடைத்தே”. (தொல். 450)

(எ.டு) ‘நீ நடவாய்’ — இலக்கணப் படைப்பு.

‘நட’ — உண்மை மொழி (அ) வழக்கியல் நிலை.

(12) எழுவாய்க்கும் பயனிலைக்கும் இடையே செயப்படு பொருள் (object) நிற்கும் (SOP). இந்நிலை சிறுபான்மை மாறி நின்றலும் உண்டு. வினையெச்சமாக நிற்குங்கால் செயப்படு பொருள் தவறாமல் வினைக்கு முன் நிற்கும்.

(எ.டு) வள்ளுவர் குறளை இயற்றினார். S O P

குறளை வள்ளுவர் இயற்றினார். O S P

வள்ளுவர் குறளை இயற்றிச் சிறந்தார். S O P

(13) (a) இரண்டு அல்லது இரண்டிற்கு மேற்பட்ட எழுவாய்கள் ஒரு சொற்றொடரில் வந்தால் தன்மைப் பன்மை வினைச் சொல்லைப் பயன்படுத்துகின்றோம். ‘எழுவாய்கள், தன்மை ஒருமைப் பெயருடன் முன்னிலைப் பெயரோ, படர்க்கைப் பெயரோ, முன்றுமோ வரின தன்மைப் பன்மை வினைச் சொல்லைப் பயன்படுத்துகின்றோம்.

(எ.டு) யானும் நீயும் போனோம்; யானும் அவனும் போனோம்;
யானும் நீயும் அவனும் போனோம். (I Person Plural.)

(b) எழுவாய், முன்னிலை, படர்க்கைகளாகவிருப்பின் முன்னிலைப் பன்மை வினையைப் பயனிலையாக அமைக்கின்றோம்.

(எ.டு) நீயும் அவனும் சென்றீர். (II Person Plural.)

(c) எழுவாய் உயர்திணையிலும், அஃறிணையிலும் சேர்ந்ததாகவிருப்பின் வினைச் சொல் உயர்திணைப் பன்மையாயிருத்தல் வேண்டும்.

(எ.டு) கண்ணனும் நாயும் வந்தார்கள். (High caste.)

(14) பெயரடையெல்லாம் பெயருக்கு முன்னும், வினையடையெல்லாம் வினைக்கு முன்னும் அமைகின்றன.

(எ. டு) அருமை மகள் - 'அருமை' (பெயரடை-adjective.)
நன்றாகப் பாடினள் - 'நன்றாக' (வினையடை -
adverb).

ஆங்கிலம் போன்ற மொழிகளில் வினைக்குப் பின் வினையடை வரும்.

(எ. டு) Raju ran fast.

வடமொழியிலுள்ள பெயரடை, முதலியன திணை, பால் ஏற்கும்.
(Declension of adjective).

(எ. டு) அஞ்ஜ ஸடகி
அஞ்ஜி ஸடகி

(15) 6-ஆம் வேற்றுமையுருபும், எல்லைப் பொருளைத் தரும் 5-ஆம் வேற்றுமை உருபும் பெயர் கொண்டு முடிவன. பிற வேற்றுமையுருபுகள் வினைகொண்டு முடிவன. 4-ஆம் வேற்றுமையில் சிலவிடங்களில் உருபு பெயர்கொண்டு முடிதலும் உண்டு.

(எ. டு) எனது உயிர் - 6-ஆம் வேற்றுமை விரி
(Genitive)

மதுரையின் வடக்கு சென்னை - 5-ஆம் வேற்றுமை
விரி (Delimitive)

நான் அவருக்கு மகன் - 4-ஆம் வேற்றுமைவிரி
(Dative)

(16) "இயற்கைப் பொருளை இற்றெனக் கிளத்தல்"
(தொல். சொல். 19) - தமிழ் மரபு.

(எ. டு) 'நீர் தண்ணிது'
'உயிர் உணரும்'.

மாறாகச் செயற்கைப் பொருளை ஆக்கத்தோடு கூறுவர்.

(17) வண்ணச் சினைச் சொல்லில், பண்புச் சொல்லும், சினைச் சொல்லும், முதற்சொல்லும் வழக்கினுள் மயங்கி வாரா.

"அடைசினை முதல்என முறைமுன்றும் மயங்காமை
நடைபெற் றியலும் வண்ணச் சினைச்சொல்".

(தொல். சொல். 26)

(எ.டு) செங்கால்நாரை.

செம்மை - பண்படை (Quality noun)

கால் - சினைச்சொல் (Part of the body)

நாரை - முதற்சொல் (Noun form)

ஆனால், செய்யுளின்கண் இது மயங்கி வரும்.

“கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத் திருந்த
சேவிசெஞ் சேவலும் பொருவலும் வெருவர்
வாய்வன் காக்கையுங் கூகையுங் கூடி” (புறம் 238).

(18) இத்துணை யென்று அறியப்பட்ட சினைச் சொல்லுக்
கும், முதற் சொல்லுக்கும் வினைப்படு தொகுதிக்கண் உம்மை
கொடுத்துச் சொல்லல் வேண்டும்.

“இனைத்தென அறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு
வினைப்படு தொகுதியின் உம்மை வேண்டும்.”
(தொல். சொல். 33)

(எ.டு) “பன்னிரு கையும் பாற்பட வியற்றி” (திருமுருகு. 118)

“முரசு முழங்குதானை மூவருங் கூடி” (பொருநர்-54)

(19) சிறப்புப் பெயரும் இயற்பெயரும் இணைந்து வருங்
கால் இயற்பெயர் சிறப்புப் பெயருக்கு முன்னர் வராது.

“சிறப்பி னாகிய பெயர்நிலைக் கிளவிக்கும்
இயற்பெயர்க் கிளவி முற்படக் கிளவார்.”
(தொல். சொல். 41)

(எ.டு) தெய்வப் புலவர் திருவள்ளுவர்.

செந்தமிழ்க் காவலர் சிதம்பரநாதனார்.

(20) “இரட்டைக் கிளவி இரட்டிற் பிரிந் திசையா”
(தொல். சொல். 48)-என இரட்டித்து நின்று பொருளுணர்த்துஞ்
சொற்கள் பிரிந்து தனியே வழங்கமாட்டா.

(எ.டு) “குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி” (புறம்-188).

(21) உணர்ச்சி ஈடுபாட்டால் பேசுவோன் கேட்போனின்
கருத்தை ஈர்ப்பதற்காக ஒரு சொல்லையே அடுக்குத் தொடராகக்
கூறுதலும் உண்டு.

(எ.டு) பாம்பு பாம்பு.

L. Kellner என்பார். “Tautology is the natural vehicle of
emphatic speech”⁶ எனக் கூறுவர்.

⁶ L. Kellner-Historical Outlines of English Syntax. P. 21

(22) ஆங்கிலத்தில் சொற்களை இணைத்தற்கு 'and' என்ற இணைப்பு இடைச்சொல் (conjunctive particle) வரும். அச்சொல் பல பெயர்கள் தொடர்ந்து வரும் போது ஈற்றில் மட்டும் வரும்.

(எ.டு) The Chera, the Chola and the Pandya ruled the Tamilagam.

ஆனால், தமிழின்கண் 'உம்' இடைச்சொல் ஒவ்வொரு பெயர்ச் சொல்லீற்றிலும் வரும்.

(எ.டு) சேரனும், சோழனும், பாண்டியனும் தமிழகத்தை ஆண்டனர்.

(23) செப்பாக வரும் சொற்றொடருக்கும் (Statement), வினாவாக வரும் சொற்றொடருக்கும் (Question) வேறுபாடு இல்லை. செப்பாக வரும் சொற்றொடரின் ஈற்றில் ஆ, ஓ முதலானவை வினா இடைச்சொற்களாகச் சேர்க்கப்படும். (அல்லது) செப்புச் சொற்றொடரில் சுட்டுப்பெயர் நிற்குமிடத்தில் வினாப்பெயர் அமைக்கப்படும்.

(எ.டு) சாந்தி வந்தாள். — செப்பு. (Statement)

சாந்தி வந்தாளா? — வினா. (Question)

அங்கே கண்டான். — செப்பு. (Statement)

எங்கே கண்டான்? — வினா. (Question)

(24) தமிழ்மொழியில் அடையாக வந்து தழுவும் சொற்கள் தழுவப்படும் சொற்களுக்கு முன்னர் வரும். பெயரெச்சம் பெயர்ச்சொல்லுக்கு முன்னும், வினையெச்சம் வினைச்சொல்லுக்கு முன்னும் வரும்.

(எ.டு) நல்ல எண்ணம். — R. P. + Noun.

↓

பெயரெச்சம்.

சுவைத்து மகிழ்ந்தேன். — V. P. + F. V.

↓

வினையெச்சம்.

இச்சொற்றொடர் முறை தொன்றுதொட்டு நம்மொழியின்கண் நிலைத்து வருவதொன்றாகும்.

(25) ஆங்கிலம் போன்ற மொழிகளில் சொற்கள் சொற்றொடரின் இன்னின்ன பொருள்களை உணர்த்துதல் மரபு.

(எ.டு) John sees David.

S P O

இதன்கண் சொற்கள் நிற்கும் நிலையைக் கொண்டு எழுவாய், செயப்படுபொருள் ஆகியவற்றை அறிந்து கொள்ள முடியும். சொற்களை மாற்றினால் பொருள் மாறுபாடமையும். ஆனால் தமிழின்கண் வேற்றுமையுருபுகளைச் சொற்களோடு இணைத்துப் பொருள் வேறுபாட்டை எளிதாக உணர்த்துகின்றனர்.

C. F. Hockett என்பவர், 'சொற்றொடர்' என்பதற்கு விளக்கங் கூறுங்கால், "A sentence is a grammatical form which is not in construction with any other grammatical form: a constitute which is not a constituent"⁷ என்பார். பகுதியாக இல்லாமல் ஓர் ஆக்கமாக இலக்கண கீர்மையில் அமைவதே சொற்றொடரின் தன்மையாம். ஆதலால் எழுவாய் பயனிலை -(SP)- என்று அமைதலே சிறந்தது எனலாம். பொதுவாகச் சொற்றொடரினை நான்கு கூறுகளாகப் பகுப்பர்.

- (i) செப்பு - Statements. (ii) வினா - Questions.
- (iii) ஏவல் - Commands. (iv) வியப்பு - Exclamations.

சொற்றொடர் அமைப்பினை அல்லது முறையினை நாம் (Syntactic process) நான்கு வகையாகக் கொள்ளலாம்.

- (i) தொடர் முறை - Order.
- (ii) தொடர் அமைப்பு - Government.
- (iii) தொடர் இயைபு - Concord.
- (iv) மாட்டெறிவு - Cross-reference.

சொற்றொடரில் எழுவாய், பயனிலை என்று ஒரு சீராக வருதல் தொடர் முறையாம். குறிப்பிட்ட சில வடிவங்களை முறையாக வைத்துப் பொருள் உணர்த்துதலைத் தொடர் அமைப்பு முறை எனலாம். எச்சங்கள் பெயரோ, வினையோ கொண்டு முடிதலை நோக்குக. நம் மொழியில் எழுவாயும் பயனிலையும் திணைபால் எண் இவற்றின் இயைபைச் செவ்வனே போற்றுவதால் அதனைத் தொடர் இயைபு எனலாம். சொற்களின் நிலை உணர்ந்து ஏற்ற இடத்தில் மாட்டெறிந்து பொருள் கோடல் இறுதி நிலையாம். ஆற்றொழுக்கு, கொண்டு கூட்டுப் பொருள் கோள் இதன்கண் அடங்கும்.

"சுரை ஆழ அம்பி மிதப்ப" - மொழிமாற்று.

"சுரை மிதப்ப அம்பி ஆழ" - ஆற்றொழுக்கு.

⁷ C. F. Hockett - A Course in Modern Linguistics. (P. 199).

இவையன்றி, திராவிட மொழிக்கு உரிய சிறப்பான பெயரெச்சப் பாங்கு, வினையாலணையும் பெயர் கீர்மை, குறிப்பு வினையின் தன்மை, ஐயப் பொருளில் இடைச் சொற்கள் வந்து அமைதல் முதலியன தமிழ்த் தொடரியலை மாண்புறுத்தும் எனல் மிகையன்று.

- (எ. ௫) உயர்ந்த பிறப்பு. — Relative Participle.
 பயின்றவன் வென்றான். — Participial Noun.
 நனி நன்று. — Implied Finite Verb.
 அணங்குகொல் ஆய் மயில்கொல். — Particles
 denoting doubtful object.

இன்றைய மொழியியல் அறிஞர் பலர் சொற்றொடரியலைத் தனியே எடுத்து விளக்குங்கால் பல்வகை மொழிக் கூறுகளையும் பிணைத்துப் பேசுவர். Simeon Potter என்பவர், "Sentences may be analysed segmentally into phonological units called phonemes and syllables; into morphological units called morphemes and words; and into syntactic units called phrases and clauses. At the same time sentences may be described supra-segmentally in respect of the prosodemes of length, stress and pitch; and intersegmentally in respect of the prosodeme of syllabic transition or juncture" * என்று மொழிவர். சொற்றொடரியலில் ஒலியன், அசை, பொருளசை, சொற்கள், தொடர் மொழி, தொடர்க் கூறு என்றும், அளபெடுத்தல், அசைஒலிய முத்தம், குரல் அழுத்தம் என்றும், அசைமாற்றம், இணைப்போலி என்றும் பல்திறவகையால் பாகுபடுத்திக் காட்டுதலை இதனினும் உணரலாம். இவ்வாறு சொற்றொடரிலக்கண அமைதி, தனிப்பட்ட ஒரு மொழியின் கீர்மை, பெருமைகளைப் பாங்குறப் பேணி, மக்கட் குரலின் ஒருமித்த உணர்வோடு ஒன்றி, மொழியின் உயிர்த் துடிப்பாக நின்று ஒளிர்தலைக் காண்க.

* Simeon Potter - Modern Linguistics. P. 105

15. 'சொல்லும் பொருளும்'. Semantics.

ஒரு மொழியின்கண் கால நிலைக்கு ஏற்றவாறு சொற்பொருள் நிலை மாறுதல் இயல்பு. அண்மைக்கால மொழியியற் கலை (Linguistics) வளர்ச்சி பெற்ற பின் மொழிச் சொற்கட்குரிய பொருட் சிறப்பினைத் தனியே எடுத்து விளக்கும் அறிவுத்துறை உருவாக்கப்பெற்றது. இதனைச் 'சொல்லும் பொருளும்' அல்லது 'சொற்பொருளியல்'—'Semantics' என்று அழைக்கின்றோம். அறிவு மனம் படைத்த மக்கள் இடம் பொருள் ஏவல் இவை உணர்ந்தே ஒரு சொல்லினை உரிய பொருளில் வழங்கத் தலைப்படுகலை நாம் உணர்வோம். "Usage is the highest authority in matters of language"¹ என்று Otto Jespersen கூறுவார்.

"If Usage wills it so, to whom belongs
The rule, the law, the government of tongues".

—Horace.

மொழி தனித்தன்மை வாய்ந்த படைப்பன்று. (No language is a unique manifestation). மக்கள் இனம் ஒன்றி நின்று உருவாக்கியது ஒன்றாதலின், சமுதாயத்தின் தூண்டுதல் காரணமாக அதனைப் பேசுவோர் மனநிலைக்கு ஏற்றவாறு சொற்பொருள் அமையும். (All meanings are arbitrary and socially induced). பழைய ஆங்கிலச் சொல்லாகிய (Old English) 'maenan' என்பதன் திரிந்த வடிவமே 'to mean' என்னும் வினையாம். சொற்கள் பொருள் தருங்கால் தம் நிலையில் பெரு விளக்கங்களை விரிவாகத் தாங்கிப் பல பொருள்களைத் தரும். "It is no exaggeration to say that every word represents an elaborate complex of meaning"² என்பர் G. P. Zipf என்னும் அறிஞர்.

அடிப்படையான தனித்த அமைப்புகளைக் கொண்ட மொழியில் சொற்பொருள் மாற்றம், வடிவமும் அதன் செயற்

¹ Otto Jespersen—Mankind, Nation and Individual. P. 110.

² G. K. Zipf — The Psycho—Biology of Language. P. 235.

கூறும் போல மக்கள் மன நிலைக்கு ஏற்றவாறு அமையும். அடிப் படைச் சொற்றொகுதி இலக்கண நெறி முறைகளால் பேணப் பட்டு வருதலின் புறத்தே நிகழும் ஆதிக்க நிலைக்கு முழுமையாக இடம் கொடுக்காமல் இருத்தலைக் காணலாம். “A language consists of a large number of fundamentally independent features, the individual forms. Since, in principle, the relation between sound and meaning, corresponding to form and function, respectively, is arbitrary. There is a central core of basic vocabulary and grammatical elements in language which is strongly resistant to outside influence”³ - என்று Joseph H. Greenberg கூறுவர். சமுதாய மாற்றங்கட்கு ஏற்ப நிறை பொருள் தரும் உயர் சொற்கள் புது நிலைகளைத் தருதல் கண்காடு. “Words which were once pregnant with meaning may either put on new significations in consequence of social change”⁴ என்று A. H. Sayce கூறுவது அனைத்து மொழிகட்கும் பொருந்தும்.

எனவே சொற்பொருள் என்பது பொருளின் நீர்மையை உணர்த்துவதாய், அறிவியற்கலையாகவும், தத்துவப்பொருளாகவும், எண்ணக் கோவைகளை ஒழுங்குபடுத்த வல்லதாகவும் ஒளிரும். “The name ‘Semantics’ has been given to the study of the concept of meaning, and semantics is at once a science, a philosophy, and a kind of discipline of thought which has many applications in science outside linguistics.”⁵ என்று A. E. Warbyshire கூறுவதை நோக்குக. எத்தகைய பொருள சைக் கூறும் (morphological element) சொற்பொருள் மாற்றத் தினைப் பெறும் என்பது வெளிப்படை.

(எ.டு) ‘Superman’
 ‘Superstition’
 ‘Superstructure’

இவற்றுள் ‘Super’ என்னும் முன்னடை, பொருள் மாறுபாட் டிற்குத் துணை புரிதலைக் காண்க.

³ Joseph H. Greenberg-Essays in Linguistics. P. 73-74

⁴ A. H. Sayce-The Principles of Comparative Philology. P. 300.

⁵ A. E. Warbyshire - A Grammar of Style. P 144.

உணர்வுகள் உந்தப்படுவதால் நாம் சில சொற்களில் வினையடைகளை மிகுதியாகப் பயன்படுத்துகின்றோம். "Thank you very much indeed" என்பதைக் காண்க (Intensive adverbs show a tendency to pile up). 'Literally' என்னும் ஆங்கிலச் சொல் 'Literature' என்னும் சொல்லடியாகப் பிறந்து முழுமையான பொருள் நலனை உலக வழக்கிடையே தருதலும் சொற்பொருளியலே.

(எ. டு) 'He literally devoured the morning paper'.

ஒரு சொல்லின் பொருள் காலப் போக்கில் பெருகுதலும் உண்டு.

(எ. டு) human → humane.

ஒரு பொருளைத் தரும் பல்வேறு இனமொழிச் சொற்களை ஆங்கிலத்தில் நாம் காணலாம்.

(எ. டு)	Kingly (English)	} — Synonyms. (ஒரு பொருள் பிற சொற்கள்.)
	Royal (French)	
	Regal (Latin)	

நம் நாட்டில் 'Congress' என்ற சொல் ஊழக்கு ஒரு தனிப் பட்ட கட்சியைக் குறிக்க, அமெரிக்காவில் அது 'Parliament' என்னும் பொருளைத் தருகின்றது. ஆதலினால் மொழியின் பண்புக்கு ஏற்றவாறு ஒவ்வொரு மொழியின்கண்ணும் சொற்கள் வழங்குதலை நாம் அறியலாம். ஒரு மொழியின்கண் மூன்று நிலைகளாகச் சொற்பொருள் மாற்றங்கள் நிகழும் என்று வரையறுப்பர்.

- (i) சொற்பொருள் சுருக்கம் — Restriction.
- (ii) சொற்பொருள் விரிவு — Expansion.
- (iii) சொற்பொருள் வேறுபாடு — Transference.

இவற்றை முறையே Specialisation or narrowing, Generalisation or widening, Displacement or shifting என்பர்.

நம் திராவிட மொழியின்கண் சிறப்பாகத் தமிழில் இலக்கண நெறிகள் இலக்கிய மரபுகளை நன்கு பேணி வருதலைக் காணலாம். 'தமிழ் மரபு' எனவென்று காக்கப்படுவதால்தான் சிரிளமைத் திறத்தை மெய்ம்மறந்து வாழ்த்தி வருகின்றோம். ஒருமை, பன்மை நிலைகள், திணைபால் விகுதிகள் ஆகியவை

எல்லோரிடமும் செவ்வனே வழங்கப்படுகின்றன. 'ஒருவன்', 'ஒருத்தி' என்பன உரிய வழக்கமாம். 'ஒருவன்' என்பது வழக்கன்று. 'எழில்', 'அழகு' என்பன ஒன்றல்ல. எழுச்சி என்பதனைப் பொருளாகக் கொண்டு எழுதின்ற அழகு - வளர்கின்ற அழகு - 'எழில்' எனப் பெறும். 'காமம்', 'காதல்' என்பன இன்று பொருள் வேறுபாடு பெற்றுவிட்டன. பழங்காலத்தில் காமம் குற்றமற்ற காதலாக இருந்துவர, இன்று ஒவ்வாத ஒன்றினை அச் சொல் சுட்டி வருதலைக் காணலாம். ⁷

(i) சொற்பொருள் சுருக்கம்.

பிரெஞ்சு மொழியில் 'auca' என்பது 'பறவை'யைப் பொதுவாகக் குறித்துவர, இங்காளில் 'goose' என்று சுருங்கிய நிலையில் தனித்த ஒன்றினையே குறிப்பிடும். (1) 'பொன்' என்ற சொல் நம் மொழியில் 'உலோகம்' என்னும் பொருளில் 'செம்பொன்' 'சுரும்பொன்' என்று வழங்கி வந்தது. ஆனால் இன்று 'தங்கம்' (gold) என்றே வழங்கப்படுதலைக் காண்க.

(2) 'மான்' என்னும் சொல் விலங்குகளைப் பொதுவாகக் குறிக்கும் 'மா' என்பதன் அடியாக னகர எழுத்துச் சாரியை புணர்ந்து வழங்கி வந்தது. இங்காளில் 'மான்' புள்ளிமான் (deer) என்ற அளவுக்குப் பொருள் சுருங்கி அமைந்து விட்டது.

(3) 'நாற்றம்' என்னும் சொல் நறுமணமுள்ள பொருள் நலனைப் பழங்காலத்தில் மிகுவித்து வர, இற்றை நாளில், 'தீய மணத்தையே' குறிப்பிடும் அளவுக்கு அதன் பொருட் சிறப்புக் குறைந்து சுருங்கி விட்டது.

(4) 'ஐயர்' என்னும் சொற்பொருள் சுருக்கம் மிக விரிந்தயானது. "ஐ வியப்பாகும்" என்பது தொல்காப்பிய உரியியல் நூற்பா (89). பெருமை அல்லது தலைமை காரணமாக இச் சொல் அமைந்தமை வெளிப்படா.

(எ.டு) "என்னை முன் நில்லன்மின் தெவ்விர்."

(திருக்குறள். 771)

"என்னை, புற்கையுண்டும் பெருந்தோளன்னே." (புறம். 84)

'ஐ' என்னும் அடிச் சொல் வழியே ஐயன், ஐயை, ஐயர் என்று உயர்திணை முப்பாற் சொற்கள் அமைந்தன. 'தமையன்'

⁷ Dr. அ. சிதம்பரநாதனார் - தமிழொசை. பக்கம் 87

என்பதில் 'தம்+ஐயன்' என்னும் சொற் புணர்ச்சியின் தெளி பொருள் காண்க. ஆனால் இன்று சமயச் சடங்குகளில் ஈடுபாடு கொண்டு தலைமை எற்று வரும் ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியாருக்கே அச்சொற் பொருள் சுருங்கியுள்ளமை அறிக.

(5) 'பிள்ளை' எனும் சொல் தெலுங்கில் 'பில்ல' (pilla) என்றும், கன்னடத்தில் 'பிள்ளை' (pille) என்றும் வழங்கப் படுகின்றன. இளமைப் பொருளைக் குறிக்கும் சொல்லாகவே அஃது அமைந்தது.

(எ.டு) "பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற்று இளமை".

(தொல். மரபு. 4)

"மகவும் பிள்ளையும் பறமும் பார்ப்பும்

அவையும் அன்ன அப்பா லான." (தொல். மரபு. 16)

ஓரறிவுயிரைப் பிள்ளை என்பர். அதனால்தான் 'தென்னம் பிள்ளை' 'கமுகம் பிள்ளை' என்ற வழக்குகள் தோன்றின. இடைக் காலத்தில் 'பிள்ளை' என்னும் சொல் உயர்திணைக் குழுவியைக் குறித்தது.

(எ.டு) 'உருவறியாப் பிள்ளையழுத பெரியோரை யென் சொல்ல'. (கம்பர். அயோத்தியா காண்டம். 100)

இன்று அடையடுக்காது அது வருமாயின் ஆண் பிள்ளையைக் குறிக்கும். 'பெண்ணு பிள்ளையா பிறந்தது', "பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்லு" என்னும் வழக்குகளை நோக்குக. இவ்வாறு இச்சொல் வழக்கின் சுருங்கிய பொருள் நலனைக் காண்க.

(6) 'செய்யுள்' என்பது செய்யப்பட்டதாம். தொல்காப் பியச் செய்யுளியலில், 'பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசி அங்கதம் முது சொல்' என்பன செய்யுளாகவே சுட்டப்பட்டன.

(எ.டு) "நாட்டுதும் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுள்"

"உரையிடை யிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்"

(சிலப்பதிகாரம்-பதிகம்.)

வீர சோழியம் யாப்புப் படலத்தில் (நூற்பா 6) 'செய்யுள்' என்னும் சொல் 'பாட்டு' என்று வழங்கப்பட்டமை அறிக.

(ii) சொற் பொருள் விரிவு :-

(1) 'நெய்' என்பது பளபளப்பும், ஈர்மையும், குளிர்ச்சியும் உடைய பொருளைக் குறித்து வந்தது.

(எ. 6) 'நெய்ம் மாண் சிவிறியர்' (பரிபாடல். 6 - அடி 34)
'மையிருங் கூந்தல் நெய்யணி மறப்ப' (சிலம்பு-
அந்திமாலை. 56)

பின்னர் 'எள் + நெய் > எண்ணெய்' என்று எள்ளினின்றும் எடுக்கப்பட்ட எண்ணெய்க்கு ஆகிவந்தது. ஆனால், இன்று 'எண்ணெய்' என்பது பொதுச் சொல்லாக மாறி, வேப்பெண்ணெய், தேங்காயெண்ணெய், ஆமணக்கெண்ணெய், மண்ணெண்ணெய் என்று விரிவு பெற்று விட்டது. இதனால் எள் + நெய் > நல்லெண்ணெய் என்று முன்னடை (Prefix) பெறலாயிற்று.

(2) தண்ணீர் > தண்மை + நீர் என்பதே வழக்கு. இத் தண்மை அடியாகத் 'தண்டலை' (சோலை) 'தண்ணாவன்' (திங்கள்) 'தண்ணம் புனல்' (குளிர்ச்சி) என்பன பிறந்தன. அந்நாளில் 'நீர்' என்பது பொதுச்சொல்.

(எ. 6) 'நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே'. (புறம். 186)
'நீரின் றமையாது உலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின் றமையா தொழுக்கு'. (திருக்குறள். 20)

ஆற்று நீர், ஊற்று நீர், மழைநீர், வெந்நீர், கண்ணீர், புண்ணீர் என்பனவற்றை நோக்குக. குளிர்ந்த நீரே தண்ணீராதல் வெளிப்படையாகும். ஆனால் இன்று கூடு தண்ணீர், காப்பித் தண்ணீர், தேத்தண்ணீர், கஞ்சித்தண்ணீர் என்று பொருள் விரிவடைய அன்றைய 'தண்ணீர்' இன்றைய 'பச்சைத் தண்ணீராக' மாறியது வியப்பே.

(iii) சொற்பொருள் வேறுபாடு.

(1) 'கால்' என்பது நம் உடலின் நாலில் ஒரு பகுதியாம். ஆனால் இன்று 'காலில் இடித்துக் கொண்டேன்' என்றால் அடியையே (foot) குறிக்கும்.

(2) 'தலை' என்பது மேலான பகுதி. ஆனால், 'தலை நோகிறது' எனில் நாம் நெற்றியின் மேற்பகுதியையே (fore-head) குறிக்கின்றோம்.

(3) 'நாட்டுப்புறத்தான்' என்பது நாட்டின் புறத்தே வாழும் ஒருவனைக் குறிக்கும் சொல்லாக இருந்தது. அனால், இன்று அப்பொருள் வேறுபட்டு இழி பொருளாக வழங்குதல் காண்க.

இவையன்றி, நம் மொழியின் கண் பல்வேறு நிலைகள் உருவாகியுள்ளமையையும் காண்டல் நன்று. 'போர்' என்னும் சொல் வைக்கோல் போர், வாட் போர் ஆகியவற்றைக் குறித்து நின்று, இந்நாளில் பின்னைய பொருளை மட்டும் குறிப்பிடுதல் காண்க. மாறாக, வீடு, இல், மனை என்னும் பல சொற்கள் ஒரு பொருளையே குறித்து நிற்க, இந்நாளில் 'வீடு' என்னும் சொல்லால் மட்டுமே குறிப்பிடுகின்றோம். இவ்வாறு ஒரு சொல்லுக்கு ஒரு பொருள், ஒரு பொருளுக்கு ஒரு சொல் என்ற நிலைகள் அமைந்தன.

களியாட்டத்தைக் குறிக்கும் 'களி' என்னும் சொல் இன்று மகிழ்ச்சியை மட்டும் குறிப்பிடுதலைக் காணலாம். 'தூழ்ச்சி' என்பது தூழ்ந்து நிறைவு, தூழ்தல் என்று பொருள் தந்து, இன்று எண்ணங்களால் எழும் நுண் பொருள் நலனைத் தருதல் காண்க. 'விருந்தே புதுமை' என்பது தொல்காப்பியம். இந்நாளில் விருந்தினர் அல்லது புதியவரைக் குறிக்கும் பருப் பொருட் சொல்லாக உள்ளது.

அனைத்து மொழிகளிலும் ஒரு சொல் உணர்த்தும் பொருள் மெல்ல நெகிழ்ந்து பொருள் வேறுபடுதல் இயல்பாகவே அமையும். ஒரு சொல்லின் பொருட் சிறப்பைத் தெளிவுறுத்த முற்படுங்கால் அஃது உருவகச் சொல்லாக அமைதலும் கண்டி. மக்கள் மனம் வளர்ச்சி மிகுதியால் தாக்குறும் பொழுது ஒரு சொல்லின் பொருள் தனித்துச் சிறந்து நிற்கும். மக்கள் அறியாமை காரணமாகச் சில சொற்கள் தம் உண்மைப் பொருளை இழந்து விடும். பழையன கழிந்து புதியன புகுதல் கால வழுவின்மையால், உலக மொழிச் சொற்கள் பல்வேறு மாறுபாடுகளைக் காண அது மொழிப் பண்பாக மலர்ந்து சிறத்தல் அறிவு நாகரிகமன்றோ!

16. 'மொழிச் சேல்வாக்கு'. The Influence of Language.

மக்களின் வாழ்விலே பிறந்து, மக்களால் வளர்க்கப்பட்டு, மக்களின் வாழ்வை நாகரிகம் உடையதாக உயர்த்தி வரும் மொழி ஓர் அரிய கலையாகும். ஒரு மொழியின் சொற்பொருள் வளமும், வறுமையும், பேசுவோரின் மன வளத்தையும், வளமின்மையையும் ஒட்டி அமைவதாகக் கூறுவர். உலகத்து மொழிகள் ஒவ்வொன்றும் பல்லாண்டுகளாகப் பல தலைமுறையினரால் வளர்க்கப்பட்டு அவர்களின் பேருழைப்பினை உறுதுணையாகக் கொண்டு இன்று பேரமைப்பாகத் திகழ்கின்றது. "Every language in the gross is an institution, on which scores of hundreds of generations and unnumbered thousands of individual workers have laboured"¹ என்று Whitney அவர்கள் குறிப்பிடுவர். இம் மொழியியலை உளநூல் என்று கருதுவாரும் உளர். உலகத்துப் பொருள்கள் தொடக்கத்தில் எளிதாயிருந்து பின் பலவகை அமைப்புக்களைப் பெற்று இன்று வளர்ச்சி பெற்றுள்ளன. ஒரு மொழியினர் பெற்றிருந்த பண்பாடும் நாகரிக வளர்ச்சியும் இத்தன்மையன என்பதை அம் மொழியின் சொற்கோவையால் உணரலாம்.

ஓர் இனத்தாரிடமிருந்து மற்றோர் இனத்தார் சமயம், நாகரிகம், மொழி ஆகியவற்றைப் பெறுகின்றனர். அரசியல் காரணமாகவோ, சமயம் காரணமாகவோ, கலையாக்கம் காரணமாகவோ மக்கள் பிற இனத்தாருடனும், நாட்டினருடனும் பழகும்பொழுது மொழிகளிடையே கலப்பு ஏற்பட்டு வருதலை நாம் காணலாம். (Inter-mixture of language due to migration of people).

இன்றைய நிலையில் ஒரு மொழி பேசுகின்ற மக்கள் பிற மொழிகளைப் பேசும் மக்களோடு தொடர்பு கொள்ளாமல் தனித்து வாழ இயலாத அளவுக்கு நம் வாழ்க்கைப் போராட்டம் பெருகி வருகின்றது. காலச் சூழலுக்கு அடிமையாகாமல் தனித்த வாழ்வு காண நம்மனோரால் இயலுமா? ஆனால் பிற மொழியினரோடு சேர்ந்து பழக வேண்டியுள்ளது என்ற ஒரே காரணத்தினால் மிகுதியான அளவுக்குப் பிற மொழிச் சொற்களை நம்

¹ W. D. Whitney - The Life and Growth of Language. P. 309.

மொழிக்கண் புகுத்தினால், நம் மொழியின் தனித்த ஆற்றலும், பெருமையும் இழந்து விடும். பண்டைய மொழி வேறு, இன்றைய மொழி வேறு என்னும் இரு நிலைகள் ஏற்பட்டு விடும். இதற்கு மாறாகப் பிற மொழிச் சொற்களைக் கலத்தலாகாது என்று மொழி வெறி காரணமாக நாம் இருப்பின், இவ்வுலக வளர்ச்சியோடு ஒன்றி நின்று நம் மொழி வளராது தேங்கி நின்று பேச்சு வழக்கற்றுப் போய் விடும் (loss of spoken forms or colloquial dialects) என்று அஞ்சுவோரும் உளர். எனவே ஒரு மொழி வளர்ச்சிக்குப் பிற மொழிச் சொற்கள் ஓரளவு தேவை. ஆனால் இன்றியமையாத் துழுவில் ஓரளவுக்குட்பட்டுப் பிற மொழிச் சொற்களைக் கடன் வாங்குதல் என்பது இழிந்ததன்று என அமைதி காண்போர் மிகப் பலர். ஒரு மொழியின் செல்வாக்கால் அதன் சொற்கள் பிற மொழிகளில் கலத்தல் என்பது மிக எளியது. பன்னெடுங்காலமாகவே இப் பிற மொழிக் கலப்பு அவ்வங்காட்டுச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு அமைந்து வருதலை நாம் மொழி வரலாற்றிடையே காணலாம்.

ஒரு மொழிக் குடும்பத்துள்ளேயே பேச்சு வழக்கின் காரணமாக நேரும் மாற்றங்களை ஒட்டிச் சொற்கள் கடன் வாங்கப்பட்டு வழங்குமாயின், அதனைக் கிளைமொழிக்கலப்பு (Dialect borrowing) எனலாம். (The borrowed features come from within the same speech area.) பிற மொழிகளிலிருந்து நாகரிகப் பண்பாட்டுக் கலப்புறவால் புகும் சொற்களைப் பண்பாட்டுக் கலப்பு (cultural borrowing) என்பர். (Words come from a different language due to the exchange of cultural aspects). இவ்வாறு சொற்கள் கடனாக வாங்கப்படும் பொழுதோ, தாமாகப் புகுசின்ற பொழுதோ, மொழி நிலையில் சொற்களிடையே ஒலியன் மாற்றங்கள் (phonetic changes) ஏற்பட, அதனால் ஒலியன் அமைப்பு முறையே (phonetic pattern) மாறும். ஒரு மொழி வரலாற்றில் கடன் வாங்கிய முறைகளைப்பற்றிய ஆய்வு நிகழின், நாம் அம்மொழி பேசும் மக்களின் பண்பாட்டு வரலாற்றையும் (Cultural history) அதனின்றும் அறிந்த கொள்ள இயலும்.

‘கடன் வாங்கல்’ அல்லது ‘borrowing’ என்னும் சொல் விற்கு விளக்கம் தரும் Joseph H. Greenberg என்பவர், ஒலி அமைப்பிலும், சொற்பொருள் நிலையிலும் வேறுபாடு காட்டாது பிறமொழிச் சொற்களை ஒரு மொழி ஏற்றுக் கொள்ளும் பங்கு என்று குறிப்பிடுவர். “Borrowing, in accordance with normal usage, is defined here as the acceptance in

one language of a form, in both its sound and its meaningful aspects, from another language, though usually with both phonetic and semantic modifications".²

நம் நமிழ் மொழியில் மிகப் பழங்காலந்தொட்டே பிற மொழிச் சொற்கள் புகத் தொடங்கின. ஆனால் அறப்பழமையும், இலக்கணச் செறிவும் மிக்க தமிழ் மொழி, பிற மொழிச் சொற்களை அவ்வாறே ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. தன் ஒலிமுறைக் கேற்பவே உருமாறி வழங்குமாறு ஆக்கிக் கொள்ளும் அளவுக்குத் தமிழிலக்கணம் கட்டுப்பாடு விதித்துள்ளமையை நாம் காணலாம். தொல்காப்பியர்,

“வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தோர் இ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே.”

—(சொல். 401)

என்று நூற்பா அமைத்து விதி வகுத்துள்ளார். எனவே யாதொரு வேறுபாடும் கொள்ளாமல், ஒலி மாறுபாடும் இல்லாமல் பிற மொழிச் சொற்களைக் கடன் வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்ற கருத்து நம்மனோரால் ஒத்துக் கொள்ளப்படுவதில்லை. அழகு உணர்ச்சி வேண்டியோ, தேவையின் றியோ சொற்களைக் கடனாக வாங்கும் பொழுது எதிர்ப்பு எழுதல் இயல்பே. பழங்காலத் தொட்டே தமிழ் மொழியில் வடமொழிச் சொற்கள் புகுந்தன எனினும், தமிழ் மொழியைத் தன் வழியில் திருப்பிக்கொள்ளும் ஆற்றல் வடமொழிக்கு இல்லாது போயிற்று. தற்பவம், தற்சமம் எனும் இரு நிலைகளில் வட சொற்கள் தமிழிடையே புகுந்தன என்று நன்னூலார் வடமொழியாக்கத்தின்கண் குறிப்பிடுவர். தமிழுக்கே உரிய சிறப்பெழுத்துக்கள் “ற ன ழ ள ஓ” என்பன. பிற எழுத்துக்கள் பொதுவானவையாகக் கருதப்பெற்றன. ஆனால் ஈசான தேசிகர் என்பவர் தமது இலக்கணக் கொத்துரையில்,

“அன்றியும் தமிழ்நூற்கு அளவிலை அவற்றுள்
ஒன்றே யாயினும் தனித்தமிழ் உண்டோ?
அன்றியும் ஐந்தெழுத்தால் ஒருபாடை என்று
அறையவும் நானுவர் அறிவுடை யோரே”—

என்று கூறியுள்ள நிலை மிகவும் இரங்கத்தக்கது. புலவர் பெருமக்கள் வடசொற்களைப் புறக்கணிக்கவும், பாமரர் வட சொற்களை மிகுதியாகக் கொண்டனர்.

² Joseph H. Greenberg - Essays in Linguistics -P. 69

தமிழ் வடமொழியிலிருந்து சொற்களைக் கடன் வாங்கியதைப் போலவே வடமொழியும் தமிழிலிருந்து சொற்களைக் கடன் வாங்கியுள்ளமையை அறிஞர் பலர் நிலை நாட்டிக் கூறுவர். "Dravidian scholars like Dr Caldwell, Gundert, Kittel and others have discussed the question of borrowings in their works. Dr. Caldwell seems to be more inclined towards the ultimate relationship of the Dravidian with the Indo-European. Dr. Sten Konow is inclined to think the Dravidian languages form an independent group by themselves. Dr. Gundert while admitting borrowing on either side, seems to echo the ideas of Kumarila bhatta, as regards Dravidian borrowings and the derivations offered to Dravidian words"³ என்று K. Ramakrisnayya கூறுவதைக் காண்க.

சங்க இலக்கியங்களிலும், காப்பியங்களிலும், பிற்பட்ட சமய இலக்கியங்களிலும் வட சொற்கள் காலத்திற்கு ஏற்ற வாறு புகுந்தும் பெருகியும் உள்ளன. உரையாசிரியர்களுள் சேனாவரையர் வட மொழிப் போக்கை மேற்கொண்டனர். பரிமேலழகர் வட மொழி மதம் பற்றினர். பவணந்தியார், குண வீர பண்டிதர் ஆகியோர் வட சொல் இலக்கணப் போக்கைத் தழுவினர். அணி இலக்கணம் வட நூல் பற்றியது. சைனர் கூறும், புத்தர்களும்கூட வட மொழி தமிழுடன் கலக்கக் காரணமானவர்கள். சமஸ்கிருதம் வாயிலாகவும், பாலி மொழி வாயிலாகவும், ஆரிய மொழி தமிழ் மொழியுடன் கலந்துள்ளது. பல்லவர்கள் காலத்தில் வட சொற்கள் பேரளவில் கலக்கத் தொடங்கின. பின்னர் சங்கரரும், இராமாநுசரும், தங்கள் சமயக் கோட்பாடுகளைப் பரப்ப வேண்டி வட சொற்களைக் கையாண்டனர். மணிப்பிரவாளம் என்று தனிப்பட்ட நடை ஒன்று உருவாகி விடவே, அம்முறையை ஒட்டிப் பல வட சொற்கள் ஆரியத்திலிருந்து தமிழின் கண் புகலாயின. இவ் வட மொழிக் கலப்பு அமையவே நம் தமிழிற்குச் சில இழப்புகள் நேர்ந்தன.

- (i) திராவிட ஒலித்திரிபும், சொற்றிரிபும்.
- (ii) திராவிடச் சொற்களின் வழக்கழிவும், சிதைவும்.
- (iii) திராவிடச் சொல் வழி ஐயப்பாடு.

இனி, நம் தமிழ் மொழி வரலாற்றில் பிற மொழிச் செல் வாக்கால் உருவான கலப்புச் சொற்களை நிரலே காண்போம்.

³ K. Ramakrishnayya-Dravidian Cognates-Introduction (P. ix)

(1) அரசியல் கலப்பு:- (Political borrowings) கவுன்சில், அசெம்பிளி, கலெக்டர், ஜட்ஜ், தாசில்தார், மேயர், கார்ப்பரேஷன்.

(2) வணிகக் கலப்பு:- (Commercial borrowings) டன் அவுன்ஸ், பவுண்டு.

(3) சமயக் கலப்பு:- (Religious borrowings) அர்ச்சனை, அபிஷேகம், பிரார்த்தனை, விக்கிரகம், நைவேத்தியம்.

(4) சமூகக் கலப்பு:- (Social borrowings) விதவா விவாஹம், பால்ய விவாஹம்.

(5) பிற மொழிக் கலப்பு:- (Borrowings from other languages)

(i) சமஸ்கிருதம்:- (Sanskrit) மனு, சிசு, சீடன், தர்மம், நிஷபம், தனுசு, நாசம், ஆசனம், மோகம், பக்ஷி.

(ii) இந்தி:- (Hindi) அசல், அபின், ஹல்வா, ஆஜர், ஜமுக்காளம், ஜாப்தா, ஜல்தி, ருசு, சபாஷ்.

(iii) போர்த்துகீசியம்:- (Portuguese) அலமாரி, ஜன்னல், பாதிரி.

(iv) ஆங்கிலம்:- (English) உயில், மெயில், லயன், ஈரங்கி.

(v) பெர்சியன்:- (Persian) திவான், தர்பார், பஜார், மேஜை, சர்பத்.

(vi) அராபியமொழி:- (Arabic) சாஹிப், ஸலாம், ஆல்கஹால், காப்பி.

(vii) பிரெஞ்சு:- (French) பிரோ.

(viii) சீனமொழி:- (Chinese) டீ.

(ix) இலத்தீன்:- (Latin) ஓயின்.

(x) இத்தாலிய மொழி (Italian) பியானோ, ஸோலோ, பேங்கு.

தொல்காப்பியத்தில் சாதி, தாபதப் பாக்கம் என்ற சொற்கள் உள்ளன. தொல்காப்பிய நூல்களிலும், திருக்குறளிலும் வடசொல்லாட்சி குறைவாகவே காணப்படும். சிலப்பதிகாரத்தைக் காட்டிலும், மணிமேகலையில் மிகுதியான வடசொற்கள் உள்ளன. காரணம் மணிமேகலை சமயக் காப்பியமாக அமைந்தமையேயாம். இவ்வாறு கால நிலைக்கு ஏற்றவாறு வடசொல்லாட்சியின் பெருக்கம் அமைந்த தன்மையை நாம் இலக்கிய வரலாற்றினுள் காணலாம். 'ஈடு' என்னும் நாலாயிர திவ்வியப் பிரபந்தத்தின்

உரைப்பகுதியில் வடசொற்கள் மணிப்பிரவாள நடையில் பரவலாகப் பெருகியுள்ளமையை நன்கு அறியலாம்.

மேலை நாட்டார் வருகையால் நம் மொழியின்கண் பிற மொழிச் செல்வாக்கு பெருகியது. டச்சுக்காரர், பிரெஞ்சுக்காரர், போர்த்துக்கீசியர், ஆங்கிலேயர் முதலானோர் வருகையால் அவர்களின் மொழிச் சொற்கள் கலந்தன. தமிழ் நாட்டில் பல இடங்கட்கு அவர்கள் பெயரிடும்பொழுது பிறமொழிச் சொற்கள் புகுந்து விட்டதையும் காணலாம்.

(எ. 6) பரங்கிமலை — St. Thomas Mount.
பரங்கிப்பேட்டை — Port Novo.
தரங்கம்பாடி — Tranquebar.

இனி, பிறமொழிச் செல்வாக்குக் காரணமாக நம் மொழியின் சில சொற்கள் வழக்கொழிந்து விட்டன என்பதையும் அறிதல் வேண்டும். 'மண்டலம்', 'கூற்றம்' என்ற சொற்கள் அழிய, 'மாகாணம்' 'ஜில்லா' என்ற சொற்கள் ஆதிக்கம் பெற்றன. ஆனால் இந்நாளில் 'மாகிலம்' 'மாவட்டம்' 'கோட்டம்' என்னும் சொற்கள் புத்துயர் பெற்றுள்ளமையைக் காண்க. 'கழங்கு', 'அம்மாளை' என்னும் சொற்கள் அன்றைய மகளிர் விளையாட்டை உணர்த்தி வந்தன. இன்று அவற்றின் நிலையே நாம் அறியாத ஒன்றாய் நேர்ந்துவிட்டது. மாறாக, chess, bridge, carams என்னும் பிறமொழிச் சொற்கள் வழக்கில் பயின்று வருகின்றன. அரைமா, ஒருமா, இருமா, முந்திரி என்னும் அளவுப் பெயர்கள் காணவில்லை. மாறாக, மில்லிகிராம், கிராம் என்பனவும், பேரளவுணர்த்தும் லிட்டர் என்பதுவும் இன்று பயிற்சியில் உள்ளன.

வடமொழியில் தமிழ்ச்சொற்கள் :

Tamil words in Sanskrit.

நம் தமிழின்கண் பிறமொழிச் சொற்கள் வந்து கலந்தமை போலவே, வடமொழியிலும் தமிழ்ச் சொற்கள் கலந்துள்ளன என்று அறிஞர் கருதுவர். மொழியுலகில் தனிப்பட்ட கருத்துக் கட்கு இடந்தரும் மனப்பான்மை பெருகவேண்டும். வடமொழியில் தமிழ்ச் சொற்கள் என்று கூறுவதே ஒரு சிலருக்கு வியப்பாக இருக்கலாம். Dr. Caldwell, Dr. Gundert முதலானோர் திராவிட மொழிகளிலிருந்து வட மொழி பல்வேறு சொற்களைக் கடன் வாங்கியுள்ளது என்பதனைத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளனர். Rhys Davids என்னும் அறிஞர், வடமொழி, எபிரேயம், கிரேக்கம்

ஆகிய மூன்று மொழிகளிலும் தமிழ்ச் சொற்கள் உள்ளன என்பர். “The three classical languages of the world viz., Sanskrit, Hebrew and Greek, contain Tamil words in the vocabulary” என்னும் அவருடைய கருத்தினை ஈண்டு நோக்குக. ஆனால் கம்மவர்களில் சிலர் ‘தமிழ்’ என்பதே ‘திராவிடம்’ என்ற வட சொல்லின் திரிபு என்று கூறி மகிழ்தலை நாம் காணலாம். இனி, நாம் வடமொழியின்கண் காணப் பெறும் தமிழ்ச் சொற்களை ஈண்டுச் சுருங்கக் காண்போம்.

தமிழ், மலையாளம் இவற்றில் ‘அகில்’ என்ற சொல் காணப்படும். மரத்தை உணர்த்தும் இச்சொல் “குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்” என்று பட்டினப்பாலையிலேயே கூறிப்பிடப்படுகிறது. துளு மொழியில் ‘அகிலு’ என்ற வடிவம் உண்டு இச்சொல் சமஸ்கிருத மொழியிலும், பிராகிருத, மொழியிலும் காணப்படுகிறதே அன்றி, வேறு இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளில் காணப்படவில்லை. ஆனால் வடமொழியிலிருந்து பிராகிருதம் வழியாகத் தமிழுக்கு இச்சொல் வந்தது என்று கூறுதல் பொருந்தாது.

‘கடக’ என்ற சொல்லும் தமிழ் ‘கட்டு’ என்ற சொல்லடியாகப் பிறந்து ‘வளையல்’ என்ற பொருளில் வட மொழிக் கண் உள்ளது என்பர் Dr. அ. சிதம்பரநாதனார். வட மொழியினர் ‘கடகா’ என்பதற்குத் தக்க அடிச் சொல்லைக் காட்ட இயலாது இடர்ப்படுவர். ‘கடினம்’ என்பது வட சொல் என்பர். இது ‘கட்டி’ என்ற தமிழ்ச் சொல்லடியாகப் பிறந்திருக்க வேண்டும். தெலுங்கில் ‘கடிதி’, கன்னடத்தில் ‘கடுகு’, துளுவில் ‘கட்டி’ என்னும் வடிவங்கள் இருத்தலை நோக்குக.

‘கமலம்’ என்ற சமஸ்கிருதச் சொல் குவணியின் திரிபு எனலாம். தமிழில் ‘குவளை’, கன்னடத்தில் ‘குவளை’, ‘கோவல்’, தெலுங்கில் ‘கலவா’ என்னும் வடிவங்களை நோக்குக. இவற்றின் அடியாகத் தான் ‘கமலம்’ என்பது தாமரையைக் குறிக்கத் தோற்றியிருத்தல் வேண்டும் என்பர். ⁴

இவ்வாறே தமிழ்க் ‘கலங்கல்’ வட மொழியில் ‘கலஹ’ என்று காணப்படுகிறது. ‘கல்’ என்னும் வினையடியாகப் பிறந்த ‘கலை’ என்பது தூய தமிழ்ச் சொல். இதுவே வடமொழியில் ‘கலா’ என்று திரிந்துள்ளது. கூந்தலையுணர்த்தும் ‘குழல்’ என்னும் சொல் திராவிட மொழிகளில் காணப்படுகின்றது.

⁴ Dr. அ. சிதம்பரநாதனார் - தமிழோசை - பக்கம் 58

தமிழும், மலையாளமும் - 'குழல்'; தெலுங்கு - 'குருளு'; கன்னடம் - 'குருள்'. இனி, வட சொல்லாகிய 'குரால்' என்பது இங்கிருந்து சென்ற ஒன்றே.

'கூவல்' என்பது கிணற்றையுணர்த்தும் தமிழ்ச் சொல். 'குடம்புகாக் கூவல்' என்பது சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படுவது. இது வட மொழி இருக்கு வேதத்தில் 'கூப' என்று காணப்படுதலை நோக்கிக் 'கூபம்' என்பதே 'கூவல்' ஆயிற்று என்பர். துளுவில் 'குவலா' என்பதையும் நோக்குக. இப்பழமையான சொல் எவ்வாறு வட சொல்லாக இருக்கக் கூடும்? நம் தமிழ் 'தண்ணுமை' என்பது தான் வட மொழி 'டிண் டிம்' எனக் கூறுவர்.

T. Burrow என்றும் இன்றைய மொழி அறிஞர் தம் முடைய 'The Sanskrit Language' என்னும் நூலில் இருக்கு வேதத்தில் காணப்படும் தமிழ்ச் சொற்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். தமிழில் உள்ள உலக்கை, குடம், வலம், மயில், மாலை, முரசு, வள்ளி, உடுக்கை முதலான சொற்கள் வடமொழியில் முறையே ulūkhālā, kuta, bala, mayūrā, mālā, muraja, valli, hudukka என இவ்வாறு புகுந்துள்ளமையைக் காட்டுவர்.⁵

"On the other hand, it is important to note that there is a small nucleus already found in the Rigveda. Such are: ulūkhālā: ...It is clear that as far as Sanskrit is concerned the active period of borrowing from Dravidian was well over before the Christian era"⁶ என்பார் பேராசிரியர் T. Burrow அவர்கள். இவ்வாறு மொழிக்கலப்பு என்பது ஒரு நாட்டு வரலாற்றின் சூழலை அடியொற்றி அமைவதை நாம் நன்கு சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும்.

சொற்களின் பிறப்பு வரலாற்றை இலக்கண நெறிப்படி நின்று ஆராய்ந்து அவை எம்மொழியைச் சார்ந்தவை என்று கூறலாம். 'எவ்வகையிலேனும் ஒரு சில சொற்கள் பிற மொழி யினின்றும் வந்து கலத்தல் இயல்பு' என்பர் மொழி நூலார். J. Vendryes என்பவர், "Contact between languages is an historical necessity"⁷ என்று கூறுவர். ஆயினும் பிற மொழிச்

⁵ திரு. கோ. இராமச்சந்திரன் - பிற மொழிகளில் தமிழ்ச் சொல்லாட்சி. பக்கம். 35

⁶ T. Burrow - The Sanskrit Language. P. 386.

⁷ J. Vendryes - Language. P. 280.

சொற்களை வரையறையின்றி எக்காலத்திலும் எந்நூலிலும் புகுத்துவது தவறாகும். பிற மொழிச் சொற்கள் புகாவண்ணம் காத்தல் மிகவும் அரிதாகும். அவ்வாறு மொழிக் கலப்பு ஏற்படும் பொழுது, இரு மொழிகளில் செல்வாக்கு உடைய மொழி வாழப் பிறிதொன்று அழியும். அரசியல் துறையில் செல்வாக்குக் காரணமாக ஆங்கில மொழி அனைத்துலக மொழியாக (The International Language) இன்று தகுதி பெற்றுள்ளமையைக் காண்க. மொழிபெயர்ப்பாளர்களின் சோம்பல் காரணமாகவும் மொழிக்கலப்பு அமையும்.

இம்மொழிக் கலப்பில் பொருள்களின் பெயர்களும், பண்புப் பெயர்களும் மிகுதியாகக் கலக்கும். வினைச்சொற்கள் குறைந்த அளவிலேதான் கலக்கும். இடைச் சொற்களைக் கடன் வாங்குதல் அரிது. துணைவினை. வேற்றுமை உருபுகள், வினைவிருதிகள் ஆகியவை கடன் வாங்கப் பெறுதலில்லை. பிற மொழிச் சொற்கள் வரையறையின்றிக் கலக்கப் பெற்றுள்ளதாகக் கூறப்படும் ஆங்கில மொழியிலும் இலக்கணக் கலப்பில்லை. ஆங்கில மொழியின் இலக்கணக் கூறுகள் இடைச் சொற்கள் அனைத்தும் (Anglo Saxon) என்பதினின்றும் பெற்றவைகளே அன்றிப் பிற மொழியிலிருந்து வந்து புகுந்தவையல்ல என்பர் மொழியியலார். ஒரு மொழி பேசும் மக்கள் தாங்கள் பேசும் பொழுதும், எழுதும் பொழுதும் பிறமொழி இலக்கண அமைப்பைக் கடன் வாங்குதல் இயல்பு. இந்தியர்கள் எழுதும் ஆங்கிலத்தில் இந்திய மொழிக் கூறுகள் (Indianisms) மிக்ரு இருப்பதாக ஆங்கிலேயர் குறைப்படுவர். பகை கொண்டு நாடு கவரும் மக்கள் தங்கள் மொழியைப் பரப்புதல் இயல்பு. ஒரு நாட்டின் அரசியல் மாறுதல்கள் அந்நாட்டு மொழியை விரைவாக மாற்றும். நாட்டு மக்களின் வாழ்வில் அமைதி நிலவும் போது, மொழியின்கண் மாற்றம் மிகவும் மெதுவாக நிகழும்

மன்பதையின் ஆக்கப் பொருளாகிய தமிழ் மொழி, ஆரியம் போல் உலக வழக்கு அழிந்தொழியாது, உலக நடைக்கு ஏற்றவாறு வளப்பம் பெற்றுச் சிறப்புற ஆவன மேற்கொள்ள வேண்டும். மொழியாக்கம் நாள்தோறும் புத்துணர்வு பெற்று, நானிலத்தில் கலைச் சொற்களையும் உருவாக்கிப் புதுமை பூண்டு, என்றும் உயர்தனிச் செம்மொழியாக ஒளிரத் தமிழ் நெஞ்சங்கள் கடனற்ற வேண்டும் எனல் பேதை நெஞ்சத்தின் அறியாமையோ!

17. 'ஆங்கில அகராதிகளில் தமிழ்ச் சொற்கள்'.

Tamil Words in English Dictionaries.*

Prof. Dr. அ சிதம்பரநாதனார், M.A., Ph., D., M.L.C.

ஆங்கிலமொழி உலகிலுள்ள பல்வேறு மொழிகளில் வழங்கும் சொற்கள் பலவற்றைப் பயன்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறது என்பது பலர் அறிந்த உண்மை. உலக மக்கள் தொடர்பு காரணமாக உலக மொழிகள பலவற்றிலிருந்து அப்பொழுதைக்கப்பொழுது ஆங்கில மொழி கடன் வாங்கிப் பயன்படுத்திய சொற்கள் உள. சில வேளைகளில் கருதிய அவ்வப் பொருளைக் குறிப்பதற்குரிய துல்லியமான சொற்கள் ஆங்கிலத்தில் இல்லாத காரணத்தால், அவ்வப்பொருளைக் குறிப்பதற்கு அந்தந்த மொழிச்சொற்களையே ஆங்கிலம் கடன் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. சில வேளைகளில், பிற நாடுகளுக்குச் சென்ற ஆங்கிலேயர்கள் தங்கள் நாட்டிற்குத் திரும்பிச் சென்ற பிற்பாடு தங்கள் பேச்சிலும் எழுத்திலும் பிறநாட்டுச் சொற்கள் சிலவற்றை வழங்கிய காரணத்தால் ஆங்கில அகராதிகளில் இடம்பெற்றவையும் உண்டு. ஆங்கில எழுத்தாளர்களாகிய Thackeray, Southey, Rudyard Kipling, Francis Thompson முதலியவர்கள் இயற்றிய பனுவல்களில் இந்தியச் சொற்கள் சிலவற்றைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். கி. பி. 16-ஆவது நூற்றாண்டு முதல் 19-20-ஆம் நூற்றாண்டுவரை ஆங்கிலேயர்களுக்கு இந்தியா நாட்டோடு ஏற்பட்ட வாணிகத் தொடர்பினாலும், அரசியல் தொடர்பினாலும் ஆங்கில மொழியிற் சென்றேறி வழங்கிய சொற்கள் ஆங்கில அகராதிகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. அத்தகைய சொற்களுள் தமிழ்ச் சொற்கள் சில இக்கட்டுரையில் எடுத்துக்காட்டப்பெறும்.

“அணைக்கட்டு” (Anicut) என்ற சொல் 1784-இலேயே ஆங்கிலத்தில் வழங்கியுள்ளது. “இஞ்சி” என்ற சொல்லும் ஆங்கிலத்திற்குச் சென்று ‘Ginger’ என்று வழங்குகிறது. ஜிஞ்சர் என்பது சமஸ்கிருதச் ‘சிருங்கவேரா’ என்ற சொல்லின் திரிபு எனச் சிலர் கூறுவர். ‘சிருங்கா’ என்பது கொம்பு என்னும் பொருளுடையது என்றும், “வேரா” என்பது உடம்பு என்னும் பொருளுடையது என்றும், ‘சிருங்கவேரா’ என்னுஞ் சொல் கொம்பு போன்ற வடிவுடைய பொருளைக் குறித்தது என்றும்

* A paper presented at the XXVI International Congress of Orientalists at New Delhi in Jan, 1964.

அவர் பகர்வர். மலையாள மொழியிலுள்ள “இஞ்சிவேர்” என்பதன் திரிபாகக் “சிருங்கவேரா” என்பது இருத்தல் கூடுமென Col. Yule என்பார் கருதுகிறார். மலையாள “இஞ்சிவேர்” ஒருகாலத்தில் தமிழ் “இஞ்சிவேர்” தான் என்பது தெளிவு.

“ஓலை” என்னும் தமிழ்ச் சொல் “ஓல” என மலையாளத்திற் காணப்படுகிறது. இதுவே போர்ச்சுகீசிய மொழியில் “ஒல்லா” (olla) என வழங்கத் தொடங்கி, போர்ச்சுகீசிய-ஆங்கிலேயத் தொடர்பினால் ஆங்கிலத்திலும் “olla” என 1622-இலேயே வழங்கத் தலைப்பட்டதாகத் தெரிய வருகிறது. ஓலையோடு தொடர்புடைய ‘இலை’ என்னும் சொல் தொகைச் சொல்லாக ஆங்கிலத்திற் சேர்ந்திருக்கிறது. தமிழ்ப் “பச்சிலை” ஆங்கிலத்தில் “Patchouli (or) Patchouly” என 1845-இல் போய் வழங்கத் தலைப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய மொழிகளிலும் காணப்படும் “பச்சிலை” மணமுடைய சாற்றினைத் தரும் ஓர் இலையாக ஆங்கிலத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது முப்பத்திருவகை ஓமலிகைகளில் ஒன்றாகப் பச்சிலை மதிக்கப்பட்டதென்பது சிலப்பதிகாரத்தால் அறியப்படுகிறது.

“கஞ்சி”- “Conjee” (or) “Congee” என்னும் சொல் 1698 முதல் ஆங்கிலத்தில் வழங்கலுற்றமை தெரியவருகிறது. இராணுவச் சிறைக்குப் பெயராகக் “கஞ்சி வீடு”- “Congee house” என ஆங்கிலத்தில் வழங்கியுள்ளனர். சிறையகத்தே சோறு போடாமல் கஞ்சியே வார்க்கப்பட்டமையால் “கஞ்சி வீடு” என்பது சிறைக்குரிய பெயராக மதிக்கப்பட்டது.

தமிழ்க் “கட்டுமரம்” 1697-இல் ஆங்கிலத்தில் வழங்கத் தலைப்பட்டது. ‘Catamaram’ என்ற வடிவில் ஆங்கிலத்தில் சென்றேறி வழங்கிய இச்சொல் தோணியைக் குறித்து, பிறகு தாக்குந் தோணியைக் குறிக்கத் தலைப்பட்டது. நாளடைவில் ஏட்டிக்குப் போட்டி செய்யும் பெண்டிரைக் குறிக்கத் தலைப்பட்ட வம்புக்காரி (Cross-grained woman) என்ற பொருளில் ‘Catamaram’ என்னும் சொல் வழங்கத்தலைப்பட்ட ஆண்டு 1833.

“கணக்குப் பின்னை” என்னும் தமிழ்ச் சொல் 1680-இல் ஆங்கிலத்தில் “Conico poly” என்ற வழக்கினதாயிற்று.

“கயிறு என்பது திருக்குறளில் “திருவினைத் தீரமை ஆர்க்குங் கயிறு” என முன்னரே ஆளப்பட்டுள்ளது. கயிற்றினற் பிணிக்கப்பட்டுச் செல்லும் மிடா “கயிறு பிணித்துக் காடிவைத்த கலன்” எனப் பெரும்பாணற்றுப்படையிற் பேசப்பட்டுள்ளது.

இது மலையாளத்தில் “சயறு” என வழங்குவது உண்டு. அங்குத் தேங்காய் நாரிலிருந்து திரிக்கப்படும் சயறு இதனாற் குறிக்கப்படும். இது 1582-இல் ‘Coir’ என ஆங்கிலத்தில் வழங்குவதற்கு.

“கறி” என்னும் தமிழ்ச்சொல் தொன்றுதொட்டுத் தமிழகத்தில் வழங்கி வருவதொன்று. சோறுங் கறியும் அடிப்படைத் தமிழ்ச்சொற்கள். கறிக்கப்படுவது கறி. இஃது இக்காலத்தில் கடிக்கப்படுவதெனக் கூறப்பட்டு வருகிறது. விலங்குகள் இலைகளைக் கடித்துத் தின்றன என்று குறிக்கவேண்டிய இடங்களிற் சங்ககால இலக்கியங்களுட் கறித்தன எனவே குறிப்பிட்டுள்ளனர். “மடப்பிணை - வேளை வெண்பூ கறிக்கும் ஆளில் அத்தம் ஆகிய காடே” எனப் புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றனுள் வந்துள்ளது. “திருமருப்பு இரலை - - செழும்பயறு கறிக்கும் புன்கண் மலை” எனப் பெருங்குன்றூர் கிழார் பாடிய குறுந்தொகைப் பாடலில் வந்துள்ளது. இவ்விடங்களில் கறித்தல் பொருளில் அமைந்துள்ளது. “கறி” என்னும் தமிழ்ச்சொல் கன்னடத்தில் “கரில்” (karil) என வழங்கிப் போர்ச்சுக்கீசிய வழக்கிலும் “கரில்” (caril) என்று ஆகி, ஆங்கிலத்தில் “curry” என்று 1898 -முதல் வழங்கிவருவது அறியப்படுகிறது. ஐரோப்பிய உணவு வீடுதிகளில் “curry” இடம்பெற்றுள்ளது.

“காசு” என்னும் தமிழ்ச்சொல் சின்ன நாணயத்தைக் குறிப்பதற்காக 1598 -இல் “cash” என ஆங்கிலத்தில் எடுத்து வழங்கப்பட்டது. “வாசி தீரவே காசு நல்குவீர்” என்ற திருஞானசம்பந்தர் வாக்கு 7-ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்தது.

“குயில்” என்னும் தமிழ்ப்பறவைப் பெயர் “koel” என்று ஆங்கிலத்தில் 1826-இல் வழங்கத் தலைப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. சமஸ்கிருதத்தில் ‘கோகிலா’ என்று இருந்தாலும், அதனுடைய திரிபாக இதனைக் கொள்ளாமல், ‘குயிலுவது குயில்’ என்ற தமிழ் அடிவேர்ப் பொருளிலிருந்து கொள்ளுவது தான் பொருந்தும். ‘குயிலுதல்’ என்றால் ‘கூவியழைத்தல்’ என்பது பொருள். இப்பொருளில் இச்சொல் பழைய தமிழ் இலக்கியங்களில் ஆளப்பட்டுள்ளது. “கொடியிடை சோலைக் குயிலோன் என்னும் படைபுட்டுவோன் பணிமொழி கூற” என்ற சிலப்பதிகார வேனிற்காதைப்பகுதி சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. “கொல்கரை நறும் பொழிற் குயில்குடைந்து திரித்த புதுப்பூஞ் செம்மல் சூடி” என நத்தத்தனார் சிறுபாணாற்றுப் படையிற் பாடினார்.

“குருந்தம்” என்னும் தமிழ்ச்சொல் ஒன்பது வகை மணிகளில் ஒன்றாக மதிக்கப்படுவது. இது “குருவிர்தம்” என்றும், “விர்தம்” என்றுந் தமிழில் வழங்கியுள்ளது. சிலப்பதிகாரத்தில் “பதுமமும் நீலமும் விர்தமும் படிதமும்” என்றவிடத்தில் ‘விர்தம்’ எனப் பேசப்படுவது ‘குருவிர்தம்’ அல்லது ‘குருந்தம்’ ஆகும். குருந்தம் என்னும் சொல் ஆங்கிலத்தில் “Corundum” என 1728-இல் வழங்கலுற்றதாகத் தெரிகிறது.

“கூலி” என்னுஞ் சொல் தமிழில் “தெய்வத்தால் ஆகாதெனினும் முயற்சிதன் மெய்வருத்தக் கூலி தரும்” என்ற திருக்குறள் காலத்திற்கு முன்னாலேயே வழங்கியதொன்று. உழைப்பிற்கொத்த ஊதியம் கூலி எனப்பட்டது. உழைப்பாளரைக் கூலிகள் என்றனர் பிறமொழியினர்கள். போர்ச்சுகீசிய மொழி வழியாக ஆங்கிலத்தில் இச் சொல் 1598-இல் “Coolie”-வேலையாள் என்ற பொருளிற் சென்றேறி உள்ளது.

“தயிர்” என்ற சொல் சங்ககாலத் தமிழிலக்கியங்களிற் பெருவரவிற்குய் வழங்கியதொரு சொல். குறுந்தொகையில் “முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்” என வந்துள்ளது. பெரும்பாணாற்றுப்படையில் “கூம்புமுகிழ் உறையமை தீந்தயிர் கலக்கி” என்று கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் கூறியுள்ளார். மலைபடுகடத்தில் “கானிலை எருமை கழைபெய் தீந்தயிர்” என வந்துள்ளது. இச்சொல் மலையாளத்திலும் இதே வடிவத்தில் வழங்குகிறது. 1613-இல் ஆங்கிலத்தில் இச்சொல் “Tyre” (Tyer) எனச் சென்று வழங்கத் தலைப்பட்டது. ஆகஸ்போர்டு அகராதியில் இஃது இடம் பெற்றுள்ளது. சமஸ்கிருதத்திலுள்ள ‘தக்ரா’ என்ற சொல் தண்ணீரோடு கலந்த தயிரை அதாவது மோரினைக் குறிக்கும் என்றும், தமிழ்ச்சொல் “தயிர்” சமஸ்கிருதச் சொல்லினின்று வந்தது என்றும் சிலர் கூறுவர். ஆயினும், இது பொருந்தாது. சமஸ்கிருதத்தோடு தொடர்புடைய ஏனைய இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளில் இவ்வடிவம் காணப்படவில்லை யாதலாலும், தமிழொடு தொடர்புடைய திராவிட மொழிகளில் இவ்வடிவம் வழங்குவதாலும், இச்சொல் முதலில் தமிழிலேயே வழங்கிற்று எனக் கொள்ளுதலே பொருந்துவது. (The word is ultimately Dravidian in origin.)

“தேக்கு” என்பது தமிழகத்திலும், கேரளத்திலும் பெருவரவிற்குய் வழங்கும் ஒரு சொல். தமிழில் ‘தேக்கு’ எனப்படுவது மலையாளத்தில் ‘தேக்க’ என வழங்குகிறது. “தெய்வமடையில் தேக்கிலைக் குவைஇ நும் பைதீர் கடும்பொடு

பதமிகப் பெறுகுவீர்” எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் வந்துள்ளது. “தேக்கின் அகவிலை” என்பது அகநானூற்றிற் காணப்படுகிறது. போர்ச்சுக்கீசிய மொழிவழியாக ஆங்கில மொழிக்கு 1698 -இல் இச்சொல் சென்றுள்ளது. அழுத்தமான நல்ல மரத்தைக் குறிப்பதற்குத் தேக்கு “Teak” என்னுஞ் சொல் இந்த மொழிகளிற் பயன்பட்டுள்ளது. 1842-ஐ ஒட்டிய ஆண்டுகளில் “African Teak” என்றும் “Newzealand Teak” என்றும் மரவகைகள் சில ஆங்கிலத்திற் பெயர்பெற்று வழங்கத் தலைப்பட்டன.

“தோப்பு” என்னுஞ் சொல் 1698 -இல் ஆங்கில மொழியில் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. மரங்கள் நிரம்பியுள்ள இடம் ‘தொகுப்பு’ அல்லது ‘தோப்பு’ எனப்பட்டது. தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், துளு ஆகிய மொழிகளில் ‘தோப்பு’ என்ற வழக்கு உண்டு. இதனைச் சில ஆங்கில அதிகாரிகளும் பயணிகளும் எடுத்து “Tope” என்று வழங்கத் தலைப்பட்டார்கள்.

“பிண்ணாக்கு” என்பது தமிழில் ‘பிழி’ அல்லது ‘பின்’ என்ற அடியிலிருந்து பிறந்துள்ள சொல். எண்ணெயைப் பிழிந்த பிறகு கட்டியாக அமைந்த பொருள் பிண்ணாக்கு எனப்பட்டது. இஃது ஆங்கிலத்தில் 1890-ஐ ஒட்டிய ஆண்டுகளில் “Poonac” என வழங்கத் தலைப்பட்டு அகராதிகளில் இடம் பெற்றுள்ளது.

“புங்கம்” என்னும் மரப்பெயர் பொருநராற்றுப்படை, சிலப்பதிகாரம் போன்ற பழைய நூல்களிற் காணப்படுகிறது. புங்க மரத்து எண்ணெய் விளக்கு எரிப்பதற்கும், தோல் நோய்களைப் போக்குவதற்கும் பயன்படும் ஒருவகை நெய். இந்த நெய்யைப் பற்றிய பேச்சு 1866-இல் ஆங்கிலத்தில் “Poonga oil” என எழுந்தது.

“பூசை” என்னுஞ் சொல் பழைய திராவிட மொழிச்சொல் என்பது Mark Collins, Dr. S. K. Chatterji ஆகிய அறிஞர்களது கருத்து. பூவினாற் செய்யப்படுவது “பூசெய்” என முதலில் வழங்கிப் பிறகு “பூசை” எனத் திரிந்திருத்தல் வேண்டுமென இவர்கள் கருதுகிறார்கள். தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், துளு ஆகிய மொழிகளில் “பூ” என்பது ‘மலர்’ என்னும் பொருளில் மிகுதியாக வழங்குகிறது. திருத்தம் பெறாத திராவிட மொழிகளாகிய தோடர் கோடர் மொழிகளிலும், கூடர் கோண்டர் மொழிகளிலும், இச்சொல் வழங்குகிறது என்பதைப் பேராசிரியர் T. Burrow அவர்களும் எடுத்து விளக்கிக் காட்டி

யுள்ளார். 'பூசை' என்பது சமஸ்கிருத 'பூஜா' என்ற சொல்லில் இருந்து திரிந்து வந்தது எனக் கருதுவார் சிலர் உளராயின், தொன்மைத் திராவிட அடிவேரின்னு இது பிறந்தது என மதித்தற்குரிய சான்றுகள் உள. இஃது ஆங்கிலத்தில் 1806-இலிருந்து "Pooja" (or) "Puja" என வழங்குகிறது.

"மாங்காய்" என்ற தமிழ்-மலையாளச் சொல் போர்ச்சுகக் கீசிய மொழியிலும், ஸ்பேனிஷ் (Spanish) மொழியிலும் வழங்கலுற்றுப் பிறகு ஆங்கிலத்திற் சென்று சேர்ந்துள்ளது. 1665-இல் Sir. T Herbert என்பார் எழுதிய பயண நூலில் ஆங்கிலத்தில் இச்சொல் "Mango" என வழங்கியுள்ளது. அவ்வடிவத்தில் ஆங்கில அகராதிகளில் இஃது இடம் பெற்றுள்ளது. "மா" என்ற மரப்பெயரடியாக "மாங்கனி" "மாங்காய்", "மாந்தளிர்" போன்ற பல்வேறு சொற்கள் தமிழில் எழுந்துள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, "மாவின் கனியொடு வாழைத்தீங்கனி" எனச் சிலப்பதிகாரத்தில் வந்திருப்பதைக் குறிப்பிடலாம், "மாவின் தளிர் ஏரென்ன மேனி" என மதுரைக்காஞ்சியில் வந்துள்ளது. "கழனி மாத்து விளைந்துகு தீம்பழம்" என்று ஆலங்குடிவங்கனார் குறுந்தொகையிற் கூறியுள்ளார். ஐயை கோயிலிற் சேமரமும் மாமரமும் நிரம்பியிருந்தன என்பதைச் 'சேவும் மாவும் செறிந்தன' என்று சிலப்பதிகாரம் செப்புகிறது.

"வெட்டிவேர்" என்ற தமிழ்ச்சொல் 1858-இல் ஆங்கிலத்திற் சென்றுசேர்ந்து அவ்வடிவில் "Vetiver" என அகராதிகளில் எடுத்து அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

"வெற்றிலை" என்பது தமிழ் மலையாள மொழிகளிலிருந்து போர்ச்சுகக்கீசிய மொழிக்குச் சென்று "Betel" என்ற வடிவில் ஆங்கில மொழியில் 1553 இலேயே வழங்கத்தலைப்பட்டது. 1681-இல் ஒருவகை மிளகைக் குறிக்க "betel" என்பது வழங்கியுள்ளது. விறுவிறுப்புள்ள ஒருவகை இலை என்ற கருத்தில் இச்சொல் வழங்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். வெற்றிலை யொடு கலந்து பாக்கு தின்னப்பட்டதால் கொட்டைப் பாக்கு ஆங்கிலத்தில் "betel nut" என்று கூட வழங்கப்பட்டுவிட்டது.

இவ்வாறு அப்பொழுதைக்கப்பொழுது சில தேவைகளை நிரப்புகிறதற்காக ஆங்கிலத்திற் சென்று சேர்ந்து வழங்கிய தமிழ்ச் சொற்களுக்கு ஆங்கில அகராதிகள் சிலவற்றில் இடம் தந்துள்ளனர் எனக் காணல் நம் மொழி ஆக்கத்தின் ஒருவகைத் தனிக்கூறுகமன்றோ!

பகுதி 2

**ஒப்பீயல் இலக்கணமும்,
விளக்கவுரை மொழியியலும்.**

Part II

**The Comparative Grammar &
The Descriptive Linguistics.**

18. 'திராவிட மொழிகள்'. The Dravidian Languages.

திராவிட மொழிகளென்று ஓர் இனமாக வகுக்கப்பெற்ற மொழிகளுள் தமிழ் மொழியே பண்டைநாள் தொட்டுத் திருத்த முற்று அமைந்ததும், செவ்விய முறையில் வளர்ச்சி பெற்று வந்துள்ள துமாகும். “திராவிடம்” என்பது ஒரு குறியீட்டுச் சொல்லாக நின்று, தென்னிந்திய மக்களுள் பெரும் பகுதியினரால் பேசப்பட்டுவரும் உள்நாட்டு மொழிகளைக் குறிப்பதாகும். (The Vernacular speech of the great majority of the inhabitants of Southern India). Dr. Caldwell அவர்கள் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைப்பற்றி ஒப்பிலக்கண முறையில் ஆராய்ச்சி செய்கின்ற பொழுது திராவிட மொழிகள் என்று தாம் வகுத்துக் கொண்ட காரணத்தை விளக்கமுற வரைகின்றார்.

தென்னிந்தியாவில் வழங்கும் மொழிகள் பலவும் தமக் கெனத் தனித்தனியே ஒரு பெயருடையனவேனும் அவையனைத்தையும் ஓரினமாகக் கருதிக் குறியீடு ஒன்று வழங்குதலும், அக்குறியீட்டை எடுத்தாளுதலும் ஒப்பிலக்கண முறைக்கு மிக மிக இன்றியமையாதவை என அவர் கூறுவது சாலப் பொருந்தும். “I have designated the languages now to be subjected to comparison by a common term, “Dravidian” because of the essential and distinctive grammatical characteristics which they all possess in common, and in virtue of which, joined to the possession in common of a large number of roots of primary importance, they justly claim to be considered as springing from a common origin, and as forming a distinct family of tongues”¹ என்றும் Dr. Caldwell அவர்கள் கருத்து நம் நினைவைத் தூண்ட வல்லது. தென்னிந்திய மொழிகளை இலக்கண வகையால் நோக்கு மிடத்து, அவையனைத்திற்கும் தனிப்பட்ட பொது அமைப்பொன்று (General structure) அடிப்படையாக இருப்பது விளங்கும்.

இம்மொழிக்கு இன்றியமையாத அடிச்சொற்கள் பல வற்றைப் பொதுப்படையாகவும், மிகுதியாகவும், தம்முள்ளே

¹ Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 3.

இம்மொழிகள் கொண்டுள்ளனமயாலும், இம்மொழிகள் அனைத்தும் ஓரின மொழிகளே என்பது எளிதில் புலப்படும். மேனாட்டு ஆய்வாளர்கள் மிகத் தொடக்க காலத்தில் இத்தென்னிந்திய மொழிகளை 'Tamulian' அல்லது 'Tamulic' என்றே இனமொழிக் குறியீடு கொடுத்து வழங்கி வந்தனர். Dr. Caldwell அவர்கள் 'Tamulic' என்ற சொல்லை 'Tamil' எனக் கொள்ளுதலே பொருந்துமெனக் காட்டி, அக்கருத்தை வலியுறுத்துகின்றார். உலக மொழி வரலாற்றை நோக்குங்கால், மேனாட்டார் மேற்கொண்ட இம்முறை ஒரு வகையில் பொருத்தமாக அமையும். தென்னிந்திய மொழிகளுள் தொன்மைச் சிறப்பு மிகுந்தும், மிகப் பண்பட்டும் அமைந்துள்ள மொழி தமிழே. ஆகவே இவ்வின மொழிகளைத் "தமிழ்" என்ற குறியீட்டால் வழங்குவது ஓரளவில் பொருத்தமானதே ஆயினும் ஓரினமொழிகளைப் பற்றிய ஒப்பிலக்கண ஆய்வில் நம்மவர் தெளிவு கருதித் தனிப்பட்ட ஒரு மொழியைப் பெயர் கொடுத்து வழங்கத் தனிப்பட்ட ஒரு குறியீட்டையும், ஓரின மொழிகளை வழங்கப் பிறிதொரு வகைக் குறியீட்டையும் அமைத்துக் கோடலே நன்றும். இவ்வடிப்படையில் தமிழ் மொழியை மட்டும் குறிப்பதற்குத் "தமிழ்" என்ற குறியீட்டையும், இவ்வின மொழிகள் அனைத்தையும் குறிப்பிடத் "திராவிடம்" என்ற குறியீட்டையும் வழங்குதல் ஒப்பிலக்கண அறிவிற்கு மிகமிகப் பொருந்துவதாகும்.

பண்டை நாளில் தென்னிந்திய மொழிகள் அனைத்தையும் குறிப்பிட வடமொழியில் 'Āndhra - Drāvida- Bhāṣā'² என்ற சொற்றொடரைப் பயன்படுத்தினர். இந்தச் சொற்றொடரை வழங்கியவர் கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் வாழ்ந்த வராகக் கருதப்படும் வடமொழி வாணராகிய குமாரிலபட்டர் என்பவரேயாவர். அந்தச் சொற்றொடருக்குத் "தெலுங்கு - தமிழ் - மொழி" எனப் பொருள் கூறலாம். இவ்வாறு பொருள் கொள்ளக் காரணம், அக்காலத்துத் தென்னிந்தியாவில் நிலவிய பெருவழக்கேயாகும். தென்னிந்திய மக்கள் தொகுதியினருள் பெரும்பான்மையினரால் பேசப்பட்ட மொழிகள் தெலுங்கும் தமிழுமேயாகும். இந்தப் பெருவழக்கு நோக்கி அவ்விரண்டு மொழிகளையும் குறிப்பிடக் குமாரிலபட்டர் மேலே கண்ட சொற்றொடரை வழங்கியிருப்பார் எனக்கொள்ளுதல் நன்று.

² Āndhra - Drāvida - bhāṣā → The Telugu - Tamil language (or) the language of the Telugu - Tamil Countries.

மனுஸ்மிருதியின் 10-ஆவது பிரிவில் 'திராவிடர்' (Dravidians) 'பௌண்ட்ரகர்' (Paundrakas) முதலாகப் பல பிரிவினர் பகுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். இந்தப் பகுதியுள் 'திராவிடர்' என்பது தென்னிந்தியாவிலிருந்த பல்வகைப்பட்ட மக்களைப் பொதுப்படையாகக் குறிப்பதற்கு எடுத்தாளப்பட்டமை நன்கு தெரியலாகும்.

இந்தியப் பெரும் முதாதைகளில் ஒருவரான சத்திய விரதர் (Satya vratha) என்பவரைக் குறிக்குமிடத்துப் பாகவத புராணம், 'திராவிடமன்னர்' (The lord of Dravida)³ என்றே குறிக்கின்றது. ஸ்மிருதி காலத்திற்குப் பின்பு தோன்றிய மொழி ஆய்வாளர்களும் திராவிடம் என்ற சொல்லைத் தென்னாட்டு மொழியினத்தைக் குறிப்பதற்கே எடுத்தாண்டனர். பண்டை நாட்களில் வட நாட்டினரால் திராவிட மொழிகள் என்று குறிக்கப் பெற்றது தமிழ், தெலுங்கு முதலிய தென்னிந்திய மொழிகள் அனைத்தையும் உட்கொண்ட ஒரு மொழியினத்தையே ஆகும். அன்றியும், அவையாவற்றையும் ஓரின மொழிகளாகவே (Cognates) அவர்கள் கருதியிருந்தார்கள் என்பதும் நமக்கு எளிதில் விளங்கும். அண்மைக் காலத்திருந்த வடநாட்டு அறிஞர் பலரும் தென்னிந்திய மொழிகளைக் குறிப்பிடுங்கால் திராவிட மொழிகள் என்றே கூறி வந்துள்ளனர். 1854-ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் 'திராவிடி' (Dravidi) என்பது மூலப் பாகதங்களில் (Prakrits) ஒன்றே என்றும், அது பல உள்நாட்டு மொழிகளுக்குத் தாய் மொழி (Dravidi-one of the recognised Prakrits)⁴ என்றும் இந்திமொழி நூலறிஞரான பாபு இராஜேந்திரலால் மித்ரா என்பார் கூறியுள்ளார்.

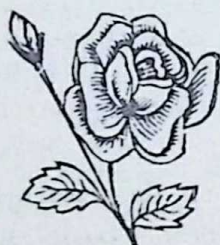
இவ்வாறு மேனாட்டு ஆய்வாளர் முதலாக அண்மையில் வாழ்ந்த நம் நாட்டு மொழியறிஞர்கள் இறுதியாகப் பல்லோராலும் கூறப்பெறும் திராவிடம் என்பது ஒரு பொதுவகைக் குறியீட்டுச் சொல்லாக அமையும். "It thus appears that the word 'Drāvida', from which the term 'Dravidian' has been formed, though sometimes used in a restricted sense, as equivalent to Tamil, is better fitted, not with standing, for use as a generic term"⁵ என்பார் Dr. Caldwell.

³ Muir - Sanskrit Texts - vol. (i)

⁴ Muir — Do vol. ii P. 127.

⁵ Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 6.

அவர் மேலே கண்ட பல்வகை நிலைகளையும் மிகச் சிறப் பாகப் போற்றித் “தமிழ்” என்ற சொல் வழக்கைச் சிறப்புநிலைச் சொல்லாகக் கருத்தில் கொண்டு தமிழ் மொழியையே குறிக்கவும், “திராவிடம்” என்ற சொல்லினைப் பொதுவகைக் குறியீட்டுச் சொல்லாகக் கொண்டு தமிழ் உட்படப் பிற இன மொழிகளையும் குறிக்கும் அளவில் வைத்துத் தம் ஒப்பிலக்கண ஆய்வு நூலில் திறம்படச் செயல்படுகின்றார் எனலாம்.

19. 'பண்படுத்தப் பெற்ற மொழிகள்.'

The Cultivated Languages.

'திராவிடம்' என்ற சொல்லை Dr. Caldwell அவர்கள் தனிப்பட்ட ஒரு மொழியைக் குறிக்கும் சொல்லாகக் கொள்ளாமல் தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மொழியினங்களைக் குறிக்கும் பொதுக் குறியீட்டுச் சொல்லாகக் கொள்கின்றார். நம்நாட்டு மொழியியல் மேதையாகிய Dr. S. K. Chatterji என்பவர் திராவிடம் என்ற சொல்லை ஆய்கின்றார். திராவிடம் என்ற அச்சொல் தமிழ்பேசும் மக்கட்பகுதியையே குறிக்கும் என்பர். "The word 'Dravidian' is an Anglo-Indian expression, a word created by British scholars in India, and is a hybrid consisting of the Indian or Sanskrit word 'Drāvida' and the English adjectival suffix '-ian' which itself is from the Latin. The form of 'Drāvida' was definitely employed with regard to the Tamil - speaking section within the Dravidian family" ¹ என்னும் கருத்தினை நோக்குக. ஆனால் ஓர் இனமொழிகளைக் குறிக்கும் 'திராவிடம்' என்ற சொல் வழக்கு Dr. Caldwell அவர்களால் கையாளப்பட்டு, அவ்வின மொழிகள் இரண்டாகப் பகுக்கப் பெறுகின்றன. அவை முறையே, பண்பட்ட மொழிகள் அல்லது திருந்திய மொழிகள் (Cultivated Languages), பண்படுத்தப்பெறா மொழிகள் அல்லது திருந்தா மொழிகள் (Uncultivated Languages) ஆகும்.

1. பண்பட்ட மொழிகள்.

(i) தமிழ்	— (Tamil)
(ii) மலையாளம்	— (Malayalam)
(iii) தெலுங்கு	— (Telugu)
(iv) கன்னடம்	— (Canarase)
(v) துளு	— (Tulu)
(vi) குடகு/கூர்க்	— (Coorg or kudagu)

2. பண்படுத்தப்பெறா மொழிகள்.

(i) துதம்	— (Tuda)
(ii) கோதம்	— (kota)

¹ Dr. S. K. Chatterji - Dravidian - P. 1.

- (iii) கோண்டு — (Gond)
- (iv) கந்தம் — (Khond or Ku)
- (v) ஒரோவன் — (Oraon)
- (vi) இராஜ்மஹால்— (Rajmahal)

இம்மொழிகளுள் முதற்கண் தமிழ், மலையாளம் முதலாகிய மொழி இனங்களைத் தனித்தனியே காண்போம்

(i) தமிழ் - TAMIL :

Dr. Caldwell அவர்கள் தம்முடைய ஒப்பியன் மொழி யிலக்கணத்தில் தமிழ் மொழியின் தனிச் சிறப்பினை விளக்க மாகக் கூறுகின்றார். தொன்மைச் சிறப்புப் பெற்றதாய், மிகப் பண்பட்ட முறையில் வளர்ச்சி பெற்றதாய், சொல்வள மிக்க தாய், பழமையான சொல் இலக்கணங்களின் தொன்மை வடிவங் களைக் கொண்டதாய் மிளிர்வது தமிழ் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். "Tamil is the earliest cultivated of all the Dravidian idoms, the most copious and contains the largest portion and the richest variety of indubitably ancient forms"² என்பார். இக் தமிழ் மொழியினை இலக்கியத்தமிழ் (Literary Tamil), பேச்சுத் தமிழ் (Spoken Tamil) எனப் பிரித்தல் கூடும். இடைக் காலத்தில் வாழ்ந்தோர் செந்தமிழ் (cultivated dialect), கொடுந் தமிழ் (uncultivated dialect) என ஒரு வகைப் பாகுபாட்டினைக் காட்டுவர். ஆனால், தொன்மையான இலக்கணம் செய்யுள் வழக்கு, உலக வழக்கு எனச் சுட்டுதலை ஈண்டு ஒப்பிட்டுக் காண்க. பிற திராவிட மொழிகளுள் நூல் வழக்கும், பேச்சு வழக்கும் நன்கு நிலவி இருக்கவும், ஆண்டும் செம்மையான வழக்கு என்றோ, கொடுமையான வழக்கு என்றோ நாம் கொள்ளு கின்ற அளவுக்கு அம்மொழி வல்லார் இடந்தரவில்லை என்பதனை அறிவோம்.

தமிழ் வழங்கும் பரப்பு :

வங்கக் கடலுக்கும் குடமலைக்கும் இடையே பழவேற்காடு முதல் குமரிமுனை வரை இம்மொழி பேசப்பட்டு வந்ததாக இவ் வாசிரியர் குறிப்பிடுவர். தென் திருவாங்கூர்ப் பகுதியிலும், ஈழத்தின் வடமேற்குப் பகுதியிலும் இம்மொழி பேசப் பெற்று வந்தமைக்குச் சான்றுகள் காட்டப் பெறுகின்றன. கொழும்பு நகரில் தமிழர்கள் பெரும்பாலோர் வணிகத்துறையில் ஈடுபட்டு

² Dr Caldwell - A Comparative Grammar of the Dra- vidian Languages. P. 6.

வருவதும் நாம் அறிந்தவொன்றே. மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மொழிகள் பேசப் பட்டு வரும் பகுதியிலும் தமிழ் மொழி வழக்கு அழியாதிருத்தல் இம்மொழியின் பெருமையைச் சுட்டிக்காட்டும். கடல்கடந்த கீழை நாடுகளில்-சிறப்பாக மலையாளம், சிங்கப்பூர் ஆகிய இந்நாடுகளில் இன்றும் தமிழ் வழங்கி வருவது நாம் அறியலாம். செல்வச் சிறப்பு வாய்க்கப் பெற்ற ஐரோப்பிய நாட்டுப் பெருமக்களின் ஏவல் மக்களாகத் தமிழர்கள் இருந்தமையை நாம் சென்ற நூற்றாண்டுகளில் காணலாம். பேராசிரியர் தெ. பொ. மீ. அவர்கள் 1951-ஆம் ஆண்டு கணக்கின் படி இம் மொழி பேசும் மக்கள் தொகை 27 Million ³ என்று கூறுவர். இனி, தமிழ் மானிலத்தில் சென்னப்பப் பட்டினம் என்று ஒருகாலத்தில் வழங்கப் பெற்று இறுதியாகச் சென்னை என மருவி வரும் பகுதியே இம்மொழி பேசப்பட்டு வரும் மானிலத்திற்குத் தலைநகரம்.

‘தமிழ்’ - சொல்லாட்சி :-

இம் மொழியில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் சொல்லிலையில் காணப்படுகின்றன. மேலை நாட்டாரும், நம் நாட்டாரும் தமிழ் என்ற சொல்லிலுள்ள சிறப்பு ‘ழ’கரத்தை உச்சரிக்க இயலாமல் தங்கள் நாடு சென்ற வழிப் பல்வகையாகத் திரித்து, மாற்றியும் வழங்கி வந்தமையை நாம் காணலாம். ‘தமிழ்’ (Tamil) என்ற சொல் ‘தமின்’ (Tamil) எனவே பலராலும் உச்சரிக்கப்பட்டது. ஐரோப்பியர்கள் இதனைத் ‘தமுள்’ (Tumul) என வழங்கினர். பிரெஞ்சு நாட்டு ஆசிரியர்களும் அவ்வாறே வழங்கப் போர்த்துக்கீசியர்களோ இந்தச் சொல்லுக்கு மாறாக ‘மலபார்’ (malabār) என்ற சொல்லைக் கையாண்டனர். அறிஞர் Colebrooke, ‘Tāmel’ என்று வழங்கினர். “The language of the province is the Tāmel to which Europeans have given the name of Malabār” ⁴ என்பார் அவர்.

தமிழ் எனும் சொல்லுக்கு நேரான வடசொல் ‘த்ராவிடா’ (Drāvidā) என்பதாம். இந்தச் சொல் ஒன்றே நம்முடைய ஆய்வுக்குப் பெருந்துணை புரிய வல்லதாக அமைகிறது. மொழி

³ Dr T. P. Meenakshisundaram - A History of the Tamil Language- P. 16.

⁴ Colebrooke - Essay on the Sanskrit and Prakrit Languages.

பேசும் மக்களையும், மொழி வழங்கும் மானிலத்தையும் இந்தச் சொல் குறிப்பிட வேண்டும். திராவிடம், தமிழ் என்ற இரு சொற்களையும் ஒப்பு நோக்கித் தனித்தனி வடிவங்களின் நிலையைக் காண முற்பட்டு எந்தச் சொல் முதன்மையானது, எந்தச் சொல் மாறுபட்டது என்பதனைக் காணலே மொழியியலாரின் நோக்கமாம்.

(1) தமிழ் என்ற சொல் திராவிடம் என்ற சொல்லின் மருஉச்சொல்லா?

(2) மாருகத் திராவிடம் தமிழின் மருஉச் சொல்லா?

(3) இருவேறு சொற்கள் இருக்க அவற்றுள் எந்தச் சொல் இம்மொழியைக் குறிக்க வல்லது?

இம்முன்று வினாக்களுக்கு விடை காணலே இக்கட்டுரையின் நோக்கம். ஒலி வேறுபாடுகள் மிக் கு விளங்கக் கூடிய இவ் விரண்டு சொற்களும் தோற்ற நிலையில் ஒருவாறு ஒன்றிக் காணப்படும் எனக் கூறுவர். மிகப் பழங்காலந்தொட்டு இலக்கண, இலக்கியத் துறைகளில் வளம்பெற்று வருகின்ற தமிழ் மொழியைப் பேசும் மக்கள் தங்களுடைய மொழியைக் குறிப்பீடப் பிறமொழிச் சொல்லைக் கடன் வாங்கியிருக்க மாட்டார் என்பது மட்டும் துணிவு. உலக வரலாற்றில் மொழியை அடிப்படையாகக் கொண்டே நாகரிகம், நாடு இவற்றிற்கு நம் முன்னோர் பெயரிட்டனர். கிரேக்க மொழி, கிரேக்க நாடு, கிரேக்க நாகரிகம் எனும் இச் சொற்கள் தொன்மைச் சிறப்போடு ஒன்றி வழங்கி வருதலை நன்குணர்ந்தோர் 'த்ராவிடா' (Drāvidā)

என்ற வடசொல்லால் தமிழை வழங்க முன் வாரார். அன்றியும், தமிழகத்தைச் சார்ந்த முன்னோர் தங்கள் மொழிப் பெருமை நோக்கி 'இனிமை' என்ற பொருட் சிறப்போடு 'தமிழ்' என்ற சொல்லால் தம் மொழியை அழகு படுத்தினர் என்பதனைக் கருத்தில் கொண்டு இச் சொல்லின் உண்மை வழக்கினை இனிக் காண்போம்.

மொழி வல்லாருள் சிலர் 'த்ராவிடா' என்ற வடசொல்லே (Corresponding word in Sanskrit to denote Tamil) 'தமிழ்' எனத் திரிபுற்றது எனக் கூறுவர். ஆனால், இவ்வடசொல் நீர்மையை எண்ணுங்கால் இக்கூற்றுப் பொருந்துமோ என்பது ஐயத்திற்குரியது. தமிழர் தம் மொழியைத் தமிழ் எனக் குறிக்காமல், 'திராவிடம்' என்ற சொல்லால் வழங்கினர் எனக் கொள்ளுதல்

அறிவுக்கு ஒவ்வாதது. ஒலியியல் முறைப்படி ஒரு சொல்லின் முதலில் ஒற்றுக்கள் இரண்டு இணைந்து வருதல் திராவிட மரபுக்கு அப்பாற்பட்ட கூட்டொலி அமைப்பாம். (It cannot be Tamil Syllabation). Dr. Caldwell "The Compound 'dr' is quite un-Dravidian" ⁵ என்பார்.

'திராவிடம்' என்ற சொல் 'திரமிடம்' எனப் பல இடங்களில் வழங்கப்படுகிறது. திராவிடம் > திரவிடம் > திரமிடம் என இவ்வாறு ஆகி வருதல் ஓரளவு பொருத்தமாகத் தோன்றும். இத் திரமிடம் என்ற சொல் தமிழ் நிகண்டுகளில் காணப்படுகின்றது. Dr. Kern என்பார் வராஹமிகிரரின் பிரகத்சம்ஹிதையில் (Varāhamihir's Prahatsamhita) திராவிடம் என்ற சொல்லுக்கு மாறாகத் 'திரமிடம்' என்ற சொல் இருப்பதாகக் கூறுவர்.

'திரமிடம்' என்ற சொல் 'திரமிளம்' எனச் சில இடங்களில் காணப்படுகின்றது. சி. பி. 1573-இல் இயற்றப்பட்ட தாரநாதரின், "இந்தியாவில் புத்தமத வளர்ச்சி" (Taranatha's Tibetan History of the Propagation of Buddhism in India) எனும் நூலில் இச் சொல்லாட்சி காணப்படுகிறது.

Dr. Gundet என்பார், மலையாள மொழியின் பழமைப் புராணங்களில் (Old Malayalam versions of Puranas) இத் 'திரமிளம்' என்ற சொல் மிகுதியாகக் காணப்படுவதாகக் குறிப்பிடுவர்.

மகாவம்சத்திலுள்ள (Mahawamsa) பாலியில் (Pali) 'திரமிளம்' என்ற சொல் 'தமிளோ' (Damilō) எனக் காணப்படுகிறது. (திராவிடா) திராவிடம் > திரவிடம் > திரமிடம் > திரமிளம் > தமிளோ > தமுன் > தமிழ் > தமிழ் என்ற வரிசையில் நம் மொழி இந்நிலை அடைந்ததாகக் காட்டுவர்.

உரோம் நாட்டு நிலப்படங்கள் 'Peutinger Tables' என்ற பெயரால் வழங்கப்படுகின்றன. அவற்றுள் நம் இந்தியப் பகுதி 'Āndra-Indi' என்றும் 'Damirice' என்றும் இரு பெயர்களால் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இப் பெயர்களால் ஆந்திரப் பகுதியும்,

⁵ Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian languages. P. 9.

தமிழ்ப் பகுதியும் குறிக்கப்பட்டன எனக் கூறுவர். குமாரில பட்டர் என்பர் 'Āndhra-Drāvida-Bhāṣhā' எனக் குறிப்பதற்கும் இந் நிலப்படங்கள் இவ்வாறு குறிப்பதற்கும் உள்ள ஒற்றுமையை ஆராயின் 'Damirice' என்ற வழக்கை 'Tamil' என்பதைக் குறிப்பதற்காக அமைந்திருக்க வேண்டுமெனத் துணியலாம். Hieun - Tsang என்ற சீன வழிப்போக்கரும் இத்தென்னக மொழியைக் குறிப்பிடுங்கால் 'Tchi - Mo - Lo' எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இந்தச் சொல்லும் தமிழ் என்ற சொல்லோடு சிறுசாயல் பெற்றதாக விளங்குகிறது. "There can be little doubt that the name Tamil may also be identified with the Tchi-mo-lo of Hieun Tsang, a word which may also be read Dimala or even Dimara"⁶ என்பார் Dr. Caldwell. நம் நாட்டுத் தேசியப் பாடலில் இரவீந்திர நாததாசுர் அவர்கள் 'திராவிட' (Drāvida) என்ற சொல்லைக் கையாண்டுள்ளார்.

'பஞ்சாப சிந்து குஜராத மராட்டா திராவிட உத்கல வங்கா' என்பதில் 'திராவிட' என்ற சொல்லினைப் பரந்த பொருளில் வழங்கியுள்ளமையையும் காண்க. Dr. S. K. Chatterji என்பார், "Tagore has used the word Dravida in the extended sense to indicate that very extensive language-family with all its various component languages and dialects as well as the peoples who speak them"⁷ என்று மொழிவதில் இச் சொல்லின் ஆழ்பொருள் புலனாகும்.

மேலே கண்டவாறு ஒரு தனிச் சொல்லைப் பற்றிய ஆய்வுகள் வழங்கப் பெற்று வந்திருந்தாலும் இத் தமிழ் மொழியின் பழமை இலக்கண, இலக்கியங்கள் 'தமிழ்' என்ற சொல்லாட்சியால் தம் மொழியைக் குறிக்கின்றன. அகச் சான்றுகளாக இவை இருக்க, உண்மையை மறைத்து ஆராய்தல் உடன்பட்ட வழக்கன்று. அன்றியும், பிங்கல நிகண்டில், "இனிமையும் நிர்மையும் தமிழெனலாகும்" (Sweetness and fragrance) என்று சிறப்பாகப் பேசப்படுகிறது. வடிவ ஒப்புமையைக் காட்டிலும் ஒரு மொழியில் வழங்கப் பெறும் சொற்களின் மிகுதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு முடிவுக்கு வருதலே மொழி வல்லார்

⁶ Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 11.

⁷ Dr. S. K. Chatterji - Dravidian. P. 2.

கடமையாகும். இக் காரணங்களால் Dr Caldwell குறிப்பிடுமாறு 'திராவிடம்' என்பதைப் பொதுக் குறியீட்டுச் சொல்லாகக் கொண்டு, 'தமிழ்' என்பதைச் சிறப்பாக - உயர் தனிச் சொல்லாக ஏற்றுக் கொள்ளுதல்தான் அறிவுடையோர்க்கு உடன்பாடாம்.

தமிழ் மொழியை அயல்நாட்டாரும் மற்றவரும் பலவாறு அழைக்க, அம்மொழி பற்றிய சொற்களில் நேருகின்ற மாற்றங்களை ஒருவாறு கண்டோம். இனி, நம் நாட்டைச் சார்ந்து அண்மையில் வாழ்ந்த மக்கள் இம் மொழியை அழைக்கின்ற தன்மையைக் காண்போம். தக்காணத்து முகமதியர்களும், தெலுங்கர்களும், கன்னடர்களும் இம் மொழியைத் 'தமிழ்' என அழைக்காமல் 'அரவம்' என்ற சொல்லால் அழைத்தனர். இச்சொல் எந்த வகையிலும் பொருத்துவதாகக் காணோம். Dr. Gundert என்பார் 'அரவம்' என்ற சொல்லினை 'அறவம்' என்ற வழக்கால் குறிப்பிடுவர். இச்சொல் பொருள் பொதிந்த ஒன்றாக அமைகிறது. (Semantic Value). புத்தருக்கு 'அறவன்' என்ற பெயர் வழங்குவது நோக்க, அறம் மலிந்த கொள்கையினரை (தமிழரை) 'அறவர்' என வழங்குவதும் பொருத்தமாக அமையும். 'ற, ர' என்ற இவை இரண்டும் ஒரேழுத்தாக மாறி வழங்கப் பெற்றிருக்குமோ என்பது ஐயத்திற்குரியது. ஆனால், தமிழ் 'ற' தெலுங்கு, கன்னட மொழிகளில் 'ர' ஆக மாறுவது இயல்பு. சான்றாக, அறம் (தமிழ்) என்பது அரவு எனத் தெலுங்கு, கன்னட மொழிகளில் வழங்கப் பெறுகிறது.

'அறவம்' என்ற சொல் வழக்கை 'அறிவு' என்ற சொல் வடிவாகப் பிறந்தது என்பர் ஒரு சாரார். 'அறி' என்ற வினையடியாக (Verbal Root) அறிவு என்ற தொழிற்பெயரும் (Verbal noun), அறவம் என்ற பெயரும் தோன்றின எனக் கொள்ளுதல் அறிவுக்குப் பொருத்தமாக அமையும். இவ்வகையில் 'ற' சிறப்பு எழுத்து இடையின ரகரமாக மாறுதல் ஒலி இயல்பு. (Phonetic tendency).

நம் மொழி பரவிவந்த சூழ்நிலையில் செந்தமிழ், கொடுந்தமிழ் என்ற பாபுபாடுகள் அமையக் கொடுந்தமிழ் வழங்கும் நிலப்பகுதிகளுள் அருவா நாடு என்பதும் ஒன்று.

திராவிடா > திராவிடம் என ஆதல் போல அருவா > அரவம் என ஆதல் இயல்பு.

தெலுங்கு மொழி வல்லார் அரவம் என்பதைத் திராவிடச் சொல்லன்று என்றும், வடசொல்லே என்றும் கூறுவர்.

Sanskrit — அ + ரவ > அரவம்

↑

(ஒலியற்றது)

எனக் கொண்டு தமிழில் 'ஹ, போன்ற மூச்சொலிகள் இல்லாமையால் இப்பெயர் பெற்றது என்பர். ஆனால், இக்கருத்து ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கதாக இல்லை. அன்றியும், வடமொழியில் 'ரவ' என்ற சொல்லுக்குரிய பொருள் 'பேரொலி' என்பதாம். தமிழில் 'அரவம்' என்பதற்குரிய பொருள் 'மேல்லொலி' என்பதாம்.

Col. Yule என்பார் சோழ மண்டலக் கரையில் நெல்லூரையடுத்து 'Arvani' (அர்வாணி) என்ற இனத்தார் வாழ்ந்தனரெனக் கிரேக்க நில நூலாசிரியர் Ptolemy கூறியுள்ளதாக மொழிவர்.

இக்காரணங்கள் அரவம் என்ற சொல் தமிழ் என்ற மொழியைப் பொருள் அளவில் குறிக்காது. மாறாகக் குறிக்கும் எனக் கொண்டால் அது பிழைபட்ட வழக்கே.

(ii) மலையாளம் (Malayalam)

திராவிட மொழிகளின் பண்பட்ட வகையில் தமிழிற்கு அடுத்த பெருமை பெற்று விளங்குவது மலையாள மொழியேயாம். பிற திராவிட மொழிகளைக் காட்டிலும் தமிழோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது இம்மொழி. மொழியியல் துறையில் தமிழ் மலையாளம் (Proto-Tamil Malayalam group) இவை இரண்டும் ஓரின மொழிகளாகப் போற்றப்பட்டு வருகின்றன. Dr. Caldwell தமிழின் இன்றியமையாத சினைமொழி மலையாளமே என்பார். "Malayalam being a very ancient offshoot of Tamil, differing from it chiefly at present by its disuse of the personal terminations of the verbs and the larger amount of Sanskrit derivatives it has availed itself of, it might perhaps be regarded rather as a dialect of Tamil, than as a distinct member of the Dravidian family"¹ என்பார். கிரேக்க மொழியறிஞர்கள் மலையாள மொழியைப் பற்றித் தெரிந்திருப்பினும் அதைப்பற்றி யாதொரு குறிப்பும் குறிப்பிடாமலேயே இருந்தனர்.

¹ Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 18

மொழி வழங்கும் பரப்பு :—

குடமலைகளுக்கு அப்பால் (Western ghauts) 'மலபார்' என்னும் பகுதியைச் சார்ந்துள்ள ஊர்களில் இம்மொழி பேசப்பட்டு வருகின்றது. மங்கனூர் என்ற ஊர் தொடங்கித் திருவனந்தபுரம் வரையில் இம்மொழி பேசப்படுகிறது. திருவாங்கூர், கொச்சி, மலையாளம் ஆகிய இடங்கள் இம் மொழிப் பேசப்படும் பகுதிகளாம்.

'மலையாளம்' என்பது 'மலையாழ்மா' (Malayālmā) என்றும் 'மலையாய்மா' (Malayāymā) என்றும் கூறப்பெறும். இம்முன்று சொற்களிலும் முதற்கண் நிற்கும் மலை என்பது 'மலே' எனத் திரியும். அதுவே பின்னர் 'மல' என நிற்கும். இவ்வாறு இந்தச் சொல் 'மலையாளம்' என அமைகிறது. கி. பி. 545-ஆம் ஆண்டில் கிறித்துவ ஊர் வரலாறு (Christian Topography) எனும் கிரேக்க நூலில் ஈழநாட்டைச் சார்ந்து, "மிளகு வரு மலே" என்பது காணப்படுகிறது. இம் 'மலே' என்ற சொல் 'மலை' என்ற தமிழ்ச் சொல்லோடு நெருங்கிய தொடர்புடையதாகக் காணப்படுகிறது.

மலை + ஆழம் > மலையாழம் — மலைக்கு அண்மையிலுள்ள ஆழமான பகுதி என்பது இதற்குரிய பொருள். இனி 'ஆள்' என்ற சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு அம்மலையில் ஏறக்கூடியவனை 'மலையாளி' எனச் சொல்லுதல் நம் தொன்மை வழக்கு. 'மலை' என்ற நிலைமொழியின் ஈற்று ஐகாரம் எகரமாகவும், பின் அகரமாகவும் மாறி வருதல் ஒலியியல் மாற்றமாம் (Phonetic Change). எகரம் நெடிலாக வருதலும் (மலே > மலே) நமக்கு உடன்பாடே. இந்த வகையில் நாம் மலையாளி என்ற சொல்லுக்குத் தக்க காரணம் கற்பித்தால் அம்மக்கள் பேசி வரும் மொழி 'அம்' சாரியை பெற்று (மலையாளி + அம்) மலையாளம் என நின்றலை ஏற்றுக் கொள்ளலாம்.

தமிழ்-மலையாளம் இவற்றிடையே காணப்படும் நெருங்கிய தொடர்பு :— (Closer affinity between Tamil and Malayalam) Periplus என்பார் மேற்கூக் கடற்கரையில் 'நெல்குன்றம்' (Nelkynda) என்ற துறைமுகம் இருந்ததாகக் கூறுகிறார். தமிழ்-மலையாளம் இவை இணைந்த உறவைக் காட்டுங்கால் நெல்குன்றம் பாண்டியர் தலைநகராக விளங்கியது என்பதை Dr. Caldwell சுட்டிக் காட்டுகின்றார். இதன் வாயிலாக மிகப் பழங்காலம் தொட்டே நம் நாட்டின் மேற்குப் பகுதியில் தமிழர்

வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்ற உண்மை பெறப்படுகிறது (Geographical evidence).

Dr. Gundert என்பார், வடமொழியைக் காட்டிலும் தமிழையே பெரும்பாலும் மலையாளச் செய்யுள் ஒத்திருந்ததாகக் குறிப்பிடுவர் "The oldest Malayalam Poetry as I learn from Dr. Gundert, imitated Tamil rather than Sanskrit"² என்று Dr. Caldwell கூறுவர். இந்தப் பழமைச் சிறப்பும் தமிழ்-மலையாள ஒற்றுமையை வலியுறுத்தும் (Political evidence). மலையாள மொழியின் முதற் செய்யுள் இலக்கியமாகிய இராம சரிதத்தில் (Rama Charitam) வடமொழிக் கலப்பு இல்லாமை அறிதற்பாலது.

தமிழ்ச் சொற்பொருளும் (Semantics), மலையாள வழக்கும், இவ்விரு மொழிகளின் பழமை உறவை மிகச் சிறப்பாக வலியுறுத்தும். தமிழக நிலநூல்படி, 'கீழ்' என்ற அடியாகப் பிறந்தது 'கிழக்கு' என்பதும், 'மேல்' அடியாகப் பிறந்தது 'மேற்கு' என்பதும் மிகத் தெளிவாகப் பயிற்சியில் இருக்கின்றன. ஆழ்கடல் பொருந்திய கீழ்ப்பகுதியைக் 'கிழக்கு' என்பதும், உயர் மலைப்பகுதியை 'மேற்கு' என்பதும் நம் தமிழரின் திசைபற்றிய அறிவை நன்குணர்த்தும் சொற்களாம். மலையாள மக்கள் உயர்ந்த மலைப் பகுதியைக் 'கிழக்கு' என்றும், ஆழ்ந்த கடற் பகுதியை 'மேற்கு' என்றும் வழங்கி வருகின்ற நிலையே அவர்களின் பழமைத் தொடர்பைத் தமிழரோடு இணைத்துக் காட்டத் துணை செய்யும். தமிழகச் சூழலை ஒட்டித் தமிழரிடத்துக் கொண்ட பேருறவால் திசைக்குப் பெயரிடுகின்ற பொழுதும் காரணத்தை அறவே மறைத்துத் தமிழர் வழங்கியவாறே வழங்குகின்ற இந்நிலை வியப்பிற்குரியது. இப்பழமைான உறவு கற்பிக்கப்படாவிட்டால் இந்தச் சொல்லாற்றல் பயனளிக்காது. Dr. Gundert மலையாள மக்கள் மேற்கு என்ற சொல்லினைக் கையாளுவதில்லை என்றும், அவர்கள் 'படிஞ்ஞாயிறு' என்றே வழங்கினர் என்றும் கூறுவர். இப்படிஞ்ஞாயிறு என்ற சொல்லும் முறையாகப் பகுக்கப்படின் 'படு+ஞாயிறு' எனப் பிரியும் (The setting sun). 'படு' என்ற வினையடி நின்று, எத்தகைய இடைச்சொற்களையும் (Particles) சேர்த்துக் கொள்ளாமல், 'ஞாயிறு' என்ற வருமொழியோடு புணருகின்ற மரபு 'வினைத்தொகை' என்ற தமிழ்ச் சொல்லிலக்கணத்திற்குத் தக்க

² Dr. Caldwell — A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 10.

சான்றும். இந்தச் சொல்லாட்சியும் தமிழர்-மலையாளர் தொடர்பை வற்புறுத்திக்காட்டும். 'படு+ஞாயிறு' என்ற சொல்லில் காணப் பெறும் வருமொழி இடை இகரம், நிலைமொழி ஈற்று உகரத்தை இகரமாக்கியும் (assimilation), வருமொழி ஞகர ஒற்றுக்கு ஏற்ப நிலைமொழியைச் சார்ந்து அவ்வொற்று மிகுதலும், இவ்வாறு மெல்லினங்கள் மிக் கு மலையாளத்தில் வழங்கி வருதலும் மொழி நூலுக்கு முடிந்த முடிபாம்.

மலபார் :-

மிகப் பழங்காலத்தில் தமிழ்-மலையாளம் இவை இரண்டும் தம்முள் வேறுபாடின்றி இருந்த தன்மையைத் தம் கருத்தில் கொண்டு போர்த்துக்கீசியர்கள் 'மலபார்' என்ற சொல்லால் தமிழைக் குறித்திருக்க வேண்டும். மேலேநாட்டு வணிகப் பெரு மக்கள் கடல் வாணிகம் குறித்துத் தமிழகம் போந்த காலத்தில் இம்மலையாளம் வழங்கும் தேயத்தில் முதற்கண் தங்கியிருத்தல் வேண்டும்.

Malabar } இவ்விரு சொற்களிலும் முதலில் 'மல' (Mala) என்ற
Malayālam }

பகுதியே காணப்படுகிறது. விசுதி மட்டும் வேறுபடுதல் காண்க. பிற்காலக் கிரேக்கர்கள் 'male' (மலே) என வழங்கினர். Col. Yule என்பார் அரேபியக் கப்பலோட்டிகள் 'மலே' (malē) என்ற சொல்லால் - bar என்ற விசுதி (suffix) இன்றி - வழங்கி வந்ததாகக் குறிப்பிடுவர். கி. பி. 851-இல் 'குலம்மலை' (Kulam-malai) என்ற சொல் வழக்கில் இருந்தது. கி. பி. 1150-இல் Malī (மலீ) Malīah (மலீய) என்ற இரு சொற்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு பல்வேறுபட்ட சொற்களைக் காணுகின்ற காலத்து இச் சொல்லைப் பற்றிய சில நிலைகள் அறியத்தக்கனவாக அமைகின்றன.

'மலை' என்ற தமிழ்ச் சொல் 'மலே' என அமைதலும், அதுவே பின்னர் 'மல' என அமைதலும் ஒலி நூலுக்கு உடன் பட்டதாகத் தோன்றும். 'குலம்மலை' என்ற சொல்லில் காணப்படும் 'குலம்' என்பது கொல்லம் (Quilon) என்ற ஊரினைக் குறிப்பிடல் வேண்டும். இக்காலத்தில்தான் -'bār' என்ற விசுதி தோன்றியிருக்கக் கூடும் என்பர். மொழி நூல் குறிப்புப்படி 1150-இல்தான் முதன் முதலாக -bār என்ற விசுதி வழக்கில் தோன்றியிருத்தல் கூடும்.

Col. Yule என்பார் அராபிய வடிவங்களிலிருந்து இவ் விசுவநாதன் தோன்றியிருத்தல் வேண்டும் என்றும், போர்த்துக்கீசிய வடிவங்களில் இருந்து இவ்விசுவநாதன் தோன்றியிருக்கலாமென்றும் குறிப்பிடுவர். ஆனால் Lassen என்பார் -vāra என்ற வட சொல்லின் திரிபே -'bār' என்ற விசுவநாதன் என்பார். இவ் வட சொல்லுக்கு உரிய பொருள் பகுதி (region) என்பதாம். Malaya+vāra>Malabār -(The region of mountains) என இவ்வாறு பொருள் கொள்வர். ஆனால் இவ்வட சொல் வழக்குப் பொருத்தமாக அமைவதன்று. வடநாட்டுப் பெயர்கள் தார்வார், கத்தியவார் எனக் காணப்படுகின்றன. அம்மொழியில் -bār என்பது வாஃட் (vāxt) என எழுதப்படுகிறது. இந்தச் சொல்லிலே மாற்றத்தால் வடசொல்லைக் கொண்டு இவ்விசுவநாதன் காணுதல் பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றுது. அன்றியும் அரபுநாட்டு மக்களே இச்சொல்லை முதன் முதலாகக் கையாளுவதாலும், -bār என்ற போர்த்துக்கீசிய சொல்லுக்கு நாடு (அல்லது) கண்டம் என அவர்கள் பொருள் கொள்ளுவதாலும் இச் சொல்லைப் போர்த்துக்கீசிய சொல்லின் வழிச் சொல்லாகக் கொள்ளுதல் மொழி நூலார்க்கு ஒத்த முடிவாம். எனவே, 'மலையாள நாடு' எனப் பொருள் தந்து 'மலபார்', என்ற சொல் சிறப்புறுதல் நம்மவர்க்கும் உடன்பாடே.

(iii) தெலுங்கு (Telugu):-

திராவிட மொழிக் குடும்பத்தில் தமிழ் மொழியைப் போன்று தொன்மைச் சிறப்பாலும், சொல் வளத்தாலும் மிகச் சிறப்புற்று விளங்குவது இத் தெலுங்கு எனலாம். "In respect of antiquity of culture and glossarial copiousness, Telugu is generally considered as ranking next to Tamil in the list of Dravidian idioms, whilst in point of euphonic sweetness it justly claims to occupy the first place" என்று Dr. Caldwell குறிப்பிடுவர். பிற்காலத்துப் பாரதியாரும் இத்தெலுங்கின் இனிமையைச் சுவைத்துத் தம்முடைய பாடலில், "சுந்தரத் தெலுங்கினில் பாட்டிசைத்து" எனக் கூறுதலும் ஈண்டு கோக்கத் தக்கது.

மேலேநாட்டு ஐரோப்பியர்கள் 'Gentoo' என்ற சொல்லால் வழங்கினர். இப் போர்த்துக்கீசிய சொல்லுக்குரிய பொருள்

‘புறச்சமய மக்கள்’ (heathens or gentiles denoting all Hindus or natives) என்பதாம். ஆனால் இவ் வழக்கு மொழியோடு இயையாது காலப்போக்கில் வழக்கொழிந்து நின்றுவிட்டது. முகம்மதியர்கள் தெலுங்கு மொழி பேசப்பட்டு வந்த நிலப்பகுதியைத் ‘தெலிங்காணம்’ என்று அழைத்தனர்.

தமிழர், தெலுங்கர் இவர்களிடையே காணப்பட்ட உறவு முறையில் சில உண்மைகள் வெளிப்படுகின்றன. தொன்மைக்காலத்தில் தமிழர்க்கு வழிகாட்டியாய்க் கடல் வாணிகத் துறையிலும் மிக்க துணை புரிந்தவர்கள் இத் தெலுங்கர்களே. ஆனால் யாதொரு முயற்சியும் மேற்கொள்ளாமல் வழிகாட்டியாய் விளங்கினாலும் தமிழர்கள் வாணிகத்தில் சிறக்க இவர்களைப் பற்றிய செய்திகள் யாவையும் நாம் அறிய இயலவில்லை. கீழைக் கடலில் வணிகம் மேற்கொண்ட தமிழர்களை மலேயா நாட்டு மக்கள் ‘கிலிங்’ (Kling) என்ற சொல்லால் வழங்கினர். இந்தச் சொல்லே தமிழர், தெலுங்கர் உறவைச் சொற்பொருள் நிலையிலும் காட்டிற்று எனக் கொள்ளுதல் வேண்டும். ‘Kling’ என்ற சொல் ‘Kalinga’ என்ற சொல்லின் திரிபோ என ஐயுறுவர். தெலுங்கு மொழியில் ‘Kalinga’ என்பது நெய்தல் நிலத்தைக் குறிக்கவல்லது (The seaboard of the Telugu country). ‘Kalinga’ என்ற சொல்லில் முதற்கண் காணப்படும் மெய்யைச் சார்ந்த அகரம் (க் + அ) நீக்கப்பட்டு ‘Kling’ எனப் பிற நாட்டாரால் வழங்கப்படுதல் அம்மக்களின் சொல் வழக்கையே காட்டும். ஆனாலும் தமிழர், தெலுங்கர் உறவே (வணிக உறவு) இந்தச் சொல்லாட்சி உருவாக அடிப்படையாய் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது மட்டும் உண்மை.

வடமொழிப் புலவர்களோ இத் தெலுங்கு மொழியை ‘Āndhra’ என்ற சொல்லால் வழங்கினர். வடமொழிவாணர்களுக்கு ‘Kalinga’ என்ற சொல்லைக் காட்டிலும் ‘Āndhra’ என்ற சொல் வழக்கே மிகப் பரவலாக வழக்கில் அமைக்கத் துணை புரிந்திருக்கக் கூடும். இரிக் வேதத்தின் சார்புடைய ஐத்திரேய பிராமணத்தில் (Aitareya Brahmana of the Rig-Veda) ஆந்திரர்கள் நாகரிகமற்ற இனமாகக் (uncivilized race) குறிக்கப்படுகின்றனர். இவ்வடமொழி வாணர்கள் ஒரு கொள்கையை நிலைநாட்டும்பொழுது தங்கள் மொழியின் சான்றினையே பெரி

¹ Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 25.

தாகக் காட்டி நிலை நாட்டினாலும், ஒப்பியன் மொழி இலக்கணத் தார் வேறு பல சான்றுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அக கருத்தை ஒதுக்குதலை நாம் காணலாம். Pliny என்பார் ஆந்திர மக்களைச் சிறப்பாகக் கூறுவதோடல்லாமல், ஆற்றல் வாய்ந்த வர்களாகவும் குறிப்பிடுகிறார். உரோம் நாட்டு நிலப்படமாகிய 'Peutingar Tables' என்னும் அட்டவணியில் 'Āndra-Indi' என்பது இடம் பெறுகிறது. கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த சீனவழிப்போக்கராம் Hieun-Tsang முதன் முதலில் இவ்வாந்திரர்களின் மொழியைப் பற்றிச் சில உண்மைகளை வெளியிடுகின்றார். ஆந்திரர் மொழி மத்திய இந்தியாவின் மொழியினின்றும் மாறுபட்ட ஒன்று என்றும், ஆந்திரர் மொழியின் எழுத்து வடிவங்கள் மத்திய இந்திய மொழிகளின் எழுத்து வடிவங்களோடு நெருங்கிய தொடர்பைக் கொண்டிருக்கின்றன என்றும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். "Hieun Tsang, the Chinese pilgrim, states that the language of the Andhras differed from that of Central India, whilst the forms of the written characters were for the most part the same"² என்று Dr. Caldwell இக்கருத்தினை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இக் கருத்துக் கள் தெலுங்கு மொழியைப் பற்றிய தெளிவான முடிவிற்கு வரலாற்று வகையில் துணை செய்யும். Kumerila Batta தென்னக மொழிகளைக் குறிப்பிடுங்கால் 'Āndhra' - 'Drāvida' - 'Bhāṣhā' என்றே அழைப்பர். அவர் 'Kalinga' என்ற சொல்லாட்சி வழக்கில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்றால் 'Kalinga - Drāvida - Bhāṣhā' என வழங்கத் தவறியிருக்க மாட்டார்.

தெலுங்கு - சொல்லாட்சி :—

தெலுங்கு மக்கள் தம் மொழியினை Telugu எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். இச் சொல்லைத் தவிர 'Telungu', 'Telinga', 'Tailinga', 'Tenugu', 'Tenungu' என்ற சொற்களும் பிற பெயர்களாக வழங்குகின்றன. ஆனால் 'Tenugu' அல்லது 'Tenungu' என்ற சொல்லே இம்மொழிக்குரிய சிறந்த பெயரென்று அம் மொழிப் புலவர்கள் குறிப்பிடுவர். இச்சொற்களுக்குரிய பொருள் 'இனிமை' என்பதும், 'தேன்' என்ற சொல்லிலிருந்து அது பெறப்பட்டது என்பதும் அவர்கள் காட்டும் காரணங்களாம். இத்தகைய

² Dr. Caldwell—A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 27.

காரணத்தை நாம் மறுத்தாலும் சொற்போக்கையும், மொழியினிமையையும் ஒன்றாக இணைத்து இப்பெயரைப் பொருத்தமுடையதாகக் காட்டுவர் (Melli-flous character of the Telugu Language). A. D. Campbell என்பார், 'Trilinga' என்ற வடிவத்தின் மூலச் சொல்லே 'Telungu' என்பார். Trilingam என்ற சொல்லின் பொருள் மூன்று கோவில்களை எல்லையாகக் கொண்ட நாட்டின் மொழி என்பதாம். இக்கருத்தை C. P. Brown என்பார் அறவே மறுக்கின்றார். இக்கருத்து நம்மீரோலும் நம்பப்படுதற்கில்லை. இருப்பினும் 'இலிங்கம்' என்ற சொல்லோடு இது தொடர்புடையதாக இருப்பதை மட்டும் நாம் அறிதல் வேண்டும். திபெத்து நாட்டு அறிஞராகிய தாரநாதர் (Taranatha) என்பவர் 'Trilinga' என்ற சொல்லினைக் கையாளுகின்றார். அவர் 'கலிங்கம்' என்ற நாட்டினைத் 'திரி இலிங்கம்' என்ற நாட்டின் ஒரு பகுதி என்றும், அதன் தலைநகரம் 'கலிங்கபுரம்' என்றும் குறித்துள்ளார். Ptolemy என்பார் மிகப் பழங்காலத்திலேயே இச்சொல்லைப் பற்றிய வழக்கினைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இவ்வாறு தனிப்பட்ட ஒரு நிலையில் இச் சொல்லைப் பற்றிய கருத்துக்கள் நிலவியிருக்க, மற்றும் சில மொழியியல் பேராசிரியர்கள் வேறு வகையாக இதற்குப் பொருள் கூறுவர்.

Dr. Kern என்பார் 'தெலுங்கு' என்ற சொல் 'திரி இலிங்கம்' என்ற சொல்லின் மூல அன்று என்றும், 'திரி இலிங்கம்' என்ற சொல்லின் மூலச் சொல்லே இச்சொல் என்றும் குறிப்பிடுவர். வராஹமிச்சிரரின் பிரகத்சம்ஹிதையின் மொழி பெயர்ப்பில் Dr. Kern இவ்வழக்குப் பற்றிய சொல் புரணத்தில் இருப்பதாகக் காட்டுகின்றார். Gen. Cunningham என்பவர் தம் 'Ancient Geography of India' என்ற நூலின் கண் பழைய கல் வெட்டு ஒன்றில் மன்னர் குடியைச் சார்ந்தோர் தம்மைத் 'திரி கலிங்க அரசர்' எனக் கூறிக் கொண்டதாகக் கூறுவர். மகாபாரதத்தின் மூவேறு இடங்களில் வேறுபட்ட மூன்று குழுவினரைக் குறிக்கக் 'கலிங்கர்' என்ற சொல் கையாளப்படுவதையும் நாம் ஈண்டுக் காணல் வேண்டும். Pliny என்பார் 'Kalingam' என்ற சொல்லோடு வேறு சிலவற்றையும் இணைத்துக் கூறுவர். அச்சொற்கள் Macco-Kalingas, Gangaridesa Kalingas என்பனவாம். Pliny என்பார் Moda-Kalingam என்ற சொல்லோடு 'Trilinga' என்ற சொல்லைப் பிணைத்து, இவை இடையேயுள்ள ஒற்றுமையைக் குறிப்பாகக் காட்டுவர். A. D. Campbell என்பவர் 'modaga' என்ற சொல்லின் பொருள் மூன்று எனப் பொருள் கொண்டு, அதுவே பழமையான தெலுங்குச் சொல்

என வலியுறுத்துவர். ஆனால் இன்றைய தெலுங்கில் 'முன்று' என்ற எண்ணுப் பெயரைக் குறிக்க, அம்மொழியில் காணப்படுஞ் சொல் 'mūdu' என்பதேயாம். தெலுங்கு மொழியின் உயர் இலக்கிய வழக்காகக் காணப்படும் சொல் 'mūdugu' (Poetic form) என்பதேயாம். இவ்வாறு பழமைத் தெலுங்குச் சொல்லும், இன்றைய தெலுங்கு வழக்கும் மாறி வழங்கப் பெறுகின்ற நிலையில் நாம் தெளிவாக எதனையும் மேற்கொள்ள இயலவில்லை. C P. Brown என்பார் Moda+Kalingam என்ற சொல்லைப் பிரித்து முன்று கலிங்கம் எனப் பொருள் கொள்வர்.

இவ்வாறு தெலுங்கு மொழியைப் பற்றி மொழி வல்லார் பல்வேறு கருத்துக்களைக் கொள்ளவும், நம் தமிழர் 'வடுகு' என்ற சொல்லால் அம்மொழியைக் குறிப்பர். நாயக்க வழியைச் சேர்ந்த தெலுங்குக்களைச் சிறப்பாக 'வடுகர்' என்று அழைப்பது மரபாக வந்து விட்டது. இன்றும் 'வடுகன்' என்ற சொல் வழக்கு இருத்தலை நாம் அறிவோம். இந்தச் சொல்லின் முதன் மொழியாக வழங்குவது 'வட' என்ற தமிழ்ச் சொல்லாம். நமக்கு வடபாலுள்ள மக்களை நிலநூல் முறைப்படி 'வடுகர்' என அழைத்தலும், அவர்கள் மொழியை 'வடுகு' என அழைத்தலும் ஓரளவு பொருத்தமுடையனவாகத் தோன்றும்.

(iv) கன்னடம் (Canarese)

திராவிடக்குழு மொழிகளுள் தெலுங்கையடுத்து இடம் பெறத் தக்கது கன்னடமொழியாம். இதனை 'Kannada' அல்லது 'Karnāṭaka' எனவும் அழைப்பர். தமிழ், மலையாளம் இவை யிரண்டும் ஒன்றுபட்டு இயைபலைப் போலத் தெலுங்கும், கன்னடமும் தொடர்புடைய நிலையில் ஒரினமாக வழங்கப் பெறும். மைசூர் மாநிலத்தின் பெரும்பகுதியில் இம்மொழி சிறப்பாக வழங்கி வருகிறது. 'கர்நாடகம்' என்னும் சொல் பழங்காலத்தில் தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய இரு மொழிகளையும் குறிக்கத்தக்க பொதுச் சொல்லாக (common term) வழங்கப் பட்டது. பின்னர் தெலுங்கை நீக்கிக் கன்னடம் மட்டுமே அதனால் குறிக்கப் பெற்றது.

கன்னட மொழியுள் 'பழங்கன்னடம்' என்றும் 'புதுக் கன்னடம்' என்றும் இரு கிளைமொழிகள் நிலவுகின்றன. தமிழில் காணப்பெறும் செந்தமிழ், கொடுந்தமிழ் போன்ற பாகுபாடு

களைப்போல இவை அமையும். இவ்விரு வகைகளையும் முறையே 'Classical Canarese' 'Colloquial Canarese' என மொழிவாணர் குறிப்பிடுவர். பழங்கன்னட மொழிக்கும், புதுக்கன்னட மொழிக்கும் இடையே காணப்படும் வேறுபாடு சில உண்மைகளை உணர்த்தும். தெலுங்கு, மலையாளம் போன்று வடமொழிச் சொற்கலப்பினால் ஏற்பட்ட மாறுபாட்டை இவையிரண்டும் உணர்த்தா (By containing a larger infusion of Sanskrit derivatives). ஆனால் இவ்வேறுபாடு சொல்லாக்க முடிவுகளினால் ஏற்பட்டதொன்று என Dr. Caldwell குறிப்பிடுவர் (By the use of different inflectional terminations). பழைய கன்னடம் என்ற மொழியும், பழைய கன்னடம் என்ற வரிவடிவமும் (written character) மாறுபட்டவை. இக்காரணத்தால் இவையிரண்டையும் ஒன்று எனக் கொள்வதற்கு இல்லை. மராட்டிய நாட்டிலும், மைசூர் நாட்டிலும் காணப்படும் கல்வெட்டுக்கள் பழங்கன்னட வரிவடிவம் உடையவை. Hala-Kannada என்ற பழைய கன்னடக் கல்வெட்டுக்கள் வடமொழியில் காணப்படும். அந்தக் கல்வெட்டு கன்னட எழுத்தாகக் கருதப்படுவதற்கு இல்லை. "The dialect called Ancient Canarese is not to be confounded with the character denoted by the name which is found in many ancient inscriptions in the Maratha country, as well as in Mysore. The language of all really ancient inscriptions in the Hala Kannada or Ancient Canarese character, is Sanskrit not Canarese"¹ என்று Dr. Caldwell குறிப்பிடுவர். இவ்வாறு ஒரே மொழியில் காணப்பெறும் இருவேறு கல்வெட்டுக்கள் வேறுபட்ட வரிவடிவங்களைக் கொண்டு விளங்குவது நமக்குப் புதிராகவே தோன்றும்.

நாம் மேலே கண்டவாறு 'கர்நாடம்' அல்லது 'கர்நாடகம்' என்ற சொல் பொதுச் சொல்லாக நின்று தெலுங்கையும், அதனோடு ஒத்த கன்னடத்தையும் குறிக்கப் பிற்காலத்தில் முன்னைய மொழி (Telugu) மறைக்கப் படுதலை நோக்குங்கால் இச் சொற் பொருள் நிலை குழப்பமாகவே தோன்றும். ஆனால் இன்றைய வழக்கில் கன்னடம் என்ற சிறப்பு 'ன'கரம் பெற்ற சொல் வழக்கில் வாழ்ந்து வருகிறது. வடமொழிவாணர் 'Karnataka' என்ற சொல்லை வடச்சொல்லாகக் கொள்வார். ஆனால் Dr. Gundert என்பார் (கார்+உ) 'கரு+நாடு+அகம்' எனப்பிரித்துத் திராவிட மூலச் சொல்லாகக் காட்டிப் பொருள்

¹ Dr. Caldwell — A Comparative Grammar of the Dravidian Language P. 30.

கொள்வர். 'கருநாடு' என்பது 'கருப்பு நாடு' (Black cotton soil) ஆகும். கி. பி. 5-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த வராஹமிசிரர் இந்தச் சொல்லையே கையாள்வர். Taranatha என்பாரும் 'கரு நாடகம்' எனக் குறிப்பிடுவர். ஆனால் முகம்மதியர்கள் இதனைத் தெளிவாக உச்சரிக்காமல் 'Karnatak' (or) 'Carnatic' என வழங்கினர். இறுதியாகக் காணப்பெறும் இச்சொல்லே (Carnatic) ஆங்கிலேயர்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு, மேற்கொண்டு மற்றொரு முறை தவறாக உச்சரிக்கப்பட்டு 'Canarese' என ஆடம்பரமாக அழைக்கப் பெற்றது. இம்மொழி பேசும் மக்களாலேயே 'கர்நாடகம்' என்ற சொல் பல்வகை நிலைகளுக்குத் திரித்து வழங்கப்படக் காலப்போக்கில் கன்னடம் (Kannada) என ஆகிறது.

(v) துளு (Tulu)

இம்மொழிக் குடும்பத்தில் அடுத்து இடம்பெற்றதக்கது 'துளுவம்' என வழங்கப்படும் 'துளு' மொழியேயாம். இம் மொழியை ஆராய்வோர் இதற்கென ஒரு தனிப்பட்ட வரிவடிவமும், இலக்கியமும் இல்லாமையால் இதனைப் பண்பட்ட மொழிக் குடும்பத்தில் சேர்த்துக் கொள்ள ஐயுறுவர். ஆனால் Basle Missionary-ஐச் சார்ந்த குருமார்கள் இத்துளு மொழியில் முதன் முதலாகச் சில நூல்களை அச்சிட்டனர். அந்நூலில் காணப்படும் வரிவடிவத்தைக் கன்னடமொழி வாயிலாக அச்சிட்டமையால் இம்மொழிக்குரிய எழுத்து 'கன்னடம்' என்ற கொள்கை நம்பப் படுவதாயிற்று. இலக்கியம் இல்லையென்ற ஒரு குறை காரணமாக இதனைப் பண்படுத்தப்பெறா மொழி எனக் கூறல் தகுமோ? இம்மொழி பேசுகின்ற மக்களின் தொகையும் மிகமிகக் குறைவாகக் காணப்படுவதால் இம்மொழி அழிந்தொழியும் என்ற நம்பிக்கை வளர்ந்தாலும் அதற்கேற்றவாறு இதனைப் பேசுகின்ற துளுவர்கள் அமையாமை காண்க. துளு என்ற சொல்லுக்கு Brigel என்பார் பணிவு, அடக்கம் எனப் பொருள் கொள்வார். "The name Tulu means, according to Mr. Brigel, mild, meek, humble, and is to be regarded therefore as properly denoting the people, not their language"¹ என்று Dr. Caldwell குறிப்பிட்டுள்ளமையைக் காண்க இச் சொல்லும் அம்மொழியைக் குறிக்காமல் மொழிபேசும் மக்களையே குறிக்கும். திரு. எல்லிஸ்

¹ Dr. Caldwell — A Comparative Grammar of the Dravidian Language. P. 32.

(Mr. Ellis) பெருமகனார் இத்துரு மொழியை மலையாள மொழியின் கிளைமொழியாகக் கொள்வர் (A dialect of Malayalam). இதற்குக் காரணம் இம்மொழி பேசப்படும் பகுதிக்கு அண்மையில் மலையாளம் வழக்கிலிருப்பதும், துருவ அந்தணர்கள் வடமொழியில் எழுத மலையாள எழுத்துக்களையே பெரும்பாலும் மேற்கொள்வதும் ஆம். துரு இலக்கணம் (Tulu Grammar) எழுதிய Brigel தம் நூலுள் இம் மொழி மலையாளத்தின் கிளை மொழி அன்று என மிகத் தெளிவாக வரையறுத்துக் காட்டுவர். தமிழ் — மலையாளம் என்ற இணைப்பில் காணப்படும் வேறுபாட்டைக் காட்டிலும் மிகுந்த வேறுபாடுகள் துரு-மலையாளம் இவற்றிற்கிடையே காணப்படுவதே இதற்குத் தக்க காரணமாகும். ஆனால் கன்னட மொழிக்கும், துரு மொழிக்கும் இடையே அத்துணை வேறுபாடுகள் இல்லை. குடகு மொழியும், துருவும் மிகக் குறைவான வேறுபாடுகளோடு விளங்குகின்றன. ஆனால் குடகு தமிழ் மொழியினின்றும் பெரிதும் வேறுபடுதலை மிகச் சிறப்பாக உணர்தல் வேண்டும். Ellis அவர்கள் சென்னைக்கு அண்மையில் வாழ்ந்த 'குறும்பர்கள்' என்ற நாடோடி இடையர்கள் (Nomadic shepherds) வேறு நிலங்களுக்குத் துரத்தப்பட்டு அவர்களுடைய நிலங்கள் துருவ நாட்டு வேளாளர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதாகக் கூறுவர். இன்றும் துருவ வேளாளர் என்ற ஒருவகை இனம் நம் தென்னகத்தில் வழங்கி வருதலை நாம் அறிந்த ஒன்றே. சென்னை மானிலத்தில் காணப்படும் பேச்சு வழக்கில் துருவ மொழிக் கலப்பு இன்மையால் இவர்களைப் பற்றி வழங்குகின்ற கதை ஏதோ ஒருவகைக் கொள்கையை வலியுறுத்துவது என்று மட்டும் கொள்ளலாம். அன்றியும் சென்னை நகரத் தமிழ் இம் மானிலத் தமிழினின்றும் வேறுபட்டு விளங்குவதோடு துரு மொழிக் கலப்பு இல்லாமல் தெலுங்கு மொழிக் கலப்பினைக் கொண்டு அமைதல் நோக்குதற்குரியது.

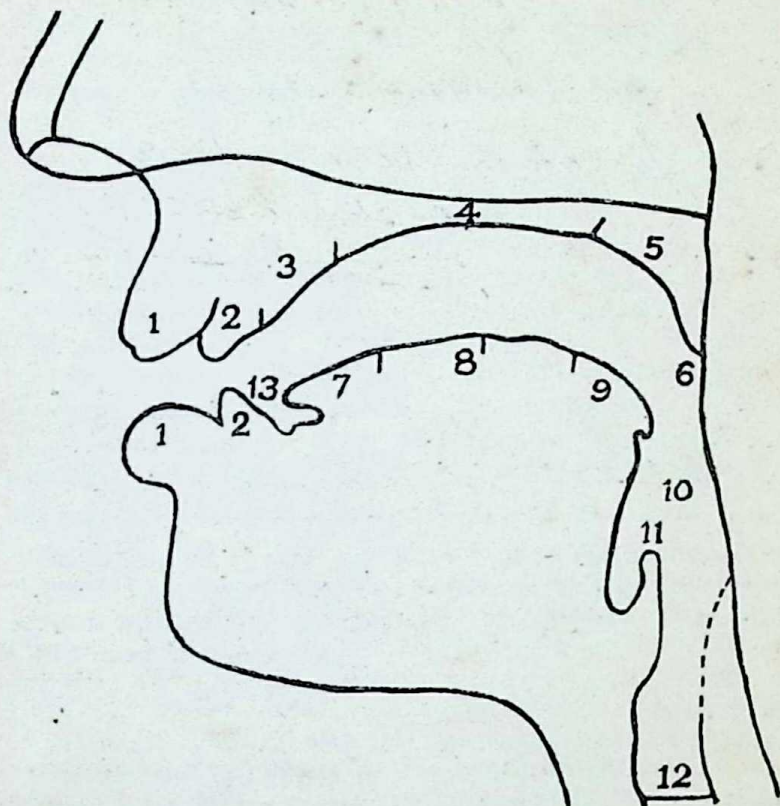
(vi) குடகு (அல்லது) கூர்க் (Kudagu or Coorg)

பண்பட்ட மொழிக் குடும்பத்தில் இறுதியாக இடம் பெறுவது குடகு அல்லது கூர்க் மொழியாம். துரு மொழியோடு ஒப்பிட்டு நோக்குங்கால் இதனைப் பண்பட்ட மொழியெனச் சொல்வதற்கில்லை Dr. Caldwell இம் மொழியைப் பற்றிய ஆய்வு முடிபுப் பெருததாய் இருக்கின்றது என்றும், தனி மொழியாகக் கொள்ளாமல் கன்னட மொழியுள் அடக்கிக் கூறப்பட்டு வந்தது என்றும் குறிப்பிடுவர். குடகு மொழி என்

பதனை 'Kodagu' என வழங்கினர். அதுவே 'Kudagu' என்றும் அமைய, மேற்கு என்னும் பொருளைத் தரும் 'Kuda' என்ற சொல்லின் வழிவந்ததாகக் காட்டுவர். Dr. Mogling என்பார் (German missionary) 'Kudagu' என்ற மொழி கன்னடத்தை விடத் தமிழ், மலையாளம் என்ற இவற்றோடு நெருங்கிய தொடர்புடையதாக இருந்ததெனக் காட்டுவர். ஆனால் Dr. Caldwell திராவிடக் குழு மொழியுள் இம்மொழி எதனுடனும் நெருங்கிய தொடர்புடையதாக விளங்கவில்லை எனக் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் அவரே இம்மொழியாய்வில் மேற்பாங்காக நோக்கின் பழங்கன்னடத்திற்கும் (Old Canarese), துளுவிற்கும் இடையே இம்மொழி அமைதல் கூடும் என்பார். Major. Cole என்னும் ஆய்வாளர் குடகு மொழியைப் பற்றிய இலக்கணம் ஒன்றினையும், சில குடகுப் பாடல்களையும் தொகுத்துள்ளார். Burnell என்பார், தம்முடைய, "Specimens of South Indian Dialects"- எனும் பகுதியில் இம் மொழியைப் பற்றிய ஓர் உண்மையை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். நிலகிரி மலையைச் சார்ந்த தொன்மையான குடிமக்களின் மொழியோடு இந்தக் குடகு மொழியும் ஒன்றி நின்று தன் பழமைத் தன்மை மாறாது விளங்குகிறது என்னும் கருத்து இம் மொழியின் சிறப்பைக் காட்டும்.

இவ்வாறு தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், துளு, குடகு ஆகிய ஆறு மொழிகளும் தென்னகத்தில் மிகப் பழங்காலந் தொட்டு வழங்கி வந்ததோடல்லாமல், தம்முள்ளே அடிப்படை ஒற்றுமைக் கூறுகளைக் கொண்டு (fundamental affinities) விளங்கின எனத் துணியலாம். அன்றியும் Dr. Caldwell காட்டுமாறு இம்மொழிகள் வழங்கப்பெற்று வந்த நிலப் பரப்பு மிகப் பரவலாகவும், இடையீடின்றி அண்மைச்சாயல் கொண்டும் இருந்ததையும் அறியலாம். இலக்கிய வளமும், இலக்கணச்செறிவும் கொண்டு மிளிரும் தமிழோடு பிறமொழிகள் ஒன்றி நின்று மிகப் பழமையான மொழிக் குடும்பத்தில் நல்ல பண்பட்ட மொழிகளாக விளங்கி நம்மவர் சிறப்பைக் காக்கின்றன எனல் சாலப்பொருந்தும்.

'Organs of Speech'.

1. இதழ்கள் (Lips)
2. பற்கள் (Teeth)
3. அண்பல் (Alveolar ridge)
4. அண்ணாம் (Hard Palate)
5. பின்னண்ணாம் (Soft Palate or Velum)
6. உள்நா (Uvula)
7. நாவிளரிம்பு (Blade of the tongue)
8. அடிநா (Front of the tongue)
9. கடைநா (Back of the tongue or dorsum)
10. குரல்வளை மேற்பகுதி (Pharynx)
11. மேல் நாற் (Epiglottis)
12. குரல்வளை நாற்கள் (Vocal Chords)
13. நுனிநா (Tip of the tongue)

B. S. DEVA NATHAN . B. Lit

Karnam Street

Brothomadesam + Post

N. A. St. 632524

20. 'பண்படுத்தப் பெரு மொழிகள்.' The Uncultivated Dialects.

தமிழ் முதலாகிய மொழிகளைப் போல் அல்லாமல் பண்படுத்தப் பெரு மொழிகளாகக் கருதப்படுவன பல்வேறுபட்ட மாற்றங்களைக் கொண்டிருந்தாலும் சில அடிப்படை ஒற்றுமைகளால் தீராவிடக் குடும்பத்தில் இணைக்கப்படுகின்றன. ஒப்பியன் முறையில் (Comparative method) நாம் கொண்ட கருத்துக்கள் இம்மொழிகளைப் பற்றிய ஆய்விற்குப் பெருந்துணை புரியும். எண்ணுப் பெயர்கள் (Numerals), இடப்பெயர்கள் (Pronouns) முதலான இலக்கணக் கூறுகள் இம் மொழிகளை ஒன்றாகக் கொள்வதற்குத் துணைசெய்யும். Dr. Caldwell பண்படுத்தப் பெரு மொழி இனங்களை எழுத்தும், இலக்கியமும் இல்லாமை கொண்டு அவற்றைத் தனியாகக் குறிப்பிடுகின்றார். துதம் (Tuda), கோதம் (Kota), கோண்டு (Gönd), கந்தம் அல்லது கூ (Khand/Ku), ஓரோவன் (Oraon), இராஜ்மஹால் (Rajmahal-Maler) எனும் ஆறு மொழிகளும் இப்பகுப்பில் காணப் பெறும். இவற்றைப் பற்றிய மொழியியல் குறிப்புக்களை (Linguistics notes) கிரலே காண்போம்.

(1) துதம்:- (Tuda)

துதம் (Tuda) (அல்லது) தொதம் (Toda) என்னும் மொழி இவ்வரிசையில் முதற்கண் அமையும் நீலகீரி மலையைச் சார்ந்த துதவர் அல்லது தொதவர் இம்மொழியைப் பேசுகின்ற மக்களாம். இம்மக்களிடையே அமைந்துள்ள சில பழக்கங்களால் இம் மொழியைப் பேசுகின்ற மக்கள் தொகை நாளுக்கு நாள் தேய்ந்து வருகின்றது. Rev. F. Metz என்பார் இம்மொழியைப் பற்றிய குறிப்புக்களையும், இம்மொழி பேசும் மக்களின் பழக்கங்களையும் நிரம்பக் கூறுவர். Col. Marshall என்பாரும் இவர்களைப் பற்றிய செய்திகளை எடுத்துக் கூறியுள்ளார். இவர்கள் பேசுகின்ற மொழியில் இலக்கிய வழக்கு இல்லாமல் இருந்தாலும் ஒப்பியன் மொழியிலக்கணத்திற்குப் பெருந்துணை புரிகின்ற அளவுக்கு இம்மொழி விடங்குகிறது. Rev. Dr G. U. Pope இம்மொழிச் சொல்லைப் பற்றிய தம் கருத்தைத் தெரிவிக்கங்கால் தமிழோடு தொடர்புடையதாகக் காட்டுவர். 'துத' அல்லது 'தொத' என்ற சொல் தமிழ்த் 'தோழன்' என்ற சொல்லோடு உறவுடையது எனக் காட்டுகின்றார். ஆனால் அக்கருத்து ஒப்புக் கொள்ளப்படுவதாக இல்லை.

(2) கோதம் (Kōta)

மேற்கண்ட தொதவர்களைப் போல நிலகிரி மலையில் கோதர்கள் என்ற பிரிவினரும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்களின் தொகையும் மிகக் குறைவாகவே காணப்படும். இவர்கள் மொழியாகிய 'கோதம்' மிகப் பழமையுடையதாய், கன்னடத்தின் கொச்சைக் கிளைமொழியாக வழங்கப்படுகிறது (A very old and very rude dialect of Canarese). இவ்விருவகை மொழிகளையல்லாமல் நிலகிரி மலைச்சாரலில் இன்னும் சில மொழிகளும் வழங்கப்படுவதாகக் கூறுவர். வடகர்கள் (Vadagars) பேசும் தனிப்பட்ட மொழியும், இருளர்கள் பேசும் தமிழ் மொழிச் சிதைவும் (rude Tamil), குறும்பர்கள் பேசும் கொச்சைத் தமிழுமாம்.

(3) கோண்டு (Gōnd)

மத்திய இந்தியாவில் உள்ள காடுகளிலும், குன்றுகளிலும் வாழ்கின்ற கோண்டர்கள் என்பார் ஒருவகைப் பழங்குடி மக்களே. இவர்கள் வாழ்ந்த பகுதியைக் கோண்டவனம் (Gondwana) என்று அழைப்பர். இக் கோண்டர்கள் தங்களைத் தாங்களே அழைக்கும் பொழுது 'கோயீதோ' (Kōitor) எனக் கூறுவர். இவர்களைப் பற்றிய முழுமையான செய்திகள் Col. Dalton-உடைய "Ethnology of Bengal" என்ற நூலில் காணப்படும். Rev J. G. Driberge என்பார் 1849-இல் இம்மொழியைப் பற்றிய இலக்கணத்தை வெளியிட்டுள்ளார். Dowson என்பார் அண்மைக் காலத்தில் இம் மொழிபைப் பற்றிப் இலக்கணம் ஒன்றையும், சொற்றொகுதியையும் வெளியிட்டுள்ளார். Dr. Grierson என்பார் இம்மொழியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுங்கால், இக்கோண்டர்கள் ஆரிய மொழியைப் பிற்காலத்தில் பயின்று பேச்சு வழக்கில் கையாண்டனர் என்றும், இத்தகைய மொழிக் கலப்புக் காரணமாக இந்தக் கோண்டு மொழி திராவிட மொழிக்கும், ஆரிய மொழிக்கும் இடைப்பட்டதாக இருத்தல் வேண்டும் என்றும் குறிப்பிடுவர். ஆனால் இம்மொழிக்கு எழுத்து வடிவமோ, இலக்கணமோ இல்லை எனத் துணிந்து கூறலாம்.

(4) கந்தம் அல்லது கூ (Khond/Ku):-

மேல்காட்டு ஆங்கில அறிஞர்கள் இம்மொழி பேசும் மக்களைக் 'கொந்தர்' (Khonds) என அழைப்பர். அண்மையிலுள்ள

ஓரிசா மக்களின் தொடர்பால் இவர்கள் 'கந்தர்' (Kandhs) என அழைக்கப்பட்டனர். இவ்வாறு இருவகை நிலைகளில் இவர்கள் அழைக்கப்பட்டவரும், இந்த மக்கள் மட்டும் தங்களைக் 'கூ' (Kus) என அழைத்துக் கொள்வர். இவர்கள் கோண்டவனத்தின் கிழக்குப் பகுதியிலும், ஓரிசாவின் குன்றுகளிலும் வாழ்ந்ததாகக் கூறுவர். 'கோண்டர்' என்ற பெயரும், 'கந்தர்' என்ற இவர்கள் பெயரும் 'குன்று' என்ற தமிழ்ச் சொல்லடியாகப் பிறந்தன என்பர். 'குன்று' என்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்கு நேரிடையான தெலுங்குச் சொல் 'கொண்ட' (Konda) என்பதாம். இந்தத் தமிழ்ச் சொல்லின் பொருளை நோக்குங்கால் மலைவாழ் மக்களை அழைக்கின்ற இக்கலை நமக்கு ஒப்புமை உடையதாகத் தோன்றும். இச் சொற்பொருளை உணர்ந்தும், இதற்கு ஒவ்வாத முறையில் இவர்களைப்படுத்தி வாழும் தெலுங்கர் 'கொந்தர்' என அழைப்பதும், 'கோதர்' என அழைப்பதும் வியப்பாகவே தோன்றும்.

(5) இராஜ் மஹால் (Rajmahal/Maler)

வங்க நாட்டிலுள்ள இராஜ்மஹால் என்னும் மலையைச் சார்ந்த மக்களைப் 'பாறையர்' (Baharias) என அழைப்பர். இவர்கள் பேசிய மொழியே 'இராஜ் மஹால்' என்பதாம். இம் மொழியின் சொற்றொகுதியொன்று 'Asiatic Researches' எனும் பகுதியில் காணப்படுகின்றது. Col. Dalton என்பார், 'Ethnology of Bengal' என்ற நூலில் இக்கலை மொழி திராவிட மொழியின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது எனக் குறிப்பிடுவர் 'சந்தாளர்' (Santhals) என அழைக்கப் பெறும் மக்களின் மொழியோடு இம் மொழியைக் கலத்தல் கூடாது என்றும், இம் மொழியின் அமைப்புப் பற்றி மிகக் குறைந்த அளவே சான்றுகள் காணப்படுகின்றன என்றும் மொழி நூலார் கூறுவர்.

(6) ஓராணோன் (Oraon)

சூடிய நாகபுரியிலும் (Chota Nagpur), அதற்கண்மையிலுள்ள மாவட்டங்களிலும் இம் மொழியைப் பேசுவோர் வாழ்ந்து வருகின்றனர். Col. Dalton தம்முடைய நூலில், இம்மொழி பேசும் மக்களைப் பற்றிய சுவையான செய்திகளை வரலாற்றுக் குறிப்போடு விளக்கியுள்ளார். திராவிட மொழியின் அடிப்படை அமைப்புக்களோடு ஒன்றி இந்த மொழியும் தன் தொன்மையைக் காத்து வருகின்றது என்ற உண்மையை நாம் இதனின்றும் அறியலாம். Rev. F. Batsch என்பார், இம்மொழிக்குரிய

இலக்கணச் சுருக்கம் (An Epitome of the Grammar of Oraon) வெளியிட்டுள்ளார். பழங்காலச் சில வழக்கங்களும், மொழி ஒற்றுமைகளும் இப்பண்படா மொழிகளைப் பேசுகின்ற மக்களின் தொடர்பை நமக்கு உணர்த்தும்.

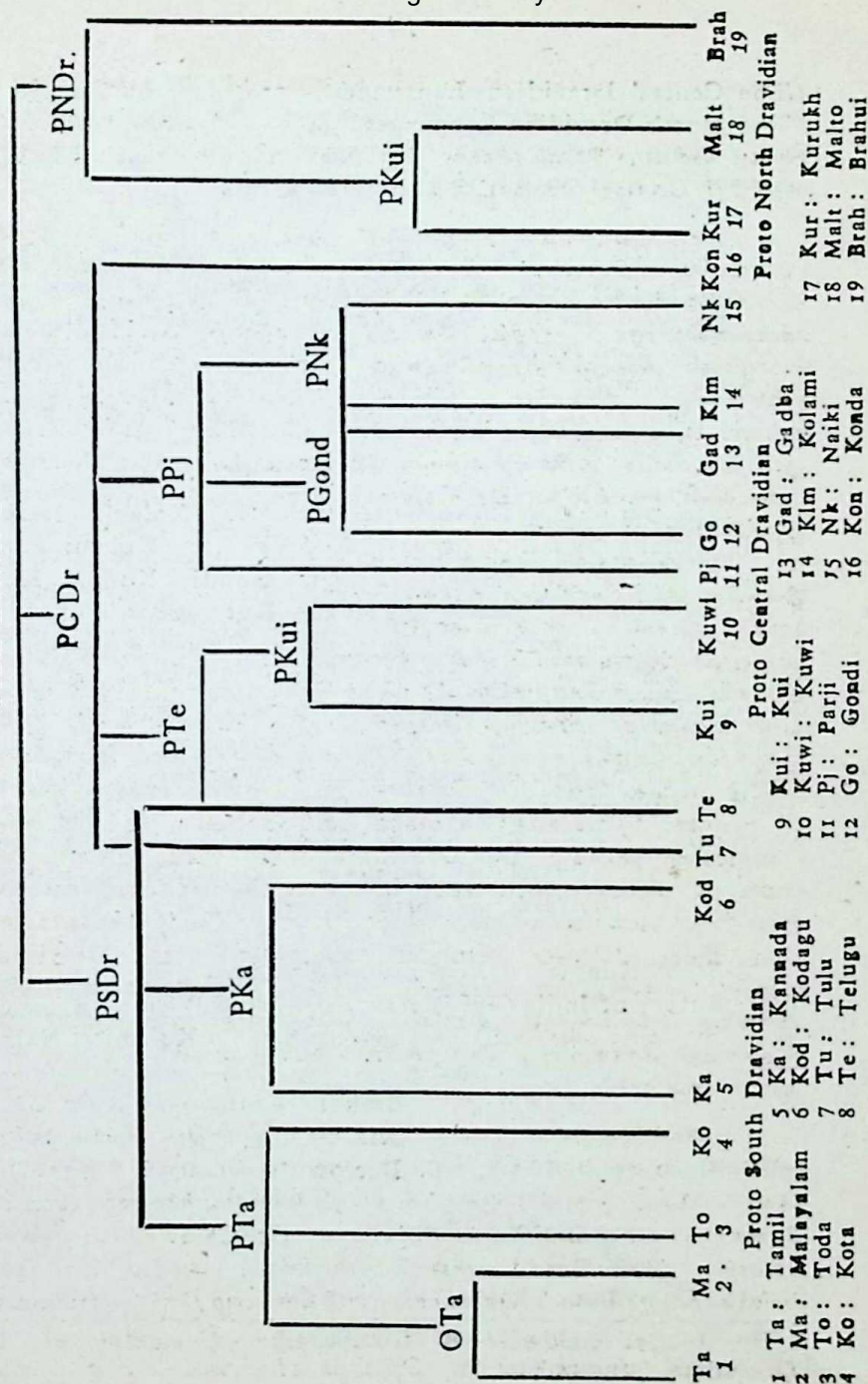
Dr. Caldwell தம்முடைய ஒப்பியன் மொழி இலக்கணத்தில் திராவிடப் பெருங்குழுவைச் சார்ந்த பண்படா மொழியினங்களைத் தனியே எடுத்துக்காட்டி, அவற்றை நிரலே விளக்குகின்றார். துதம், கோதம், கோண்டு, கந்தம் ஆகிய மொழிகள் திருத்தமற்றவையாய்க் (rude dialects) கொச்சைக் கிளைமொழி நிலையில் அமைந்து விளங்கினாலும், தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு ஆகிய பண்பட்ட மொழிகளைப் போல் தூயதிராவிடக் கிளை மொழிகள் (Essential Dravidian Dialects) என்பதின் ஐயமில்லை. Dr. Caldwell இராஜ்மஹால், ஓராபோன் ஆகிய இருமொழிகளையும் இவற்றிற்கு அடுத்த நிலையில் திராவிட மொழிகளாகக் கொள்ளலாம் என்பர். இதற்குக் காரணம் இவ்விரு மொழிகளிலும் காணப்பெறும் இடப்பெயர்கள் (Pronouns), முதல் நான்கு எண்ணுப் பெயர்கள் (the first four numerals) ஆகியவை போன்ற இன்றியமையா வேர்ச்சொற்களே திராவிட ஆடிச் சொற்களோடு (The Dravidian roots) ஒற்றுமையுடையனவாய் விளங்குகின்றன. பிற சொற்களோடு மற்ற குழுச் சொற்களும் கலந்துள்ள காரணத்தால் இவை திராவிடத் தோடு முழுத் தொடர்பு கொள்ள வழியில்லை எனக் கூறுவர். "I venture to classify Rajmahal and Oraon as in the main Dravidian, because the Dravidian roots they contain are roots of primary importance, including the pronouns and the first four numerals, from which it may fairly be inferred that these dialects belonged originally to the Dravidian family" ¹ என்று Dr. Caldwell குறிப்பிடுவர். இக்காரணத்தால் இவ்விரு மொழிகளும் திராவிட மொழிகளே என்றாலும், இக்குழுவைச் சார்ந்த பிற மொழிகளைப் போல் அல்லாமல் தூய்மை குறைந்தவையே.

அண்மைக்கால மொழி ஆய்வில் திராவிட மொழிகளின் நிலைகள் பெரு வளர்ச்சி பெற்று வருகலையும் நாம் காணலாம். மேலை நாட்டு மொழி வல்லார் Dr. Caldwell காட்டுமாறு இரு வகைப் பாகுபாடுகளைக் கொள்ளாமல் முன்றாகப் பகுப்பர். அவை முறையே தென் திராவிட மொழிகள் (The South Dravidian Languages), மத்திய திராவிட மொழிகள்

¹ Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 36.

"Genealogical Tree of the Language - Dravidian"

Proto Dravidian

(The Central Dravidian Languages), வட திராவிட மொழிகள் (The North Dravidian Languages) ஆகும். இவ்வாறு திராவிட மொழிகளின் நீர்மைகளைக் காட்டும் வழிமரபு ஒன்றினையும் தனியே கோடிட்டுக் காட்டுதலை நாம் உணரலாம்.

நாம் மேலே காட்டிய பன்னிரு மொழிகளைப் பற்றிய அறிவோடு, இன்றைய ஆக்கக் கருத்துக்களையும் இணைத்து ஒரு சேர ஆய்தலே நன்றும். தென் திராவிட மொழிகள் பேசப்பட்டு வந்த மானிலப்பரப்பினையும், அவற்றின் வரலாற்றையும் சுருங்கக் கண்டோம். மத்திய திராவிட மொழிகள் ஆந்திரா, ஒரிசா, மகாராட்டிரம், மத்திய மானிலம் ஆகியவற்றில் பேசப்பட்டு வருகின்றன.

இவற்றை இருவகைகளாகப் பிரிப்பர். Kolami, Naiki, Parji, Gadaba ஆகிய நான்கு மொழிகளையும் Kolami-Parji துணைப்பகுப்பில் அடக்குவர். Telugu, Gondi, Konda, Kui, Kuwi இவற்றைத் தனியே Telugu - Kui துணைப்பகுப்பில் கொள்வர். இவ்வொன்பது மொழிகளில் தெலுங்கு நீங்கலாக எஞ்சிய மொழிகள் திணை, பால், எண் நிலைகளில் ஒன்றிக் காணப்படுகின்றன ஒலியனியல், சொல்லுருபனியல் ஆகிய இருதுறைகளிலும் இம்மொழிகள் பெற்றுள்ள ஒற்றுமைக் கூறுகளாலும், இவை வழங்கும் நிலப்பரப்பினை அடியொற்றியும் தனியே எடுத்துக் காட்டுவார். தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய இலக்கணச் செறிவு மிக்க மொழிகளில் காணப்பெறும் திராவிடக் கூறுகள் இம்மொழிகளில் உள்ள மையை நாம் ஒப்பியல் அறிவால் உணர முடிகிறது.

Sten Konow என்பவரால் தொகுக்கப் பெற்ற Linguistic Survey of India (1906) என்பது திராவிட மொழித்துறை ஆய்வில் ஒரு மைல்கல்லாக அமைந்தது. Kolami, Naiki என்னும் இருமொழிகளை அஃது இப்பகுப்புக்களுள் கொணர்ந்த பெருமையைப் பெற்றது. Brahui மொழியைத் திராவிட மொழியாகக் கருதும் நிலை அப்பொழுதுதான் அமைந்தது. Jules Bloch என்பவரும், T. Burrow என்பவரும் திராவிட மொழியாய்வில் புதிய பகுப்பை உருவாகியுள்ளனர் எனல் மிகையாகாது. இவ்வறிவு வளர்ச்சியால் Dr. Caldwell அவர்கள் காட்டிய இருவகைப் பாகுபாடுகள் நீங்கி, மேலே காட்டிய வாறு முன்ருவகைப் புதிய பாகுபாடுகள் எழ நேர்ந்தமையைக் காணலாம். ஆனாலும் மத்திய, வட திராவிட மொழிகளைப் பற்றிய நிறைவான அறிவு தெளிவாகக் கிடைக்கப் பெருமை

பேரிழப்பே. எனினும் காலப் போக்கில் திராவிட் மொழிகளைப் பற்றிய முழுமையான கருத்துக் கண்ணோட்டம் மலர்தல் உண்மையே. பேராசிரியர்கள் T. Burrow, M. B. Emancu இவர்களின் அயரா உழைப்பால் உருவான 'A Dravidian Etymological Dictionary' திராவிட் மொழிகளின் சீரிய வளர்ச்சியிலே அமைந்து வரும் ஒன்றிப்பு நிலைகளை நன்கு எடுத்துக் காட்டும். இப்பகுப்பில் அமைந்து வரும் பல்வேறு மொழிகளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி நூல்கள் அண்மைக் கால நாட்களில் வெளிவருதலை நாம் காணலாம். வட திராவிட் மொழிகளைப் பற்றிய கருத்துக்களை நாம் மேலே ஒருவாறு சுருங்கக் கண்டோம். இவ்வாறு மொழியியல் துறையில் திராவிடப் பழமையின் சீரிய மாண்புக்கு அனைத்து மொழிகளும் ஆற்றியுள்ள பொதுமைக் கூறுகள் நம் அறிவுக்கு விருந்தாகவே ஒளிர்ந்தலைக் காண்க.

21. 'திராவிட மொழிகள் இணைகின்ற வகை'. The Affiliation of Dravidian Languages.

உலக மொழிக் குடும்பங்களைத் தனிமொழி (Isolative) என்றும், ஒட்டு மொழி (Agglutinating) என்றும், உட்ரிணைப்பு மொழி (Inflexional) என்றும் மூலகையாகப் பாகுபாடுத்துவர். இப் பாகுபாடுகளுள் திராவிட மொழியினம் ஒட்டு மொழி வகையைச் சார்ந்தது என்பதைத் தக்க காரணங்களால் மொழி நூலார் விளக்குவர். திணை, பால், எண், இடம், காலம் போன்ற இலக்கண நீர்மைகள் நம் திராவிட மொழிகளில் பெயர் (அல்லது) வினையடியைச் சார்ந்து பின்னடைகளாக (Post-Positional Suffixes) ஒட்டப்படுகின்றன. மேனாட்டு மொழி வல்லார் இம் மொழியினத்தைத் தனியாகக் கொள்ளாமல் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழியினத்தின் சிளைமொழி இனமாகக் கருதுவர். கடந்த நூற்றாண்டில் இக் கொள்கை மறுக்கப்பட்டு, திராவிட மொழிகள் வடமொழியினின்றும் தோன்றியவை என அறிஞர் Colebrooke, Wilkins, Carey ஆகியவர்களால் கூறப்பட்டது. இதற்குக் காரணம் மொழிப் புலமை மிக்க வட மொழியாளர் எல்லாச் சொற்களையும் வட மொழி மூலத்தினின்றும் வந்தவை என்று காட்டியமையே. இக் கருத்தைத் தலைமையாகக் கொண்டு மேலே கண்ட மொழியியல் ஆசிரியர்கள் தவறான கொள்கைக்கு இடந்தந்தனர். "The supposition of the derivation of the Dravidian Languages from Sanskrit, though entertained in the past generation by a Colebrooke, a Carey, and a Wilkins is now known to be entirely destitute of foundation"¹ என்பர் Dr Caldwell. ஒப்பியன் மொழியிலக்கணம் அமைப்பு போர், தனிப்பட்ட மொழிக் குடும்பத்தின் உயிர்நாடியான அடிப் படை வேர்ச் சொற்களையும் (fundamental roots), இலக்கண அமைப்பையும் (grammatical structure) ஒப்பு நோக்கி உண்மை நிலையை ஆராய்தல் வேண்டும். Dr Caldwell இவ்வுண்மைக்கு இடந்தந்து, திராவிட மொழியினத்தைத் தனிக்குடும்பமாகக் காண்பதில் வேற்றி காண்கின்றார். அன்றியும், வட நூல் வாணர்கள் காட்டும் சில சொற்களை எடுத்துக்காட்டி, அவற்றின் அடிச்சொற்கள் வடமொழிப் பொருளை உணர்த்தா என்றும், சொற்பொருள் சிறப்போடும் (semantic value), மொழியியல் வழக்கோடும் (occurrences) அச்சொற்கள் திராவிடச் சொற்களே என்ற உண்மையை நிலைநாட்டுகின்றார்.

¹ Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 42.

(1) நம் மொழிகளில் “அடவி” என்ற சொல் “அட்” ($\sqrt{at}$) என்ற வினையடியாகத் தோன்றி ‘அடர்த்தி’ப் (nearness) பொருளை உணர்த்தும். வடமொழியில் அவ்வடிச் சொல்லுக்குப் பொருள் ‘அலைந்து திரிதல்’ (to roam or to wander) என்பதாம். தமிழில் ‘அடர்’ என்ற சொல் வழங்குவதோடு, ‘கேள் + வி’ > ‘கேள்வி’ என்றாதல் போல, ‘அடவி’ என்ற சொல்லும் ஆகியிருத்தல் வேண்டும் எனக் காட்டுவர். இச் சொற்பொருள் நிர்மையால் ‘அடவி’ என்ற சொல் திராவிடச் சொல்லே.

(2) அடுத்து, ‘அண்’ ($\sqrt{an}$) என்ற வினையடியைக் கொண்டு ஒலித்தல் (to sound) என்ற பொருளில் ‘ஆணி’ என்ற சொல் அமைந்ததாக வடநூலார் காட்டுவர். வண்டி உருளையில் பூட்டப்பட்ட ஆணி எக்காலத்தும் ஒலி எழுப்புகல் இல்லை. அன்றியும், ‘அண்’ என்ற வினையடியாக ‘அணை’, ‘அணி’, ‘அணவு’, ‘அணு’ எனப் பொருள் பொதிந்த சொற்கள் நம் மொழிகளில் மிகுதியாகக் காணப்படுவதால், ‘ஆணி’ என்பது வடசொல் நிர்மையுடையது அன்று.

(3) ‘குளம்’ என்ற சொல்லைக் காட்டி வட மொழி வாணர்கள் ‘குல’ என்ற வேர்ச்சொல் அடியாகப் பிறந்தது என்பர். அவ்வேர்ச் சொல்லுக்குரிய பொருள் ‘முடிமறைத்தல்’ (to cover) என்பதாம். இச் சொற்பொருள் வழக்கில் அமைவது பெருவிந்தையே. ‘குளி’ என்ற ஏவல் வினையடியாகவோ (imperative verb), ‘குளு’ (kulu) என்ற பண்படியாகவோ (quality base) ‘குளம்’ என்ற சொல் உருவாகியிருத்தல் வேண்டுமென்பதே உண்மை. இச் சொற்பொருட் சிறப்போடு திராவிட மொழிகளில் இச் சொல் பெருவழக்காகக் காணப்படுகின்றது. தமிழ், மலையாளத்தில் ‘குளம்’ என்றும், தெலுங்கில் ‘கொலனு’ என்றும் இருத்தலை நோக்குக. இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழியினங்களுள் வடமொழி நீங்கலாக எஞ்சியவற்றுள் ‘குல’ என்ற சொல்லாட்சியே இல்லை. இக்காரணத்தால் ‘குளம்’ என்பதும் தமிழ்ச் சொல்லே.

(4) இனி, ‘நிர்’ என்ற சொல்லினை வடசொல்லாகக் காட்டுவர். அச்சொல் ‘நி’ என்ற சொல்லடியாகப் பிறந்திருக்க வேண்டும். அதற்குரிய வடமொழிப் பொருளோ ‘வழிப்படுத்து’ (அல்லது) ‘காட்டு’ (to guide or to direct) என்பதாம். இவ்வாறு பொருள் கொண்டு வட மொழிவாணர் பழங்கால

மக்களின் வாழ்வு கீரோட்டத்தினால் வழிப்படுத்தப்பட்டது என்பர். இக் கருத்து பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றவில்லை. Dr. Caldwell அவர்களும் 'நேர்' என்ற சொல்லடியாகப் பிறந்ததே 'நீர்' என்பர் (to be straight or to be level). இக்கருத்தும் நம்மவர் புலமையால் மறுக்கப்படுகின்றது. வட மொழியில் 'நீர்' என்ற சொல்லை 'ஜலா' என்ற சொல்லாலும் வழங்குவர். தமிழ் மொழியுள் 'நீர்' என்ற சொல்லோடு 'புனல்' என்ற சொல்லும் வழக்காற்றில் உள்ளது. தெலுங்கு மொழியில் 'நீரு' என்ற ஒருமை வடிவமும், பன்மையாக 'நீரு' அல்லது 'நீளூ' என்ற வடிவமும் காணப்படுகின்றன. மலையாளத்தில் 'நீரு' என்ற வடிவம் அல்லாமல் 'வெள்ளம்' என்ற சொல்லாட்சியும் காணப்படுகின்றது. கன்னடத்தில் 'நீரு' என்பதும், பண்படுத்தப் பெறா Gōnd மொழியில் 'நர்' (īr) என்பதும், Brahui மொழியில் 'தீர்' (dīr) என்பதும் காணப்படுகின்றன. 'நீர்மை' என்ற பண்படியாக 'நீர்' என்ற சொல் தோன்றியிருக்க வேண்டும் எனக் கொண்டு அது திராவிடச் சொல்லே எனத் துணியலாம்.

(5) 'மீன்' என்னும் அழகு தமிழ்ச் சொல்லை வடமொழி வாணர்கள் மிக வேடிக்கையாகப் பொருள் கொள்வர். 'மீ' என்ற வட மொழி வினையடிக்குரிய பொருள் 'துன்புறுத்து' (to hurt) என்பதாம். இதனை Dr. Caldwell 'விரிந்தையான அடிச் சொல்' (fancied root) எனக் காட்டுவர். இச்சொற்பொருளோ அறிவுக்குப் பொருந்தா வண்ணம் ஒளியுள்ள கண்களை மறைக்கும். தன் ஒளியால் சிறப்புறும் உயிர் வகையை 'மீன்' என வழங்கியது நம்மவர் பழமை வழக்கு. 'மின்' (min) என்ற திராவிட அடிச் சொல் அடிப்படையாக 'மீன்' என்ற சொல் நிறைபொருளைத் தரும். Rajmahal மொழியில் 'மீன்' எனவும், Gōnd மொழியில் 'mīnt' எனவும் வழங்கப்படுகின்றன. இவையன்றியும், இச் சொல்லோடு இடையுறவு கொண்டு ஓரினத் தொடர்பாக (collateral formations) 'மின்னல்', 'மின்மினி' என்ற சொற்கள் வழக்கத்திலிருக்கின்றன. நீரில் மீனின் ஒளியைக் கண்டு பழகியோர் வானிலுள்ள மீன்களைக் கண்டு வேறு பெயரிடாமல் 'விண்மீன்', 'வான்மீன்' என்று வழங்குதல் காண்க. இவ்வாறு அறிவேடு ஒன்றிய நிலையில் சொல்லும் பொருளும் இணைந்து நின்றல் திராவிட மொழியினத்துக்குரிய தனிப்பட்ட நிலையாம்.

தொன்மை இலக்கணமும் வடசொற்களை ஏற்கின்ற முறையை உணர்த்துகின்றன. திராவிட மொழிகள்

ஒவ்வொன்றிலும் தமிழர்-வடவர் தொடர்பு காரணமாக ஓரள விற்கு வட மொழிச் சொற்கள் 'தற்பாவமா'களும், 'தற்சமமா'களும் கலந்திருத்தல் உண்மையே. ஆனால், அம்மொழிகளில் வட மொழிக்கலப்பில்லாத சொற்களும், மரபு மொழிகளும் பல இருந்தன என்பதையும், அவையே அம் மொழியின் சிறப்பியல்புகள் என்பதையும், அவற்றிலே தான் அவ்வம் மொழிகளின் தனிப்பட்ட உயிர்நிலை அமைந்து கிடந்தது என்பதையும் வட மொழி வாணர்களோ, அவரை நம்பிய மேனாட்டு மொழி ஆய்வாளர்களோ கண்டறிந்து கொள்ளாமை பேரிழப்பே. இக்காரணத்தால் வடமொழியிலிருந்து திராவிடமொழிகள் பிறந்திருக்க வேண்டும் என்ற பழங்கொள்கை ஏற்றுக் கொள்த தக்கதாக இல்லை. ஒப்பிலக்கணத்தின் உண்மைகளைக் தெரிந்த எவரும் திராவிட மொழிகளின் இலக்கண அமைதியையும், சொற்றொகுதியையும் நன்கு தெரிந்து இத்தகைய முடிவிற்கு வாரார் என்பது உண்மை. Dr Caldwell இத்தகைய சான்று களைக் காட்டிய பின்னர் தக்க காரணங்களை விதி மரபாக வைத்துத் திராவிட மொழிகள் வட மொழியினின்றும் வேறா னவை என்பதை உணர்த்துகின்றார்.

(1) திராவிட மொழிகளில் வடமொழிச் சார்பில்லாத தனிப்பகுதி வடமொழிச் சார்புள்ள பகுதியினும் மிகமிக விரிந்தது ஒன்று. (The non-Sanskritic portion of the Dravidian languages was very greatly excess of the Sanskrit).

(2) ஒரு மொழியின் உயிர் நிலைகள் (living spirit of a language) எனக் கருதப்படுகின்ற இடப் பெயர்கள் (pronouns), எண்ணுப் பெயர்கள் (numerals), வினைத் திரிபுகள், பெயர்த் திரிபுகள் (the verbal and nominal inflexions) என்பவற்றை நன்கு காணின் இருவகை மொழிக் குடும்பங்களுக்கு இடையே காணப்படும் வேறுபாடு நன்கு வெளிப்படும். இவையன்றி, திராவிட மொழியின் சொற்றொடரமைப்பு முறை (Syntactic arrangement) வட மொழியினின்றும் முற்றிலும் மாறுபட்ட தொன்று. இவ்வமைப்பில் இரு குடும்பங்களின் இலக்கணக் கூறுகள் வேறுபட்டுள்ள தன்மையையும் நாம் அறிதல் வேண்டும்.

(3) திராவிட மொழிகளில் வெளியிடப்பெற்ற சில அகராதிகள் வட மொழிச் சொற்களையும் கொண்டு விளங்கு கின்றன. ஆனால், இலக்கிய நிலையில் சொற்களை ஆராயுங்கூடல் வட சொற்கள் அல்லாத திராவிடச் சொற்களைக் கொண்ட அமைப்பில் அவ்வகராதிகள் தோன்றாமையே வேறுபட்ட

கொள்கைகளுக்கு இடந்தரலாயிற்று. (True Dravidian words are placed by native grammarians).

(4) ஒப்பியன் மொழிப் படிப்பில் பிறமொழிச் சொற்களை அறவே தவிர்த்து ஆராய்கின்ற முறை Colebrooke முதலானோரால் பின்பற்றப்படவில்லை. இச் சொற்கள் வடமொழியினின்றும் மக்கள் கலப்புக் காரணமாகக் கடன் வாங்கப்பட்டமையாதலாலும், அவ்வாறு அமைந்த பிறமொழிச் சொற்கள் தூய திராவிடச் சொற்களினின்றும் மாறுபட்டவையாதலாலும் இக்கருத்து மொழி நூலார்க்கு உண்மைக் கூற்றை மறைக்கத் துணை புரிந்தன.

(5) திராவிட மொழிக் குடும்பத்திலேயே பண்படுத்தப் பெறா மொழியினங்களுள் வடமொழிச் சார்பில்லாத சில மொழிகள் அக்காலத்தில் இருந்தமையை மொழியாய்வாளர் அறிந்திலர். வடமொழிவாணர்களும், மேனாட்டாரும் இந்நிலையை ஆராயாமல் ஒரு முகமாக ஒத்துகின்றது மொழியியல் உண்மையை மறைத்து விட்டது.

(6) நம் திராவிடக் குடும்பங்களுள் காணப்படும் சில நிலைகள் நமக்குத் தெளிந்த உண்மையை வலியுறுத்துவன. பிற மொழிச் சொற்கள் தாமே வந்தவையல்ல. மொழி வழக்கில் ஈடுபடுவோர் அவைகளை அறவே நீக்கி வழங்கவும் கூடும். தமிழ் நீங்கலாக அமைந்த பிற திராவிட மொழிகள் காலப்போக்கில் பல் வேறுபட்ட கருத்துக்களுக்கு இடந்தந்து வளர்ந்த காரணத்தால் வட மொழிச் சொற்களை ஏற்றன. நன்கு ஊறிய சொற்களை அறவே விலக்கித் தம் மொழிகளை வழங்குதல் என்பது அம்மொழி மக்களுக்குப் பெருந்துன்பமாக அமையும். இப்பண்பட்ட மொழிகளும் சிறப்பான முயற்சியை மேற்கொண்டால் அப்போர்வையை நீக்கித் தனித்து உலவமுடியும். தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய இம்மொழிகள் இவ்வகையில் முழுமையான பயனைக் காணுதல் அரிது. ஆனால், நம் செந்தமிழ் வட சொற்களை அறவே அகற்றித் தனித்தியங்கும் ஆற்றல் பெற்றதோடல்லாமல், வடமொழித் தொடர்பின்றிக் தனித்து நின்று மிகவும் மேம்பட்டு விளங்குகின்ற ஆற்றல் வாய்ந்தது என்பதை Dr Caldwell, "Tamil, the most highly cultivated ab intra of all Dravidian idoms, can dispense with its Sanskrit altogether, if need be, and not only stand alone, but flourish without its aid" ² என்று அழகுற

² Dr. Caldwell. -A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 45.

உணர்த்துவர். இத்தமிழ் இலக்கியங்களின் பெரும்பாலான நூல்களுள் வட சொல்லாட்சி மிகமிகக் குறைவாகக் காணப்படுகின்ற தன்மை ஈண்டு எண்ணுதற்குரியது.

(7) ஒரு நாட்டு மொழியின் உண்மையான சில வடிவங்கள் உள்நாட்டுச் சிற்றுார்களிலும், நாட்டுப் புறங்களிலும் வாழ்கின்ற மக்களின் சொற்களில் மிகுதியாகக் காணப்படும். நகர்ப்புற நாகரிகத்திற்கு அடிமையாகாமல் வாழ்கின்ற காரணத்தினால் இன்றைய சிற்றுார்களில் 'சோறு', 'நீர்', 'பாடு' என்ற வடிவங்கள் அழகுறக் காணப்படுகின்றன. இச்சொற்களே நகர்ப்புற நாகரிகத்தில் ஆடம்பர நிலை பெற்றுச் 'சாதம்', 'ஜலம்' 'பிரச்சனை' என்று இருத்தல் நம்மவர் குறைபாடே. இக் காரணத்தால் ஒருமொழியின் தொன்மைச் சிறப்பு அம்மொழியின் தொன்மைச் செய்யுட்களிலும், பழமையில் ஊறி வாழும் மக்களின் பேச்சு வழக்கிலும் காணப்படும் என்ற உண்மையை நாம் போற்றுதல் நன்று. "The ancient or classical Tamil language, called (செந்தமிழ்) 'Centamil', in which nearly all the literature has been written, contains exceedingly little Sanskrit; and differs from the colloquial dialect..."³ என்பார் Dr. Caldwell.

(9) இருமொழிக் குடும்பங்களை நன்கு ஆராயக் கூடிய மொழிவல்லார் அவற்றையே காணப்பெறும் ஒற்றுமை, வேற்றுமைக் கூறுகளை அறிந்து கொள்ள அம்மொழிகளின் இலக்கண அமைப்பை (Grammatical Structure) நன்கு ஒப்பிட்டு ஆராய்தல் வேண்டும். இவ்வகையில் நம் திராவிட இலக்கணக் கூறு வட மொழியினின்றும் மிகமிக வேறுபட்டது என உணரலாம்.

Dr. Caldwell தம்முடைய ஒப்பியன் மொழி நூலில் Colebrooke முதலான அறிஞர்களின் கூற்றை அறவே மறுத்துத் திராவிட மொழியினத்தைத் தனி இனமாகக்காட்டி உண்மையை வெளிப்படுத்துகின்றார். உலகப் பெருமொழியாம் ஆங்கிலம் இன்று இலத்தீன் மொழியின் துணையை விலக்கித் தனித்தியங்க இயலாது. மாறாக, நம் தமிழோ வடமொழித் தொடர்பின்றித் தனித்து நின்று மிளிர் இயலும் எனல் மிகையன்றே!

22. 'திராவிடமொழிகளும் வடமொழியும்'. The Dravidian Languages and the Sanskrit.

ஒப்பியன் மொழி இலக்கணத்தில் உண்மைக் கூறுகளை வைத்துத் திராவிட மொழிகளையும் வடமொழியையும் இரு வேறு பட்ட குடும்பங்கள் என்பதனை Dr. Caldwell அழகுறக் காட்டினர். அக்காரணங்களுள் இறுதியாகச் சொல்லப் பெறும் இலக்கண அமைப்பு எனும் கூறு மொழிப் படிப்பின் உயிர்காடியாக இயங்க வல்லது. உலக வழக்கைக் காட்டிலும் ஏட்டு வழக்கில் பண்பட்ட நிலைகளே அமைதல் இயற்கை. பிறமொழிச் கருத்துக்கள் இடம் பெற்றாலும் மொழிச்சொற்கள் தனித்தன்மையை (individuality) இழந்து விடுவதில்லை. ஆகவே Dr. Caldwell காட்டும் இலக்கண வேற்றுமைக் கூறுகள் திராவிடப் பெருமொழியினை இன்றளவும் தனிக் குடும்பமாக விளக்கம் பெறச் செய்தன.

(1) இருதிணை, ஐம்பால் என்ற இலக்கணப் பகுதி நம் திராவிட மொழிகளில் காணப்பெறும் பண்பட்ட நிலையாம். உயிரற்ற பொருள்கள் மட்டுமன்றிப் பகுத்தறிவற்ற உயிர்களும் நம் மொழிகளில் அஃறிணையாகவே மதிக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய உயர்ந்த பாகுபாட்டிற்கு அடிப்படை நம் பகுத்தறிவோடு ஒன்றிய நாகரிகமாம். அஃறிணை உயிர்களுள் விலங்கினங்களில் ஆண், பெண் பாகுபாடுகளைச் சொல்லளவில் காணலாம். 'கடுவன்-மந்த' என்றும், 'எருது-பசு' என்றும், 'கன்று-பிடி' என்றும், 'சேவல் - பெடை' என்றும் அஃறிணை உயிர்களில் தனிப்பட்ட சொற்கள் ஆண் இனத்தையும், பெண் இனத்தையும் குறிக்கின்ற மரபைத் தமிழில் காணலாம். இச் சொற்களைச் சொல்லளவில் மட்டும் கொண்டு அஃறிணை வினை முடிபையே (Neuter suffixes) வைத்து நாம் சொற்றொடரை அமைக்கின்றோம். தனித்த சொற்கள் இல்லா நிலையில் ஆண், பெண் என்ற சொற்களைப் பொருளுக்கு முன்னடையாக (Prefixes) கூட்டி வழங்குகின்றோம். நாம் அஃறிணை நிலையில் ஆண்பால், பெண்பால் உணர்த்தும் விசுதிகளைச் சொற்களோடு சேர்ப்பது மில்லை. ஆனால், இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளிலும், வட மொழியிலும் இத்தகைய பண்பட்ட அமைப்பைக் காண இயலாது. பகுத்தறிவற்ற பொருள்களையும், உயிரற்ற பொருள்களையும், நுண்பொருள்களையும் உயர்திணையாகக் கருதி ஆண்பால், பெண்பால் என்ற பாகுபாட்டினை மேலாண்டு மொழிவல்லார்தம் மொழிகளில் செய்வர். வடமொழியில் காணப்பெறும் பால்

பாகுபாடு மிகச் செயற்கையாக அமைந்து கற்பனை உணர்வோடு விளங்குதல் ஒரு பெருவிந்தையே. வடமொழியில் 'danda' (stick) என்ற அஃறிணைப் பொருள் ஆண்பாலையுணர்த்தும். 'sila' (stone) என்பது பெண்பாலையும் 'khara' (hand) என்பது ஆண்பாலையும் உணர்த்தும். ஒரே விசுவாசத்தோடு இச்சொற்கள் மூன்றும் நல்ல பாகுபாட்டில் இடம் பெறாமல் பெருங் குழப்பங்களைத் தருதலைக் காண்க. இதற்கு மேலாகப் பகுத்தறிவு சான்ற உயர் திணைப்பொருள் விந்தையான நிலையில் பாற்பாகுபாடு பெறுதலைக் கீழே காண்க. வடமொழியில் 'மனைவி' என்ற சொல்லைக் குறிக்க மூன்று சொற்கள் காணப்படுகின்றன. 'Bhāryā' என்ற சொல் பெண்பாலிலும், 'Dhara' என்ற சொல் ஆண்பாலிலும், 'Ghalatrā' என்ற சொல் அலிப்பாலிலும் வழங்குதல் மிகமிக விந்தையாம். இப்பாற்பாகுபாடு ஒன்றே வடமொழியை வேறுபடுத்தித் திராவிட மொழிகளின் சிறப்பை நன்கு காட்டவல்ல சான்றாக அமையும். "This (Tamil) rule presents a marked contrast to the rules respecting gender which we find in the vivid and highly imaginative Sanskrit, and in the other Indo-European languages, but it accords with the usage of the languages of the Scythian group"¹ என்றும் Dr. Caldwell கருத்தினை நோக்குக.

(2) திராவிட மொழிகளில் வேற்றுமையுருபுகள் (case terminations) தனிச் சொற்களாக நின்று பெயர்கள் வேற்றுமை ஏற்கும் பொழுது எளிதில் பிரிக்கக் கூடிய பின்னடைகளாக (post-positions) இணைக்கப்பெறும். அப்பெயர்கள் விசுவாசத்தோடு உரு மாறுவதில்லை. வேற்றுமையுருபுகளுள் ஆறும் வேற்றுமை நீங்கலாக, எஞ்சியவற்றுள் ஒருமை, பன்மை என்ற வேறுபாடுகள் இன்மையை அறிக. பெயர் ஒருமையாக இருந்தால் நேரிடையாக உருபுகள் சேர்கின்றன. பன்மை எனின் பெயரோடு பன்மை விசுவாசத்தோடு புணர்ந்து பின் உருபுகளை ஏற்கும். [(i) Noun+case-sign; (ii) Noun+plural suffix+case sign.] ஆறும் வேற்றுமையில் வருஞ் சொல்லின் எண்களுக்கு ஏற்ப 'அது' என்ற ஒருமை வடிவமும், 'அ' என்ற பன்மை வடிவமும் உருபுகளாக விளங்குகின்றன. இவ்வாறு உருபுகளில் ஒருமை, பன்மை என்ற வேறுபாடுகள் காணப்படாமலிருக்க, வடமொழி

¹ Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 49.

யிலோ ஒருமை, பன்மை இரண்டிற்கும் வேறுவேறு உருபுகள் உள்ளன. இஃதன்றியும் அவ்வுருபுகள் பெயர்ச் சொற்களினின்றும் பிரிக்க முடியாமல் பிணைந்து நிற்கின்றன.

(3) திராவிட மொழிகளில் அஃறிணைப் பெயர்களை வழங்குங்கால் ஒருமை, பன்மை என்ற இருநிலைகளை நாம் பெரும்பாலும் உணர்த்தாமலேயே வினை முடிபுகளை மட்டும் மாற்றி வழங்குகின்றோம். (The Dravidian neuter nouns are rarely pluralised). 'எருது ஓடிற்று', 'எருது ஓடின' என்றும், 'கண் திறந்தது', 'கண் திறந்தன' என்றும் வழங்கப்படுகின்ற பெயர்ச் சொற்கள் பன்மை விஞ்சியை ஏற்காமையைக்காண்க. இத்தகைய நிலைகளை இலக்கண நூலார் 'பால்பஃகா அஃறிணைப் பெயர்' எனும் பகுதியில் அடக்குவர். உலகமாதிரி கித மொழிபட்டனம்?

(4) திராவிட மொழிகள் பலவற்றிலும் நான்காம் வேற்றுமை உருபுகளாக இருப்பவை ku, ki, ge என்பன. இவ்வுருபுகள் ஐரோப்பியமொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த கிரேக்கம், இலத்தீன், பிரெஞ்சு, ஜெர்மன், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் காணப்படாத நிலை இலக்கண அமைப்பில் இரு மொழிக் குடும்பங்களுக்கிடையேயுள்ள வேற்றுமையை நன்கு உணர்த்தும்.

(5) இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழியினங்களில் முன்னுருபுகளாக (prepositions) விளக்கம் பெறுபவை, திராவிட மொழிகளில் பின்னடைகளாக (post-positions) அமையும். "to him" என்ற ஆங்கிலச் சொல்லில் காணப்படும் முன்னடையானது சொல்லுக்குப் புறம்பே நின்று தனிப்பட்ட நிலையில் விளங்குகின்றது. ஆனால், 'அவனுக்கு' என்ற தமிழ்ச்சொல் வடிவத்தில் சுட்டுப் பெயர் நான்கனுருபைப் பின்னடையாக ஏற்று இலக்கணச் சிறப்போடு விளங்குதல் காண்க.

(6) இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளிலும், வடமொழியிலும் பெயரடைச் சொற்கள் (adjectives) பெயர்ச் சொற்களைப் போலவே பால், எண், இடம் இவற்றை உணர்த்தும் சொற்களை ஏற்கின்றன. (The adjectives are declined like substantives and agree with the substantives to which they are conjoined in gender, number and case). ஆனால், திராவிட மொழிகளில் அவை பெயர்ச் சொற்களைப் போல எத்தகைய இடைச் சொற்களையும் ஏற்காமல் தனியே நின்று 'பெயரடை' என்ற தன்மையைச் சிறப்புறச் செய்யும். சான்றுக, 'அழகு முகம்' என்ற பெயரடைத் தொடரில் 'அழகு' என்ற சொல் உருபேற்காமல்

விளங்க, 'முகம்' என்ற சொல் முகத்தை என்று இரண்டனுருபு ஏற்றும், 'முகத்தன்' என்று பால்காட்டும் விகுதி ஏற்றும் வழங்கப்படுதல் நம் மொழியின் தனிச் சிறப்பாம். (Adj. form + noun + suffixes) ஆனால், வடமொழியில் "evil desires" எனப் பொருள் தந்து "pāpas kāmas" என்ற சொற்றொடர் உருபேற்கும் விகிதையைக் காணலாம். 'அம்' என்ற இரண்டனுருபை ('am'—II case-sign) ஏற்கின்ற பொழுது பெயரடையோடும், பெயரோடும் அவ்வுருபு புணர்ந்து 'pāpam kāmam (pāpa + am > a + a > a; kama + am - a + a > a) என நிற்கும். இவ்வாறே பிற வேற்றுமையுருபுகளும் இவ்விருவகைச் சொற்களோடும் புணர்ந்து ஆங்குக் காணப் பெறுதல் அம்மொழியின் வழக்காம்.

(7) (i) திராவிட மொழிகளில் பெயரடை (adjectives) என்ற பிரிவு உண்மையில் இல்லை. இம்மொழிகள் பல்வேறு வகைகளில் பெயரடை வடிவங்களை ஏற்று விளங்கும். முற்றின் எச்சம் பெயரெச்சம் என்ற நிலையில் அமைந்து பெயரைத் தழுவி நின்றல் ஒருவகை வழக்கு.

(எ.டு.) 'உயர்ந்த மரம்'—(Relative participle + Noun)

(ii) வினையடியானது பெயருக்கு முன்னால் நின்று பெயரடையாக வழங்கப் பெறுதலும் ஒருவகை.

(எ.டு.) ஊறுகாய். —(Verbal root + Noun)

(iii) பண்புப் பெயரின் அடிச்சொல் நின்று பெயரெச்ச விகுதி புணர்ந்து பெயரைத் தழுவி நிற்கும்.

(எ.டு.) கல்ல மகன்—(Quality base + Relative participle suffix + Noun)

(iv) பண்புப் பெயர்கள் பெயர் உரிச்சொல் விகுதியாகிய 'ஆன' என்பதனை ஏற்றுப் பெயரைத்தழுவி நின்றலும் ஒரு வகை.

(எ.டு.) சிவப்பான ஆடை—(Quality noun + ஆன + Noun).

(v) தொழிற்பெயர் நின்று 'ஆன' என்ற சொல் புணர்ந்து பெயரைத் தழுவி நிற்கும்.

(எ.டு.) உயர்வான மரம் (Verbal noun + ஆன + Noun)
இத்தகைய பாகுபாடுகள் வடமொழியில் காணப்படுவதில்லை.

(8) திராவிட மொழிகளில் தன்மைப் பன்மையை நாம் இருவகை நிலைகளாகக் காண்கின்றோம். முன்னிலையை உட்படுத்தியும், முன்னிலையை உட்படுத்தாமலும் வழங்குகின்ற இருவகை வழக்குகள் தனிச்சிறப்புடையனவாய் விளங்குகின்றன. 'நாம் வந்தோம்' என்ற சொல்லாட்சியில் முன்னிலையை இணைத்துக் கூறும் நிலையைக் காணலாம். இதனை Dr. Caldwell, 'First person inclusive plural' என்பர். இனி, 'யாம் வந்தோம்' என்ற சொல்லாட்சியில் முன்னிலையை விடுத்துக் கூறுகின்ற நிலையைக் காணலாம். இதனை 'First person exclusive plural' எனலாம் ('நீ போயாங்களும் நீர் நெறிப் படர்குதும்' — சிலம்பு.) வட மொழியிலும், இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழியிலும் இத்தகைய நிலையை நாம் காண இயலாது. வட மொழியில் ஒருமை, பன்மை என்ற வடிவம் நீங்கலாக இருமை (Dual) என்ற அமைப்பும் காணப்படுகின்றது. "The existence of two pronouns of the first person plural, one of which includes, the other excludes the partly addressed, is a peculiarity of the Dravidian dialects as of many of the Scythian languages; but is unknown to Sanskrit and the languages of the Indo-European family" என்பார் Dr. Caldwell.

(9) Dr. Caldwell கருத்தின்படி திராவிட மொழிகளில் செயப்பாட்டு வினை என்ற அமைப்புக்குத் தனி வடிவம் இல்லை. (The Dravidian languages are destitute of passive voice.) ஆனால், தொன்மை இலக்கியங்களைக் காணுகின்ற பொழுது செயப்பாட்டு வினைக்கு எனத் தனி வடிவம் இல்லாவிட்டாலும் சில துணைவினைகள் வாயிலாகச் செயப்பாட்டுப் பொருளை உணர்த்தும் பான்மையைக் காணலாம். இத்துணை வினைகள் (auxiliary verbs) வினைப்பகுதியோடு இணைந்து தம் நிலையால் செயப்பாட்டுப் பொருளை உணர்த்தும் தன்மையைப் பெறுகின்றன. 'படு', 'உறு', 'உண்' என்னும் துணைவினைகள் இப் பொருளைத் தருவனவாம் (எ. டு.) 'தீருக்குறள் திருவள்ளுவரால் இயற்றப் பெற்றது'. 'வினைப்பயன் உண்ணுங்காலை' எனும் சிலம்பின் அடிகள் 'உண்ணப்படும்பொழுது' என்ற செயப்பாட்டுப் பொருளை சுண்டு உணர்த்தும். Dr. Caldwell, 'To suffer' எனப் பொருள் கொண்ட துணைவினைகளை சுண்டுக் காட்டுவர்.

(10) திராவிட மொழிகளில் ஐரோப்பிய மொழிகளைப் போல இணைப்பு இடைச்சொற்களை (conjunctions) நாம்

² Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 50

பயன்படுத்துவதில்லை ஆனால், 'செய்து' எனும் வாய்பாட்டில் அமைந்த வினையெச்சங்கள் (Verbal participles) தொடர்ந்து வந்து அப்பொருளைத் தரும். (எ.டு.) 'அவன் வந்து சென்றான்'. இனி, திராவிட மொழிகளில் வினையெச்சங்கள் அடுக்கி வருதல் தனிப்பட்ட வழக்காகக் காணப்பெறுகிறது. இந்நிலை சித்தியக் கூறேடு தொடர்புடையதாயிருந்து திராவிட மொழியின் நீர்மையை விளக்குகின்றது. (Continuative participles for conjunctions.)

(11) இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளில் இணைப்பு இடப் பெயர் (Relative pronoun) காணப்படுகிறது. திராவிட மொழிகளில் அத்தகைய பிரிவு அமையாததோடன்றி இணைப்பு இடப் பெயரின் இடத்தில் பெயரெச்சமும் (Relative participle), வினையாலணையும் பெயரும் (Participial noun) உள்ளன. 'A man who came' என்ற ஆங்கிலச் சொற்றொடரை நம் மொழியில் வழங்குமிடத்து 'வந்த மனிதன்' என்று பெயரெச்சமாகவோ, 'வந்தவன்' என்று வினையாலணையும் பெயராகவோ நாம் வழங்குகின்றோம். இவ்வமைப்பில் காணப்படும் பெயரெச்சம் திராவிட மொழிகளுக்கேயுரிய தனித்த சிறப்பினைப் பெற்று விளங்குகிறது. இவ்வாறு பொருட் சிறப்புக் குன்றாமல் சொல்லும் பொருளும் இயைந்து நிற்கும் இயல்பு நம் மொழியின் மாண்பாகும்.

(12) திராவிட வினை வடிவங்கள் (Verbal forms) பொருளமைப்புக்கு ஏற்றவாறு உடன்பாடு (Affirmative), எதிர்மறை (Negative) என்னும் இருநிலைகளைக் கொண்டு இயங்கும். இவ்விரு பாகுபாடுகள் இம் மொழியில் இருத்தல் திராவிட மொழிகட்கும் வடமொழிக்கும் இடையேயுள்ள தலையாய வேற்றுமையை உணர்த்தும். திராவிட மொழிகளின் எதிர்மறை வடிவங்கள் (Negative forms) இருநிலைகளைக் கொண்டு அப்பொருளையுணர்த்தும். தனிச் சொற்களைச் சேர்த்து உணர்த்துவது மட்டுமன்றி எதிர்மறைப் பொருளை உணர்த்தும் இடைநிலையைச் சொற்களின் இடையே இணைத்தும் பொருளைத் தரும். 'ஆ' என்ற எதிர்மறை இடைநிலை (Negative particle), வினையடிக்கும் (Verbal root), பால் காட்டும் விகுதிக்கும் (Pronominal suffix) இடையே நின்று 'வாரான்' (வா+ஆ+ஆன். ற்-எழுத்துப்பேறு) என்பதைப் போன்ற வடிவங்களைப் பெறும். அடுத்து, 'இல்' என்ற சொல்லடியாகப் பிறந்த 'இல்லை' என்ற எதிர்மறைக் குறிப்பு வினைமுற்று உடன்பாட்டு வினையைச் சார்ந்து நின்று 'வருகின்றனில்லை' என்றோ, 'செய' எனும் வாய்பாட்டு வினையெச்சத்தோடு தொடர்ந்து நின்று

‘வினாக்கவில்லை’ என்றே எதிர்மறைப் பொருளை உணர்த்தும். இவ்வாறு வருகின்ற நிலைகள் திராவிட மொழிகளின் தனிச் சிறப்பாக அமையும்.

(13) மேலாக, ஒரு மொழியின் இலக்கண அமைப்பில் காணப்பெறும் சொற்றொடரமைதி (Syntax) அம் மொழிக் குடும்பத்தைப் பிற குடும்பங்களினின்றும் தனித்துக் காட்டும். திராவிட மொழிகளில் தழுவு தொடர்கள் தழுவப்பட்டுத் தொடர்களுக்குப் பின்னதாகவே வருகின்றன. ஆனால், இந்தோ-தாஹிரோப் பிய மொழியினங்களில் அவை பொதுவாக முன் வருகின்றன.

(i) ‘அழகு நிலா’ என்ற சொல்லில் ‘அழகு’ எனும் பெயரடை தழுவப்பட்டுத் தொடராக, ‘நிலா’ என்னும் பெயர் வடிவம் தழுவு தொடராக அமையும் (Adjective + Noun).

(ii) ‘நனி நன்று’ என்னும் உரிச் சொற்றொடரில் ‘நனி’ எனும் வினையடை (adverb) ‘நன்று’ எனும் குறிப்பு வினை முற்றைத் தழுவி நிற்கும். (Adverb + Verb).

(iii) ‘பயிற் ற தூல்’ எனும் இறந்தகாலப் பெயரெச்சத் தொடரில் ‘தூல்’ என்னும் பெயர் தழுவு தொடராக அமைந்துள்ளது (Relative participle + Noun).

(iv) ‘காணவில்லை’ என்னும் ‘செய்’ வென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சத் தொடரில் ‘இல்லை’ என்ற குறிப்பு வினை (ஆற்று தழுவு தொடராக அமைகிறது (Verbal Participle + Negative finite verb).

(v) ‘எனது உயிர்’ என்னும் ஆறாம் வேற்றுமை விரித் தொடரில் உருபேற்ற வடிவமாகிய ‘எனது’ என்பது தழுவப்பட்டுத் தொடராகவிருக்க ‘உயிர்’ என்பது தழுவு தொடராக விளங்குகிறது. இதுவே ‘எனக்கு மகள்’ என வருமொழி உயர் திணையாயின் ‘அது’ வென்னும் உருபுக்கு மாறாகக் ‘கு’ வ்வுருபு வந்து பொருந்தும் ‘மனக்கு நோய்’ எனும் தொடரில் ‘கு’ என்ற வேற்றுமையுருபு சொல்லுக்கு முன்னடையாக இல்லாமல் பின்னடையாகவே நின்று இரு சொற்களில் இணைந்த உறவைச் சிறப்புறக் காட்டும். இப்பின்னடைகளே திராவிட மொழியின் சிறப்பை நன்கு உணர்த்தவல்லவை.

(vi) ‘உயிர் கொடாது அங்குப் போகேன்’ எனும் சொற்றொடரில் ‘நான்’ எனும் தன்மைப் பெயர் ‘தோன்ற எழுவாயாக’

அமைந்திருக்கச் சொற்கள் பொருளமைதியோடு பொருந்தி நின்று இறுதியில் வினைமுற்றை ஏற்று முடியும்.

இவ்வாறு எழுவாய், பயனிலை (Subject-Predicate) அமைகின்ற அமைப்பு திராவிட மொழியின் சொற்றொடரமைதிக்குத் தக்க சான்றும். செய்யுளில் மட்டும் உணர்ச்சியின் வெளியீடாகச் சொற்கள் வருகின்ற பொழுதும், செயலுறுதியைத் திறம்படக் காட்டும்பொழுதும், வினை முற்றுக்கள் சொல் முதலில் வரும். (எ.டு.) 'கண்டேன் கற்பினுக்கணியைக் கண்களால்' -கம்பர். ஈற்றில் வருகின்ற வினைமுற்றே தழுவு தொடராக அமைதல் திராவிட மொழியின் தனி மாண்பாம். இங்கிலையில் காணப்பெறும் சொற்றொடர் நீர்மைகள் வடமொழியில் காணப்படுவதில்லை.

Dr. Caldwell தனிப்பட்ட கூறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சொல்லமைப்பு, சொற்றொடரமைதி முதலான முறைகளை வகையறாக் காட்டித் திராவிடப் பெரு மொழிகள் வட மொழியினின்றும் இலக்கண அடிப்படையில் வேறுபட்டுச் சிறந்து அழகுற விளங்குகின்றன எனக் கூறுதல் மறுக்கவொண்ணா மொழியியல் உண்மையன்றோ?

23. 'திராவிட மொழிகளும் சித்திய இனக் கூறுகளும்'. The Dravidian Languages and the Scythian Elements.

உலகப் பெருமொழிகளைத் தனிமொழி (Isolative) என்றும், ஒட்டுமொழி (Agglutinating) என்றும், உட்பிணைப்பு மொழி (Inflectional) என்றும் சுவகையாகப் பாடுபடுத்தி, அவற்றுள் திராவிட மொழிகளை ஒட்டுமொழி வகையில் இணைப்பர். Dr. Caldwell திராவிட மொழிகளின் அகச் சான்றுகளைக் கொண்டு வடமொழியினின்றும் வேற்றுபடுத்திக் காட்டித் 'தனிக குடும்பம்' என்பதனை நிலைநாட்டினர். அறிவுத் துறையில் அதன் வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப, உண்மைகள் பெருகி வருவதால் அவர் மொழித் தொகுதியுள் சித்திய இனம் (Scythian group) என்ற ஒன்றைப் பின்பற்றி அதனுள் காணப்பெறும் சில இலக்கண முடிவுகளைத் திராவிட மொழியின் இலக்கணக் கூறுகளோடு ஒன்றுபடுத்துகிறார். பேராசிரியர் Rask (of Copenhagen) என்பார் மொழியியல் துறையில் 'சித்திய இனம்' என்ற ஒன்றை முதற்கண் அறிமுகப்படுத்திய அறிஞர் ஆவார். Dr Caldwell அவருடைய கொள்கைகளுக்கு இடம் கொடுத்துத் தம்முடைய ஒப்பியன் மொழி நூலில் சில உண்மைகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

திராவிடமொழிகள் சித்திய மொழியினத்தோடு சேர்தற்கு உரியனவேயன்றி, இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளோடோ, இந்தோ-ஆரிய மொழிகளோடோ சேர்தற்கு உரியன ஆகா என்பது பேராசிரியர் Rask என்பாரின் கோட்பாடாம். "I described the conclusion I arrived at as similar to Rask's, not the same, because I did not think it safe to place the Dravidian idioms unconditionally in the Scythian group, but preferred considering them more closely allied to the Scythian than to the Indo-European"¹ என்று Dr. Caldwell தம் கொள்கையை நிலை நாட்டுவர் எனினும், திராவிட மொழிகள் சித்திய மொழியினத்தோடு தொடர்புடையனவேயன்றிச் சித்திய மொழியினத்திலிருந்து பெறப்பட்டவையல்ல என்பதனையே நாம்

¹ Dr. Caldwell — A Comparative Grammar of the Dravidian Language. P. 61.

கருத்தில் கொள்ளல் வேண்டும். சித்திய மொழியினம் என்பதில் பின்னிஷ் மொழியும் (Finish), துருக்கிய மொழியும் (Turkish), மங்கோலிய மொழியும் (Mongolian), துங்கீசிய மொழியும் (Tunguisan) அடங்கும். ஒவ்வொரு மொழியும் சொற்களை உருவாக்கும்பொழுது முன் சொல்லப்பட்ட மூவகைப் பாகுபாடுகளுள் ஒன்றையே மிததீயாகக் கொண்டு, அதுவே தன் சிறப்பியல்பாகப் பெற்று விளங்குவதால் அதனைக் கொண்டு மொழிகளை ஆராய்வர். 'ஒட்டுநிலைமொழி' என்ற அமைப்பில் (Agglutinative language) சித்திய இனமும் சேர்ந்திருத்தலின் அதனை அடியொற்றி எழுந்த ஆய்வே நமக்கு அண்டுத் துணை செய்யும். பேராசிரியர் Rask அவர்கள், திராவிட மொழிகள் சித்தியச் சார்புடையவை எனக் கூறியவர்களுள் முதல்வர் ஆயினும், அதனைத் தெளிவுபடுத்தி விளக்கவல்ல யாதொரு முயற்சியையும் அவர் மேற்கொள்ளவில்லை. Dr. Caldwell தம் பரந்து பட்ட அறிவால் இருமொழி இனங்களையும் நன்கு ஒப்பு நோக்கி இலக்கண அமைப்புகளின் அடிப்படையில் இவற்றிடையே காணப்படும் ஒற்றுமைக் கூறுகளை அழகுறத் தொகுத்துள்ளார். திராவிட மொழிகள் வடமொழியினின்றும் வேறுபட்டவை என்பதற்கு அவர் காட்டிய காரணங்களையே, அவை சித்திய மொழி இனங்களோடு ஒன்றுபட்டவை என்பதற்குக் காட்டல் தகும். இவ்வாறு தம் ஆய்வில் இருமொழிகளுக்குமிடையே நேரிடை உறவைக் கற்பிக்கின்ற Dr. Caldwell மற்றவர்களைப் போல் அன்றி, வியத்தகு முடிவிற்கு வாராமல் தம் மொழியறிவு காரணமாகச் "சித்திய மொழியே திராவிட மொழிகளின் பிறப்பிடம்" எனக் கூற முன் வரவில்லை.

Dr. Caldwell காட்டும் காரணங்கள் மொழி நிலையில் நமக்குச் சில உண்மைகளை உணர்த்தும். சித்திய இனத்தைச் சார்ந்த அனைத்து மொழிகளும் ஒரே இனம் என்பதையும், அவற்றுள் ஒரு சில வேறுபாடுகள் இருப்பினும் அவைகளைக் கொண்டு ஒரு மொழிக் குடும்பத்தினை அதனோடு ஒப்புமையுடைய பிறமொழிக் குடும்பத்தினின்றும் அறவே விலக்க வேண்டிய தில்லை என்பதையும் நாம் உணரலாம். திராவிட மொழிகளின் அமைப்புக்களை விளக்கச் சித்திய மொழியினத்தை ஒற்றுமைப்படுத்தி ஆராயும் அறிவு எவ்வளவோ பயன்படுகிறது என்ற ஒரு செய்தியே அவற்றுள் சித்தியத் தொடர்புள்ளது என்பதற்கு ஓர் அறிகுறியாம். (The Scythian theory adds colour to the greatness of the Dravidian family). Dr. Caldwell தம்முடைய ஆய்வில் இந்த ஒரு நிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, திராவிடத்தின் பெருமையைச் சிறப்பாகக் காக்கின்றார் எனத்துணிய

லாம். பிறமொழி அறிஞர்கள் தமது ஒப்புமை ஆய்வில் குறைகாணவண்ணம், திராவிடத்தைத் தனிக்குடும்பமாகவே பாவித்து அதன் அடிப்படைக் கூறுகளும், சித்திய இனக் கூறுகளும் ஒன்றுபட்டவை என்ற ஓர் அழகுடைய மொழிநீர்மையை மட்டும் இவண் உணர்த்துகின்றார். உலகில் வழங்கும் பல்வேறு மொழிகளிலும் இலக்கண நீர்மைகள் காலத்திற்கேற்ற வண்ணம் மாறுவதும், அதனால் அவை பெருமாற்றம் காண்பதும் மொழியியல்பு (The natural condition of the language is diversity and change) என்பதனை A. H. Sayce என்பார் வற்புறுத்துவர். மொழிநீர்மைகள் காலச் சூழலுக்கு இரையாகி மாறி வழங்கப் பெற்றாலும், மொழி ஆய்வு காணுங்கால் தொன்மை வழக்கையே நாம் மேற்கொள்ளல் வேண்டும். இனி, இன்றைய உழ்நிலையில் சித்திய மொழிக்கூறுகள் உயிருடன் வாழவில்லை. சித்திய மொழியினங்கள் ஒன்றாக வழங்கினாலும் இன்று அவை மாறி வழங்கி வருகின்றன. அதனால் நாம் பழமை வழக்கையும் நன்கு எண்ணிப் பார்த்துப் புறக்கணிக்காமல் செயல்படுதல் வேண்டும். ஓரின மொழிகள் (cognates) என்ற ஓரமைப்பு நமக்குப் பேரளவு துணை செய்யும். (Cognates are the best sources for the comparative study of the languages). அன்றியும், அண்மைச் சாயலுடைய மொழிக் கூறுகள் (elements which have the nearness to affinity) மிக்க தொடர்புடையனவாக விளங்குவதால் அவையும் மொழியுலகில் புத்துணர்வு பெறும். மொழியாக்கம் என்ற என்ற ஒன்று காலப்போக்கில் மாறுபட்டாலும், திராவிடமொழிக் குடும்பத்துள் தமிழ் நீங்கிய பிறமொழிகள் இன்று வடமொழிச் சாயலால் தம்நிலை மாறினாலும், தமிழ் மட்டும் தன் தொன்மைத் தன்மையை அணைத்து வாழ்தல் மொழி ஆய்வாளர்களுக்கு நல்ல விருந்தாக அமைகிறது. குறை காண முடியா நிலையில் தம் ஆய்வை மேற்கொண்டு திராவிட மொழிகளின் உயிர்த் துடிப்பு தமிழில்தான் (The living spirit of the Dravidian group lies only in Tamil) இயங்குகிறது என்பதனை அழகுறக் காட்டும் வல்லமை Dr. Caldwell அவர்களையே சாரும். சித்திய இனத்தின் பழமையை வியந்து அதன் இலக்கணக் கூறுகள் தொன்மைத் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தோடு ஒன்றியிருத்தலால் இவ்விரு பழங்குடும்பங்களின் பெருமையை Dr. Caldwell விளக்கினாலும் தம் அறிவு விளங்கும் வண்ணம் திராவிட மொழியின் பெருமையையே அவர் அடிமனம் போற்றுகிறது.

Richard என்பார் தம்முடைய “ஆய்வில்” (Researches) திராவிட மொழிகளின் இலக்கண அமைப்பைச் சான்றுகள்

காட்டி வெளியிட்டுள்ளார். கிளை மொழிகளின் ஒப்புமைப் படிப்பு (Careful inter-comparison of dialects) எக்காலத்தும், துணை புரியும். காரணம், இலக்கிய வழக்குள்ள மொழிகளைக் காட்டிலும் கிளைமொழிகளே சிறந்த உண்மையை உணர்த்த வல்லவை என்பதனை யாரும் மறுக்க இயலாது. எண்ணங்களின் பண்பட்ட வளர்ச்சிக்கேற்பப் (cultivation of human thoughts) பழமை வடிவை நோக்கி மொழியாக்கத்தை நிலைநாட்டுதலும், ஒரு மொழி தன் தன்மையை இழக்க நேரிடின் அப்பொழுது மக்களின் மன வளர்ச்சி அதனைத் தடுத்து உண்மையை உணர்த்துதலும் இயல்பு என்ற கொள்கை Dr. Caldwell அவர்களால் சிறப்பாகப் போற்றப்பெறுகிறது. அவர் தம் ஒப்பியன் மொழி நூலில் தமக்குச் சித்திய மொழியறிவு மிகமிகக் குறைவு என்பதனை ஒத்துக் கொள்கின்றார். "The chief object I have in view is to contribute to a better knowledge of the Dravidian languages themselves My knowledge of the Scythian languages is only second hand and I trust, therefore, it will be remembered that if I advocate any particular theory on this question of affiliation, I do so with considerable diffidence"² என்னும் அவரது கருத்தினை உன்னி உணர்க. இக்குறைபாட்டால் நாம் சித்திய இனக் கூறுகளோடு திராவிட மொழிகளை ஒன்றுபடுத்தி ஒப்பிட்டுப் பேசி அதன் முடிவு என்னாகுமோ என அஞ்சி, சித்திய மொழிக் கல்வெட்டு ஒன்றினைத் துணையாகக்கொண்டு சான்றுகள் பல வற்றை ஒப்பிட்டுக் காட்டித் தமக்குப்பின் வருவோர் அவர் கருத்துக்களை ஓரளவேனும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்ற நிலையில் பின்வரும் காரணங்களைக் கொண்டு தெளிவுபடுத்து கின்றார்.

இரானியப் பேரரசின் மேற்கு மாகாணத்தில் பெஹிஸ்தன் என்ற இடத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்கள் (B.C. 816 —Behistun Tablets) பழம் பாரசீக மொழியிலும், பாபிலோனிய மொழியிலும், சித்திய மொழியிலும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அதில் வரும் சித்திய மொழிப் பகுதியின் மொழி பெயர்ப்பு (The translation of the Scythian script) திராவிட மொழிகளுக்கும், சித்திய மொழிகளுக்கும் இடையில் நிலவும் உறவு முறையைக் குறித்த உண்மைகளை விளக்கி ஒரு புத்தொளியாய் மிளிர்

² Dr. Caldwell—A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 62-63.

கின்றது. இத்தகைய அரிய வாய்ப்பு கி. மு. 5-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே நேர்ந்தமை பெரு வியப்பே. எனினும், அக்கல்வெட்டு மொழி பொதுவாகச் சித்திய இனத்தைச் சேர்ந்தது ஆயினும், திராவிடமொழிகளோடு பெருமளவில் ஒற்றுமை கொண்டுள்ள சித்திய இனமாகிய உக்கிரேனிய, பின்னிஷ் மொழிகளைச் சிறப்பாக ஒத்துள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்க அரிய உண்மையாம். அக்கல்வெட்டு மொழிக்கும், திராவிட மொழிக்கும் இடையேயுள்ள ஒற்றுமைக் கூறுகளாவன :-

(1) சித்திய மொழிகளிலும், திராவிடமொழிகளிலும் 'ட்ட, ட, ண (tta, t, n) என்னும் நா அடியண்ண ஒலிகள் அல்லது பின் அண்ண ஒலிகள் (cerebrals) உள்ளன. ஆரிய மொழிகளுள் வடமொழியில் மட்டும் இவையிருப்பினும், திராவிட மொழிகளைப் பின்பற்றி வடமொழியில் ஏற்பட்ட ஒலிகள் என்பது Dr. Caldwell கருத்து. (Sanskrit borrowed these sounds from the indigenous Dravidian languages). Mr. Norris என்பாரும் Dr. Caldwell கருத்தினை வலியுறுத்திப் பேசுவர்.

(2) திராவிட மொழிகளில் வல்லெழுத்துக்கள் மொழி முதலிலும் (initial), இரட்டித்தவிடத்தும் (duplication), வல்லொலி (Surds) உடையனவாக விளங்குகின்றன. ஆனால், மொழி இடையே உயிர்களின் நடுவில் வரும் பொழுது (intervocal -'aham') மென்மையொலி உடையனவாக (Sonants) ஒலிக்கின்றன. இந்த வல்லொலி மெல்லொலி மாற்றம் (Convertibility of surds and sonants) சித்திய மொழிகளிலும் உள்ளது.

(3) இவ்வட்டவணை மொழியின் ஆறாம் வேற்றுமையுருபுகள் (Genitive case-signs) ன (na), னின (nina), இன்ன (inna) என்பனவாம். திராவிட மொழிகளின் ஆறனுருபுகள் னீ (nī) (Telugu), ன (na) (Gond), ன் (in) (Brahui), அ (Tamil) என்பனவாம். இவற்றில் காணப்படும் ஒருமித்த வடிவங்கள் (analogous forms) நம் மொழிப் படிப்பிற்குப் பெருந்துணை புரியும்.

(4) ikki, ikka என்பன அட்டவணையில் 4-ஆம் வேற்றுமை உருபுகளாகவுள்ளன (Dative Case-signs). திராவிட மொழிகளில் ku, ki, ge என்பன நான்கன் உருபுகளாம்.

(5) அட்டவணைகளில் இரண்டன் உருபுகள் உன் (un) இன் (in), ன் (n) என்பன. திராவிட மொழிகளில் னு (nu), னி (ni) (Telugu), அம் (am), அன்னு (annu) (Kannada) என்பன காணப்படுகின்றன.

(6) 'ஒன்று' (one) என்னும் பொருளில் அட்டவணையில் வரும் சொல் 'கிர்' (kir) (Numeral 'one') என்பதாம். திராவிட மொழிகளில் காணப்பெறும் ஓர், ஒரு (ōr > oru) என்ற வடிவங்களைக் கொண்டு இதனை ஒப்புக் கொள்ளினால் இரு மொழிகளுக்கு இடையே காணப்பெறும் ஒற்றுமை புலனாகும். அட்டவணையில் எண்ணுப்பெயர்கள் பெயரடையாகும் பொழுது (Numerical adjectives) 'இம்' என்ற இடைச்சொல் (particle) வந்துள்ளது. தமிழில் 'ஆம்' என்னும் இடைச்சொல் காணப்படுவது இவ்வொற்றுமையை வலியுறுத்தும்.

(எ.டு.) இரண்டாம், மூன்றாம்.

(7) இருவகை மொழிக்கும் பொதுவாக நீ (nī) என்பதே முன்னிலைப் பெயராக உள்ளது. (The pronoun of the second person) 'நின்' என்பதே உருபேற்ற வடிவம் (Oblique form). ஆனால், கல்வெட்டு மொழியில் 'நீ' என்னும் ஒருமை வடிவத்திற்கேற்ற பன்மை வடிவம் காணப்பெறவில்லை.

(8) திராவிட மொழிகளின் பெருஞ்சிறப்பாகக் கருதப்பெற்று வருவது பெயரெச்ச அமைப்பேயாம் (Formation of relative participle). இச்சித்தியக் கல்வெட்டு மொழிகளில் 'பெயரெச்சம்' அமைகின்ற இடத்தில் 'இணைப்பு இடப் பெயரும்' (Relative pronoun) காணப்பெறுகின்றது. பெயரெச்ச வடிவம் திராவிட நீமையைக் காட்டிலும் மாறுபட்டது என்றாலும் பொருளும் பயனும் திராவிட வழக்கை ஒட்டியே அமைந்துள்ளன. (The position and force of this particle are in perfect harmony with the Dravidian usage).

(9) எதிர்மறை ஏவல் விருதியாக (The negative imperative) அட்டவணையிலுள்ள சொல் 'இன்னி' (innī) என்பதாம். Gond மொழியில் 'மின்னி' (minni) என்பது காணப்படுகிறது. இவ்வொற்றுமைக் கூறுகள் நீங்கலாகப் பிற வேற்றுமைத் திரிபுகள் இருப்பினும், அவ்வொற்றுமைகள் இன்றியமையாச் சிறப்புடையன. ஆதலின், திராவிட மொழிகளுக்கும், சித்திய

மொழிகளுக்கும் இடையே நிலவும் உறவு ஒரு சிறிதேயாயினும் அஃது அடிப்படையானது எனக் கொள்ளல் வேண்டும்.

சித்திய இன மொழிகளின் அடிப்படையான தொடக்க வியல் பண்புகள் ஒற்றுமைப் பட்டிருப்பினும் சொற்றொகுதியிலும், வேறு சில குறிப்புக்களிலும் வேற்றுமைப் பட்டிருப்பதை மனங் கொள்ள வேண்டும். நெடுநாள் பிரிக்கப்பட்ட சித்திய இனமொழிகளிடையே அதே இயல்புடைய இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளில் காணப்பெறும் நுணுக்கமான ஒற்றுமைகளை எதிர் பார்க்க முடியாது.

ஒரு தனி மொழிக்கு ஒரு மொழியினத்துடன் மூன்று வகையான உறவு முறைகள் இருத்தல் கூடும். (1) நேரான கால்வழிமுறை (The relation of lineal descent) [Proto Dravidian>Tamil]; (2) உடனியங்கும் துணை வழி முறை (The relation of sisterhood) [Tamil>Malayalam]; (3) ஓரினத்துள் சாரும் சார்பு முறை (The wider relationship)- [Dravidian-Scythian]. இவற்றுள் மூன்றும் உறவு முறையே திராவிட மொழிகள் சித்திய மொழியினத்துடன் ஒத்துள்ளதாகக் கொள்ளப்படும். சித்திய இனமே திராவிடக் குழுவோடு நெருங்கிய உயர்நிலையான தொடர்புடையது என்பது Dr. Caldwell கருத்தாம். ஒரேநாட்டில் திராவிட இனமும், ஆரிய இனமும் பலநூறு ஆண்டுகளாக அடுத்தடுத்து வாழ்ந்தமையால் திராவிட மொழி ஆரியச் சொற்களைப் பெருமளவு கடன் வாங்கியுள்ளது என்பர். அதே நிலையில் திராவிடத்திலிருந்து ஆரிய மொழியும் கடன் வாங்கத் தயங்கியதில்லை என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். இனி, திராவிடத்தில் காணப்பெறும் இந்தோ-ஐரோப்பிய இயல்புகள் சிலவற்றைக் காண்போம்.

(1) திராவிட மொழியில், கிரேக்க மொழியைப் போல னகரம் (n) உடம்படு மெய்யாகப் (Prevention of hiatus) பயன்படுகிறது.

(2) படர்க்கை இடப் பெயர்களிலும், வினைகளிலும் பால் பாகுபாடு இருத்தல் (Existence of gender in III person). சிறப்பாகப் பொதுப்பால் (அல்லது) ஒன்றன்பால் எனவொன்று இருத்தல்.

(3) படர்க்கை ஒருமை ஒன்றன்பால் பெயரின் விகுதி (Sign of the neuter gender in singular) 'த்' ஆகவிருத்தல்.

(4) இலத்தீனைப்போல் பலவீன்பால் விருதி (Neuter plural) அகரமாயிருத்தல். (சிரித்தன > சிரி + த் + த் + அன் + அ)

(5) சேய்மைச் சுட்டு அகரமாசவும், அண்மைச் சுட்டு இகரமாகவும் இருத்தல்.

That — அது (Remote demonstrative -a-)

This — இது (Proximate ,, -i-)

(6) பாரசீகமொழி போன்று 'த்' என்ற இடைநிலையைப் பயன்படுத்தி (Past tense-sign) இறந்தகாலத்தை அறிவித்தல்.

(7) பகுதியின் ஒரு கூற்றை இரட்டித்து இறந்தகாலம் உணர்த்துதல். (Duplication of the final consonant of the root.)

புகு > புக்கு - புககான் (புகு + ஆன் > புக்கான்)

(8) வினைப்பகுதியின் முதலுயிர் நீண்டு தொழிற் பெயராதல். (Lengthening of the vowel of the verbal root to form verbal nouns).

கெடு > கேடு; கொள் > கோள் (வினையடியோடு 'தல்' என்ற தொழிற்பெயர் விகுதி புணர்ந்து தொழிற்பெயராக வழங்குவதும் ஒருவகை. அன்றிக் கெடு > கேடு என்பது போல, முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயராக வருதலும் ஒரு வகை.)

இவ்வெடுத்துக்காட்டுகளினின்றும் இந்தோ-ஐரோப்பிய திராவிடத் தொடர்பு ஒன்றுளது என்பது புலப்படும். திராவிட மொழிகளைச் சித்தியக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தனவாகச் சிறப்புறக் கருதுவதே மொழி அறிஞர்களின் தெளிந்த முடிபு.

இக்கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமாயின், இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக்கூறுகளில் உள்ள ஒற்றுமை நோக்கி அம்மொழிகளும், சித்தியமொழிகளும், திராவிடமொழிகளும் ஒருமைப்பாடுடையன எனக் கூறவும் முற்படுவர். திராவிட மொழிச் சொற்களில் சிறப்பாகத் தமிழ்ச் சொற்களில் செமித்திய (Cemetic) ஒற்றுமைகள் காணப்படுகின்றமை வியக்கத் தக்கதே. இவ்வொருமைப்பாடுகள் திராவிட இனத்தின் தோற்றம், வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முற்பட்ட அதன் இயல்பு, நிலை போன்ற அரிய உண்மைகளைக் காட்டவல்ல சான்றுகளாம். அவற்றைக்கொண்டு அவ்விரு இனத்தாரையும் உறவுடையவராகக் கருதி விடுதல் கூடாது. ஆனால், அவை தற்செயலால் ஏற்பட்டவை எனக் கொள்ளுதல் வேண்டும். (The Dravidian

and the Cemetic group will not be brought together in closer affinity; but they are accidental). மொழியாய்வாளர் நடு நிலையில் நின்று ஆய்வுக்கெட்டிய சில உண்மைகளை மட்டுமே குறித்து அறிவுக்குப் பொருந்தாத கற்பனைகளை விடுத்தல் நன்று. இருவகை மொழிகட்கிடையே ஒற்றுமை காணப்படின் அஃது இயற்கையாக அமைந்திருத்தல் வேண்டும் மக்கள் வரலாற்றோடு தொடர்புடைய தக்க சான்றுகள் இருப்பின், அவற்றைக்கொண்டு ஒரு மொழி வரலாற்றை மக்கள் வரலாற்றோடு ஒன்றுபடுத்தலாம். "I may add that, to my own mind, the light which is thrown on the structure of the Dravidian languages by the study of the Scythian group has always seemed a strong confirmation of the theory of the existence in them of a Scythian element"³ எனும் Dr. Caldwell அவர்களின் கோட்பாடு திராவிட மொழியின் அறப் பழமைக்குப் புத்தொளி ஊட்டும் அறிவுத்துணையாக ஒளிர் தலைக் காண்க.

³ Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages P. 65.

24. 'ஒலியியல்'. Phonetics.

நம் செவிப்புலனைச் சிலவகை அசைவுகள் தாக்கும்பொழுது உணரப்படுவதே ஒலியாகும். பேச்சு மொழி என்பது மக்களின் குரலில் பிறந்து செவியால் உணரப்படும் ஒரு வகை ஒலியே எனப்படும். ஒலி அலைகள் மக்களின் செவிப்புலனைத் தாக்க, அவ்வொலிகள் உணரப்படுமாயின் அவையே மொழியென அழைக்கப்பெறும். இவ்வகை ஒலி பேசுவோர் கேட்போர் ஆகிய இரு திறத்தாருக்கும் இடையே நிகழ்ந்து ஒருவருடைய எண்ணங்களைப் பிறர்க்கு உணர்த்தப் பயன்படுகிறது. பேசுவோரும், கேட்போரும் அறிந்து விளங்குவதற்கு ஏற்பப் பொதுவான தன்மைகளைப் பெற்று மொழி வெளிப்படுகின்றது. இவ்வாறு ஒலியே மொழியாக மாறுகிறது. நன்னூலார், “மொழி முதற் காரணமாம் அணுத்திரன் ஒலி எழுத்து” எனக் கூறும் கருத்து ஈண்டு நமக்குச் செவ்வனே விளக்கம் தருதலை உணரலாம். இவ்வொலியினைப் பற்றிக் கூறுவதே ஒலியியல் (Phonetics) ஆகும். பேச்சொலிகளின் பிறப்பு, அவை உருவாகின்ற முறை, அவற்றின் பாகுபாடு, புணர்ச்சி நிலை, அப் புணர்ச்சி வழி நிகழும் மாற்றம் ஆகிய இவற்றினை நாம் இவ்வொலியியலில் அறிதல் கூடும். “Phonetics is the science which deals with gymnastics of the organs of speech both in theory and practice”¹ என்று Noel Armfield என்பார் கூறுகிறார். இவ்வொலியியலில் பேச்சொலிகளைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதற்கு முன்னர் அவ்வொலிகள் பிறத்ததற்குக் காரணமாகிய கருவிகளின் தன்மை பற்றியும், அவற்றின் அமைப்பு முறை பற்றியும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். “The study of articulatory phonetics is therefore, based first of all on a detailed enumeration and classification of the organs of the body used in making speech-sounds, the so-called organs of speech.”² என்னும் Robert. A. Hall அவர்களின் கருத்தினை ஈண்டு நோக்குக.

இன்றைய அறிவியல் உலகில் பெரும்பான்மையான மக்கள் தங்கள் தாய்மொழிகளோடு இரண்டாவதாகப் பிறிதொரு மொழியைப் பயில்வதில் ஆர்வங்காட்டி வருவதால் ஒலியியல்

¹ G. Noel Armfield — General Phonetics.

² Robert A. Hall. Introductory Linguistics. P 37

படிப்பு இன்று உயரிய இடம் பெற்று வருதலை நாம் உணரலாம். மொழியியலும் ஒலியியலும் ஒன்றிற்கொன்று உறவுடைய நிலையில் வளர்ந்து வருகின்றன. இவற்றை விளக்க முற்பட்ட R. K. Bansal என்பவர் "Linguistics is concerned with the study of the language system, of which each particular utterance is a concrete manifestation. Phonetics is concerned with the study of the aural medium, that is, the production, transmission and reception of the sounds of human speech. Phonetic studies have gained importance in recent times because of the large number of people learning to speak second language." ³ எனக் கூறுவர்.

நம் தமிழ் இலக்கண நூலார் ஒலிகளின் பிறப்பியல் (articulation) பற்றி மிகத் தெளிவாக எடுத்து மொழிநுள்ளனர். உள்ளிருந்து வெளிவரும் மூச்சே ஒலியாக மாறுகிறது. அவ்வாறு உந்தியினின்றும் எழும் மூச்சானது நெஞ்சு, கழுத்து, தலை ஆகிய மூன்று இடங்களிலும் நிறைந்து, பல், இதழ், நா. முக்கு, அண்ணம் ஆகிய இக்கருவிகளின் முயற்சியால் பேச்சொலியாகப் பிறக்கின்றது. இவ்வாறு இவ்வுறுப்புக்கள் பல்வேறு நிலைகளில் நின்று இயங்கியும் பல்வகை ஒலிகளை எழுப்புகின்றன.

“உந்தி முதலா முந்துவளி தோன்றித்
தலையினும் மிடற்றினும் நெஞ்சினும் நிலைஇப்
பல்லும் இதழும் நாவும் முக்கும்
அண்ணமும் உளப்பட எண்முறை நிலையான்
உறுப்புற் றமைய நெறிப்பட நாடி
எல்லா எழுத்தும் சொல்லங் காலைப்
பிறப்பின் ஆக்கம் வேறுவேறியல்”

(தொல். எழுத்து. 83)

என்று தொல்காப்பியர் பிறப்பியல் பற்றி மிகத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார். மக்கள் தங்களிடம் அமைந்துள்ள பயிற்சிக் கேற்ப ஒவ்வொரு மொழியின் ஒலிகளையும் ஒலிக்கின்றனர். ஒரு மொழியைப் பேசும் மக்கள் பிற மொழியைப் பேச இடர்ப்படுவதற்குக் காரணம் பயிற்சி இன்மையே. குழந்தைப் பருவத்தில் நாம் பழக்கத்தை மேற்கொண்டால், எந்த மொழிகளின் ஒலிகளும் நமக்குப் பழக்கமாகி விடும். ஒலியியலை ஆராய்வோர் எல்லா

மொழிகட்கும் பொதுவாக அமைந்துள்ள அடிப்படை ஒலி முறையை ஆராய்ந்தும், தனித்தனியே ஒரு சில மொழிகளின் சிறப்பிடல்புகளை ஆராய்ந்தும் தங்கள் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துதல் இன்றியமையாததாம். குரல் ஒலியோடு அவ்வொலியின் பிறப்பு நிகழ்ந்திருந்தால் மக்கள் பறவைகளினின்றும் வேறுபட்டிருக்க முடியாது. இனி, மக்கள் தங்கள் முயற்சியால் பல்வகை ஒலிகளையும் எழுப்பலாம். ஆனால் அவ்வாறு எழுப்புவதால், இவர்கள் தங்கள் மனவுணர்ச்சிகளைக் காட்டலாமே ஒழிய, எண்ணங்களை வெளிப்படுத்துதல் இயலாத ஒன்றும். நாம் இயற்கையின் படைப்புச் சிறப்பால் நம் உள்ளக்கிடக்கை பைப் பிறருக்கு வெளிப்படுத்த முடிகின்றது.

ஒலி உறுப்புக்கள்:- (Organs of Speech)

நம் உடலின் பாகங்களில் மிகச் சிலவே ஒலிகளை எழுப்பவல்ல ஆற்றல் பெற்றவை. பேசும் பேச்சுக்களின் போது இதழ், நாக்கு, தாடை ஆகியவையே அசைவைப் பெறுகின்றன. இன்றியமையாப் பிற அசைவுகள் உள்ளே நிகழ்கின்றன. வாய் இடம் (oral cavity), மூக்கு இடம் (nasal cavity), தொண்டை (pharynx), நுரையீரல் (lungs) ஆகியவை இப்பகுதியில் இடம் பெறுவதை நாம் அறியலாம். இதனைப் பேச்சொலி நிகழுமிடம் (Speech tract) எனலாம். நம் உடற்பகுதியானது இவ்வாறு ஒலிகளை எழுப்பவல்ல அளவுக்கு அமைந்துள்ள நிலையினை இணைத்துள்ள படத்தினால் உணர்த்தலாம்.

ஒலிக்கும் உறுப்புக்களின் நிலைகளை நாம் விளக்குங்கால் அவற்றை இரு பிரிவுகளாக அடக்குவர். ஒலிப்புகள் (articulators) என்றும், பிறக்குமிடங்கள் (points of articulation) என்றும் அவை கூறப்பெறும். முன்னவை அசையும் தன்மை பெற்றவை; பின்னவை நிலையானவை. கீழிதழ், நாநுனி, நாவிளிம்பு, முன் நாக்கு, பின் நாக்கு என்பவை அசைந்து கொடுக்கும் தன்மை பெற்று ஒலிகளை எழுப்பும். மேலிதழ், மேற்பல், அண்ணம், பின்னண்ணம் என்பவை நிலைத்து அசைவின்றி இருந்து, ஆங்குப் பிற உறுப்புக்கள் இணையும் பொழுதோ, தொடும் பொழுதோ ஒலிகள் எழத் துணை செய்யும். இவ்வாறு ஒலிக்கும் உறுப்புக்கள் செம்மையாக அமைந்து நம் எண்ணங்கள் மண்ணி டையே உலவி வாழத் துணை புரிதலைக் காண்கின்றோம்.

நம் கழுத்தில் குரல் வளை என்ற ஒன்று அமைந்திருக்கின்றது. அதனுள்ளே குறுக்காக இரு மெல்லிய நாண்கள் உள்ளன.

இக்குரல் நாண்கள் தம்முள் நெருங்கவோ விலகவோ ஆற்றல் படைத்தவை. உள்ளிருந்து மூச்சு வெளிப்படுபொழுது குரல் நாண்கள் நெருங்கினால் அவை அதிர்ச்சி கொள்ளும். ஒரு பொருளோடு மற்றொரு பொருள் மோதும்பொழுது அதிர்ச்சி கொள்வதை நாம் அறிவோம். இவ்வாறு குரல் நாண்கள் அதிர்ச்சி கொள்ளும் பொழுது பிறக்கும் ஒலி 'குரல் ஒலி' அல்லது 'இசை ஒலி' (Voiced breathe) எனப்படும். குரல்வளை வழி நனறாகத் திறந்திருக்கும் பொழுது எழும் ஒலி 'மூச்சுடன் பொருந்திய ஒலி'யாகும் (Breathed sound). ஒலிக்கும் உறுப்புக்கள் ஒரே நிலையில் நின்ற போதிலும் மூச்சு வருங்கால், அவை குறுகியும், விரிந்தும், பல்வேறு வகையாகத் திரிந்தும் ஒலியானது பல்வகையாகப் பிறக்க இடம் தருகின்றன. நாவின் பகுதிகள் மேலண்ணத்தின் பகுதிகளோடு பொருந்துவதாலும், இதழ்களிரண்டும் தம்முள் பொருந்துவதாலும் ஒலிகள் பிறக்கின்றன. இனி, நாம் ஒலியை 'எழுத்து' என்றே குறிப்பிடுகின்றோம். உயிரொலியை உயிரெழுத்து என்றும், மெய்யொலியை மெய்யெழுத்து என்றும், சார்பொலியைச் சார்பெழுத்து என்றும் வழங்குதல் நம் வழக்கு. இலக்கண நூலார் பிறப்பியலை ஆராயுங்கால், ஒரு வரையறைக் குட்பட்டு ஒலிகளைத் தனித்தனி இனங்களாகப் பாகுபாடு செய்வர். இன்றைய மொழி இயலார் 'ஒலியியல்' என்ற துறையில் பேச்சொலிகளைப் பிறப்பு வகையால் பகுக்குங் காலத்துப் பிறக்குமிடத்தாலும் (Point of of articulation), பிறக்கும் முறையாலும் (Manner of articulation) தெளிவுற எடுத்துக் காட்டுவர். எனவே இலக்கண விதிகளும், ஒலியியல் கருத்துக்களும் பிணைந்து செல்லுங்கால், உலக மொழிக்குடும்பங்களில் அமைந்துள்ள பல்வேறு மொழிகளை நாம் பகுத்துணரக் கூடும். இப் பிறப்பியல் நிலையை 'Articulatory Phonetics' என்று மொழியியலார் அழைப்பர்.

25. 'ஒலியனும் மாற்றோலியனும்'. Phoneme and Allophone.

ஒவ்வொரு மொழியின் உயிர் வரிசையிலும், மெய் வரிசையிலும் பல்வேறு ஒலிகள் உள்ளன. அவ்வொலிகள் தாம் உள்ள இடங்கட்கு ஏற்ப அமைந்து ஒலித்தன்மையைப் பேணி வருதல் இயற்கையே. (The phonetic quality of a sound segment varies according to the context in which it occurs.) பல்வேறு ஒலிகள் ஒரு மொழியில் இருப்பினும், அடிப்படையானவையே எழுத்தொலியாகக் கொள்ளப்பெறும். இவ்வடிப்படை ஒலிகளை 'எழுத்தொலிகள்' அல்லது 'ஒலியன்கள்' (Phonemes) என்று அழைப்பர். ஒலி + அன் > ஒலியன். (அன் - சொல்லாக்க விகுதி — Formative suffix). பல்வேறு நுட்பங்களைக் கொண்ட ஒலிகட்கு இடையில் மாறுத தன்மை பெற்றும், அடிப்படையான அமைப்பைக் கொண்டும் நிலவுகின்ற ஒலிகளே ஒலியன்களாம். பொருளின் விளக்கவுணர்ச்சிக்கு அடிப்படையாக அமைந்து இரு ஒலிகள் உறழ்ந்து வருமாயின் அவற்றை 'ஒலியன்கள்' என்று உரைப்பர். "A phoneme is a class of phonetically similar sounds, contrasting and mutually exclusive with all similar classes in the language" ¹ என்று Bernard Bloch, George L. Trager ஆகியோர் கூறுவர்.

ஒரு மொழியில் எல்லா ஒலிகளும் இன்றியமையாத செயல் ஒன்றினை மேற்கொண்டு வருதலை நாம் அறிவோம்.

(i) 'அடு'
'ஆடு'

(ii) 'வான்'
'வாழ்'

இவற்றை முறையாகக் காணுங்கால் முதலிரு சொற்களில் உள்ள அகர உயிரும், ஆகார உயிரும் மாறக் காணப்படுவதால், அவற்றை ஒலிக்கும் பொழுது அடிப்படையான ஒலிகளின் மாற்றத்தால் பொருளே வேறுபடுதலை நாம் உணர்கின்றோம். அது போலவே இரண்டாம் சொற்களின் நிலையில் ளகர முகர ஒற்றுக்கள் மாறுபடுவதால் சொற்பொருளும் மாறுபடுதலைக் காண்க. இவ்வாறு இரு பேச்சோலிகளை வேறுபடுத்தும் தன்மையே ஒலியின் செயலாக விளங்குதலை மொழிநூலார்

¹ Bernard Bloch & George L. Trager

'Outline of Linguistic Analysis.' P. 40.

ஒலியியலில் உணர்த்துவர். "Throughout the study of phonology, it must be remembered that sounds and differences between them have one and only one function in language; to keep utterances apart"² என்று Hockett கூறுவர். அவர் மேலும் ஒலியன்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது "The phonemes of a language are the elements which stand in contrast with each other in the phonological system of a language"³ என்பர். பேச்சு மொழியில் வழங்கும் தெளிவான ஒலியின் சிறு அளவாய் அமைந்து, பொருளை மாற்றி உணரத்தக்க அளவுக்குத் தனியொலியாக வழங்கப் படுவதே ஒலியன் (Phoneme) என்று பிற மொழியியல் அறிஞர்களும் குறிப்பிடுவர். Gleason என்பார் "We may define a phoneme as a minimum feature of the expression system of a spoken language by which one thing that may be said is distinguished from any other thing which might have been said"⁴ என்று மொழிவர். Bloomfield என்பார், "A minimum unit of distinctive sound-feature is a phoneme"⁵ என்று கூறுவர். இவ்வாறு ஒலியன்கள் ஒரு மொழியின் அடிப்படையான ஒலித்தன்மையை ஏற்றுப் பொருள் மாறுபாட்டிற்குத் துணை நின்றன நாம் எல்லா மொழிகளிலும் காணலாம்.

ஆங்கிலத்தில் உள்ள சில சொற்களை நோக்குக.

(i) /cat/	(ii) /pin/	(iii) /put/
/mat/	/sin/	/but/

நம் தமிழ் மொழியிலுள்ள கீழ்வரும் சொற்களை உற்று நோக்கினால் ஓர் உண்மை புலனாகும்.

(i) /அடு/	(ii) /இடு/	(iii) /உடு/	(iv) /ஈடு/	(v) /ஒடு/
/ஆடு/	/ஈடு/	/ஊடு/	/ஏடு/	/ஓடு/

இவற்றை இரண்டிரண்டாகப் பகுத்து உச்சரிக்கும் பொழுது, அடிப்படையான உயிர்கள் பீத்தும் தனித்த ஒலியன்களாக

² Charles F. Hockett -A Course in Modern Linguistics. P. 15

³ ibid P. 26.

⁴ H. A. Gleason -An Introduction to Descriptive Linguistics. P. 9.

⁵ Leonard Bloomfield -Language. P. 79.

(distinct phonemes) விளங்குதலைக் காணலாம். குறைந்த அரை சனை உடைய தனித்த சொற்களைக் கொண்டு அவை பெரும்பான்மையும் ஒத்திருந்து ஓர் ஒலியால் வேறுபடுதலை நாம் காணக்கூடும். இவற்றை உறழ்வு இணைகள் (Minimal contrasting pairs) என்று கூறலாம். மேலேச் சான்றுகளைக் கொண்டு ஆராயின், தமிழ் மொழியில் உயிர்க்குறிலும், உயிர் நெடிலும் தனித்த ஒலியன்களாக விளங்குதலைக் காணலாம். இவை போன்றே மெய்யொலிகளும் தனித்த ஒலியன்களாக விளங்கும்.

(i)	/கண்/	/க/
	/பண்/	/ப/
(ii)	/கழல்/	/க/
	/தழல்/	/த/
(iii)	/தாங்கு/	/த/
	/பாங்கு/	/ப/
(iv)	/தண்மை/	/ண/
	/தன்மை/	/ன/
(v)	/பலம்/	/ப/
	/வலம்/	/வ/
(vi)	/குளம்/	/ள/
	/குலம்/	/ல/
(vii)	/செல்வம்/	/ம/
	/செல்வன்/	/ன்/
(viii)	/உரு/	/ர/
	/உறு/	/ற/
(iv)	/காற்று/	/ற/
	/கான்று/	/ன்/
(x)	/தாழ்/	/ழ/
	/தாள/	/ள/

இவ்வாறு ‘ஒலியன்’ (Phoneme) என்ற அமைப்பு செவ்வனே அமைந்துள்ளமையை நன்கு உணர்ந்து ஒலியியல் மாட்சியை நாம் பேணி வருகின்றோம். உயிராகவோ, மெய்யாகவோ அல்லாமல், தனி அசையிலும், அசைத் தொடர்களிலும் இவை வரும் என்பார் அறிஞர். “Phonemes are either segmental what is traditionally called vowels and consonants — or suprasegmental or prosodemes, whose function is to distinguish sequences of phonemes (syllables, syllabic groups, periods, etc.)”⁶ என்று Bertil Malmberg கூறுவர்.

⁶ Bertil Malmberg - Manual of Phonetics P. 6.

அடுத்து, 'மாற்றொலியன்' (Allophone) என்பது பற்றி ஆராய்வோம். ஆங்கில மொழியில் /put/ /but/ என்று கூறும் பொழுது /p/ /b/ இரண்டும் தனித்த ஒலியன்களாகவே அமைந்துள்ளன. ஆனால் தமிழில் அவ்வாறு இல்லை. இதன் கண் அவற்றை உறழ்ந்து பார்ப்பின் பெருள் மாறுபாடு (contrast) ஏற்படுவதில்லை.¹ தமிழில் வல்லெழுத்துக்கள் மொழி முதற்கண்ணும், இடையே இரட்டிக்குமிடத்திலும், இரு உயிர்கட்கு இடையேயும், மெல்லினத்தைச் சார்ந்த இடத்திலும் வரும் பொழுது வெவ்வேறான ஒலிகளைப் பெற்று வரும்.

(எ.டு.)	கண்	kan	— [k]
	பக்கம்	pakkam	— [kk]
	அகம்	aham	— [h]
	சங்கம்	cangam	— [g]

சொற்கள் வழங்கும் பொழுது இடம் மாறவேண்டியிருப்பதால் பெருள் மாற்றத்தோடு ஒலி மாற்றம் நேர்வதை நாம் காண்கின்றோம். இவை இவ்வாறு ஒலிவடிவில் மட்டும் வெவ்வேறான ஒலிகளைப் பெற்று வருவதால், இவற்றை /k/ அல்லது /k/ என்பதன் மாற்றொலிகளாகக் கொள்கின்றோம்.

/k/ > [g] [k] [h]

இவ்வாறே /p/, /b/, /t/, /d/, /c/, /j/ என்பனவும் வருதலைச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு கண்டுகொள்க. தமிழின் இரண்டாவது ஒற்றாகிய 'ஙகரம்' ஒலியனாகாது என்றும், அது ககரத்தின் மாற்றொலியே என்றும் கூறுவர். பல மாற்றொலிகளைக் கொண்டுள்ள ஒலியனின் இயல்பு இவ்வாறு உள்ளது என்று அறிஞர் கருதுவர்.

ஒரு மொழியில் மாற்றொலியன்கள் இடத்திற்கு ஏற்றவாறு ஒலிக்கும் தன்மை பெற்று மாறி ஒலித்தலை நாம் காணலாம். ஒலி ஒப்புமையும் (phonetic similarity), இடத்திற்கு ஏற்றவாறு ஒலி மாறும் பாங்கில் அமையும் தன்மையும் (complementary distribution) பொருந்தி இருத்தலையே ஓர் ஒலியனின் மாற்

¹ Dr. ரா. சீனிவாசன். மொழியியல். பக். 48.

ஒலியங்கள் (allophones) என்பர். "Any sound or sub-class of sounds which is in complementary distribution with another so that the two together constitute a single phoneme, is called an allophone of that phoneme" ⁸ என்று Gleason கருதுவர்.

(i) நிலம் — நிலன் ; (ii) அகம் — அகன் — என்ற சொற்களின் ஈற்றில் மகர நகரங்கள் மாறி வந்திருப்பினும் பொருள் மாறுவதில்லை. நம் இலக்கண நூலார் இதனை 'ஈற்றுப் போலி' என்பர். ஒரே இடத்தில் ஒலி மாறுபட்டு ஒலிக்கப் பெறினும், பொருள் மாறுபடவில்லை யெனில் அதனை வகை ஒலி (free variation) எனக் கருதுவது மொழிநாற் கோட்பாடாம்.

⁸ H. A. Gleason - An Introduction to Descriptive Linguistics. P. 263

26. 'திராவிட உயிரமைப்பு முறை'. The Dravidian Vowel System.

உலக மொழிகளில் காணப்பெறுந் ஒலியியல் மரபு (Phonology) பொதுமை நீர்மை படைத்ததாகவே அமைந்திருத்தலைக் கானலாம். ஒலிகளை எழுப்பவல்ல பிறப்பு உறுப்புக்கள் தம் நிலையில் தனிப்பட்ட மெய்யெழுத்துக்களைத் தொடர்ந்தோ, தனிப்பட்ட உயிரெழுத்துக்களைத் தொடர்ந்தோ ஒலித்தல் இயலாது. ஆங்கில மொழியிலும் a, e, i, o, u என்ற ஐந்து குறில்கள் அமைந்து சொல் நிலையை அழகுபடுத்துகின்றன. 'School' 'Strength' என்ற சொற்களை உச்சரிக்குங்கால் மூன்று அல்லது மூன்றுக்கு மேற்பட்ட மெய்யெழுத்துக்கள் தொடர்ந்து வருகின்றபொழுது மொழியிடைமையில் தோன்றும் உயிரெழுத்துக்கள் அமைந்து எளிமையைப் புகுத்துகின்றன. [CCCVVC or CC-CVCCC]. அன்றியும் மொழிமுதலில் மெய்மயக்கங்களை (Consonant clusters) உச்சரித்தல் எளிமையாக அமைவதில்லை. 'know' என்ற ஆங்கிலச்சொல்லை உச்சரிக்குங்கால் மொழிமுதல் மெய்யும், ஈற்று மெய்யும் வெளிப்படையாக உச்சரிக்கப்படாமை ஈண்டு நோக்குதற்சுரியது. ஆதலின் தொடர்ச்சியாகப் பேசும் பொழுது ஒலிக்கும் உறுப்புக்கள், சிறப்பாக நாக்கு தடைப்படாது ஒலிக்க உயிரெழுத்துக்களின் தோற்றம் இன்றியமையாத தாயிருக்கிறது. Dr. Caldwell தமிழின் ஒலி நீர்மையை அழகுற உணர்த்துவர். "Tamil grammarians designate vowels by a beautiful metaphor as உயிர் or the life of a word; consonants as மெய் or the body; and the junction of a vowel and consonant as உயிர்மெய் or an animated body." ¹

ஒரு மொழியில் முதன்முதலில் உயிரெழுத்துக்கள் முன்றே இருந்தன என்பர். அவை அகர, இகர, உகரங்களாகிய சுட்டெழுத்துக்களேயாம். இம்முன்று உயிரொலிகளும் பிறக்கும் நாவின் நிலைகள் ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஓர் உண்மை புலனாகும். நாப் படிந்திருக்கும் பொழுது அகரம் பிறத்தலும், முன் அண்ணம் நோக்கி மேலெழுங்கால் இகரம் பிறத்தலும், உள்நாக்கை நோக்கி எழுங்கால் உசரம் பிறத்தலும் அறியப்படும். இவை மூன்றும்

¹ Dr. Caldwell — A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 132.

தோன்றுகின்ற நிலையை ஒரு முக்கோணத்தின் மூலைகளுக்கு ஒப்பிடலாம். இதனை 'உயிர் முக்கோணம்' (Vowel Triangle) ² என்பர்.

இனி, தொல்காப்பியர் இகரத்தோடு எகரத்தையும், உகரத்தோடு ஓகரத்தையும் சேர்த்து உயிரெழுத்தக்களின் பிறப்பைக் கூறுகின்றார். அகர, இசரங்களுக்கிடையே எகரமும், அகர, உகரங்களுக்கிடையே ஓகரமும் பிறத்தல் பற்றி ஒலிநூலில் அ, இ, உ என்ற மூன்று உயிரெழுத்துக்களுக்குப் பின்னர் எ, ஓ ஆகியவற்றை வைத்தனர். அந்த உயிர் முக்கோணத்தில் எகர, ஓகரங்கள் பிறக்குமிடங்களை முறையே அகர, இசரங்களுக்கு இடையிலும், அகர, உகரங்களுக்கு இடையிலும் சுட்டிக் காட்டுவர் (Place and manner of articulation)

நம் இலக்கண நூலார் இவற்றின் பிறப்பைப்பற்றிப் பிறப்பியலில் மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். எல்லா மொழிகளிலும் அகரமே முதலில் ஒலிக்கப்படுகிறது. நம்முடைய குழந்தை மொழியும் (Child's language-sucking stage) இவ்வகரத்தோற்றத்தினை நாப்படிந்த நிலையிலேயே எடுத்துணர்ந்தும். முயற்சி எளிமையோடு அந்நா இயல்பாகச் சற்று மேலெழுந்து ஒலிக்குங்கால் இசரம் தோன்ற, மீண்டும் இதழ் குவிந்து நா உள்நாக்கு நிலையில் படிந்து வருகின்றபொழுது உகரம் தோன்றுகிறது. இவ்வாறு இயல்பாகக் குவிக்க நிலை மலருங்கால் முயற்சி எளிமையோடு எகரம் ஒலிக்கப்படுகின்றது. அ, இ, உ, எ — என்ற நான்கு உயிர்களும் இந்நிலையில் அமைய, ஓகரக் குறில் மட்டும் 'ந்' என்ற மெய்யோடு சேர்ந்து 'னா' (துன்பப்படு) என்ற தனிச் சொல்லாய் நின்று பொருள் தருதலால் ஈற்றில் அமைந்துள்ளது. இந்நிலைகள் இலக்கண நூலார்க்கே அன்றி, ஒலி நூலாருக்கும் உடன்பாடு ஆதலால், இலக்கணம் காட்டும் (articulation) பிறப்பியலும், மொழி நூலார் காட்டும் ஒலியியலும் (phonology) ஒப்புமை உடையனவாக அமைகின்றன. உயிர்நிலையில் இவ்வைந்து உயிரொலிகளும் குறிலாக நின்று, நீண்டு ஒலிக்கின்ற இயல்பு காரணமாக அவ்வந்நெடில்களைத் தத்தமக்கு இனமாகப் பெற்று கின்றன. எனைய ஐகார, ஔகாரங்கள் நம் மொழிக்கண் கிற்கின்ற இயல்பை நாம் ஆய்தல் வேண்டும். தொல்காப்பியர் நூன்மரபில் உயிர்களின் பிறப்புப் பற்றிப் பேசுங்கால் கீழ்வரும் நூற்பாக்கள் வாயிலாக அக்கருத்தை உணர்த்துவர்.

² Dr. மு. வரதராசனார் — மொழிநூல். பக். 12.

- (1) “அவற்றுள்
அ ஆ ஆயிரண்டு அங்காந்து இயலும்”
(தொல். எழுத்து. 85)
- (2) “இ ஈ எ ஏ ஐ என இசைக்கும்
அப்பால் ஐந்தும் அவற்றோ ரன்ன
அவைதாம்
அண்பல் முதல்நா விளிம்புறல் உடைய”
(தொல். எழுத்து. 86)
- (3) “உ ஊ ஒ ஓ ஔ என இசைக்கும்
அப்பால் ஐந்தும் இதழ்குவிக் தியலும்” (தொல். எழுத்து. 87)

இந் நூற்பாக்களின் கருத்தும், ஒலி இயலார் கருத்தும் உடன்
பட்டு நின்றலை இருவகைகளால் கீழே காண்போம். இலக்கண
ஒலியியல் பாகுபாட்டில் உயிரொலிகளை மூவகைகளாகப்
பிரிக்கலாம். அவை வருமாறு:-

- (1) அ ஆ - மிடற்றுயிர்கள் (gutterals).
(2) இ, ஈ, எ, ஏ, ஐ - அண்ண உயிர்கள் (palatals).
(3) உ, ஊ, ஒ, ஓ, ஔ - இதழுயிர்கள் (labials).

ஆங்கில ஒலியியலார் இருநிலைகளை உயிர்சளின் தோற்றத்
திற்குக் காட்டுவர். அவை முறையே ‘Jones’s Method’ என்றும்,
‘Palmer’s Method’ என்றும் கூறப்படும். அந் நிலைகளைக்
கீழ் வரும் படத்தில் விளக்கிக் காட்டலாம்.

“Jones’s Method”

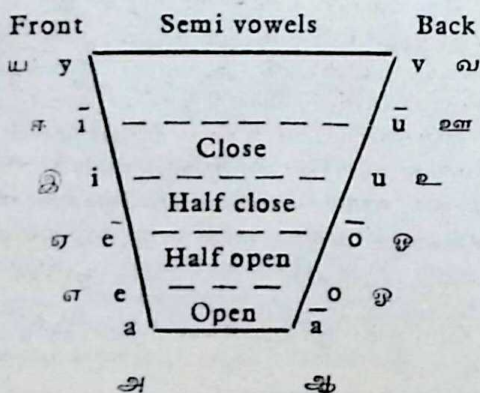
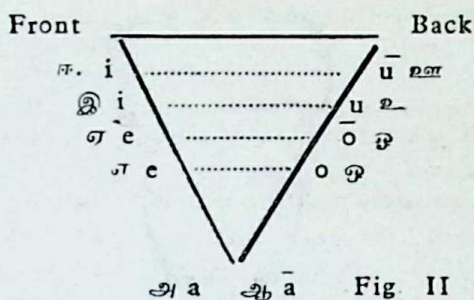

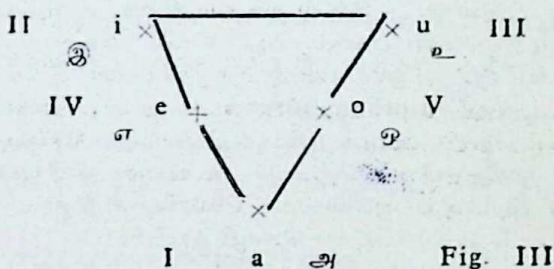
Fig. I

"Palmer's Method"

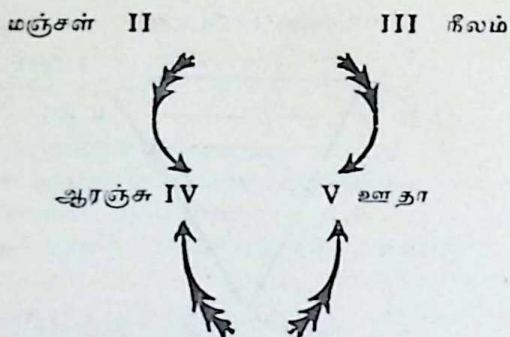

இவ்விருபாலார் முறைகளிலும் சிறு வேறுபாடு இருத்தலை நாம் காணலாம். மேலே கண்ட உயிர் முக்கோண அமைப்பு இவற்றின் வளர்ச்சியால் அமைந்த ஒன்றாகும்.

Vowel Triangle - உயிர் முக்கோணம்

இம் முறையை விளக்குங்கால் நம் தமிழக மொழியறிஞர்கள் இக்குறில்களுக்கு இடையே நெடில்கள் தோன்றுவதை அவ்வவ்வற்றிற்கு அண்மையில் காட்டுவர். உயிர் முக்கோணத்தில் அகர, இகர, உகரங்களே முதற்கண் இடம் பெற, எஞ்சிய எகர, ஓகரங்கள் பிறக்கும் இடங்களை விளக்குங்கால் வண்ண நீர்மைகளின் கலப்பினைக் காட்டி அழகுறக் காட்டுவர். சிவப்பும், மஞ்சளும் கலக்கின்ற இடத்தில் ஆரஞ்சு வண்ணமும், சிவப்பும், நீலமும் கலக்கின்ற இடத்தில் ஊதா வண்ணமும் தோன்றுவதைப் போன்று, அகர, இகரங்களுக்கு இடையே எகரமும், அகர, உகரங்களுக்கு இடையே ஓகரமும் பிறத்தலைக் குறிப்பிடுவர்.

I சிவப்பு Fig. IV

தொல்காப்பியர் உயிரெழுத்துக்களின் பிறப்பினைப்பற்றித் தெளிவாகக் கூறியுள்ளமையை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒலிநூலார் இந்நாளில் தம் கருத்துக்களை வலியுறுத்தி வருகின்றனர். இவ்வைந்து உயிரெழுத்துகளும் குறுகி ஒலித்தலால் 'குறில்' என்றும், நீண்டு ஒலிக்குங்கால் 'நெடில்' என்றும் பெயர் பெற்றன. இவ்வாறு இவை ஐந்தும் நிற்க, அவற்றின் இனமாம் நெட்டெழுத்துக்கள் பின்னின்று உயிர் பத்தாக அமைந்தன. இவையேயன்றி ஐ, ஓன என்றும் ஈ, யூயிர்களை இலக்கண நூலார் 'கூட்டெழுத்து' (diphthong) எனக் கூறுவர். அவை இரண்டும் பிறப்பிடம் பற்றியும், முயற்சி பற்றியும் பகுக்கப் பெற்றவை. ஓர் உயிரை ஒலித்தபின், மற்றோர் உயிரை ஒலிக்குங்கால் நாப்போன்ற பிறப்புறுப்புக்கள் தம் நிலையில் சிறிது மாற்றம் பெறுகின்றன. தொல்காப்பியர் மொழி மரபில்,

"அகர இகரம் ஐகாரமாகும்" (54) என்றும்,

"அகர உகரம் ஓகாரமாகும்" (55) என்றும்

கூறியுள்ள காரணத்தால், முயற்சிப்பிறப்பின் எளிமை கொண்டு உயிர் நிரலில் ஏகாரத்திற்குப் பின்னர் ஐகாரமும், ஓகாரத்திற்குப் பின்னர் ஓகாரமும் ஒலித்தலை நாம் அறிவோம்.

உயிரெழுத்துகளின் பாகுபாடு:- (Classification of Vowels)

ஒலிநூல் ஆய்வின்படி உள்ளிருந்து எழும் முச்சு மீடற்றின் முயற்சியால் வாய் வழியாகத் தடையின்றி வெளிப்படும் போது உயிரெழுத்துகள் எழும். "A vowel is defined a voiced sound in which the air has a free passage through the mouth and does not produce any audible friction. All other sounds are called consonants in normal speech" ³ என்பார் Daniel

Jones. ஒலிகளை எழுப்புங்கால் அசையும் தன்மையுடைய உறுப்புக்களை 'articulators' என்றும், அவற்றிற்கு மேலுள்ள பகுதிகளை "place of articulation" என்றும், ஒலிகள் பிறக்கும் முறைகளை 'manner of articulation' என்றும் மொழியியலார் பகுப்பர். C. F. Hockett என்பார் இவ்வுயிர்த் தோற்றத்தில் முன்று நிலைகளை வற்புறுத்துவர். (i) Tongue Height-நாவின் உயரம், (ii) Tongue advancement - நாவின் எழுச்சி, (iii) Lip position -இதழ் முயற்சி என்ற அடிப்படையில் அவற்றைக் காட்டுவர். இவற்றுள் உயர்வு, இடை, கீழ் (High, Mid, Low) ஆகிய முன்று நிலைகளும் நாவின் உயரத்தில் அடங்கும். முன், நடு, பின் (Front, Central, Back) என்பன நாவின் எழுச்சியில் அடங்கும். இதழமைப்பில் குவிதல், குவியாமை (Rounded, Unrounded) என இரண்டும் அடங்கும். மொழி நூலார் இந்நுண்ணிய வேறுபாடுகளைச் சிறப்பாகக் கொண்டு வகுக்கின்ற முறையை நாம் கீழ் வரும் அட்டவணியில் அழகுற அமைக்கலாம்.

	Front Unrounded	Central	Back Rounded
High	i இ		u உ
Mid	e எ		o ஓ
Low		a அ	

குரல் நாண்களுக்கு இடையேயுள்ள வெளி அகன்றிருந்தால் உள்ளிருந்து வெளிவரும் காற்று நெகிழ்வாய் எளிதில் வெளிவரும். இவ்வாறு பிறக்கும் ஒலிகளை நெகிழ்வுயிர் (Lax vowels) எனக் குறிப்பிடுவர். குரல் நாண்களுக்கு இடையேயுள்ள வெளி சுருங்கியிருந்தால் உள்ளிருந்து வெளிவரும் காற்று மிகுதியாகத் தடைப்படுவதால் வலிவாக வரும் இவ்வாறு பிறக்கும் ஒலிகளை ஆற்றல் உயிர் (அல்லது) வலியுயிர் (Tense vowels) எனக் குறிப்பிடுவர். நெடில் நெகிழ்வுயிராகவும், குறில் வலியுயிராகவும் பகுக்கப்படும். குறிலுக்கும், நெடிலுக்கும் உள்ள வேறுபாடு பிறப்பிடத்தால் (position of articulation) அமையவில்லை. மாறாக ஒலிக்கும் நேரத்தில் தான் (difference in duration only) உள்ளது எனக் கருதுதல் நேரிது.

27. 'உயிரோலியின் சிறப்பு நீர்மைகள்'.

The Peculiar Qualities of Vowels.

திராவிட ஒலி உயிர்களின் நிலையை இலக்கண வழியிலும், ஒலியியல் வழியிலும் ஆய்ந்த பின்னர் அவ்வுயிர்கள் தாம் நிற்கும் நிலையில் அடைகின்ற சிறப்பியல்புகளையும், மாற்றங்களையும் இனிக் காண்போம்.

(1) உயிர் ஒலிகளில் அகரம் நாப் படிந்த நிலையில் பிறப்பதால் அந்நிலையிலேயே அதனை ஒலித்தல் மிகவும் அருமையாகும். இவ்வருமை காரணமாக அது பல இடங்களில் மாற்றம் பெறுகிறது. ண, ன, ர, ல, ழ ஆகிய ஒற்றுக்களைக் கொண்டு முடிக்கின்ற சொற்களில் இவற்றின் முன்னுள்ள அகரம் சிலவிடங்களில் எகரமாகத் திரிகின்றது.

அவர் > அவெர் } -a- > -e-
அ- > -a- }

(2) வடமொழிச் சொற்கள் தற்பொழுது, தற்சமமாகவோ தமிழின்கண் வழங்கும் பொழுது, சொல்லின் முதல் அகரம் எகரமாக மாறும்.

ஐப > செபம் } a- > e-
அ- > எ- }

(3) நெடில் ஆகாரத்தை இறுதியாகவுடைய வட சொல் ஐகாரமாக மாறுகிறது.

கங்கா > கங்கை } -ā > -ai
-ஆ > -ஐ }

(4) நெடில் ஆ-தமிழில் நீண்டு ஒலிப்பதில்லை. தனியாக வரும் பொழுது (ஆ-பசு) நீண்டு ஒலிகும். ஆனால் இறுதியில் உயிர் பெற்றே ஒலித்தல் நம் இலக்கண நூலாருக்கு உடன் பாடாக அமைகிறது.

நா > நாவு } -ā > -āvu (Euphonic vowel)
-ஆ > -உ } (ஒலித்துணை உகரம்)

(5) குறிலை அடுத்து வரும் நெடில் குறுகி ஒலிப்பதோடு உகரமும் பெறுகின்றது.

நிலா > நில > நிலவு	}	$V\bar{a} > Va > -avu$
இரா > இர > இரவு		

(6) ன, ள, ர, ய - ஆகிய ஒற்றுக்களைக் கொண்டு முடிகின்ற பெயர், வினைச் சொற்களில் ஈற்றயல் ஆகாரம் ஓகாரமாக மாறும்.

வில்லான் > வில்லோன்	}	$-\bar{a}- > \bar{o}-$
-ஆ- > -ஓ-		

(7) மலையாளத்தில் குறில் அகரம், ஓகரமாக மாறும்.

கும்பம் > கும்பொம்	}	$-a- > -o-$	(Malayalam)
-அ- > -ஓ-			

(8) தமிழ் இலக்கியத்துள் செய்யுட்கண் பெரும்பாலும் நெடில் ஆகாரம் ஓகாரமாக மாறும்.

“ஆ வோ ஆகலும் செய்யுளுள் உரித்தே” - என்பது தமிழ் இலக்கணம்.

வந்தாம் > வந்தோம்	}	$-\bar{a}- > -\bar{o}-$
-ஆ- > -ஓ-		

(9) இகரத்தின் பின் ட, ண, ர, ற, ல, ள, ழ ஆகிய ஒற்றுக்களோடு கூடிய அகரமும், ஐகாரமும் வரின் இகரம் எகரமாக மாறும்.

இடை > எடை	}	$i- > -e-$
இணை > எணை		
இலை > எலை		
இழை > எழை		
இடம் > எடம்	}	

(10) குற்றியலிகரம்:-குற்றியலுகரம் யகர முதன் மொழியோடு புணருங்கால் குற்றியலிகரமாக ஒலிக்கும்.

நாகு + யாது > நாகியாது.

வரகு + யாது > வரகியாது. $-u + y > iya-$

(குற்றியலுகரம் + ய > குற்றியலிகரம்.)

கேண்மியா, சேன்மியா முதலான வழக்கிறந்த சொற்களில் மசரம் ஊர்ந்து வரும் இகரம் குற்றியலிகரம் எனப்படும்.

(11) உ, ஊ இவையிரண்டும் ஓரினம். பெரும்பாலும் பேச்சு வழக்கில் உகரம் ஓகரமாக ஒலிக்கும்.

உலகம் > ஓலகம்
உடம்பு > ஓடம்பு u - > o -
உரல் > ஓரல்

(12) குற்றியலுகரம்:— நம் மொழியுள் உயிர்க் குறிலாகிய உகரம் வேறு; சார்பெழுத்தாகிய குற்றியலுகரம் வேறு. குற்றியலுகரத்தின் ஒலியளவு அரைமாத்திரை என்று இலக்கண நூலார் கூறுவர். தொல்காப்பியர் இதனைப் புள்ளியெழுத்து என்றே அழைப்பர். நச்சினார்க்கினியர் தம் உரையில் உகரத்தின் இதழ் குவிக்கும் முயற்சி இக்குற்றியலுகரத்திற்கு இல்லை என்ற வேறுபாட்டைக் காட்டி விளக்குதல் காண்க. தமிழில் வல்லின மெய்கள் ஈறாக வரும்போது குற்றியலுகரம் ஒலிக்கப்படும. (Occurrence of short 'u' with grammatical significance) வல்லின மெய்யினை 'நாக்', 'பாக்' என மொழியிறுதியில் ஒலித்தல் அருமைப்பாடு உடைதலைக் காரணமாக எண்ணி நோக்குங்கால், உரையாசிரியர் காட்டும் வேறுபாடும், இலக்கண மரபும் முற்றிலும் பொருந்துவனவாகத்தோன்றும். நாக், பாக் என்ற சொற்களில் குற்றியலுகரம் ஒலிக்கப்படுதல் காண்க. இக்காலத்தில் பேச்சு மொழிக்கண்ணும் இவ்வுகரம் நின்றலைக் காணலாம். வல்லின ஈறே அல்லாமல், மெல்லின, இடையின ஒற்றுக்கள் ஈறாக வரும் சொற்களிலும் இக்குற்றியலுகரம் நின்றலை நாம் காணலாம்.

மண் > மண்ணு
பல் > பல்லு
பால் > பாலு

இலக்கியத்திலும் 'சொல்லு' போன்ற சொற்கள் குற்றியலுகர இயைபு காட்டி வந்திருத்தலை அறிக. "Short 'u' is of vowels the weakest and lightest, and is largely used, especially at the end of words, for euphonic purposes, or as a help to enunciation."¹ என்று Dr. Caldwell கருதுதல் அவரது ஒலியறிவைக் காட்டுவதாக அமையும்.

¹ Dr. Caldwell -A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 134.

இவ்வினுதி உகரம் ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் காணப்படாத ஒன்றாக விளங்குகிறது. இந்தோ-ஆரியக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த வடமொழி அமைப்பினும் இவ்வுகரம் காணப்படா மையை நோக்குங்கால், இது தமிழுக்கே உரிய ஒன்று எனத் துணியலாம். 'வாக்' போன்ற வடமொழிச் சொற்கள் தமிழில் வரும்பொழுது 'வாக்கு' (vāku) எனக் குற்றியலுகர நீர்மையாக வழங்குதலை அறிதல் நன்று. மொழியிடைமையிலும், இருசொற்கள் புணருகின்ற தன்மைக்கண் இவ்வுகரம் புகுதலை 'அத்வைத > அத்துவைதம்' என்ற சொல்லாட்சியில் காணலாம். நம் திராவிட மொழிகளின் பல்வேறு வகைச் சொல் நிலைகளை நன்கு ஆராயுங்கால், இவ்வுகரம் ஒலிநயம் (euphonic purpose) பற்றி வருவது என்பதைக் காட்டிலும் முயற்சி எளிமை காரணமாக (economy of effort) வருதலை சிறந்தது எனக் கொள்ளலாம். தெலுங்கு மொழியில் எத்தகைய சொல்லும் உயிரீருகவே முடிதல் வேண்டும் என்பது இலக்கணமாகப் பின்பற்றப்படுகிறது. 'தெலுங்கு' என்ற சொல்லாட்சியே அவ்வினக் கணத்தைப் போற்றுகின்ற மரபைக் காண்க. (In Telugu every word without exception must end in a vowel.) இயல்பாக உயிரீறு பெருத சொற்களின் இறுதியில் உகரம் சேர்க்கப்படுதலை நாம் சிலவிடங்களில் காணலாம்.

கண் > கன்னு

மண் > மன்னு

புதுக் கன்னடத்தில் (Modern Canarese) இவ்விதி உள்ளது.

சில > கெல > கெலவு

பல > பலவு

மலையாள மொழியில் இக்குற்றியலுகரம் நின்றற்குரிய இடத்தில் அகரவுயிர் நின்றிலை Dr. Caldwell, Dr. Gundert முதலானோர் கூறுவர். "Dr. Gundert considers this a peculiarity of the Malayalam of Cochin and of the Syrian Christian"² என்று Dr. Caldwell குறிப்பிடுவர். எனவே மலையாள மொழியில் இச் சார்பெழுத்து வகை அமைதல் சிறப்புடையதே. சில சொற்களில் இக்குற்றியலுகரம் அரை மாத்திரையும் பெருமல் வரும் போலும்.

² Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 134.

அதனை உகர வடிவினதாக எழுதாமல் அதற்குரிய மெய்யெழுத்தின் மேல் ஒரு புள்ளியோ, சிறு வட்டமோ வரையப் பெற்று அதன் நிலையைக் காட்டுவர். இனி, தொல்காப்பியர் 'நுந்தை' என்ற முன்னிலை முறைப் பெயரின் மொழிமுதல் உகரம் குற்றியலுகரம் என்பர்.

(13) எ, ஏ, ஒ, ஓ - உயிர்க்குறில் நிரலில் எகரமும், ஓகரமும் தமிழில் சிறப்பெழுத்துக்களாக நின்று மாட்சி பெறும். திராவிட மொழிகளில் இவ்வெகர, ஓகரங்கள் (epsilon and omicron- Dr. Caldwell) பெருவழக்கை உடையன. அன்றியும் இவை திராவிட மொழிகளுக்கு மிகமிக வேண்டற்பாலன. திராவிட மொழிகளில் எகர, ஓகரக் குறில்களுக்கும், அவற்றின் நெடில்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு ஒலிநயம் பற்றியோ, புணர்ச்சி வேறுபாடு பற்றியோ அமைந்தது அன்று. ஆனால், அடிச்சொற்கள் (Root-) எனப்படும் பகுதிகளைப் பிரித்து உணர்தற்கு இவ்வேறுபாடு இன்றியமையாததாய் விளங்குகின்றது.

எடு - ஏடு	}	e/, ē/
தெள் - தேள்		
கொல் - கோல்		o/, ō/
தொல் - தோல்		

என்ற சொற்களில் குறில், நெடில் வேறுபாட்டால் பொருள் மாற்றம் பெறுதலை அறிக (In Dravidian languages the short 'e' and 'o' are distinct phonemes and the length is also phonemic).

(14) ஐ, ஔ :- இவையிரண்டும் கூட்டெழுத்துக்கள் எனத் தமிழிலும், சந்தியக்ஷரங்கள் என வ. மொழியிலும், 'diphthongs' என ஆங்கிலத்திலும் வழங்கப்படும். ஓர் உயிரை ஒலித்த பின்னர் பிறிதோர் உயிரினை ஒலிங்குங்கால் நா முதலிய பிறப்புறுப்புக்கள் மாறும். இடைக்காலத்து மிடற்று முயற்சி (voice) சத்தியக்கரமாக அடையும். இவ்விரு உயிர்களும் கூட்டொலிகள் ஆகவுள்ளும், தனி ஒலிகளே என்றும் கூறுவர்.

அ+இ > ஐ
அ+உ > ஔ

தொல்காப்பியனாரும், "அகரம் இகரம் ஐகாரமாகும்" (தொல். எழுத்து. 54) என்றும், "அகரம் உகரம் ஔகாரமாகும்" (தொல். எழுத்து. 55) என்றும் கூறியுள்ளார். அன்றியும் அவர்,

“அகரத்து இம்பர் யகரப் புள்ளியும்
ஐயென் நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும்”

(தொல். எழுத்து. 56)

எனக் கூறியிருப்பது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது எனவே ‘ஐ’ என்பது அகரவுயிரும், யகரமெய்யுமாகவே யாண்டும் கொள்ளத் தக்கதாக இருக்கின்றது. உரைநடையில், ‘ஐயம்—அய்யம்’ என்றும், ‘கைவேல்—சய்வேல்’ என்றும், பேச்சு மொழியில் ‘தை—தய்’ என்றும் வழங்குவதனைக் காணலாம். Dr. Caldwell அவர்கள் அ+இ > ஐ என்ற கருத்தைக் கொள்ளாமல் எ+இ > ஐ எனக் கருதுவர். ஆனால் அவருடைய கொள்கை ஈண்டு மறுக்கப்படுகின்றது.

பேராசிரியர் Dr. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் அவர்கள் எழுத்து வரலாற்றைப்பற்றி ஆராயுங்கால் ஐகாரம் பற்றிக் குறிப்பிடுவன ஈண்டு நோக்கத்தக்கன. இவ்வைகார உயிர் அகரம் முன்னும் இகரம் பின்னுமாக ஒற்றித்து ஒலிக்கின்ற ‘ஈருயிர் ஓரொலி’ எழுத்தாம். முற்கூறு எடுத்து ஒலிக்கப் படுதலின் இது ‘வீழிசைக் கூட்டொலியாம்’. இவ்வாறு வருதலை ‘நலிந்து வருதல்’ எனவும் அழைப்பர். அளபெடைக்கண் ஐகாரத்திற்கு அறிகுறியாக இகரக் குறிலே வழங்கும். ஒரெழுத்து ஒரு மொழியிலோ, மொழி முதலிலோ அன்றி, மற்றைய இடங்களில் ‘அய்’ எனக் குற்றெழுத்தாகவே இஃது ஒலித்தலின் அவ்விடங்களில் இதனை ‘ஐகாரக் குறுக்கம்’ என அழைப்பர். மொழியின் ஈற்றில் வருங்கால் யகர மெய்யும், மிகப் பழங்காலத்தில் இகரமாகவே வழங்கப்பெற்றது என்பதனை ‘நாய் > நாயி > நாஇ’ என்ற வடிவத்தின் காணலாம். ‘போ+இ > போய்’ என்ற இறந்தகால வினையெச்ச வடிவமும் இவ்வுண்மைக்குச் சான்றாக அமையும். கி. பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டில் கூரம் செப்பேட்டில் ‘ஐந்தே’ என்ற சொல் ‘அயிந்தே’ என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளது. நடை—நடெய்—நடெ என்ற ஒலிநிலை மாற்றங்களைச் காரணமாகக் கொண்டு Dr. Caldwell தமிழில் வரும் ஐகாரம் எகரமும், இகரம்போல் ஒலிக்கும் யகரமும் இயைந்த “ஈருயிர் ஓரொலி” என்பர். ‘கை’ என்ற தமிழ்ச் சொல் தெலுங்கில் ‘செய்’ என வருதலை ஈண்டுக் காண்க. ‘தலை’ என்பது பேச்சுத் தமிழ் வழக்கில் ‘தலெ’ என்றும், தெலுங்கில் ‘தல’ என்றும் வருவதால் ஐகாரம் ‘எ’ என்றும், ‘அ’ என்றும் மாறக் காண்கின்றோம். (ஐ—எ—அ—free variation).

அகரத்தின் பின் யகரமெய் ஒலித்தலால் ஓளகாரம் தோன்றுமென்று தொல்காப்பியர் கூறினாரிஃலை. யகர மெய்யை

ஒலிக்க மேற்பட்டையும், கீழிதழையும் நாம் ஒருசேரப் பொருத்து
கிறோம். ஆனால் 'ஒள' என்ற எழுத்திலுள்ள வகர ஒலிக்கு
இதழ்கள் பொருந்தினால் போதும். Dr. Caldwell அவர்கள்
இந்த 'ஒலி' தமிழுக்கும் ஏனைய திராவிட மொழிகளுக்கும்
உரியதோர் எழுத்து அன்று என்றும், வடமொழியைப்
பின்பற்றி அமைக்கப்பெற்றதே என்றும் கருதுகின்றார்.
"This dipthong 'au' is not really a part of any of the
Dravidian languages, and it has been placed in the alphabets
solely in imitation of Sanskrit"³ என்பர். ஆனால் தொல்
காப்பியம்,

“க த ந ப ம எ னும் ஆ ஐந்தெழுத்தும்
எல்லா உயிரோடும் செல்லுமார் முதலே”

(எழுத்து. 61)

எனக் கூறியுள்ள காரணத்தினால், ஒளவுடன் சேர்ந்த எழுத்தை
முதலாக உடைய சொற்கள் அக்காலத்தில் இருந்து வந்தன
என்பது தெரியவருகின்றது. ஆனால் ஒளகாரம் வரும் தமிழ்ச்
சொற்கள் பெரும்பாலும் அகரவுயிரும், வகரமெய்யுமாக எழுத
இடம் பெறுகின்றன.

ஒளவை > அவ்வை.

'அவ்வை' என்பது 'அம்மை' என்பதன் திரிபாதலால் 'ஒளவை'
என்பது காலத்தால் பிந்தியது எனக் கூறுவர். இதுகாறும்
கூறியவற்றால் ஐ, ஒள என்ற ஈருயிர்களும் நம் மொழியில் பழங்
கால முதலே வழக்கத்தில் இருந்து வந்தன என அறியலாம்.
பேராசிரியர் Dr. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் அவர்கள் ஒலி
ஆய்வில் ஒளகாரம் நெட்டெழுத்தாகக் கருதப்பெற்றாலும், 'அவ்'
எனக் குற்றெழுத்தைப் போல ஒலித்து ஒளகாரக் குறுக்கம்
எனப் பெயர் பெறும் என்று கூறுவர். அகரமும், உகரமும்
சேர்ந்து ஒளகாரமாக அமைந்தாலும், சிவஞான முனிவர் வகரக்
கூறும் உண்டு என்று மொழிவர். பழங்கன்னடத்தில் 'ஒள'
என்பது பெண்பாலைக் குறிப்பதாக, 'முன்னிலையில் பெண்பால்
விருதியாக வழக்கத்தில் இருந்தது என்பர். வட்டெழுத்தில்
'ஒள' என்பது வழங்காமையைக் காண்க.

சந்தியக்கரம் என்பது நெட்டெழுத்தைப் போல் இரண்டு
மாத்திரை ஒலியளவு உடையதாய் அமையும் கூட்டொலியா

³ Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dra-
vidian Languages. P. 136.

டும் ஆனால் தமிழிலுள்ள ஐ, ஓ என்பவை தம்மைச் சுட்டும் இடமும், அளபெடுத்தும் இடமும் நீங்கலாகப் பிற இடங்களில் ஒன்றரை மாத்திரையளவே ஒலிக்கின்றன. அய், அவ் என்னும் வடிவ நீர்மையில் அவை ஒலிக்கப்படுதலைக் காண்க. எனவே ஐ, ஓ என்பன அய், அவ் என்பனவற்றின் வேறு அல்ல என்பதூஉம், சந்தியக்கரம் அல்ல என்பதூஉம் மொழி நூலார்க்கு உடன்பாடாம். மேலை நாட்டு மொழியியலார் Armfield என்பவர் "The term diphthong is applied to the emission of two vowel sounds in one and the same syllable with one and the same breath impulse, giving to the untrained ear the impression of single sound"⁴ என்று கூறுதலைக் காண்க.

⁴ G. Noel Armfield -General Phonetics. P. 35.

27. (a) 'உடம்படுமெய்'. Prevention of Hiatus.

அனைத்து மொழிகளிலும் இலக்கணமரபு எனவொன்று நிலவியிருக்க, ஈசுயிர் இணைந்து வருகின்ற பொழுது அவற்றை எளிமையாக உச்சரிக்க வேண்டி, அவ்விரண்டிற்குமிடையே ஓர் ஒற்றினை இட்டு வழங்குதல் மொழிமரபு. இலத்தீன், செர்மானிய மொழிகளில் 'ன்' (n) என்பது உயிர்களிடையே நின்று இசைநயம் பயக்கச் செய்து விட்டிசையைப் போக்கும். நம்நாட்டு மொழிகளில் இந்நிலை மிகுதியாகப் பயின்று வருகிறது. நிலை வருமொழிகளுக்கிடையே ஒரு மெய் நின்று அவற்றை ஒன்றாக உடம்படுத்தல் காரணமாக 'உடம்படு மெய்' என அது வழங்கப் பெறும். வடமொழியிலும் (Sanskrit), பாலி (Pali) மொழியிலும் அடிப்படை உயிர்களின் ஈற்றிலும், முதலிலும் 'n' ஒற்று அமையும். திராவிட மொழிகளுள் இவ்வுடம்படுமெய் வழங்கப் பெறும் பெற்றியை நிரலே காண்போம். இதனை ஆங்கிலத்தில் 'Prevention of hiatus' என்பர். (Hiatus—a slight pause between two vowels coming together in successive words or syllables).

தொல்காப்பியர் எழுத்ததிகாரப் புணரியலில் இவ்வுடம்படுமெய் பற்றிக் குறிப்பிடுங் கருத்துக்கள் எண்ணத்தக்கவை.

“எல்லா மொழிக்கும் உயிர்வரு வழியே

உடம்படு மெய்யின் உருவுகொளல் வரையார்”.

(தொல். எழுத்து-புணரியல். 140)

அஃதாவது உயிரீறும், உயிர் முதன் மொழியும் புணருங்கால் நேரும் மாற்றத்தை இந் நூற்பா வாயிலாகக் குறிப்பர். அவ்வுடம்படு மெய்களாவன யகர, வகரங்கள் என முதல் நூல் கருத்தினைத் தழுவி உரையாசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் உரை விளக்கம் கூறுவர்.

“உடம்படு மெய்யே யகர வகாரம்

உயிர்முதன் மொழி வருஉங் காலையான” – எனவும்,

“இறுதியும் முதலும் உயிர்நிலை வரினே

உறுமென மொழிப் உடம்படு மெய்யே” – எனவும் உரை

மேற்கோள்கள் ஆங்குக் காட்டப் பெறுகின்றன. உயிர்களுள் இகர, ஈகார, ஐகார ஈறுகள் யகர உடம்படுமெய் பெறும் என்றும், ஏகாரம் யகர, வகரங்களைக் கொள்ளும் என்றும், பிறவுயிர்கள் வகர உடம்படுமெய் பெறும் என்றும் அவர் குறிப்பிடுவர்.

I. கிளியழகிது	}	-ய-	i	}	+ y [vowels]
குரீஇ யோப்புவாள்			ī		
வரையர மகளிர்			ai		
II. விளவழகிது	}	- வ -	a	}	+ v [vowels]
பலாவழகிது			ā		
பூவழகிது			ū		
கோவழகிது			ō		
கௌவடைந்தது			au		
III. 'ஏ எ யிவளொருத்தி'	}	-ய-(or)-வ-	ē+y/v	}	[vowels]
'ஏவாடல் காண்க'					

உயிர் பன்னிரண்டனுள் ஓகர ஈறு 'னொ' என்ற நிலையில் 'துன்பப்படு' எனும் பொருளில் வருவதால் அஃது ஈற்றில் வரக் காணும். எகர ஈறு அளபெடையில் மட்டுந்தான் வரும். உகர ஈறு வரும்பொழுது புணர்ச்சி நிலையே மாறும்.

(-o ... No occurrence

-e ... Comes only in alapetai.

-u ... Undergoes special change.)

மரவடி, ஆயிருதிணை என்ற சொற்களில் விகாரப்பட்ட மொழிக் கண் உடம்படு மெய் நிறற்றலைக் காண்க. "கிளி அரிது மூங்கா இல்லை"— எனச் சிலவிடங்களில் உடம்படு மெய் இன்றி வருதலும், "வரையார்" என்ற நூற்பாச் சொல்லால் பெறப்படும். "விண்வத்துக் கொட்கும" எனச் சிலவிடங்களில் மெய்யீறும் உடம்படுமெய் பெறுதலை உரையாசிரியர் காட்டுவர்.

நன்னூலார் உயிரீற்றுப் புணரியலில் உயிர்முன் உயிர் புணருகின்ற மெற்றியைக் காட்டுங்கால்,

“இ ஈ ஐ வழி யவ்வு மேனை
உயிர்வழி வவ்வும் ஏழுனிவ் விருமையும்
உயிர்வரின உட ம்படு மெய் யென்றாகும்” (நன்னூல். 162)

எனக் கூறுவர். இவ்விதியால் தொல்காப்பியரைக் காட்டிலும் உரைகாரர் கருத்தினை ஏற்று யகர, வகரங்கள் எங்கெங்கு வரும் என்பதனைப் பின் வந்த நன்னூலார் குறிப்பிடுவர். இந்நூற்பாவிற்கு மாறாக, ஆ + இடை > ஆயிடை என்றும், கோ + இல் > கோயில் என்றும் தமிழ் மொழிக்கண் வழங்குதலை நம் மொழி.உலகு ஏற்றுக் கொள்ளும். ஒலிக்கும் முயற்சியை எளிதாக்க வேண்டியும், பகுதி, இடைநிலை முதலியவற்றைத் தெளிவாகக் குறிப்பிட வேண்டியும் திராவிட மொழிகளில் எல்லா உயிரொலிகளும் தனித்தனிபே ஒலிக்கப் பெறுமாறு காப்பாற்றப்பட்டு வந்துள்ளன. ஆனால், விட்டிசையானது (hiatus) ஒலிக்கும் முயற்சியை அரிதாக்குமாதலால் அக் குறை போக்க விரும்பி, ஈருயிருக்க இடையே உயிரோடு ஒத்த இனமாகிய யகர, வகரங்களைச் (Semi Vowels) சேர்த்து ஒலித்தல் மரபாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆங்கில ஒலி நூலார் இவ்வகர, யகரங்களை ‘அரையுயிர்’ or ‘Semi vowels’ எனக் குறிப்பிடுவதால் அவை உயிர்களிடையே மெய்யாதற்கு உரிய தகுதியைப் பெறுகின்றன.

வடமொழியில் பெரும்பாலும் நிலை, வருமொழிகளுக்கு இடையே ஈருயிர்கள் புணருங்கால், அவை ஒன்று சேர்ந்து ஒருயிராக ஒலிக்கும்.

மட + அதிபதி > மடாதிபதி ($-a+a>\bar{a}$)
இலக்கியத் தமிழில் இலக்கண மரபுக்கு ஒட்டிப் பரு + அரை > பராரை என வழங்குதலையும் காண்க. ($-u+a>\bar{a}$)

Dr. Gundert அவர்கள், அ + வ் + அன் > அவன் (Tamil) > வாண்டு (Telugu) என்ற நிலையைக் காட்டி வகர உடம்படுமெய் பெறுகின்ற தொன்மைச் சிறப்பை உணர்த்துவர். கூ (ku) மொழியில் ‘ālu’ (she) என்ற சொல் ‘ā-v-ā lu’ என விட்டிசையைப் போக்க, வகரமெய் பெற்று வருதலை நாம் காணலாம். தமிழில் காணப்பெறும் வகரத்திற்கு மாறாகத் தெலுங்கு, துளு ஆகிய மொழிகளில் வகரம் ஒலிக்கும். கன்னட மொழியில் வகரம் வகரத்திற்கு மாறாக ஒலிக்கும்.

guru-v-am > guru-m-am.

Dr. Caldwell அவர்கள், தெலுங்கில் 'ன்' (n) உடம்படு

மெய்யாக வழங்கப்படுதலைச் சுட்டிக் காட்டித் தமிழின்கண்ணும் அஃது இருத்தலை உணர்த்துவர். தமிழில் 'பொருளான்', 'காட்டின' என்ற சொற்கள் 'பொருளாவ' 'காட்டிய' என வரும் என்றும், யகர உகரங்களுக்கு மாறாக நகரம் காட்டப்படுவதால் அதுவும் உடம்படுமெய்யாக அமையும் என்பர். ஆனால் நம் இலக்கண வழக்குப்படி அன், இன் என்ற பால்காட்டும் விருதிகளில் (அல்லது) சாரியைகளில் உள்ள நகரமே அஃது என்றும், அஃது உடம்படுமெய் ஆகாது என்றும் நாம் அறிதல் வேண்டும். தெலுங்கில் கன்னடத்தைப் போன்று மகரம் உடம்படுமெய்யாக வழங்கும். ஆனால், அது வகரத்தின் திரிபாகக் கொள்ளப்படுவதோடன்றி வகரம், மகரமாதல் ($v > m$) ஒலி நூலாருக்கும் உடன்பாடு என்பதனை அறிக. நம் தமிழில் 'என்னமோ' > 'என்னவோ', 'அவ்வை' > 'அம்மை' என வருதலைக் காண்க. Dr. Caldwell கா+உம் > காரும் எனக்காட்டி, ரகரம் உடம்படுமெய் என்பர். தெலுங்கில் 'pota+illu' = 'pota-rillu' (இலை வீடு) என ரகரம் வருதலைக் கொண்டு தமிழுக்கும் அதைப் புகுத்துவர். தெலுங்கு மொழியில் 'pata+ondu = pata kondu', அறுவர் > ஆறுசுரு, அவர் > காரு எனக் ககர உடம்படுமெய் வருதலைக் காட்டுவர். இவ்வாறு உடம்படுமெய் திராவிட மொழிகளில் பல வாறு அமைந்து வருதலை அறிக. "The only analogy which may at first sight have appeared to exist between the Dravidian usage and Greek, in respect of the prevention of hiatus, consists in the use of 'v' or 'y' by the Dravidian languages as an euphonic copula"¹ என்று Dr. Caldwell கிரேக்க மொழிக்கும் திராவிட மொழிக்கும் இடையே நிலவும் ஓர் ஒப்புமையாக்கத்தைச் சுட்டி, அரை உயிர்களாகிய வகர யகரங்கள் இணைப்பு ஒலித் துணையாக விளங்குதலை எடுத்து மொழிந்து சிறப்பித்துள்ள மையைக் காண்க.

¹ Dr. Caldwell—A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 175.

27. (b) 'உயிர் இடம் பெயர்தல்'. Euphonic Displacement of Vowels.

திராவிட மொழியில் ஓர் உயிர் இடம் பெயர்ந்து நின்றல் ஒரு புது முறையாக அமைந்துள்ளது. முன்று உயிர்களைக் கொண்ட உயிர் முதன் மொழியாக வரும் தெலுங்குச் சொற்களில் உயிர் இடம் பெயர்ந்து நின்றலைக் காணலாம்.

(1) அவன் > வாடு $avan > vaan$; $vaan > vān > vāndu > vādu$

(VCVC > CVVC $V_1CV_2C > CV_1V_2C$ (Phonetic law)

Ta. Tel.

(2) அவர் > அவரு >

$அ+வ்+அ+ரு > வ்+அ+அ+ரு > வ்+ஆ+ரு > வாரூ$

(3) இவர் > இவரு >

$இ+வ்+அ+ரு > வ்+இ+அ+ரு > வ்+ஈ+ரு > வீரு.$

அதி, இதி போன்ற சொற்களிலும் பிறிதோர் இடைச் சொல் சேர்ந்து உயிரோலி முன்றாகும் போது உயிர் இடம் பெயர்தலைக் காணலாம்.

அதி+னி > அதினி > தானி.

இதி+னி > இதினி > தீனி

இவையனைத்தும் சுட்டுப்பெயர்கள் ஆதலால், இவைநீங்க எஞ்சிய பிற பெயர்களிலும் இவ்விதி நின்றலைக் காணலாம்.

உரல் > உரலு > ஓரலு > ரோலு.

$ural > ural-u > oral-u > roal-u > rōlu.$

$(o+a > ō)$

உகிர் > உகிரு > ஓகிரு > கோரு.

இத்தகைய மாறுதல் நிகழுங்கால் இடையிலுள்ள ர, ல, வ என்ற இடையின மெய்களே பெரும்பாலும் மாற்றத்தைப் பெறுவதைக் காணலாம். இத்தகைய உயிர் இடம் பெயரும்

ஒலிமுறை தனி விதியாக நின்று மாறிய பின்னர், பல தெலுங்குச் சொற்கள் திரிந்து நின்றலைக் காணலாம்.

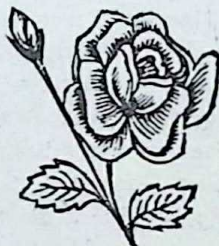
ஆகாது > காது

Ta. Tel.

இலது > லேது ilatu > liatu > lētu

உள் > லோ ul > lu > lo.

நம் திராவிட மொழியில் இவ்வாறு உயிர் இடம் பெயர்தலை ஒரு விதியாகவே (Phonetic law) கொள்வர். இவ்விதி தமிழுக்கும், தெலுங்குக்கும் இடையே நிலவி வருதலை நாம் காணலாம்.

27. (c) 'உயிரோலி இயைபு'. Harmonic Sequence of Vowels (or) Vowel Harmony.

உயிரோலிகள் ஆற்றல் மிக்க நிலைமையிலும், நலிந்த நிலைமையிலும் மாறுபட்டு வரக்கூடிய நிலையினை ஒலிநூலார் தனித்த ஒலிக் கூறுகக் காண்பர். தொடர்மொழிகளின் நிலை மொழிக்கண் உள்ள ஆற்றல் உயிரோ (heavy vowel), வரு மொழிக்கண் உள்ள ஆற்றல் உயிரோ பிற உயிர்களை இயைபு நோக்கித் தன்னுடையதாக மாற்றிவிடும். இவ்வொலிக்கூறு 'உயிர் ஒலி இயைபு' அல்லது 'Vowel Harmony' என்று வழங்கப்படும் சித்தியினக் கூறில் இவ்விதி காணப்படுதலை நோக்கி அதனோடு தொடர்பு உடைய திராவிட மொழிகளிலும் இஃது உள்ளதாகக் காட்டுவர். Dr. Caldwell "In all the languages of the Scythian group, a law has been observed which may be called 'The law of harmonic sequence'. The law is, that a given vowel occurring in one syllable of a word, or in the root, requires an analogous vowel, i. e., a vowel belonging to the same set in the following syllables of the same word, or in the particles appended to it, which, therefore, alter their vowels accordingly"¹ என்று அவர் கூறியுள்ளார். Dr. Tucker என்பாரும், Dr. Whitney என்பாரும் இது பற்றிய நிலைகளை எடுத்துக் கூறியுள்ளனர். துருக்கி மொழியில் (Turkish Language) 'yez' (write) என்ற சொல் 'muk' என்ற விருதியோடு சேர்ந்து 'To write' என்ற பொருளைத் தருங்கால் நிலை மொழி இடையுயிர் வருமொழி இடையுயிராகிய 'u' என்பதனை 'e' ஆக மாற்றும்.

(எ. டு) yez+muk>yezmeK (to write)
sev+muk>sevmek. (to love)

Dr. Grierson என்பார் முண்டா மொழியில் இவ்விதி இருப்பதாகக் கூறுவர். Dr. G. U Pope திராவிட மொழிகளுள் தமிழ் மொழி இவ்விதியை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை எனக் கூறுவர். Dr. Caldwell அவர்கள் இவ்விதி தமிழில் இருப்பதாகக் கூறி, எத்தகைய சான்றையும் காட்டாமையால் தமிழுக்கு இஃது உகந்தது

¹ Dr. Caldwell -A Comparative Grammar of the Dravidian Languages P. 181.

அன்று எனக் கொள்ள வேண்டும். பிற்கால வடமொழி வாணர் 'உப்பின்று புற்கை' என்ற சொல்லாட்சியைக் காட்டி 'இன்றி' என்ற குறிப்பு வினையெச்சம் இவ்விதி காரணத்தால் வருமொழி அடி உயிரைக் கொண்டு 'இன்று' என மாறியதாகக் காட்டுவர். இக்கருத்து மொழி நூலாரால் அறவே மறுக்கப்படுகின்றது.

Dr. Caldwell அவர்கள் இவ்வொலி இயைபு முறை தெலுங்கு மொழியில் சிறப்பாக வழங்கி வந்திருத்தலைத் தக்க சான்றுகளால் காட்டுவர்.

kalugu+ti +ni> kaligitini

(to be able)

(Verbal root+Tense sign+Pronominal suffix)

இத்தெலுங்கில் 'kalugu' என்ற வேர்ச்சொல்லோடு காலங் காட்டும் இடைநிலையும், பால்காட்டும் விருதியும் புணருங்கால் இவ்வொட்டுமொழி அமைப்பில் இடைநிலைக்கண் உள்ள இகர உயிரும், விருதிக்கண் உள்ள இகர உயிரும், வேர்ச்சொல்லின் கண் காணப்படும் உகரங்களை உயிரொலி இயைபு நோக்கி இகரங்களாக மாற்றுக்கின்றன. இனி, இடைநிலையிலும், விருதியிலும் tu, u என்ற வடிவங்கள் காணப்பட்டால் அப்பொழுது

வேர்ச்சொற்கண் எத்தகைய மாற்றமும் நிகழுவதில்லை. தானி+கு>தானிகி' என வருவதும் 'ஆவு+னி>ஆவுனு' என வருவதும் தெலுங்கில் காணப்படும் மாற்றும் உயிராற்றல் பெற்ற வடிவங்கள். இவ்விரு சொற்களில் முறையே இகர, உகரங்கள் தம்மொடு சாரும் உகர இகரங்களை அவ்வண்ணம் நிற்காமல் இகர, உகரங்களாக மாற்றுக்கின்றன. பேச்சுத் தமிழில் 'கத்திக்குப் பிடியில்லை' என்ற சொல்லாட்சியில் நான்கன் உருபாகிய 'கு' என்பது முயற்சி எளிமை குறித்துப் பேச்சில் மட்டும் 'கத்திக்கிப் பிடியில்லை' என ஒலிக்கப்படுகிறது. இஃது இலக்கிய வழக்காகவும் அமையாமல் காணப்படுவதால், இதனைச் சான்றாகக் காட்டித் தமிழுக்கும் இவ்விதி உண்டு என வாதாடுதல் பொருத்தமற்றதே. ஒரு சொல்லோடு சேர்க்கப்படும் இடைச்சொல்லின் உயிர், சொல்லின் உயிரொலியை அவ்வாறு மாற்றி அமைத்தலும் உண்டு. சான்று :- 'கத்தி + லு > கத்துலு'. தெலுங்கு மொழியில் 'கத்தி+கு>கத்திகி' என்றே ஆகும். ஆனால், 'கத்தி' என்ற சொல்லோடு 'லு' என்பதுவும், 'கு' என்பதுவும் புணருங்கால் 'கத்தி+லு+கு>கத்துலு' என ஓரின இயைபு பெறும்.

Dr. Whitney என்பார் “சித்திய மொழித்தொடர்பை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டு அடிச்சொல்லின் ஈற்றாயிர், விகுதிகளில் காணப்பெறும் உயிர்களைத் தன்னோடு ஒப்புமையாக அமைத்துக்கொள்ளும் (assimilation)” எனக் கூறுவர். (“In the Scythian languages it is the final vowel of the base which assimilates that of the following suffixes”—Dr. Whitney).

‘தானிகி’, ‘ஆவுனு’ என்ற வடிவங்களை இவ்விதிக்குத் துணையாகக் கொண்டு, சித்திய இனக்கூறும், தெலுங்கு மொழிக் கூறும் ஒத்து நிற்கின்றன எனக் கூறுவர். ஆனால் ‘நி’, ‘மி’ என்ற அடிச் சொற்களோடு ‘வு’, ‘ரு’ என்ற சொற்கள் சேருங்கால், ‘நிவு’, ‘மிரு’ எனவே ஆகின்றன. சித்திய இனக்கூறு தெலுங்கில் ஆற்றல் பெற்றிருந்தால் இச் சொற்கள் ‘நிவி’ ‘மிரி’ என்றல்லவோ ஆகியிருத்தல் வேண்டும்! இந்நிலை இங்கு மாறி வருவதால் தெலுங்கு மொழியில் காணப்பெறும் நீர்மை வேறுபட்ட ஒன்று எனத் துணியலாம். Bloomfield முதலான மொழி ஆய்வாளர் இவ்வுயிர் ஒலி இயைபை “Vowel Harmony is the result of advanced stage of progressive assimilation” எனக் கூறி, “ஒப்பாக்கல்” என்ற பகுதியில் அடக்குவர். “Vowels are often assimilated to vowels that precede or follow in the next syllable.”² என்று அவர் கூறியுள்ளமையை நோக்குக. இவ் வொப்பாக்கல் முறை உலக மொழிகளுக்கும் உகந்தது ஆதலால் அந்த வகையில் இவ்வுயிர் ஒலி இயைபை நாம் அப்பெயரிட்டு வழங்குதல் மொழி மரபாக ஒளிரும்.

² Leonard Bloomfield -Language. P. 381.

28. 'திராவிட மெய்யொலிகள்'.

The Dravidian Consonants.

இலக்கண நூலார் பிறப்பியல் பாகுபாடு செய்யுங்கால் மெய்யெழுத்துக்களை ஒட்டிய நிலையில் யாதேனும் ஓர் ஒற்றுமை கருதி வரையறை செய்துள்ளனர். “கசடதபற வல்லினம்” என்றும், “ங்ருணநமன மெல்லினம்” என்றும், “யரலவமுள இடையினம்” என்றும் பாகுபடுத்துவர். தொல்காப்பியர் இப் பிறப்பியல் பெற்றியைக் கீழ் வருமாறு வகைப்படுத்துவர்.

1. க, ங — முதல் நா முதலண்ணம் உறல்.
2. ச, ஞ — இடை நா இடையண்ணம் உறல்.
3. ட, ண — நுனி நா நுனியண்ணம் உறல்.
4. த, ந — அண்பல் அடியை நாநுனி பரந்து ஒற்றல்.
5. ப, ம — மேலிதமும், கீழிதமும் ஒன்றாக இயைதல்.
6. ய — நா அடி, அண்ண அடியைப் பொருந்தல்.
7. வ — மேற்பல் கீழிதமுறப் பிறத்தல்.
8. ர, ழ — அண்ணத்தை நா நுனி வருடல்.
9. ல, ள — (i) ல-நா விளிம்பு வீங்கி அண்பல் முதலை யொற்றுதல்.
(ii) ள-நாவிளிம்பு வீங்கி அண்ணத்தை வருடல்.
10. ற, ள — அண்ணத்தை நா நுனி ஒற்றப் பிறத்தல்.

தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் மேலே காணும் பிறப்பியல் நீர்மையைச் செவ்வனே புலப்படுத்தும்.

- (1) 'ககார ஙகாரம் முதல் நா அண்ணம்'. (தொல். எழுத்து. 89)
- (2) 'சகார ஞகாரம் இடை நா அண்ணம்'. (" " 90)
- (3) 'டகார ணகாரம் நுனி நா அண்ணம்'. (" " 91)
- (4) 'அண்ணம் நண்ணிய பல்முதல் மருங்கின்
நாநுனி பரந்து மெய்யுற ஒற்றத்
தாமினிது பிறக்கும் தகார நகாரம்'. (" " 93)
- (5) 'அணரி நுனிநா அண்ணம் ஒற்ற
றஃகான் னஃகான் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்'. (" " 94)

- (6) 'நுனிநா அணரி அண்ணம் வருட
ரகாரம் ழகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்'. (" " 95)
- (7) 'நாலிளிம்பு லீங்சி அண்பல் முதலுற
ஆவயின் அண்ணம் ஒற்றவும் வருடவும்
லகார ளகாரம் ஆயிரண்டும் பிறக்கும்'. (" " 96)
- (8) 'இதழியைந்து பிறக்கும் பகார மகாரம்'. (" " 97)
- (9) 'பல்லிதழ் இயைய வகாரம் பிறக்கும்'. (" " 98)
- (10) 'அண்ணம் சேர்ந்த மிடற்றெழு வளியிசை
கண்ணுற் றடைய யகாரம் பிறக்கும்'. (" " 99)

மொழியியலார் பிறப்பியல் பாகுபாட்டில் இருநெறிகளைப்
பின்பற்றுகின்றனர். பிறப்பிடத்து ஒற்றுமையாலும் (Place
of articulation), பிறக்கின்ற முறையாலும் (Manner of arti-
culation) மெய்யெழுத்துக்களைப் பாகுபாடு செய்வர். அந்
நிலையைக் கீழ்வரும் அட்டவணையில் காண்க.

(i) Place of articulation. (ii) Manner of articulation.

Bilabial-இதழொலி

✓ Stops-தடையொலி (அ)
அடைப்பொலி

✓ Labio-dental-பல் இதழொலி

✓ Nasal- மூக்கொலி

✓ Dental-பல்லொலி

✓ Lateral-மருங்கொலி (அ)
பிரிவளி ஒலி

Alveolar-அண்பல்லொலி

✓ Flap- அடியொலி (அ)
வருடொலி

Retroflex-நா மடியொலி

✓ Trill-ஆடொலி (அ)
உரப்பொலி

✓ Palatal-அண்ணஒலி

✓ Semi- } -அரையுயிர்
Vowel }
Velar-பின் அண்ணஒலி

வல்லினம் என்பவை மொழியியலார் அழைக்கும் அடைப்
பொலிகளே (Stops). காற்றானது வாயின் பகுதியில் தடுக்கப்
பட்டுப் பின் வெளிப்படுகின்றது. அப்பொழுது சிறு வெடிப்
பொலி கேட்பதைக் கொண்டு 'வெடிப்பொலி' (Plosives) என்று
அழைப்பர். இதனால்தான் இலக்கண நூலார் 'வல்லொலி'
என்றனர் ஆனால், நன்னூலார் காலத்தில் இவை ஒலிப்பிலா
வொலிகள் (Voiceless sounds) ஆகும் என அறிஞர் கருதுவர்.
அவ்வாறே நகரம் இன்று ஆடொலியாக (Trill) உச்சரிக்கப்

Place of articulation

Manner of articulation	Bilabial	Labio-Dental	Dental	Alveolar	Retroflex	Palatal	Velar
Stops	p (ப)		t (த)		ʈ (ட)	ç (ச)	k (க)
Nasals	m (ம)		n (ந)	ɳ (ண)	ɳ̠ (ண)	ɲ (ஞ)	ŋ (ங)
Lateral				l (ல)	ɭ (ழ) ɭ̠ (ள)		
Flap				r (ர)			
Trill				ɾ (ர)			
Semi Vowel		v (வ)				y (ய)	

பேறிலும், இலக்கண ஆசிரியர்கள் காலத்தில் அடைப்பொலியாகவே (Alveolar Stops) இருந்திருக்க வேண்டுமென்று மொழியியல் மேதை Dr. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் அவர்கள் கருதுவர். மெல்லொலிகட்குக் காற்று முக்கு வழியாக வருவதால் அவ்வ முக்கொலி (Nasals) என்றே வழங்கப்பெறும். தொல்காப்பியர் மெய்யெழுத்துகட்கு “முக்கின் வளியிசையாப்புறத் தோன்றும்”- எனக் கூறியுள்ளார். இவையனைத்தும் ‘ஒலிப்புடை வொலிகள்’ (Voiced sounds). இடையின வொலிகளை மொழி நூலார் நான்கு வகைகளாகப் பிரிப்பர். காற்று வரும் வழியே இடையிலோ, ஓரத்திலோ தடுக்கப்பெற்று இரு மருங்கிலோ ஒரு மருங்கிலோ அது செல்லும் பொழுது பிறக்கும் ஒலிகளை ‘மருங்கொலி’ (Lateral) என்பர். ல, ள, ழ ஆகிய முன்றும் அவ்வகையைச் சார்ந்தவை. ரகரம் ஒலிக்கப்படும் பொழுது ஒலியுறுப்புகள் ஒரே ஒரு முறை மட்டும் தான் அசையும். அதனை ‘அடியொலி’ (Flap) (அல்லது) ‘ஆடொலியுள் ஒருவகை’ என்பர். யகரமும் வகரமும் ‘அரையுயிர்’ (அல்லது) குறையுயிர்’ (Semi vowels) என அழைப்பர். உரையாசிரியர் இவ்விடையினத்தை வல்லின, மெல்லினங்களின் இடைப்பட்ட ஒலிகள் என்பர். ஆனால், இன்றைய ஒலியியல் கருத்தையொட்டி அவ்விடையினத்தை உயிரொலிக்கும், மெய்யொலிக்கும் இடைப்பட்ட ஒலி எனக் கொள்ளுதலே பொருந்துமெனக் கொள்க.

ஆங்கில ஒலிநூல் அறிஞர் Daniel Jones மெய்யொலிகளின் பிறப்பினைப் பற்றிக் கூறுதலை நோக்குக. “Plosive consonants, formed by completely closing the air passage and suddenly removing the obstacle, so that the air escapes making an explosive sound.... Nasal consonants, formed by completely closing the mouth at some point, the soft palate remaining lowered so that the air is free to pass out through the nose.... Lateral consonants, formed by an obstacle placed in the middle of the mouth, the air being free to escape at the sides.... Rolled consonants, formed by rapid succession of taps of some elastic organ ... Fricative consonants, formed by narrowing the air passage at some point so that the air escapes making a kind of hissing sound (f, z). Semi vowels, or vowels are used in the capacity of consonants”¹

¹ Daniel Jones - An Outline of English Phonetics. P. 14

29. 'மெய்யொலிகளின் சிறப்பியல்புகள்'. The Peculiarities of Consonants.

நம் திராவிட மொழிகளில் உயிரொலிகள் சீரிய அமைப்பும், பாங்கும் பெற்றுச் சிறந்து விளங்கிய நிலையை மேலே கண்டோம். அவ்வகையிலேயே மெய்யொலிகளும் பல்வேறு நிலைகளில் சிறப்புக்கள் பெற்றும், மாற்றங்கள் பெற்றும் விளங்குகின்றன. அவற்றை மொழியியல் அறிவுக்கு எட்டிய வகையில், இருவகை வழக்கும், இலக்கண நெறியும் கொண்டு தனித்தனி ஆராய்தலே நன்றும்.

(a) 'மெய்யொலிகளின் கிளை மொழி மாற்றங்கள்'.

The Dialectic Interchange of Consonants.

உயிரொலிகள் தம்நிலையில் மாறுதலைப் போல மெய்யொலியும் மாறுதல் இயல்பு. Dr. Caldwell அவர்கள் முன்னர் உயிரொலிகளின் மாற்றங்களை வரையறுத்துக் கூறியதைப் போல ஈண்டு மெய்யொலிகளும் தம்முள் திரிகின்ற நிலைகளைக் காட்டுகின்ற பொழுது அவற்றைக் கிளைமொழி மாற்றங்களாக (Dialectic interchanges) எடுத்துக் கூறுகின்றார். அவற்றை நிரலே காண்போம்.

1. க்ங் :-

க > வ : கோகுதல் > கோவுதல் $k > v$

'க்' மறைந்து போதல்: பகுதி > பாதி $k > \emptyset$

க் > ழ : தொகுதி > தொழுதி $k > l$

க் > ச : கிவி (Ka.) > செவி (Ta.) } $k > c$
கின்ன (Ka.) > சின்ன (Ta.) }

2. ச்ஞ் :-

தமிழகத்தில் பெரும்பான்மையாகச் சகரம் (ch), சகரமாகவே (s) ஒலிக்கிறது. மொழியிடை யில் இரட்டிக்கும் இடத்தில் மட்டும் வல்லோசை பெறும். தெலுங்கு மொழி மட்டும்

இப்பழைய ஒலியை இன்றும் காத்து வருகிறது. ஞகரத்தைச் சார்ந்து வரும் சகரம் வடமொழி ஐகரமாய் ஒலிக்கும்.

பஞ்சம் > பஞ்ஜம் (ஞச > ஞஜ) $\tilde{n}c > \tilde{n}j$
தமிழில் யகரம் சகரமாகத் திரிதல் இயல்பு.

பெயர் > பெசர் $y > c$

தமிழ், மலையாள மொழிகளில் ஞ, ந, ய ஆகிய மூன்று ஒற்றுக்களும் தம்முள் திரிந்தே வருதலைக் காண்க.

நான் }
யான் } > ஞான் $\tilde{n} - y - \tilde{n}$ (Free variation)
Tamil Malayalam

3. ட் ண்:- தமிழில் இவையிரண்டும் மொழிமுதலில் வாரா. இவ்வொலிகளை உடைய வடசொற்கள் தமிழில் வருகின்ற பொழுது உயிரை மொழி முதலில் பெற்று வரும்.

டம்பம் > இடம்பம் $t - > Vt$

தமிழ் ண, தெலுங்கில் னகரமாக ஒலிக்கும்.

மண் > மன்னு }
கண் > கன்னு } $\tilde{n} > \tilde{n}$

தமிழ் ண, மலையாளத்தில் ணவாக ஒலிக்கும்

நினக்கு > நிணக்கு $\tilde{n} > \tilde{n}$
Ta. Ma. ஒன்பது > ஒன்பது.

தமிழ் ண, மலையாளத்தில் ம - ஆக ஒலிக்கும்

எண்பது > எம்பது $\tilde{n} > m$
Ta. Ma.

4. த் ந் :-

த் > ச் $t > c$
வைத்த > வைச்ச
த் > ர் $t > r$
விதை > வீரை

5. ப் ம் :- தமிழ் 'ப்' (p) கன்னடத்தில் 'ஹ்' (h) ஆக ஒலிக்கும்.

$$\left. \begin{array}{l} \text{பத்து} > \text{ஹத்து} \\ \text{Ta.} \quad \text{Ka.} \\ \text{பாம்பு} > \text{பாழு} > \text{ஹாவு} \\ \text{Ta.} \quad \text{Tel.} \quad \text{Ka.} \end{array} \right\} p - (\text{Ta}) > h - (\text{Ka.})$$

ப > வ

பகுத்தான் > வகுத்தான் — (p > v)

ம > ன

மரம் > மரன் $m - n$ (Free variation)

நிலம் > நிலன்

6. ர, ல, மு, ள, ற, ன. :- இவையாவும் மொழி முதலில் வாரா. ர, ல என்பவற்றை முதலாகக் கொண்ட பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழில் அடிப்படை உயிரொலிகளைப் பெற்றே வரும்.

ரங்கா > அரங்கா $r > Vr$

$\left. \begin{array}{l} \text{லக்ஷ்மி} - \text{இலக்குமி} \\ \text{லங்கா} > \text{இலங்கை} \\ \text{லோகம்} > \text{உலோகம்} \end{array} \right\} l > Vl$

இவற்றுள் மு, ற, ன இவை மூன்றும் தமிழுக்குரிய சிறப்பெழுத்துக்களாம். மாவட்டக் கிளைமொழிகளில் இவை திரிந்து வருதலுநாம் காணலாம்.

திருவிழா > திருவிசா > திருவியா $l > c > y$

மு > ள > ட

Ta. Ka. Te. —

ஏழு > ஏளு > ஏடு. $l > l > t$

7. யகரம் சகரமாதல் :-

வயிறு > வசிறு $y > c$

8. ர, ல :-

தெரி > தெலியு $r > l$

Ta. Tel.

9. ல > ர :- வில் > பிர் (விர்) $l > r$

Ta. Tulu.

10. வ > ப -

வாழ் > பாள் v > b
Ta. Ka.

வ > க (ஐ)

வார் > காரு v > g

11. ள > ண :-

கேள் > கேண் l > n

ல > ன

கொல் > கொன் l > n

Ta. Tulu.

12. ற > ட :-

மாற்றம் > மாட > மாடு r > d

Ta. Te. Ka.

பேச்சுத் தமிழில் 'பதற்றம் > பதட்டம்' என வருதல் காண்க.

இவ்வாறு மெய்யெழுத்துக்கள் உயிரொலிகளைப் போல ஒரு மொழியின் முதல், இடை, கடை நிலைகளில் தக்க திரிபுகளை மேற்கொண்டு வழங்கி வருதலைக் காண்கிறோம். இந்த அடிப்படையில் ஒலித் திரிபாலும் மாற்றங்களாலும் திரிவிடமொழிகள் தம்முள் ஓர் ஒழுங்கு முறையைப் பின்பற்றி வருதல் இன்றியமையாத சிறப்பியல்பாகக் கருதப்பெற்று வருதலையும் காண்க.

29. (b) 'மெய்யொலித் திரிபுகள்'. The Consonantal Changes.

உயிரொலிகளைப் போன்றே மெய்யொலிகளும் சிற்சில மாற்றங்கள் பெறுதலை முறையாகக் காண்போம். அவற்றுள் சில இவற்றின் சிறப்பியல்புகளாகவும் விளங்குகின்றன.

1. அண்ண மெய்யாதல்:- (Palatalisation.)

இ, ஈ, ஐ எனும் உயிரொலிகளை அடுத்து வரும் தகரம் பல்லைப் பொருந்தி நா நிற்கும் நிலையிலிருந்து, அவ்வுயிர் ஒலிகளுக்குரிய அண்ணத்தை நோக்கிப் பெயர்தலால் சகரமாகத் திரியும்.

சிரித்த > சிரிச்ச } $t > c$
வைத்த > வைச்ச }

2. பல்லின மெய்யாதல் :- (Dentalisation.)

ற, ண இவற்றை ஒலித்தல் அருமையாதலால் நாவினைப் பின் அண்ணத்திற்குக் கொண்டு செல்லாமல் பல்லொடு பொருத்தியே ஒலித்தலினால் இவை முறையே த, ந - ஆக மாறும். இவற்றிற்குக் காரணம் முயற்சிச் சுருக்கமே.

பற்று > பத்து } $r > t$
வற்றான் > வித்தான் }
மண் > மந்நு } $n > n$
கண் > கந்நு }

3. ஒற்றளபெடை :- (Consonant cluster.)

மெய்யெழுத்துக்கள் தனித்து உயிருடன் கூடாது நிற்கும் போது அரை மாத்திரை பெறும். உயிருடன் கூடி ஒரு மாத்திரையளவே ஒலிக்கும். செய்யுளில் இசை நீட்டம் வேண்டப்படுகின்ற பொழுது ஒற்றளபெடை அமையும்.

“பீடியூட்டிப் பின் உண்ணுங்ங் களிறு” — கலித்தொகை.

4. அனுஸ்வாரம்:- (Anuswāra.)

இது வடமொழியிலுள்ள முக்கொலியாகும் (nasal variety). தமிழில் முக்கொலியாகிய மெய்கள் ஆறு உள்ளன. ஆயினும், வட மொழியிலுள்ள அனுஸ்வாரம் தமிழில் இல்லை. தெலுங்கிற்கே சிறப்பாக உரியதும், மிக நுண்ணியதுமாகிய முக்கொலி (nasal) 'அர்த்தாநுஸ்வாரம்' என்பது. இவ்விருவகை ஒலிக் கூறுகளும் தமிழில் காணப்படுவதில்லை.

vādu > vā)du

(vāndu)-Telugu.

5. ஒரினமாதல் :- (Assimilation.)

வேறுபட்ட மெய்கள் இரண்டும் அடுத்து அடுத்து வரும் போது ஒன்று மற்றொன்றாகவோ, அதன் இனமாகவோ திரிதல் உண்டு. (Change of one sound into another.) முயற்சி எளிமை காரணத்தால் இவ்வோரினமாதல் சொற்றொடரில் அமைகிறது.

வன்சினம் > வஞ்சினம் } nc > ~nc
நன்செய் > நஞ்செய் }
பருதி > பரிதி u > i

மொழியமைப்பில் அடுத்து வரும் ஒலி, ஆற்றல் மிக்கு இருப்பின், முன் நின்ற ஒலியைத் தன் நிலைக்கு மாற்றும் இதனை 'நிலை மொழியீற்றுத் திரிபு' (Regressive assimilation) என்பர்.

கன் + குடம் > கட்குடம்.

இனி, முதலிலுள்ள ஒலி, ஆற்றல் மிக்கு வருமொழி ஒலியை மாற்றுகின்ற கூடும். இம்மாற்றம் 'வரு மொழி முதல் திரிபு' (Progressive assimilation) எனப்படும்.

என் + தங்கை > என்றங்கை.

இவ்விருவகை ஒலிமாற்றங்களே அன்றி, ஈரிடத்தும் பொதுவான மாற்றங்கள் நிகழும். இதனை 'நின்ற ஒலியும் வந்த ஒலியும் இயைந்த இயைபு' (Reciprocal assimilation) என்பர்.¹

கல் + தூண் > கற்றூண்.

6 மெய் இடம் பெயர்தல்:- (Metathesis.)

ஒலிநயம் காரணமாகவும், விரைவு காரணமாகவும் மெய் பெயர்த்துக்கள் ஒரு சொல்லில் இடம் பெயர்தல் உண்டு. (Euphonic displacement of consonants).

தசை > சதை $tc > ct$ (Interchange of phonemes)

விசிறி > சிவிறி $vcr > cvr$

வைசாகி > வைகாசி $ck > kc$

குதிரை > குருதை $tr > rt$

கொப்புள் > பொக்குள் $k p pl > p k k l$

Ta. Ma.

படர் > பரடு $tr > rt$

Ta Ka

7. அடிச்சொற்களில் மெய்கெடல்:- (Rejection of radical consonants.)

திராவிட மொழிகளில் அடிச் சொற்களின் மெய் கெடுதலை நாம் காணலாம். அவ்வாறு கெடுவன இடையின ஒலிகளே என்று கூறுவர்.

நெருப்பு > நிப்பு $r > \emptyset$

உருண்டை > உண்டை (Colloquial dialect) }
நெருகல் > நென்னல் (Literary dialect) } Tamil

8. அசைகெடல் (அ) மருஉ:- (Haplology.)

ஒரே ஒலி நீர்மையுடைய அசைகளில் ஓரசைச் சொற்கள் செடுதலையே அசைகெடுதல் என்பர். இலக்கணத்துள் கூறப் பெறும் மருஉ என்பதே இதுவாம்.

அருமருந்தன்ன > அருமந்த

தஞ்சாவூர் > தஞ்சை

சோழநாடு > சோணாடு.

9. உயிர் தோன்றல்:- (Anaptyxis.)

அருமைப்பாடுடைய மெய்யொலிகளின் இடையே உயிர் தோன்றுதலும் உண்டு. வடசொற்கள் இணைந்து நின்று தமிழில் வருங்கால், உயிர் தோன்றி எளிமையாக உச்சரிக்கப்படுதலை நோக்குக.

சொல் + சிறு + ஆன் > சொல்லுகிறான்.

பத்மம் > பதுமம்

வாக்யம் > வாக்கியம் (Existence of medial vowels)

பக்வம் > பக்குவம்

10. உயிர் கெடல் :- (Syncope.)

உயிர் தோன்றுதலைப் போல் அன்றி, இடையே சில உயிர்கள் கெடுதலையும் நாம் காணலாம்.

போகும் > போம்

போலும் > போன்ம் (Loss of medial vowels.)

11. மொழிமுதல் துணை :- (Prothesis.)

மொழி முதல் வாரா மெய்கள் உயிர் பெற்றே வழங்கப் பெறும.

ரங்கம் > அரங்கம்

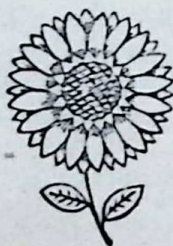
(The vowel 'a' thus used is called prothetic vowel.)

12. ஒப்புணையாக்கத் திரிபுகள் :- (Analogic changes.)

ஒருவன் > (ஒருவன்) ஒருத்தி

ஒருத்தி > (ஒருத்தன்) ஒருவன்

இத்திரிபுகள் நிலையானவை அல்ல. ஒழுங்கில்லாத நிலைக்கும், பொருத்தமில்லாத தன்மைக்கும் இவ்வொப்புமைக்கமே காரணம் என்பர். Gleason என்பார், "Analogic change is not regular. It may, and frequently does, produce an increase in irregularity, but it may equally exert a regularizing effect"² என்று கூறுவர். இவ்வாறு மெய்யொலிகளின் சிறப்பியல்புகளை நாம் கண்டோம்.

² H A Gleason -An Introduction to Descriptive Linguistics. P. 290.

29. (c) 'வளைநா ஒலிகள்'.

The Cacuminals.

நம் நாட்டு மொழிக் குடும்பங்களுள் காணப்பெறும் ஒலி நிலைகளில் மொழிநூலார் ஒருவகை இனத் தொடர்பைக் காட்டுவர். மெய்யெழுத்துக்களின் வரிசையில் ட, ண, ள ('t, n, l) என்ற மூன்றினையும் ஒரு நீர்மையில் வைத்துக் காட்டுவர். இம் மூன்று ஒலிகளும் பிறப்பியலில் வாயின் உட்புறத்தே நா முனையை வளைத்து வன்மையாக ஒலிக்கப்பெறும் மெய்களாம். Dr. Caldwell இவற்றை 'Linguals' or 'Cerebrals' எனப் பெயரிட்டு அழைப்பர். பிற்கால மொழி வல்லுநர் இக்குறியீட்டைப் பொருத்தமுடையதாகக் கொள்ளாமல், முனையின் அடிப்பகுதியில் பிறக்கும் ஒலிகள் எனக் கருதும் கோட்பாடும் பிழை என மறுப்பர். இன்றைய ஒலி நூலார் இவற்றைக் குறிக்க 'Cacuminals' எனும் பெயரை இடுவர். "A class of tongue-tip consonants-produced with the tip of the tongue somewhat curled back, so as to come in contact with that of part of the roof of the mouth which lies between the teeth-ridge and the point where the hard and soft palates meet"¹ என்பர் Noel Armfield.

நம் இந்தியாவில் உள்ள எல்லா மொழிகளிலும் இம்மூன்று ஒலிகள் காணப்பெறுகின்றன. திராவிடமொழிகளில் இவற்றின் வழக்குகள் மிகுதியாக அமைந்துள்ளன. ஆனால், எல்லா மொழிகட்கும் பொதுவாக உரிய ஒலிகள் என்று கூற இயலாது. இந்தி முதலான மொழிகள் வடமொழியினின்றும் இவற்றைப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். "Hindi, Bengali and the other vernaculars of Northern India have doubtless inherited the lingual consonants from Sanskrit, from the decomposition of which those languages have mainly arisen; but it is very difficult to suppose that they have been borrowed in this manner from Sanskrit by the Dravidian languages"² என்பர் Dr. Caldwell.

இக் கொள்கையைத் துணையாகக் கொண்டு திராவிட மொழிகளும், சிறப்பாகத் தமிழும் வடமொழியிலிருந்தே இவற்றைப்

¹ G. Noel Armfield -General Phonetics P. 114.

² Dr. Caldwell -A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 147.

பெற்றிருக்கவேண்டும் எனக் கூறுதல் நம் இலக்கண அமைப்பிற்கும், மொழிநூற் புலமைக்கும் அத்துணைப் பொருத்தமாகத் தோன்றுது. திராவிட மொழிகளின் சாலப் பழமையை வலியுறுத்தும் Dr. Caldwell அவர்கள் இவ்வொலிகளைத் திராவிட மொழிகளினின்றும் வடமொழி பெற்று இருக்கவேண்டும் எனக் கூறித் தக்க காரணங்களைக் காட்டுகின்றார். (They were borrowed from the Dravidian languages by Sanskrit).

(1) தொன்மையான திராவிடமொழிச் சொற்களில் அடிச் சொற்களாக உள்ள பலவற்றிற்கும் - சிறப்பாகத் தமிழ் அடிச் சொற்களுக்கு இவ்வளைகா ஒலிகள் மிக இன்றியமையாதனவாய் வேண்டப்படுகின்றன. ஆனால், இவ்வொலிகள் வடமொழியில் பயிலுங்கால் ஒலியைத்திற்காகக் கொள்ளப்படுகின்றன என்ற உண்மையை நாம் சிறப்பாகக் காணலாம். (The use of the cerebral is merely euphonic).

மங்களம் }
மங்கலம் } mere euphonic (1-1)

(2) வடமொழியோடு ஒரினமாகக் கருதப்படுகின்ற கிரேக்கம், இலத்தீன் போன்ற ஐரோப்பிய மொழிகளில் இவ்வொலிகள் காணப்படுவதில்லை. வடமொழியினின்றும் வேறு பட்ட இலக்கண அமைதியுடைய திராவிடமொழிகளில் (Dravidian-to have an origin independent of Sanskrit), மிகப் பெரும் பாலும் இவை வழக்கிலிருந்து வருகின்றன. திராவிடக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த Brahui மொழியிலும் இவ்வொலிகள் காணப்படுகின்றன. வடமொழியைக் (Sanskrit) காட்டிலும் தொன்மை சான்ற பிராகிருத மொழிகளில் இவ்வொலிகள் மிகுதியாக நின்று வழக்கத்தில் நிலவி வந்ததை நாம் அறியலாம். (The Prakrits, the earliest vernacular dialects of Sanskrit, make a larger use of linguals rather than Sanskrit).

(3) நம்முடைய தமிழ் மொழி வடமொழியினின்றும் தனக்குப் புதியதான ஒலிகளை ஏற்குங்கால், தமிழ் ஒலி முறைக் கேற்ப (in accordance with the Tamilian laws of sound) மாற்றியே கையாண்டு வருகின்றது. உரப்பியும் களைத்தும் ஒலிக்கத் தக்க எல்லா ஒலிகளும் (aspirate and sibilant) தமிழ் முறைக் கேற்ப மாற்றப்பட்டிருத்தலை நம் இலக்கணத்துள் நாம் காணலாம். வடமொழியின் /sh/ (lingual-sibilant) என்ற ஒலி தமிழ்ப் பிறப்பியல் கூற்றில் இடம் பெருமை ஈண்டு நோக்கத் தக்கது.

(Even the Sanskrit lingual-sibilant /sh/ cannot be pronounced by Tamil organs). வடநூலார் கருத்துப்படி “ட, ண, ள” என்ற ஒலிகள் தமிழுக்குப் புதியவை எனின், அவை நம் ஒலிப்பகுதிக் கேற்ப மாற்றப்படாமல் கொள்ளப்பட்டிருக்குமோ? அன்றியும், வடசொற்களிலே இல்லாமல், தொன்மைத் திராவிடச் சொற்களிலும் அவை அந்நிலையில் போற்றப்பட்டிருத்தல் முடியாதன அன்றோ?

(4) திராவிட மொழிக் குடும்பத்தில் தமிழைக் காட்டிலும் மிகுதியாக வடமொழிக் கலப்பைப் பெற்றது தெலுங்கு மொழியேயாம். (Telugu has been more exposed to Sanskrit influences rather than Tamil). ஆனால், தமிழிலுள்ள அத்துணை மிகுதியான ட, ண, ள ஒலிகள் தெலுங்கில் காணப்படாமையை அறிக. எனவே, இவ்வாலிகளை வடமொழியினின்றும் வந்தனவாகக் கொள்ளுதல் மொழிப் புலமைக்கு ஏலாத ஒன்று.

(5) இம் மூன்று வளைநா ஒலிகளும் பிற மெய்களைக் காட்டிலும் முற்றிலும் வேறுபட்டவைகளாக அமைந்துள்ளன. அன்றியும், ஒலி-சொல்-பொருள் எனும் நீர்மையில் இவ்வேறுபாட்டினை நாம் புறக்கணித்தால் அடிப்படையான பல சொற்கள் யாதொரு பொருள் வேறுபாட்டையும் கற்பிக்காமல், பயனற்ற நிலையில் மொழியும் ஆற்றல் இழந்து காணப்படும்.

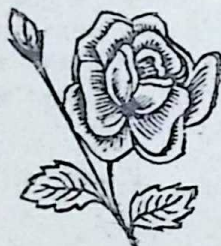
(i) குதி - குடி } Plosive difference.
புதை - புடை }

(ii) என் - எண் } Nasal difference.
மனை - மனை }

(iii) கொல் - கொள் } Lateral difference.
மால் - மாள் }

இத்தகைய காரணங்களால் ட, ண, ள எனும் ஒலிகள் திராவிட ஒலிகளே எனத் துணியலாம். ஒலிநயம் பற்றி இவை கொள்ளப்பட்டன எனக் கூறப்படினும், மொழிக்கு அடிப்படையாக அமைந்து இன்றியமையாச் சிறப்பினைப் பெற்று, இவ்வொலி பெற்ற சொல் வழக்குகள் ஆட்சி பெற்றன எனக் கூறின் நன்று Dr. Caldwell அவர்கள் இத்தகைய நுண்ணிய ஒலி வேறுபாட்டைச் சான்றுகளால் காட்டித் திராவிடத்திற்கு இவை உரியவை என மொழிந்து, வடமொழியில் இவ்வொலிகள் அமைந்துள்ள வடிவங்களை ஒப்பு நோக்கினால், வேறுபட்ட

நீர்மையில் மொழியுண்மை என்ற ஒன்று தனியே நின்றதில் சிறப்புறக் காட்டுவர். "It appears to me probable that instead of the Dravidian languages having borrowed the lingual consonants from Sanskrit, Sanskrit has borrowed them from the Dravidian languages. They evidently pertain, not to the phonetic development or euphonic refinement of the Tamil, but to its system of roots, meaning and laws of specialisation ³ என்பதில் காணும் கருத்துச் செறிவினை நோக்குக.

³ Dr. Caldwell -A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 149-150

29. (d) 'வல்லொலி மெல்லொலி மாற்றம்'. The Convertibility of Surds and Sonants.

நம் திராவிட மொழிகளுள் தொன்மையான தமிழில் க, ச, ட, த, ப என்ற ஐந்து வல்லெழுத்துக்களுக்கும் வட மொழியில் காணப்படுமாறு போல் இனப் பகுதிகள் (இன வர்க்கங்கள்— Rows of consonants) இல்லை. வரிவடியில் இவ் வெழுத்துக்கள் எத்தகைய மாற்றமும் பெறாமல், அவை உச்சரிக்கப்படுகின்ற பொழுது மட்டும் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு மாறி ஒலிக்கப்படுகின்றன. Dr. Caldwell அவர்கள் தம் மொழிக் கொள்கையில் இவ்வல்லொலி மெல்லொலி மாற்றங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். மொழிக் கூற்றின் இவ்வியல்பு தமிழ்மொழிக்குப் பண்டு தொட்டே இருந்து வந்தது என்பது அவரால் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. வடமொழியைப் போன்று தமிழில் ஓரினத்தில் பல எழுத்துக்கள் அமையாமையினால், வல்லொலியுடைய எழுத்துக்களே நீன்று மெல்லொலிகளையும் குறிக்கின்ற மாண்பு ஈண்டுச் சிறப்புப் பெறுகிறது. (In Tamil, there is no separate characters for surds and sonants). இருவகை ஒலி மாற்றங்களையும் ஒரே எழுத்துக்கள் குறிப்பதோடு இம்முறை தெளிவான ஓர் ஒழுங்கின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளமையை நாம் காணலாம். "This is the expression of a law of sound which is inherent in the language itself"¹ என்பர் Dr. Caldwell.

(1) க, ச, ட, த, ப எனும் ஐந்து எழுத்துக்களும் மொழி முதல், மொழியிடையே இரட்டிக்குமிடம் ஆகியவற்றில் வன்மையாக ஒலிக்கும், ஏனைய இடங்களில் மென்மையாக ஒலிக்கும் என்று Dr. Caldwell கருதுகின்றார்.

kattu - கத்து	} வல்லொலி-Surds (Initially and Homorganically)
pakkam - பக்கம்	
aham - அதம்	} மெல்லொலி - Sonants - (Intervocal and after nasal)
caṅgam - சங்கம்	

(2) இவ்விதி பிற மொழிச் சொற்களைத் தமிழில் கடன் வாங்கும் பொழுது பெரிதும் போற்றப் பெறுகின்றது.

¹ Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 138.

danta > tandam (Sanskrit) (Tamil) mantapa > mandabam	{ (Borrowings of foreign words or Tamilisation of Sanskrit words.)
--	--

“A sonant cannot commence a word, neither is a surd admissible in the middle, except when doubled”² என அவர் கூறுவதை நோக்குக.

(3) இருசொற்கள் தொடர்ந்து ஒரு சொல்லாகின்ற போதும் இவ்வொழுங்கு முறையை நாம் கையாளுகின்றோம். தெலுங்கு, கன்னட மொழிகளில் அந்தந்த ஒசைக்குரிய மெய்யொழுத்துக்களால் எழுதுகின்றனர். வருமொழியின் முதலில் கின்ற வல்லொலி குறிக்கும் எழுத்து புணரும்போது இடையே வருவதால் மெல்லோசையைப் பெறும். (only in pronunciation).

anna+tammalu > annadammalu huli+togalu > hulidogalu	} t > d
--	---------

(4) தமிழில் இரு சொற்கள் வேற்றுமையாகவோ, பெயருக்கு அடையாகவோ கின்றால், வருஞ்சொல்லின் முதல் எழுத்து இரட்டித்து வல்லொலியாகவே நிற்கும். வினைத்தொகையாக கின்றால் மெல்லொலி பெறும்.

காய்+கொம்பு > காய்க்கொம்பு — வேற்றுமைத்தொகை.
புலி+தேயல் > புலித்தேயல் — புலி — பெயரடை.

காய்கொம்பு' என வினைத்தொகையாக கின்றால் மெல்லொலியே பெறுகிறது. இதைப் போன்று ச - ch என்று வல்லொலி பெற்றும், நடுவே தனித்து வருமபோது ச - s என்ற ஒலி பெற்றும் முன் கூறிய ஒழுங்கு முறைக்கேற்ப ஒலிக்கின்றது. ஆனால், சொல்லின் முதலில் வல்லொலியாக ஒலிப்பதற்கு மாறாக மெல்லொலி பெறுகிறது. வழக்குத் தமிழிலும், தெலுங்கு, மலையாள மொழிகளிலும் சொல்லின் முதலில் வல்லொலியாகவே ஒலிக்கிறார்கள். “When single, it is pronounced as a soft, weak sibilant This is changed in the middle of words. When it is doubled it is pronounced exactly like ‘chch’.”³ என்று Dr. Caldwell குறிப்பிடுவர்.

² ibid P. 138.

³ ibid. P. 139.

அச்சம்	— accham	} Tamil	-cch-
அசல்	— acal (s)		-s-
செத்தான்	— (s) cettān		-s-
cheppu	— Telugu	} -ch-	
chettu	— Malayalam		

எனவே, பழைய காலத்தில் சொல்லின் முதலிலும் வல்லொலியாகவே இருந்திருக்கலாம் என்று கருதப்பெறுகின்றது.

Dr. Caldwell கூறுகின்ற இந்த ஒழுங்கு முறை இக்கால மொழிக்குப் பொருந்துவதாகலாம். ஆனால் தொல்காப்பியர் காலத்திலும், அதனை ஒட்டிய காலத்திலும் இவ்வெழுத்துக்கட்கு ஈரொலிஇல்லாமையால் இவை சொற்களில் எவ்விடத்தும் ஒரே வகையாக—வன்மையாகவே—ஒலிக்கப்பட்டு வந்தன என்று கருத வேண்டியுள்ளது. ஏனெனில், தொல்காப்பியர் காலத்தில் ஒவ்வோர் எழுத்திற்கும் இருவேறு ஒலி இருந்திருப்பின், தமிழ் மொழிக்கு முதன்மை இலக்கணம் வகுத்த அவர் இந்நுண்ணிய ஒலிக்குறிப்பைக் கருத்தில் கொண்டு அதற்கும் ஒரு தனியிடத்தை வகுக்காமல் இருந்திருக்க மாட்டார். அன்றியும் குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம் போன்ற நுண்ணிய ஒலிகட்குச் சார்பெழுத்து வகையில் தனித்த ஒலிநீர்மையை வகுத்தவர், இம்மெல்லொலிக் குரிய தனி நிலையினை வகுக்காமல் இருந்திருப்பாரோ?

நம் மொழித் தன்மையில், மிகப் பழங் காலந்தொட்டே வல்லெழுத்துக்கள் (plosives) தாம் வழங்கப்படுகின்ற இடத்திற்கேற்ப வன்மை, மென்மையாக ஒலிக்கும் முறையைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும் என்பது தெளிவாக அறியப்படுகிறது. ஆனால், Dr. Caldwell காட்டும் இவ்வல்லொலி மெல்லொலி மாற்றம், பிற்காலத்தில் பிறமொழிக் கலப்புக் காரணமாகவும், மக்களின் மன நாகரிக வளர்ச்சி காரணமாகவும் அமைந்து விட்டது என்பதனை நாம் கருத்தில் கொள்ளலே மொழி முடிபுக்கு ஏற்றதொன்றாகும்.

“The Tamil alphabet was arranged in such a manner as to embody the peculiar Dravidian law of the convertibility of surds and sonants. It systematically adapted the surds alone considering one character as sufficient for the expression of both classes of sounds. This clearly proves that ab-initio the Dravidian phonetic system, as represented in Tamil, its most ancient exponent, differed essentially from that of Sanskrit.”⁴ என்னும் அவர் கருத்து வளனை உன்னி உணர்தல் நன்று.

⁴ ibid. P. 139.

30. 'ஒலியசை முறை'. The Principles of Syllabation.

திராவிடமொழிகளுள் தமிழ் மொழியின் ஒலியசை முறை (அல்லது) அலகிடும் முறை மிகச் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. எல்லா மொழிகளிலும் சொற்களை ஒன்றாகச் சேர்ந்து உச்சரிக்கும் போது அவற்றை எளிமை கருதிச் சிற்சில அசைகளாகப் (Syllables) பிரித்து உச்சரித்தல் இயல்பு. ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் மெய்யெழுத்து தனியலகு பெறும்போது மிகவும் கடினமாக ஒலிக்கின்றது. சில மொழிகளில் இரண்டு (அல்லது) மூன்று மெய்கள் சேர்ந்து அலகு பெறுவதை நாம் காணலாம்.

(எ.டு.) Strength

School

Sky

ஆங்கில மொழியில் ஒரு சொல்லின் ஈற்று மெய் அச் சொல்லின் ஈற்றயல் எழுத்தோடு ஓர் அங்கமாக இணைந்து தனியலகு பெறும். ஆங்கில மொழியின் அசைகள் அளவால் தமக்குள்ளே கொள்கையான தொடர்புகள் எவையும் இன்றி இருத்தலை நாம் காணலாம். “English syllables have not in natural speech any consistent relations to each other in quantity”¹ என்று David Abercrombie மொழிவர். பிரெஞ்சு மொழியில் சொல்லின் ஈற்றுமெய் வருமொழிச் சொல்லின் முதலுயிரோடு சேர்ந்து அலகு பெறுதலைக் காணலாம். வட மொழியில் அலகுபெறும் வரிவடிவங்கள் பெரும்பாலும் உயிரெழுத்திலேயே முடிகின்றன. நம் திராவிட மொழிகளில் மிக எளிமையான ஒலியசை முறையை (Syllabation) நாம் காணலாம். ஒலித்தற்கு அருமைப்பாடுடைய கூட்டொலியையும், ஒலியமைப்பிற்குக் கூடா ஒலியையும் திராவிட மொழிகள் ஒதுக்கி ஓர் மெய்யும், ஓர் உயிரும் (CV-) சேர்ந்து ஒலிக்கத் தக்க எளிய அசைகளையே ஈண்டுக் காணலாம். உயிர் மெய் எழுத்தின் முன் வேறொரு மெய் வந்தால் அதைத் தனியே எழுதுகின்றோம். யாப்பிலக்கணத்தில் (Tamil Prosody) இவ்வாறு அசை பிரிக்கும் இயல்புகள் மிகத் தெளிவாகக் காட்டப் பெறுகின்றன.

¹ David Abercrombie—Studies in Phonetics and Linguistics. P. 26.

குறில்	குறிலிணை	V VV (Prosaic feature found in the Tamil language)		
நெடில்	குறிலிணை ஒற்று	V̄	VVC	V-Vowel (short)
குறில் ஒற்று	குறில் நெடில்	VC	VV	V̄- „ (long)
நெடில் ஒற்று	குறில் நெடில் ஒற்று	VC	VVC	C-Consonant

இனி, தமிழ் மொழியில் உயர்வெழுத்தே அலகு பெறும் எழுத்தாக அமைகிறது. மெய்யெழுத்துக்கள் அலகு பிரிக்கவே பயன்படுகின்றன. தொல்காப்பியர் நேர்பு, நிரைபு என அசைகளைப் பிரித்தலும் இலக்கண மரபாக அமைகிறது. அன்றியும், தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், நன்னூல் ஆகிய இலக்கண நூல்கள் ஒலியசை முறையில் எளிய முறைகளைக் கையாண்டு மொழிமுதல், இடை, கடை ஆகிய இடங்களில் வரக்கூடிய எழுத்துக்களை வரையறை செய்கின்றன. கீழ்க்காணும் இயல்புகள் ஒலியசை முறை பற்றிய விளக்கங்களை நன்கு எடுத்துக் காட்டும்.

(1) மொழிமுதலில் தனி உயிரோ, மெய்யோடு சார்ந்த உயிர்மெய்யோதான் வரும். ஆங்கில மொழியில் காணப்படுமாறு போல மூன்று மெய்கள் இணைந்து வரக் கூடிய சொற்கள் தமிழில் இல்லை. (Two or three consonants cannot occur concurrently).

(ii) சொற்களின் இடையேயும் ஒலித்தற்கரிய எழுத்துக்கள் சேர்ந்து ஒலிக்கப் பெறுவதில்லை.

அக்ஞானம் > அஞ்ஞானம்

அத்வைதம் > அத்துவைதம்

இவ்விடத்தில் இடையே ஓர் உயிர் தோன்றி எளிமையாக ஒலிக்கப் பெறுதலைக் காண்க. (Reduplication of the consonants takes place).

(iii) மெய்யெழுத்தை முதலாகக் கொண்ட வடமொழிச் சொற்கள் அவ்வாறே ஒலிக்கப் பெறாமல் ஒருயிருடன் கூடியே ஒலிக்கப் பெறும். (Tamilisation of Sanskrit words.)

த்யான > தியானம் } (A vowel is developed before
 த்ரிமூர்த்தி > த்ரிமூர்த்தி } the consonants.)

(iv) சில மெய்கள் மொழிமுதலில் வாராதபோது ஓர் உயிர் பெற்றே வழங்கும்.

ரங்கன் > அரங்கன் } (An initial vowel is adapted before
 லக்ஷ்மி > இலக்குமி } the consonants l & r).

(v) ஈர் உயிர்கள் சேர்ந்து வருகின்றபோது உடம்படு மெய் எனவொன்று தோன்றி அவற்றை இணைத்துக் காட்டும்.

நிலா + அழகு > நிலாவழகு—(Prevention of hiatus.)
 (ல்)

(vi) மொழி முதலிலும் ஈற்றிலும் இரண்டு முன்று மெய்கள் சேர்ந்து ஒலிக்கப் பெறுவதில்லை.

Strength (Double or treble consonants at the beginning of the syllables and also at the end are altogether inadmissible).

(vii) தமிழின்கண் சொல்லுக்கு ஈற்றில் 'போன்ம்', 'மருண்ம்' என்று னகர மகர ஒற்றுக்கள் இணைந்து வரும். ஆனால் மகர ஒலி தன்னளவில் குறைந்தொலிக்கும் எனத் தொல்காப்பியர் கூறுவர்.

“செய்யுள் இறுதிப் போலி மொழிவயின்
 னகார மகாரம் ஈரொற் றாகும்.”

“னகாரை முன்னர் மகாரம் குறுகும்.”

—தொல் எழுத்து. 51, 52.

(viii) சொற்களின் இடையே மெய்யெழுத்துகள் மயங்கி வருதலைப் பற்றி இலக்கணங்கள் தெளிவாகக் காட்டும். இலக்கண நூலார் வேற்றுநிலை மெய்ம்மயக்கம் என்றும், உடனிலை மெய்ம்மயக்கம் என்றும் கூறுகின்ற பகுதிகள் நன்கு போற்றத் தக்கவை. ய, ர, ழ எனும் முன்று மெய்களே ஈரொற்று உடனிலையாக வரும் எனக் கூறுதல் சிறந்த தமிழிலக் கண மரபாகும்.

“யரழ என்னும் மூன்றும் ஒற்றக்
கசதப நஞுகம் ஈரொற் றுகும்.”

(தொல். எழுத்து. 48)

சான்று : வேயங்குழல்

ஆர்ப்பு

வாழ்க்கை

(ix) மொழி ஈற்றில் எசரவுயிர் அளபெடையில் மட்டும் ஈற்றல் வரும் எனக் கூறுவதும் ஈண்டு நினைவுகூரத் தக்கது.

(எ.டு.) ‘ஏன இவனொருத்தி’

ஆங்கில மொழியினரும் ஒலித்தற்கரிய கூட்டொலியை ஒலிக்காமல் விட்டு விடுதலை நாம் காணலாம். know, knife, knit, gnat, gnaw என்ற சொற்களை ஒலிக்கும் பொழுது முதல் மெய்யினை அவர்கள் ஒலிப்பதில்லையே! “The combination ‘kn’ as initial, was somewhat difficult for men’s organ to utter.....the [corruption went on gaining in popularity, until it became the rule of our speech to silence before the nasal in all words”² என்பார் Whitney. “The chief peculiarity of Dravidian syllabation is its extreme simplicity and dislike of compound or concurrent consonants and this peculiarity characterises Tamil, the earliest cultivated member of the family, in a more marked degree than any other Dravidian languages”³ என்று Dr. Caldwell திராவிடத்தின் ஒலியை முறைக்குப் புகழ்மாலை தூட்டுகின்றார் போலும்!

இவ்வாறு மொழிகளில் “ஒலியை முறையில் ஒழுங்கு முறைகள்” வரையறை செய்யப் பெற்றாலும் காலப்போக்கில் சில மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன நாம் தவிர்த்தல் இயலாது. திராவிட மொழிகளுக்குப் பொருந்தாத ஒலி அமைப்புகள் பிறமொழிச் சொற்களினின்று தமிழில் புகும்பொழுது மெய்களுக்கு இடையே உயிர் புகுந்தோ, மெய்களில் ஒன்று மற்றொன்றாகத் திரிந்தோ ஒலித்தற்கு எளியனவாகுதல் நம் தமிழ் மொழியின் சிறப்பான இலக்கணக் கோட்பாடு அன்றோ!

² W. D. Whitney – Language and the Study of Language. P. 12.

³ Dr. Caldwell – A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 182.

31 'ஆய்தம்'.. The 'āytam'.

தமிழ் எழுத்து முறையில் ஆய்த ஒலி என ஒன்று தனியாக அமைந்துள்ளது. இவ்வாய்தம் தனிப்பட்ட ஒன்றாகவே அமைந்துள்ளது. இவ்வொலியைப் பற்றிய பல்வேறு கருத்துக்கள் மொழியுலகில் அமைந்து வருதலை நாம் காணலாம். ஒரு மொழியைப் பற்றி அம்மொழி அறிந்தோர் கூறுவதே பொருத்தமுடையதாக இருக்கப்பிறமொழி வல்லுநர் பலர் தத்தம் நிலைக்கேற்பக் கருத்துக்களைக் கூறுதல் இடம் பெறுகின்ற பொழுது உண்மை நிலையும் மறைக்கப்படுகின்றது. தமிழ் ஒலிகளைப் பற்றிச் சிறப்பாக ஆராய முற்பட்ட திரு. பா. வே. மாணிக்க நாயக்கர் அவர்கள் ஆய்த ஒலியைப் பற்றித் தம் கருத்துக்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆங்கில ஒலியின் உரசொலியாகத் தமிழ் ஆய்தத்தை அவர் குறிப்பிடுவர். 'effect' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லைத் தமிழில் அதே உச்சரிப்போடு எழுதுகின்ற பொழுது 'எஃபெக்ட்' என்று எழுதுகின்றோம். 'zebra' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லையும் தமிழில் 'சீஃபிரா' என எழுதுவர். இவ்வாறு ஒலி நூலில் fricative 'F' ஆகவோ, spirant 'S' ஆகவோ, இஃது ஒலிக்கப்படுதலை நாம் காணலாம். (a sort of mystic conception).

தொல்காப்பியர் தமிழ் எழுத்துக்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுங்கால் இவ்வாய்த எழுத்தினை உயிராகவோ மெய்யாகவோ கருதாமல் தனி ஒலியாகவே கருதுகின்றார். உயிரெழுத்துக்களுக்கும், மெய்யெழுத்துக்களுக்கும் இடையே இவ்வாய்த ஒலியை வைக்கவும் இல்லை. பன்னிருயிக்கும், பதினெண் மெய்க்கும் அடுத்து இவ்வாய்தம் சார்பெழுத்துக்களுள் ஒன்றாக வைக்கப்பட்டுள்ளமையே அவர் காட்டும் இலக்கண முடிபு. தொல்காப்பியர் எழுத்தகரிகாரத் தொடக்கத்தில் தமிழ் எழுத்துக்களைப் பற்றி எழுதுங்கால்,

“அசுர முதல்

னசுர இறுவாய் முப்பஃது என்ப” (தொல். எழுத்து. 1)

எனக் காட்டுகின்றார். அன்றியும் தம் நூலுள் இவ்வாய்த ஒலி ஒலிக்கப்பெறும் நிலையைக் குறிப்பிடுங்கால்,

“தத்தம் சார்பிற் பிறப்போடு சிவணி

ஒத்த காட்சியின் தம்மியல்பு இயலும்” (தொல். எழுத்து. 101)

எனக் கூறுவதால் இவ்வாய்தம் தன்னைச் சார்ந்த எழுத்தின் ஒலியாகவே ஒலிக்கும் என்பது தெரிய வருகிறது. (The *aytam* takes the sound of the consonant in whose company it appears) சான்றாக, 'கஃசு' என்ற இடத்தில் ஆய்தம் இடையண்ண ஒலிச் (palatal) சாயலைப் பெறுகிறது. பின் அண்ண ஒலியைச் (guttural) சார்ந்து வருங்கால் இவ்வாய்தம் அவ்வொலியையும் பெறும். தொல்காப்பியர் கருத்தினை நன்கு நோக்கின் இவ்வாய்தம் தனிப்பட்ட ஒலிப்பு முறையை (independent phonological value) உடையதன்று எனத் தெளியலாம். திருக்குறளில் 'அஃதிலார்' என்ற சொல்லாட்சியைக் கொண்டு அத்தொடர் மொழியில் காணப்பெறும் ஆய்த ஒலிக்கு மாறாகக் ககர ஒற்றினை ஆண்டு அமைத்தால் அப்பொழுது இவ்வாய்தம் பின் அண்ண ஒலியையே பெறும். (அஃதிலார் — அக்திலார்.) சென்னைப்பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழகராதியைத் தொகுத்தோர் இவ்வாய்த ஒலி உயிராகவோ, மெய்யாகவோ ஒலிக்கப் பெறும் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமை சிந்தனைக்கு உரியதாகவே அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பியர் காட்டும் ஆய்த ஒலி பற்றிய நூற்பாவை ஓரளவு துணையாகக் கொண்டு இவ்வாய்தப் புள்ளி மெய்யாக ஒலிக்கப் பெறலாம் என்று கொள்வதற்காவது சிறிது இடமுண்டு. அதற்கு மேலைக் குறட்சான்றும் ஓரளவு துணை செய்யும்.

இடைக்கால இலக்கணமாகிய நேமிநாதம் இவ்வாய்த எழுத்தை முதன்மை ஒலியாகவே (primary sound) கருதுகின்றது. நன்னூலும், வீரசோழியமும் இவ்வாய்த எழுத்திற்குப் பிறப்பிடம் காட்டுங்கால், “ஆய்தம் அங்காப்புடைய; இடந்தலையாகும்” எனக் கூறுகின்றன. மொழியியல் அறிஞர் Dr. Caldwell அவர்களோ இவ்வாய்த எழுத்தை மிடற்றில் பிறந்த எழுத்தாகவே கருதுகின்றார். இவ்வாறு அவர் கருதுமாறு ஒற்றொலியாகவும், இடைக்கால இலக்கண நூலார் காட்டுமாறு உயிராகவும் இவ்வாய்தத்தைக் கொள்ளுதல் பெருவியப்பே.

வடமொழிவாணர் தங்கள் மொழியில் 'ஹ' (aspirate sound) ஒலிக்கு. ஷேராக இவ்வாய்தத்தைக் கொள்வர். ஆனால், அக்கருத்தினை பிழைபட்டதே. வடமொழி 'ஹ' என்ற ஒலிக்கும் தமிழ் ஆய்த ஒலிக்கும் இடையே வேறுபாடு உள்ளது. வடமொழி 'ஹ' என்ற ஒலி ஈரெழுத்துக்களுக்கு முன்னதாக வரும். (Sanskrit 'h' can come only before two letters 'k' and 'p') அதிலும் சிறப்பாக k, p என்ற எழுத்துக்களை வருமொழியில் கொள்ள நிலைமொழி ஈற்றில் 'h' என்பது வரும்.

சான்று :

kah - karoti	}	Sanskrit.
kah - palati		

ஆனால், தமிழ்மொழியில் ஆய்தம் தொல்காப்பியர் கருத்துப் படித் தனிக் குறிலைச் சார்ந்து மொழியிடையில் குற்றியலுகரத் திற்கு ஈற்றயல் மொழியாக வரும்.

“குறியதன் முன்னர் ஆய்தப் புள்ளி

உயிரோடு புணர்ந்த வல்லாறன் மிசைத்தே”

(தொல். எழுத்து. 38)

என்பது தொல்காப்பிய இலக்கணம். இதனால் வலியேறிய உயிர் ஆறன் முன்னே ஆய்தம் வருதல் வெளிப்படை. எனவே, வட மொழி ‘ஹ’ என்பது வேறு. தமிழ்மொழி ‘ஆய்தம்’ வேறு.

நம் மொழியில் ‘அவ்+கடிய>அஃகடிய’ என்பதில் ஆய்தம் மிடற்றுப் பிறந்த ஒலியாக அமைகிறது. நம் இலக்கண விதிகளை ஆராயுங்கால் இவ்வாய்தம் மேலே காட்டியவாறு தொடர்மொழியில் வருங்கால் சில மாற்றங்களைப் பெறும் முன்+தீது>முஃமது (அ) முட்டது’ எனவும், கல்+ தீது>கஃறிது (அ) கற்றீது எனவும் வருதலைக் காணுங்கால் சில உண்மைகள் தெரியவரும். இவ்விடங்களில் ஆய்தம் தன் சார்பொலியைச் சார்ந்து விளங்குகிறது Dr. Caldwell கொள்கைப்படி ஆய்தம் மிடற்றில் பிறந்த ஒலியாகக் கருதப்படுமாயின், மேலைச் சான்றுகளில் காணுகின்ற வகையில் இடையண்ண ஒலியாகவோ (Palatal), பல்லின ஒலியாகவோ (Dental) கருதப்படுதற்கு இல்லை. எஃ.கு. அஃ.கு என்ற இடங்களில் அவர் கொள்கை ஏற்றுக் கொள்ளப்படும். (If it is a guttural sound as is believed by Dr. Caldwell, it must be capable of being replaced by a guttural.) ஆனால், அதே வகையில் ‘முஃமது,, ‘கஃறிது’ என அமைப்பதற்கு நம் இலக்கணமோ எத்துணையும் இடந்தரவில்லை. ஆகவே, இவ்வாய்த ஒலியினைத் தனி ஒலியாகவும், தனிப் பிறப்பு உடையதாகவும் கொள்ளாமல் சார்பொலியாகக் கொண்டு அமைத்தலே தனிச் சிறப்பு உடையதாகும். (The āytam is not a phoneme).

பேராசிரியர் Dr. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் அவர்கள் இவ்வாய்தம் பற்றிக் குறிப்பிடும் கருத்துக்கள் நம்முடைய ஒலியியல் கருத்துக்குப் பெருந்துணை செய்யும்.¹ இதனைத் தனித்த ஓர் எழுத்தாக முற்காலத்தில் கருதாமல் சார்பெழுத்து என்றே தொல்காப்பியர் முதலானோர் கொண்டனர். சார்பெழுத்து என்றும் பொதுவான பெயர் குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம், ஆய்தம் என்ற முன்றற்கும் வழங்குவதால், ஆய்தம் என்பதற்குச் சிறப்புப் பொருள் இருத்தல் வேண்டும் என்பர். தொல். செய்யுளியலில் வல்லோசை மிக்கு வரும் நயத்தை 'வல்லிசை வண்ணம்' (தொல். பொருள். 528) என்றும், மெல்லோசை மிக்கு வரும் நயத்தை 'மெல்லிசை வண்ணம்' (தொல். பொருள். 529) என்றும் வழங்குதல் போல, ஆய்த எழுத்து மிக்கு வரும் பாட்டோசை வண்ணத்தை 'நலிபு வண்ணம்' (தொல். பொருள். 535) என வழங்குதல் மரபு. தொல். சொல்லதிகாரம் 330-இல் "ஓய்தல் ஆய்தல்...உள்ளதன் நுணுக்கம்"—எனக் காணப்படுவதால், ஆய்தம் என்பதற்கு 'உள்ளது நுணுகி நலிதல்' எனப் பொருள் கொள்ளலாம்.

"ஆய்தமு மொற்றெனப் பெற்றசை யாக்குமென்
ரோதி னாருள ராகவு மொண்டமிழ்
நாத ராயவர் நானலி போசையிற்
கேது வென்றெடுத் தோதின ரென்பதுவே"

என்று யாப்பருங்கல விருத்தி துத்திரம் 3-இன் உரையிற் கூறப்படுவதையும் நோக்குக. 'அக்கடிய > அஃகடிய'; 'கற்றிது > கஃறிது', 'முட்டிது > முஃட்டிது' என வருவன வற்றில் முன்னைய வடிவங்கள் வலித்த வடிவங்களாம். பின்னைய வடிவங்கள் நலிந்த வடிவங்களாக இருத்தல் ஆய்தம் உண்மையால் பெறப்படும். பிறசார்பெழுத்துக்கள் போல் இவ்வாய்தமும் தனிமொழி, தொடர்மொழி ஆகிய இவற்றில் வரும் எனத் தொல்காப்பியர் கூறுதலைத் துணையாகக் கொண்டும், ஆய்தம் பற்றிய அவர் கருத்துக்களைச் சிறப்பாகப் போற்றியும் காணுங்கால் நமக்கு அக்கால நிலை நன்கு தெரிய வரும். நெட்டெழுத்து நீட்டியும், எடுத்துத் ஓதப் பெறுவதால், நெட்டெழுத்தின் பின் ஆய்தம் நின்று எத்தகைய மாற்றமும் பெற இயலுவதில்லை. இதனால் யாண்டும் குறிலின் பின்னரே ஆய்தம் வருதலைக் காண்க. வல்லெழுத்தினையே உரசெழுத்தாக மாற்றி

¹ Dr. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார்—கலைக்களஞ்சியம்—கட்டுரை—Vol. II. P. 758-760.

வருதலின், ஆய்தம் என்றும் வல்லெழுத்தின் முன்னரே வரக் காண்கின்றோம். (தொல். எழுத்து. 38)

வரிவடிவம்:- ஆய்தம் அடுப்புக்கல் போன்று [ஃ] முன்று வடிவாக எழுதப்படுவது இன்றைய வழக்கம் “ஆய்தம் என்ற முப்பாற் புள்ளியும்” என்பது தொல்காப்பியம். 8-ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த நந்திவர்மனது காசாக்குடிச் செப்பேட்டில் ‘வெஃகா’ என்ற சொல்லில் வரும் ஆய்தத்திற்கு மேலும் கீழும் புள்ளியும், இடையே கோடும் வடிவாக அமைந்துள்ளன. [÷] (S. I. A. A. Vol. II No. 73 Plate No. XV Line 115 opposite page 352). வரகுணமகாராசரின் திருச் செந்தூர் வட்டெழுத்துக் கல்வெட்டிலும் ‘அஃகம்’ என்ற சொல்லில் வரும் ஆய்தம் இவ்வாறு அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம். [÷] (Epigraphia Indica Vol. 21. Plate- Line 35 opposite p. 110.) எனவே கோல் எழுத்திலும், வட்டெழுத்திலும் இதனை ஒரே வடிவமாகக் காண்கின்றோம் என்று Dr. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் அவர்கள் குறிப்பிடுவர் ஆய்தத்தினைத் தனி எழுத்தாக எழுதும் வழக்கத்தினைத் தொல்காப்பியர் மறுப்பதால், அவ்வழக்கம் அவர் காலத்திலேயே இருந்ததென்று அறியலாம். அதனை மெய் எனக் கொண்டு, புள்ளி, ஒற்று என்றே தமிழர் வழங்கினர் என்பதனை அறிக.

32. 'மொழி முதல் இறுதி எழுத்துக்கள்'. The Initial and the Final Letters.

தொன்மைத் தொல்காப்பியம் தமிழ் மொழி நிலையைத் தழுவி எழுத்து, சொல், பொருள் நெறிகளை மேற்கொண்டு மொழியிலக்கணத்தை மிகச் செவ்வையாக வடித்துக் காட்டியுள்ளது. எழுத்து இலக்கணத்துள் மொழிமரபு எனவொன்று நிலைக்க வேண்டி மொழியின் முதலிலும், ஈற்றிலும் வரக்கூடிய எழுத்துக்களை நிரல்படக் காட்டியுள்ளது. அதன் முதல் உரை காரராகிய இளம்பூரணர் தம் அறிவுக்கெட்டிய வகையில் உரை விளக்கம் கண்டு நூலை அழகுபடுத்தியுள்ளார். தொல்காப்பியர் இலக்கணத்தையும், இளம்பூரணர் உரைநலத்தையும் சிறந்த துணையாகக் கொண்டு வழிநூலாம் நன்னூல் தோன்றியது. நன்னூலார் தங்காலத்து இலக்கண நெறிகளையும் இலக்கியங்கள் வாயிலாகத் தெளிந்து அவற்றை இணைத்துக் கூறியுள்ளார். இவ்விரு நூல்களையும் தோன்றாத துணையாகக் கொண்டு முகிழ்த்ததே மொழியியல் எனப்பெறும் இப்புதுமைத் துறையாம். இதில் எழுத்திலக்கணங்கள் மட்டுமல்லாமல் பேச்சொலிகளும் (Speech sounds) ஆராயப்படவே, ஒரு சில மாற்றங்கள் காணப்படுகின்றன அவற்றை நிரலே காண்போம்.

மொழி முதல் எழுத்துக்கள் - Initial sounds-letters.

தொல்காப்பிய எழுத்ததிகார மொழி மரபில் “பன்னிரு யிரும் மொழி முதலாகும்” (29), “உயிர் மெய்யல்லன மொழி முதலாகா” (60) என இரு நூற்பாக்களால் பொது விதியை வகுத்துப் பின் சிறப்பு விதிகளால் விளக்குகின்றார். நன்னூலார், “பன்னிருயிரும் மொழி முதலாகும்” (எழுத்தியல்-102) எனக் கூறுகின்றார்.

தொல். முதனிலை எழுத்துக்கள்:-

(1) பன்னிருயிர் மொழி முதல்	12
(2) சுதநபம X பன்னிருயிர் (5X12) ...	60
(3) சகரக்கிளவி X அஐ ஓள நீங்கலாக (1X9)	9
(4) வகரம் X உண ஓஓ நீங்கலாக 1X8)	8
(5) ஞகரம் X ஆஎஓ... .. (1X3)	3
(6) யகரம் X ஆ... .. (1X1)	1
(7) மொழி முதல் குற்றுகரம் 'நு' (நுந்தை)	1

தொல்காப்பிய நூற்பாக்கள் மேலைத் தன்மையை நனியுணர்த்தும்.

1. 'பன்னீ ருயிரும் மொழிமுத லாகும்'. (எழுத்து. 59)
2. 'கதந பமவெனும் ஆவைந் தெழுத்தும் எல்லா உயீரோடுஞ் செல்லுமார் முதலே'. (, 61)
3. 'சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே அஐஒள வெனும் முன்றலங் கடையே'. (, 62)
4. 'உண ஓஓ என்னும் நான்குயிர் வவென் எழுத்தொடு வருதல் இல்லை'. (, 63)
5. 'ஆ ஓவெனும் முவுயிர் ஞகாரத் துரிய.' (, 64)
6. 'ஆவோ டல்லது யகர முதலாது.' (, 65)
7. 'குற்றிய லுகரம் முறைப்பெயர் மருங்கின் ஒற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்.' (, 67)

நன்னூலார் தங் கால மாற்றங்கட்கு ஏற்பச் சேர்த்துக் கூறியுள்ளார்.

'பன்னீ ருயிங் கசதந பமவய ருங்ஈ ரைந்துயிர் மெய்யும் மொழிமுதல்.' (102) என்றும், 'சுட்டியா எகர வினாவழி அவ்வை ஓட்டி நவ்வும்முதலா கும்மே' (106)-என்றும்

கூறுவர். தொல்காப்பியர் கூறிய ஒன்பதினொடு நகரம் சேர்ந்து பத்தும் மொழி முதலாகும்.

'ஆவோ டல்லது யகர முதலாது' (65) எனத் தொல்காப்பியர் விதிவகுக்க, நன்னூலார்

'அஆ உண ஓஓள யம்முதல்' (104) என்று கூறுவர். எஞ்சியவற்றில் யாதொரு மாற்றமும் காணப்பெறவில்லை.

மொழியிறுதி எழுத்துக்கள் :- Final sounds.

தொல்காப்பியர் உயிர் பன்னிரண்டனுள் ஓளகாரம் நீங்கிய பதினொன்றும் மொழியிறுதியாகும் எனக் கூறியுள்ளார். 'உயிர் ஓள எஞ்சிய இறுதியாகும்' (69). இவற்றுள் சில ஒலிகள் ஒரு சில மெய்களுடன் சேர்ந்து மொழிக்கு ஈறுகும் என்றும், சில ஈறுகமாட்டா என்றும் கட்டுப்பாடு (restriction) செய்கின்றார். அவற்றை முறைப்படி காண்போம்.

- (1) உண இரண்டும் நகர, வகர மெய்களோடு ஈராகா.
'உண காரம் நவவொடு நவிலா.' - (தொல். எழுத்து 74)
- (2) எகரம் மெய்யுடன் ஈராகாது.
'எ என வருமுயிர் மெய்யீராகாது.' - (" " 71)
- (3) ஏகார, ஓகாரங்கள் ஞகரமெய்யுடன் ஈராகா.
'ஏஓ என்னும் உயிர் ஞகாரத் தில்லை.' (,, ,, 73)
- (4) ஓகரம் நகர மெய்யுடன் சேர்ந்து ஈராகும்.
நொ-துன்பப்படு.
'ஓவவும் அற்றே நவ்வலக் கடையே'. (" " 72)
- (5) ஓளகாரம் ககர, வகரத்தோடு இயைந்தவழி ஈராகும்.
'கவவோ டியையின் ஓளவு மாறும்'. (" " 70)

இறுதியில் வரும் என்ற உயிர்களுள் மிகக்குறைவாக வழங்கு
கின்ற ஈறுகளை (low frequency) எண்ணிக்கையால் குறிப்பிட
பெறுபது சாலச் சிறப்புடைத்தாம்.

- (1) உச்சகாரம் இருமொழிக் குறித்து - உசு, முசு.
'உச்ச காரம் இருமொழிக் குறித்தே'.-(தொல். எழுத்து 75)
- (2) உப்பகாரம் ஒருமொழிக் குறித்து - தபு.
'உப்ப காரம் ஒன்றென மொழிப
இருவயின் நிலையும் பொருட்டா கும்மே'. - (" " 76)

அடுத்து, அவர் மெய்யீறு பற்றி விளக்குகின்றார்.

'ருணநம நயரல வழள என்னும்
அப்பதி ஞென்றே புள்ளி யிறுதி.' (தொல். 78)

இவற்றுள் சில ஒற்றுக்கள் மொழிக்கு ஈராகும் சிறப்பினை
எண்ணிக்கையால் மட்டும் உணர்த்துகின்றார். அவையாவன:—

- (1) மேலே கூறிய உப்பகாரம் போன்று ஞகர வொற்று
ஒரு மொழிக் குறித்து. - 'உரிஞ்'

'உப்ப காரமொடு ஞகாரையும் அற்றே
அப்பொருள் இரட்டா திவணை யான'. (80)

- (2) மேலே கூறிய உச்சகாரம் போன்று நகர வொற்று
இரு மொழிக்கீராகும். - 'பொருந்', 'வெரிந்'.

‘உச்ச காரமொடு நகாரஞ் சிவணும்’. (79)

(3) வகரவொற்று நான்மொழி யீற்றது - ‘அவ், இவ், உவ், தெவ்’.

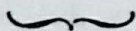
‘வகரக் கிளவி நான்மொழி ஈற்றது.’ (81)

இனி, நன்னூலார் இவ்வாறு தொல்காப்பியர் விரித்துக் கூறியவற்றை ஒரே நூற்பாவில் தொகுத்துக் கூறியுள்ளார். தொல்காப்பியரைப் போன்று தனிப்பட்ட குறைந்த சொல்லாட்சிகளை நன்னூல் காட்டுமாறு காணோம்.

‘ஆவிஞ்ஞ நமன யரலவ முளமெய்
சாயு முகரம் காலாறு மீதே’ (107) - என்பர்.

இன்றைய மொழியியலில் நாம் காணும் சான்றுகளைத் தும் மேலே கண்ட இலக்கண நெறிகட்கு மாறுபட்டுத் தோன்றுவதில்லை. ஒலியை முறை (syllabation) என்ற பகுதியில் காணப்பெற்ற விதிமுறைகள் மிக ஒழுங்காகப் பின் பற்றப்பட்டு வருகின்றன. தனிப்பட்ட எழுத்து வடிவம் நீங்கலாகப் பேச்சொலி இயக்கம் என்ற ஒன்று இப்பகுதியில் ஆராயப்படுவதால் சில நுண்ணிய மாற்றங்கள் மட்டும் காணப்படுதலை நாம் தவிர்க்க இயலாது. சான்றாக, க, ச, த, ப என்னும் வல்லெழுத்துக்கள் (plosives) மொழி முதலில் வருங்கால், ஒலியன்களாகிய (phonemes) இவை மாற்றொலியன்களையும் (allophones) ஒன்றாகச் சேர்த்து மொழி முதலில் ஒலியன்களாகவே அமைய நாம் அவற்றை வழங்குகின்றோம்.

பாவம் - pāvam, பாவம் - bāvam என்ற இரு சொற்களில் காணப்பெறும் பகரம் (p and b) தம் நிலையால் வேறுபட்ட பொருளைத் தருவதால் ‘b’ என்பது பகரத்தின் (p) மாற்றொலியாகக் கருதப் பெறாமல் தனிப்பட்ட ஒலியாகவே (distinct phoneme) ஆங்கு அமைந்துள்ளது. இத்தகைய முறைகள் தாம் மொழியியலில் காணப்பெறும் காலத்திற்கேற்ற மாற்றங்களாக இருத்தலைக் காணலாம். ஆகவே, இலக்கண நெறிகளும், மொழியியல் மரபுகளும் தம்முள் வேறுபாடற்று ஒன்றி நின்றலே மொழி மாட்சியாம்.

33. 'சார்பொலிகள்'. Dependent Sounds.

ஒல்காப் புகழ்மிகு தொல்காப்பியரும் நன்னூலாரும் எழுத்துக்களை முதல், சார்பு என இரண்டாகப் பகுத்தனர். அனுத்திரள் ஒலியாக எழ அதனால் எழுத்துத் தோன்றி அவ் வெழுத்து முதல், சார்பென இருவகைப்படும். 'எழுதப்படுதலின் எழுத்து' (Letter) என்று யாப்பருங்கலவிருத்தி உரைக்கும். ஆனால், உரையாசிரியர்கள் எழுத்து என்பதற்கு ஒசை அல்லது ஒலி எனப் பொருள் கொண்டனர். தொல்காப்பியர் எழுத்ததி கார நூற்பா ஆறினில், "கூட்டியெழுதல்" எனக் குறிப் பிடுவர். 'எழு' என்ற அடிச் சொல்லை (Verbal root) எழுப்புதல் அல்லது இசைத்தல் என்ற பொருளில் அவர் பயன்படுத்தி யுள்ளார். நன்னூலாரும் "அனுத்திரள் ஒலி" (நா. 58) என விளக்குவர். ஆகவே, ஒலியடிப்படையில் முதலொலி (Primary sound), சார்பொலி (Dependent sound) எனக் கொள்ளுதல் இலக்கண ஆசிரியர்களின் கருத்தாம். இன்றைய மொழியியலார் ஒரு மொழியில் விளங்கும் ஒலிகளை (Phones) அடியொற்றி ஒலியன் (Phoneme), ஒலியியல் (Phonetics) எனக் குறிப் பிடுதலைக் காண்க.

"எழுத்தெனப் படுப

அகர முதல்

னகர விறுவாய் முப்பஃ தென்ப

சார்ந்துவரன் மரபின் முன்றலங் கடையே" (எழுத்து. 1)

என்றும்,

"அவைதாம்

குற்றிய லிகரம் குற்றிய லுகரம்

ஆய்தம் என்ற

முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோ ண்ண" - என்றும் (" 2)

தொல்காப்பியர் இருவகைப் பாகுபாடுகளை முதற்கண் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். நான்மரபில் முதலெழுத்துக்களை எடுத்துக் காட்டிப் பின் மொழிமரபில் சார்பெழுத்துக்களைப் பற்றிக் கூறுங்கால், 'சார்ந்து வரும் மரபினையுடையன' என்றும், 'தமக்கு இயல்பில்' என்றும் இரு பண்புகளைக் கூறுவதால், சார்ந்து வாராமையும், தமக்கியல்புடைமையும் முதலெழுத்துக் களின் இருபண்புகள் எனக் கொள்ளலாம். உயிர் பன்னி ரண்டும், மெய் பதினெட்டும் நந்தமிழின் முதல் ஒலிகளாக

(primary sounds) விளங்குகின்றன. ஆனால், இவையனைத்தும் ஒலியன்களா (phonemes) என்பது ஆய்வுக்குரியது. உயிர் வரிசையில் நாம் கருத்து வேறுபாடு கொள்ள இடமில்லை. மெய்யொலிகளுள் ககரத்திற்கு இனமாசிய நகரம் ஒலியனா என ஆராய்தல் வேண்டும். தொல்காப்பியர் காலத்தில் நகரவொலி இருப்பினும் அதனை ஒலியனாகக் கொள்ளவில்லை. ஆனால், நன்னூலார் நகரத்தை மொழி முதலில் வரும் எழுத்தாகக் கொண்டு நூற்பா வகுத்துள்ளார். இனி, இந்த நகரவொலி தனி ஒலியன்தானா என சுண்டுக் காண்பது பொருத்தமானதொன்றும்.

பன்னிருயிருடனும், க த ந ப ம என்னும் ஐந்து ஒற்றுக்கள் சேர்ந்து மொழி முதற்கண் வரும் என்பர் தொல்காப்பியர்.

“க த ந ப ம எனும் ஆவைத் தெழுத்தும்

எல்லா உயிரொடுஞ் செல்லுமார் முதலே” (61) – எனக் கூறுவதில் ‘ங’ எனும் ஒலி மொழி முதலில் வருவதாக அவர் குறிப்பீடாமை காண்க ஆனால் நன்னூலார்,

“பன்னீ ருயிருங் கசதந பமவய

ருஙவீ ரைந்துயிர் மெய்யு மொழிமுதல்” (102)

என நகரத்தையும் பிற மெய்களோடு சேர்த்துக் கூறியுள்ளார். இதனையொட்டிச் சிறப்பு விதி வகுக்குங்கால்,

“சுட்டியா வெகர வினாவழி யவ்வை

ஒட்டி நவ்வு முதலா கும்மே” (106) – எனக்கூறி,

அதற்குச் சான்றாக, ‘அங்ஙனம்’, ‘இங்ஙனம்’, ‘உங்ஙனம்’, ‘எங்ஙனம்’, ‘யங்ஙனம்’ என்பவற்றைக் காட்டுவர். உரையாசிரியர் ‘ஙனம்’ என்பது இடத்தையும் தன்மையையும் உணர்க்கும் பல பொருள் ஒரு சொல் என்று விளக்கங்கூறுவர். இழிவுச் சிறப்பு உம்மையால் நவ்வும் ஒருவிதத்திலே முதலாகும் என்ற ஒரு குறிப்பு உரையில் காணப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியத்தை நோக்குங்கால் நகரவொலி இவ்வாறு வருமா என்பது தெரியவில்லை. நகரம் வருமிடமெல்லாம் அதனையடுத்துக் ககரவொலி வருகின்றது. ககரம் வருமிடத்தில் மகரம் வருவதில்லை. ஆதலின், மகரமும் நகரமும் துணைநிலை வழக்கில் அமைந்துள்ளன என்பர் மொழியியலார். ‘ங’ என்பது ஒரு தனிப்பட்ட ஒலியனாகக் (distinct phoneme) கருதப்படாமல் ககரவொலியின் மாற்றொலியாகவே கொள்ளப்பெறும். “It is only an allophone of the velar plosive /k/” – என்பது மொழியியல் கோட்பாடாம்.

‘அங்கம்’, ‘சங்கம்’, ‘கங்குல்’, ‘பாங்கு’ ‘தங்குதல்’... என இவ்வாறு சொற்கள் உருவாகும்போதெல்லாம் நகரவொலியின் சூழ்நிலையை நாம் நன்குணரலாம். இதனைத் தனிப்பட்ட ஒலியனாகக் கொள்ளாமைக்குக் கீழ்வரும் காரணங்களை எடுத்துக் காட்டுவர்.

(i) ‘ங’கரவொலி மொழிமுதலில் வருவதற்குரிய ஒலி எளிமையைக் கொள்ளாமை.

(ii) இவ்வொலி தனிமொழியின்கண் இடையே தான் வரும். அவ்வாறு வருங்கால் அதனைச் சார்ந்து ககரவொலியின்றி வேறு வாராமை.

(iii) ‘ஙனம்’ என்பதைப் போன்று மொழி முதலில் அதனை உச்சரித்தல் இயலாத ஓர் அமைப்பே.

(iv) தொல்காப்பியர் உப்பகாரம், உச்சகாரம் என்றும், வெரிந், பொருந், உரிஞ் என்றும் மிகக் குறைவாகப் பயிற்சியில் வரும் வடிவங்களை உடைய சொற்களை வரையறுத்துக் கூறுவதில் தவறவேயில்லை. அவ்வாறிருக்க ‘ஙனம்’ என்ற சொல் வழக்கு பயிற்சியில் இருந்திருப்பின் அதனைக் கூறுதொழிவாரோ?

(v) தனிமொழியில் ககரத்திற்கு முன் நகரம் வருதல் போன்று தொடர் மொழிக்கண்ணும் வருதலைக் காண்க.

(எ.டு) நாம் + கள் > நாங்கள்
நீம் + கள் > நீங்கள்
தாம் + கள் > தாங்கள்

என மகரம் ககரம் வரின் நகரமாக மாறுதல் அறிக.

அ + நனம் > அங்நனம்
இ + நனம் > இங்நனம் } எனச் சொற்கள் புணருங்கால்,

சுட்டுக்களையடுத்து நகரவொற்றே வருதலைக் காண்கின்றோம். ஆனால், உச்சரிக்குங்கால், அங்கனம், இங்கனம் என்று நகரத்திற்கு மாறாகக் ககரவொலியினை கூட்டிச் சொல்கின்றோம். இவ்வாறு ஓரினமாகும் முறை (assimilation) மாறிக் ககரவொலியே ஆங்கு அமைதல் கூடுமாதலால் அதனைத் தனி ஒலியனாகவோ, மொழி முதலொலியாகவோ கொள்வதற்கில்லை. இதனால், அதனைக் ககரத்தின் மாற்றொலி எனக் கூறுவது பொருத்த

மாகத் தோன்றுகிறது. ஆகவே, மெய்வரிசையில் நகரவொலி சூழலைச் சார்ந்து வருகின்ற ஒரு நிலையை நாம் உலக வழக்கிடையே நன்கு காணமுடிகின்றது.

தொல்காப்பியர் சார்பொலிக்குக் கூறிய இருபண்புகள் சார்ந்து வருதலும், தமக்கியல்பு இன்மையுமாம்.

“சார்ந்துவரி னல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்
தேர்ந்து வெளிப்படுத்த ஏனை முன்றும்
தத்கம் சார்பிற் பிறப்பொடு சிவணி
ஒத்த காட்சியில் தம்மியல் பியலும்”

(தொல். எழுத்து. 101)

என்பது தொல்காப்பியம் ஒரு குறிப்பிட்ட சூழலில் (environment), ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் (position) சார்பொலிகள் வரும்.¹ ஆகவே, ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலையில் வருவதே சார்பொலியின் தன்மை என்பது வெளிப்படை. இளம்பூரணர், “தமக்கெனத் தாமே வரும் இயல்பில்” என்றும், நச்சினூர்க்கினியர் “தமக்கெனத் தோன்றுதற்குரிய ஓரியல்பில்” என்றும், சிவஞான முனிவர் “தனித்தியங்கும் இயல்பு தமக்கில” என்றும் கூறியுள்ளமையை நோக்குக.

குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் ஆகிய முன்றும் மேலே கூறியவாறு குறிப்பிட்ட இடங்களில் முதலெழுத்துக்களைச் சார்ந்து வருகின்ற அமைப்பால் சார்பொலிகள் எனும் தகுதியைப் பெற்றன.

(1) குற்றியலிகரம் :-

தொல்காப்பியர்,

“குற்றிய லிகர நின்றல் வேண்டும்
யாவென் சினைமிசை யுரையசைக் கிளவிக்
காவயின் வருஉம் மகரம் ஊர்ந்த” (34)

என நூற்பா வகுத்து ஒருமொழிக் குற்றியலுகரத்தை விளக்குவர்.

“கேண்மியா” என்ற சொல்லில் மகர மெய்யின் மேல் ஏறி வந்த இகரம் குறுசியொலித்தலைக் காட்டுவர். நாகு+யாது > நாகியாது, வரகு+யாது > வரகியாது எனக் குற்றியலுகரங்கள்

¹ Dr. செ. வை. சண்முகம் — எழுத்ததிகார ஆராய்ச்சியும், மொழியியலும்.

யகரம் வர இகரமாக மாறிக் குறுகி ஒலித்தலைப் புணர்மொழித் தன்மைக்குச் சான்றாகக் காட்டுவர்.

“புணரியல் நிலையிடைக் குறுகலும் உரித்தே
உணரக் கூறின் முன்னர்த் தோன்றும்”. (35)

யகரம் இடமாக உகரஞ் சேர்ந்த வல்லொற்றுப் பற்றுக்கோடாக அமைகின்றது.

(2) குற்றியலுகரம்:- நம் மொழியின் மிக நுண்ணிய ஒலிக்கூறு குற்றியலுகரமாம். தொல்காப்பிர் எழுத்ததிகாரத்தில் குற்றியலுகரப் புணரியல் எனத் தனியே ஓரியல் வகுத்துள்ள மையைக் காண்க. ஒருமொழிக் குற்றியலுகரம்,

“நெட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழி யீற்றுந்
குற்றிய லுகரம் வல்லா றூர்ந்தே” (36)—வரும்

(எஃடு) நாடு, பங்கு, எஃகு முதலியன.

புணர்மொழிக் குற்றியலுகரம்,

“இடைப்படிற் குறுகும் இடனுமா ருண்டே
கடப்பா டறிந்த புணரிய லான” (37)—என வரும்.

(எஃடு) செக்குக் கணை, சுக்குக் கொடு.

இவ்வாறு வல்லெழுத்துப் பற்றுக்கோடாக மொழியீற்றில் இச்சார்பொலி வருதலைத் தொல்காப்பியர் காட்டுவர்.

(3) ஆய்தம்:- தனிக் குறிலைச் சார்ந்து ஈற்றில் குற்றியலுகரம் வர, இடையே ஆய்தவொலி சார்பொலியாக வரும்.

“குறியுதன் முன்னர் ஆய்தப் புள்ளி
உயிரோடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிசைத்தே” (38)

என நூற்பா காட்டி, எஃகு, அஃது என்று சான்றுகள் காட்டுவர். இவ்வாறே புணர்மொழிக் கண்ணும் கஃறிது, முஃமது என ஆய்தம் சார்ந்து வருதலை,

“ஈறியல் மருங்கினும் இசைமை தோன்றும்” (39) என்று தொல்காப்பியம் உணர்த்தும். இடத்தைச் சூழ்நிலையாகவும், சார்பொலிகளுக்கு அடுத்து நிற்கும் ஒலியினைப் பற்றுக்கோடாகவும் காட்டிச் சார்பொலிகளை இவ்வாறு வகைப்படுத்துதல் தொல்காப்பிய நெறியாம்.

நன்னூலார், தொல்காப்பியர் காட்டிய சார்பொலிகளை ஒட்டி உயிர்மெய், அளபெடை முதலியவற்றையும் சேர்த்துச் சார்பு எழுத்துக்களைப் பத்தாகக் காட்டுவர்.

“உயிர்மெய் யாய்த முயிரள பொற்றள
பஃகிய இஃஐஒள மஃகான்
தனிநிலை பத்துஞ் சார்பெழுத் தாகும்”. (60)

இதனைத் தொடர்ந்து இவற்றின் விரியினையும் அவர் காட்டுவர்.

“உயிர்மெய் யிரட்டுநாற் றெட்டுய ராய்தம்
எட்டுயி ரளபெழு முன்றொற் றளபெடை
ஆறே முஃகு மிம்முப் பானேழ்
உகர மாளு றைகான் முன்றே
ஒளகா னென்றே மஃகான் முன்றே
ஆய்த மிரண்டொடு சார்பெழுத் துறுவிரி
ஒன்றொழி முந்துற் றெழுபா னென்ப”. (61)

நன்னூலார் காட்டும் நிலைகளை ஆராயுங்கால் இவை தொல் காப்பியத்தை ஒட்டி அமைந்த வளர்ச்சிகளோ என எண்ண வேண்டியுள்ளது. உயிர்மெய்யும், உயிரளபெடையும், ஒற்றள பெடையும், ஐகாரக் குறுக்கமும், ஒளகாரக் குறுக்கமும், மகரக் குறுக்கமும், ஆய்தக் குறுக்கமும் நன்னூலார் காலத்தில் கருதப் பெற்ற சார்பொலிகள் என்பது நமக்கு நன்கு புலனாகின்றது. முதலெழுத்துக்களைச் சார்ந்து வரும் ஒவ்வொன்றின் இடத்தினையும், பற்றுக் கோட்டினையும் இதனால் நாம் விளக்கமாகக் காண முடிகின்றது. தம் காலநிலைக் கேற்றவாறு நன்னூலார் சார்பொலிகளை இவ்வாறு பாகுபடுத்த தன் அன்றைய வழக்கியல் மரபாக இருந்ததோவென நாம் எண்ண வேண்டியுள்ளது.

சார்பொலி மாற்றொலி தானு!

தமிழ் மொழி வாலாற்றை ஆய்ந்த பேராசிரியர் Dr. தெ. பொ. மீ அவர்கள் சார்பொலிகள் மாற்றொலிகளாகக் கருதப் பெறும் என்ற கருத்தினை விளக்க முற்படுவர். தொல்காப்பியர் காட்டும் சார்பொலிகள் முன்றனுள் குற்றியலுகரமும், குற்றியலிகரமும் வருமிடங்களில் முற்றியலுகரம் வாராமைமைய னோக்குக. இதனால் நமக்கு இருவகைக் கருத்துக்கள் புலனாகும். குற்றியலுகரம் சொற்களின் சுற்றில் வன்மையுந்ந்து வரும் என்பதனால் இடச்சார்பு (complementary distribution) புலனாகிறது. பிற இடங்களில் முற்றியலுகரமே வருவதால், உகரமும் குற்றியலுகரமும் மாற்றொலிகளாக (allophones) வரும் என்பர்

ஒலிநிலையை ஆய்சின்ற மொழியியலர். இனி, குற்றியாலகரம் யகர முதன்மொழி வரின் இகரமாம் என இடச் சார்பு (complementary distribution) உணர்த்தப் பெறுகின்றது. இகரவொலியும், குற்றியலிகரமும் மாற்றொலிகளாகவே (allophones) வரும் எனக் கொள்ள நம் வழக்குகள் இடந்தருகின்றன. ஆய்தவொலிகர, ளகர, வரவொற்றுக்களின் திரிபாக வருதலை நாம் தொடர்மொழிகளில் காணலாம்.

(எ. டு) கல் + தீது > கஃநீது
முள் + தீது > முஃமது
அவ் + கடிய > அஃகடிய

இவ்வாறு ல, ள, வ ஆகிய முன்றும் வருமொழியில் வல்லினம் வர ஆப்தவொலிபாக மாறிக் தனித் தனியே மாற்றொலிகளாகக் காணப்படுகின்றன. ஆய்தவொலியை இரட்டை வல்லெழுத்தின் (geminated plosive) மாற்றொலியாகக் (allophone) கொள்ளுதல் மொழியியலார் நிலையாகும்.

உயிர் மெய்யொலியை நன்னூலார் சார்பொலியாகக் கொள்ளுதல் மொழியியலார்க்கு உடன்பாடன்று. எழுத்து முறையமைப்பில் உயிர்மெய் என்றவொன்று அடிப்படையாக உண்டாயிற்று எனக் கருதி அதனை அசைநிலை அமைப்புக்கு (Syllabic structure) இன்றியமையாததாக நாம் கொள்கின்றோம். உயிரளபெடையும், ஒற்றளபெடையும் சார்பொலிகளாகக் கருதப்பட அவற்றை முறையே 'Vowel Cluster', 'Consonant Cluster' எனக் கருத இடமுண்டு. செய்யுட்கண் இவ்விருவகை அளபெடைகளும் யாப்பியல் பாங்கு (Prosaic feature) நோக்கி வருதலை இலக்கியங்களில் நாம் பரக்கக் காணலாம். எஞ்சிய ஐகார, ஓளகார, மகர, ஆய்தக் குறுக்கங்கள் நன்னூலாரால் தனிப்பட்ட சார்பொலிகளாகக் கருதப்படுகின்றன. தொல்காப்பியர் மகரம் னகரத்தின் முன்னும், வகரத்தின் முன்னும் வந்து குறுகும் என்மர்.

“செய்யுள் இறுதிப் போலி மொழிவரின் னகார மகாரம் ஈரொற்றுகும்”. (51)

(எ. டு) “திசையறி மிகானும் போன்ம்”.

இவ்விடத்தில் மகரம் ஈரொற்று உடனிலையாய் (Consonant Cluster) வர, நன்னூலார் சார்பொலியாக இதனைக் கருதுவர். மகரக்குறுக்கம் என்ற ஒருவகைப் பெயரும் இதற்கு அமைகிறது. இதைப் போன்றே ஐகாரம் தனக்குரிய இரண்டு மாத்திரைகளைப்

பெறாமல் ஒரு மாத்திரை பெறுங்கால் ஐயாக் குறுக்கமாக அமைய, அதனை நன்னூலார் தனிப்பட்ட சார்பொலியாகக் கருதுவர். ஓளகாரக் குறுக்கமும் தன்னைப் போன்ற கூட்டெழுத்தாகிய ஐகாரம் போன்றே குறுகி ஒலித்தலை ஓர் ஒலிநீர்மையாகக் கொள்கின்றது. ஆய்தக் குறுக்கம் நன்னூலார் காட்டும் விதிப்படி,

“லள வீற் றியையினு மாய்த மஃகும்”— என்று வரும். ஆனால், தொடர்மொழிப்பாங்கை நுணுகி ஆராயுங்கால் இவ்வாய்தக் குறுக்கம் புணரியல் மாற்றமாகவே (morpho-phonemic change) காணப்பெறும்.

எனவே, சார்பொலிகளைப் பற்றித் தொல்காப்பியரும் நன்னூலாரும் கொண்டுள்ள கருத்துக்கள் இருவேறு கால நிலைகளை எடுத்துக் காட்டுவன எனக் கருத்தில் கொண்டு இவற்றை முறையாக ஆராய வேண்டும். தன்னியல்பில் நின்று விளங்கும் ஆற்றல் அற்ற தழ் நிலையில் இடத்திற்கேற்றவாறு ஒருவகைப் பற்றுக்கோட்டினைக் கொண்டு ஒரு மொழியைச் சார்ந்து வரும் இயல்புடைய எழுத்துக்களைச் சார்பெழுத்துக்கள் எனக் கொள்ளுதல் தொல்லாசிரியர் துணிபாம். இவற்றைச் சார்பெழுத்துக்கள் எனக் கூறுவதைக் காட்டிலும் சார்பொலிகள் என விளக்கமாக ஆராய்தல் நன்றும். முதலொலிகளின் சார்பின்றி இவ்வொலிகள் வாராமையே இவை இப்பெயர் இபற உரிய காரணமாம். நன்னூலார் காட்டும் சார்பெழுத்துக்களில் பல, சார்பெழுத்தின் இலக்கணத்திற்குச் சற்று மாறுபட்டு வருதலை நோக்குங்கால் இன்றைய மொழியியலாரின் ஒலியியல் தத்துவங்கள் நமக்குப் பெருந்துணை புரிவதோடு அறிவு ஆராய்ச்சியை வளர்க்கத் துணை செய்கின்றன. இலக்கணக் கருத்துக்கள் இலக்கிய மரபுகளை யொட்டி அமைந்தமையால் அவ்விருவகை மரபுகளும் காலத்திற்கேற்ப மாறிக் காணப்படுகின்ற பொழுது புதுமைத் துறையில் ஆய்வு காண்போர் பழமை நெறிகளை முழுமையாகப் புறக்கணிக்காமல் உண்மையைக் காண முற்படல் நேரிய முயற்சியன்றோ!

34. 'திராவிட அடிச்சொற்கள்'. The Dravidian Roots.

ஒரு மொழி கன் அடிச்சொற்களை ஆளும் அமைப்பு முறைகளே அம்மொழியின் உண்மை நிலையினையும், சிறப்பியல்புகளையும் (essential spirit and distinctive character) விளக்க வல்ல சிறந்த தன்மையாம். அடிச் சொற்களை ஆளும் முறையில் காணப்படும் வேற்றுமைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே, ஐரோப்பிய, ஆசிய மொழிகள் பல்வேறு இனங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. திராவிட மொழிகளில் வழங்கும் இலக்கண வடிவங்களை நன்கு ஆராய்ந்து ஒப்பிடுவதற்கு அக் திராவிட அடிச்சொற்களின் இயல்புகளையும், அவை இலக்கண வடிவங்களாகச் சேர்ந்து வருகின்ற பொழுது அவற்றிடையே ஏற்படும் மாறுதல்களையும், இயல்புகளையும் நன்கு ஆராய்தல் வேண்டும். திராவிட மொழிகளில் காணப்பெறும் அடிச்சொற்களைப் பற்றிய பாகுபாடு உலக மொழிக் கூறுகளுள் தனியான இடத்தைப் பெறத் தக்க சூழலை எடுத்துக் காட்டும்.

மொழியின் பல்வேறு இனங்களாவன:-

(i) தனிமொழிகள் (The Isolative Languages.)

இவ்வகை மொழிகளுக்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக விளங்குவது சீன மொழியேயாம். இவற்றில் வரும் பகுதிகள் திரிவதும் இல்லை; பிற சொற்களோடு புணர்வதுமில்லை. தனித் தனியே நின்று பொருள் உணர்த்துவனவாம். இச்சொற்களில் இயைபு காணப்பட வேண்டுமென்றால் பிறிதொரு முறையை மேற்கொள்ளல் வேண்டும். ஒரு சொல்லுக்கும், மற்றொரு சொல்லுக்கும் உள்ள பொருள் தொடர்பினைத் துணைச் சொற்களாலும் (auxiliary words or phrases), சொற்கள் நிற்குமிடத் தாலும் (position of words) தான் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். "In the isolative languages, all grammatical relations are expressed either by auxiliary words or phrases or by the position of words in a sentence" ¹ என்பார் Dr. Caldwell. "In contemporary terminology an isolating language is one in which word consists of a single morpheme" ² என்று Greenberg கூறுவர்.

¹ Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 191.

² Joseph H. Greenberg - Essay on Linguistics. P. 60.

(ii) இடைமாற்ற மொழிகள் (அல்லது) செமிடிக் மொழிகள்.
(The Intromutative Languages or the Semitic Languages.)

இவ்வகை மொழிகளில் உயிரெழுத்துக்கள் மாற்றமாறி வருவதால் பொருள் மாறும். செமிடிக் மொழியில் மெய்யெழுத்துக்களே பகுதியாய் நிற்கும்.

V V

S l m > S a l e m C C C > C C C .

'Grammatical relations are expressed by internal changes in the vowels of dissyllabic roots'-³ என்று Dr. Caldwell குறிப்பிடுவர். Hebrew, Arabic போன்ற செமிடிக் மொழிகளில் ஈர் அலகு பெற்ற பகுதிகளின் இடையே வரும் உயிரெழுத்துக்களே மாறி மாறி வந்து பொருள் தரும்.

(iii) ஒட்டு மொழிகள் (The Agglutinative Languages.)

இம்மொழிகளில் பகுதியோடு (Roots) சேர்ந்து வரும் இடை நிலை (Tense sign), விசுதி (Suffix) முதலியவை இலக்கணத் தொடர்பை விளக்கி வருகின்றன. "Grammatical relations are expressed by affixes or suffixes added to the root or compounded with it" என்பர் அவர். இந்தோ-ஐரோப்பிய இனத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளும், சித்தியன் இனத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளும் திராவிட மொழிகளும் இந்த இனத்தைச் சார்ந்தவையாம். இம்மொழிகளுக்குள் சொற்களால் மட்டுமன்றி இலக்கண வடிவங்களாலும் பல மாறுபாடுகள் இருப்பினும், துணைச் சொற்களை ஒட்ட வைத்து வழங்கும் முறையில் இவையனைத்தும் தொடக்க நிலையில் தம்முள் ஒத்திருந்தன எனத் தோன்றுகின்ற காரணத்தால் Dr. Caldwell அவர்கள் இவற்றை ஒரினமாகக் கருதியுள்ளார். தொடக்கத்தில் எழுந்த சொல்லமைப்பு முறையில் இவை ஒரு தன்மையாக அமைந்து, பின்னர் தம் வளர்ச்சிக்கேற்பப் பெரிதும் வேறுபட்டுள்ளன.

இந்தோ-ஐரோப்பிய இனத்தைச் சார்ந்து வளர்ச்சி பெற்றுச் சிறந்த மொழிகளின் அடிச் சொற்களில், பின்னிலை இணைப்புக்களாக (Suffixes) வந்தவையனைத்தும் இன்று அடிச்சொல்லோடு சேர்ந்தும், அடிச் சொல்லிலிருந்து வேறு பிரிக்க முடியாத

³ Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 191.

வாறு அதனோடு ஒன்றியும் அமைந்துள்ளன. (Post positional additions melted down into inflection or blended with the root). அவ்வாறு வடிவம் மாறுதிருந்த சித்தியன் இனத்தைச் சார்ந்த மொழிகளும், திராவிட இனத்தைச் சார்ந்த மொழிகளும், தம் பழைய முறையாகிய ஒட்டுநிலை அமைப்பை இன்றும் காத்து வருகின்றன. ஒவ்வொரு தொடரிலும் அவற்றின் உறுப்புக்கள் பழைய இடத்திலிருந்து மாறாமலும், தத்தம் தனி நிலையினின்று பெயராமலும் சிறந்துள்ளன. அவ்வாறின்றித் தந்நிலை இழந்தும், சொல்லின் வடிவம், பொருள் இவை திரிந்தும், சொல்லிலிருந்து பிரிக்க முடியாத நிலையில் ஒன்றாகியும் உள்ள மொழிகளை “Inflectional languages” என்கின்றனர். இந்த நிலை வடமொழியில் மிகுதியாகக் காணப்படும்.

:- திராவிட அடிச்சொற்களின் பாகுபாடு :-

The Arrangement of Dravidian Roots into Classes.

எல்லா வகையான உருபுகளையும் விட்டு அடிச்சொற்களை மட்டும் தனியே நோக்குங்கால் அவற்றை இரு இனமாகப் பிரிக்கலாம். (i) வினையடிகள் (Verbal Roots) - இவை பொது வாகப் பெயராகவும் விளங்கக் கூடியவை. இந்தப் பிரிவே நம் மொழியின் பெரும் பிரிவாம். (ii) பெயரடிகள் (Nouns) - இப்போதுள்ள எந்த வினைச் சொல்லிலிருந்தும் பிறந்தனவாக இவற்றைக் கொள்வதற்கு இல்லை (that cannot be traced up to any extant verbs).

வினையடிகள் (Verbal roots) - திராவிடமொழிகள் யாதொரு சேர்ப்பும் (additions) இன்றித் தனி வினையடியையே முன்னிலை ஏவல் ஒருமையாகக் (Imperative of the II Person Singular) கொண்டு விளங்குகின்றன. இந்த வகையில் திராவிடமொழிகள் வடமொழிக்கும் கிரேக்க மொழிக்கும் மாறுபட்டு, சித்தியன் மொழியோடு ஒன்றுபட்டு விளங்குகின்றன. இவ்வாறு வருவதே பொது விதியாம். இதற்குப் புறனடையாகச் சில திரிந்து வழங்கும். திராவிட மொழிகளின் அடிச் சொற்களில் பல பெயராகவும், வினையாகவும் வழங்கப்படுகின்றன.

(எ.டு) சொல், தறி, அணி.

திராவிட அடிச் சொற்களில் பெரும்பான்மை பின்னிலையோ (addition), திரிபோ (alteration) இன்றி வினைப் பகுதியாகவும் (Verbal theme), பெயராகவும் வழங்குகின்றன. இவை எந்த வகைச் சொற்கள் என்பதனை முன்னும் பின்னும் வருஞ் சொற்களைப் பொருத்துத்தான் கண்டறியக் கூடும். எந்த அடிச் சொல்லாயினும் பெயராக நின்றால் அது பெரும்பான்மை

யும் வினையாக வழங்கிய வழக்கத்தினின்றும் பிறந்ததேயாம். "It would appear that originally there was no difference in any instance between the verbal and the nominal form of the root in any Dravidian dialect" ⁵ என்றும் Dr. Caldwell சேர்ப்பாடு ஈண்டுப் பொருந்தும்.

நிலம் > ரில் + அம் (Verbal Root + Formative Suffix).

வினையாகப் பிறந்தன என்பதைக் காட்ட ஆக்கநிலை விசுவதியோ (Formative Suffix), வேறு அடையாளமோ இன்றி அவையே பெயர்ச் சொற்களாகவும் வாழ்க்கி வருவதால் பெயர்ச் சொற்களை வினையடியாகப் பிறந்தன எனக் கொள்ள இயல வில்லை. (மரம்/மரன்) ஒரே அடிச் சொல்லின் இந்த இருமை நிலையை அல்லது இருமை வழக்கை விளக்கக் கீழ்வரும் எடுத்துக் காட்டுகள் துணைபுரியும்.

(எ.டு.) சொல், அணி.

இனி, 'கடுகடை' என்பதில் 'கடு' என்பது பெயரடை யாக (adjective) அமைந்துள்ளது. 'கடு' என்ற சொல்லோடு 'து' என்ற ஆக்கநிலை விசுவதி சேர்ந்தால் (V. R + F. S. *) 'கடுது' என அமைகிறது. 'காடு' என்ற சொல், கடு என்பதன் உயிர் நீண்டு அமைகிறது. இது கடுமையான இடத்தை உணர்த்தும் பொருளாக இருக்கின்றது. (lengthening of the initial vowel in the root-√கெடு>கேடு, √கடு>காடு)-√CVCV > CVCV (√..... Verbal root)

திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்த எம் மொழிகளிலும் தொடக்கத்தில் எந்த இடத்திலும் அடிச் சொல்லின் வினைவடிவத்திற்கும் பெயர் வடிவத்திற்கும் யாதொரு வேற்றுமையும் இருந்ததில்லை. (No difference between the verbal and the nominal form of the root - e. g. 'சொல்') ஆனால் மொழிகள் பண்பாடு பெற்று வளர்ச்சியுற்று வரும்போது படிப்படியாக வினையும் பெயரும் வேறுபடத் தொடங்கின.

. பெயரடிகள் (Nouns)- திராவிட மொழிகளில் பெரும் பாலான பெயர்ச் சொற்களுக்கு வினையடி காணமுடியும் பெயர்ச் சொற்களை நன்கு ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது அவை தொழிற்

⁵ Dr. Caldwell— A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 193

* V. R — Verbal Root—வினையடிச் சொல்.

F. S — Formative Suffix—ஆக்கநிலை விசுவதி.

பெயர்களும், வினையடியாகப் பிறந்த சொற்களுமாகவே காணப்படும்.

(எ.டு) கண் - சினைப்பெயர். காட்சி - பெயர்.

√காண் - வினையடி. காணல் - தொழிற்பெயர்.

ஈரலகு பெற்ற (dissyllabic) திராவிடப் பெயர்கள் பல வற்றிலும் இரண்டாம் அலகாய் வரும் 'அல்' என்பது தமிழில் தொழிற்பெயர் விததியாம் (Formative of the verbal noun). இவ்வினத்தைச் சேர்ந்த பெயர்கள் அனைத்தும் வினையடியாகப் பிறந்தன எனத் தடையின்றிக் கூறலாம்.

(To expand)	வீரி + அல் > விரல்	} -al (formative suffix) √V. R + F. S.
(To pass beyond)	கட + அல் > கடல்	
(To divide)	பகு + அல் > பகல்	
(To hollow out)	குடை + அல் > குடல்	

காணல், சாதல், வரல் என்ற தொழிற்பெயர்களுள் காண், சா, வா என்ற வினையடிச்சொற்களோடு 'அல்' என்ற தொழிற்பெயர் வீகுதி புணர்ந்து அவை தொழிற்பெயர்களாக வழங்குகின்றன. இனி மேலே கண்ட பெயர்ச்சொற்களில் காணப்படும் 'அல்' என்பது ஆக்கநிலை வீகுதியாம். சில வினையடிகள் பெயராகும் போது அடையும் மாறுதல் மிகச் சிறிதேயாகும். அடிச் சொல்லோடு ஆக்கநிலை வீகுதி புணர்ந்தோ, அடிச் சொல்லின் அகத் துயிர் நீண்டோ பெயராக மாறும்.

(i) Addition to the root of a formative particle.

(ii) The lengthening of the included vowel of the root.

அடிச்சொல்	>	பெயர்வடிவம்
V. Roots.		Noun forms.
நில்	_____	நிலம்
நடு	_____	நாடு
கடு	_____	காடு
மின்	_____	மீன்
வெள்	_____	வெள்ளி
குதி	_____	குதிரை
விள்	_____	விண்
நக்கு	_____	நாக்கு
காண்	_____	கண்

(முதல் குறையும்)

இவ்வாறு அடிச் சொற்கள் காட்டும் சீரான பாங்கினை நாம் மிகத் தெளிவாகவே உணரலாம்.

34. (a) 'திராவிட அடிச்சொற்கள் ஓரலகுச் சொற்களே'.

The Dravidian Roots are originally Monosyllabic.

திராவிட மொழிகளில் அடிச் சொற்கள் தெளிவாய்ப் பிரித்து அறியும் நிலையில் சொற்களின் அடிப்படையான கருத்துக்களை உணர்த்தி நிற்கின்றன. திராவிட மொழிகளில் முதன் முதல் ஓரலகுச் சொற்களே (monosyllabic) இருந்து வந்தன என்பது Dr. Caldwell அவர்களின் கருத்து. "It may appear at first sight scarcely credible that the Dravidian roots were originally monosyllabic, when it is considered that the majority of the words in every Dravidian sentence are longer than those of any other language in Asia or Europe, and are inferior in length only to the words of the polysynthetic languages of America"¹ என்னும் கூற்றினைக் காண்க. இம்மொழிகளின் அடிச்சொற்களுக்கும் இந்தோ ஐரோப்பா மொழிகளின் அடிச் சொற்களுக்கு வேறுபாடு பெரிது. எல்லா மொழிகளிலும் தொடக்கத்தில் பல அலகுச் சொற்கள் இருந்தன என்றும், அவை கால நிலையில் மருவியும் திரிந்தும் ஓரலகுச் சொற்களாக மாறுவதே மொழிகளின் இயல்பு என்றும், "Language proceeds from original polysyllabism towards monosyllabism and we have to imagine primitive language as consisting of very long words full of difficult sounds, and sung rather than spoken"² என Jespersen என்பார் கூறுகின்றார். அவர் Habaidedeime > Had என்று கூறியுள்ளார். ஐரோப்பிய மொழிகளின் அடிச் சொற்கள் பேச்சு மொழியில் என்றும் வழங்காதன என்றும் அவர் குறிப்பிடுவர். இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளில் அடிச் சொற்கள் என்று கூறப்படுபவை யாவும் இலக்கண நூலாரின் படைப்பே அன்றி வழக்கிலுள்ள சொற்களல்ல. ஆனால், திராவிட மொழிகளின் அடிச்சொற்கள் யாவும் பேச்சு வழக்கிலும், இலக்கிய வழக்கிலும் நாள்தோறும் வழங்கி வருபவையாம்.

நம் மொழியின் இடைக்கால இலக்கண நூலாகிய நன் நூலில் பவணந்தியார், "நடவாமடி சீ.....வினைப்பகரப்பதமே"

¹ Dr. Caldwell — A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 196.

² Otto Jespersen — Progress in Language. P. 18.

(எழுத்து 137) எனக் குறிப்பிடுவதின்றும் வினைச் சொற்களின் அடிச் சொற்கள் (Root words of the verbs) யாவும் முன்னிலை எவல் ஒருமையாக. (II Person Imperative Singular) வழங்கப் பெறுகின்றன என்பதையறியலாம். தமிழில் 'இருக்கிறது' என்ற சொல்லோடு, ஆங்கில மொழியின் 'is' என்பதனையும், இலத்தீன் மொழியின் 'est' என்பதனையும் ஒப்பு நோக்கிக் காண்போம். பின்னைய மொழிகளில் காணப்பெறும் சொற்கள் குறுகிய அமைப்பைக் கொண்டு இலங்கத் தமிழில் இச்சொல் மிகவும் நீண்டு அமைந்திருப்பது நன்கு புலனாகும். இந்நிலையில் திராவிட அடிச் சொற்கள் தொடக்கத்தில் ஓரலகுச் சொற்களாகவே இருந்தன என்பதனை நாம் நம்புவதில்லை. எழுத்தக்களைப் பிரித்து இடையிடையே இன்னொசையின் பொருட்டு நாம் அமைத்துக் கொண்ட சில சொற்களைச் சேர்ப்பதால் அவை நீண்டு தோன்றுகின்றன. திராவிட அடிச்சொற்கள் காட்சி நிலையால் நீண்டு காணப்படினும் 'ஒட்டுமொழி' வகை என்ற ஒன்றின் அடிப்படையில் நாம் அச்சொற்களை இலக்கணக் கூறுகளாகப் பிரித்து அவை 'ஓரலகுச் சொற்களே' எனக் துணியலாம். ஆனால், சிறப்பாக ஆக்கநிலை விகுதிகளும் (formative suffixes), பகுதி நீங்கலாகப் பிற உருபுகளும் (inflexional particles and pronominal fragments) ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து வருவதால் அவை நீண்டு பொருள் தருகின்றன. "The great length of Dravidian words arises partly from the separation of clashing consonants by the insertion of euphonic vowels, but chiefly from the successive agglutination of formative and inflexional particles and pronominal fragments" ³ எனும் கருத்து Dr. Caldwell அவர்கள் கொண்டுள்ள தெளிவினை உணர்த்தும். பொருள் வேறுபாடு புலப்படுத்த அடிச் சொல்லோடு சேர்க்கப்படும் பிற சொற்களை இடைச் சொற்கள் (particles) எனத் தமிழிலக்கணம் கூறும். அவை இன்று துணை உறுப்புக்களாக (auxiliaries) நிற்கின்றன. பகுபத உறுப்புக்களைச் சேர்ப்பதற்கு முன் திராவிட வினைப் பகுதிகளில் பெரும்பாலானவை மூவகைச் சொற்களாம். (Tri-syllabic forms). மூன்றாவது அசையாக இருப்பவை ஆக்கநிலை விகுதிகளாம். முதலிரண்டு அசைகளை நோக்கும் போது ஓரசை நிலை இன்னொசையின் பொருட்டு திரிபு பெற்று ஈரசையாக அமைந்துள்ளது. மூன்றாவது அசையாக நிற்கும் வினைப் பகுதிகள் (inflectional base / verbal base) என்பதனோடு காலம்,

³ Dr. Caldwell — A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 196.

இடம், பால், வேற்றுமை முதலியன உணர்த்தும் உருபுகள் சேரும் இக்காரணத்தால்தான் திராவிடத்தின் அடிச் சொற்கள் கிட்சி பெறுகின்றன.

திராவிடச் சொற்கள் நீண்டு தோன்றினும் உற்று நோக்கி அவற்றை ஒவ்வொன்றாகப் பிரித்தால் அடிச் சொல் ஓரசையாகவே அமைவதைக் காணலாம். இரு+க்+கிறு+அது > இருக்கிறது என்ற வினைமுற்றில் 'இரு' என்பதுதான் வினைப் பகுதி (verbal base). 'இர்' என்பது வினையடிச் சொல்லாக அமைய 'உ' என்பது ஒலித்துணை உகரமாக அமைகிறது. நம் மொழியில் எத்தகைய வினைமுற்றுச் சொல்லையும் நாம் எளிதாகக் கூறிட்டு இலக்கணச் சிறப்புக்களை அவற்றிற்கு வழங்கலாம். சான்றாக, 'பெருகிறது' என்ற சொல்வினைக் காண்போம்.

பெருகு+கிறு+அது > பெருகிறது. இச் சொல்லில் 'அது' என்பது படர்க்கைச் சுட்டுப் பெயரின் பால்காட்டும் விகுதியாம். (Pronominal suffix of the III Person Demonstrative Pronoun). 'கிறு' என்பது நிகழ்கால இடைநிலை. (Present tense-sign): எஞ்சிய 'பெருகு' என்ற பகுதியில் காணப்பெறும் முன்றும் அசையாகிய 'கு' என்பது வினையைத் தன் வினையாக்க வந்த ஆக்க நிலை விகுதியாம். (formative suffix). இதுவும் நீங்கவே, 'பெரு' என்ற சொல் வினைப்பகுதியாக அமைதலைக் காணலாம். அச் சொல்லிலும் 'உ' என்பதனை ஒலித்துணை உகரமாகக் (enunciative vowel) கொண்டு 'பெர்' என்பதனையே ஓரலகுச் சொல்லாக (monosyllabic verbal root) நாம் உருவாக்க முடியும். திராவிடத்து அடிச் சொற்கள் ஒற்றினை ஈற்றிலே கொண்டும், உயிரினை ஈற்றிலே கொண்டும் இரு பிரிவுகளாகப் பகுக்கப் படுகின்றன. (நில், செல், வாழ் என்பன ஒருவகை. எழு, நட, படு என்பன மற்றொரு வகை). இனி, 'மின்' என்ற வினையடியாக அடிச் சொல்லின் முதலுயிர் நீண்டு 'மீன்' என்ற பெயர் வடிவம் முன்னர்க் காட்டப் பெற்றது போல், 'பெர்' என்பதும் 'பேர்' என நீண்டு நின்று பெயர் வடிவாக அமைதலைக் காண்க. இஃதன்றியும், 'பெரிய மகன்', 'பெருந்துயர்' என்ற சொற்றொடர்களில் காணப்பெறும் 'பெரிய', 'பெரும்' என்ற பெயரடை (adjectives) வடிவங்களை நாம் பிரித்தால் அவை முறையே 'பெர்+இய' என்றும், 'பெர்+உம்' என்றும் நின்றலைக் காணலாம். இவ்வாறு 'பெர்' என்ற அடிச்சொல் இன்னொசைக்காக ஈற்றுக்கரம் பெற்று 'பெரு' என நிற்கிறது. இவ்வாறு நோக்குமிடத்து ஓரசைச் சொல் ஆற்றைச் சொல்லாக நீண்டு அமைவதை அறிகிறோம். "Whatever be the length and complication

of Dravidian words, they may invariably be traced up to monosyllabic roots, by a carefull removal of successive accretions”⁴ என்பர் Dr. Caldwell.

திராவிட மொழிகளில் அடிச்சொல் தெளிவாக அறிய நின்றலோடு, அடிச்சொல் சிதையாவாறு நிற்க வேண்டி அதனுடன் சேரும் உறுப்புக்கள் தெளிவாக ஓட்டி நின்று பல வகைச் சொல்லாய் நீண்டு நிற்கின்றது. அடிச்சொல் சிதையாவாறு ஒலித்துணையாகச் சேர்வன சில (enunciative additions); சொல்லமைக்க வரும் ஆக்கநிலை விகுதிகளோடு (formative suffixes) சேர்ந்து வருவனவும் உள. இவையன்றிப் பொதுப் பொருளைச் சிறப்புப் பொருளாகக் கருதி வருவனவும் (particles of specialisation, உள. திராவிட அடிச்சொற்கள் தொடக்கத்தில் ஓரலகு (அல்லது) ஓரசையாலாகி இயல்பால் இருவகையாகப் பிரிந்துள்ளன. (1) ‘ஆ’ ‘சா’ ‘போ’ என உயிரீராக நிற்பன. (2) ‘அண்’, ‘நில்’, ‘செல்’ எனக் குறில் உயிர் இணைந்த மெய்யீராக நிற்பன என்று Dr. Gundert குறிப்பிடுகின்றார். இங்கே - ஐரோப்பிய மொழிகளின் நிலையை உட்பிணைப்பு நிலை (inflexional stage) என்றும், திராவிட மொழிகளின் நிலையை ஓட்டு நிலை (agglutinative stage) என்றும் குறிப்பிடுவர்.

சொற்களின் நீட்சியில் அமெரிக்க மொழியின் பலவகைச் சொற்களுக்கு அடுத்த படியாகக் கருதப் பெறுபவை திராவிட மொழிகளேயாம். எனினும், அவற்றின் அடிச் சொற்கள் ஓரசைச் சொற்களேயாம். பலவகைக் கருத்துக்களைத் தேடியலையும் மக்களின் மனம் கிடைத்த எந்தத் துணையுறுப்பையும் கருவியாகக் கொண்டு, அதை அடிச் சொல்லோடு சேர்க்கும் முறையை மட்டும் ஒழுங்கு படுத்திக் கொள்ளுகின்ற முறை மொழி வல்லார்க்குப் புதுமையாகத் தோன்றுதல் பெருவியப்பே.

-: இன்னோசை காரணமாக அடிச்சொல் நீளுதல் :-

Euphonic Lengthening of Verbal Roots.

நம் திராவிட மொழிக்குடும்பத்தில் திருத்தம் பெறுத் திராவிட அடிச் சொற்கள் (Crude Dravidian roots) இன்னோசை உயிர்களின் சேர்க்கையால் சில சமயங்களில் நீண்டு ஒலிக்கின்றன. ஓரசைநிலைச் சொற்களின் பின் சேர்ந்து வரும் உயிர்கள் பெரும்பாலும் இன்னோசைக்காகவே பயன்படுத்தப்

⁴ Ibid. P. 196.

பெறுகின்றன. சுற்று மெய்யினை எளிதின் ஒலிக்க வேண்டி ஒலித்துணையாக உகரம் வழங்கப் பெறுகின்றது. உகரம் இவ்வாறு பெரும்பான்மையாக வந்தாலும் ஓரசைநிலைச் சொற்களின் பின்னே இகரமும், இதனையடுத்து அகரம், எகரம், ஐகரம் இவையும் பயின்று வரும்.

“சுற்று மெய்யினை எளிதில் ஒலிக்க ஒலித்துணையாக ஓர் எழுத்து வரவேண்டும் என நா விரும்பிய போதெல்லாம் உகர உயிரே பயன்பட்டு வருகிறது. அச் சொல்லினை அடுத்து வேறோர் உயிர் வரும் போதெல்லாம் இந்த உகரம் கெடுகிறது”¹ என்பர் Dr. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் அவர்கள்.

மற (Ta.) > மரே (Ka.)

சடி (Ta.) > கரசு. (Te.)

முனை (Ta.) > மொலசு (Te.)

ஆக்கநிலை விகுதிகள்:- Formative additions to the Roots

இவ்வாக்கநிலை விகுதிகள் இயற்கை வடிவில் நிற்கும். வினையடிச் சொற்களோடு சேர்ந்து வருவதுபோல அத்தகைய பெயரடிச் சொற்களோடும் சேர்ந்து வருகின்றன. எனினும், அவை வினைச்சொல் எனச் சிறப்பாய் வழங்குவனவற்றிற்குப் பின்னேயே வழங்கி வருகின்றன. அத்தகைய வினையடிச் சொற்கள் ஒரு பகுதியாக நிற்கும்போது அதன் மூன்றாம் அசையாக (third syllable) இவ்விகுதிகள் வழங்குகின்றன. இவ்விகுதிகள் இப்போது தன் வினையினின்றும் வேறு வகையினைப் பகுத்து அறியவும் (to distinguish transitive verbs from intransitives), பெயர்ச் சொற்களினின்று பெயரடை வடிவங்களைப் பகுத்தறியவும் (to form adjectival form of nouns) பயன்படுகின்றன. தமிழ் மொழியில்தான் இவ்வாக்க நிலை விகுதிகள் நன்கு வளர்ச்சி பெற்றுள்ளன. தன் வினையில் சிறப்பியல்பாக வரும் ஒற்றை மெய்யெழுத்தின்முன் இன்னோசையின் பொருட்டு இனமெல்லெழுத்து பெரும்பான்மையும் வரும். ஆனால், அச்சொல்லின் பொருள் மாறுவதில்லை.

கு>ங்கு (இன்னோசை) தன்வினை. ku<ngu.

கு>க்கு -பிறவினை. ku>kku.

√அட்>அடங்கு (தன்வினை)

அடக்கு (பிறவினை)

¹ Dr. தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் — கால்டுவெல் ஒப்பிலக்கணம் II அடிச்சொற்கள். பக்கம் 17.

பெருகு, பெருக்கு என்ற சான்றுகளில் தன்வினைக்கண் இன் னோசை பொருட்டு மெல்லெழுத்து மிகாமை காண்க. தன்வினை யில் ஆக்கநிலை உறுப்பு எழுத்து மெல்லோசை பெறும். பிறவினை வல்லோசை பெறும்.

(எ.டு) நடந்து } பயின்று } — தன்வினை.
 நடத்து } பயிற்று } — பிறவினை.

ஆக்கநிலை விததியாக வரும் பல விகுதிகளும் பொருளாலோ, வழங்கிவரும் நோக்கத்தாலோ, இவையன்றி ஒட்டிவரும் நோக் கத்தாலோ ஒன்றிலிருந்து ஒன்று அடிப்படையாக வேறுபட்டி ருக்கவில்லை. இவ்வாறு ஈற்றசையாக வரும் கு (ku), ங்கு (nku) க்கு (kku), சு (cu), ச்சு (ccu), து (tu), ண்டு (ntu), ட்டு (ttu), து (tu), ந்து (ntu), த்து (ttu), பு (pu), ம்பு (mpu), ப்பு (ppu) என்பனவற்றைப் பொதுவாக ஆக்கநிலை, விகுதிகள் என வகுக்கலாம். இவ்விதியை ஆராயும்போது பெயர்களைப் பற்றிய உண்மை விளங்குகிறது. இப்பெயர்கள் வினையடியில் பிறந்தன எனவும், வினையடியோடு தொடர்புடையன எனவும் அறிய முடிகின்றன.

கொம்பு > கொய் + ம்பு }
 mpu } Verbal root + Formative
 பாம்பு > பாய் + ம்பு }
 mpu } suffix > Noun forms.

“It may be concluded that wherever Dravidian verbs or nouns are found to terminate in any of the syllables referred to, there is reason to suspect that the first part of the word alone constitutes or contains the root. The final syllables கு, ங்கு, க்கு... may as a general rule be rejected as formative additions”² என்பர் Dr. Caldwell.

—: அடிச்சொல்லின் ஈற்று ஒற்று இரட்டுதல்:—

Reduplication of the Final Consonants of the Roots.

தமிழ் மொழியில் இரட்டிப்பு (Reduplication) விளக்க மாகப் புலனாகும் ஓர் இலக்கண முறையென நாம் அறிவோம். சிறப்பாக வல்லொற்றுக்கள் (Plosive consonants) இரட்டித்து நம் மொழியின் சிறப்பினைக் காக்கும்.

² Dr. Caldwell — A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 203.

(i) பெயரடைகளை உருவாக்க ஒற்று இரட்டித்தல் (For changing a noun into an adjective).

(எ.டு) நாடு + பற்று > நாட்டுப்பற்று.

(ii) செயப்படுபொருள் குன்றிய வினையைச் செயப்படுபொருள் குன்றாத வினையாக்க ஒற்று இரட்டிக்கும் (For converting an intransitive or neuter verb into a transitive).

(எ.டு) ஓடு > ஓட்டு.

(iii) இறந்தகாலம் காட்ட ஈற்று ஒற்று இரட்டிக்கும் (For forming the preterite or past tense).

(எ.டு) புகு > புகுது.

(iv) வினைப்பகுதியிலிருந்து பிறக்கும் பெயர்களை அமைக்க ஒற்று இரட்டிக்கும் (For forming derivative nouns from verbal themes).

(எ.டு) எழுது > எழுத்து.

(v) இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளின் அடிச்சொல்லின் முதலொற்று இரட்டித்து இறந்த காலம் காட்டும். திராவிட மொழிகளில் ஈற்றொற்று இரட்டித்து இறந்தகாலம் காட்டுவது சிறப்பிற்குரிய தொன்றும்.

சிறப்பு நிலை உருபுகள் :- Particles of Specialisation.

ஈரசை பெற்று வழங்கும் பெயர்களையும், வினைகளையும் நன்கு ஆராயுங்காலத்து முதலசை பொதுப் பொருண்மையோடு விளங்கும் அடிச்சொல் (generic signification) என்றும், இரண்டாவது, இவ்வடிச் சொல்லின் பொதுப் பொருண்மையையும் மாற்றுகின்றது (generic meaning of the stem is modified) என்றும் நாம் அறியலாம். இவ்வாறு பொதுப் பொருள்களைச் சிறப்பு நிலைக்குக் கொண்டுவரும் உருபுகளை சிறப்புகலை உருபுகள் (To specialise the meaning of the root) என்பர். இந்த அடிச்சொல்லமைப்பு திராவிடமொழிகள் எல்லாவற்றிலும் உண்டு. எனினும், தமிழ்மொழியின்கண் அதன் இயல்பும் சிறப்பும் நன்கு விளக்கம் பெறுகின்றன.

(1) $\sqrt{\text{அட}} > (\text{அடு})$ என்பது ஓரடிச் சொல். இந்த அடிச் சொல்லோடு உருபுகள் புணர்ந்து கீழே காணுமாறு போலச் சிறப்புப் பொருளைத் தருகின்றன.

$\sqrt{\text{அட்}} + \text{அ} + \text{கு} > \text{அடங்கு} - a -$

$\sqrt{\text{அட்}} + \text{இ} > \text{அடி} - i - (\sqrt{\text{அட்}} - \text{generic})$

$\sqrt{\text{அட்}} + \text{உ} > \text{அடு} - u - \text{notion of nearness})$

$\sqrt{\text{அட்}} + \text{ஐ} > \text{அடை} - ai -$

(2) $\sqrt{\text{அண்}} + \text{அ} + \text{கு} > \text{அணங்கு} - a -$

$\sqrt{\text{அண்}} + \text{இ} > \text{அணி} - i - (\sqrt{\text{அண்}} - \text{contact})$

$\sqrt{\text{அண்}} + \text{உ} > \text{அணு} - u -$

$\sqrt{\text{அண்}} + \text{ஐ} > \text{அணை} - ai -$

இவ்விரண்டு எடுத்துக் காட்டுகளின்றும் 'அட்' என்ற பொதுப் பொருளைத் தரும் அடிச்சொல்லோடு அ, இ, உ, ஐ முதலிய உருபுகளைச் சேர்த்துச் சிறப்புப் பொருளை உணர்த்துவதையும், 'அண்' என்ற அடிச்சொல்லோடு அவ்வுயிர்களைச் சேர்த்துச் சிறப்புப் பொருளை உணர்த்துவதையும் அறிகிறோம். இவற்றுள் இவ்விரண்டாம் அசையானது பொருளைப் பெருக்கவும், சுருக்கவும், வேறு வகையால் மாற்றிச் சிறப்பிக்கவும் வருவதைக் காண்கின்றோம். இவ்வுயிர் எழுத்துக்கள் இசைநிறையாக (euphonic) வருவது மட்டுமல்லாமல் சிறப்புநிலை உருபுகளாகவும் மாறாமல் நிலைபெற்று வருகின்றன.

திராவிட அடிச்சொற்களின் பின்னே வரும் இணைப்புக்கள் (post-positions) எவ்வளவு நீண்டு வந்தாலும், அவ்வடிச் சொற்கள் தனியாக நிற்கும்போதும், பிற சொற்களோடு சேர்ந்து தொகையாக நிற்கும் போதும் யாதொரு மாற்றமோ, சிதைவோ இன்றிப் பொதுவாக நிற்கும். ஆனால், இப்பொது விதிக்கு மாறாகச் சிலவுள்ளன.

I. ஈரசை நிலையாக வரும் அடிச் சொல்லிலோ, தொழிற் பெயரிலோ (disyllabic root or verbal noun) இடையில் உயிர் மெய்யாய் வருகின்ற மெய்யெழுத்து நலிந்தும், கெட்டும் ஒழிய, அதன் முன்னும் பின்னும் நின்ற உயிர் ஒன்றாய் இயைந்து விடும். (Rejection of medial consonant).

(எ.டு) (i) தொகுப்பு > தோப்பு

tokuppu > tōppu - k->∅

touppu > o+u>ō>tōppu.

- (ii) தொகலு > தோல்
 togalu > tōl (Kannada & Tamil)
 -g- > Ø; -u>Ø
 toalu > o+a>ō> tōl (u)
 CVCV+suffix > CVV+suffix } Loss of consonant.
 > C̄V+suffix }
 (iii) பெசர் > பேர்
 pesar > pēr (Kannada & Tamil)
 s > Ø
 pear > e+a>ē>pēr.

II. திராவிட மொழிகளில் தன்மை முன்னிலைச் சொற்கள் ஒருமையிலும் பன்மையிலும், உருபுப் புணர்ச்சியில் மாத்திரை குறைந்து வருகின்றன. இவற்றின் எழுவாய் வடிவங்கள் நீண்டு விளங்குகின்றன. “The quality of the root vowels of the pronouns of the I and II persons both singular and plural, is short in oblique cases” – என்பது நம் இலக்கண நெறி.

எழுவாய் வடிவங்கள் (Nominative forms)	>	உருபேற்கும் வடிவங்கள் (Oblique forms)
நான்	>	என்
நாம்	>	எம்
நீ	>	உன்/நின்
நீர்	>	உம்/நும்
CVC	>	VC (or) CVC

III. வினையடியானது யாதொரு நேர் மாறுதலுமின்றித் தொழிற்பெயராய் வரும்போது உயிர் நீளும். வினையடியைப் பெயராக்க அதனோடு ஆக்கநிலை உருபுகள் சேர்ந்துவரின் அடி உயிர் மாறாமலேயே நிற்கிறது. வினையடியே சில இடங்களில் பெயராக வழங்கும்போது அடிச் சொல்லின் உயிர் நீளும்.

√கெடு > கேடு or கெடுதி V.R+F.S. (No change in the V. Root)

√மின் > மின் i>ī

√சுடு > துடு u>ū

√படு > பாடு a>ā

√கொள் > கோள் o>ō

√பெறு > பேறு e>ē

(Note the change-lengthening of the five primary vowels).

IV. இம்மாற்றங்களேயல்லாமல் மற்றொரு வகையான அகநிலை மாற்றமும் உண்டு. இறந்த கால வினைக்கண் அடி உயிரின் மாத்திரையில் தமிழானது குறுக்கி வழங்குமிடத்தில் அம்மாற்றத்தைக் காணலாம். (Shortening the quantity of the root vowel in the preterite tense of the verbs).

√ சா > செத்து ('சாத்து' அன்று)

√ வே > வெந்து (வேந்து ,,)

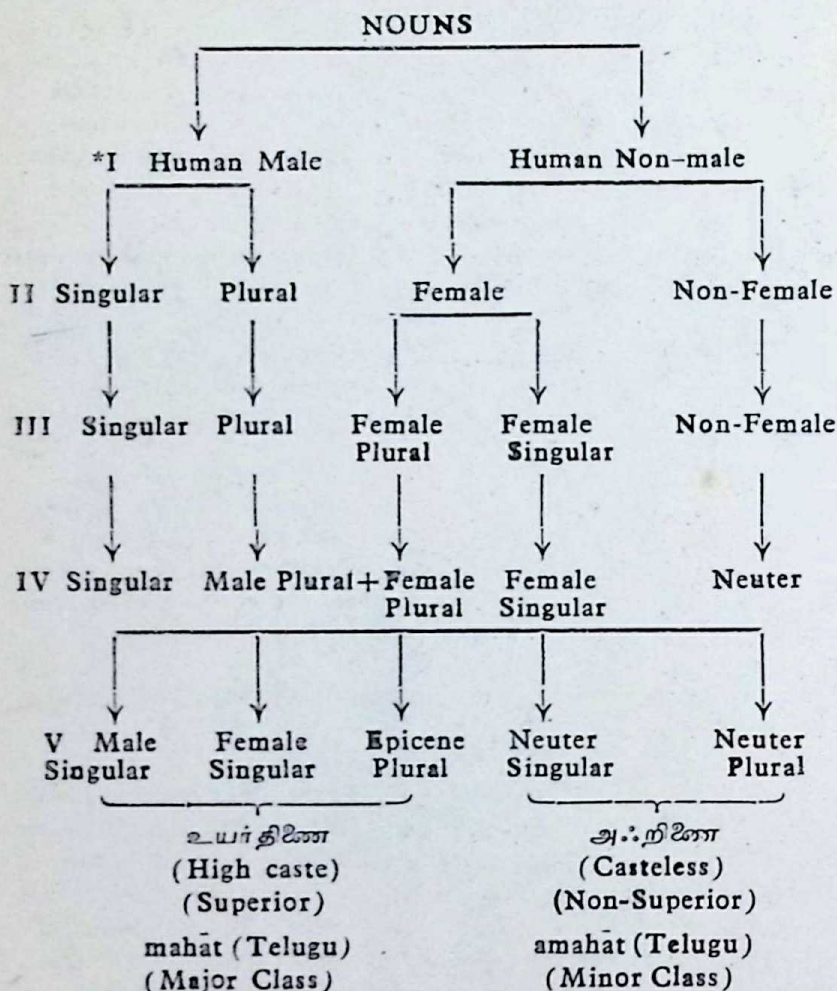
√ நோ > நொந்து (நோந்து ,,)

√ காண் > கண்டு (காண்டு ,,)

இத்தகு நிலையில் திராவிட அடிச் சொற்கள் ஓரசைச் சொற்களாக (monosyllabic roots) அமைந்து ஒட்டு மொழி (agglutative) மரபைச் சிறப்பாகப் பேணி நம் மொழிப் பெருமையை இன்றுகாறும் காத்துவருதல் சிறப்பிற்குரியதே எனலாம்.

35. 'திணைப் பாடுபாடு'. The Classification of Gender.

Note :- * I Gond.

II Kui.

III Kurukh.

IV Telugu.

V Tamil.

Based on Professor. Jules Bloch's Essay on 'Gender & Number' in the book, 'The Grammatical Structure of Dravidian Languages.'

-: பெயர்ச் சொற்கள் :- (Nouns)

திராவிட மொழிகளில் முதன் முதலில் வினைச்சொல், பெயர்ச்சொல் என இருவகைச் சொற்களே இருந்தன. இந்த நிலை எல்லா வகை மொழிகளுக்கும் பொருத்தமானதே. நாளடைவில் பொருள் வேறுபாடுகளைக் குறிக்க வல்ல நிலையில் ஐ, ஆல், கு, இன், ஏ ஓ, உம் முதலிய சொற்களைத் தனியே வகுக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இவற்றை இடைச் சொற்கள் (Particles) என்றனர். உரிச் சொல் (Attributive) என்பது உரிமையான சொல் எனப் பொருள் தந்து சொல்லின் முதனிலையில் அமைந்தது என்பர். இவ்வாறு சொல் பெயர், வினை, இடை, உரி என நான்காகத் தோன்றியது. இவற்றுள் பெயர்ச்சொல் திராவிட மொழிகளின் திணை, பால், எண், இடம் இவற்றையும் உணர்த்தும்.

(எ.டு)	நனி	துயர்	தீருமோ?	
				→ இடைச்சொல்.
	உரிச்சொல்.	பெயர்.	'செய்யும்'	என்னும் வாய்பாட்டு
				வினை முற்று.
	(பெயரடை)			

ஓகார இடைச்சொல் பெரும்பாலும் பொருள் முடிபின் நிலையுணர்த்த ஈற்றிலே வரும் இன்றேல் வினை முடிபுக்கு ஈற்றில் வரும். உரிச் சொல் பெயரடையாகவோ (adjective), வினையடையாகவோ (adverb) வந்து பொருளைச் சிறப்பிக்கும்.

திராவிட மொழிகளில் திணை, பால், எண் உணர்த்தப் பெறும் முறைகள்:—

இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளில் முன்னோர் வழங்கிய முறையைக் கடைப்பிடித்து ஆண்பால் (Masculine), பெண்பால் (Feminine), அலிப்பால் (Neuter) என முப்பால்களாகப் பகுத்தனர். இப்பாகுபாட்டிற்குரிய காரணம் சிறப்பாகப் புலப்படுத்தப் பெறவில்லை. மொழி ஆய்வினை மேற்கொண்ட Dr. Caldwell அவர்கள் திராவிட மொழிகளின் திணை, பால் பகுப்பு முறைகளைக் கண்டு வியந்து மிகச் சிறப்பாக அவற்றைப் போற்றுகின்றார். பொருள்களின் இயற்கையான அமைப்பு முறையை அடிப்படையாகக் கொண்டு இப்பகுப்பு முறை எழுந்தது என்பதனை அவர் வலியுறுத்துகின்றார். (The classification of the Gender and Number of Dravidian is the result of human intellect and philosophic outlook of mind).

Dr. Caldwell திராவிடப் பால் பாகுபாட்டின் மேன்மையைப் புலப்படுத்துங்கால், "The peculiar Dravidian law of gender.....would appear to be a result of progressive intellectual and grammatical cultivation"¹ எனக் கூறுதல் காண்க.

இனி, (a) வட மொழி போன்றவற்றில் உயிரில் பொருள் களும், நுண் கருத்துக்களும் ஆண்பால், பெண்பால் இனங் களாகப் பகுக்கப்படுகின்றன. (b) இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழி களில் ஆணினம், பெண்ணினம் என இத்தகு பாகுபாடுகளில் பிரித்துக் கூற முடியாத சொற்களை உணர்த்தும் பொருள்களைப் பால் பாகுபாட்டோடு அமைத்துக் கூறுதல் மிக வியப்பான தொன்றே. இவை போன்ற மொழிகளைக் கற்போர் பகுத்தறி விற்கு ஒவ்வாத, காரணமற்ற பால் பாகுபாட்டு முறைகளை மனனம் செய்து இடர்ப்படுதலைக் காணலாம். இத்தகைய முறைகள் இடர்ப்பாடு கருவதோடல்லாமல் இயற்கைக்கு மாறு பட்ட நிலையிலும் அமைந்துள்ளன. (c) ஆனால், Manchu, Mangolian, Turkish, Finnish ஆகிய இந்த மொழிகளில் மேற் கூறியவற்றிலிருந்தும் முற்றிலும் மாறுபட்ட பால் பாகுபாட்டின் அடிப்படையில் எல்லாச் சொற்களும் அஃறிணையாகவே சொல்லப் பெறுகின்றன. கடவுள் (God), ஆடவன் (Man), மங்கை (Woman), கணவன் (Husband), மனைவி (Wife) போன்ற சில சொற்களில் மட்டுமே சித்திய மொழிகளில் ஆண், பெண் பாகுபாடு காணப்படுகின்றது. இத்தகைய மொழி நிலை களை நோக்கிய பின்னர், திராவிட மொழிப் பாகுபாட்டை ஆராய்ந்தால் அதன் தனிச் சிறப்பு நன்கு புலனாகும். திராவிட மொழிகளில் உயர்திணை, அஃறிணை என்ற இரு பாகுபாடுகளே உள்ளன. இவற்றையே தெலுங்கு மொழியில் mahāt, amahāt என வழங்குவர். தொல்காப்பியர்,

“உயர்திணை என்மனார் மக்கட் சுட்டே

அஃறிணை என்மனார் அவரவ பிறவே” (சொல். 1) எனப் பகுத்தறிவின் அடிப்படையில் மிகச் சிறப்பாகப் பாகுபாடு செய்கின்றார். மக்கட்குட்டினை உயர்திணையாகக் காட்டுதல் திராவிட மக்களின் - மிகச் சிறப்பாகத் தமிழ் மக்களின் - அறிவு நுட்பத்தை உணர்த்தும். அவருக்குப் பின் வந்த நன்னூலார்,

“மக்கள் தேவர் நரக நாயர்திணை

மற்றையிர் உள்ளவும் இல்லவும் அஃறிணை” (சொல். 261)

¹ Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 220.

எனக் காட்டுகின்றார். இவ்விருவருக்குமிடையே காணப்பெறும் வேறுபாடு பிற்காலத்துத் தோன்றிய மக்களின் மன வளர்ச்சியையே காட்டும். ஆனால், இலக்கணப் பாசுபாட்டில் குறைகாணுதல் நேரிதன்று. Dr. Caldwell நம் மொழிமரபினை மேற்கொண்டு ஒரு காலத்தில் எல்லாச் சொற்களும் அஃறிணையாகவே இஃந்து வந்தன எனக் காட்டித் தம் கொள்கைக்குச் சான்றாக, “இறை”, “அரசு”, “வேந்து” என இவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றார். இப்பழமையான சொற்கள் அஃறிணை வினைமுற்று விசுதியையே (Suffix of the neuter singular) ஏற்று வரப் பிற்காலத்தில் ‘அன்’ எனும் பால் காட்டும் விசுத்யோடு (Pronominal suffix) சேர்ந்து உயர்திணையாக மாறி வந்த வழக்கினைக் காட்டுகின்றார். “It may indeed be stated as a general rule that all primitive Dravidian nouns are destitute of gender, and that every noun or pronoun in which the idea of gender is formally expressed, being a compound word, is necessarily of later origin than the uncompounded primitives”² என்பா Dr. Caldwell.

“இறை வென்றது; அரசு கொண்டது; வேந்து சிறந்தது-” என்ற சொல்லாட்சிகளை நோக்குங்கால், இறை, அரசு, வேந்து என்பன அஃறிணை வினைமுடிபுகளையே கொண்டுள்ளமையை அறியலாம். பின்னர் நாளடைவில் ‘அன்’ (Masculine singular termination) விசுதி புணர்ந்து, இறைவன், அரசன், வேந்தன் என வழங்கப்படுதலை அறிக. ‘அன்’ விசுதி போன்றே ‘இகர’ விசுதி புணர்ந்து, இறைவி, அரசி என்னும் சொல்லாட்சிகள் அமைந்தமையும் நம் மொழி இலக்கண அறிவுக்குப் பெருந்துணை புரியும்.

தற்காலத் தமிழ் மக்களின் பேச்சு வழக்கில் காணப்பெறும் சூரியன், சந்திரன் என்ற சொற்கள் வடமொழிச் சார்பு நிலையாக (Sūrya+an>Suryan; Chandra+an>Chandran ā+a>a) அமைந்தவை. ஆனால், தூய தமிழின்கண் ஞாயிறு, திங்கள் என்ற சொற்கள் இப்பொருள்படச் சிறப்பாக விளங்கிய நிலையைக் காலப்போக்கில் நாம் பயன்படுத்தத் தவறி விட்டோம். இவ்வாறு சொற்பொருள் (Semantic theme) நிலையைப் புறக்கணித்தல் அழகுடையதன்று. மலையாள மொழியில் ‘பைதல்’ என்ற சொல் ‘பையன்’ என்பது போல ‘அன்’ விசுதி ஏற்காமல் இன்றும் வழங்கி வருவதும், உயர்திணைக்கண் இருபாலாரைப்

² Ibid P. 220

பிரிக்க ஆண்பைதல், பெண்பைதல் எனச் சொல்லுக்கு முன்ன டையாக ஆண், பெண் இவை (prefix) ஏற்று வழங்கி வருவதும் மிகச் சிறப்பானவையே. இத்திணையோடு சார்ந்து பால்பாகுபாடு அமைக்கின்றபொழுது உயர்திணையில் ஆண்பால் ஒருமை, பெண்பால் ஒருமை எனக் கொண்டு பன்மை வழக்கினைப் பலர்பாலாகக் காட்டுதல் காண்க.

அடுத்து, அஃறிணையில் 'ஆண்', 'பெண்' என்ற பாலினை ஒழித்து, 'ஒன்று', 'பல' என்ற வழக்கினைக் கொண்டு ஒன்றன் பால், பலவின்பால் காணுதல் மிகச் சிறந்த பகுப்பாம். அஃறிணைப் பொருள்களிடையே உயிர் உள்ளவற்றுள் ஆண், பெண் என்ற பகுப்பைக் குறிக்கத் தனித்தனிச் சொற்கள் இருந்தாலும் அவற்றை 'ஆண், பெண்ணாகக் காட்டுதல் அஃறிணை மரபன்று. ஆனால், அஃறிணைச் சொல்லுக்குரிய விருதியையே (Neuter termination) காட்டுதல் தான் திராவிட மொழி மரபு. விலங்கு, புள் ஆகிய இவற்றிடையே ஆண், பெண் இவற்றைக் குறிக்கத் தனித் தனிச் சொற்கள் எல்லா வற்றிற்கும் காணப்படாமையால் பெரும்பான்மை வழக்கு நோக்கி நாம் அஃறிணையாகவே கொள்ளுதல் சாலப்பொருந்தும்.

ஆண்பாற் பெயர்கள்.

களிறு }
சேவல் } வந்தன.
எருது }
கடுவன் }

பெண்பாற்பெயர்கள்.

பிடி }
பேடை } கண்டன.
பசு }
மந்தி }

நிலகிரி மலையில் வாழுகின்ற மக்கள் தங்கள் வழக்கிடையே மிகப் பழையதொரு திராவிட இயல்பினை நால் வடிவில் கொண்டுள்ளார்கள். அவர்கள் மொழியில் படர்க்கை இடத்தில் உள்ள சொல் திணை, பால், எண் எனும் இவற்றைக் கொள்ளவில்லை. atham (remote), itham (proximate) என்ற சொற்களில் முறையே அவன், அவள், அவர், அது, அவை என்பனவற்றையும், இவன், இவள், இவர், இது, இவை என்பனவற்றையும் வழங்குகின்றனர். எனினும், திராவிட மொழிக் குடும்பத்தில் தமிழ், கன்னடம் போன்ற மொழிகளின் தொடர்பால் அவன், அவள் எனும் வழக்குகள் அமைதலை Dr. Pope அவர்கள் குறிக்கின்றார். "The pronouns 'avan' and 'aval' are occasionally used but Dr. Pope thinks they have been recently introduced from the Tamil and Canarese" ³ என்பர் Dr. Caldwell.

³ Ibid. P. 222.

C. J. Beschi என்னும் வீரமா முனிவர் தமது 'Tamul Grammar of Common Dialects' என்னும் நூலின்கண் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் சிந்தனைக்கு நல்ல விருந்தாம் "It seems that in this language, there either is no difference of Gender, or that such difference is not necessary; for as much as, whilst with us (that is in Latin) the Genders are distinguished by the adjectives and articles, the Tamulians distinguish by gender neither adjectives nor articles. Nevertheless, they distinguish the genders by the third person of the verbs, a thing peculiar to this language." ⁴ என்று கூறுவர்.

மேலே கண்ட அட்டவணையை நோக்கின், திணைப் பகுப்பு முறை வளர்ந்துள்ள நிலை நமக்கு நன்கு புலனாகும். (1) Gond மொழியில் பெண்பால் ஒன்றன் பாலாகவே கருதப் பெற்றது. (The joining of the feminine to the inferior is absolute.)

(எடு)

- (i) 'Gaiki mindsi mattol'. - 'the Gaiki was sleeping'.—
Male.
- (ii) 'Gaike matta ron'. - 'the wife of Gaike was at home'.—
Female.
- (iii) 'ron valle bar barri matta' - 'the house was upside
down'. - Neuter.

இவற்றுள் 'ron' (was) என்பது பெண்பாலுக்கும், பொதுப்பாலுக்கும் உரிய ஒரே வினைப்பாங்காய் அமைந்துள்ளது.

(2) Kui மொழியில் அடுத்த நிலையைக் காணலாம். (The assimilation starts from the inferior of the flexion).

- (எ.டு) 'aja - ngi' - 'to the mother' - dative of aja (mother).
ābaki - dative of āba (father).
kōru - tungi - dative of kōru (buffalo).

இவற்றுள் 'tu' என்பது பெண்பாலில் காணப்படாமை அறிக.

⁴ C. J. Beschi. - Tamul Grammar of Common Dialects. P. 39.

(3) Kurukh மொழியில் அடுத்த வளர்ச்சியைக் காணலாம்.

(எ. 6) 'anai' - ai (suffix)-Female.

'anaru - ar (suffix)-Epicene plural.

(common to masculine and feminine plural). இதனால் பெண்பால் ஒருமை, பெண்பால் பன்மை என்ற பிரிவுகள் கோந்தன.

(4) தெலுங்கு மொழியில் உயர்திணைக்கண் ஆண்பால் பன்மை, பெண்பால் பன்மை எனும் இரண்டும் ஒத்துள்ளன. பெண்பால் ஒருமையும், ஒன்றன் பாலும் ஒத்துகின்றன அம்மொழியில் காணலாம். (The plural is equally common to both the genders, masculine and feminine. But in the singular the feminine remains attached to the inferior gender.)

Tamil 'avan' — Telugu 'vāndu (he)

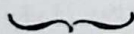
... 'aval' — ... adi } (she)

... atu — ... adi } (it)

... 'mancidi' - good woman or good thing.

(5) தமிழ் மொழியிலே தான் உயர்திணையில் ஆண் ஒருமை, பெண் ஒருமை, பலர்பால் என்ற பகுப்பும், அஃறிணையில் ஒருமை, பன்மை என்ற பகுப்பும் பொருட்செறிவோடு அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம். (Five fold classifications in gender.)

தொடக்க காலத்தில் ஆண்பாற் கூறும், ஆண்பால் ஒழிந்த பிற இனமும் (human male or human non-male) இருந்த நிலை படிப்படியாக மாறிப் பல்வேறு மொழி பேசும் மக்களிடையே வளர்ச்சி பெற்று இறுதியாகத் தமிழ் மொழியில் காணுமாறு இருதிணை ஐம்பால் மரபுக்கு உயிரூட்டுதல் வியத்தகு ஒன்றே!

36. 'எண்கள்'.

The Numbers.

திராவிட மொழிகளில் ஒருமை, பன்மை (Singular and Plural) என எண் இரண்டே உள்ளன. வட மொழியிலும், அதைச் சார்ந்த மொழிகளிலும் உள்ள இருமை (Dual) என்ற ஒன்று திராவிட மொழியில் இல்லை. "The Dravidian languages recognise only two numbers, the singular and the plural. The dual, properly so called, is unknown, and there is no trace extant of its use at any previous period" ¹ என்பார் Dr. Caldwell. திராவிட மொழிகளில் தீணை, பால் பாகுபாடும், எண் பாகுபாடும் தனிப்பட்டு வேறுக நிற்காமல் கலந்து அமைந்துள்ளன. எண் முறையில் உயர் தீணைக்கண் ஆண் ஒருமை, பெண் ஒருமை என்றும், பன்மையில் பலர்பால் என்றும், அஃறிணைக்கண் ஒருமையை ஒன்றன்பால் என்றும், பன்மையைப் பலவின்பால் என்றும் பாகுபாடு செய்வர். எண்டு ஒருமை எண்ணில் வேறுபாடு காணப்பெறுகிறது. உயர்தீணை ஒருமையை ஆண், பெண் என்று பாகுபாடு செய்வது போல அஃறிணை ஒருமையை அவ்வாறு பாகுபாடு செய்யாமை நோக்கத்தக்கது.

(i) 'உயர்தீணை ஆண்பால் விகுதிகள் - Masculine Singular Terminations.'

'அன்', 'ஆன்', 'ஓன்' ஆகிய இவ்விகுதிகள் மூன்றும் உயர்தீணை ஆண்பால் விகுதிகளாகக் கூறப்பெறுகின்றன. இவை மூன்றும் ஒன்றின் வடிவங்களே. ஒலி நயத்திற்காக (euphony) இவ்வாறு திரிந்தன எனக் கூறுவர். பழங்கன்னடத்தில் 'அனு' என்பதும், புதுக்கன்னடத்தில் 'அம்' என்பதும் விகுதிகளாக அமைந்துள்ளன. தெலுங்கில் 'டு', 'உடு', 'அடு', 'ண்டு', 'உண்டு', 'அண்டு' என்ற ஆறும் விகுதிகளாக அமைந்துள்ளன. மலையாள மொழியில் தமிழைப் போலவே விகுதிகள் காணப்பெறுகின்றன. தெலுங்கில் காணப்பெறும் வடிவங்கள் 'அன்' என்பதன் திரிபுகளே. தமிழிலுள்ள 'மகன்' என்ற சொல் 'மகண்டு' (அ) 'மகடு' என்று மாறும்

மக + அன் > மகன் (Tamil).

மக + ண்டு > மகண்டு }
மக + டு > மகடு } (Telugu)

¹ Dr. Caldwell — A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 222.

தமிழிலும் 'பெண்' என்ற சொல் 'பெண்டு', 'பேடு' என அமைதல் காண்க. தமிழில் காணப்பெறும் 'அவன்' என்ற ஆண்பாற் சுட்டுப்பெயர் தெலுங்கில் 'வாடு' (அ) 'வாண்டு' எனத் திரியும்.

Masculine Singular.

I Tamil and Malayalam an, an, on

II Old Kannada anu -u (euphonic vowel due to the influence of Telugu.)

Mod. Kannada am

III Telugu	du, ndu	} Tamil - an > -du, ndu
	ndu, undu	
	adu, andu	

→ assimilation of the initial and the final consonants.
→ an (Ta) > adu - change in the suffix.

(ii) 'பெண்பால் விததிகள்-Feminine Singular Terminations'.

தமிழ் மொழியில் 'அள்', 'ஆள்', 'இ' என்பன பெண்பால் விசுதிகளாக வரும். தெலுங்கிலும், கோண்டு மொழியிலும் பெண்பால் எனும் ஒரு பகுப்பு இல்லை எனக் கருதுகின்றனர். தெலுங்கு மொழியில் பெண்கள் பலரைச் சுட்டும்போது பவர் பாலில் அழைக்கக் கூடுதலும் உண்டு. (Feminine plural - classified under the epicene plural-mahāt). ஆனால், தனிப் பட்ட ஒருத்தியைக் குறிக்கும் பொழுது உயர்திணையாகக் கொள்ளாமல் அஃறிணை ஒன்றன் பாலாகக் கருதுகின்ற வழக்கு அங்குக் காணப்பெறுகிறது. (Fem. singular neuter gender-amahāt). 'அவள் வந்தாள்' என்ற தமிழ்ச் சொல் வழக்கு தெலுங்கில் 'அதி வச்சுனதி' (adi vaccunadi) என்று வரும். அஃறிணை ஒன்றன் பாலில் 'நாய் வந்தது' என்பதனைக் 'கூக்கா வச்சுனதி' (kukka vaccunadi) எனக் கொள்வர். இவ்விடங்களிலும் 'அது' எனும் அஃறிணை ஒன்றன் பால் விசுதியிலுள்ள ஒலித்துணையாய் வரும் உகரம் இகரமாய்த் (அது > அதி) திரிந்துள்ளது. ஆனால், 'சீதா வச்சுனதி' என்று கூறும்போது வருகின்ற 'வச்சுனதி' எனும் வினைமுற்றின் சுற்று இகரம் ஒலித்துணையாக வரும் இகரமா, பெண்பாலையுணர்த்த வல்ல விசுதியாகிய இகரமா என்பது ஆராயத்தக்கது. பெண்பாலை

(1) விலங்கிற்கும், பறவைக்கும் ஆண், பெண் இனங்களைக் குறிக்கத் தனிச் சொற்கள் அமைந்துள்ளன.

(எ. டு) களிறு சேவல் எருது கடுவன்	}	(ஆண்பாற் சொற்கள்) → வந்தன.
பிடி பெடை பசு மந்தி		(பெண்பாற் சொற்கள்) → கண்டன.

(2) பால் விளக்காத பொதுச் சொல்லில், அச்சொல்லின் முன்னர் ஆண், பெண் என்ற பால் விளக்கும் சொற்களைச் சேர்த்தல் உண்டு. சான்றாக, பொதுச் சொல்லாகிய 'யானை' என்பதோடு ஆண், பெண் என்ற சொற்களை முன்னடைகளாகச் (prefixes) சேர்த்து ஆண்யானை, பெண்யானை என வழங்கினாலும் 'வந்தது' என்ற ஒன்றன்பால் வினைமுற்று வடிவமே (Neuter singular finite verb) ஆங்குக் காணப்பெறுதல் நம் மொழி மரபாக நிலவுகிறது. அஃறிணை ஒன்றன் பாலுக்கென வழங்கி வந்த விகுதி 'து' (Neuter singular suffix) என்பதே யாம். 'அது' என்ற பால் காட்டும் விகுதி இந்நிலையிலமைந்து திராவிட மொழி மரபைச் சிறப்பிக்கும்.

(iv) 'பன்மை உணர்த்தும் முறைகள் —Principles of Pluralisation'

இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளின் சொற்களில் ஒருமையும், பன்மையும் தெளிவாய் நிற்கின்றன. இப்பொழுது ஆங்கிலத்தில் ஒருமைக்கும், பன்மைக்கும் பொதுவாக உள்ள sheep, news போன்ற சொற்கள் பன்மைக் காலத்தில் இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளில் இல்லை. சித்திய மொழிகளில் ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் உள்ள வேறுபாடு சொற்களில் பெரும்பாலும் இல்லை. (In Scythian the number is generally left indefinite). திராவிட மொழிகளின் அமைப்பு ஒருமை, பன்மைகளைப் பொருத்த வரையில் சித்திய மொழி அமைப்புக்கு ஒப்ப அமைந்துள்ளது. அஃறிணைச் சொற்களைப் பொருத்தவரை திராவிட மொழிகளுக்கும் சித்திய மொழிகளுக்கும் யாதொரு வேறுபாடும் அதில் இல்லை. "With respect to principles of pluralisation, most of the Dravidian tongues differ considerably from the Indo-European family, and accord on the whole with the languages of the Scythian stock"² என்பார் Dr Caldwell. எடுத்துக் காட்டாக, தமிழி

² Dr. Caldwell— A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 232.

லுள்ள அஃறிணைப் பெயர்ச் சொற்கள் பன்மையை உணர்த்தும் 'கள்' விகுதி இன்றியே விளங்குகின்றன. தொல்காப்பியர் 'கள்' விகுதி (Plural suffix) சேர்த்துக் கொள்ளும் இடமும் உண்டு என விரித்தலால் பழமையான முறை இன்னதெனத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. நாட்டுப்புற மக்கள் 'கள்' விகுதியின்றி அஃறிணைச் சொற்களை வழங்குவதால் இவ்வுண்மை நமக்குப் புலனாகும். செய்யுள் நடையுள்ளும் புலவர்கள் 'கள்' விகுதியைப் புறக்கணித்தே வந்துள்ளனர். இத்தகைய அஃறிணைச் சொற்களை இலக்கண நூலார் 'பால்பகா அஃறிணைப் பெயர்' என்பர்.

"பால்பகா அஃறிணைப் பெயர் பாற்பொது மைய"—நன். 281.

இந்த இலக்கண மரபு பிற திராவிட மொழிகளைக் காட்டிலும் தமிழிலேயே என்றும் மாறாமல் விளங்குகிறது. திராவிட முதன் மொழியின் இயல்பை விளக்கவல்லது பண்பட்ட தமிழேயாம் எனும் கொள்கையை வலியுறுத்தும் சான்றுகளில் இதுவும் ஒன்றும்.

(1) (எ. டு.)

மாடு வந்தது. -Singular	} The plural suffix 'அ' denotes the number distinction.
மாடு வந்தன. -Plural	

ஒரு மாடு வந்தது. -Singular	} Numerical words as adjectives denote the numbers.
பத்து மாடு வந்தன. -Plural	

இவ்வாறு பால்பகா அஃறிணை வடிவில் சொற்கள் உருவாகி அமைந்துள்ள நிலையை நாம் காணலாம். பின்னைய எடுத்துக் காட்டில், எண்ணுப் பெயரடைகள் (Numerical adjectives) பெயருக்கு முன்னின்று அதன் ஒருமை, பன்மை நிலையைக் காட்டுகின்றன.

(2) தெலுங்கு மொழியில் அஃறிணைச் சொற்கள் எல்லாம் பன்மையை உணர்த்தும்; பேச்சுத் தமிழில் அஃறிணைப் பெயர்ச் சொற்களைப் போலவே அஃறிணை வினைச் சொற்களும் ஒருமை பன்மைகளை உணர்த்தாமல் நிற்கின்றன.

(எ. டு.) ஒரு எருது வந்தது. - Singular	} No change found in the usage of P. suffixes. But the numerical words denote the numbers.
பத்து எருது வந்தது. - Plural	

(3) எதிர்கால வினைமுற்றுக்களைப் பொருத்தவரை இலக்கியத்திலும் இம்முறையைக் காணலாம்.

(எ.டு.) ஓர் எருது வரும்.—Singular } The predicate forms
பத்து எருது வரும்.—Plural } are common with
regard to the usage
in the future tense.

(4) திராவிட மொழிகளில் உயர்திணைப் பன்மையை உணர்த்தும் விருதியும், அஃறிணைப் பன்மையை உணர்த்தும் விருதியும் வேறுபடுதல் திராவிட மொழியின் மற்றொரு சிறப்பியல்பாகும்.

‘அர்’ (-ar) -Epicene Plural.

‘அ’ (-a) —Neuter Plural.

ஒன்றுக்கு வழங்குவது மற்றொன்றுக்கு வழங்குவதில்லை. ஆனால், சில இடங்களில் மட்டும் இம்முறை மாறிவருதலும் உண்டு.

நரி+ஆர் > நரியார் வந்தார். (Neuter Noun + Suffix of the Epicene Plural.) அஃறிணைப் பொருள் உயர்திணை முடிபை ஏற்று வருதல் காண்க. இங்கு அஃறிணைச் சொல் உயர்திணைப் பலர்பால் விருதியாகிய ‘ஆர்’ என்பதனைப் பெற்றுள்ளது.

மக்கள் வந்தனர். (மக+கன் > மக்கள்).

இங்கு அஃறிணைப் பன்மை விருதியாகிய ‘கள்’ என்பது உயர்திணைக்கண் வந்தது (Plural suffix of the neuter noun is suffixed to the root. -maka+kal) தமிழிலுள்ள ‘மக்கள்’ என்பதற்கு நேரான தெலுங்கு மொழியின் பலர்பாற் சொல் ‘மகரு’ என்பதாகும் (makka > makaru). இச்சொல்லில் அஃறிணைப் பன்மை விருதியாகிய ‘லு’ (lu) என்பது இடம்பெறவில்லை. ஆனால், உயர்திணைப் பலர்பால் விருதியாம் ‘அர்’ என்பதன் திரிபாகிய ‘ரு’ (ru) என்பது வந்துள்ளது. இந்நிலை திராவிட மொழி இயல்புக்கு ஒத்தது. (-ar > -ru → Metathesis form.)

(5) தமிழில் ‘அவர்’ முதலான சொற்கள் உயர்திணை ஒருமையை உணர்த்தும் (Honorific Singular) சொல்லாகவும் வருகின்ற வழக்கு உண்டு.

(எ.டு.) அவர் ஓர் அறிஞர் (-ar → Honorific Singular).

உயர்சொற் கிளவியினின்றும் பன்மையை வேறு படுத்தும் பொருட்டு 'அர்' விகுதியோடு 'கள்' விகுதியைச் சேர்த்துக் கூறினர்.

(எ.டு.) அவர்கள் அரசர்கள் (-ar + kal > Double plural forms)
எனவே, தமிழ் மொழியுள் உயர்திணைப் பன்மைச் சொற்கள் இருவகை ஆயின.

(7) சிலவிடங்களில் இரண்டு பன்மை விகுதிகள் அமைந்த உயர்சொற் கிளவி காணப்படும்.

(எ.டு.) 'தலைவர் அவர்கள்' என்ற சொல்லாட்சியுள் 'அர்', 'கள்' என்ற இரு பன்மை விகுதிகள் அமைந்திருப்பினும், அஃது ஒருமையாகத் தான் விளங்குகின்றது. தற்காலத் தெலுங்கிலும் இவ்வாறு இருவகைகள் உள்ளன.

vāru	- வாரு - உயர்திணைப் பன்மை.	} - ar + kal > ru + lu
vārulu	- வாருலு - தற்காலத் தெலுங்கு	

(8) மலையாளத்தில் 'அவர்' உயர்திணைப் பலர்பால். 'அவர்கள்' உயர்சொற் கிளவியாக உயர்திணை ஒருமையை உணர்த்தும்.

(9) ஆசிரியன்மார், தாய்தந்தைமார் என்பனவற்றில் உயர்வைக் குறிப்பதற்காக நாம் 'மார்' என்ற விகுதியை மிகையாக வழங்குகின்றோம்.

(10) மலையாள மொழியுள் உயர்வைக் குறிப்பதற்கு இந்நிலையைக் கையாளுகின்றனர்.

(எ.டு.) கள்வன்மார்.

Plural forms - Terminations.

Tamil & Malayalam — ar, ār, ir, īr, a, mar.

Telugu & Kannada — aru, arc, ēru, ru, ri.

(Epicene plural)

Tamil - kal, a	} (Neuter plural.)
Telugu - lu	

"The number of Tamil nouns, especially a neuter noun, is ordinarily indefinite; and it depends upon the the connection whether any noun is to be regarded as singular or plural. It is true that when more persons than one are referred to, the high caste or rational pronouns that are used are almost invariably plural. and that even neuter nouns themselves are sometimes pluralised, especially in polished prose compositions; but the poets and the peasants, the most faithful guardians of antique forms of speech, rarely pluralise the neuter, and are fond of using the singular noun in an indefinite singular-plural sense, without specification of number, except in so far as it is expressed by the context"² என்று Dr. Caldwell கூறும் கருத்து நம் மொழியின் பன்மைபுணர்த்தும் முறையைத் தெளிவுறுத்துதல் காண்க.

² Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 232.

37. 'வேற்றுமை'. The Cases.

உலகப் பெரு மொழிகளில் வேற்றுமை என்ற ஒன்று இலக்கண மரபிடையே சிறந்து விளங்குகின்றது. தனிப்பட்ட ஒரு பெயருக்கும், அதனை அடுத்துள்ள பிறிதொரு சொல்லுக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபட்ட தன்மையை எடுத்துக்காட்டுவதே வேற்றுமை (A grammatical category by means of which the relation of a noun to another word is expressed) எனப் பெறும். இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகள் வேற்றுமைப் பொருளை உணர்த்துங்கால் தனியே எடுத்துக்காட்டாமல் சொற்களோடு உட்பிணைந்த நிலையில் உணர்த்தி நிற்கின்றன. இதனை ஆங்கிலத்தில் 'Inflexional Terminations' என்பர். அம் மொழிகளின் வேற்றுமைப் பொருளை உணர்த்த முன்னடைகள் அமைந்துள்ளன. சான்றாக, 'Cut it by a knife' என்ற சொற்றொடரிலும், 'He came with Raju' என்ற சொற்றொடரிலும் வேற்றுமைப் பொருளை உணர்த்தத் தனிப்பட்ட உறுப்புகள் அமையாமல் 'by', 'with' என்னும் முன்னடைகளை (prepositions) காணப் பெறுகின்றன. ஆனால், சித்திய மொழிக் குடும்பங்களில் இதற்கு முற்றிலும் வேறுபட்ட நிலையில் பின்னடைகள் பயன்படுத்தப் பெறுகின்றன. அப்பின்னடைகளை (post-positions) நாம் எளிதாக நீக்கிப் பகுத்தறிய இயலும். இச் சித்திய மொழியும், திராவிட மொழிகளும் இவ்வமைப்பில் ஒன்றுபட்டு விளங்குகின்றன. Dr. Caldwell அவர்கள் திராவிட மொழிகளில் காணப்பெறும் வேற்றுமை நிலைகள் சித்திய மொழியோடு ஒன்றுபட்டு அமைகின்றன எனக் காட்டுகின்றார். இத்திராவிட மொழிகளில் காணப்படும் வேற்றுமை உருபுகள் எளிதாகப் பிரிக்கப்படுவனவாகவும், பின்னடைகளாகவும் அமைந்து பெயர்ச் சொற்களோடு இணைக்கப் பெறுகின்றன. "On turning our attention to the Dravidian languages, we find that the principle on which they have proceeded in the formation of cases is distinctively Scythian. All case-relations are expressed by means of post-positions or post-positional suffixes. Most of the post positions are, in reality, separate words"¹ எனும் அவர் கருத்தினை நன்கு நோக்குக Dr. Caldwell - இன் கருத்துப்படி மிகத் தொன்மையான

¹ Dr. Caldwell. — A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 253.

காலத்தில் வேற்றுமைப் பொருளை யுணர்த்த முழுச்சொற்களே வழங்கப்பெற்று இருத்தல் வேண்டும் என்றும், பிற்காலத்தில் அச்சொற்கள் மருவியும், திரிந்தும் உருபுகள் (case-signs) என்னும் நிலையை அடைந்திருக்க வேண்டுமென்றும் கூறுகின்றார். இனி, இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழி இனங்களில் ஒருமை, பன்மை என்ற எண் வேறுபாட்டிற்கு ஏற்றவாறு வேற்றுமையுருபிலும் வேறுபாடு காட்டப்பெறுகின்றது. (Indo-European languages—the case endings of the plural differ from those of the singular.) அவற்றில் வேற்றுமையுருபுகள் ஒருமை, பன்மை என்ற இரு நிலைகளை ஏற்றல் பெருவியப்பே. ஆனால், சித்திய மொழிக் கூறுகளில் ஒருமை, பன்மை என்ற இரு எண்களுக்கும் ஒரே வகை வேற்றுமையுருபுகள் தாம் காட்டப்படுகின்றன. (Scythian languages – same case – signs are employed both for singular and plural) திராவிட மொழிகளில் இத்தகைய நிலை அமைந்திருந்தல் மிகச் சிறப்பாகக் காணத் தக்கது.

வேற்றுமை முறையமைப்பு — Principles of case formation.

திராவிட மொழிகளின் ஒப்பியன் மொழியிலக்கணத்தினை அறுதியிட்டுக் கூறும் Dr Caldwell தம் கருத்துக்கு எட்டிய அளவில் சில குறைகளைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவர் கருத்துப்படி மிகப்பண்பட்ட தொன்மையான தமிழில் இலக்கணமரபை உருவாக்கியவர்கள் இவ்வேற்றுமை பற்றிய நிலையில் வடமொழியைப் பின்பற்றிப் பாகுபாடு செய்தமையால் தீங்கு செய்தனர் எனக் காட்டுகின்றார். (The Tamil Grammarians have done much havoc to their case-system by following the Sanskrit model) இத்தகைய நிலைமை எழுந்ததற்குரிய காரணங்களை மொழியியலை ஆராய்வோர் காணல் நன்று. Dr. Caldwell ஒப்பியன் மொழி இலக்கணம் எழுதுங்கால், தமிழில் முதன்மை இலக்கணமாம் தொல்காப்பியத்தைப் பற்றி அறிந்து இருக்கவே வழியில்லை. அவருக்குச் சிறந்த துணையாகவும், வழியாகவும் நின்றது பவணந்தியாரின் நன்னூலே.

தொல்காப்பியர் சொல்லதிகாரத்தில் வேற்றுமையியல், வேற்றுமை மயங்கியல் விளிமரபு என மூன்று இயல்களை வகுத்து மிகத் திறம்பட எழுதியுள்ளார். ஆனால், நன்னூலாரோ சொல்லதிகாரத்தின் பெயரியலில் சில நூற்பாக்களைக் கொண்டு இவ்வேற்றுமைகளை விளக்குகின்றார். தொல்காப்பியர்,

“வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப” (சொல். 62) என்று பிறர் கூற்றாகக் காட்டித் தம் கால வழக்கையும் நோக்கி,

“விளி கொள்வதன்கண் விளியொடு எட்டே” (63) எனக் கூறியுள்ளார். அன்றியும், எழுவாய் வேற்றுமை, விளி வேற்றுமை என முதல்வேற்றுமையையும், எட்டாம் வேற்றுமையையும் இவ்வாறு பெயரிட்டு, எஞ்சிய வேற்றுமைகளைச் சுட்டுங்கால்,

“இரண்டாகுவதே ஐயெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி” (71)

“மூன்றாகுவதே ஒடுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி” (73)

“நான்காகுவதே குவ்வெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி” (75)

“ஐந்தாகுவதே இன்னெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி” (77)

“ஆறாகுவதே அதுவெனப் பெயரிய வேற்றுமைக் கிளவி” (79)

“ஏழாகுவதே கண்ணெனப் பெயரிய வேற்றுமைக்கிளவி” (81)

என இரண்டாம் வேற்றுமை முதல் ஏழாம் வேற்றுமை வரை உருபுகளைக் கொண்டே பெயரிடுகின்றார். இத்தகைய சிறந்த பாகுபாட்டு முறை Dr. Caldwell அறியாத ஒன்று. அவர் நன்னூலாரைப் பின்பற்றி இரண்டு, மூன்று, நான்கு எனப் பெயரிட்டுள்ளமையை நாம் காணலாம். அன்றியும், வடமொழியில் காணப்படுவன எட்டு வேற்றுமைகளே. அவ் வடமொழியில் வேற்றுமைகளைப் பெயரிடுங்கால் முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் என அமைக்கின்றனர். சான்றாக,

Prathama Vibakthi — Nominative case

Dwidiya „ — Accusative case

Trithriya „ — Instrumental case

Chathurthi „ — Dative case

Panchami „ — Ablative case

Shasti „ — Genitive case

Sabthami „ — Locative case

Sambodhana Prathama — Vocative case

எனப் பாகுபாடு செய்தமை காண்க. இந்தக் காரணங்களால் Dr Caldwell தமிழில் காணப்பெறும் வேற்றுமைகளை வடமொழிச் சார்புடையன எனக் குறிப்பிடுகின்றார். “Tamil grammarians, in following the order of the Sanskrit cases, have also adopted or imitated the Sanskrit mode of denominating them not by descriptive appellations, as dative or ablative, but by numbers. They have affixed a number to each case in the same order as in Sanskrit—e.g., first case, second case, etc to eighth case”² எனல் காண்க.

² Ibid. P. 255.

நம் திராவிட மொழிகளில் சிறப்பாகத் தமிழில் மிக நுண்ணியதாக ஆராய்ந்தால் வேற்றுமைகள் எட்டுக்கும் மேற்பட்டனவாக அமையும். அவற்றிற்குச் சான்றாக, நாம் கீழ்க் காணும் மூன்று நிலைகளைக் காட்டலாம். ஒரு தனிப்பட்ட வேற்றுமையின்கீழ் அதற்குரிய பொருளை மட்டும் தராமல் இருவேறுபட்ட பொருள் நிலைகளைச் சுட்டிக் காட்டவல்ல வேற்றுமையுருபுகளை அமைத்தல் அத்துனைச் சிறப்பாகத் தோன்றவில்லை. (Under one distinct case, two different ideas have been brought out). தமிழில் வழங்கப் பெறும் ஒவ்வொரு வேற்றுமையும் தனித்தனியே பொருள் நிலை கொண்டு அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு பொருள் அடிப்படையில் வேற்றுமையை விளக்கவல்ல நிலையிருக்க, ஒரு தனிப்பட்ட வேற்றுமையின் கீழ் ஒன்றனுக்கு மேற்பட்ட பொருளை உணர்த்துவதால் தமிழின் தனித் தன்மை அழிந்துவிட்டது எனக் கூறுவர்.

(1) 'ஆல்' என்ற கருவிப் பொருளும் (Instrumental), 'ஒடு' என்ற உடனிகழ்ச்சிப் பொருளும் (conjunctive) மூன்றும் வேற்றுமையின்கீழ் நம் மொழியில் காணப்படுகின்றன. ஈண்டுக் கருவிப் பொருளும், உடனிகழ்ச்சிப் பொருளும் வேறுபட்டிருக்க, அவற்றை ஒரே வேற்றுமையின் கீழே கொணர்தல் அத்துனைச் சிறப்புடையதாகத் தோன்றவில்லை. (The idea is that what is known in English as 'With case' is different from the 'By case').

(2) நீங்கல் (Ablative), எல்லை (Delimitive), ஒப்பு (Comparative), ஏது (Causative) என்னும் நான்கு வகைப்பட்ட அடிப்படையில் மிக்க வேறுபாடு கொண்ட பொருள்களும் ஐந்தாம் வேற்றுமையின்கீழ்க் காணப்பெறுகின்றன. ஈண்டுக் காட்டப் பெறும் நான்கு பொருள்களும் எந்த அடிப்படையிலும் ஒற்றுமை உடையனவாக அமையாமை அறிக. அதனோடு அல்லாமல் ஐந்தாம் வேற்றுமையை 'Ablative case' என நீங்கல் பொருளளவில் குறிப்பது வியப்பானதே.

(3) திராவிட மொழிகளில் சிறப்பாகத் தமிழில் 'ஆற்று நீர்', 'நாட்டு வழக்கு', 'குளத்து மீன்' எனும் சொல் வழக்குகள் வேற்றுமையுருபு ஏற்காமலேயே வேற்றுமைப் பொருளைத் தருகின்ற தன்மையை நாம் காணலாம். தமிழிலக்கண நூலார் 'குளத்து மீன்' முதலான சொற்களில் வேற்றுமையுருபு காணப் பெறுமையால், அதனை விளக்க வேண்டி 'அத்துச் சாரியை உருபுப் பொருளில் வந்துள்ளது' எனக் கூறுவர்.

(Without case - signs but with inflectional increments). ஆனால், எழுவாய் வேற்றுமையையும், வினி வேற்றுமையையும் உருபின்றி வழங்கும் வழக்கம் நமக்கு உடன்பாடு ஆதலாலும், அவ்வேற்றுமைகளை வழங்குங்கால், முதலாம் வேற்றுமை, எட்டாம் வேற்றுமை என எண் அளவில் கொள்ளாது, எழுவாய், வினி எனப் பொருள் அளவால் கொள்வது நமக்கு உடன்பாடு ஆதலாலும், உண்மையான தமிழ் மரபை விளக்க வேண்டிச் சாரியை வேற்றுமை என ஒன்றினை வழங்கியிருந்தால் சிறப்பாகத் தோன்றுமே! அஃதாவது, உருபிற்காமல் சாரியையே அந்த உருபின் பொருளை விளக்குவதால் சாரியை வேற்றுமை (Inflectional case) என ஒன்றினை வகுத்திருக்கலாம். இக்காரணங்களால் Dr. Caldwell எட்டு வேற்றுமைகளுக்கு மேலாகப் பொருள்நலம் விரித்து இலக்கண மரபை அழகு செய்ய வழியிருந்தும் தமிழிலக்கண நூலார் வட மொழியை ஒட்டி வேற்றுமை எட்டே எனும் கோட்பாட்டிற்கு உடன்பட்டனர் எனக் குறை கூறுகின்றார்.

திராவிட மொழிகளுள் தமிழ் மொழியானது மேலே கூறிய வாறு ஒருவகை மரபுக்கு உடன்பட்டிருந்தாலும் தன் தனித் தன்மையை இழந்து விடவில்லை. வடமொழியினின்றும் முற்றிலும் வேறுபட்ட இலக்கணச் சிறப்போடு நம் தமிழ்மொழி தனிப்பட்ட மாண்புகளையும் தாங்கியுள்ளது. அவற்றை நிரலே காண்போம்.

I. வட மொழியில் எண்ணும், வேற்றுமையும் இணைந்து ஒரே வகை இடைச்சொல்லால் பொருள் தரும். (Number and case are expressed by the same particle). தமிழ் மொழியில் திணை, பால், எண் என்பன ஒன்றாக இணைந்து செல்ல (Gender and number go together), வேற்றுமைப் பொருளோ தனிப்பட்ட குறியீட்டைப் பெற்று (distinct separate sign) பின்னடைகளாக (post-positional suffixes) இணைக்கப்பெறும்.

Sanskrit :- Rama — Noun form
 Rama + am (Accusative case sign - ஐ of Tamil)
 Ramam — Singular form—Rama+am; a+a > a
 Ramou — Dual form — Rama+am; a+a > ou
 Ramanu — Plural form—Rama+am; a+a > Vnu.

ஆனால், தமிழ்மொழியில் ஒருமை, பன்மை என்ற இருவகை நிலை

களிலும் வேற்றுமையுருபு எத்தகைய மாறுபாட்டையும் பெறுவதில்லை.

N+Q+C. S. Noun+Case Sign.

N+P. S.+C. S. Noun+Plural Suffix+Case Sign.

(குறிப்பு 0 — ஒருமைக்கு உருபில்லை என்று உணர்த்தும் zero morpheme)

பெயர் ஒருமையாக இருந்தால் கண்+ஐ என நின்று 'கண்ணை' எனப்புகும். பெயர் பன்மையாக இருந்தால் 'கண்+கள்+ஐ' என நின்று பெயரோடு பன்மை காட்டும் விததி (Plural Suffix) சேர்ந்து உருபினை ஏற்றுக் 'கண்களை' என்று புணரும். "In the singular, the case-postpositions are appended directly to the nominative, which is identical with the base; in the plural they are appended, not to the nominative or base, but to the particle of pluralisation which has been suffixed to the base"³ என்று Dr. Caldwell அவர்கள் குறிப்பிடுவதில் இக்கருத்து நன்கு புலப்படுவதை அறிக.

II. வடமொழியில் பெயரைப் போலவே பெயரடையும் உருபேற்கும். ஆனால், தமிழில் பெயரடைகள் பெயரைப்போல வேற்றுமையுருபு ஏற்கமாட்டா. (Sanskrit declines its adjectives as well as nouns. Tamil does not decline its adjectives).

அழகு மகள்—பெயரடையோடு சேர்ந்த பெயர் வடிவம்.

(Adj+Noun)

அழகு மகளை—மகள்+ஐ எனப்பெயர் மட்டும் உருபேற்று

(Adj+Noun+C.S.)

கிற்றல்.

இவ்வெடுத்துக்காட்டில், 'அழகு' எனும் பெயரடை வடிவம் (Adj-form) உருபேற்காமை காண்க. ஆனால், வடமொழியில்

'Sundarī nārī' (Beautiful woman) என்பது எழுறாய் வேற்றுமை வடிவம். இது செயப்படுபொருள் வேற்றுமையாக மாறவேண்டுமென்றால் பெயரடையும் பெயர்போல உருபேற்க வேண்டும்.

(Sundarī+am; Nārī+am). 'am' என்ற உருபேற்ற வடிவம் Sundarīm Nārīm எனக் காணப்பெறும். (i+a>ī- V+V>V̄—>To avoid vowel cluster).

³ Ibid. P. 253.

III தமிழ்மொழியில் சாரியை பெறுதல் எனவொன்று (Inflectional increment) சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. ஆனால், வடமொழியில் அத்தகைய அமைப்பே இல்லை.

IV வடமொழியில் தனிப்பெயருக்கும் முதல் வேற்றுமைக்கும் வேறுபாடு உண்டு. அதாவது முதல் வேற்றுமையும் உருபேற்று நிற்கும். ஆனால், தமிழில் முதல் வேற்றுமைப் பெயர் எத்தகைய வேறுபாடும் இல்லாமல் ஒரே நிலையாகக் காணப்பெறும். தமிழிலக்கணம்,

“எழுவாய் வேற்றுமை பெயர் தோன்றும் நிலையே”

(தொல். சொல். 65) எனக் கூறும்.

C. J. Beschi என்னும் வீரமாமுனிவர் பெயர்கள் உருபேற்றலைப் (Declension of Nouns) பற்றிக் குறிப்பிடுங்கால், தமிழின் கிர்மையை நன்கு விளக்குதல் காண்க. “The nouns themselves reckon eight cases, which, by a common term, the Tamulians call வேற்றுமை; and they name them from the form of the termination; (e. g.) the accusative, since it ends in ‘ai’, is called ஐயென்னும் வேற்றுமை; and so of the rest: except however the nominative, which they call பெயர் (i.e) the noun; and the vocative, which they call விளி வேற்றுமை (i.e) the case of calling from the verb விளி to call⁴ என்பர் அவர். எனவே Dr. Caldwell அவர்கள் தொன்மைத் தொல்காப்பியத்தைத் தழுவாமல் பிறறைய நன்னூலையே பின்பற்றிச் சில குறை நிலைகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். வேற்றுமைப் பொருளைப் பிரிக்குங்கால், இருவகை வழக்குகளையும் தம் கருத்தில் கொண்டு சில உண்மைகளை விளக்குகின்ற அவர் அறிவு போற்றற் குரியதே.

⁴ C. J. Beschi — Tamul Grammar of the Common Dialects. P. 25.

37 (a) 'திராவிடமொழிகளின் வேற்றுமையுருபுகள்'.

The Dravidian Case-Signs.

திராவிட மொழிகளில் ஈழுவாய் வேற்றுமையிலும், விளி வேற்றுமையிலும் உருபுகள் இணைக்கப் பெறுவதில்லை. வட மொழியில் காணும் 'அம்' (am) என்ற இரண்டாம் வேற்றுமை யுருபைச் சேர்த்து 'பாபம்' (pābam), 'குணம்' (gunam) என்பன வற்றை இரண்டாம் வேற்றுமையாகக் கொள்ளலாகாது. தமிழில் 'அம்' என்பது படர்க்கைப் பொருளின் விகுதியாக (neuter suffix) வரும். 'மரம்', 'இல்லம்' முதலிய சொற்களோடு வேற்றுமையுருபுகள் சேர்க்து 'மரங்களால்', 'இல்லங்களால்' என வருவதால் 'அம்' என்பதனை வேற்றுமையுருபாகக் கொள்ளப் படுவதற்கு இல்லை.

(1) 'அம்'—படர்க்கை விகுதியாக நம் மொழியில் வழங்கப் பெறுகிறது.

(2) ஈருயிரிடையே பகரம் வரின் தமிழில் வகரமாக மாறும்.
[-p->-v-]

(3) மரம் என்ற சொல்லில் காணப்பெறும் 'அம்' என்பது வடமொழி இரண்டனுருபு அன்று.

அன்றியும், தமிழ் மரபுப்படி, பெயர் + பன்மை விகுதி + வேற்றுமை யுருபு (N + P. S. + C. S.) என இவ்வாறு அமைவதே நம் வழக்கு. சான்று: 'மரங்களால்' - 'அம்' என்பது வடசொல் உருபென்றால் இவ்வெடுத்துக்காட்டில், பெயர் + இரண்டனுருபு + பன்மை விகுதி + மூன்றனுருபு (Noun + 2nd C. S. + Plural Suffix + 3rd C. S. - என இவ்வாறு அமைதல் மொழி வழக்கன்று. எனவே, 'அம்' படர்க்கை விகுதியே. திராவிட மொழியில் முதலாம் வேற்றுமை எழுவாய் வடிவமே. பெயரே உருபேலாது பொருளைத் தரும். "The Dravidian nominative singular is simply பெயரே, the noun itself—the inflectional base of the noun—without addition or alteration"¹ என்பா Dr. Caldwell

¹ Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 255.

-: THE DRAVIDIAN CASE SIGNS :-

Koviloor Digital Library

Cases	Tamil	Malayalam	Telugu	Kannada
Nominative	Ø	Ø	Ø	Ø
Accusative	ai	e (a-Gundert)	nu, ni i] ni; else where nu	am (O. K.) a, annu am < annu (Dr C)
Instrumental/ Conjunctive	ān otu āl otu (utan)	āl otu (utan) otu	ceta (or) ce ce < ceyi (hand) (totu)	im (O.K.) inta (N.K.) im, inta < in (Ta. 5th C S.) (utane)
Dative	ku	kku innu, nu, u.	ku, ki. -i] ki; elsewere ku ge, kke	ge, kē
Ablative	in/il	in	(Metathesis form) ni	im (O. K.) inta (M. K.)
Genitive	atu (Sing) a (Plu.) atu	ātu, ā re, inte, inre, te (Sing), ute (Plu)	a ti < ati	a / ā ātu
Locative	kan, kāl, il, ul, etc (words denoting location)	kan	lō (antu)	ol (O. K.) alli, illi (M. K.)
Vocative	Ø	Ø	Ø	Ø

Cases	Tamil	Malayalam	Kannada	Telugu
Nominative	maram	maram	maram	gurramu gurram
Accusative	marattai	marattina	maramam	gurramunu
	marattinai	maratte	maravam	gurramni
			maranam	gurram.
Instrumental	marattal	marattal	maradim	gurramuna
	marattinai / an	marattotu	maradindam	gurrama
	marattodu			gurramuto
Dative	marattirku	maratthinu	marake	gurramunaku
			marakke	gurramaku
Ablative	marattin	marattil ninu	maradattanim	gurramundi
Genitive	(S) marattinatu	marattindra	marada	gurramu
	(P) marattina	marattinuda	marada	gurramuyokka
Locative	marattinkan	marattil	maradol	gurramandu
	marattil		maradol	gurramunandu
	marattinil			
Vocative	maram	maram	mara, mara, maram	gurrama

Tamil } மரம்
 Malayalam } 'maram'
 Kannada }

Telugu 'gurram' గుర్రం. (This is irregular in Telugu
 maram > mranu (Metathesis form). Hence another word - Dr. Caldwell).

இரண்டாம் வேற்றுமையுருபாக ஐகாரம் (ai) வரும். இதனைச் செயப்படுபொருள் வேற்றுமையாகக் கொள்வர். மலையாளத்தில் எகரமும் (e), Dr. Gundert கருத்தின்படி அகரமும் (a) உருபுகளாக வரும். தெலுங்கு மொழியில் ஈற்றில் இகரம் வந்தால் 'னி' (ni) என்பதும், பிறவிடங்களில் 'னு' (nu) என்பதும் உருபுகளாக வரும். கன்னட மொழியில் 'அம்' என்ற பழங்கன்னட வடிவம்தான் 'அன்னு' (annu) என வரும். (The 'nu' can be explained as a remnant and resultant of the Canarese form 'annu')

மூன்றாம் வேற்றுமைக்குத் தொல்காப்பியர் 'ஓடு' (otu) என்ற உருபினைக் காட்ட, வீர சோழியமும், நன்னூலும் 'ஆல்' (al) ஓடு (otu), உடன் (utan) என்பனவற்றையும் கூறுகின்றன. தெலுங்கில் காணப்பெறும் 'சே' (ce) என்பது 'செய்' என்பதன் திரிபேயாகும் (ce < ceyi). தமிழ், மலையாளத்தில் காணப்பெறும் 'உடன்' (utan) எனும் சொல்லுருபுக்கு ஏற்றவாறு தெலுங்கில் 'தொடு' (totu) என்பதும், கன்னடத்தில் 'இம்' (im) என்பதும் மூன்றாம் வேற்றுமையுருபுகளாம். 'இம்', 'இற்க' என்பனவற்றைத் தமிழில் ஐந்தாம் வேற்றுமையுருபாகிய 'இன்' என்பதன் வழியாக வந்தவை எனக் கொள்ளலாம். (The Tamil word 'இன்' which we find used in connection with the fifth case was probably considered adequate for expressing the third case too. வாளால் ஆய வடு → வாளான் ஆய வடு.)

நான்காம் வேற்றுமையின்கண் தமிழில் 'கு' (ku) உருபும், மலையாளத்தில் 'இன்னு' (innu), 'னு' (nu), 'உ' (u) என்பனவும் காணப்படுகின்றன. மொழி வல்லார் 'இன்னு' என்பதனை 'இங்கு' என்பதன் திரிபாகக் கொள்வர் (innu < inku). இதில் 'இன்' என்பது தமிழில் சாரியையாக வழங்கப்படுதலைக் காண்க. தெலுங்கில் கு, கி (ku, ki) என்பன இவ்வேற்றுமையுருபுகளாகக் காணப்படுகின்றன. நிலைமொழியீற்றில் இகரவுயிர் வரின் 'இ' உருபும், பிறவரின் 'கு' உருபும் அமையும். பிறவுருபுகளாக 'kke, ge' என்பன தெலுங்கிலும், அவையே நீண்டு கன்னடத்தில் 'gē, kē' என வழங்கப்படுதலைக் காண்க.

ஐந்தாம் வேற்றுமைபுருபாகத் தமிழ், மலையாளம் ஆகிய வற்றில் காணப் பெறுவது 'இன்' (in) என்பதேயாம். இந்த 'இன்' என்பது தெலுங்கில் 'ni' என வடிவம் பெற்றுக் காணப் படுகிறது. (உயிர் இடம் பெயர்கலாகிய Metathesis என்ற வடிவம்). பழங்கன்னடத்தில் 'இம்' (im) என்பதும், புதுக் கன்னடத்தில் 'இந்த' (inta) என்பதும் ஐந்தாம் வேற்றுமை யுருபுகளாக வரும்.

ஆறாம் வேற்றுமையில் நாம் மிக்க வேறுபாடுகளைக் காண இயலாது. தமிழில் 'அது' (atu), 'ஆது' (ātu), 'அ' (a) என்பன உருபுகளாக அமையும். மலையாளத்தில் 'அது' (atu), 'ஆ' (ā) என்பனவும், தெலுங்கில் 'அ' (a) என்பதும், கன்னடத்தில் 'அ' (a), 'ஆ' (ā), 'ஆது' (ātu) என்பனவும் உருபுகளாக அமை கின்றன.

ஏழாம் வேற்றுமையில் பெரும்பாலும் இடப்பொருளை உணர்த்தும் எல்லா இடைச் சொற்களும் (Particles) உருபுகளாக வருதலைக் காண்க. தமிழ், மலையாளத்தில் 'கண்' (kan) என்பதும், தெலுங்கில் 'லோ' (lō) என்பதும், பழங்கன்னடத்தில் 'ஒல்' (ol) என்பதும், புதுக் கன்னடத்தில் 'அல்லி' (alli), 'இல்லி' (illi) என்பனவும் உருபுகளாகக் காணப்பெறுகின்றன.

எட்டாம் வேற்றுமையைப் பொருத்த மட்டில் உருபுகள் இல்லாவிடினும் தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு ஆகிய மும் மொழிகளும் ஈற்றுயிர் நீண்டு விளிவேற்றுமைப் பொருளைத் தரும்.

(எ.டு.) நம்பி > நம்பி!

நங்கை > நங்காய்!

"The vocative is formed merely by affixing or suffixing some sign of emphasis, or in certain instances by suffixing fragments of the personal pronouns"² என்று Dr. Caldwell கூறுவர். இவ்வாறு திராவிட மொழிகளில் வேற்றுமை உருபுகள் தத்தமக்குரிய பொருள் வகையில் சிறப்புற்றுத் தம் முன்னே சிறுவகை மாற்றங்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றன எனல் வெளிப்படை யன்றோ!

² Ibid. P. 306.

38. 'பெயரடைகள்'. The Adjectives.

உலதில் காணப்பெறும் எல்லா மொழிகளிலும் 'பெயரடை' (Adjective) என்ற வடிவம் சிறப்பாகக் காணப்பெறுகின்றது. இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகளில் இப்பெயரடைகள் பெயர்ச் சொற்களைப் போலவே பாஃ, எண் என்னும் இவைகளை ஏற்று வருகின்றன. ஆனால், சித்திய மொழிகளிலும், திராவிட மொழிகளிலும் அத்தகைய முறை காணப்பெறவில்லை. பெயர்ச்சொற்களோடு ஒன்றுபட்ட அமைப்பில் பண்புப் பெயர்களை ஏற்றுத் (Quality base + Noun) தொடர்பு கொண்டு பெயரடைகள் விளங்குகின்றன. "Dravidian adjectives, properly so-called, like those of the Scythian tongues, are nouns of quality or relation, which acquire the signification of adjectives merely by being prefixed to substantive nouns without declensional change"¹ என்பார் Dr. Caldwell. தமிழிலக்கணநூலார் இவ்வாறு பெயரடைகளாக வருவனவற்றை உரிச்சொற்கள் (Attributives) என வழங்குவதும் காணத் தக்கதே. வினைமுற்றுக்களின் பெயரெச்ச வடிவங்களே பெரும்பாலும் பெயரடைகளாக வருதலை நாம் காணலாம்.

(எ. டு) வந்த துயர்.	}	Participles of verbs as adjectives.
நொந்த தந்தை.		

திராவிட மொழிகளில் இப்பெயரடைகள் கீழ்க்காணுமாறு அமைக்கப் பெறுகின்றன.

(1) பெயரும், பண்பையுயர்த்தும் பெயரும் தாம் நிற்குமிடத் தால் பெயரடையாக அமையும். (Nouns of quality or relation by mere position).

'பொன் அரிது' என்ற சொல்லில் 'பொன்' என்பது பெயர். ஆனால் 'பொன் முடி' என்ற சொல்லில் 'பொன்' எனும் பெயரே மற்றொரு பெயரைத் தழுவுவதால் பெயரடையாக அமைகிறது. இன்னும் சில இடங்களில் நிலைமொழி, வருமொழி ஆகியவை புணர்ச்சி வேறுபாடு கொண்டு 'பொற்சிலை' எனக்

¹ Dr. Caldwell — A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 308.

காணப்படுமாறு போலப் பெயரடையாக வருதலையும் காண்க. 'க்ருமை' என்ற வண்ணப் பெயர் முதல் நீண்டு, கடைகுறைந்து 'கார்' என நின்று (lengthening of included vowel to compensate the loss of 'u'), 'கார்மேகம்' என அமைதலையும் காண்க. சில பண்பட்ட வழக்குகளில் 'நல்ல' என்ற குறிப்புப் பெயரெச்சம் 'நல்' என நின்று, 'நல்வழி' எனப்படுமாறு போலப் பெயரடைத் தன்மையை ஏற்று நின்றலைக் காண்க. ஆங்கிலமொழியின்கண் 'It is gold' என்ற சொல்லில் 'gold' என்பது பெயராகவும், 'A gold watch' என்ற சொல்லில் 'gold' என்பது பெயரடையாகவும் அமைதலை ஒப்பு நோக்குக. (It is generally the crude ultimate form of the noun of quality which performs the functions of the adjective in classical compositions).

(2) வட மொழிச் சொற்கள் 'அம்' ஈறு பெற்று நின்று வருமொழியோடு புணருங்கால் 'அம்' ஈறு நீக்க (rejection of final 'am') அச் சொல் பெயரடையாக வருதலைக் காணலாம்.

(எ. ௫) சுபம் + தினம் > சுபதினம்.

(3) தமிழ் மொழியுள் 'அம்' ஈற்றுப் பெயர்ச் சொற்கள் வரு மொழிப் பெயர்களோடு புணருங்கால் அவற்றிடையேயுள்ள உறவினை விளக்கவேண்டி முன்னவை பெயரடைகளாக மாறு கின்றன. அவ்வாறு மாறுங்கால் 'அம்' ஈறு நீங்கி 'அத்துச் சாரியை' பெறுகின்றது. (Displacement of 'am' into 'attu'-an inflectional increment).

(எ. ௫) நிலம் + கிளை > நிலத்துக்கிளை.

இன்னும் சில விடங்களில் 'ஆன' என்ற வடிவம் ஏற்று,

புண்ணியம் + நான் > புண்ணியமான நான் என்று பெயரடை அமைகிறது.

(4) ட, ற என்னும் மெய்கள் முற்றியலுகரமாக வருகின்ற பொழுது அவை நிலைமொழியாய் நின்று வருமொழிப் பெயர்களோடு புணருங்கால் ஈற்று ஒற்று இரட்டித்துப் பெயரடையாக மாறுகின்றன. (Duplication of final consonants to denote adjectival forms).

(எ. ௫) நாடு + பண் > நாட்டுப்பண். }
வயிறு + பசி > வயிற்றுப்பசி. }

(5) அத்துச் சாரியை போல 'இன்' (in) சாரியை பெற்றும் பெயரடைகள் அமையும். (Inflexional increment is used for the conversion of substantives into adjectives).

(எ.டு) நிழலின் படம்.

(6) வினைத் தொகை இலக்கண வடிவங்களும், பெயரெச்ச வடிவங்களும் பெயரடைகளின் அமைப்பு முறையில் பெரும் பங்கு கொள்கின்றன.

(எ.டு) உயர் மலை — வினைத்தொகை.
உயர்ந்த மலை — பெயரெச்சம்.

(Relative participles of verbs and nouns of quality converted into relative participles by the addition of participial formatives, are largely used as adjectives in all the Dravidian languages).

(7) திராவிட மொழிகளில் பெரிய, சிறிய என்ற வடிவங்கள் பெயரடைகளாக விளங்குதல் மிகப் பலவாறுகாகக் காணப் பெறுகின்றன.

(எ.டு) பெரிய மக்கள் } (By adding 'iya' to the roots).
சிறிய மனம் }

(8) எதிர்காலப் பெயரெச்ச வடிவங்கள் பெயரடையாக வருதலும் பெரும்பான்மை வழக்கே.

(எ.டு) வரும் துன்பம். (V. R. + um → the sign of the relative participle of the future).

(9) வலித்தல், மெலித்தல் விகாரங்கள் செய்யுள் வழக்கில் பெயரடைகளாக அமைதலையும் காணலாம்.

(எ.டு) இருப்பு + கோல் > இருப்புக்கோல். (m > p)
மருந்து + பை > மருத்துப்பை. (n > r)

(10) எண்ணுப் பெயர்கள் பெயரடைகளாக வருதலும் மிகப் பலவாம்.

ஒன்று + மகள் > ஒரு மகள். } (Numerical
இரண்டு + கண் > இரு கண். } base + Noun)

என எண்ணுப் பெயர்கள் அவ்வாறே நிலலாமல் புணர்ச்சி வேறுபாட்டிற்கு ஏற்றவாறு மாற்றம் பெற்று நின்றலைக் காண்க.

இவ்வாறு திராவிட மொழிகளில் பெயரடைகள் உருவாகி நின்றல் மிகத் தொன்மை வழக்காக இயங்கி இலங்கி வருதலைக் காண்க.

38. (a) 'உரிச் சொற்கள்'. The Attributes.

நம் தொன்மை இலக்கணம் உரிச் சொற்கள் என்னும் ஒருவகைப் பாங்கினைச் சீரிய நிலையில் விளக்கும். இவற்றை நாம் பெயரடைகளின் நிரலில் காண்பது ஒரு வகையில் நேரிது. பெயர்கட்கு அடையாக வந்து அமைந்து சிறப்புறுதலைப் போலவே, இவை வினைச் சொற்கட்கும் அடையாகவந்து மாண்புறுதலை நாம் காணலாம். சொல்லாட்சியில் ஒருவகை அழகு நாட்டம் இருத்தல் நந்தமிழ் மரபு. பெயரடைகள் (Adjectives), வினையடைகள் (Adverbs) என்னும் இலக்கணக் கூறுகள் இவ்வகையில் பெருந்துணை புரியும்.

'அன்பு நெஞ்சம்' என்பதில் 'அன்பு' என்னும் பண்புப் பெயர் 'நெஞ்சத்திற்கு' அடையாக நின்று பொருட் சிறப்பை மிகுவிக்கிறது.

'நனி நன்று' என்பதில் 'நனி' எனும் உரிச் சொல் (Attribute) 'நன்று' என்னும் குறிப்பு வினை முற்றுக்கு வினையடையாக நின்று பொருட்சிறப்பை ஊட்டுகின்றது.

தொல்காப்பியம் வினைக்கும், பெயருக்கும் அடிச் சொற்களாக அமைகின்ற சொற்கள் என்றும், ஒரு பொருள் உணர்த்தும் பல சொற்களும், பல பொருள் உணர்த்தும் ஒரு சொல்லும், இசை, குறிப்பு, பண்பு இவற்றின் அடிப்படையில் எழும் சொற்களென்றும் கூறும்.

"உரிச்சொற்	கிளவி	விரிக்குங்	காலை
இசையினும்	குறிப்பினும்	பண்பினும்	தோன்றிப்
பெயரினும்	வினையினும்	மெய்தடு	மாறி
ஒருசொல்	பலபொருட்கு உரிமை		தோன்றினும்
பலசொல்	ஒருபொருட்கு உரிமை		தோன்றினும்
பயிலாத	வற்றைப்	பயின்றவை	சார்த்தித்
கத்தம்	மரபிற்	சென்றுநிலை	மருங்கின்
எச்சொல்	லாயினும்	பொருள்வேறு	கிளத்தல்"

-(சொல் 297)

என்பது தொல்காப்பியம். "Uriccol root according to Tolkaṭṭiyyar denotes 'icai'-sound, or 'panpu'-the physical qualities

or 'kurippu' - mental conceptions. Some of the roots are synonyms; some others polysemes. These can occur both as verb roots and noun roots" ² என்று Dr. தெ. பொ. மீ. அவர்கள் குறிப்பிடுவர். நன்னூல் பண்பு பகர் பெயராக அமைந்து செய்யுட்குரிய சொல் உரிச் சொல் எனக் கூறும்.

‘பல்வகைப் பண்பும் பகர்பெய ராசி
ஒருகுணம் பலகுணம் தழுவிப் பெயர்வினை
ஒருவாச் செய்யுட்கு உரியன உரிச்சொல்’. (442)

என்பது நன்னூல். இருவகை இலக்கண நூலாரும் உரிச் சொற்களைப் பற்றிக் கூறியுள்ள கருத்துக்களை ஒருவாறு வகைப்படுத்திக் காண்போம்.

தொல்காப்பியம் :

‘உறு தவ நனி என வருஉம் முன்றும்
மிகுதி செய்யும் பொருள என்ப’. (தொல். 299)

நன்னூல் :

‘சால உறு தவ நனி கூர் கழி மிகல்’. (456).

இவ்வாறு மிகுதிப் பொருளை உணர்த்தும் சொற்கள் முன்று எனத் தொல்காப்பியம் கூற, நன்னூல் ஆறென விரித்துக் கூறும்.

சான்று :

நனி - ‘வந்து நனி வருந்தினை வாழிய நெஞ்சே’.
(அகம். 19).

உரிச்சொல்.	பொருள்.	சான்றுகள்.
உரு	உட்கு	‘உரு கெழு ஞாயிற்று’. (புறம். 160.)
புரை	உயர்பு	‘புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை’. (நற்றிணை. 1)
குரு, கெழு	நிறன்	‘குரு மணித்தாலி’. ‘செங்கேழ் மென்கொடி’.
செல்லல், } இன்னல் }	இன்னுமை	‘மணங்கமழ் வியன்மார்பு அணங்கிய செல்லல்’. -(அகம். 22)

² Dr. T. P. Meenakshisundaram - A History of Tamil Language. P. 75

உரிச்சொல்.	பொருள்.	சான்றுகள்.
மல்லல்	வளன்	'மல்லன் மால்வரை'.
ஏ	பெற்றாதல்	'ஏகல் அடுக்கம்'.
உகப்பு உவப்பு	உயர்தல் } உவகை }	'உவந்துவந்து ஆர்வ நெஞ்சு மொடு ஆய்நலன் அனை இய'.
பயப்பு	பயன்	'பயவாக் களரணையர்'. (குறள். 106)
பசப்பு	நிறன்	'மையில் வாண் முகம் பசப் பூரும்மே. (கலி. 7)
இயைபு	புணர்ச்சி	'இயைந்த கேண்மை இல்லாகி யரோ'. (புறம். 190)
இசைப்பு	இசை	'வாயில் தோன்றி யாழிசை யூப்புக்கு'.
அலமரல் } தெருமரல் }	சுழற்சி	'தெருமரல் உள்ள மொடு அன்னை துஞ்சான்'.
மழ, குழ	இளமை	'மழ களிறு, குழக் கன்று'.
சீர்த்தி	மிகுபுகழ்	'வயக்கஞ் சால் சீர்த்தி'
மாலை	இயல்பு	'இரவல் மாலை யனே' (குறிஞ்சி. 230)
கூர்ப்பு } கழிவு }	உள்ளது சிறத்தல்	'துனிகூர் எவ்வம்'. (சிறுபாண். 39) 'சினனே காமம் கழி கண் ணோட்டம்' (பதிற்று. 22)
கதழ்வு } துனைவு }	விரைவு காட்டல்	'கதழ் பரி நெடுந்தேர்'. (நற். 203) 'துனை பரி துரக்கும்'. (அகம். 9)
அதிர்வு } விதிப்பு }	நடுக்கம்	'அதிர வருவதோர் னோய்'. (குறள். 429) 'விதுப்புறு அறியா ஏமக் காப்பினை'. (புறம் 20)
வார்தல் } போதல் } ஒழுகல் }	நேர்மை } நெடுமை }	'மால் வரை ஒழுகிய வாழை'.
தீர்தல் } தீர்த்தல் }	விடுதல்	'துணையில் தீர்ந்த கடுங்கண் யானை'. (நற். 108)

உரிச்சொல்.	பொருள்.	சான்றுகள்.
கெடவரல் } பண்ணை }	வினையாட்டு	‘கெடவரல் ஆயமொடு’. ‘பண்ணைத் தோன்றிய எண்ணுன்கு பொருளும்’. (தொல். மெய்ப்பாடு)
தட - கோட்டம் } கய - மென்மை } நளி - செறிவு }	& பெருமை	‘வலி துஞ்சு தடக்கை’. (புறம். 394) ‘கயந்தலை மடப்பிடி’. (நற் 137) ‘நளி மலை நாடன்’. (புறம். 150)
பழுது	பயமின்மை	‘நச்சியிருந்த நசை பழுதாக’. (புறம். 237)
சாயல்	மென்மை	‘அமிர் தன்ன சாயல்’. (சீவக. 8)
முழுது	எஞ்சாமை	‘உலக முழுதாண்ட’. (சிலம்பு. அந்தி. 1)
வம்பு	நிலையின்மை	‘வம்ப மாரி’. (குறுந். 66)
மாதர்	காதல்	‘மாதர் நோக்கு’
நம்பு, மே	நசை	‘நயந்து நாம் விட்ட நன்மொழி நம்பி’. (அகம். 198)
ஓய்தல், ஆய்தல், நிழுத்தல், சாய்தல் }	உள்ளதன் நுணுக்கம் }	‘கயலறல் எதிரக் கடும் புனல் சாய்’. (நெடுநல். 18)
புலம்பு	தனிமை	‘புலம்பு மணித் தாலி’. (அகம். 7)
துவன்று	நிறைவு	‘ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை முன்னர்’. (நற். 170)
முரஞ்சல்	முதிர்வு	‘கோடு பல முரஞ்சிய கோளி ஆலத்து’. (மலைபடு. 268)
வெம்மை	வேண்டல்	‘ஏம வெங்காமம்’. (அகம். 15)
பொற்பு	பொலிவு	‘பெருவரை அநிக்கம் பொற்பச் சூர் மகள்’. (நற். 34)
வறிது	சிறிது	‘வறிது வடக்கிறைஞ்சிய சீர்சால் வெள்ளி’. (பதிற்று. 24)

உரிச்சொல்.	பொருள்.	சான்றுகள்.
எற்றம்	நினைவு, துணிவு	'கானலஞ் சேர்ப்பன் கொடுமை எற்றி'. (குறுந். 145)
பிணை } பேண் }	பெட்பு	'அமரர்ப் பேணியும்'. (புறம். 99)
பனை	பிழைத்தல் } பெருத்தல் }	'வேய்மருள் பனைத்தோள்'. (அகம். 1)
படர்	உள்ளல், செலவு	'வள்ளியோர்ப் படர்ந்து புள்ளிற் போகி'. (புறம். 47) 'கறவை கன்று வயின் படர்'. (குறுந். 108)
பையுள் } சிறுமை }	கோய்	'பழுமரம் படரும் பையுள் மலை'. (குறுந். 172) 'சிறுமை உறுபவோ செய்பறியலரே'. (நற். 1)
எய்யாமை	அறியாமை	'எய்யா மையலை நீயும் வருந்துதி'. (குறிஞ்சி. 8)
நன்று	பெரிது	'நன்றும் அரிதுற்றனையால் பெரும்'. (அகம் 10)
தா	வலி, வருத்தம்	'தாவில் நன்பொன் தைஇய பாவை'. (அகம். 212)
தெவு	கொள்ளல்	'நீர்த் தெவ்வு நிரைத் தொழுவர்'. (மதுரைக். 89)
தேவ் விறப்பு } உறப்பு } வெறுப்பு }	பகை செறிவு	'தேவ்வுப் புலம்'. 'வெறுத்த கேள்வி விளங்க புகழ்க்கபிலன்'. (புறம். 53)
கம்பலை சும்மை கலி அழுங்கல் }	அரவம் (இரக்கம் & கேடு)	'எங்கோள் இருந்த கம்பலை முதார்'. (புறம். 54)
கழும்	மயக்கம்	'கழுமிய ஞாட்பு'. (களவழி. 11)
செழுமை	வளன், கொழுப்பு	'செழும் பல் குன்றம்'.
விழும்	சீர்மை, சிறப்பு, இடும்பை	'நின்னுறு விழும் களைந்தோன்'. (அகம். 170)

உரிச்சொல்.	பொருள்.	சான்றுகள்.
கருவி	தொகுதி	'கருவி வானம் தலைஇய யாங்கு'. (புறம் 159)
கமம்	நிறைவு	'கமஞ் சூல் மாமழை'. (குறுந். 158)
அரி	ஐம்மை	'அரி மயிர் த்திரண் முன் கை'. (புறம். 11)
கவவு	அகத்திடுதல்	'காதலற் பிரியாமல் கவவுக்கை ஞெகிழாமல்'. (சிலம்பு-மங்கல 61)
துவைத்தல் சிலைத்தல் இயம்பல் இரங்கல்	இசைப்பொருள் (கழிந்த பொருள்)	'வால்வளை துவைப்பவும்'. (புறம். 158) 'இனி நினைந்து இரக்க மாகின்று'. (புறம். 243)
இலம்பாடு		'இலம்பாடு நாணுத் தகும்'. (சிலம்பு. கரு. 71)
ஓற்கம்	வறுமை	'ஓக்கல் ஓற்கம் சொலிய'. (புறம். 327)
ஞெமிர்தல் பாய்தல்	பரத்தல்	'தருமணல் ஞெமிரிய தீரு நகர் முற்றத்து'. (நெடுநல். 90) 'புண்ணுமிழ் குருதி முகம் பாய்ந்து இழிதர்'. (குறிஞ்சி. 172)
கவர்வு	விருப்பு	'கவர் நடைப் புரவி'. (அகம், 130)
சேர்	திரட்சி	'சேர்ந்து செறி குறங்கின்'. (நற். 170)
வியல்	அகலம்	'வியலுலகம்'
பேம்	அச்சம்	'மன்றமரா அத்த பேளமுதிர்க் கடவுள்'. (குறுந். 87)
நாம்		'நாம் வேல்'. (சிலம்பு. கானல். 27)
உரும்		'உருமில் சுற்றம்' (பெரும் பாண். 447)
வய	வலி	'வயமான் தோன்றல்'. (புறம். 44)
வாள்	ஒளி	'வாண் முகம்'.
துயவு	அறிவின் திரிபு	'துயவுற்றேம் யாமாக'.

உரிச்சொல்.	பொருள்.	சான்றுகள்.
உயா	உயங்கல்	'பருந்திருந்து உயா விளி பயிற்றும்'. (அகம். 19)
உசா	துழ்ச்சி	'உ சா த் துணை'.
வயா	வேட்கைப் பெருக்கம்	'வயவுறு மகளிர்'.
கறுப்பு } சிவப்பு }	வெருளி, நிறவேறுபாடு	'நிற்கறுத்தோர்'. (பதிற்று. 13) 'சிவந்த காந்தள்'. (" 15)
நொசிவு } நுழைவு } நுணங்கு }	நுண்மை	'நொசிமட மருங்குல்'. 'நுழை நூற் கலிங்கம்'. 'நுணங்கிய கேள்வியர்'. (குறள். 419)
புனிறு	சுன்றணிமை	'புனிறு தீர் குழவி'. (புறம் 68)
நனவு	களன் } அகலம் }	'நனந்தலை யுலகம்'. (முல்லைப். 1)
மதவு	மடன், வலி மிகுதி, வனப்பு }	'மதவு நடை நல்லான்'. (அகம். 14) மாதர் வாண்முகம் மதைஇய நோக்கே. (அகம். 130)
யாணர்	புதிது	'மீனெடு பெயரும யாணர் ஊர்'. (நற். 210)
அமர்தல்	மேவல்	'அகனமர்ந்து செய்யாள் உறையும்'. (குறள். 84)
யாண்	கவின்	'யாணது பசலை'. (நற். 50)
பரவு } பழிச்சு }	வாழ்த்தல்	'நெல்லுகுத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே'. (புறம் 335) 'அருந்திறல் கடவுள் பழிச் சிய பின்றை'. (மலைபடு 538)
கடி	வரைவு, கூர்மை, காப்பு, புதுமை, விரைவு, விளக்கம், மிகுதி, சிறப்பு, அச்சம், முன்தேற்று, ஐயம், கரிப்பு. (தொல்.) (நன்னூலார் ஐயம், முன்தேற்று கூறாமல், விரை, ஆர்த்தல் இவற்றைக் கூறுவர்).	'கடி நுணைப் பகழி'. 'கடியுண் கடவுள்'. 'கடிமலர் மீசைபூத்து'.

ஐ	வியப்பு	‘ஐதே காமம்’.
முனைவு	முனிவு	‘சேற்று நிலை முனை இய செங் கண் காரான்’. (அகம். 46)
வை	கூர்மை	‘வைநுனிப் பகழி’.
எறுழ்	வளி	‘பரேர் எறுழ்த் திணி தோள்’. (பெரும்பாண். 60)

தொல்காப்பியர் உரிப் பொருள் தன்மையைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது, முன்னும் பின்னும் வந்த மொழியை அறிந்து மரபு நோக்கி அதற்கேற்பப் பொருளுரைத்தல் வேண்டும் என்பர். (Only the context denotes the semantic aspect of the attributes). சொற்கள் பொருளாதலை வரலாற்று முறையான் கொள்வதன்றி அவற்றின் காரணம் நமக்கு விளங்கத் தோன்று என்பதனை,

“மொழிப் பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்று”

(தொல். சொல். 394)

என்பதனால் உணர்த்துவர். இவ்வுரிச் சொற்களில் எழுத்துப் பிரிந்து இசைத்தல் இல்லை என்று விதி வகுத்து உரிச்சொன் மாண்பைப் பகர்வர் தொல்காப்பியர்.

நன்னூலார் உரிச்சொற்களைப் பற்றிய கருத்து விளக்கத்தில் பண்பை உடையன, உயிர் உள்ளன, உயிர் இல்லன என்று பாகுபடுத்திக் கூறுவர். தொல்காப்பியர் மரபியலில் கூறும் உயிர்களைப்பற்றிய கருத்துக்களை நன்னூலார் இங்கே குறிப்பிட்டுள்ளார். உயிர்ப்பொருள்களின் குணப் பண்புகளாக அறிவு, அருள், ஆசை, அச்சம், மானம், நிறை, பொறை, ஓப்பு, கடைப்பிடி, மையல், நினைவு, வெறுப்பு, உவப்பு, இரக்கம், நாண், வெகுளி, துணிவு, அழுக்காறு, அன்பு, எளிமை, எய்த்கல், துன்பம், இன்பம், இளமை, மூப்பு, இகல், வென்றி, பொச்சாப்பு, ஊக்கம், மறம், மதம், மறவி என முப்பத்திரண்டின்குறிப்பிடுவர். துய்த்தல், துஞ்சல், தொழுதல், அணிதல், உய்த்தல் எனும் ஐவகைத் தொழிற்பண்புகளையும் பின்னர்க் கூறுவர். உயிரல்லாத பொருட்குப் பல்வகை வடிவு, இரு நாற்றம், ஐவண்ணம், அறுசுவை, ஊறுஎட்டு ஆகியவை குணம் என்பர்.

“தோன்றல் மறைதல் வளர்தல் சுருங்கல்

நீங்கல் அடைதல் நடுங்கல் இசைத்தல்

ஈதல் இன்னன இருபொருள் தொழில்குணம்” (-455)

என்று இருபொருட்கும் உரிய பொதுமைத் தொழிற் பண்பைப் பாங்குறக் கூறியுள்ளமை நோக்குக.

எனவே தொல்காப்பியரும் நன்னூலாரும் காட்டும் உரிச் சொற்பான்மை நம் தமிழ்மொழியின் சொல் வளத்தை (**Diction of Tamil words**) நனி காட்டுதல் காண்க. ஒரு சொற்குப் பல பொருள் (**one word for different meanings**), பல சொற்கு ஒரு பொருள் (**many words for specific meaning**) எனும் சொற்பொருள் (**semantics**) மரபை இப்பகுதி மிகச் செவ்வனே காட்டும். உள்ள கீர்மைதீயாடு ஒன்றி வரும் மொழியாக்கத்தில் ஒருவகை அழகு நாட்டத்தைப் போற்றும் வண்ணம் இவ்வுரிச் சொன்னிலை கருத்து விளக்கமாக ஒளிர் தலைக் காண்க.

39. 'எண்ணுப் பெயர்கள்'. The Numerals.

ஒரு மொழி வரலாற்றில் இன்றியமையா இயல்பை உடையதாய் விளங்குவது எண்ணுப் பெயரே. இவ்வெண்ணுப் பெயர்களைப் பொருட்சிறப்போடு ஆய்ந்து பார்த்தால் அவை இருவகைகளாகப் பாகுபடுத்தப்படும். அவற்றை இயல் எண் (Cardinal), வரிசை எண் (Ordinal) என்று வழங்கலாம். இவற்றையே எண்ணலளவை, எண்ணுமுறை என்றும் பெயரிட்டு வழங்குவர். ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என வழங்கப் பெறுவன இயல் எண்கள் (Cardinals) என்றும், முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் என வழங்கப் பெறுவன வரிசைஎண் (Ordinals) என்றும் கூறப்படும். இயல் எண்கள் எண்ணுப்பெயர்களாகவே வழங்கப் பெறுவன (Neuter nouns of number). ஆனால், வரிசை எண்கள் நிலைமொழி நீர்மையில் நின்று வருமொழிப் பெயர்களைத் தழுவிப் பெயரடைகளாக (Adjectival forms) வழங்கப் பெறுவன.

நம் தமிழ் மொழியில் காணப் பெறும் எண்ணுப்பெயர்களுள் நாம் ஒவ்வகைத் தனிப்பட்ட சிறப்பைக் காணலாம். 'ஒன்று' முதல் 'பத்து' ஈரூக எண்ணப்பெறும் எண்களுள் 'ஏழு' என்பது முற்றியலுகரமாகக் காணப்படுகிறது. 'ஒன்று' முதல் 'ஐந்து' ஈரூக அமைவன மென்தொடர்க் குற்றியலுகரங்களாகவும், 'ஆறு' நெடில் தொடர்க் குற்றியலுகரமாகவும், 'எட்டு', 'பத்து' என்பன வன்றொடர்க் குற்றியலுகரங்களாகவும், 'ஒன்பது' என்பது உயிர்த் தொடர்க் குற்றியலுகரமாகவும் காணப்பெறும். அக் குற்றியலுகர்மென்னும் நுண்ணிய இலக்கண ஒலிக்கூறு வேறு எம்மொழிகளிலும் காணப் பெறாத ஒன்றாய் அமைய, நம் எண்ணுப்பெயர்கள் இக் குற்றியலுகர ஈற்றினைப் பெறுவதால் சிறப்புறுகின்றன. 'ஒன்று' என்பது நீங்கலாக எஞ்சிய இயல் எண்கள் வரிசை எண் நிலைக்கு ஏற்றவாறு மாறுகின்றபொழுது, 'ஆம்' என்பதுடன் புணர்ந்து விளங்குகின்றன. (Cardinal Number + am > Ordinal Number). "This use of the numeral substantive instead of the numeral adjective is not ungrammatical, but is in accordance with the characteristic Dravidian rule that every noun of quality or relation becomes an adjective by being prefixed to a substantive noun in direct opposition"¹ என்பர் Dr. Caldwell அவை எத்தகைய பெருமாற்றத்

¹ Dr. Caldwell — A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 321.

தையும் தாராமல், நிலைமொழியிலும் மாற்றம் பெறாமல் அமைதல் சுண்டுச் சிறப்பாகக் காணப்படுகிறது. ஆனால், 'ஒன்று' என்ற இயல்எண், வரிசை எண்ணாக மாற, 'ஆம்' என்பதனோடு புணருகின்றபோது 'ஒன்று + ஆம் > ஒன்றும்' (onru + am > onram) என இல்லாமல் 'முதலாம்' (mutalām) எனவே வழங்கப்பெறுகிறது. இந்நிலையில் நாம் ஒருவகை மாற்றத்தைக் காண்கின்றோம். தமிழ் மொழியேயல்லாமல் இந்தோ-ஆரிய மொழியினத்தைச் சார்ந்த சமஸ்கிருதத்திலும் 'prathamā' என்ற சொல்லே காணப்படுகிறது. ஆங்கிலத்திலும் 'One' என்ற (Cardinal) எண் 'First' என்ற அமைப்பில் (Ordinal) மாறுதலைக் காண்க. இவ்வாறு உலக மொழிகளில் 'ஒன்று' என்ற எண்மட்டும் தனித்த முறையில் மாற்றம் பெறுதலைக் காணுங்கால், பிற வற்றினின்றும் நீக்கிய தனிச் சிறப்புடைய நிலையில் இத்தகைய அமைப்பு அமைந்ததோ என எண்ண வேண்டியுள்ளது. மாறாக, 'முதன்மை' என்ற சொல்லடியாகப் பிறந்த 'முதலாம்' என்ற தமிழ் வழக்கினை 'prathāna' என்ற வடசொல்லடியாகப் பிறந்த 'prathamā' என்ற சொல்லினையொட்டி எழுந்தது எனக் கூறுவதும், சமஸ்கிருதத்தைத் தமிழ் தழுவியது எனக் கூறுவதும் எவ்வகையில் பொருந்தும் என்பதனை நன்கு ஆராய்ந்தால், வட மொழியார் கூற்று பொருத்தமற்றது என்று நாம் துணியலாம்.

(i) 'முதலாம்' என்ற சொல் வழக்கினை நோக்குங்கால், நம் தமிழ் மொழி மக்கள் முதன்மைச் சிறப்பின் தொன்மை வடிவத்தை உணர்த்த ஒடுக்கால் இவ்வாறு வழங்கினரோ என எண்ணுவதற்கும் இடமுள்ளது. 'ஒன்று' என்ற எண் இல்லையேல் பிற இயல் எண்கள் இல்லை என்பதனை உணர்ந்து 'முதன்மை' எனும் தன்மையையுணர்த்த வேண்டி 'முதலாம்' என வழங்குதல் சொற்பொருளழகை (Semantic theme) மிகுவிக்கும் வழக்கேயாம். இஃதன்றியும், நம் திராவிடக்குழு மொழிகளுள் வேறுவடிவங்கள் காணப்பெறவில்லை என்றால் நாம் வலியுறுத்தும் கருத்து ஆற்றல் பெறுது அழிய நேரலாம்.

(ii) தமிழோடு ஒன்றிய பிற மொழிகளுள் கன்னடமும், மலையாளமும் இச்சிக்கலைப் போக்கும். கன்னட மொழியின் கண் "ஒண்ணே கிளாஸ்" என்ற சொல் வழக்கும் இருத்தலைக் காணலாம். (It is noteworthy that the cardinal number of Tamil is at the base of the ordinal numbers of Kanarese and Malayalam in respect of numeral one). இவ்விரு மொழி வழக்குகளையல்லாமல், தமிழின் பேச்சு வழக்கும் நமக்குத்

தகத துணையாக அமையும். பேச்சுத் தமிழின்கண் திராவிடச் சாயல் பெற்ற சொல்வழக்கு உருவாகி 'ஒண்ணந்தரம், 'ஒண்ணங்கிளாஸ்' என்ற வழங்குந் இருத்தலை நாம் காணுங்கால் நமக்குச் சில உண்மைகள் தெரியவரும். 'ஒன்று + ஆம் > ஒன்றும்' எனவழங்குவது இலக்கணத்துள் இயல்பான புணர்ச்சி நிலையைக் காட்டும் தகுதிப் பாடுடைத்து (Perfect form of the morphophonemic change). அத்தகைய வழக்கு நம் மொழியிடையே வழங்கப் பெறுதலை நாம் தவிர்க்க முடியவில்லை என்றாலும், தமிழிலக்கணத்தின் நேர்மையை மனத்தளவில் போற்றி, அந்த இலக்கண மரபிற்கு மேலாகப் பொருட்சிறப்பை அழகோடு கூட்டி 'முதலாம்' என வழங்குவதும் சிறப்புடைய இலக்கண மரபே ((Refined grammatical tradition). இதனால், வடமொழியினின்றும் நம்மொழி தன் சாயலைப் பெற்றது எனக் கூறல் பொருத்தமுடைத்தாகாது. ஒப்புமை மொழிப் படிப்பில் தனிப்பட்ட ஒரு மொழியின் சிறப்பை எடுத்து விளக்க வல்ல இலக்கணக் கூறுகளுள் எண்ணுப் பெயர்களும் சிறப்பான ஒரிடத்தைப் பெற்று மொழியின் உயிர்த்துடிப்பை (Living spirit of the language) உணர்த்தும் என்பதனை மறத்தல் நன்றன்று. ஆனால் பிற எண்ணுப்பெயர்கள் இயல்பாகப் புணர்வதையும், கன்னடம், மலையாளம், பேச்சுத் தமிழ் ஆகிய மொழிகளின் வழக்குகள் அமைவதையும் நோக்குங்கால் 'ஒன்றும்' என வழங்குவது ஒப்புமையாக்கம் (analogy) என்னும் மொழிக் கூறுக்குத் துணைபுரிவதாகும்.

எண்ணுப் பெயர்களின் தோற்றத்தை அறிவதற்கு அப் பெயர்கள் சிறந்தனவா (Numerals), பெயரடைகள் சிறந்தனவா (Numerical adjectives) என ஆராயுங்கால், பெயரடை வழங்குகளே சிறந்தன என்பதனை நாம் தெளிவாக உணர முடியும். காரணம், எம்மொழியிலும் ஒருபெயரின் பெயரடை மொழியியல் அறிவுக்குப் பெருந்துணை புரிவது தனிச் சிறப்பாகும்.

திராவிட மொழிகளுள் எல்லாவற்றிலும் பெயர்களும், பெயரடைகளும் வழங்கப் பெறுகின்றன. எண்ணுப் பெயர்களில் காணப்பெறும் பெயரடைகள் தனிச் சிறப்புப் பெறுவதை நாம் காணலாம். 'ஒன்று' என்ற இயல் எண் 'ஒரு' (அல்லது) 'ஓர்' எனப் பெயரடையாக அமையும். அப் பெயரடைகளுள் 'ஓர்' என்பது உயிர் முன்னும் ('or'-before vowel) 'ஒரு' என்பது பிற முன்னும் இடம் பெறும். தமிழ் மொழியின் புணர்ச்சி நிலைக் கேற்ப எளிமை நோக்கி ஈற்று மெய்யின் முன்னால் உயிர்வந்து ஒன்றுதல் காணப்படுகிறது. இவ்விதி மட்டுமல்லாமல் "ஓர்

உயிர்", "ஓர் அன்பு" என்பவை தனிப்பட்ட இலக்கணப் புணர்ச்சிக்கும் அழகூட்டுதலைக்காண்க. "தனிக்குறின் முன்ற, மு அணையா" என்ற அமைப்பும் இதற்குத் தக்க காரணம் எனச் சுட்டுதல் சாலப் பொருந்தும். 'ஒரு' என்பதிலுள்ள ஈற்று கரத்தை ஒலித் துணையாக (euphonic vowel) நீக்கினால் 'ஓர்' என்பது அடிச் சொல்லாக அமையும். இவ்வொன்று' என்ற எண்ணுப் பெயர் நீங்க, எஞ்சிய எண்ணுப் பெயர்கள் எத்தகைய மாற்றமும் பெறாமல் தாமே நின்று பெயரடைகளாக வருதலைக் காணலாம். சான்றாக, 'இரண்டு கண்கள்', 'ஐந்து பொறிகள்', 'ஆறு முகங்கள்' என்னும் வழக்குகளை நோக்குக. 'இரண்டு' என்ற எண்ணுப்பெயர் 'இரு' என்ற அடிச் சொல்லைப் பெறும். 'ஓர்' என்பது போல 'இரு' என்பது 'ஈர்' என முதல் நீண்டு 'ஈராயிரம்' என வழக்கப்படுதலை நோக்குக. Dr. Caldwell அவர்கள் 'முன்று' என்ற எண்ணுக்கு 'முர்' என்பதனை அடிச் சொல்லாகக் கொண்டாலும் 'முர்' என்பதனையே கொள்ளல் வேண்டும். ஏனென்றால் 'முப்பது' எனும் தமிழ் வழக்கும், 'முப்பை' என்ற தெலுங்கு வழக்கும் நமக்குத் துணை புரியும்.

'நால்' என்ற வடிவமே 'நான்கு' என்ற எண்ணுப்பெயருக்கு, அடையாக நிற்கும் எனக்கொள்ளலாம். ஆனால் 'நகநான்கு' என்பதனை நோக்குங்கால் 'நல்' என்பதும் நமக்குப் பொருத்தமாகத் தோன்றும். 'ஐந்தினை', 'ஐம்புலன்' என்பவற்றை நோக்குங்கால் 'ஐ' என்பதுவே பெயரடை வடிவு என்றும், 'அறு', 'ஏழ்', 'எண்' என்பன அவ்வவ் வெண்ணுப் பெயர்களுக்குரிய பெயரடை வடிவங்கள் என்றும் கொள்ளலாம். 'ஒன்பது', 'பத்து' என்பன தம் அளவில் நின்று பெயரடைகளாக வழங்குவதோடல்லாமல் இவ்வெண்ணுப்பெயர்கள் காரண வகைகளால் சான்றுகள் பல வற்றைக் கொண்டு தம் வழக்கை நிலைநாட்டுதல் சாலப் பொருந்துவது ஒரு மொழி நீர்மையே எனின் மிகையன்று. அடிச்சொற்களை ஆராயும் பொழுது பெயரடைகள் பெரிதும் துணைபுரிவின்றன. சிறப்பாகப் 'பதினென்று' முதல் 'பத்தொன்பது' வரையுள்ள உம்மைத் தொகைகளும், 'இருபது', 'முப்பது' முதலான பண்புத் தொகைகளும், ஆராய்ச்சிக்குரிய பல உண்மைகளை நமக்குத் தெளிவாக்குகின்றன என்பதனைக் காண்க.

39 (a) 'திராவிட மொழிகளில் காணப்பெறும் எண்ணுப்பெயர் வடிவங்கள்'.

The Forms of Numerals in the Dravidian Languages.

ஒன்று முதலாம் எண்ணுப் பெயர்களைப் பற்றிய மொழியியல் படிப்பு நம் மொழித் தொன்மையினைப் பாங்குற விளக்க வல்லதாக அமைதலை இனிக் காண்போம்.

எண்கள்	தமிழ்	மலையாளம்	தெலுங்கு	கன்னடம்
1	ஒன்று	ஒண்ணு	ஒண்டு ஒகட்டி }	ஒந்து
2	இரண்டு	ரெண்டு	ரெண்டு	எரடு
3	மூன்று	மூன்னு	முடு	முறு (ரு)
4	நான்கு	நால் நாங்கு }	நாலு	நாலு நாங்கு }
5	ஐந்து	அஞ்சு	ஐது	ஐது-அய்து
6	ஆறு	ஆறு	ஆரு (று)	ஆரு (று)
7	ஏழு	ஏழு	ஏடு	ஏளு
8	எட்டு	எட்டு	எனிமிதி எம்மிதி }	எண்டு
9	ஒன்பது	ஒம்பது	தொம்மிதி	ஒம்பத்து
10	பத்து	பத்து	பதி	ஹத்து

(i) ஒன்று:- 'ஒன்+து>ஒன்று' 'on+tu>onru' என்று கூறுவர். ஆனால், தொன்மை வடிவம் 'ஒர்+து' 'or+tu' ஆக இருக்கலாம். Dr Caldwell 'ஒறு' (oru) என்பதை அடிச்சொல் (Numerical Root) என்றும், அதுவே இடையில் முக்கினமெய் பெற்று 'ஒன்று' என ஆகும் எனக் கூறுவர். இதில் 'ஒரு' (அல்லது) 'ஒர்' ('oru-or') என்பது எண்ணுப் பெயரடை வடிவ

மாக அமையும். சுற்றிலுள்ள மெய் ரகரமா, றகரமா என்பதை நாம் ஆராய வேண்டும். தமிழில் 'குறு' என்பது 'குன்று' என ஆதல் போலவும், கன்னடத்தில் 'கரு' என்பது தமிழில் 'கன்று' என ஆதல் போலவும், 'ஒரு' என்பதிலின்றும் 'ஒன்று' என்பது அமைந்தது எனக் கொள்வர். அன்றியும், 'ஒற்றை' (ஒற்றைக் கண்) எனும் பெயரடையிலும் வல்லின மெய் காணப்படுகிறது. மலையாளத்தில் 'ஒன்னு' (ஒண்ணு) என்ற வடிவத்தைக் காணுங்கால், தமிழில் காணப்பெறும் உண்மை வடிவம் நமக்குத் தெரியவருகிறது. தமிழ் 'றகரம்' மலையாளத்தில் 'னகர'மாகத் திரிதல் ($r > n$) இயல்பு. இனி, றகரம் டகரமாகத் திரிதல் ($r > t$) மொழி நூலாருக்கு உடன்பாடு ஆதலால் கன்னடத்தில் 'ஒண்டு' (ondu) என்ற பெயர் அமைகிறது. 'ஒகட்டி' (okatti) என்பதில் காணப்பெறும் 'ஒக' (oka) என்பதை 'ஏக' (ēka) என்ற வட மொழிச் சொல்லின் திரிபு என Dr Caldwell ஐயுறுவர் ஆனால், 'ஒத்திடு' என்னும் வினைப் பகுதியை நோக்குங்கால், 'ஒக' என்பதும் தமிழ் வடிவமே எனக் கொள்ளலாம். Dr. Gundert 'ஒ' என்னும் உயிரையே அடிச் சொல்லுயிராகக் கருதுவர். (ஒக்க-ஒத்து).

(ii) இரண்டு:-

'இர் + அண் + து' > 'இரண்டு' 'ir + an + tu > irantu' என்பர். இவற்றுள் 'அண்' என்பதைச் சொல்லாக்க உருபு (Formative particle) எனக் கூறுவர். Dr. Caldwell அவர்கள் 'ஈர்' (īr) என்பதனை அடிச் சொல்லாகக் கொண்டு இவ்வெண்ணுப் பெயரினை ஆராய்வர். தமிழ் நீங்கிய பிற மொழிகளில் சிறப்பாகத் தெலுங்கில் காணப்படும் 'ரெண்டு' (rendu) என்ற வடிவம் உயிர் இடம் பெயர்தல் (Metathesis) என்ற ஒலிக்கூறின் இயல்பாம். இகரம் ஈகரமாகத் திரியும் ஒலிமாற்றத்தையும் நாம் தெலுங்கு, மலையாளம் இவற்றில் காணலாம். கன்னடத்தில் 'எரடு' (eradu) என்பது இத்திரிபை ஒட்டியதே. பேச்சுத் தமிழில் 'இலை > எலை' என அமைவதையும் காண்க. (Ta. i > e-Mal. Tel. & Kan.) Brahmi மொழியில் 'இர்' (ir) என்பது 'இரண்டு' எனும் பொருளில் (irat) வந்துள்ளது.

(iii) மூன்று:-

'மு + து > முன்று' 'mu + tu > mūṇṇu' என்பர். 'முறு' (muru) என்பது மெல்லினமெய் பெற்று 'முன்று' என ஆயிற்று

என்பர். இம்முன்று நெடு முதல் குறுகி ஓரினமாக அமைந்து (assimilation) 'மப்பது' என வருதலைக் காணலாம். மலையாளத்தில் 'ஒன்று' (ஒன்னு) என்பதைப்போல் 'முன்னு' ($r > n$) எனக் காணப்படும். கன்னடத்தில் காணப்படும் 'முறு' ($muru$) என்ற வடிவமே தெலுங்கில் 'முடு' ($mudu$) என ஆகிவரும். (Tamil $r > d$ Telugu.) தமிழில் 'முவர்', 'முவாயிரம்' என்று வருதலைக் காணுங்கால், 'மு' என்பது எண்ணுப் பெயரடியாக விளங்குதலைக் கொள்வர். 'மு' குறுகி 'மு' என்று அமைதல் இயல்பு ($mu > mu$)

(iv) நான்கு:-

'நான்' (அல்லது) 'நால்' அடையாக ($nan - nal$) அமையும் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் "துணைப் புணர் தொழில் நால் குடன் பூட்டி" என வருவதாலும், "நல் நான்கு பூண்ட கடும்பரி நெடுந்தேர்" என அகநானூற்றில் வருவதாலும் 'நால்கு' ($naluku$) என்ற வழக்கத்தைக் காணலாம். 'நால்வர்' 'நானூறு', 'நாலாயிரம்' என்பனவற்றில் 'நால்' உள்ளது. 'நாலுகு' ($naluku$) என்னும் தெலுங்கு வடிவம், தமிழின் தொன்மையான 'நால்கு' என்பதன் வளர்ச்சியே எனலாம். 'நால்கு > நான்கு' என வருதல் இன்னோசை பெற்ற வடிவமே. Dr. Caldwell 'நல்' (nal) என்பதனையே அடிச் சொல்லாகக் கொள்வர்.

(v) ஐந்து:-

'ஐ+து' ($ai + tu > aintu$) என்பது முக்கொலி புணர்ந்து 'ஐந்து' எனவாயிற்று. பின்னர் அடி ஐகாரம் அசுரமாக மாறிப் ($ai -> a -$) பேச்சு வழக்கில் அடுத்து வரும் மெய்களும் மாற்றம் பெற 'அஞ்சு' ($\tilde{ancu}$) என ஆயிற்று. 'ஐ' என்பதற்குத் 'தலைமை' என்று பொருள் கொள்ளுதல் சிறப்புடைத்தது. ஐந்து விரல்களையுடைய கை ஓர் எண்ணைக் குறிக்க, 'அந்தக் கை' என்பதன் மருஉ 'ஐ' என்பர் Dr. Caldwell. தெலுங்கு கன்னட வடிவம் 'ஐது' ($aitu$) என்பது 'ஐ' யனை அடியொற்றியதே.

$aintu$	$- ai -> a -$	} (Phonetic change).
(ஐந்து)	$-n- > -\tilde{n}$	
	$-t- > -c$	

(அஞ்சு) $\tilde{ancu}$

தமிழில் 'அஞ்சுதலை வாயக்கால்', 'அஞ்சறைப் பெட்டி' எனும் சொற்கள் உள்ளன.

(vi) ஆறு :-

எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும் 'ஆறு' 'āru' என்ற எண்ணோ வழங்குவதால் 'அறு' (aru) என்பதே எண்ணுப் பெயரடையாகும். சிறப்புறுதல் ரகரமாகத் திரிதல் ஒலி நூல் மரபாகும் ($r > r$)

(vii) ஏழு :-

'எழு' 'elu' என்பதே அடையாக நிற்க 'எழு' 'elu' என முதல் கீண்டு எண்ணுப் பெயராக வழங்குகிறது (lengthening of the initial vowel). ஈற்று 'ழகரம்' யட்டும் அவ்வம்மொழி களுக்கு ஏற்ப மாறுதலைப் பெறுகிறது. 'கோழி' எனும் தமிழ்ச் சொல் கன்னடத்தில் 'கோளி' ($l > l$) என வளைநா ஒலி பெற்றும், 'கோடி' ($l > r$) எனத் தெலுங்கில் டகரம் பெற்றும் வருதல் ஒலியியல் விதிகளாம்.

(viii) எட்டு :-

'எண் + து > எட்டு' 'en+tu>ettu' என்பர். 'எண்' (en) என்பதே அடிச்சொல்லாக யாண்டும் அமையும். 'எண்ணாறு' என்பதில் 'எண்' அடிச் சொல்லாக உள்ளது. எண் + டு > எண்டு (entu) (Kan). வன்மை பெற்ற வடிவமே தமிழ் 'எட்டு' ஆகும். (No affinity between Tamil 'ettu' and Sanskrit 'ashta').

இவ்வெண்ணுப் பெயர்களை முறையாகக் காணுங்கால் நமக்கு ஒரு சில உண்மைகள் வெளிப்படும். தொன்மை நோக்கி வந்த முதல் வடிவம் 'ஒன்று' எனக் காணப்பட்டது. இனி, Dr. Caldwell அவர்கள் 'ஈ' என்பதை அடிச் சொல்லாகக் கொண்டு 'பிளத்தல்' என்ற பொருளில் இரண்டு என்பதை வரையறுக்கின்றார். 'முறை' என்ற சொல்லிலுள்ள 'முறு' என்ற அடிச்சொல்லே இந்த எண்ணுப் பெயருக்கும் அடிச் சொல்லாக கிற்றலைக் குறிப்பிடுவர். இரண்டு வரை எண்ணாக கற்ற மக்கள் அவ்வெண்ணுப் பெயர்களைச் சார்ந்து வரும் முறையை நோக்கி 'மூன்று' என வழங்கியிருக்கலாம். 'நல்' என்ற அடிச்சொல்லுக்கு 'மிகுதி, பன்மை, வன்மை' எனப் பொருள் கொண்டு மிகுதிப் பொருளைச் சுட்டும் சொல்லாகக் கருதி, 'நல் > நால் > நால்கு > நான்கு' (-ku-suffix) எனக் கொள்வர். Dr. Caldwell 'ஐ' என்பதை மருஉச் சொல்லாக மேலே கண்டது போல் 'ஐ' என்பதன் மற்றொரு வடிவம் 'கை' என்பதாகும் எனக் கருதுவர்.

இவ்வை (ஐ) என்பதற்குத் 'தலைமை' என்ற பொருள் கொண்டு ஒற்றைப்பட எண் வரிசையில் முன் நான்கு எண்களுக்கும் (1 to 4), பின் நான்கு எண்களுக்கும் (6 to 9) இடையே தலைமை போக்கி வருகின்ற எண்ணை 'ஐந்து' எனக் கொண்டனரோ எனக் கருதலாம். மக்கள் தம் சொல்லாட்சியில் 'ஒரு சை போடு' எனச் சொல்லுங்கால் 'ஐந்து' என்ற எண்ணைக் குறிக்கும் 'சை' என்ற வழக்கத்தைக் காணலாம். 'அறு' எனும் அடிச்சொல்லுக்குப் 'புது வழி வகுத்தல்' எனப் பொருள் கொள்வர். ஐந்துக்கு மேற்பட்ட புது எண் 'அறுதல்' என்ற வினைப் பொருளோடு 'அறு' என அமைதல் காண்க. (அறு > ஆறு ஆகும்). அதனைச் சார்ந்து எழுகின்ற புது எண்ணினை 'எழுதல்' என்ற வினைப் பொருளில் 'எழு' எனக் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடைத்தே. ஏழு வரை எண்ணக்கற்ற மக்கள் அதனை விட ஒன்று மிகுந்ததைக் குறிப்பிட விடும்பி அதனையே எல்லையாகக் கொண்டு 'எண்' என்ற சொல்லை வழங்கினர் போலும்!

(ix) ஒன்பது :-

இவ்வெண்ணுப்பெயர் கூட்டுச் சொல்லாகும் (compound word). தமிழில் 'ஒன்பது', 'ஒன்பான்', 'தொண்டு'—*onpatu - onpān - tontu* என்பன காணப்பெறுகின்றன. எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும் 'ஒன்பது' என்பது காணப்படுகின்றது. இஃது எண்ணுப் பெயராகவும், பெயரடையாகவும், தொகைச் சொல்லாகவும் காணப்பெறும். 'ஒன்பது' என்பதில் காணப்பெறும் பின் மொழியாகிய 'பது' என்பது 'பத்து' என்பதன் திரிபே. (*pattu > patu*). ஆனால், தமிழில் 'தொண்டு' என்னும் வேறு தமிழ்ச் சொல் வழங்குகிறது. 'பத்து' என்பது 'பான்' (*pattu > pān*) எனத் திரிதல் உண்டு. இந்த 'ஒன்' (*on*) என்பது 'ஒன்று' என்ற எண்ணைக் குறிக்கும் என்பர். 'பத்தில் ஒன்று' குறைவுற்ற எண்ணினைக் குறிக்க, 'ஒன்பது' என்பது வழங்கப் பெற்றதோ எனக் கூறுவர். பத்தும் ஒன்றும் கூடிப் 'பதினொன்று' ஆவது போலப் பத்தில் ஒன்று குறைதலை 'ஒன்பது' எனல் ஒருவாறு பொருந்தும். 'ஒன்றன்' திரிபே 'ஒன்' எனக் கொள்வதால் சில இடர்ப்பாடுகள் தோன்றும். 'ஒரு' (அல்லது) 'ஓர்' பெயரடையாக நின்றலையும் நாம் முன்னர்க் கண்டோம். 'தொண்ணூறு' (*tonnūru*), 'தொள்ளாயிரம்' (*tollāyiram*) 'தொம்மிதி' (*tommidhi*) என்ற சொற்களை ஆராயுங்கால் 'தொன்மை' என்னும் பொருளில் 'மை' விருதி கெட்ட 'தொல்' (*tol*) என்பதே இவ்வெண்ணுப் பெயருக்கு நிலை மொழியாக இருக்க

வேண்டுமெனக் கொள்ள நேரிடுகிறது. 'ஒன்பது' என்பது 'தொல்' என்பதன் முதல் மெய் கெட்டு, 'பத்து' (அல்லது) 'பது' என்பதனோடு புணர்ந்து 'லசர' வொற்று 'னகர' வொற்றாக ($l > n$) மாற, 'ஒன்பது' என்பது இயல்பான வடிவமாயிற்று எனலாம். (தொல் > ஒல் + பது > ஒன் + பது > ஒன்பது). இதற்குப் பொருள் காணுங்கால், 'பத்து' என்பதற்குப் பழமையானதே எனக்கொள்ளலாம். 'தொல் + மித்' > 'தொம்மிதி' என்று தெலுங்கு மொழியில் வழங்குவதும் ஈண்டுத் தக்க சான்றாக அமையும். இந்தத் 'தொல்' எனும் நிலை மொழி 'டு' என்ற விகுதிபெற்றுத் 'தொண்டு' ($tol + tu > tonṭu$) எனப் பழைய இலக்கியங்களில் காணப்படுகிறது. தெலுங்கில் 'tolivāramu' என்பதற்கு 'வாரத்தில் முதல் நாள்' என்றும், 'tolinādu' என்பதற்கு 'முந்திய நாள்' என்றும், 'toli bitta' என்பதற்கு 'முதற் பிள்ளை' என்றும் பொருள் உள்ளதை அறிக. தமிழில் 'பத்துக்கு முந்தியது' என்பதே 'ஒன்பது' என அமைவது பொருளடிப்படையில் மிகச் சிறப்பான நிலையைக் காட்டும் என்பது மொழி நூல் தெளிவு.

தொல் + பத்து > ஒன்பது. 'tol + pattu > onpattu'

(x) பத்து :-

தமிழில் 'பத்து', 'பது', 'பான்' 'pattu-patu-pan' என்பன வழங்கும். தெலுங்கில் 'பதி (padi), பை (bhei), வை (vai)' என்பனவும், கன்னடத்தில் 'ஹத்து' (hattu) என்பதும் வழங்கும். 'பன்' (அல்லது) 'பல்' என்பதற்குப் 'பல' என்ற பொருள் உண்டு. இப் பொருளில் இவ்வெண் அமைந்ததென Dr. Caldwell கூறுவர். 'பதினொன்று' முதலான தொகைச் சொற்களில் முதன் மொழி இவ்வெண்ணுப் பெயரின் திரிபே. 'பன்னிரெண்டு' என்னும் சொல்லின் முதன் நிலையாகிய 'பன்' என்பது பத்தின் ஒரு வடிவமே ($pattu > pan$) அது 'பதின்' என்பதன் திரிபாகவோ ($patin - pan$), 'பான்' என்பதன் குறுக்கமாகவோ இருக்கலாம். வடமொழியில் காணப்பெறும் 'பந்தி' (bhandhi-வரிசை) என்ற சொல்லின் அடிப்படையிலே 'பத்து' அமைந்தது எனச் சிலர் கருதுவர். இது பொருத்தமுடைய கூற்று அன்று. 'நூறு' 'ஆயிரம்' முதலான எண்களை எண்ணத் தெரிந்த மக்களுக்குப் 'பத்து' என்ற எண்ணினை எண்ணத் தெரியாமல் இருந்திருக்க முடியுமா? மேலே கண்ட வடசொல்லை ஏற்றுக் கொள்வது என்றால், அவ்வெண்ணைக் குறிக்க வட மொழியில் காணப்

பெறும் 'தசம்' ('dhasa') என்ற சொல்லினைக் கடன் வாங்கியிருக்க வேண்டுமல்லவா? அச்சொல் வழக்கில் இல்லாதிருப்பதே அக்கருத்துப் பொருந்தாமையைக் குறிக்கும்.

'பன்' என்பது 'பல்' என்பதன் (pan > pal) மாற்று வடிவம் (alternative form). 'பல்', 'பன்மை' என்ற பொருள்களை அது சுட்டியிருக்க வேண்டும். 'பல் + து > ப்ஃது/பத்து' என ஆயிற்று என்பர். இனி, 'பகுதி > பஃதி > பஃது' எனத் திரிதலும் இயல்பு. இறுதியாகக் காணப்பெறும் 'பஃது' என்பது இலக்கியத்தில் வழங்கப் பெறுகிறது. 'பகு' எனும் அடிச் சொல் பாகுபாடு, பகுத்தல் எனும் பொருள்களை உணர்த்தும். இரண்டுகையாலு் தொகையை ஒரு பகுதியாகப் பகுத்திருக்கலாம். ஆதலால்தான் பத்து விரல்கள் அடங்கிய பகுதியை நாம் கணக்கு முறையில் ஏற்றுக் கொண்டது பழங்காலச் சிறப்பு மரபையுணர்த்தும். 'பகு > பகல் > பால் > பான்' (paku > pakal > pāl > pān) என இச்சொற்கள் அமைந்திருக்க வேண்டும்.

(xi) நூறு :-

தமிழில் 'நூறு' என்றும், அதுவே பிற இனமொழிகளிலும் காணப்படுகிறது. அஃதே அடிச் சொல்லாகவும் வழங்கும். 'நீறு' (பொடி, துகள்) என்ற பொருளில் பலவாகப் பரந்தூட்ட ஓர் எண் என்பதைக் குறிக்க 'நூறு' என்பது வழங்கியது எனக் கூறலாம். தெலுங்கில் 'vanta' என்ற சொல் நூறுக்குப் பதிலாக வழங்கப்படுகிறது.

(xii) தொண்ணூறு, தொள்ளாயிரம், ஆயிரம் :-

எண்ணுப் பெயர்கள் பிற எண்ணுப் பெயர்களோடு ஒன்றப் பேரெண்களாக மாறுங்கால், 'ஒன்பது + பத்து > தொண்ணூறு' என்றும், 'ஒன்பது + நூறு > தொள்ளாயிரம்' என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றன. நிலை, வருமொழிகளில் ஏற்பட்ட சில மாறுதல்கள் (Morpho-phonemic changes) இவ்வாறு எண்கள் அமையக் காரணமாய் இருந்தன. இலக்கண நூலார் உயிரீறு வருமொழிகளோடு புணருவதைச் சில துத்திரங்களால் விளக்குவர். அவ்வாறு விளக்குங்கால் காணப்படுகின்ற மாற்றங்கள் நம் மொழி நூல் ஆய்வை மிகச்சிறப்பாக விளக்கும். நன்னூலார் உயிரீற்றுப் புணரியலில் மேலே கண்ட எண்ணுப் பெயர் மாற்றங்களைச் சுட்டுகின்றார்.

“ஒன்பாடு பத்தம் நூறும் ஒன்றின் முன்னதின் ஏனைய முரணி ஒவ்வொரு தகரம் நிறிஇப் பஃதகற்றி னவ்வை நிரலே ணளவாகத் திரிப்பது நெறியே”. (நன். 194)

(1) ‘ஒன்பது + பத்து’ என்பது ‘ஒன்பது + நூறு’ ஆக மாறி (‘முரணி’ என்ற விதியால்), அடுத்து நிலை மொழியின் முதல் ஒகரம் தகரவொற்றி இயைந்து, ‘தொன்பது + நூறு’ என நிற்கும். பின்னர், நிலை மொழியீற்றுப் ‘பது’ என்ற விசுதி கழியத் ‘தொன் + நூறு’ என நிற்கும். பின்னர், நிலை மொழியீற்று ‘னகரம்’ வளைகா ஒலியாகிய ‘ண்’வாகத் திரியும். இதனால் ‘தொண் + நூறு’ என்ற நிலை, வருமொழிகள் நிற்க வருமொழி முதல் மெய் நிலைமொழி ஈற்று மெய்யீற்து ஏற்ப ஒரினமாக்கல் (assimilation) என்ற முறையால் ‘தொண்ணூறு’ எனப் புணரும்.

(2) இந்த விதிப்படி ‘ஒன்பது + நூறு’ என்ற நிலை, வருமொழிகள் புணருங்கால், ‘நூறு’ என்பது ‘ஆயிரமாக’ மாறுபட மேலே கண்ட வரிசையின் படி மாற்றங்கள் பெற்று, ‘தொன்’ என்ற நிலை மொழியீற்று ‘னகரம்’ வளைகா ஒலியாகிய ‘ள்’வாகத் திரியும். இதனால் ‘தொள் + ஆயிரம்’ என நின்று தனிக்குறிலைச் சார்ந்து நிற்கும் ஒற்று உயிர் வருவதால் இரட்டித்துப் பின் வருமொழி உயிரோடு ஒன்றித் ‘தொள்ளாயிரம்’ என அமையும்.

இவ்விதக்கணப் பாகுபாடுகள் தனிமுறையில் நின்ற பொருட்சிக்கலை ஏற்படுத்துவனவாகக் காணப்படுகின்றன. ஆனால், மொழி நூல் கருத்துப்படி பார்த்தால் ‘ஒன்பது’ என்ற நிலைமொழியினை முழுமையாக எண்ணுப்பெயராகக் கொள்ளாமல் ‘தொள்’ என்ற எண்ணுப் பெயரடியாகக் (Numerical Root) கொண்டால் எளிமையாக அமைக்கலாம். இதற்குத் துணையாகத் திராவிட மொழிக் குடும்பத்துள் தமிழோடு ஒன்றிய இனமொழிகளின் (cognates) வழக்குகள் நிற்கும். தமிழ் மொழியில் காணப் பெறும் ‘ஒன்பது’ என்ற எண்ணுப் பெயர் தெலுங்கில் ‘தொம்மிதி’ என்று அமையும். தமிழில் தொன்மை என்ற வழக்கு அடிப்படையாகத் ‘தொன்’ என்ற சொல்லும் காணப்படுகின்றது.

தமிழில் ‘ஒன்பது’ என்ற எண் வரிசையில் ‘தொண்ணூறு’ ‘தொள்ளாயிரம்’ என்ற பேரெண்கள் காணப்பெறத் ‘தொம்மிதி’ என்ற தெலுங்கு வழக்கு ‘தொம்பை’ என்றும், ‘தொம்மநூறு’

என்றும் அமைகிறது. கன்னடத்தில் 'ஓம்பத்து' என்ற எண் வரிசையில் 'tombhattu, tombhainūru' என்ற நிலைகள் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு பிறமொழி வழக்குகளைக் காணுங்கால், 'தொல்' என்ற பழமையைக் குறிக்கும் வடிவம் 'தொள்' என நின்று 'தொண்ணூறு', 'தொள்ளாயிரம்' என ஆயிற்றே என்ற கருத்தினை நாம் நன்கு எண்ண வேண்டியுள்ளது. 'எள் + கெய் > எண்ணெய்' ஆவது போலவும், 'கல் + மலை > கன்மலை' ஆவது போலவும், 'செல் + து > சென்று' ஆவது போலவும், 'தொன் + து > தொன்று' என ஆவது போலவும் கொள்ளலாம். இந்தப் புணரியல் விதிகள் 'தொல் + நூறு > தொண்ணூறு' என ஆவதற்கும், 'தொள் + ஆயிரம் > தொள்ளாயிரம்' என ஆவதற்கும் துணை செய்யும். இத்துடன்ல்லாமல் 'தொண்டு' என்ற சொல் 'ஓன்பது' என்ற மதிப்பைக் குறிக்கும் சொல்லாக வழங்குவதால் 'தொள்' என்ற அடிச்சொல் 'து' என்ற விகுதி பெற்றுத் 'தொண்டு' எனவாயிற்றே என்று எண்ண வேண்டியுள்ளது. ஈண்டுத் 'தொள்' என்பதற்கு 'ஓன்பது' எனப் பொருள் கொண்டால்தான் 'தொண்ணூறு', 'தொள்ளாயிரம்' போன்ற எண்களை உருவாக்க முடியும். Dr. Caldwell 'தொல்' என்ற சொல்லின் திரிபாகத் 'தொள்' என்பது இருக்க வேண்டும் எனக் கருதுவர். இவ்வாறு இலக்கண நூலார் பலவற்றைப் பிரித்தும், விரித்தும் கூற, மொழி நூலார் இனமொழிகளைக் கொண்டு சொற்களை உருவாக்குவது நமக்கு வியப்பாகவும் தோன்றலாம்.

தொல்காப்பியம் :

“ஓன்பான் ஓகரமிசைத் தகரம் ஒற்றும்
முந்தை ஒற்றே ணகாரம் இரட்டும்
பஃதென் கிளவி ஆய்தபக ரக்தெட
நிற்றல் வேண்டும் ஊகாரக் கிளவி
ஒற்றிய தகரம் நகர மாகும்”—தொல். எழுத்து 445.

ஓன்பது + பஃது > தொண்ணூறு.

(த்) ஓன்பது + பஃது > தொன்பது + பஃது.

(ன > ண) தொண் + ண் + பஃது > (பகரம், ஆய்தம் இவை கெடல்.)

(Change of 'n' into 'ṇ' and duplication of the final consonant).

தொண் (ண் + ண) ணூ + து (த > ற) > [t > r]
> தொண் ணூறு.

நன்னூல் :

ஒன்பது + பத்து > தொண் ணூறு.

ஒன்பது + நூறு

(க்) ஒன்பது + நூறு > தொன்பது + நூறு (பது - கெடல்)

தொன் + நூறு > (ன > ண) (n > n)

தொண் + நூறு > தொண் ணூறு (assimilation) (n > n)

மொழியியல் :

(Tamil) ஒன்பது > (Malayalam) ஒம்பது > (Telugu)
தொம்மிதி > (Kannada) ஒம்பத்து.

Ta. tonnūru, tollayiram

Tel. tombhai, tommanūru.

Kan. tombhattu, tombhainūru

tol > tol

√tol + tu > tontu → -l > -n (cacuminals)

[ton + nūru > tonnūru]

ஆயிரம் :-

தமிழ், மலையாளம் இரண்டிலும் 'ஆயிரம்' என்றும், தெலுங்கில் 'velu' என்றும், கன்னடத்தில் 'savara' என்றும் காணப்படுகின்றன. 'sahasra' என்ற வடசொல் ஆயிரமாக மாறியது என Dr. Gundert கூறுவர்.

sahasra > sahasram (+am) > sahasiram (-i-) >

(loss of s-h-s, > a + airam > a + a > ā

ā + iram > āyiram.

Numerals	Tamil	Malayalam	Kannada	Telugu
One	on <u>ru</u> ; oru, ōr.	on <u>nu</u> ; oru, ōr.	okati, on <u>du</u> ; oka.	on <u>du</u> ; or
Two	iran <u>tu</u> ; iru, īr.	ren <u>du</u> ; iru, īr,	ren <u>du</u> (iddaru)	er <u>adu</u> ; ir.
Three	mūn <u>ru</u> ; mū, mu.	mūn <u>nu</u> ; mū, mu.	mū <u>du</u> (muggaru)	mū <u>ru</u> ; mū, mu.
Four	nā <u>lu</u> , nān <u>ku</u> ; nāl	nāl, nān <u>gu</u> .	nāl <u>gu</u> ; nā <u>lu</u> ; nala, nāl.	nā <u>lu</u> , nāl <u>ku</u> ; nāl;
Five	ain <u>tu</u> , ān <u>cu</u> ; ai	ān <u>ju</u> ; ai	aid <u>u</u> , ēn <u>u</u> ; ē	aid <u>u</u> ; ai
Six	ā <u>ru</u> ; aru	ā <u>ru</u> ; aru	ā <u>ru</u> ; aru.	ā <u>ru</u> ; ara.
Seven	ē <u>lu</u> , elu.	ē <u>lu</u> ; elu.	ē <u>du</u> ; ēl, de	ē <u>lu</u> ; e.
Eight	ett <u>u</u> ; en	ett <u>u</u> ; en	enimidi, enmidi; ena.	en <u>tu</u> ; en.
Nine	onpatu, onpān, ton <u>tu</u> , onpat <u>tu</u> , to <u>l</u> .	ombadu; to <u>l</u> .	tommidi; tomman <u>du</u> , onbhattu; ombhayi, tomma.	tom.
Ten	pattu; pān, patu, patin,	pattu; padin (pand)	padi; pada, pan, pei, bhei, vei.	pattu, hattu; bhattu, vattu, padin, padi, pan.
Hundred	nū <u>ru</u>	nū <u>ru</u>	nū <u>ru</u>	nū <u>ru</u>

40. 'இடப்பெயர்கள்'. The Pronouns.

அறிவுலகில் மொழிகளின் உறவையும், மொழியினங்களின் தொடர்பையும் விளக்கும் வகையில் மூவிடப் பெயர்கள் தனிப்பட்ட நிலையை எய்திச் சிறப்புறுகின்றன. எந்த மொழியிலும் காலநிலைக்கு ஏற்றவாறு சொற்கள் மாறுபடுவது இயல்பு. ஆனால், மூவிடப் பெயர்களைப் பொருத்தமட்டில் காலச்சுழலுக்கு அடிமையாகாமல் பெரும்பான்மை மாறாமலும், சிறுபான்மை மிகக்குறுகிய நிலையில் மாற்றம் பெற்றும் இருக்கின்ற தன்மையை (no major change but a few minor alterations) இம்மூவிடப் பெயர்களின் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டும். "The pronouns are more permanent even than the numerals, the signs of case, and the verbal inflexions; and though, like everything else, they are liable to change, yet their connections and ramifications may be traced amongst nearly all the languages of mankind"¹ என்று Dr. Caldwell இவற்றின் பெருமையைக் குறிப்பிடுவர். திராவிட மொழிகளுள் தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகியவற்றில் இம்மூவிடப் பெயர்கள் அமைந்துள்ள நிலையினையும், அவற்றிடையே காணப்பெறும் உறவு முறையினையும் மொழியறிவோடு ஒப்பீட்டுப் பார்த்தால், இக்கூறு திராவிடமொழிகளின் தனித் தன்மையைக் காத்து வருகின்றது என்பது தெளிவாகும். (Much light is thrown by the pronouns on the relation-ship of languages and family of languages).

(i) தன்மை ஒருமை—First Person Singular :

Languages	எழுவாய் வடிவங்கள் (Nominative forms)	உருபேற்கும் வடிவங்கள் (Oblique forms)	பால்காட்டும் விகுதிகள் (Pronominal suffixes)
Tamil	யான், நான் yan, nan	என் en	என், ஏன், அல், அன் en, en, al, an
Malayalam	நான் nan	என் en	ஏன் en

¹ Dr. Caldwell—A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 359.

Telugu	ஏனு, நேனு <u>e</u> nu, <u>nē</u> nu	நன், நா nan, <u>nā</u>	நி, நு, நின் ni, nu, nin
Kannada	ஆன், நான் <u>a</u> n, <u>na</u> n	என், நன் <u>e</u> n, <u>na</u> n	என், எனெ <u>e</u> n, <u>ene</u>

மொழி முதற்கண் எ, ஏ என்பன முறையே யெ, யே எனத் திரியும். எனவே, 'ஏன்' என்ற மூலத் திராவிட ஒலி 'யேன்' என்றாகிப் பின் 'யான்' எனத் திரிந்திருத்தல் வேண்டும்.

'யான்' > 'நான்' என்பது பின்னைய திரிபு.

Tamil 'ந' > Malayalam 'ஞ' → $\left. \begin{array}{l} \text{நாணல்} > \text{ஞாணல்} \\ \text{நாகு} > \text{ஞாகு} \\ \text{நொடி} > \text{ஞொடி} \end{array} \right\}$

(Ta) நான் > ஞான் (Ma)

(Ta) யான் > ஆன் (Ka)

(The consonants cannot be taken to represent the pronominal idea of the first person).

Dr. Caldwell 'நான்' என்பது முதன்மை வடிவம் என்று முதலில் கூறினாலும், பின்னர் 'யான்' என்பதனையே முடிவாகக் கூறுகின்றார். "In the first edition, I said, the weight of evidence seemed to be in favour of our regarding 'nan', the Tamil nominative, as the best existing representative of the old Dravidian nominative of this pronoun... Viewing the question, however, from a purely Dravidian point of view, the conclusion I arrived at did not seem to me quite satisfactory; and the passage cited above had hardly been printed ere I wished I have decided in favour of 'yan'." ² என்று அவர் கூறியுள்ளமை நோக்குக. Dr. Gundert அவர்களும், Dr. Pope அவர்களும் அக்கருத்துக்கு உடன்படுகின்றனர் தமிழில் 'யாவர்' என்ற வினாப்பெயர் 'யார்' என்றும், 'ஆர்'

² Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 364 - 365.

என்றும் மாறுபடல் இயல்பு ($yāvar > yār > ār$) இதனால் 'யான்' என்பது 'ஆன்' என மாறிப் பின்னர் நகரவொற்றினை முதலில் பெற்று 'நான்' என மாறியதோ ($yān > ān > nān$) எனக் கூறுவர். முதல் நகரம் வேற்றுமை உருபேற்கும் வடிவத்தில் மறைவதும், ஈற்று னகரம் பன்மை வடிவத்தில் மறைவதும் இயல்பாகக் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறுருக்க, எழுவாய் வடிவத்தில் காணப்பெறும் நெடில் ஆகாரமும், உருபேற்கும் வடிவத்தில் காணப்பெறும் எகரமும் இவ்வாய்விற்குத் துணை செய்ய வேண்டும்.

Dr Caldwell, அகர இகர உகரங்கள் மூவிடப்பெயர்களை முதறையே காட்ட வல்ல உயிர்களாக விளங்குகின்றன என்று கூறுவர். ஆனால், மொழி நூல் ஆய்வாளர் திரு. வேங்கடராஜுலு ரெட்டியார் அவர்கள் தன்மையை ஏகாரமும், முன்னிலையை ஈகாரமும், படர்க்கையை ஆகாரமும் காட்டும் என்பர்.³ இத்தன்மை வடிவத்துள் முதலிலும், இறுதியிலும் நிற்கும் மெய்கள் தன்மைப்பெயர்களைக் குறிப்பன ஆகா என்றும், யாண்டும் நிலைத்துள்ள உயிரெழுத்தே தன்மையைக் குறிக்கும் என்றும் நாம் கொள்ளல் வேண்டும்.

தெலுங்கின் பழைய செய்யுட்களில் 'ஏனு' என்னும் வடிவு காணப்படுகிறது. 'நேனு' என்னும் பெயரில் ஏகாரம் சேர்ந்திருப்பினும், உருபேற்குங்கால் 'நன்' என்றும், 'நா' என்றும் மாறுவதால் அதன் உண்மை வடிவம் 'நான்' என்பதுவொயாம். தமிழிலுள்ள ஆகாரம் தெலுங்கில் ஏகாரமாக மாறும் ($a > e$ - யாண்டு > ஏண்டு; யாடு > ஏட; யாரு > ஏரு). கன்னட மொழியில் வேற்றுமை ஏறக்குகால் 'என்' எனத் திரிவதாலும், வினை விசேதிகளில் 'என்' என்பதுவே காணப்படுதலாலும், நெடில் 'ஆ' தன்மையை உணர்த்தும் எனக் கொள்ளல் பொருந்தாது. தமிழில் காணப்பெறும் 'அடியன்' என்ற பெயர்ச்சொல், தன்மை ஒருமையைக் குறிக்க 'அடியனேன்' என மாறும். (பொய்யன் > பொய்யனேன்). 'பெண்டிர்' என்னும் பெயரும் தன்மைப் பன்மையைக் குறிக்குங்கால் 'பெண்டிரேம்' என மாறும். (கிளைஞர் > கிளைஞரேம்). இக்காரணங்களால் 'ஏ' என்ற நெடிலே தன்மை ஒருமையைக் குறிக்கும் உயிராகக் கருதப்பெறும்.

³ V. Venkatarajulu Reddiar - Dravidic Pronouns. P. 17.

(ii) தன்மைப் பன்மை—First Person Plural :

Languages	எழுவாய் வடிவங்கள் Nominative forms	உருபேற்கும் வடிவங்கள் Oblique forms	பால்காட்டும் விருதிகள் Pronominal suffixes
Tamil	யாம், நாம், யாந்கள், நாங்குள் āyam, nām, yāṅgal, nāṅkal	எம், நம், எங்கள் em, nam, eṅkal	எம், ஏம், அம், ஆம், ஓம், கும், டும், தும், றும் em, ēm, am, ām, ōm, kum, tum, tum, rum
Malayalam	ஞங்கள், எங்ஙன், நாம், நோம், நம்மன் ñangal, eṅṅal, nām, nōm, nammal	ஞங்ஙன், எங்ஙன், நம், நும், நம்மன் nannal, eṅṅal nam, num, nammal	ஓ
Telugu	ஏழு, மேழு, நேழு, மனமு ēmu, mēmu, nēmu, manamu	மம், மா, மன mam, mā, mana	மு, மி, அம் mu, mi, am
Kannada	ஆம், நாம் ām, nām	எம், நம் em, nam	எம், ஏவு, அம் em, ēvu, am

(The most distinctive sign of the plural of the Dravidian pronouns is 'm' which has been derived from 'um', the conjunctive particle. Dr. Caldwell—'um'—the plural sign of the I. Person. Mr. Reddiar—'m'—the plural sign. Hence he concludes that the vowel 'ē' is the sign of the I Person Plural.)

திராவிட மொழிகளுள் தமிழில் காணப்பெறும் தன்மைப் பன்மைப் பெயர்கள் இருவகை நிலைகளை அடையும். 'நாம்'

என்பதை முன்னிலை அடக்கிய பன்மைப் பெயர் என்றும் (inclusive plural), 'யாம்' என்பதை முன்னிலையை அடக்கிக் கொள்ளாப் பன்மைப் பெயர் (exclusive plural) என்றும் கூறுவர். இப் பன்மைப் பெயர், மகர ஈறுக நின்று பன்மையை உணர்த்துவதோடல்லாமல் 'கள்' விசுதி ஏற்று (Neuter plural suffix) (விசுதி மேல் விசுதி ஏற்று) 'யாங்கள்', 'நாங்கள்' என அவை வழங்கப் பெறுகலும் நாம் அறிந்ததே. மிகப் பண்பட்ட வழக்காகக் காணப்பெறும் மரியாதைப் பன்மையை (epicene plural) ஏற்ற பெயர்கள் 'நாங்கள்', 'நீங்கள்', 'தாங்கள்' என வழங்கப் படுதலும் இங்குக் காணப் பெறுகின்றன. Dr. Caldwell 'நான்' என்ற ஒருமை வடிவத்தில் ஈற்று நகரத்தை நீக்கிப் பன்மையைக் குறிக்கும் மகரவொற்றினைச் சேர்த்து 'நாம்' என்பது பன்மையைக் குறிக்க வந்தது என்பர். இனி, 'உம்' என்ற இடைச்சொல்லைச் சேர்த்து 'நான் + உம் > நாம்' என வந்தது என்பர். திரு. ரெட்டியார் அவர்கள், Dr. Caldwell கொள்கையை மறுத்து 'ம்' (m) என்பது பன்மையைக் காட்ட வந்ததாகக் கொள்வர். தமிழ், மலையாளம், கன்னடம் ஆகிய மொழிகளில் 'எம்' என்பது உருபேற்கும் வடிவமாக இருந்தலைச் சான்றுகக் காட்டுவர். இந்த 'இம்' என்பதே 'எம்' என மாறுதலைக் காணலாம். தமிழ் மெழியின்கண் கீழ் வரும் சொல்லிலைகள் தன்மைப் பன்மைகளைக் குறிக்குங்கால் 'ஏம்' என்பது விசுதியாகக் காணப் பெறுகிறது.

கிளைஞர் > கிளைஞரேம்	} (em is inserted to express the idea of plurality).
பெண்டிர் > பெண்டிரேம்	

'ஏம்' என்பது யகரவொற்றினை முன்னர்ப் பெற்று 'யேம்' என மாறிப் பின் இடையுயிர் மாற்றத்தால் 'யாம்' என ஆயிற்றோ எனக் கருதவும் இடமுண்டு.

ஏம் > யேம் > யாம்.

எவ்வாறு நோக்கினும் 'நாம்' என்பதை விட 'யாம்' என்பதே பிகப் பழமையான வடிவமாக இருந்திருத்தல் வேண்டுமெனக் கொள்வதில் பிழை ஒன்றுமில்லை. தெலுங்கில் காணப்பெறும் 'நேமு' (nemu), 'மேமு' (memu) என்ற வடிவங்களைக் காணுங்கால் 'எம் > யாம்' ஆவதுபோல, 'நேமு' என்பது தெலுங்கிற்குரிய ஈற்றுசுரம் குறைந்து 'நேம்' என நின்று பின்னர் இடையுயிர் மாற்றத்தால் 'நாம்' என மாறியது எனவும் கொள்வர். கன்னூலார்,

“அம் ஆம் என்பன முன்னிலை யாரையும்”-என்ற நூற் பாவில் தன்மைப் பன்மை விசுதிகளைக் குறிப்பிடுதலையும் காண்க.

“அம் ஆம் என்பன முன்னிலை யாரையும்
எம் ஏம் ஓம் இவை படர்க்கை யாரையும்
உம் ஊர் கடதற இருபாலா ரையும்
தன்னொடு படுக்குந் தன்மைப் பன்மை”.

(வினையியல். 13)

இவ்வாறு தன்மைப்பெயர்களின் வளர்ச்சியை நாம் இலக்கணக் கருத்துக்களோடும், இனமொழிகளின் வடிவங்களோடும் ஒன்றிவரக் கண்டோம்.

(iii) முன்னிலை ஒருமை — Second Person Singular :

Languages	Nominative forms எழுவாய் வடிவங்கள்	Oblique forms உருபேற்கும் வடிவங்கள்	Pronominal suffixes பால்காட்டும் விசுதிகள்
Tamil	நி nī	நின், உன், நுன். nin, un, nun.	இ, ஐ, ஆய். i, ai, āy.
Malayalam	நி nī	நின் nin	ஐ i
Telugu	ஈவு, நீவு. īvu, nīvu.	நின், நீ. nin, nī.	அ, வி, மு. a, vi, mu.
Kannada	நின் nīn	நின் nin	அய், இ, ஈ, எ, யே. ai, i, ī, e, yē.

(The ancient sign of the Second person singular should be 'nīn'. As the second person comes for both rational and irrational beings, the final nasal consonants in 'nīn' and 'nīm' are lost and for the plural form the 'ir' is suffixed to the base).

திராவிட மொழியில் காணப்பெறும் 'நீ' என்ற வடிவம் சித்திய மொழியினத்தோடு ஒன்றுபட்டது என Dr. Caldwell அவர்கள் கூறுவர். "In Tamil 'nī' is invariably used as the isolated nominative, instead of 'nīn' -the form which would correspond by rule to 'nān' of I Person Singular.....I must first endeavour to establish the first point now mentioned, viz. that traces will be found in various languages of the Scythian group of the existence of a pronoun of the second person, apparently identical with, and certainly allied to, the Dravidian 'nī' " ¹ என்பர். 'நா' என்பது 'யா' (அ) 'ஆ' ஆக அமைதல் போல (nā > yā > ā), 'நீ' என்ற வடிவம் 'ந' ஆக நின்றல் இயல்பு (nī > ī) என்பர். திரு. ரெட்டியார் அவர்கள் ஒப்புமையாக்கம் (analogy) என்ற விதியைக் கொண்டு மூலிடப் பெயர்களை முறைப்படுத்துவர். 'நான் > நாம்' என ஆவது போலவும், 'தான் > தாம்' என ஆவதுபோலவும், முன்னிலைக் கண்ணும் 'நீன்' என்ற வடிவம் 'நீம்' ஆக நின்றல் வேண்டுமென்பர். ² தமிழ்க் காப்பியமாகிய சிந்தாமனியில் 'நீம்' என்ற முன்னிலைப் பன்மைச் சொல் வழக்கு காணப்படுகின்றது.

"அற்றைப் பகலே அடியேன் வந்தடைவன் நீமே

வென்றிக் களிற்றனுழைச் செல்வது வேண்டு மென்றான்" -

எனக் காணப்படுவதினின்றும் 'நீம்' என்பதே தொன்மை வடிவமாக இருத்தல் வேண்டும் எனக் கூறுவர்.

படர்க்கையும், தன்மையும் ஆகிய பெயர்களில் எனகர வொற்று ஒருமையைக் குறித்தல் போல, முன்னிலையுள் 'ன' ஈரத்தை ஈற்றிலுடைய ஒரு பெயரே ஒருமையின்கண் அமைந்திருத்தல் வேண்டும். கன்னடத்தில் 'நீன்' என்னும் வடிவம் காணப்படுகின்றது. தமிழ், கன்னடம், மலையாளம், தெலுங்கு முதலான மொழிகளில் வேற்றுமையுருபு ஏற்கும்போது 'நீன்' (nīn) என்றே திரிகின்றது. இக் காரணத்தால் முன்னிலை ஒருமைப் பெயரின் தொன்மை வடிவம் 'நீன்' எனக் கருதுவர். 'கண்டிசின்', 'சென்றிசின்' என்ற தமிழ்ச் சொற்களில் இறுதி

¹ Dr. Caldwell — A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 384

² V. Venkatarajulu Reddiar — Dravidic Pronouns.

P. 50-51.

நிலையாகிய 'இன்' என்பது 'நீன்' என்பதன் உறுப்பு ஆதலால் முன்னிலை ஒருமைப்பெயர் 'நீன்' என்பது தெளிவாகும். வழக்கிலும் 'கேளின்' (கேள் + ஈன்), 'கேளேன்' (கேள் + ஏன்) என்ற வடிவங்கள் காணப்படுகின்றன. முன்னிலைப் பன்மையுள் 'கேளீர்' ('ஒரு சொல் கேளீர்') என்ற வழக்கு இருத்தலையும் நோக்குக. (இரு + ஈன் > இரின் < இரேன்). 'சொல்லாதீ' என்பது 'சொல்லாதே' எனப் பின்னர் மாறியிருத்தல் வேண்டும்.

அடுத்து, 'நீன்' என்பதன் நகரத்தைப் பற்றிய சில குறிப்புகள் ஈண்டு விளக்கமுறக் காணப்பட்டால் நமக்குச் சில உண்மைகள் புலனாகும்.

தன்மை	முன்னிலை	தாய்
யாய்	ஞாய்	படர்க்கை
எந்தை	நுந்தை	தந்தை
எம்பி	நும்பி	தம்பி
எவ்வை	நுவ்வை	தவ்வை (தமக்கை)

இவ்வடிவங்களை நோக்குங்கால், மொழி நூல் கருத்துப்படிச் சில மாற்றங்கள் தெரிய வரும். தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை என்னும் முவிடப் பெயர்களில் எகரமும், எகரத்தின் திரிபாகிய யகர ஆகாரமும் (e, yā) தன்மையில் முதற்கண் நிற்கின்றன. இனி, படர்க்கையில் எத்தகைய வேறுபாடும் இன்றித் தகரமே (t) நிற்கின்றது. முன்னிலையில் மட்டும் நகரமும், அதன் போலியாகிய ஞகரமும் (ñ - ñ) முதற்கண் வருகின்றன. இவற்றை நோக்குங்கால் எகரத்தின் திரிபாக, யகரத்தைக் கொள்ளுதல் பல்வகை வழக்குகளால் பொருந்தும் (e > yā). சான்றாக, 'எவன் > யாவன்', 'எது > யாது', 'எவர் > யாவர்' என்ற சொல் வடிவங்கள் ஒரே பொருளை உணர்த்துவதால் நமக்கு இவ் வுண்மை தெரியவரும். இனி, முன்னிலைக்கண் நகரமும் ஞகரமும்

ஒன்றுக்கொன்று மாறி வருவதால் அவற்றையும் நோக்குதல் வேண்டும். 'ந, ஞ' என்ற இரண்டும் போலியாக அமைந்து 'நண்டு > ஞண்டு', 'நமன் > ஞமன்' என வருதலையும் காண்க.

இனி, 'நீம்' என்பது 'நீ' ஆகத் திரிதலைக் (nim > nī) காண்போம். (i) இம்முவிடப் பெயர்களை ஒட்டிய வகையில் Dr. Caldwell முதலானோர் ஒருமையைக் குறிக்க எனகரமும், பன்மையைக் குறிக்க மகரமும் அமைந்தன என்பர். (ii) பின் காலப்போக்கில் எனகரம் ஆண்பாடையும், மகரம் நேர் மாறாக அஃறிணையையும் குறிக்கத் தொடங்கின. தன்மைக்கண் அஃறிணை வழக்கே கிடையாது ஆதலாலும், 'யான்' என்பதில் எனகரம் இருப்பதாலும் அதனை ஆண்பாற் பெயர் என்றும், 'யாம்' என்பதில் மகரம் இருப்பதால் அதனை அஃறிணைப் பெயர் என்றும் கருத அவை இடந்தாரா. படர்க்கையில் காணப்பெறும் தான், தாம் என்பனவற்றில் எனகர, மகரங்கள் ஒருமை (அல்லது) பன்மையைக் குறிக்கின்றனவா, உயர்திணை (அல்லது) அஃறிணையைக் குறிக்கின்றனவா என்ற ஐயப்பாடு நிகழும். இப்படர்க்கையைப் பொருத்தவரை வினைமுற்றிலிருந்து நாம் ஒருவகை முடிபுக்கு வருதல் கூடும். (iii) தன்மைக்கண் அஃறிணை இல்லை; முன்னிலை இருதிணைக்கும் பொது; படர்க்கை இருதிணையிலும் வந்தே தீரும். இம்முன்னிலை மட்டும் இருதிணைகளுக்கும் பொதுவானதால் நாம் அங்கு எதனையும் வரையறுக்க இயலவில்லை. அன்ற, வினைமுற்றைக் கொண்டு தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. 'நீன்' என்பதில் எனகரம் இருப்பதால் ஆண்பால் என்றும், 'நீம்' என்பதில் மகரம் இருப்பதால் அஃறிணை என்றும் நமக்கு மயக்கம் தோன்றலாம். (iv) இத்தகைய காரணங்களால் 'நீன்' என்பதில் எனகரத்தை நீக்கியும் (loss of final consonant), 'நீம்' என்பதில் மகரத்தை நீக்கி 'இர்' இணைத்தும் (loss of final consonant and suffixing 'ir' to the base) நாம் வழங்க நேரிடுகிறது.

(iv) முன்னிலைப் பன்மை: — Second Person Plural:

Languages	Nominative forms	Oblique forms	Pronominal suffixes
Tamil	நீயிர், நீவிர், நா, நீங்கள்.	நும், உம், நுங்கள், உங்கள்.	இர், எர், மின், கள்.
	nīyir, nīvir,	num, um, nunkal,	ir, īr,
	nīr, nīnkāl	unkal	min, kal

Malayalam	நிங்ஙன், நிம். ninnal, nim.	நிங்ஙன், நிம். ninnkal, nim.	இன் in
Telugu	నీరు, నీరు, మీరు, మీరలు, నీరలు. īru, nīru. mīru, mīralu. īralu	మిమ్, మీ mim, mī	రు, రి, టు ru, ri, tu
Kannada	ನಿಂ, ನೀವು. nim. nīvu	ನಿಂ nim	ಇಂ, ಇಂ, ಇರಿ, ನರಿ. ir, im, iri, īri.

(‘nīyir’ is the ancient form of the II person plural. But due to the principle of analogy, ‘nīm’ should be the form. ‘nī+ivar (thou+they)>nīvir’.

nīru+ir > nīmir > nīvir (The term ‘nīmir’ is still found in the Ramnad District)

The verbal suffix ‘min’ is found in ‘காண்மின்’. In plural it is found as ‘minir’ (காண்மினிர்).

மலையாளத்தில் காணப் பெறும் ‘நிங்ஙன்’ என்ற வடிவம் தமிழில் காணப்பெறும் ‘நிங்கன்’ என்ற வடிவத்தின் திரிபே. தமிழ், தெலுங்கு முதலிய மொழிகளில் முன்னிலைப் பன்மைப் பெயர் மகர ஈற்றவாய்க் காணப்படாவிடினும் உருபேற்ற வழி, தமிழில் ‘நம்’ எனவும், தெலுங்கில் ‘மீம்’ எனவும் காணப்பெறுகின்றன. ஏனைய மொழிகளில் இருவகை வடிவங்களும் மகர வீறு பெற்றுக் காணப்படுகின்றன. இக்காரணங்களால் திராவிடக்குழு மொழிகளுள் மிகப்பழமையான தமிழின்கண் பன்மையைக் குறிக்க மகர ஈற்றுப் பெயரே வழங்கியிருக்க வேண்டும் எனத் துணிவாகக் கூறலாம். பன்மைக்கண் மொழிகளில் மகரவீறு பெற்ற வடிவங்கள் ரகரவீறு பெற்று மாறின. (nīm > mīm, mīm+ru > mīru). இதற்குக் காரணம் ஆங்குக் காணப் பெறும் உயர்திணை, அஃறிணை எனும் பாகுபாடற்ற முன்னிலைப் பெயர் வடிவங்களே. நாம் மேலே கண்டவாறு நகர, மகர ஈறுகளால் நேரும் குழப்பத்தைத் தவிர்க்க முன்னிலைக்கண் மகர வீறு ரகரவீறுக் மாறியது எனக் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். நீ+இர் > நீயிர் (-y-Prevention of hiatus) என அமைத்துக்

கொண்டனர் போலும்! திராவிடமொழிகளில் நெடில் ஈற்றுச் சொல்லின் முன் வரும் குறில் அழிந்து போதல் இயல்பு இதனால் நீ+இர் > நீர் என மாறியதோ? இனி, 'நீம்' என்பது 'நீம்' எனத் திரிந்து 'நும்' என மாறியது ($nīm > nim > num$). 'நும்' என்பது 'கள்' விசுதி பெற்று 'நுங்கள்' எனவும் ஆயிற்று. 'நீம்' என்பது 'நீவு' என்றாகி 'இர்' விசுதி பெற்று நீவிர் என வழங்கியிருக்கலாம் ($nīm > nīvu$; $nīvu + ir > nīvir$). இவ்வாறு முன்னிலைப் பன்மைப் பெயர் நமக்குப் பல்வகை மொழிநூல் உண்மைகளை மிகத் தெளிவாகக் காட்டும்.

(v) படர்க்கை ஒருமையும், பன்மையும்:

Third Person Singular and Plural.

Language	Singular	Plural	Oblique forms
Nominative forms			
Tamil	தான் $tān$	தாம், தாங்கள் $tām, tāṅkal$	தன், தம், தங்கள் $tan, tam, tāṅkal$
Malayalam	தான் $tān$	தாம், தாங்கள், தாங்ஙன், தங்ஙன், தம்மள். $tām, tāṅkal,$ $tāṅṅal, tāṅṅal,$ $tammal$	தன், தம், தங்ஙன். $tan, tam,$ $tāṅṅal$
Telugu	తాను $tānu$	తాము, తమరు, తారు $tāmu, tamaru,$ $tāru$	తన్, తம் tan, tam
Kannada	ತಾನ್ $tān$	ತಾನ್, ತಾವು, ತಾங்கள் $tām, tāvu,$ $tāṅkal.$	ತನ್, ತಮ್, ತங்கள். $tan, tam, tāṅkal$

('tān' and 'tām' are invariably found in these languages to denote singular and plural respectively).

திராவிடமொழிகளில் படர்க்கை இடத்துப் பெயர்களாகக் காண்பனவற்றுள் பெரிதும் வேறுபாடின்றி அமைந்துள்ள தன்மையைக் காணலாம். மேலே காட்டப் பெற்ற அட்டவணையை நோக்கினால் 'தான்' (tān) என்பது ஒருமை வடிவமாகவும், 'தாம்' (tām) என்பது பன்மை வடிவமாகவும் இருத்தலைக் காணலாம். இம்மொழிகளில் 'தாம்' என்ற வடிவத்தோடு அன்றித் 'தாம்+கள்' என்ற அஃறிணை விருதியேற்றும் 'தாங்கள்' என்ற வடிவம் காணப்படுகின்றது. இப்படர்க்கை வடிவங்கள் இருதிணைகளுக்கும் பொதுவாக அமைந்துள்ளதை நாம் காணலாம். எல்லா மொழிகளிலும் 'தான்', 'தாம்' என்ற வடிவங்கள் ஒரு தன்மையாய் அமைந்திருத்தல் விளங்கத் தக்கது.

Dr. Caldwell இப்படர்க்கை வடிவங்களாகக் காணப்படுபவை படர்க்கை இடத்தைக் காட்டிலும் (III Person) சுட்டுப் பெயர் நிலையையே பெரிதும் ஒத்திருக்கும் என்பர். இப்பெயர்கள் ஒரு வினைமுற்றின் எழுவாய் வடிவமாக (Subject) நிற்குமென்றால், அப்போது படர்க்கை இடத்தின் விருதியினையே பெறுகின்றன

(எ.டு.) தான் சென்றான்.

Nominative

Form + Pronominal
suffix of
III person
singular.

தமிழில் 'தான்' என்பது எழுவாய் ஒருமைபாக அமையும். ஆனால், 'தான்', 'தாம்' என்ற சொற்கள் மூவிடப் பெயர்களோடும் இணைந்து வருதலின் அவை பொதுப்பெயர் எனக் கொள்ளவும் வழி செய்யும்.

(எ.டு.) நான்தான் சொன்னேன்.)

நாம்தாம் சொன்னோம்.

நீதான் சொன்னாய்.

நீர்தாம் சொன்னீர்.

அவன்தான் சொன்னான்.

அவன்தாம் சொன்னான்.

அவர்தாம் சொன்னார்.

I, II, III Persons-
Nominative forms +
tān/tām (in singular
and plural)

என வருதலைக் காண்கின்றபொழுது 'தான்', 'தாம்' என்னும் இரண்டும் தேற்றப் பொருளில் வரும் இடைச் சொற்களாகக் கொள்ளப்படும். ஆதலின், இவை பொதுப் பெயர்ச் சொற்கள் எனக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. படர்க்கை இடத்தில் அவன்,

அவர் என்ற சுட்டுப் பெயர்களோடு சார்ந்து நிற்பதையும் நோக்குங்கால், இவை சொற்பொருளை உறுதிப்படுத்த வரல சொற்களே (emphatic additions to the personal and demonstrative pronouns) எனக் கொள்ளப்படும். இன்னுஞ் சிலவிடங்களில் 'தத்தம்' (தாம்+தம்) என்றும், 'தம்தம்' என்றும் பன்மை வகையில் முறைமை பேணிப் பொருளையுணர்த்த வல்லதாக அவை அமைகின்றன. இனி, 'தான்', 'தாம்' என்பன முன்னிலையில் மரியாதை காட்டும் சொல்லாக (a honorific substitute for the second person pronoun) வருதலையும் நாம் காணலாம். சான்றாக, "தாங்கள் சொன்னீர்" என ஒரு வடிவம் இருத்தலைக் காண்க. இவ்வடிவம், இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழி நிலையில் காணப்பெறும் 'you>thou' என்ற வடிவத்தை நினைவுபடுத்தும். அன்றியும், நாம் முன்னர்க் கண்டவாறு உறவுப் பெயர்களோடு (Relative pronouns) இச் சொற்கள் இணைந்து 'எம்+தந்தை>எந்நை' என்றும், 'நும்+தந்தை>நுந்தை' என்றும், 'தம்+தந்தை>தந்தை' என்றும் அமைதலைக் காண்க. இவ்விடங்களில் 'என்', 'உன்', 'தன்' என்ற வடிவங்கள் அமையாமல், 'எம்', 'நும்', 'தம்' என்ற வடிவங்கள் இருப்பதை நோக்குங்கால், நம் முன்னோர் உறவு வகையில் மரியாதை உணர்த்த விரும்பினாரோ என எண்ண வேண்டியுள்ளது.

இனி, "அவன் தன்னைக் குறித்து வருந்தினான்", "நீ நின்னைக் குறித்து வருந்தினாய்", "யான் என்னைக் குறித்து வருந்தினேன்" என்ற வடிவங்களைக் காணுங்கால், இலக்கண மரபோடு நின்ற பண்பட்ட வழக்குகள் நமக்குப் புலனாகும். (I-myself; you-yourself; he-himself) இவ்விடங்களில் படர்க்கை நீங்கலாக எஞ்சிய வடிவங்களின் ஒருமை நிலையில் 'தன்' என்னும் வடிவம் நிலிவது, அவ்வப்பெயர்களின் உருபேற்கும் வடிவங்களான 'நின்' 'என்' என்னும் பெயர்கள் நின்றலை நாம் அறிதல் வேண்டும்.

III Person	tān	tām	} Vowels used are ā, ī and ē respectively in the Dravidic pronouns.
II Person	nān	nām	
I Person	nān (-ēn)	nām (-ēm)	

இவ்வாறு முவிடப் பெயர்களில் ஒழுங்கு நீர்மைப்பட்ட வடிவங்கள் காணப்பட்டு, தனிப்பட்ட உயிர்கள் 'ஆ' 'ஈ' 'ஏ' முறையே படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை ஆகியவற்றை உணர்த்துதல் காண்க.

41. 'சுட்டு வினாப்பெயர்கள்'.

The Demonstrative and the Interrogative Nouns.

நம் மொழியின் சுட்டு நிலையில் 'அகரம்' சேய்மைமையையும், 'இகரம்' அண்மைமையையும், 'உகரம்' இடைப்பட்ட நிலைமையையும் உணர்த்தும். தமிழ் இலக்கியத்தில் 'உகரம்' மிக அருகிக் காணப்படுகிறது. ஆனால், யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டும் இவ் வழக்கு நிலைபெற்று வருகிறது. 'எகர'வினா எல்லாத் திராவிட மொழிகளிலும் காணப்படும் ஒன்று. உலக மொழிகளில் காணப்பெறாத நன்மைமையக் கொண்டு இத்திராவிட மொழிகளின் அகர, இகர, உகர, எகரங்கள் சுட்டுவினாப் பொருள்களில் தொன்றுதொட்டு வழங்கப்பட்டு வருவது மிக்க சிறப்புடைத்து ஒன்றும். அடுத்து, எகரத்தின் திரிபாகிய 'ய' என்பது ஐம்பால் விருத்திகளோடு கூடி வருவதும் ஒன்றும். 'யாவர்' என்ற சொல் 'யார்' என்று மாறுவதும், பின்னர் 'ஆர்' என மருவி வருவதும் இயல்பு (yavar > yar > ar). 'எவன்' என்ற வினாப்பெயர் 'என்' என இலக்கியத்தில் அமையும் (evan > en). தெலுங்குச் சொற்களிலும் 'ஆ', 'இ' எனும் சுட்டுக்களே காணப்படுதலை மொழி நூலார் நன்கு பகுத்துக் காட்டுவர்.

சுட்டு வினாக்களில் அடிச் சொற்கள் பெயர்ச் சொற்களுக்கு முன்னால் பெயரடையாக வரும் (Demonstrative Adjective). (எ.டு) 'அ+சடல் > அக்கடல்'. மலையாளத்திலும், கன்னடத்திலும் சுட்டு வினாக்கள் நெடிலாக வருதலை பெரும்பான்மை வழக்காம். தமிழில் காணப்பெறும் 'அந்த', 'இந்த', 'எந்த' எனும் வடிவங்கள் பிற மொழிகளில் காணப்பெறாமல் இரப்பதோடல்லாமல் தமிழ்ச் செய்யுட்களிலும் தக்க இடம் பெறவில்லை. இவையன்றிச் சுட்டு வினாக்கள் வினையடிகளும் வருகின்றன. தமிழ்ச் சொற்களில் பெயரடைகள் (adjectives) போன்று வினையடைகள் (adverbs) வருதல் இன்மையால் 'அங்கு', 'இங்கு' 'எங்கு' என்பன போன்ற சொற்கள் தனிநிலையில் நின்று சுட்டு வினாப் பொருளைத் தருகின்றன.

'ஆ' 'ஓ' எனும் வினாக்கள் பெயர் வினைகளின் பின் சேர்க்கப்படுகின்றன. இவ்வுயிர்களைக் கொண்ட வினாச் சொற்றொடர்கள் எளிதாக அமைதல் திராவிடமொழிகளின் தனி மாண்பாம்.

(எ.டு.) முருகு -ā ... 'ஆ'

அருள்வானே -ō ... 'ஓ'

சுட்டுவின அடிச்சொல் :-

(The Demonstrative and the Interrogative base.)

சுட்டுப்பெயரின் அடிச்சொற்கள் 'அ', 'இ', 'உ' என்னும் தனிப்பிரிவுகளா, 'அவ்', 'இவ்', 'உவ்' என்னும் வகர மெய்யோடு சார்ந்த குற்றெழுத்துக்களா (V or VC) என ஆராய்தல் வேண்டும். 'அ', 'இ', 'உ' என்பன அடிச்சொற்களாயின், தொல்காப்பியர் விதிப்படி 'அ+அன் > அவன்' எனப் புணரும் தொடர்களிலும் 'இ+அணி > இவணி' என நிற்க, அவை புணருங்கால் 'இவ்வணி' எனவே அமைகின்றன. ஆதலின், இவ்வடிச் சொற்கள் இகர உயிரும், வகரமெய்யும் சேர்ந்ததாகக் கொள்ளவேண்டியுள்ளது. வகரம் உடம்படுமெய் என்றால், 'இ+அணி > இவணி' என அமையவேண்டும். ஆனால், 'நல்+அணி > நல்லணி' எனப் புணர்தல் போல 'இவ்+அணி > இவ்வணி' எனப் புணர்தலே மொழி நூலாருக்கு உடன்பாடாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால், இலக்கண நூலார் "தனிக்குறில் முன் ஒற்று உயிர் வரின் இரட்டும்" —என்பர். 'ஓப்புமையாக்கம்' (analogy) என்ற நிலையை நம் கருத்தில் கொண்டால் இவ்வடிச் சொற்கள் வகரமெய்யோடு சார்ந்த குற்றெழுத்தாகவே காட்சி தரும்.

சுட்டுப் பெயர்களைப் போலவே இருதிணை ஐம்பால் விருதி களையுடைய வினாப்பெயர்கள் உள்ளன. தெலுங்கில் மொழி முதல் அக்ரமும், இகரமும் இடம் பெயர்தலால் (metathesis) திரிபு கள் அமைகின்றன. வகரம் உடம்படுமெய்யே ஆயின், தெலுங்கு மொழியிலுள்ள 'வாரு', 'வீரு', என்பன போன்ற சுட்டுப் பெயர் களில் 'உயிர் இடம் பெயர்தல்' என்னும் விதிப்படி முதலெழுத் தாய் நிற்தமனவிற்கு அதற்குச் சிறப்புத் தோன்ற இடமில்லை. வகரமெய் இத்தகைய சிறப்பிடம் பெற்று நின்றலால் அஃது அடிச்சொல்லில் அமைந்ததே எனக் கருத வேண்டியுள்ளது. வகரம் அடிச்சொல்லில் அமைந்ததன்று எனக் கூறுவோர், 'அது' என்ற சுட்டுப்பெயரைக்காட்டி அதில் வகரம் இல்லையே என்பர்.

அடு > அஃடு

இடு > இஃடு

அது

இது

} என அமைவதே இல்லை.

அது	} + உயிர்வரின்	அஃது	} என மாறுதலைக் காண்க.
இது		இஃது	

கட்டுப் பெயர்கள் :-

(Demonstrative Pronouns)

பாடல்	தமிழ்	மலையாளம்	தெலுங்கு	கன்னடம்
ஆண்பால்	அவன் இவன் உவன்	அவன் இவன்	வா:டு வீ:டு அக (டு) ஆக (டு) இத (டு) ஈத (டு)	அவ஠ இவ஠ உவ஠ ஆத ஠ ஈத஠ ஊத஠
பெண்பால்	அவள் இவள் உவள்	அவள் இவள்	அதி, இதி, அத்தி இத்தி ஆமெ ஆபெ ஆகெ, ஈமெ, ஊகெ ஈபெ, ஈகெ.	அவள் இவள் உவள் ஆகெ ஈகெ ஆகெ, ஈமெ, ஊகெ ஈபெ, ஈகெ.
பலர்பால்	அவர் இவர் உவர் அவர்கள் இவர்கள்	அவர் இவர் அவர்கள் இவர்கள்	வாரலு வீரலு வாரு வீரு வாண்ட்ரு வீண்ட்ரு	அவர், இவர், உவர், அவன்திர், இவன்திர், இவள்திர், உவள்திர் உவள்திர், அவர்கள், இவர்கள் உவர்கள், ஆத ஠ கள் ஈத ஠ கள் ஊத ஠ கள்
ஒன்றன்பால்	அது இது உது அஃது இஃது உஃது	அது இது	அதி இதி அத்தி இக்தி	அதி இதி அத்தி இத்தி

பலவின்பால் அவ், இவ், அவ, இவ	அவி	அவி
உவ்		
அவை	அவகள்	இவி
இவை	இவகள்	அவ்யி
உவை	அதுகள்	இவ்வி
அவைகள்	இதுகள்	இவ்வி
இவைகள்		
உவைகள்		

வினாப்பெயர் :-

(Interrogative Pronouns)

பால்	தமிழ்	மலையாளம்	தெலுங்கு	கன்னடம்
ஆண்பால்	யாவன் எவன்	யாவன் ஏவன் எவன்	ஏவா (டு எவ (டு எவ்வா (டு எவ்வ (டு ஏ (டு	ஆவஓ யாவனா
பெண்பால்	யாவள் எவள்	யாவள் ஏவள் எவள்	எதி	ஆவள் யாவனா
பல்பால்	யாவர் எவர்	யாவர் ஏவர் எவர்	எவாரு, எவாரலு, ஏவாண்ட்ருலு, யாவரு எவரு, எவ்வரு, எவண்ட்ரு, எவ்வண்ட்ரு, எவ்வாரு, எவ்வாரரு, எவ்வாண்ட்ரு	ஆவர் ஆவர்
ஓன்றன்பால்	யார் எது யாவது	ஆர் யாது ஏது எது	ஏரு ஏதி, எதி, எகதி, எய்யதி யாவுது ஏய்தி	ஆர், ஆரு ஆவுது யாவுது
பலவின்பால்	யா யாவை எவை	யாவா ஏவா எவ	ஏவி ஏயவி எய்யவி எவி எவ்வி	அவுவு யாவுவு

அவன்	எந்து	ஏமி	ஏன்
என், ஏன்			ஏனு
என்ன			
எண்ண			

அஃது இஃது என்பனவற்றின் ஆய்தம் பிறிதொரு மெய்யின் திரிபேயாகும்.

பல்து > பஃது (பத்து)	} இவை போன்றே அவ் + து > அஃது எனக் கோடலே பொருந்தும்.
கல் + தீது > கஃநீது	
முள் + தீது > முஃமது	

“The loss of ‘v’ in the initial lengthening of the demonstrative base in poetry, the use of the forms in literature and in the rules and in the commentaries on grammar and the survival of ‘v’ in mixed sandhi strongly indicate that the old demonstrative bases were ‘av, iv, and uv’ என்பர் Dr. A. C. Chettiar அவர்கள்.

Dr. Caldwell படர்க்கையிடத்திற்குத் தனியே பெயர்கள் இல்லை என்றும், சுட்டுப் பெயர்களே பால் காட்டும் விகுதிகள் அடிச் சொற்களோடு புணர, அப்படர்க்கை இடத்தை உணர்த்தின என்பர். “The Dravidian languages are destitute of pronouns (properly so called) of the third person, and use instead demonstratives signifying this or that, with the addition of suffixes of gender and number”¹ என்று கூறியுள்ளமை நோக்குக. அவர் ‘அ, இ, உ’ என்பனவே அடிச் சொற்கள் என்பர். ஆனால், C. P Venkatarama Ayyar இதனை மறுத்துக் கூறி விளக்கியுள்ளமை நோக்குக. “The principles of the languages could be well estimated only by a study of forms of words in the literary dialect of the more ancient classics – which were probably not consulted by Dr. Caldwell – and by the comparative and historical study of Tamil grammar. When this is done we find that ‘avan’, ‘ivan’ and ‘uvan’ are perfectly regular forms as they arise from ‘av’, ‘iv’ and ‘uv’ and not from a, i and u”² இவ்வாறு திராவிட மொழிகளின் சுட்டு வினாப் பெயர்கள் நம ஒப்பியல் மொழி அறிவுக்கு நல்விருந்தாய் அமைதல் காண்க.

¹ Dr. Caldwell — A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 420.

² C. P. Venkatarama Ayyar. Dravidic Studies No. 1 P. 9.

42. 'சொல்லுருபனியல்'. The Morphology.

உள்ளத்தெழும் உணர்வுகளை நாம் ஒலி நீர்மையில் செவ்வனே வெளிப்படுத்த அவ்வொலிகள் தனித்தோ, தொடர்ந்தோ பொருள் தருங்கால் பொருளசையாக (Morpheme) அமையும். இப் பொருளசைகளை ஒரு மொழியின் இன்றியமையாக் கூறுகளே விளங்குவதால், அதனைப் பகுத்தறிந்து மொழியாக்கத்தை வளப்படுத்த வேண்டும். பொருளசைகள் பற்றிய பகுதியானது 'பொருளசையியல்' அல்லது 'சொல்லுருபனியல்' (Morphology) என்று கூறப்படும்.

தொல்காப்பியர் மொழியின் மூவகை நிலைகளைத் தெளிவுற விளக்குங்கால்,

“ஓரெழுத் தொருமொழி ஈரெழுத் தொருமொழி
இரண்டிறத் திசைக்குந் தொடர்மொழி உளப்பட
முன்றே மொழிகிலை தோன்றிய நெறியே” (எழுத்து. 45.)

என்பர். எல்லாச் சொற்களும் பொருள் குறிப்பினவே என்பது நம் இலக்கண மரபு. நன்னூலார்,

“எழுத்தே தனித்தும் தொடர்ந்தும் பொருள்தரின்
பதமாம்” (நூற்பா. 128) என்பர். இதனால் பொருளசை பற்றிய நிலையை நாம் தெளிவுறக் காணவேண்டியுள்ளது.

மொழியியலில் ஒலியனைப் பற்றிய நிலையை அறிய முற்படும் பொழுது, அதனைத் தனித் தனியே பிரித்துப் பொருட் கூறேடு ஒட்டி நின்று வேறுபடுத்திப் பகுத்துணர்ந்தோம். இனி, இப்பகுதியில் பொருளசைகளையும் அவ்வாறே பகுத்துணர வேண்டும். தனி ஒலியனாகவோ, பல ஒலியன்கள் அமைந்த தொடரசையாகவோ பொருளசை விளங்கும். பொருள் நிலையில் அப்பொருளசைகள் வேறுபடும் பொழுது மிகச் சிறிய வடிவமே 'பொருளசை' (Morpheme) என்று வழங்கப் பெறும். C. F. Hockett என்பார், “Morphemes are the smallest individually meaningful elements in the utterances of a language”¹ என்பர். ஆங்கில மொழியில் காணப்பெறும் சில சொற்றொடர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு, நாம் பொருளசைகளைப் பகுத்தறியலாம்.

¹ C. F. Hockett - A Course in Modern Linguistics.
P. 123.

(எ.டு) I remember you.

I remember him.

I remember her.

I remember them.

இவற்றுள், 'you, him, her, them' என்னும் நான்கும் பொருளுணர்ச்சியால் வேறுபட்டு நின்று சொற்பொருளைப் பகுத்துக் காட்டுதலின், இவற்றைத் தனித்தனியாவ் பொருளசைகள் எனலாம். தமிழில் உள்ள வினைமுற்றுக்கள் சிலவற்றைக் கொண்டும் இப் பொருளசைகளைப் பகுக்கலாம்.

(எ.டு) 'உண்டான்' → 'உண் + ட் + ஆன்'.

'உண்கிறான்' → 'உண் + கிறு + ஆன்'.

'உண்பான்' → 'உண் + ப் + ஆன்'.

இவற்றை நாம் தனித் தனியாகப் பிரித்துக் காணும் பொழுது வினையடிச் சொல் (Verbal root), பால் காட்டும் விகுதி (Pronominal suffix) இவற்றிற்கு இடையே உள்ள 'ட், கிறு, ப்' என்னும் முன்றும் முறையே இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு ஆகிய முக்காலங்களைக் காட்டுவதால், அவற்றை நாம் கால இடைநிலைகளாகக் (Tense signs) கொள்கிறோம். இவையும் பொருளசையாக அமைதல் கண்கூடு. எனவே ஒலியினைப் (Phoneme) பகுத்தறிந்ததைப் போலவே, பொருளசையையும் (Morpheme) பிரித்துணர்தல் கூடும். இவை இரண்டும் வெவ்வேறுனவை. தனிப்பட்ட ஒலியால் நாம் வேறுபாட்டைக் கற்பித்தல் இயலாது. அவ்வொலிகள் பொருட்பாங்காடு ஒன்றி நின்று பொருளுணர்ச்சியால் வேறுபடும் பொழுதே பொருளசை என்பது இடம் பெறுகிறது.

(எ.டு) 'கொல்வான்'.

'சொல்வான்'.

இவற்றுள் 'கொல், சொல்' என்பன சேர்ந்தே அவை பொருள் சிதையாமல் இருத்தலை நோக்குக.

நம் தமிழ் இலக்கணத்துள், வேற்றுமையுருபுகள், (Case signs), கால இடைநிலைகள் (Tense signs), எண்ணுப் பெயர்கள் (Numerals), இடப் பெயர்கள் (Pronouns), சாரியைகள் (Inflectional increments), இன்னும் இவை போல்வன பிறவும் தனித் தனியே அவ்வப் பொருள் நிலையில் பொருளசைகள் (Morphemes)

ஆக விளங்குதலை அறிவோம். பகுதிகள் (Stems) சொற்களாகவும் இயங்குவதால் அவற்றை உரிமைப் பொருளசைகள் (Free forms) என்கிறோம். இடைநிலை, விதிகளை அவற்றின் சார்பு நிலை கருதிச் சார்பு அசைகள் (Bound forms) என்று கூறுவர்.² H. A. Gleason என்பார், "A stem is any morpheme or combination of morphemes to which an affix can be added"³ என்று கூறுதலையும் காண்க.

ஒரு சொற்றொடரில் சாரியைகள் (Inflexional increments) வெறும் ஒலித்துணையாகவே வருதலை நாம் காணலாம். இதனால் நாம் இவற்றைப் பொருளசையாகவோ (Morpheme), மாற்றுப் பொருளசையாகவோ (Allomorph) கொள்ளாமல் வெற்றுப் பொருளசைகளாகவே (Empty morphemes) கருத வேண்டியுள்ளது. இனி, இறந்தகால இடைநிலைகளாக நன்னூலார் காட்டும் 'தடற' ஒற்றுக்களும், 'இன்' என்பதுவும் ஒரு குறிப்பிட்ட தழுவிலையிலே வந்தும், ஒரே பொருளில் வந்தும் அமைவதால், அவற்றை நாம் 'மாற்றுப் பொருளசைகள்' (Allomorphs) என்கின்றோம்.

(எ. 6) 'நடந்தான்'	→ - த் -	} (Past tense signs.)
'உண்டான்'	→ - ட் -	
'சென்றான்'	→ - ற் -	
'உறங்கினான்'	→ - இன் -	

இதனை Gleason என்பவர், "An allomorph is a variant of a morpheme which occurs in certain definable environments"⁴ என்று கூறுவர். இவ்வாறே பிற கால இடைநிலைகளையும் கொள்ளலாம். இடைச்சொல், உரிச்சொல் என்பனவும் தனித் தனி நீர்மையில் பொருளசைகளாக வரும் சிறப்பைப் பெறும். அவற்றுள் உரிச்சொற்களின் திறத்தை மேலே பெயரடைகள் என்னும் பகுதிக்கண் கண்டோம். இனி, இப்பொருளசைகளை அவ்வப்பகுதியுள் ஆங்காங்கு முறையாகக் காணலாம். ஒரு மொழியின் வளர்ச்சிப் பகுதியில் இவை ஆற்றும் ஆக்கப் பணிகளை நாம் வரையறுத்துக் கூறப்புகின், அம் முயற்சி சிறந்தோங்கும் என்பது வெளிப்படை.

² Dr. ரா. சீனிவாசன் - மொழியியல். பக்கம். 93

³ H. A. Gleason - An Introduction to Descriptive Linguistics. P. 59.

⁴ -Ibid- P. 61.

42 (a) 'பதவியல்'- 'நன்னூல்'-தொல் காப்பியம்-மொழியியல் கண்ணோட்டம்'. Morphology as revealed from 'Tolkappiyam and Nannul'.

தொன்மைத் தொல்காப்பியத்தைத் தழுவினர், இளம் பூரணர் உரையைத் தழுவியும் பவணந்தியார் நன்னூல் என்ற ஒன்றினை இயற்றினார். வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன் கண்ட முதனூலை அடியொற்றி, முன்னோர் நூலின் முடிபு ஒருங்கொத்துப் பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங்கூறி அழியா மரபினால் இவ்வழிநூல் சிறந்துள்ளது. நன்னூலார் முன்னோர் மொழிபொருளைப் பொன்னே போல் போற்றும் பெற்றியாளர். தங்கால வழக்கினைத் தழுவி நூல்கண்ட இவர் பொருளியலைத் தவிர்த்து எழுத்து, சொல் என்ற இரண்டினையே தொகுத்தும் விரித்தும் கூறியுள்ளார். இவ்விரு பேராசிரியர்கள் காட்டுகின்ற இலக்கண நெறிகள் இன்றைய மொழியியல் துறைக்குப் பெரிதும் துணைபுரிகின்றன.

நன்னூலார் எழுத்தியலைப் தொடர்ந்து பதவியல் என்ற ஒன்றினைக் கூறுவர். பதம் என்ற வடசொற்குச் சொல் எனப் பொருள் கூறின் இவ்வியல் சொல்லைப் பற்றிய இயலாக நின்று சொல்லதிகாரத்துக் கூறப்படுதல் வேண்டும் எனக் கொள்ளல் தகும். ஆனால், எழுத்தியலின் முதற்கண் அதன் அக, புறவிலக் கணங்களைக் கூறுகின்றவர் எண் முதலாகப் போலி ஈறுக அமைந்தபத்தும் எழுத்தின் அகவிலக்கணமென்றும், அவற்றைத் தொடர்ந்து பதம், புணர்ப்பு என்னும் இரண்டும் புறத்திலக்கண மென்றும் கொண்டு எழுத்தியலைச் சார்ந்து, பதவியல், உயிரிற்றுப் புணரியல், மெய்யீற்றுப் புணரியல், உருபு புணரியல், என்பனவற்றைக் கூறுவர். எண்டுக் காணப்பெறும் பதவியல் வடமொழியிலக்கணத்தைத் தழுவி அமைவதால் 'பதம்' எனும் வடமொழியை முற்கூட்டிப் பதவியல் எனப் பெயரிட்டனரோ என்ற ஒரு குறிப்புப் புலனாகின்றது. ஆனால், தொல்காப்பியர் எழுத்ததிகாரத்தில் நூன்மரபு, மொழிமரபு, பிறப்பியல் என்ற வரிசையில் கூறிச்செல்வது தனித்த மாண்பாக இலங்குகின்றது. நன்னூலில் காட்டப்பெறும் பதவியல் கருத்துக்கள் தொல்

காப்பிய மொழிமரபில் மட்டும் அமைவதில்லை. மாறாக, சொல்லதி
காரத்தில் ஆங்காங்கு இடம் பெற்றுள்ளமையை நாம் காண
இயலும்.

பதம் என்ற பொருளை விளக்குங்கால் எழுத்துத் தனித்தும்
தொடர்ந்தும் பொருள் தரின் பதம்; அப்பதம் பகுபதம், பகாப்பதம்
என இருவகைப்படும் என்பர். அடுத்து, ஒரெழுத்தொருமொழி,
தொடரெழுத்தொருமொழி என இரண்டினைக் காட்டுவர்.

“உயிர்மவி லாறுந் தபநவி லைந்துங்
கவசவி னாலும் யவ்வி லொன்று
மாக நெடினெது வாங்குறி லிரண்டோ
டோரெழுத் தியல்பத மாறேழ் சிறப்பின”. (129)

“பகாப்பத மேழு பகுபத மொன்பதம்
எழுத்தீ ருகத் தொடரு மென்ப”. (130)

தொல்காப்பியர் மொழி மரபின்கண் ஒரெழுத்தொருமொழி,
ஈரெழுத்தொரு மொழி, இரண்டு எழுத்திற்கு மேற்பட்ட தொடர்
மொழி என மூன்றினைக் காட்டுவர்.

“ஒரெழுத் தொருமொழி ஈரெழுத் தொருமொழி
இரண்டிறந் திசைக்குந் தொடர்மொழி உளப்பட
முன்றே மொழிநிலை தோன்றிய நெறியே”. (45)

ஒன்று, இரண்டு, பல என்பது வடநூல் வழக்காதலின், அது
பற்றியே தொல்காப்பியர் மொழிநிலையை முன்றாகக் காட்டினர்
என்று சங்கரமச்சிவாயர் கூறுவர். வட மொழியின்கண் ஒன்று
இரண்டு, பல என்பன வழக்கிற்கேயல்லாமல் மொழியின்
எழுத்துக்களுக்கு அன்றாதலின் மேலைக் கருத்து பொருத்த
முடையதாகாது. சிவஞான முனிவர் ஈரெழுத்தொரு மொழி
யினைத் தொடர்மொழி என்பர். தமிழின்கண் சில, பல
என்னும் வழக்கு நோக்கி ஈரெழுத்தொரு மொழி, இரண்டிறந்
திசைக்குந் தொடர்மொழி என்று தொல்காப்பியர் கூறினார்
என்று நச்சினர்க்கினியர் கருதுவர். இவ்வாறு வழங்கப்
பெறும் மொழிநிலைகள் இன்றைய மொழியியலில் நம் சிந்தனையை
வளர்க்கின்றன. தனி மொழி (Isolative language) என்ற ஒரு
மொழித் தன்மை மொழியின்கண் அமைந்துள்ளமைக்கு இதுவே
சான்றாக அமையும். ஒரே மொழியில் தனி நிலை, ஒட்டுநிலை
(Agglutinative), உட்சினைப்பு (Inflectional) என்ற மூவகை
நிலைகள் வந்தமைதலும் கூடும் என்ற மொழியியற் கருத்துக்கு
இப்பகுதிகள் துணைபுரிகல் காண்க.

நன்னூலில் பகாப்பதம், பகுபதம் என்னும் இருபாகுபடுகளை அடுத்து விளக்குகின்றார். பகுப்பால் பயனற்றதும், காரணமின்றி இடுகுறியாக அமைந்ததும் ஆகிய தன்மையுடையதே பகாப்பதமாம். அது பெயர், வினை, இடை, உரி என நான்காகப் பிரியும். இவர் காட்டும் இக்கருத்துக்கள் நன்னூலிலேயே சொல்லதிகாரத்துப் பெயரியல், வினையியல், இடையியல், உரியியல் ஆகிய நான்கு இயல்களில் விரித்துக் கூறப்படுகின்றன. தோல்காப்பியர் சொல்லதிகாரத்தில் சொல்வகையை விளக்கிப் பெயர்ச்சொற்கிளவி, வினைச்சொற்கிளவி, இடைச்சொற்கிளவி, உரிச்சொற்கிளவி என நான்கு வகைப்படும் என்பர். அவற்றை முறையே பெயரியல், வினையியல், இடையியல், உரியியல் என்ற இயல்களில் விளக்குவர். 'நிலம்' என்பது பெயர்ப்பகாப்பதம் என நன்னூலார்கருதுவர். ஆனால், மொழியியலில் 'நில்+அம்' எனப் பிரித்து வினையடிச் சொல்லோடு (Verbal Root) ஆக்கநிலை விகுதி (Formative suffix) புணர்ந்தமைதலை நாம் காண்கின்றோம். இக்கருத்து ஒப்பியல் இலக்கணத்தின் வளர்ச்சியைக் காட்டுவதாம். வினைப் பகாப்பதங்கள் அடிச் சொற்கள் என்னும் 'Verbal Roots' ஆகும். இடைச் சொல்லும் (Particle), உரிச் சொல்லும் (Attribute) தமிழ்ச் சொற்களின் வளர்ச்சியைக் காட்ட வல்லனவாய் அமையும்.

பகுபதம் என்ற ஒன்றுனைப் பொருளிடங்காலம் சினைகுணந் தொழிலின் வருபெயராக நன்னூலார் காட்டுவர். இக்கருத்துக்கள் அனைத்தும் பெயரியல், வினையியல் என்பவற்றில் மிக விளக்கமாகக் காட்டப்படுகின்றன. சொற்பொருள் அமைதியோடு (Semantic aspect) இம்மொழிச் சொற்கள் அமைந்துள்ளமையை நாம் இலக்கியங்களில் பரக்கக் காணலாம். இதனைத் தொடர்ந்து நன்னூலார் பகுபத உறுப்புக்கள் எனக் கொண்டு,

“பகுதி விகுதி யிடைநிலை சாரியை

சந்தி விகார மாற்று மேற்பவை

முன்னிப் புணர்ப்ப முடியுமெப் பதங்களும்” (133)

என்று சொல்லுவர். இக்கருத்து வினையியல் என்னும் பகுதியில் அடங்கும். தோல்காப்பியர் வினையியலில் இவற்றை வினைமுற்றின் பகுதிகளாக எடுத்துக் காட்டி விளக்குகின்றார். நன்னூல் காட்டும் இக்குறிப்பிட்ட பகுதி இன்றைய மொழியியல் பேரறிவுக்கு நிறையமைப்பாய் விளங்குகின்றது. பகுதியாவது பெயராயிருப்பின் அதனை 'Noun theme' எனலாம். வினையாயின் 'Verbal base' அல்லது 'வினைப்பகுதி', 'Verbal Root'

அல்லது 'வினையடிச் சொல்' எனக் கொள்ளலாம். விகுதியை 'Suffix' எனப் பொதுவாக அழைத்தாலும் அது பால் காட்டும் விகுதியாகிய 'Pronominal Suffix' ஆகும். பகுதி, விகுதி இரண்டிற்கும் இடைப்பட்ட 'இடைநிலை' கால இடைநிலையாகிய 'Tense-sign' ஆகும். இடைநிலைக்கும் விகுதிக்கும் இடைப்பட்ட அமைப்பில் தோன்றக் கூடிய இலக்கண அமைப்பு 'சாரியை' என்பதாம். 'சார் + இயை' எனப் பிரித்துச் சார்ந்து வரக்கூடிய இயல்புடைய ஒரு சொல் என்பர். இதனை 'Inflectional Increment' என மொழி நூலார் விளக்குவர். ஆனால், இது வெற்றுருபனாகவே (Empty Morpheme) வருகலைக் காண்க. 'சந்தியும்' விகாரமும் சொற்கள் புணர் நிலையில் வருகின்ற காரணத்தினால் அவற்றைப் 'புணரிபல் மாற்றங்கள்' அல்லது 'Morpho-phonemic changes' எனக் குறிப்பிடுவர். தொல்காப்பியர் காட்டும் சாரியை, மற்றும் பிற இலக்கணக் கூறுகள் அனைத்தும் நன்னூலாரால் பதவியலின் கண் எடுத்தாளப்படுகின்றன.

நட + த் + த் + அன் + அன் > நடங்கனன்.

பகுதி + சந்தி + இடைநிலை + சாரியை + விகுதி > வினைமுற்று

(ந்) விகாரம்

V. R + MPC + T. S + I. I + P. S > F. V. (Finite Verb)

நன்னூலார் காட்டும் 'பகாப்பதங்களே பகுதியாகும்' எனும் நூற்பா திராவிடமொழியாய்நில் ஒப்பியல் மொழிப் படிப்பிற்குத் துணை புரிவதோடன்றித் 'திராவிட அடிச்சொற்கள் ஓரசைச் சொற்களே' என்னும் கொள்கையை வலியுறுத்தும். "The Dravidian roots were originally mono-syllabic" என்னும் Dr. Caldwell அவர்களின் கருத்து இலக்கண நிலையோடு ஒன்றி யிருத்தல் காண்க. இதனைத் தொடர்ந்து பண்புப் பெயர்கள் புணருமாற்றைச் சிறப்பு விதிகளாகக் காட்டுகின்றார்.

"செம்மை சிறுமை சேய்மை தீமை

வெம்மை புதுமை மென்மை மேன்மை

திண்மை யுணாமை நுண்மை யிவற்றெதிர்

இன்னவும் பண்பிற் பகாநிலைப் பதமே". (135)

இவையனைத்தும் சொல்நிலையால் பகுபதங்களாகக் கருதப் பெறுகின்றன. இப்பண்புப் பெயர்கள் (Quality nouns) வரு மொழிகளோடு புணருங்கால் ஈற்று 'மை' விகுதி கெட அவற்றின் பெயரடை வடிவங்களே (Adjectival forms) நின்று புணர்ச்சி விதிகள் பெறுகின்றன.

“ஈறு போத லிடையுர மிய்யாதல்
ஆதி நீட லடியுர மையாதல்
தன்னோற் றிரட்டன் முன்னின்ற மெய்திரிதல்
இனமிக லிணையவும் பண்டிற் கியல்பே” (136)

எனும் நூற்பா வாயிலாகப் பண்புப் பெயர்கள் புணருமாற்றை உரிய மாற்றங்களோடு எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

(எ. டு) நன்மை + அன் > நல்லன்

இனி, வினைப்பகுதியைக் காட்டுங்கால் “நடவா மடிச்” எனத் தொடங்கிச் “செய்யென் ஏவல் வினைப் பகாப்பதமே” எனப் பலவற்றைத் தொகுத்துக் காட்டுகின்றார். இவையாவும் முன்னிலை ஒருமைக்கண் வரும் ஏவல் வினைமுற்றுக்களே (Imperative Verbs). மெய்யீறு பெற்ற வினையடிச் சொற்கள் (Verbal roots ending with consonants), உயிரீறு பெற்ற வினையடிச் சொற்கள் (Verbal roots ending with vowels) என்று இரு பகுதிகளாக அமையும். இவ்வேவல் வினைமுற்றுக்கள் தாமே அடிச்சொற்களாக விளங்குகின்றன. ஏவல் பகுதிக்குப் பின் ‘செய்வி’ என்னும் ஏவல், ‘செய்விப்பி’ என்னும் இணையேவல் (Causal Verb) என்பன நன்னூலாரால் கூறப்படுகின்றன.

“செய்யென் வினைவழி விப்பி தனிவரிற்
செய்வியென் னேவ லிணையினீ ரேவல்”. (138)

வினையடிச் சொல்லொடு இடைநிலையும் விசுவையும் புணர்தல் போலப் பிறவினை விசுவிகள் சேர்ந்து புதியநிலைகளை உருவாக்குகின்றன.

அடுத்து, நன்னூலார் விசுவிகளாகப் பலவற்றைக் குறிப்பிடுகின்றார். தெரிநிலை வினைமுற்று விசுவிகள், பெயரெச்ச விசுவிகள், தொழிற்பெயர் விசுவிகள், பண்புப்பெயர் விசுவிகள், பிறவினை விசுவிகள் முதலியன ஈண்டு விளக்கப்படுகின்றன. இவை மொழியியலார் காட்டும் பால்காட்டும் விசுவிகளே (Pro-nominal Suffixes). தொல்காப்பியர் வினையியலில் காட்டுகின்ற பல்வேறு இலக்கணக் கூறுகளை ஈண்டு நன்னூலார் தொகுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

இடைநிலை எனவொன்றினை எடுத்து விளக்குகின்ற பொழுது கால இடைநிலைகள் (Tense-signs) வரையறுக்கப் படவே காலம் பற்றிய கருத்துக்களும் எடுத்துச் சொல்லப்பெறுகின்றன. இறப்பு, நிசுழ்வு, எதிர்வு என முக்காலங்கள் தொல்

காப்பியரால் கூறப்பட, அவற்றையொட்டி முக்கால இடைநிலைகளையும் நன்னூலார் தனித்தனியே விதந்து கூறுகின்றார்.

“தடறவொற் றின்னே யைம்பான் முவிடத்
திறந்த காலந் தருந்தொழி லிடைநிலை”. (142)

“ஆகின்று கின்று கிறுமு விடத்தின்
ஐம்பா னிகழ்பொழு தறைவினை யிடைநிலை”. (143)

“பவ்வ முவிடத் தைம்பா லெதிர்பொழு
திசைவினை யிடைநிலை யாமிவை சிலவில”. (144)

மிகப் பழங்காலத்தில் வினையடிச் சொற்கள் கால இடைநிலையை ஏற்காமல் விகுதி ஒன்றினையே ஏற்று அமையும் (Suffixes denote both the tenses and pronominal terminations together in the absence of proper tense-signs) என்ற மொழிநூல் உண்மைக்கு இடந்தரும் வகையில் காலங்காட்டும் விகுதிகள் வகுத்துக் காட்டப் பெறுகின்றன.

“றவ்வொ டுகர வும்மைகிழ் பல்லவுந்
தவ்வொ டிறப்பு மெதிர்வு டவ்வொடு
கழிவுங் கவ்வொ டெதிர்வுமின் னேவல்
வியங்கோ ளிம்மா ரெதிர்வு ப் பாந்தரு
செலவொடு வரவுஞ் செய்யுநிகழ் பெதிர்வு
எதிர்மறை மும்மையு மேற்கு மீங்கே.” (145)

இவற்றைத் தொல்காப்பியர் ‘வினையியலில்’

“கடதற வென்னும்
அந்நான் கூர்ந்த குன்றிய லுகரமோடு
என்றன் அல்என வருஉம் ஏழும்
தன்வினை யுரைக்குந் தன்மைச் சொல்லே” (203) என்றும்,

“அவற்றுள்
செய்கென் கிளவு வினையொடு முடியினும்
அவ்வியல் திரியாது என்மனார் புலவர்” (204) என்றும்.

“மாறைக் கிளவுயும் பல்லோர் படர்க்கை
காலக் கிளவியொடு முடியும் என்ப” (207) என்றும்

தனித்தனியே கூறப்படுகின்றன. இப்பகுதி திராவிடமொழிகள் ஒட்டுமொழி வகையைச் சார்ந்தவை என்னும் கருத்திற்குத்

துணை செய்வதை நாம் காணலாம். சாரியை, சந்தி, விகாரம் என்பன பதவியலில் தனியே விதந்து கூறப்படுகின்றன.

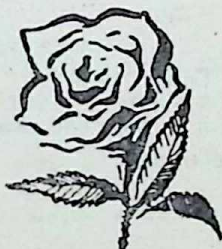
நன்னூலார் வடமொழியாக்கம் எனத் தனியே ஒன்றனைப் பதவியல் இறுதியில் விரித்துக் காட்டி வடமொழி மதந்தழுவிக்கூறியுள்ள கருத்துக்கள் சிந்தித்தற்குரியன. தொல்காப்பியர் கூறும்,

“வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்வா கும்மே” (401)

என்பதனைத் தழுவி இவ்வடமொழியாக்கம் வந்திருப்பினும், நன்னூலில் தற்பவம், தற்சமம் என விரிவாக விதந்து கூறப்பட்டுள்ளன. இயலிறுதியில் நன்னூலார்,

“றனமுள ஒவ்வு முயிர்மெய்யு முயிரள
பல்லாச் சார்புந் தமிழ்பிற பொதுவே” (150) எனத்

தமிழுக்கேயுரிய சிறப்பெழுத்துக்களையும், பிற பொதுவெழுத்துக்களையும் தனியே காட்டி முடிக்கின்றார். “Tamilisation of Sanskrit words” என்னும் தமிழாக்க நீர்மையினைப் பிறமொழிச் சொற்களுக்காக வகைப்படுத்திக் காட்டுகின்ற ஒருவகை இயல்பு இலக்கணமரபாக ஈண்டு அமைகிறது. இவ்வாறு நன்னூலார் காட்டும் பதவியல் கருத்துக்கள் தனித்த ஓரியலில் கூறப்பெறுவதை நாம் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். எழுத்ததிகாரத்தில் வினையியலுக்குரிய மாண்புகளைப் பதவியலில் விரித்துக் கூறுவது நன்னூலாரின் தனிப்பட்ட படைப்பாம். பகுபத ஆராய்ச்சி என்ற இப்பகுதி இன்றைய மொழியியல் ஆய்வுக்குப் பல்லாற்றினும் துணைபுரிவதை நாம் ஈண்டு விளக்கமாகக் கண்டோம். இவ்வாறு இலக்கண நெறிகளும், மொழியியல் ஆய்வும் ஒருங்கே இயைந்து நின்றலை அறிவு வளர்ச்சி எனலாமே!

42. (b) 'இடைச் சொற்கள்'. The Particles.

இலக்கண வளமிகு செம்மொழியுள் சொற்களைப் பெயர், வினை, இடை, உரி என நான்காகப் பகுத்தனர். இவற்றுள் இடைச் சொற்களும் உரிச் சொற்களும் பெயர்வினைகளை யடுத்துத் தனியே விதத்து கூறப்படுகின்றன. இடைச் சொற்களை 'Particles' என்றும், உரிச் சொற்களை 'Attributes' என்றும் வழங்கலாம். இடைச் சொற்கள் தனித்தியங்கும் தன்மை பெறாமல் பெயர், வினைகளையொட்டி நின்று பொருட் சிறப்பைத் தருகின்றன மொழியியல் துறையில் ஒட்டுக்களாக (Affixes or clitics) இவற்றைக் கொள்வர். நம் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் அனைத்தும் இடைச் சொற்களை முழுச் சொற்களாகவே கருதுகின்றன.

“இடையெனப் டடுவ பெயரொடும் வினையொடும்
நடைபெற்றியலும் தமக்கயல் பிலவே” (249) என்பது தொல்காப்பியம்.

சான்று :

‘அதுகொல் தோழி காம நோயே’. (குறுந். 5) – பெயர் சார்ந்து வருதல்.

‘வருகதில் அம்ம எம்சேரி சோர்’. (அகம். 276) – வினை சார்ந்து வருதல்.

தொன்மைத் தொல்காப்பியமும், நன்னூலும் இடைச் சொற்களை உணர்த்தும் பாங்கில் கொள்ளும் வேறுபாடுகள் பழையன கழிந்து புதியன புகும் நிலைக்குச் சான்றுகளாகவே அமையும். தொல்காப்பியர் இடைச் சொற்கள் ஏழ் வகைப்படும் என்பர்.

(1) ஒரு சொல்லோடு ஒரு சொல் புணரின், பொருள் நிலைக்கு உதவியாக வரும்.

(2) வினைச் சொல்லை முடிக்குங்கால், காலப் பொருளினை உடையதாய் வரும் (Tense signs)

(3) செயப்படு பொருள் முதலாகிய வேற்றுமைப் பொருட்கள் உருபாய் வரும். (Case signs)

(4) அசைநிலைக் கிளவியாக வரும். (Expletives)

- (5) இசைநிலைக் கிளவியாக வரும். (Sound fillers or metre fillers)
- (6) தத்தம் குறிப்பிற் பொருளுணர்த்துவனவாய் வரும்.
(Suggestive particles)
- (7) ஒப்பில் வழி அவ்வொப்புமைப் பொருள் பயப்ப வரும்.
(Particles of comparison)

இனி, நன்னூலார் வேற்றுமை, வினை, சாரியை, ஒப்புருபுகள், தத்தம் பொருள், இசைநிறை, அசைநிலை, குறிப்பு எனும் எண் வகையான் இடைச் சொற்கள் இயங்கி வரும் என்பர். அவற்றிற்கு உரிய பொருளாய் அமைவன பதினான்காம். அவையாவன : தெரிநிலை, தேற்றம், ஐயம், முற்று, எண், சிறப்பு, எதிர்மறை, எச்சம், வினா, விழைவு, ஒழியிசை, பிரிப்பு, கழிவு, ஆக்கம். இவ்வாறு பல்வேறு நிலைகளில் பயின்று வரும் இடைச் சொற்கள் சிறப்பு நீர்மையில் பொருள் தருமாற்றைச் சுருங்கக் காண்போம்.

இடைச் சொல்: தொல்காப்பியம்: நன்னூல்:

மன்	கழிவு, ஆக்கம், ஒழியிசைக்கிளவி.	அசைநிலை, ஒழியிசை, ஆக்கம், கழிவு, மிகுதி, நிலை பேறு.
தில்	விழைவு, காலம், ஒழியிசைக்கிளவி.	விழைவு, காலம், ஒழியிசைக்கிளவி.
கொண்	அச்சம், பயமினி, காலம், பெருமை.	—
உம்	எச்சம், சிறப்பு, ஐயம், எதிர்மறை, முற்று, எண், தெரிநிலை, ஆக்கம்.	எதிர்மறை, சிறப்பு, ஐயம், எச்சம், முற்று, அளவை, தெரிநிலை, ஆக்கம்.
ஓ	பிரிநிலை, வினா, எதிர்மறை, ஒழியிசை, தெரிநிலை, சிறப்பு.	ஒழியிசை, வினா, சிறப்பு, எதிர்மறை, தெரிநிலை, கழிவு, அசைநிலை, பிரிப்பு.
ஏ	தேற்றம், வினா, பிரிநிலை, எண், ஈற்றசை.	பிரிநிலை, வினா, எண், ஈற்றசை, தேற்றம், இசைநிறை.

இடைச்சொல்:	தொல்காப்பியம்:	நன்னூல்:
என	வினை, குறிப்பு, இசை, பண்பு, எண், பெயர்.	வினை, பெயர், குறிப்பு. இசை, எண், பண்பு.
என்று	வினை, குறிப்பு, இசை, பண்பு, எண், பெயர்.	வினை, பெயர், குறிப்பு. இசை, எண், பண்பு.
மற்று	வினைமாற்று, அசைநிலை.	வினைமாற்று, அசைநிலை, பிறது பொருள்.
எற்று	இறந்த பொருண்மை.	—
மற்றையது	சுட்டு நிலை ஒழிய இனங் குறித்தல்.	சுட்டியதற்சினம்.
மன்ற	தேற்றம்.	—
தஞ்சம்	எண்மைப் பொருள்.	—
அந்தில்	அசைநிலைக்கிளவி, இடப்பொருள்.	அசைநிலை, இடப் பொருள்.
கொல்	ஐயம்.	ஐயம், அசைநிலை.
எல்	இலக்கம்.	—
ஆர்	இயற்பெயர் முன்னர்ப் பலரறி சொல்லாதல்; அசைநிலை.	—
குரை	இசைநிறை, அசைநிலை: —	—
மா	வியங்கோள் அசைச்சொல்.	வியங்கோள் அசைச்சொல்.
முன்னிலை அசைச் சொற்கள் }	மியா, இக, மோ, மதி, இகும், சின்.	மியா, இக, மோ. மதி, அத்தை, இத்தை. வாழிய, மாள, ஈ, யாழ.
அம்ம	கேட்பித்தல்.	உரையசைப் பொருள். கேண்மின் என்னும் பொருள்.
ஆங்க	உரையசை.	—
போல்	உரையசை.	—
(ஒப்பில் போலி)		

இடைச்சொல்:	தொல்காப்பியம்:	நன்னூல்:
அசைநிலைச் } சொற்கள் }	யா, கா, பிற, பிறக்கு, அரோ, போ, மாது.	யா, கா, பிற, பிறக்கு, அரோ, போ, மாது, இகும், சிள், குரை, ஓரும், போலும், இருந்து, இட்டு, அன்று, ஆம், தாம், தான், கின்று, கின்று.

ஆக, ஆகல் } என்பது }	பிரிவில் அசைநிலை.	
ஓா	சிறப்பு, மாறுபாடு.	—
குறிப்புச் } சொற்கள் }	நன்றே, அன்றே, அந்தா, அந்தோ.	—
உம்	எச்சவும்மை, } எண் எதிர்மறை } ணிடைச் உம்மை. } சொல்.	
என } எனா } என்ற }	எண்ணிடைச் சொல்.	

குறிப்பு:- எனா, என்றா எனும் எண்ணின் இறுதியும், செவ்வெண்ணிறுதியும், ஏகார எண்ணின் இறுதியும் தொகை பெற்று வரும் என்பார் தொல்காப்பியர். பெயர்ச் செவ்வெண், ஏ, என்றா, எனா ஆகிய நான்கும் தொகை பெறும். உம், என்று, என, ஓடு ஆகிய நான்கும் அத்தொகை பெறுதும் நடக்கும் என்பார் நன்னூலார். என்று, என, ஓடு ஆகியவை ஒருவழி நின்றும், பிறவழியே பிரிந்து சென்றும் ஒன்றிவரும் எனத் தொல்காப்பியம் நன்னூல் இரண்டும் கூறும். இவ்வாறு இடைச் சொற்கள் இருவகை வழக்கின் கண்ணும் பயின்று வருதலை இலக்கண நூலார் வகுத்துரைப்பார்.

சான்று:-

மன்	(மிகுதி)	'மன்னு' மாதர் பெருங்கற் பென்றிருந்தேன் வாழி காவேரி'. (சிலம்பு-கானல்வரி-7)
தில்	(விழைவு)	'..... சின்மொழி அரிவையைப் பெறுகதில் அம்ம யானே'.

(குறுந்-14)

- கொன் (அச்சம்) 'கொன்முனை இரவூர் போல'. (குறுந்-91)
- உம் (எச்சம்) 'குன்றமர்ந்து உறைதலும் உரியன்'.
(திருமுருகு-77)
- ஓ (பிரிநிலை) 'யானே தேறேன் அவர் பொய்
வழங்கலரே'. (குறுந்-21)
- ஏ (தேற்றம்) 'யானே கள்வன்'. (சிலம்பு-வழக்குரை. 75)
- என (பெயர்) 'நானே ஒன்றுபோல் காட்டி'.
(குறள் - 334)
- என்று (பெயர்) 'பாரி பாரி யென்றுபல ஏத்தி'. (புறம். 107)
- மற்று (பிறிது) '..... மற்றொன்று
சூழினுந் தான்முந் துறும்'. (குறள் - 380)
- எற்று (இறப்பு) 'எற்றென் உடம்பின் எழில் நலம்'.
மற்றை ஆடை கொணரின் அது வேண்டா தான்
மற்றையது கொணு எனல்.
- மன்ற (தேற்றம்) 'மடவை மன்ற வாழிய முருகே'.
(நற்றிணை. 34)
- குஞ்சம் (எண்மை) 'முரசு கெழு தாயத்து அரசோ துஞ்சம்'.
(புறம். 73)
- அந்தில் (அசைநிலை) 'அந்தில் அரங்கத்து அகன் பொழில்
அகவயின்' (சிலம்பு-காடுகாண் - 6)
- (ஆங்கு 'ஆங்கத் திறனல்ல யாங்கழற'. (கலி. 86)
இடப்
பொருள்)
- கொல் (ஐயம்) 'திங்களஞ் செல்வன் யாண்டுள்ள
கொல்லென'. (சிலம்பு-அந்திமாலை. 4)
- எல் (அசைநிலை) 'எல்வனை எம்மொடு நீ வரின்'. (கலி. 13)
- ஆர் எந்தையார் வந்தார்.
- குரை (இசைநிறை) 'அளிதோ தானே பெறலருங் குரைத்தே'.
(புறம். 5)

- மா 'புற்கை யுண்கமா கொற்கை யோனே'.
 மோ (முன்னிலை அசை) 'காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ'.
 (குறுந். 2)
 அம்ம (கேட்பித்தல்) 'அம்ம வாழி தோழி'. (குறுந். 104)
 ஆங்க (உரையசை) 'ஆங்கக் குயிலும் மயிலும் காட்டி'.
 ஓரும் (அசைநிலை) 'அஞ்சுவது ஓரும் அறனே...'.
 (குறள. 366)
 ஓள (மாறுபாடு) 'ஓள ஓள இனிச் சாலும்.'
 உம் 'எந்தை வந்தார்; யானும் வந்தேன்.'
 என 'நிலனென நீரெனத் தீயென வளியென
 நான்கும்.'
 என 'நிலவென நீரென இரண்டும்.'
 என்ற 'நிலனென்று நீரென்று இரண்டும்.'

இவற்றைக் காணுங்கால் இருவகை வழக்கும் வளம்பெற்று
 லன்றி, இலக்கணத்துள் இத்தகைய நுண்ணியசொல் வழக்குகள்
 அறிவோடு ஒன்றிவருதலை நாம் எவ்வாறு வரையறுத்துக் கூற
 இயலுமெனக் கருதவேண்டியுள்ளது. இடைச்சொற்கள் உணர்த்
 தும் தனித்த பொருட் சிறப்பை (Significant semantic theme)
 நாம் கூர்ந்து அறிதல் வேண்டும். யாப்பு அமைதியைக் காக்கும்
 வண்ணம் அமையும் உரையசை இடைச் சொல் காலத்தின்
 கோலத்தைக் காட்ட வல்லது.

'நீர்க்கோழி கூப்பெயர்க் குந்து' (புறம். 395)

'நாரரி நறவின் மகிழ்தரங் குந்து' (புறம். 400)

என்னும் வழக்குகள் இன்று இல்லையெனினும் அக்காலத்தில்
 இருந்தமையால், 'உம்உற் தாகும் இடனுமா ருண்டே' (தொல்.
 சொல். 292) எனும் நூற்பா அமைந்த சூழலை நாம் உணர
 வேண்டும்.

தொல்காப்பியர் கூறுத பலவற்றை நன்னூலார் தங்கால
 வழக்கினை ஒட்டிக் கூறியுள்ளமையைக் காணலாம். மொழியியல்
 மரபில் இவ்விடைச் சொற்கள் (Particles) சொற்பொருள் உணர்த்
 தும் (Semantics) பாங்கில் அழகு விளக்கமாக அமைதலைக் கருத

லாம். ஒலியழுத்தம் அல்லது அசையழுத்தம் (Accent or Stress) எனும் அமைப்புக்கு இவை வழிகோலும். இவற்றை 'Non-root morphemes' எனலாம் "The 'acai nilais' are formatives and enclitics whose meaning has been lost except for an occasional suggestion of the person-category. These must have been suffixes in an earlier age. The 'icai nirais' are metre-fillers and they are particles inside the words. Their meaning has been completely lost; therefore, they are used as the longer variants of any word whenever available, for the sake of rhythm. These were probably the auxiliary verbs and suffixes of an earlier age. The suggestive particles are like the interjections, now replaced by varying intonations"—என்று Dr தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார் அவர்கள் மொழிவர். எனவே இடைச்சொற்களானவை அசைநிலையாகவும், இசைநிறையாகவும் வந்து முற்காலத்தில் விகுதிகளாக இருந்தமையைப் புலப்படுத்தும். யாப்பியலில் இனிய இசை நயம் நிரப்ப வேண்டி அமைந்து, துணை வினைகளாகவும், விகுதிகளாகவும் முன்னாளில் விளங்கியிருந்த இசைநிலைகளை நாம் இடைச் சொற்பாங்கில் இன்று காண்கின்றோம். குறிப்பால் வரும் இடைச் சொற்கள் பெரிதும் வியப்புக் கிளவிகளாகவே விளங்குகின்றன எனலாம். இக்கருத்து வளன் தரும் மாண்பினைப் பொருள் கலனோடு பார்த்தல் அறிவுப் பணியன்றோ!

43. 'புணரியலும் சாரியைகளும்'. The Morpho-phonemics and the Inflexional Increments.

ஒரு மொழியின்கண் சொற்கள் தம்மோடு புணர்தலை இலக்கண ஆசிரியர்கள் செவ்வனே காட்டியுள்ளனர். தமிழில் நிலை மொழியும் வரு மொழியும் தம்முள் புணர்தலை வேற்றுமைப் புணர்ச்சி என்றும், அல்வழிப் புணர்ச்சி என்றும் குறிப்பிடுவர். உயரீறும், மெய்யீறும் வருமொழிகளோடு புணரும். இவ்வாறு இவை புணர்தலைப் புணரியல் மாற்றங்கள் (Morpho-phonemic changes) என்று குறிப்பிடுவர். மொழிபுணர் இயல்பினை நான் காகக் காட்டுவர்.

(1) மெய் பிறிதாதல்

(2) மிகுதல்

(3) குன்றல்

(4) இயல்பு

இவற்றைத் தொல்காப்பியர்,

“மெய்பிறி தாதல் மிகுதல் குன்றலென்று
இவ்வென மொழிப் திரியு மாறே” (எழுத்து. 109)

எனக் கூறி இயல்புப் புணர்ச்சியினை இதற்கு முன் நூற்பாவில் குறிப்பிடுவர்.

(எ. டு)	மண்	+	குடம்	>	மட்குடம்	(மெய் பிறிதாதல்)
	மலை	+	தலை	>	மலைத்தலை	(மிகுதல்)
	மரம்	+	வேர்	>	மரவேர்	(குன்றல்)
	மண்	+	மலை	>	மண்மலை	(இயல்பு)

நிலை மொழியும் வரு மொழியும் புணருங்கால் இடையே வேற்றுமையுருபுகள் வந்து அமைதல் புணரியலில் மாற்றமாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியர் புணரியல், தொகைமரபு, உருபியல், உயிர் மயங்கியல், புள்ளி மயங்கியல், குற்றியலுகரப் புணரியல் என ஆறு இயல்களில் எடுத்துக் காட்டுவர். பல்வகைப் பெயர்களும் உருபுகளோடு புணருங்கால் ஏற்படும் அகநிலை மாற்றங்களை நாம் இருவகைகளில் உணர்த்தலாம்.

- (1) பெயரும் உருபும் புணர்நங்கால் சாரியை பெறுமை.
 (2) சாரியை பெற்றுப் புணர்ந்து நின்றமை.

நிலை மொழி பெயராகவிருக்க, அப் பெயர் நேரிடையாக உருபேற்றல் ஒருவகை மரபாம்.

- (எ. டு) அன்பன் + காதலித்தேன் > அன்பன் + ஐ + காதலித்தேன்
 > அன்பனைக் காதலித்தேன்.

இச்சான்றில் பெயர் வடிவத்தோடு (Noun form) உருபு (Case-sign) நேரிடையாகப் புணர்ந்து நின்றலைக் காண்க. சில பெயர்கள் உருபேற்றமுன் சாரியை பெற்றுப் புணர்தல் பிறிதொரு மரபாகும்.

- (எ. டு) குளம் + மீன் > குளம் + அத்து + மீன் > குளம் + அத்து + இல் + மீன் > குளத்தில் மீன்.

சுண்டு அஃறிணைப் பெயர் வடிவம் அத்துச் சாரியை (Inflectional Increment) பெற்றும், பின்னர் உருபேற்றும் புணருகின்றது. இவ்வாறு இருவகைப் புணர்ச்சிகளிலும் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்களை நாம் நன்கு ஆராய்ந்தால் சில உண்மைகள் புலனாகும்.

- (1) நிலை மொழி பெயராகவிருந்து ஒருமையாயிருப்பின், அது நேரிடையாக உருபேற்றும்.

- (எ. டு) கண் + ஐ > கண்ணை.
 பெயர் + வேற்றுமை உருபு
 Noun + Case-sign.

- (2) பெயர் பன்மையாயிருப்பின், அதனோடு பன்மை விகுதி புணர்ந்து பின் உருபு புணரும்.

- (எ. டு) கண் + கள் + ஐ > கண்களை.
 பெயர் + பன்மை + வேற்றுமை.
 விகுதி உருபு
 Noun + Plural + Case sign.
 suffix

- (3) எழுவாய்ப் பெயர்கள் (Nominative forms) நேரிடையாக உருபேற்க மாட்டா. உருபேற்றும் வடிவங்கள் (Oblique forms) தனியாக நின்று பின்னர் உருபேற்றும்.

(எ.டு) நான் + ஐ >

நான் > என் + ஐ > என்னை.

Nominative Form > Oblique Form + Case-sign.

(4) ஒரு சில பெயர்கள் உருபேற்கும் முன் சாரியைகள் ஏற்றலை நம் மொழியில் காணலாம். இச் சாரியைகள் “**Inflectional Increments**” என வழங்கப் பெறும். ஆனால், இவை வெற்றுருபங்களாக (**Empty morphemes**) வருதலை நாம் காணலாம். ‘நிலம்’ என்ற சொல்லில் ‘நில்+அம்’ எனச் சொற்களைப் பிரித்து வினையோடு ‘அம்’ என்ற வெற்றுருபன் சேர்ந்து பெயராதலைக் காட்டுவர். இச்சாரியைகள் புணருகின்ற தன்மையினை நாம் ஈண்டு விளக்கமாகக் காண்போம்.

அஃறிணைப் பெயர்களில் மகரவீறு பெற்ற வடிவங்கள் உருபோடு புணர்தற்கு முன் சாரியை ஏற்கும்.

(எ.டு) மரம் + ஐ > மரம் + அத்து + ஐ > மரத்தை.

இதன்கண் மரம் + ஐ > மரமை எனச் சொல் புணருவதில்லை. ஆகவே, இப்புணரியல் மாற்றத்தைக் கீழ் வருமாறு எடுத்துணர்த்தலாம்.

பெயர் + சாரியை + வேற்றுமை உருபு

Noun + I. Increment + C. sign

வேற்றுமையுருபுகள் அனைத்தும் இவ்வாறு அத்துச் சாரியை பெற்றே புணர்தலைக் காண்க.

(எ.டு) நிலம் + ஐ > நிலம் + அத்து + ஐ > நிலத்தை
(**Accusative**)

கலம் + ஆல் > கலம் + அத்து + ஆல் > கலத்தால்
(**Instrumental**)

வளம் + இன் > வளம் + அத்து + இன் > வளத்தின்
(**Ablative**)

களம் + அது > களம் + அத்து + அது > களத்தது
(**Genitive**)

அகம் + இல் > அகம் + அத்து + இல் > அகத்தில்
(**Locative**)

ஆனால், நான்காம் வேற்றுமைக்கண் சாரியைகள் பெற்ற வடிவமும், சாரியை பெரு வடிவமும் ஒருங்கே காணப்படுகின்றன.

(ஈ. ஓ) மனம் + கு > மனம் + அத்து + கு > மனத்துக்கு
மனம் + அத்து + இன் + கு > மனத்திற்கு
(அல்லது) மனக்கு (Dative)

“மனக்கு நோய் துடைத்து”- என்பது

செய்யுளில் காணப்படுகின்றது. இதன் கண் மகர வீறு பெற்ற அஃறிணை வடிவம் அத்துச் சாரியை பெறுதல் இன்றியமையாததாகவும் (Compulsory one), இன் சாரியை பெறுதல் இன்னோசக்காவும் (Euphonic but optional) அமைதலைக் காணலாம்.

இன் சாரியை பெறுதல் வெறும் இன்னோசக்கே என்பதைக் கீழ்வரும் சான்றாலும் உணரலாம்.

அன்பு + இல் > அன்பில்

அன்பு + இன் + இல் > அன்பினில்

இடப்பெயர்களோ, உயர்திணைப் பெயர்களோ மகரவீறு பெற்றிருந்தாலும் அவை அத்துச் சாரியை பெறுவதில்லை.

அத்து, இன் என்ற சாரியைகளையல்லாமல் பிற சாரியைகளும் நம் மொழியின்கண் உள்ளன. சாரியை என்பதற்கு, “வேராகி நின்ற இரு மொழியும் தம்மிற் சார்தற் பொருட்டு இயைந்து நின்றது” என்று நச்சினூர்க்கினியர் தம் உரையில் குறிப்பிடுகின்றார். (தொல். எழுத்து. 118- இன் உரை). ஆகவே சார் + இயை > சாரியை எனக் கோடல் பொருந்தும். தொல் காப்பியர்,

“அவைதாம்

இன்னே வற்றே அத்தே அம்மே

ஒன்னே ஆனே அக்கே இக்கே

அன்னென் கிளவி உளப்படப் பிறவும்

அன்ன என்ப சாரியை மொழியே” (119)

என்ற நூற்பாவின் கண் பல்வேறு சாரியைகளை எடுத்துக் காட்டுவர். நன்னூலார் இவற்றுள் சிலவற்றை மாற்றியும், கூட்டியும், நீக்கியும் கொண்டுள்ளார். ‘வற்று’ என்பதனை ‘அற்று’ என்றும், ‘அக்கு’ என்பதனை ‘அ’ என்றும், ‘இக்கு’ என்பதனைக் ‘கு’ என்றும் நன்னூலார் மாற்றியும், தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்ட ‘ஒன்’ என்பதனை நீக்கியும், புதிதாக ‘அல்’ என்பதனைச் சேர்த்தும் நன்னூலார் கூறுவர்.

“அன் ஆன் இன் அல் அற்றிற் றக்தம்
தம் நம் நும் ஏ அ உ ஐ குன்

இன்ன பிறவும் பொதுச்சாரியையே” (244) என்பது நன்னூல் நூற்பாவாம். இவையெல்லாம் மொழியின் கண் வரும் மொழிச் சாரியைகளாம். இவையன்றி எழுத்துக்கட்கு வரும் சாரியைகளும் இலக்கணத்தில் கூறப்பெறுகின்றன. ‘காரம்’, ‘கரம்’ ‘கான்’ ஆகியவை தொல்காப்பியங் காட்டும் எழுத்துச் சாரியைகளாம். நன்னூலார்,

“மெய்க ளகரமு நெட்டுயிர் காரமும்
ஐயெளக் கானு மிருமைக் குறிலிவ்
விரண்டொடு கரமுமாஞ் சாரியை பெறும்பிற” (126)

எனக் காட்டுவர்.

(5) நிலை மொழியும் வரு மொழியும் புணருங்கால் உயிர் வரும் வழியே உடம்படுமெய் (Prevention of hiatus) தோன்றும்.

“எல்லா மொழிக்கும் உயிர்வரு வழியே
உடம்படு மெய்யின் உருவுகொளல் வரையார்”
(எழுத்து. 140)

என்பர் தொல்காப்பியர்.

(எ. ௫) பூ + அழகு > பூவழகு.
இந்நிலை புணரியல் மாற்றத்தில் சிறந்தவோர் அமைப்பாக விளங்குதலைக் காண்க.

(6) அகர, இகர, உகரச் சுட்டுக்கள் முன் வலி வருங்கால் அவ்வலி மிக்குப் புணரும்.

(ஈ. ௫) அ + கண் > அக்கண்.

ரு ந ம என்பன மொழி முதல் வரின் ஆண்டும் அவையே மிகும்.

(எ. ௫) அ + ஞான் > அஞ்ஞான்.

அ + நூல் > அந்நூல்.

அ + மணி > அம்மணி.

இவை ஓரினமாதல் என்னும் மொழியியல் மரபைத் தழுவி நின்றவை. யகர, வகர முதன் மொழி வரின் சுட்டினை யொட்டி வகர வொற்றேற மிகும்.

(எ. ௫) அ + யாழ் > அவ்யாழ் } (y and v - are semi -
அ + வளை > அவ்வளை. } vowels)

“ஞம யவவெனும் முதலாகு மொழியும்
உயிர்முத லாகிய மொழியும் உளப்பட
அன்றி யனைத்தும் எல்லா வழியும்
நின்ற சொல்முன் இயல்பா கும்மே.” (144)

(7) உம்மைத் தொகையில் ஆகாரவீறு அகரம் பெற்றுப் புணரும்

(எ. டு) உவா + பதினான்கு > உவா + அ + பதினான்கு >
உவா அப்பதினான்கு.

இரா + பகல் > இரா + அ + பகல் > இரா அப்பகல்.

இப்புணர்ச்சி வழக்கு செய்யுள் முடிபாகத் தொல்காப்பியரால் காட்டப்படுகின்றது. எனவே, அளபெடை வடிவங்கள் (Vowel clusters) புணரியல் மாற்றங்களாக வருதலை நாம் ஈண்டுக் காணலாம்.

(8) பனி, வளி, மழை என்ற மூன்று சொற்கள் அத்துச் சாரியை பெற்றுப் புணருகின்ற பாங்கினைச் சிறப்பு விதியாகத் தொல்காப்பியர் காட்டுவர்.

(எ. டு) பனியத்துக் கொண்டான்.
வளியத்துக் கொண்டான்.
மழையத்துக் கொண்டான். } Noun + Inflectional increment

இவை அத்துச் சாரியை பெறாமல் நேரிடையாக உருபேற்றுப் புணர்வதும் இயல்பு.

(எ. டு) பனியிற் கொண்டான்.
வளியிற் கொண்டான்.
மழையிற் கொண்டான். } Noun + Case sign

இவற்றை நோக்குங்கால் அத்துச் சாரியை முன்னே காட்டிய விதிக்கு (Compulsory inflectional increment) மாறாக அமைந்திருத்தலைக் காணலாம். மகரவீறு இன்மையினால் இந் நிலைமொழி வருமொழிப் புணர்ச்சியில் இத்தகைய நிலையைப் பெற்றுள்ளன எனலாம். இம்மாற்றம் சாரியை பற்றிய பிறி தொரு கருத்தினை நமக்கு உணர்த்தும். எனவே தான் சாரியை யை 'Zero morpheme' எனக் கூறுகின்றோம்.

(9) புள்ளி மயங்கியலில் நாம் புணரியல் மாற்றங்களை நன்கு காண இயலும். தொழிற் பெயர்கள் (Verbal nouns) அகரச் சாரியை பெற்றுப் புணர்தலும், மருஉ முடிபுகள் (Haplology)

உருவாகுதலும், ஒற்றுக்கள் இன மொத்த நிலையில் மாற்றம் பெறுதலும் ஈண்டுச் சிறப்பாகக் கூறப்பெறும்.

(எ. ௫) உரிஞ் + ஞான் றது > உரிஞுஞான்றது. } உகரச் சாரியை
பொருந் + கடிது > பொருநுக்கடிது. } பெறுதல்.

(10) ணகர, னகர ஒற்றின் முன் எழுத்துக்கள் புணருங்கால் அல்வழி, வேற்றுமை இருகிலைகளிலும் இயல்புப் புணர்ச்சியே அமையும்.

“ணனவென் புள்ளிமுன் யாவும் ஞாவும்
வினையோ ரனைய என்மனார் புலவர்” (146)

“வேற்றுமைக் கண்ணும் வல்லெழுத் தல்வழி
மேற்கூ றியற்கை ஆவயி னான” (148)- என்னும் நூற்
பாக்களை நோக்குக.

(எ. ௫) மண் + கடிது > மண்கடிது. } அல்வழி
பொன் + பெரிது > பொன்பெரிது. }
மண் + நீட்சி > மண்நீட்சி. } வேற்றுமை
பொன் + மாட்சி > பொன்மாட்சி. }

ணகர, னகர வொற்றுக்கள் வேற்றுமைக்கண் வல்லினம் வரின் ட, ற வாகத் திரியும்.

“னகர இறுதி வல்லெழுத் தியையின்
டகர மாகும் வேற்றுமைப் பொருட்கே” (302) என்பர்
தொல்காப்பியர்.

(எ. ௫) சிறுகண் + களிறு > சிறுகட்களிறு.
பொன் + தகடு > பொற்றகடு.

இப்புணரியல் மாற்றத்தில் வளைநா ஒலிகளாகிய (Cacuminals) ண, ட இரண்டும் இயைந்து நின்று புணர்ச்சியைச் சிறப்பிக்கின்றன. அது போலவே னகர, றகரங்கள் சிறப்பித் தலையும் காண்க. வருமொழியில் நகரம் வரின் புணர்ச்சியில் கெடுதல் ஈண்டுக் குறிப்பிடத்தக்கது.

(எ. ௫) பசுமண் + நன்று > பசுமணன்று.
செம்பொன் + நன்று > செம்பொனன்று.

(11) லகர, ளகரங்கள் வல்லினம் வரின் வேற்றுமைக்கண் றகர, டகரமாக உறழும். மெல்லினம் வரின் னகர, ணகரமாக மாறும். இடையினம் வரின் இயல்பாம்.

(ஈ. 6) கல் + குறை > கற்குறை.	}	l > <u>r</u> [k]
முள் + குறை > முட்குறை.		
கல் + மாட்சி > கன்மாட்சி.	}	l > <u>n</u> [m]
முள் + மாட்சி > முண்மாட்சி.		
கல் + யாப்பு > கல்யாப்பு.	}	No Change.
முள் + யாப்பு > முள்யாப்பு.		

இப்புணரியல் நிலையில் ல, ற, ன என்பனவும், ள, ட, ண என்பனவும் ஒலி முறைக்கு (Phonetic method) ஏற்றவாறு புணர்ந்து நிற்றலை உரைலாம்.

தொல்காப்பியர்,

“ளகார விறுதி ணகார இயற்றே” (எழுத்து. 396)-என்றும்,

“லகார விறுதி னகார இயற்றே” (, 366)-என்றும், கூறுகின்றார். நன்னூலார் இந்நூற்பாக்களை,

“ளைவேற் றுமையிற் றடவு மல்வழி

அஃற்றே டுறழ்வும் வலிவரி னுமெலி

மேவி னணவு மிடைவரி னியல்பும்

ஆகு மிருவழி யானு மென்ப” (227) எனக் கூறியுள்ளமை காண்க.

(12) னகர, லகரங்கள் த, ந இவை வரின் முறையே ற, ன வாக மாறும். ண, ள என்பன த, ந ஆசிபவை வரின் ட, ண வாக மாறும். இவற்றை வருமொழித் தகர, நகரத் திரிபுகளாக இலக்கண ஆசிரியர் காட்டுவர்.

(ஈ-6) பொன் + தீது > பொன்றீது.	}
கல் + தீது > கற்றீது	
பொன் + நன்று > பொன்னன்று.	}
கல் + நன்று > கன்னன்று.	
மண் + தீது > மண்டது.	}
முள் + தீது > முட்டது.	
மண் + நன்று > மண்ணன்று.	}
முள் + நன்று > முண்ணன்று.	

இவற்றை நோக்குங்கால் நிலைமொழி, வருமொழிப் புணர்ச்சியில் நிலைமொழியிற்று மெய்கள் வருமொழி மெய்களை இனவெழுத்

தாக மாற்றுதலும், பிறப்புமுறை ஒற்றுமையால் மாற்றுதலும், ஓரினமாக்கலும் புலனாகும்.

$t > \underline{r}$
 $n > \underline{n}$ followed by 'n'.

$t > \underline{t}$
 $n > \underline{n}$ } followed by 'n'.

$l > \underline{r}$
 $l > \underline{t}$ } before 't'

$l > \underline{n}$
 $l > \underline{n}$ } before 'n'

என்னும் புணரியல் மாற்றங்களை நோக்குக.
நன்னூலார்,

“னலமுன் றனவும் ணளமுன் டணவும்
ஆகுந் தநக்க ளாயுங் காலே” (237)-எனக் கூறுவர்.

புணரியல் மாற்றத்தில் இத்தகைய திரிபுகள் மெய்யொலிகளின் பிறப்பிடத்து ஒற்றுமையையும் (Place of articulation), ஓரின மாக்கலையும் (Assimilation) உணர்த்தும்.

(13) ஆய்தவொலி லகர, ளகர இவற்றின் மாற்றொலியாக (Allophone) வருதலை இலக்கணத்தார் வரையறுப்பர்.

“ஆய்தம் நிலையலும் வரைகிலை யின்றே
தகரம் வருஉங் காலே யான” (எழுத்து 399)-என்பது தொல்காப்பிய விதி.

(எ-டு) கல் + தீது > கற்றீது or க.:றீது. } $l > \underline{r} \sim \underline{K}$
முள் + தீது > முட்டீது or மு.:றீது. } $l > \underline{t} \sim \underline{K}$

இம்மாற்றத்தால் லகர, ளகரப் புணர்ச்சி ஆய்தவொலியின் மாற்று வடிவத்தில் (alternative form) வந்து பொருளமைதியைச் சிறப்பிப்பதாகக் காணலாம்.

(14) ஆடு, மகடு என்னும் இயற்கை அளபெடை அமைந்த பெயர்கள் வருமொழியோடு புணருங்கால் வேற்றுமைப் புணர்ச்சி யாயின் ‘இன்’ சாரியை பெறுதல் இயல்பு என்பது விதியாகக் காட்டப் பெறுகின்றது.

“ஆடு உ மகடு உ ஆயிரு பெயர்க்கும்

இன் இடை வரினும் மான மில்லை.” (தொல். எழுத்து. 271)

(எ-டு) ஆடு உ + கை > ஆடு உ + இன் + கை > ஆடு உ வின் கை }
மகடு உ + கை > மகடு உ + இன் + கை > மகடு உ வின் கை. }

இவற்றில் அளபெடை வடிவங்கள் புணரியல் மாற்றத்தில் சாரியை பெறுதலைக் காண்கின்றோம்.

(15) தொல்காப்பியர், அங்கை என வரும் மரு உ முடிபினையும் குறிப்பிட்டுள்ளமையை நோக்குக.

“அகமென் கிளவிக்குக் கைமுன் வரினே
முதனிலை யொழிய முன்னவை கெடுதலும்
வரைநிலை யின்றே ஆசிரி யர்க்கு
மெல்லெழுத்து மிகுஉ லாயி னுன”. (315)

(எ-டு) அகம் + கை > அ + கை > அ + ன் + கை > அங்கை.
இதை நன்னூலார்,

“அகமுனர்ச் செவிகை வரினினிடையன கெடும்” (222)—
என்பர். இதைப் போலவே ஆதன் + தந்தை > ஆந்தை, பூதன் +
தந்தை > பூந்தை எனவும் சொற்கள் மருவி வருதலை மரு உ
முடிபாகக் காட்டுவர்.

(16) தமிழின் சிறப்பொலியாகத் திகழ்வது குற்றியலுகரமாம்.
(Shortened ‘u’ – a dependent but significant sound in Tamil).
இக்குற்றியலுகர ஈறு வருமொழியோடு புணருமாற்றலைத்
தொல்காப்பியர் ‘குற்றியலுகரப் புணரியல்’ என்று தனியே
எடுத்துக் கூறி விளக்குதலை அறிக. இவ்வீறு பொருட்
பெயரோடும், எண்ணுப் பெயரோடும் புணர்தலை நாம் காணலாம்.

(i) குற்றியலுகரம் வருமொழியில் யகரம் வர இகரமாக
மாறி ஒலிக்கும் என்பது விதி.

(எ-டு) எ.ஃகு + யாது > எ.ஃகியாது.
இதன்கண் சார்பொலிகள் இரண்டின் பெற்றியை உணரலாம்.

Shortened ‘u’ > ‘i’ (before ‘y’) இவ்வுயிரொலி மாற்றம்
(Sound Change) புணரியலின் ஒரு கூறாகும்.

(ii) வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் குற்றுகர ஈறு வல்லெழுத்து
முதன் மொழி வரின் ஈற்று ஒற்று இரட்டித்துப் புணர்தலை
அடுத்துக் காட்டுவர்.

“ஈரெழுத்து மொழியும் உயிர்த்தொடர் மொழியும்
வேற்றுமை யாயின் ஒற்றிடை இனமிகத்
தோற்றம் வேண்டும் வல்லெழுத்து மிகுத்” (எழுத்து. 411)

என்பர் தொல்காப்பியர்.

(எ-டு) நாடு + பற்று > நாட்டுப்பற்று.
வயிறு + பசி > வயிற்றுப் பசி.

இவற்றில் நிலைமொழியின் ஈற்று ஒற்று துழலுக்கேற்ப இரட்டித்து (Duplication of final consonants) நின்று பெயரடை வடிவங்களாக (Adjectival forms) அமைதலைக் காண்க. இப்புணர் மொழியில் ‘இன்’ சாரியை வர, நாட்டின் பற்று, வயிற்றின் பசி என அமைதலும் உள.

(iii) எண்ணுப் பெயர்கள் (Numerals) பொருட் பெயரோடு புணருமிடத்து உருபு புணர்ச்சியின் இயல்பிலே நின்று ‘அன்’ சாரியை (I. I) பெறுதலைக் காட்டுவர்.

‘எண்ணுப் பெயர்க் கிளவி உருபியல் நிலையும்’.

(தொல். எழுத்து. 419)

(எ. டு) ஒன்று + நிலை >
ஒன்று + அன் > நிலை > ஒன்றன் நிலை.

(iv) வருமொழி உயிராயின் சுட்டுப் பெயர்கள் ஆய்தவொலி பெற்றே வரும். இன்றேல் இயல்பாக நிற்கும்.

(எ. டு) அது + இல்லம் > அஃது இல்லம்.
அது + வீடு > அது வீடு.

இதன்கண் ஆய்தவொலி அமையும் இடத்தை (Place of occurrence of āytam) அமைப்பர். இதைப் போன்றே ஓர், ஒரு எனும் எண்ணுப் பெயரடைகள் (Numerical adjectives) வருதலையும் காணலாம்.

(எ. டு) ஒன்று + உயிர் > ஓர் உயிர்.
ஒன்று + முகம் > ஒரு முகம்.

(‘or’ occurs before the vowels.
‘oru’ occurs elsewhere).

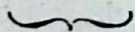
(v) எண்ணுப் பெயர்களின் புணர்ச்சி மாற்றம் நம் மொழியியல் அறிவுக்குப் பெருந்துணை புரியும் 'பத்து' என்பதன் முன் ஒன்று, இரண்டு முதலான எண்ணுப் பெயர்கள் புணரும் கால் நிலை மொழி மாற்றங்கள் நிகழும்.

(எ. 6) பத்து + ஒன்று > பத் + ஒன்று > பத் + இன் + ஒன்று > பதினொன்று.

ஈற்றுக் குற்றுரங் கெட 'இன்' சாரியை வந்து புணர்தலே விதியாம். (Loss of final shortened 'u' and insertion of inflectional increment.)

“ஒன்றுமுத லாக எட்ட னிறுதி
எல்லா வேண்ணும் பத்தன் முன்வரின்
குற்றிய லுகரம் மெய்யொடுங் கெடுமே
முற்றஇன் வருடம் இரண்டலங் கடையே” (எழுத்து. 433)
என்பர் தொல்காப்பியர்.

இவ்வாறு மொழியாக்கத்தில் நிலை மொழிகள், வருமொழிகள் ஆகியவை புணருகின்ற பாங்கில் நாம் பல்வகைக் கருத்துக்களைக் கண்டோம். சொற்கள் புணரும் என்றாலும் ஒலிகள் புணர்தல்தான் சிறப்பாகச் சொல்லப்படும். ஆகலின் தமிழில் புணரியல் மாற்றங்கள் எனப்படுவன நிலைமொழி ஈற்றொலியும், வருமொழி முதல் ஒலியும் புணர்தலைக் காட்டுதலின் ஒலிகளால் வரையறுக்கப்படுதல் எனக் கொள்வது தகவுடைத்து. (Based on phonetic laws and tendencies). அவ்வொலிகள் சொற்பாங்கில் நின்று பொருள் தொடர்பால் விதிகள் அமையப் புணர்தலையே நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். பொருள் தொடர்பால் அவை புணரும் பொழுது தமிழ்ச் சொற்களின் சொற்பொருளமைதி (Semantic concept) அழகு பெறுதலை நனியுணரலாம். வெற்றொலிகள் புணர்வது நம் மொழியின் புணரியல் மாற்றமாகக் கருதப்படுவதில்லை. மொழி வளத்தின் நீர்மையைப் பாங்குறக் காட்டும் பேரமைப்பே இலக்கணச் செறிவு எனல் பொருந்தும். மொழியியல் கருத்துக்கள் இலக்கணக் கருத்துக்களின் மின்னணியில் மாண்புறுதல் அறிவு வளர்ச்சியின் ஆக்க நீர்மையெனல் மிகையன்றே!

44. 'வினைச் சொற்கள்'. The Verbs.

உலகில் வழங்கப்பெறும் எம்மொழிகளிலும் வினைச் சொற்கள்தாம் உயர்ந்த இடத்தைப் பெறுகின்றன. அன்றியும், மொழி அமைப்பில் இன்றியமையா உறுப்பாகவும் இது விளங்குகிறது. ஒரு சொற்றொடரை அமைக்கும் ஆற்றல் இவ்வினைச் சொல்லுக்கே உண்டு. ஒரு சொற்றொடரின் உறுப்புக்களாகிய எழுவாய் (Subject), செயப்படுபொருள்கள் (Object) இவ்வினைச் சொற்களின் விளக்கங்களாகவே வருகின்றன. "The verb is the grammarian's idol. It is to him the light and life of the sentence. It ushers in the predicate, which is the only interesting and informative part of the sentence. Indeed it is the predicate. All the rest is mere appendage" ¹ என்று P. B. Ballard கூறுவர். இலக்கண நூலார் காட்டும் நட, வா, செய் என்பன தனியே நின்றும் சொற்றொடர்களாக விளங்கும். இவ்வினைச் சொல்லின் சிறப்பினை நன்றூலா,

"செய்பவன் கருவி நிலம் செயல் காலம்

செய்பொருள் ஆறும் தருவது வினையே" (320) எனக் கூறுவர். தொல்காப்பியர் சொல்லதிகாரத்துள் இதன் பொது வியல்பினைக் கூறுங்கால்,

"வினைமெனப் படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது

நினையுங் காலைக் காலமொடு தோன்றும்" (198) என்பர்.

பெயர்ச்சொற்கள் உருபேற்று நின்று பொருட்சிறப்பினைத் தரும் (Nouns - declensions). ஆனால், வினைச் சொற்கள் கால இடைநிலைகள் ஏற்றும், பால் காட்டும் விகுதி புணர்ந்தும் நிறைவான அமைப்பை உருவாக்குகின்றன (Verbs - Conjugations). இவ்வாறு உருபேற்கும் வடிவம் பெயராகவும், கல் ழுணர்த்தும் வடிவம் வினையாகவும் விளங்குதலைக் காண்க. (Every Dravidian root is capable of this two fold use).

வினைச் சொல் அமைப்பும், சிறப்புக் கூறுகளும்.

The Formation of Verbs and their Special Features.

(1) திராவிட மொழிகளில் பெரும்பாலான அடிச் சொற்கள் பெயர்களாகவும், வினைகளாகவும் விளங்குகின்றன. (The Dravidian roots are used as verbs or as nouns).

¹ P. B. Ballard - Thought and Language. P. 86.

(எ. டு) சொல், அடி.

இவை வேற்றுமையுருபை ஏற்பதால் பெயர்களாகவும், கால இடைநிலை ஏற்பதால் வினைகளாகவும் பகுத்தறிய அமைந்துள்ளன.

(எ. டு) சொல் + ஐ > சொல்லை Verbal root + Case sign
(Declensional forms.)

சொல் + கிறு + ஆன் > சொல்கிறான்.

V. R. + T. S. + P. S. ²

(2) அடிச் சொல்லோடு கு, து, உ என்னும் உறுப்புக்கள் சேர்வதால் வினைச் சொற்கள் அமைகின்றன. (Formative or euphonic particles annexed to the roots).

பெரு + கு > பெருகு V. Root + Formative > Verbal
suffix > theme

இவ்வாறு அமைந்த வினைச்சொற்கள் பகுதியாய் நிற்க, அவற்றோடு கால இடைநிலை, பால் காட்டும் விகுதி இவை சேர்கின்றன.

Verbal Root + Formative > Verbal + Tense + Pronominal >
Suffix Theme Sign Suffix

[V. R + F. S > V. T + T. S + P. S > F. V.] Finite Verb.

இவ்விரண்டாவது வகையில் வினையடிச் சொல்லோடு நேரிடையாகக் கால இடைநிலையோ, பால் காட்டும் விகுதியோ புணராமல் ஆக்கநிலை விகுதி சேர்ந்த வினைப் பகுதியோடு கால இடைநிலையும், பால் காட்டும் விகுதியும் சேர்கின்றன.

(எ. டு) பெருகு + கிறு + அது > பெருகிறது.

(3) திராவிட வினைச் சொற்கள் ஒட்டு மொழி வகையைச் சார்ந்தவை. (The structure of the Dravidian verbs is strictly agglutinative). காலம், இடம் முதலியவற்றை உணர்த்தும் உறுப்புக்கள் அடிச் சொல்லோடு மிக ஒழுங்கான முறையில் சிறிதளவு திரிபு பெற்றுப் புணர்கின்றன.

(எ. டு) காண் + ட் + ஆன் > காண்டான். (V. R + T. S + P. S > F. V.)

² 'வினை' பற்றிய கட்டுரைகளில் கீழ்க்காணும் குறியீடுகளை ஆங்காங்கு அமைத்துக் கொள்க.

V. R - Verbal Root - வினையடிச் சொல்.

T. S - Tense Sign - கால இடைநிலை.

P. S - Pronominal Suffix பால் காட்டும் விகுதி.

F. S - Formative Suffix - ஆக்க நிலை விகுதி.

(4) முன்னிலை ஒருமை ஏவல் வினையோடு (Second Person Singular Imperative Verb) காலம், இடம் உணர்த்தும் உறுப்புக்கள் சேர்வதில்லை. அடிச் சொல்லே பெரும்பாலும் ஏவல் ஒருமையாக விளங்குகிறது. இலக்கண நூலார் இவ் ஏவல் ஒருமை வடிவமே வினைப் பகுதி வடிவம் (Base of the verbal theme) என்பர். “The crude theme of the verb, or the shortest form which the root assumes, and which is capable of being used also as the theme of a noun, is used in the Dravidian languages as the second person singular of the imperative”³ என்று Dr. Caldwell தெளிவுறக் காட்டுவர்.

(எ. 6) அணி; எழு; செல்.

(5) பெயர்ச் சொற்கள் வேற்றுமையுருபு ஏற்கும் முறை ஒன்றாய் இருத்தல் போல வினைச் சொற்கள் திணை பால் முதலியன உணர்த்தும் முறை ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது.

(எ. 6) டகன் + ஐ > மகனை - Noun + Case sign.

விரும்பு + கிறு + ஏன் > விரும்புகிறேன். — V. Root + T.S. + P S. (Whether it is a case sign or tense sign, it is suffixed to the noun or verbal root). ஆனால், ஐரோப்பிய மொழிகளில் பலவகையான முறைகள் காணப்படுகின்றன.

(6) திராவிட வினைச் சொற்களின் அமைப்பில் காணப் பெறும் எளிமை போற்றத் தக்கதாய் உள்ளது. முற்று (Finite Verb), எச்சம் (Participle) என்ற இருவகைப் பகுப்பும், இறப்பு (Past) நிகழ்வு (Present), எதிர்வு (Future) என்ற மூவகைக் காலமும், ஏவல் (Imperative), வியங்கோள் (Optative) என்ற இரண்டும் ஓர் ஒழுங்கு நீர்மையில் அமைந்து காணப்படுதல் இத் திராவிட மொழிகளின் தனிச் சிறப்பேயாகும். மலையாள மொழியைத் தவிர, ஏனைய மொழிகளில் வினைமுற்றுக்கள் காலத்தோடு திணை, பால், எண், இடம் முதலியவற்றை உணர்த்துகின்றன.

(எ. 6) தமிழ் உணர்ந்தேன் - தன்மை ஒருமை இறந்தகால வினைமுற்று. ஆனால், பழைய மலையாளச் செய்யுட்களில் திணை, பால் உணர்த்தும் முறைகளை நாம் காண முடியும்.

(7) ஐரோப்பிய மொழிகளில் வழங்குவது போலத் திராவிட மொழிகளிலும் பெயர்ச் சொல்லோடு வினைச்சொல்லைச் சேர்த்து ஒரு சொல்லாக உணர்த்துவதும் உண்டு. “The

³ Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 446.

Dravidian verb is frequently compounded with a noun as the Indo-European one ; but the compound of a verb with a preposition is unknown”⁴ என்பர் Dr. Caldwell.

‘மேற்கோள்’, ‘கீழ்ப்படி’ எனத் தமிழில் வழங்குவனவற்றுள் மேல், கீழ் என்பன பெயர்களாகக் கொள்ளப்படும். (Similar to the forms like ‘undergo’ and ‘undertake’. Combination of prepositions and verbs are very rare and unknown. ‘mērkōl’ and ‘kīlppati’ are really nouns and not prepositions proper).

(8) திராவிட மொழிகளில் முன்னடைகளால் வினைச் சொற்களில் பொருளைச் சிறப்பிக்கும் அமைப்பே இல்லை. துணை வினைகளும், எச்சமாக அடுக்கும் வினைகளும் அமைந்து அச் சிறப்பை உணர்த்தும். (The Dravidian verbs acquire new shades of meaning not by prefixing or combining prepositions, but by means of auxiliary gerunds or verbal participles and infinitives). இவ்வாறு திராவிட மொழிகளில் வினைச்சொல் லமைப்பு ஒரே சீராக அமைந்துள்ள பெற்றியைக் காண்க.

திணை பால் காலம் உணர்த்தும் முறைகள்.

Verbs denoting Gender, Number and Tenses.

நாம் மேலே கண்ட வினைமுற்றின் அமைப்பில், திராவிட வினைமுற்றுக்கள் திணை, பால், காலம், இடம் ஆகிய இவற்றை உணர்த்த வல்லவை எனக் கண்டோம். அம்மொழியியல் மரபினை சுண்டு விளக்குவோம்.

1. பால் காட்டும் விகுதிகள் (Pronominal suffixes) வினை முற்றுக்களின் சுற்றில் சேர்க்கப்படுகின்றன. (V. R + T. S. + P. S). பழைய மலையாளச் செய்யுளில் பால் காட்டும் விகுதிகள் இருந்தபோதிலும் இன்றைய மலையாளத்தில் அவ்விகுதிகள் இல்லை. ஆனால், மலையாளத்தில் காலங்க் காட்டும் இடைநிலைகள் (Tense Signs) மட்டும் சேர்க்கப்படுகின்றன.

(V. P + T. S + 0)

(௪. ௫) ‘நூன் அடிச்சு’ (Malayalam)

⁴ Ibid P. 448.

(2) ஐரோப்பிய மொழிகளில் பால்காட்டும் விருதிகள் நேரே வினைப்பகுதியோடு சேர்கின்றன (Verbal theme + Pronominal suffix). ஆனால், திராவிடமொழிகளில் அவை கால இடைநிலைக்குப்பின் சேர்க்கப்படுகின்றன. இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளில் விருதியே பாலையும், காலத்தையும் ஒருங்குணர்த்தும் (Suffix denotes both gender and tense). எடுத்துக் காட்டாக, வடமொழி இலக்கணமும், அதையொட்டித் தமிழுக்கு இலக்கணம் வகுத்த வீரசோழியமும் சான்றாக அமையும்.

‘செய்தான்’ என்பதைத் தமிழில் ‘செய்+த்+ஆன்’ எனப் (V. R. + T. S. + P. S.)

பிரித்தல்தான் முறை. ஆனால், வீரசோழியம் ‘செய்+தான்’ எனப் பிரிக்கும் (Indo-European Method).

தமிழிலும் கன்னடத்திலும் சில பழைய வினைமுற்றுக்களின் உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் பால் காட்டும் விருதிகள் இல்லை.

‘செய்து’, ‘செய்தும்’, ‘செய்து’, ‘செய்கும்’ என்பன தன்மையில் அன்றி ஏனைய இடங்களிலும் வழங்கும். திராவிட மொழிகளில் வினைமுற்றுக்களிலும், மிகப் பழங்காலத்தில் பால் காட்டும் விருதிகள் இல்லை என்று எண்ண இஃது இடந்தருகின்றது (Non-existence of pronominal in the Dravidian languages).

(4) திராவிட வினைமுற்றுக்களுள் படர்க்கை வினைமுற்றுக்களே திணை பால் உணர்த்துவன. தன்மை, முன்னிலை வினைமுற்றுக்கள் ஒருமை, பன்மை மட்டுமே உணர்த்துவன. வினைமுற்றுக்களையன்றி எச்சங்களும் (Participles) காலங்களை உணர்த்துகின்றன. வினையெச்சங்கள் (Verbal participles) பல்வகைப் பாடுபாடும் வேறுபாடும் உடையனவாய் அமையச் சில பெயரெச்சங்கள் (Relative participles) வினையெச்சங்களின் அடியாகப் பிறந்து விளங்குகின்றன. இக்காரணத்தால் வினைச் சொற்கள் காலங்காட்டும் முறையை நன்கு உணர்த்துவதற்கு வினையெச்ச வகைகளைப் பற்றிய அறிவு நமக்கு இன்றியமையாத தாய் வேண்டப்படுதலைக் காண்க.

45. 'முக்காலங்கள்'.

The Three Tenses.

(a) நிகழ்காலம் (The Present Tense).

ஓப்பியன் மொழியறிஞர் Dr. Caldwell அவர்கள் திராவிட மொழிகளின் நிகழ்வு, இறப்பு, எதிர்வு ஆகிய மூன்று காலங்களையும் காட்ட அவ்வக்கால வினையெச்சங்களோடு பால் காட்டும் விகுதியை இணைத்தால் போதும் எனக் கூறுகின்றார் (Verbal Participles + Pronominal suffixes > Finite Verbs). முக்காலங்களுள் முதற்கண் நிகழ்வு எவ்வொன்று அமைகின்ற வகையைக் காணலாம்.

தெலுங்கு, கன்னட மொழிகளில் வினையெச்சங்களோடு விகுதிகள் சேர்வதால் முக்காலங்கள் உணர்த்தப் பெறுகின்றன. தொன்மையான தமிழிலக்கியங்களில் நிகழ்காலங் காட்டும் தனியமைப்பு இருந்ததில்லை. பழமைத் தமிழில் நிகழ்ச்சி முடிந்த ஒன்று, நிகழ்ச்சி முடியாத ஒன்று (Past and Non - Past) என்ற இருவகைப் பகுப்புக்களே காணப்படுகின்றன. Dr. Caldwell அவர்கள் தம் நூலுள், "The Present tense is seldom used in Tamil Poetry and I have never found it in inscriptions though the past and future and combinations of both abound" ¹ எனக் கூறுகின்றார். இக்காரணத்தால் தமிழிலக்கியத்துள் நிகழ்காலம் என்பது ஒன்று மிக அருமைப் பாடுடையதாகக் காணப்படுகிறது.

தமிழ், மலையாளம் என்ற இருமொழிகளிலும் நிகழ்கால வினையெச்சம் (Present Verbal Participle) எனவொன்று காணப்படுவதில்லை. அடிச் சொல்லோடு 'கிறு' என்ற கால இடைநிலையையும் (Present Tense-infix or sign), 'ஆன்' என்ற பால் காட்டும் வினை விகுதியையும் (Pronominal Termination) சேர்ப்பர். "Tamil and Malayalam have properly speaking, no present verbal participle, but only a particle denoting present time, which is suffixed to the theme of the verb, and to which, in Tamil, the pronominal signs are then suffixed for the purpose of forming the present tense." ² என்று Dr. Caldwell குறிப்பிடுவர்.

¹ Dr. Caldwell — A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 494.

² Ibid — P. 489.

செய்+கிறு+ஆன் >செய்கிறான்.

V. R + P. T. Infix + P. S. > Present Tense Finite Verb.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் கிறு, கின்று என்னும் நிகழ்கால இடைநிலைகள் இருந்தனவாகக் கொள்ளப்படுவதற்கில்லை. அவர் இடைநிலைகளைப் பற்றிய விளக்கங்களைப் பெரிதாகக் கருதவில்லை. தம் நூற்பாவுள்,

“காலம் தாமே மூன்றென மொழிப” — (199) என்றும்,

“இறப்பின் நிகழ்வின் எதிர்வின் என்று

அம்முக காலமுங் குறிப்பொடுங் கொள்ளும்

மெய்நிலை யுடைய தோன்ற லாதே” — (200) என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். தனிப்பட்ட நிலைகளால் காலத்தை உணர்த்துகின்ற நிலையை அவர் போற்றவில்லை. என்றாலும், ஏதோ ஒரு நிலையில் காலங்களை உருவாக்கும் வகையை மட்டும் சிறப்பாக அமைக்கின்றார் என்று நாம் கருத வேண்டியுள்ளது. அவர் சொல்லதிகார நூற்பாவுள்,

“முந்நிலைக் காலமும் தோன்றும் இயற்கை

எம்முறைச் சொல்லும் நிகழுங் காலத்து

மெய்நிலைப் பொதுச்சொற் கிளத்தல் வேண்டும்” (240)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறு வழக்கமாக நிகழும் வினையை நிகழ்கால வாய்பாட்டால் உணர்த்தும் மரபுக்கு உடன்பட்டு நூற்பா வகுக்க, உரையாசிரியர் சேனாவரையர், “மலை நிற்கும்; ஞாயிறு இயங்கும்; திங்கள் இயங்கும்” — எனச் சான்றுகள் காட்டுகின்றார்.

(எ. ௫) ‘வெங்கதிர்க் கனலியொடு மதிவலந் திரிதருந்

தண்கடல் வையத்து” — (பெரும்பாண். 17)

இதனால் தொல்காப்பியர் காலத்தில் ‘செய்யும்’ (ceyyum) என்பது நிகழ்கால அமைப்பாகக் (Present Tense Formation) கருதப் பெற்றது எனக் காணலாம். இவ்வாறு தொல்காப்பியர் மிகச் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டவும் (ceyyum - the formula for the present tense), சிவஞான சுவாமிகள் நன்னூலுக்கு உரை காணுங்கால், ‘செய்யும்’ என்பதை எச்சவினை (Verb Defect or Verbal Participle) என்று கொண்டும், அதுவே பின்னர் வினை முற்றாக அமைந்தது என்றும் கருதுவர்.

நம் தமிழில் காணப்பெறும் 'கின்று', 'கின்று' என்பன கி. பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டில் வீரகோழியவுரையாசிரியரால் முதன் முதலாகக் காட்டப் பெறுகின்றன 'கின்று' என்பது முதன் முதலாகப் பரிபாடலில், "தீரமும் வையையும் சேர்கின்ற கண்களின்" (பாடல் 22) — எனக் காணப்படுகின்றது. இனி, புறநானூற்றில், "பெண்ணாகி ஒருதிமன் ஆகின்று" என்று கடவுள் வாழ்த்துப் பகுதியில் காணப்படுகின்றது. இதிலிருந்து

√ a ... 'ஆ' — To become
 ku ... 'கு' — Formative suffix
 in ... 'இன்' — Element for euphony
 tu .. து(று) — Neuter suffix

என்பன பெறப்படும். 'ஆகின்று' — It has become. "One of the forms of the present in Tamil makes use of a particle of the verb /aku/ 'to become' and that most of the Dravidian presents were formed from futures" ³ என்பர் Dr. Caldwell.

பின்னர் 'ஆகின்று' என்பது ஒரு தனிவடிவமாக நின்று பால்காட்டும் விசுத்திகளோடு கூற்றில் சேர்ந்து 'ஆகின்றான்', 'ஆகின்றாள்', 'ஆகின்றார்' என உயர்திணையிலும், 'ஆகின்றது', 'ஆகின்றன' என அஃறிணையிலும் அமையத் தொடங்கிற்று. Dr. Graul என்பாரும், Dr. Gundert என்பாரும் 'கின்று' என்பதை — 'க் + இன்று' — எனக் காட்டுவர். அவர்கள் கருத்துப்படி 'க்' என்பது எதிர்காலத்தைக் காட்டும் ஒருவகை இடைநிலையாக (indicative of the future tense) அமையும். "Dr. Graul was the first to suggest the origination of this sign from 'k=g', a sign of the future in poetical Tamil, and 'inru' — 'now'. The present was formed from the future by the addition of a sign of present time.....The same view seems to have been adopted or independently arrived at, by Dr. Gundert" ⁴ என்று Dr Caldwell கூறியுள்ளமை காண்க. இக்கூற்றுக்குச் சான்றினை நாம் திருவாசகத்துள் காணலாம். "யாரொடு உரைப்பேன்", "யாரொடு நோவேன்" என்பனவற்றிற்கு மாறாக மணிவாசகர், "யாரொடு உரைக்கேம்", "யாரொடு நோகேம்" —

³ Ibid. P. 491.

⁴ Ibid. P. 494.

எனப் பாடுகின்றார். பின்னர் 'இன்று' என்பது நிகழ்கால இயைபைக் காட்டுவதால் 'க்+இன்று>கின்று' எனக் கொண்டு 'எதிர்காலம் அணைத்த நிகழ்காலம்' (Present tense with future element) எனக் காட்டுவர்.

மேனாட்டு மொழி வல்லவர்களும் காலவுணர்வுகளைப் பிரித்துக் கூறுங்கால், நிகழ் காலத்திற்கும், எதிர் காலத்திற்கும் இடையே மிகுதியான வேறுபாடுகளைக் காட்ட முற்படவில்லை. Dr. Jespersen என்பார், "The present is always an ever fleeting boundary between the past and the future"— எனக் கூறுகின்றார். குறுந்தொகையில் காணப்பெறும் "கைகயாகின்றேதோழி" (347) என்ற சொல்லாட்சியில் காணப்படும் 'ஆகின்று', 'போகின்று' என்பன இறந்தகால வினை முற்றுக்களாக இருந்து பின்னர் நிகழ்காலத்தையும் உணர்த்தத் தொடங்கி, நாளடைவில் 'கின்று' என்பது நிகழ்கால இடைநிலையாக (Present tense suffix) மாறியது எனக் கொள்வர். பேராசிரியர் Dr. தெ. பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் அவர்கள் கலைக் களஞ்சியத்தில் குறிப்பிடுங்கால், "பரிபாடலிலும், கலித்தொகையிலும் பையத் தலை காட்டி, உலக வழக்கினைப் பெரிதும் பின்பற்றும் திருக்குறளிலும், சிலம்பிலும் மிகமிக உள் நுழைந்து, பின் பல்லவர் காலத்தில் இவை நிலைபேறு எய்தி விட்டன"— எனக் கூறுவர். அடுத்து, தேவாரம், திருவாய்மொழிகளில் 'கின்று' என்பது மிகப் பலவாகக் காணப்படுகின்றது. அதுவே பின்னர் 'கிறு' என மாறிவிட்டது. 'ஆகி', 'கின்று' என்ற இரு சொற்கள் பிற்காலத்தில் ஒன்றாக நின்று மருவி 'ஆகின்று' எனக் காணப்படுகின்றன. நன்னூலாரும் தம் இலக்கணத்துள்,

“ஆகின்று கின்று கிறு முவிடத்தின்

ஐம்பான் நிகழ்பொழுது அறைவினை இடைநிலை”—(143)

எனக் கூறுகின்றார்.

'கின்று' என்ற வழக்கு 'கின்று' என்றும், 'இன்று' என்றும், 'உன்று' என்றும் மாறி மலையாளத்தில் காணப்படுகின்றது. (Change of consonant in the final due to assimilation and loss of initial consonant). 'வாராயின்னு' (comes not) என்ற சொல் வழக்கு மலையாளத்தில் எதிர்மறையை உணர்த்தும். 'அடிக்கின்றான்' என்ற தமிழ் வழக்கு மலையாளத்தில் 'அடிக்குன்னான்' எனக் காணப்படுகின்றது. நம் தமிழிலும் 'கின்று' என்பது முழுமையாக ஒலிக்கப்படுவது இல்லை. 'வேகுகின்றது' என்பது 'வேகுது' என நிறற்றல் காண்க. அடுத்து, தெலுங்கு

மொழியில் 'chu' (or) 'tu' என்பதே நிகழ்கால இடைநிலையாக அமைகிறது. 'cheychunnānu' என்பது 'நான் செய்கிறேன்' என்ற பொருளைத் தரவல்லது. 'து' என்பது டேச்சுத் தெலுங்கில் காணக்கூடிய ஒன்றும். கன்னடத்தில் 'ut' (உத்) என்பது நிகழ்கால இடைநிலையாகக் காணப்பெறும். 'madutta' என்பது கன்னடத்தில் 'செய்தல்' என்ற பொருளைத் தரும். 'maduttēne' - 'நான் செய்கிறேன்'. பழங்கன்னடத்தில் 'உது' (utu) என்பது நிகழ்கால இடைநிலையாகக் காணப்பெறும். 'tap' என்ற சொல்லாட்சியால் இறந்த காலத்தையும் எதிர்காலத்தையும் இணைத்து நிகழ்காலத்தை உருவாக்கும் நிலையும் கன்னடத்தில் காணப்பெறும்.

இவ்வாறு நிகழ்காலம் என்ற ஒன்று பிற காலங்களைப் போல் மிகத் தெளிவான முறையில் தன்னிலையால் சிறப்புருமல் அமைந்திருப்பது மொழி நூலாருக்குப் புதிராகத் தோன்றும். தொல்காப்பியத்துள்ளும், அதனை ஒட்டிய சங்க இலக்கியத்துள்ளும் நிகழ்காலம் என்பது தெளிவாக வரையறுக்கப்படவில்லை என்றாலும், பிற்கால நன்னூலார் வீரசோழியத்தின் வழிவின்று நிகழ்காலத்தை வரையறுப்பதைக் காணலாம். ஆனால், பொதுவாக நோக்குங்கால் முன்று காலங்கள் என்ற நிலைமட்டும் காணப்படுதலை நாம் மறுத்தல் நன்றன்று.

(b) இறந்த காலம்

(The Past-Tense or The Preterite Tense)

இலக்கணக் கூறுகளுள் இறந்தகால அமைப்பு என்பது தொன்மை டரபாகவே நிலவி வருதலை நாம் நன்குணரலாம். ஹின மொழிகளின் உறவு முறையைச் சேவ்வனே அறிய இவ்வமைப்பு துணைபுரியும். "The mode in which a language forms its preterite constitutes one of the most distinctive features in its grammatical character, and one which materially contributes to the determination of the question of its relationship" ¹ என்று Dr. Caldwell மொழிதலின் சீர்மையை நோக்குக.

¹ Dr. Caldwell — A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 495.

இறந்தகால வினையெச்சத்தோடு பால்காட்டும் விகுதியைச் சேர்த்தால் இறந்தகால வினைமுற்றுக்கள் உருவாகும்.

(Past Verbal Participle + P. Termination > Past Tense Finite Verb)

‘செய்து + ஆன் > செய்தான்’. V. P + P. S > F. V (Past Tense)

இந்தச் ‘செய்து’ என்னும் வாய்பாட்டு எச்சம் ‘த் (அல்லது) இன்’ என்ற இடைநிலையோடு சேர்ந்து அமைவதாகக் கொள்ளப்படும்.

தொல்காப்பியர் சொல்லதிகாரத்துள் இறந்தகால இடைநிலையைப் பற்றி யாதொன்றும் குறிப்பிடவில்லை. உகர ஈறு பெற்ற சில வடிவங்களே வினையெச்சங்களாக நின்று இறந்தகாலத்தைக் காட்டும் எனக் கூறுகின்றார். சொல்லதிகாரத்தில்

‘செய்து செய்யுச் செய்யு செய்தெனச்

செய்யியர் செய்யிய செயின்செயச் செயற்கென

அவ்வகை ஒன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி” — (228) எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறு ‘செய்து’ என்னும் வாய்பாட்டின் அடியாக அவர் வினையெச்சங்களைக் குறிப்பிடுதல் நோக்கத்தக்கது. உகர ஈறையன்றி அகரவீறும் அதே கருத்தில் வருதலை அவர் குறிப்பிடுவர்.

மழை பெயக் குளம் நிறைந்தது. — ‘ceya’
உண்டெனப் பசி கெட்டது. — ‘ceytēna’ }

என்பவற்றுள் ‘செய’ என்ற வாய்பாடும், ‘செய்தென’ என்ற வாய்பாடும் இறந்தகாலம் காட்டுதலைக் காணலாம்.

இனி, நன்னூலார் தாமாக வகுத்த பதவியலில் ‘த், ட், ற், இன்’ ஆகிய நான்கினையும் இறந்தகால இடைநிலைகளாகக் காட்டுவர்.

“தடறவொற் றின்னே யைம்பான் மூவிடத்
திறந்த காலந் தருந்தொழி லிடைநிலை”. (142)

நன்னூலார் ‘செய’ என்ற வாய்பாட்டினைக் காட்டுங்கால், ‘உரையிற்கோடல்’ எனும் உத்தியால் கீழ்வரும் காலவேறுபாடுகளை உரையாசிரியர் காட்டுவர்.

(i) கோழி <u>கூவப்</u> பொழுது புலர்ந்தது. — நிகழ்வு.	} ‘ceya’ denotes three tenses by contexts.
(ii) மழை <u>பெய்ய</u> நெல் விளைந்தது. — இறப்பு.	
(iii) நெல் <u>விளைய</u> மழை பெய்தது. — எதிர்வு.	
- (உடனிகழ்வு) (காரணம்) (காரியம்)

ஆனால், மொழிமரபுப்படி கோக்கின் 'த்' என்பதும், 'இன்' என்பதும் இறந்தகாலத்தை உணர்த்தும் ஆற்றல் பெற்றவை எஞ்சிய 'ட்', 'ற்' என்பன தகரவொற்றின் புணர்ச்சி மாற்றங்களுக்காகக் (Morphophonemic changes) கொள்ளப்படும். அடுத்து, நன்னூலாரும் தொல்காப்பியரை ஓரளவு பின்பற்ற வேண்டிக் காலங்காட்டும் இடைநிலை தவிர்த்துக் காலங்காட்டும் விசுதிகளுக்காகச் (Suffixes denoting tenses) சிலவற்றைக் காட்டுவர். "றவ்வொடு உகரம் உம்மை" எனத் தொடங்கும் நூற்பாவின் வாயிலாக நாம் காலங்காட்டும் விசுதிகளை அறியலாம்.

“றவ்வொடுகர வும்மை நிகழ் பல்லவுந்
தவ்வொடி றப்பு மெதிர்வும் டவ்வொடு
கழிவுங் கவ்வொடு தெதிர்வுமின் னேவல்
வியங்கோ எம்மா ரெதிர்வும் பாந்தஞ்
செலவொடு வரவுஞ் செய்யுநிகழ் பெதிர்வும்
எதிர்மறை மும்மையு மேற்கு மிங்கே”. – (நன். 145)

'று', 'து', 'டு', 'பு' என நான்கும் சொல்லீற்றில் வந்தால் இறந்தகாலங் காட்டும் என்ற கோட்பாடு தொல்காப்பியர் காட்டும் 'ஐய்து' என்ற வாய்பாட்டில் அடங்கியது. 'பகர'வீறு அகரத்தில் அமைவதால் அதுவும் 'செய' என்ற வாய்பாட்டில் அடங்கும். நன்னூலார் காட்டும் நால்வகை இடைநிலைகளுள் எவை காலத்தால் முந்தியவை என ஆராய்தல் மொழியியல் அறிவுக்குப் பெருந்துணை புரியும். 'டகர', 'றகர'வொற்றுக்கள் புணர்ச்சி விதிகளில் (Morphophonemic changes) இயல்பாக அமையக் கூடியவை. 'ள்+த>ற' ஆகவும், 'ள்+த>ட' ஆகவும் மாறுதலை நாம் 'போல்+த>போன்ற' என்றும், 'தான்+தலை>தாடலை' என்றும் அமைவதில் காணலாம். (lt>r; lt>t) 'செய்தான்', 'உழுதான்', 'தொழுதான்' என்ற வழக்குகளில் தகரவொற்று இறந்தகாலத்தைக் காட்டுவதும், 'உறங்கினான்', 'புழுங்கிற்று' என்ற வழக்குகளில் 'இன்' என்பது இறந்தகாலத்தைக் காட்டுவதும் காண்க. தமிழேயல்ராமல் 'வாழ்ந்தேன்>பாள்ந்தேன்' (balnden) என்ற கன்னட வழக்கிலும் தகரவொற்று இறந்தகாலத்தைக் காட்டிற்று. வினையடியோடு சேர்கின்ற இடைநிலை, பால்காட்டும் விசுதி ஆசியவற்றைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் தகரவொற்றே பெரும்பாலும், 'இன்' சிறுபான்மையாகவும் அமையப் பிற நிலைகளில் தமிழின் தனித் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு வடிவங்கள் அமைவதை நாம் காணலாம். (The Conjugational System of Dravidian Verbs). "The Dravi-

dian preterite tense is ordinarily formed, like the present by annexing the pronominal signs to the preterite verbal participle. The preterite verbal participle is used in Tamil with a wider range of signification than in any other dialect, though its proper and inherent meaning is that of the preterite alone”² என்பது Dr. Caldwell.

திராவிட மொழிகளுள் இறந்தகால வினைமுற்றின் அமைப்பு (Formation of Preterite Tense) இருவேறு நிலைகளாகக் காணப்படும்.

(i) பகுதியின் ஈற்று ஒற்று இரட்டித்து இறந்தகாலம் காட்டும்.

(எ. டு) புத > புக்கு	} Reduplication of final consonants in the root to form the preterite tense.
விடு > விட்டு	
அறு > அற்று	

(ii) இறந்தகால இடைநிலையைப் பகுதியோடு சேர்ப்பதால் உணர்த்தப் பெறும்.

செய்+த்+ஆள் > செய்தாள். V. R+T. S+P. S.

(i) Dr. Caldwell இத்தகைய இறந்தகால வினை நிலைகளை “the formation of the past tense by the reduplication of the final consonants in the roots”— எனத் தம் நூலுள் குறிப்பிடுவர். கன்னட இலக்கண நூலார் இக் கொள்கையை மறுப்பர். அவர்கள் இவ்வகை வினைகளும் இடைநிலையோடு புணர்ந்தன எனக் கூறுவர்.

puk+t+u > puk+θ+u > puk+k+u > pukku.

V. R+T. S+u > V. P.

(Loss of the tense sign; assimilation in concurrence with the consonants found in the root.)

புக்+த்+உ > புக்கு.

விட்+த்+உ > விட்டு.

அற்+த்+உ > அற்று.

இவ்வாறு பகுதி இரட்டித்தல் தனித்த மொழியொன்றின் மரபு எனக் கருதி இடைநிலையோடு புணர்ந்து அமைந்தன எனக்

² Ibid. P. 496.

கொள்ளுதல் பொருத்தமாகவே அமையும். இந்த வினைபடிச் சொற்கள் சிலவிடங்களில் இருவேறுபட்ட வகைகளிலும் வருதல் உண்டு. சான்றாக, 'விடு > விடுத்தேன் > விட்டேன்' எனவும், 'நகு > நகைத்தேன் > நக்கேன்' எனவும், 'புது > புதுந்தேன் > புகேன்' எனவும் வருதலைக் காணுங்கால் ஒரே வினை இருவகையாக வருகின்ற நிலையினை உணரலாம்.

(ii) இனி, இரண்டாவது வகையில் நாம் மேலே கண்ட வாறு வினைப்பகுதியோடு இறந்தகால இடைநிலை புணர்ந்து பின் விகுதியேற்றலாக் காணலாம். சான்றாக,

செய் + த் + ஆன் > செய்தான். -t-
உறங்கு + இன் + ஆன் > உறங்கினான். -in- } The two distinct tense signs.

(In the tense sign '-in' - the consonant is considered as an euphonic inflexional increment)

இவ்வாறு தகரவொற்றும், 'இன்' என்பதாம் இடைநிலையாக ஈண்டு வருதலைக் காண்க. சில தமிழ்ச் சொற்களில் உயிர், ஒரு சொல் ஈற்றில் வந்து இறந்தகாலம் காட்டுதலைக் காணலாம். 'போ' என்ற வினைபடிச்சொல் இறந்தகால எச்சமாக மாறப் 'போய்' (அல்லது) 'போயி' (போஇ) என நிற்கும். ஈற்றில் யகரவொற்று இருந்தாலும் அதனோடு சேர்ந்த இகரத்தைக் கொண்டு இகரவுயிரே இறந்தகால நிகழ்ச்சியைக் காட்டும் (The final -i- denotes the past tense) ஆற்றல் பெற்றதாகக் கூறுவர்.

(ய் + இ >; இ - for the verbal participle).

மேலயாள மொழியில் காணப்பெறும் இறந்தகால இடைநிலைகள் தமிழில் காணப்படுவது போலவே அமையும். ஆனால், அம்மொழியின் ஒலியமைப்பில் மிகுதியாக மெல்லோசை இயங்கி வருவதால் (Nasal endings) சில மாறுதல்கள் காணப்பெறும். (Nasal theme is unique in Malayalam). 'நடந்து' என்ற இறந்தகால வினையெச்சம் 'நடந்நு' என மேலயாளத்தில் ஈற்றயல் நகரத்தோடு ஒரினமாக்கி (assimilation) வரும். ஆனால், Dr Gundert கூறுமாறு நாளடைவில் இம்மொழியின் நீர்மை மாறி வருதலைக் காணலாம்.

கெலுங்கு மொழியில் எல்லா வினையெச்சங்களும் எத்தகைய மாறுபாடும் இன்றி, வினைப்பகுதியோடு இகரம் இயைய அமையும். 'கொள் + த் + உ > கொண்டு' (l + t > nt) என்ற தமிழ்

வடிவம் தெலுங்கில் 'கொள் + இ > கொணி' என அமையும். (குற்றியலுகரத்திற்கு மாறாக இகரவுயிர் நின்றலைக் காண்க. — The vowel 'i' occupies the place and the significant 'u' is lost). ஆனால், தெலுங்கின் உயர்மொழிச் சொற்களில் 'தகரவொற்றும்', 'இகர உயிரும்' இயைந்து வந்தலையும் காணலாம்.

(எ. ௫) āditini ஆடு + த் + இ + னி > ஆடிதினி.

(Both represent the significance of the preterite tense.)

கன்னடமொழியில் தகரவொற்றும், இகரவுயிரும் தத்தம் நிலைக்கு ஏற்றவாறு வரும். 'இழி > இளி > இளிது' என்ற சொல் 'இறங்குதல்' என்ற பொருளைத் தரும். இதில் 'தகரவொற்று இறந்தகாலத்தைக் காட்டும். மற்றொரு வகையில் 'மாடு' என்பதில், இகர உயிரொலி 'மாடி' (having done) என இறந்த காலங் காட்டும்.

(ஈ. ௫) 'mādidenu' (I did)

"All that can be safely be concluded, therefore, is that the 't' of the Dravidian preterite was probably in its origin a neuter singular formative, converting the verbal root to which it was attached into a verbal noun; not into an abstract verbal noun, but into a concrete or conjugated noun, in which the action of the verb was arrested and localised"³ என்று Dr. Caldwell இறந்தகால இடைநிலை உருவாகியுள்ள நிலையைத் தக்கவாறு ஆராய்ந்து கூறியுள்ளார். இவ்வாறு இறந்தகாலத் தைப் பொருத்தவரையில் எல்லா மொழிகளிலும் தகரவொற்றும், இகரவுயிரும் அமைதலைக் காண்கின்றோம். அவ்வாறு மிகையாகக் காணப்படுவன பிற்காலத்தின் இலக்கண எளிமையைப் பேண வந்தனவோ என எண்ணவேண்டியுள்ள நிலையை நோக்குக.

(c) எதிர் காலம். (The Future Tense.)

திராவிட மொழிகளில் இறந்தகால அமைப்பு, இறந்தகால வினையெச்சத்தோடு பால் காட்டும் விருதியைச் சேர்ப்பதால் அமைதலைக் கண்டோம். ஆனால், எதிர்கால அமைப்பு மட்டும் எதிர் கால வினையெச்சத்திலிருந்து அமைவது இல்லை. வினைப் பகுதியோடு எதிர்கால இடைநிலை சேர்ந்து வினைமுற்றுக்கள்

³ Ibid. P, 512

அமைகின்றன. (V R.+T. S.+P. S.>F. V.) "The future is generally formed, not from a future participle, but by suffixing to the verbal theme some particle which is regarded, whatever its origin may have been, as a sign of future time and adding to that particle the pronominal terminations" ¹ என்பர் Dr. Caldwell. திராவிட மொழிகளை ஆராய்கின்ற பொழுது "எதிர்கால வினையெச்சம்" என்ற ஒன்று இம் மொழிகளில் இல்லையென்றே கூறலாம் (The Dravidian languages are destitute of future verbal participle). எவ்வகைப்பட்ட விதிக்கும் புறன்டை அமைவது போலப் பொதுவாகக் காணினும் இவ்விதிக்கு மாறுபட்டவைகளை நாம் காண முடியும். இலக்கியத் தமிழிலும், மலையாளத்திலும் எதிர்கால வினையெச்சங்கள் இருத்தலைக் காணலாம். வான் ஈற்று, பான் ஈற்று வினையெச்சங்கள் எதிர்காலத்தைக் காட்டும் எனக் கூறுவர்.

(எ. டு) ஒப்பியன் மொழிநூல் பயில்வான் சென்றேன்.—வான்.

எந்தையைக் காண்பான் இல்லம் சென்றேன்.—பான்.

—வினையெச்சங்கள்.

பிற்காலத்தார் இரு வினை முற்றுக்கள் ஒன்றாக வருதல் இல்லை யென்று உடன்பட்டு இவ்வகைகளை முற்றெச்சங்களாகக் கூறத் தொடங்கினர். நம் தமிழின் பேச்சு வழக்கை ஆராய்ந்தால் எதிர்காலப் பொருளை நிகழ்காலமாக வழங்கும் மரபை உணரலாம். இது காலவழவமைதி என்று பிற்காலத்தில் கூறப்பெற்றது.

(எ. டு) நான் காளை வருவேன் > நான் காளை வருகிறேன்.

திராவிட மொழிகளுள் தமிழில் சில வழக்குகளை நாம் காணின் சில மொழிநூல் உண்மைகள் தெரியவரும். 'செய்கு', 'செய்தும்' என்பன எதிர்காலத்தில் வழங்கியதை ஆராய்ந்தும், 'கு' என்பது தொழிற்பெயர் விததியாக (Suffix of the Verbal Noun) வருவதை உணர்ந்தும், 'செய்கு' போன்றவற்றைத் தொழிற்பெயர் (Verbal Noun) என்பர் Dr. Caldwell. "The particles by which it is expressed seem to show that originally it was a verbal noun, denoting abstractly the idea contained in the verb" ² என்று அவர் மொழிவர். அவர் கருத்துப்படி

¹ Dr Caldwell — A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 513.

தொழிற்பெயராக இருந்தவை முக்காலத்திற்கும் பொது வினை யாக மாறி, நாளடைவில் எதிர்கால வினையாக அமைந்திருக்கும். 'கு' போலவே 'வு', 'பு' என்பவையும் தொழிற்பெயர் விகுதிகளே.

(செலவு - celavu, சார்பு - carpu)

[V. R. + (F. T. S.) + Suffix of the Verbal Noun].

(F. T. S. Future Tense Sign.)]

நம் இலக்கணங்களுள் காணப்பெறும் சில முடிபுகள் வேறுவகை நிலையை உணர்த்தும். 'என்பர்' என்பது 'என்மனார்' என அமைவது போல வருதலின் எதிர்கால இடைநிலையாக உள்ள 'ப'கரம் 'ம'கரமாகவும் மாறும் என்பது தெரிய வருகிறது (ப ~ ம). 'உம்' விகுதி பெற்ற சில வினை முற்றுக்கள் பால் காட்டும் விகுதிகளைப் பெறாமல் அமைதலைக் காணலாம்.

(எ. டு) அது செய்யும். } 4V. R. + um (No existence of
அவை செய்யும். } pronominal suffix.)

இந்தத் தொடர்களில் காணப்பெறும் வினைமுற்றுக்கள் வினை யெச்சங்களாக வழங்காமல் பெயரெச்சங்களாக வழங்குதலைக் காணலாம்.

(எ. டு) பணி செய்யும் மகள். } ('ceyyum' is only an
யாழ் மீட்டும் விரல்கள். } adjective.)

நன்னூலார் பகர, வகர வொற்றுக்கள் எதிர்காலத்தை யுணர்த்தும் இடைநிலைகள் எனக் கூறுவர்.

“பவ்வ முவிடத் தைம்பால் எதிர் பொழுது
இசைவினை யிடைநிலை யாமிவை சிலவில”. (நன். 144)

சங்க கால வழக்குகள் விகுதிகளைக் கொண்டு எதிர்காலத்தை உணர்த்தவும் (அறிப), பிற்காலத்தில் இடைநிலைகள் காலங் காட்ட முற்பட்டமை மாற்றமேயாம். தமிழில் எதிர்காலம் சில புதுமை வடிவங்களையும் தருகின்றது. 'அவன் இருப்பான்' என்பதில் வினைப்பகுதி கால இடைநிலை பெற்றுப் பால்காட்டும் விகுதியோடு புணர்தலைப் போல, 'அது இருப்பது' என்ற வடிவம் அமைவதில்லை. மாறாக, 'அது இருக்கும்' என்ற வடிவமே எதிர் கால ஆற்றலை உணர்த்துகின்றது. இனி, இலக்கியத் தமிழில் 'வருள்' என்ற ஒரு வடிவம் (things that will come) காணப் படுகின்றது.

(எ.டு) மலையாளம் - நான் எழுதும். (I will write) - பால் உணர்த்தும் விருதியில்லை.

கன்னடம் - வ & ய (Semi Vowels)

தெலுங்கு - வு - வ் + உ (v - Future Tense Sign -u- Euphony.

எதிர்கால அமைப்பு.

(Formation of Future Tense)

I. V. R. + T. S. + P. S. பாடு + வ் + றன் > பாடுவேன்.

II. V. R. + kum (suffix denoting tense) செய் + கும் > செய்கும்.

III. V. R + um (suffix). மீட்டு + உம் > மீட்டும்.

எதிர்கால வினையெச்சங்கள் - Future Verbal Participle.

இலக்கியத் தமிழிலும், மலையாளத்திலும் 'ஆன்' ஈறுபெற்ற 'பான்', 'வான்' என்ற வடிவங்களோயல்லாமல் 'பாக்கு' என்பதோர் ஈறும் உள்ளது. (எ.டு) 'உண்பாக்குச் சென்றேன்'. இவற்றில் முதல் மெய் பகரம் அல்லது வரமாதலால், அவையே எதிர்கால இடைநிலைகளாக அமையும். கன்னடத்தில் வகர ஒற்றை இவ்வாற்றலைப் பெறுகிறது.

கால வேறுபாடுகள் (Compound Tenses)

இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்னும் முக்காலங்கள் பல் வேறு நிலைகளைப் பெற்று நம் மொழியின்கண் பயின்று வருகின்றன. கால வேறுபாடுகளை உணர்த்தும் பொழுது கால இடைநிலைகள் பெருகி அமையாமல், துணை வினைகள் (auxiliary verbs) ஆங்காங்குச் சேர்ந்து பொருட் சிறப்பைக் கால நிலைகளோடு உணர்த்தி நின்றலைக் காணலாம். "It is unnecessary to enter into an investigation of the Dravidian compound tenses and they are formed in the simplest possible manner, by suffixing the various tenses of the substantive verb to the verbal participles of active verbs" ³ என்று Dr. Caldwell குறிப்பிடுவான்.

(எ.டு) செய்திருப்பான் > செய்து + இரு + ப் + ஆன்;

V. P + Auxiliary + T. S + P. S > Compound Tense.
verb

(or)

செய்திட்டான் > செய்து + இட்டான்

V. P + Finite Verb > Compound Tense.

இவ்வாறு காலவேறுபாடுகள் உருவாகும் பொழுது வினையெச்சங்களோடு வேறு வினைமுற்றுக்கள் காலத்தை உணர்த்த வகுதலையே நாம் பெரிதும் காணலாம்.

Table of Classification of verbs according to the Conjugations as found in the Tamil Lexicon.

Conjugation No.	Root.	Present Tense.	Past Tense.	Future Tense.	Infinitive 'ceya'
I	cey	ceykireṇ	ceyten	ceyven	ceyya
II	āl / alu	āl_kireṇ alukireṇ	ānten	ālven / aluven	āla
III	col / collu	col_kireṇ / collukireṇ	connen	colven / colluven	colla
IV	ari	ari_kireṇ	arinten	ariven	ariya
V	akku	akkukireṇ	akkinen	akkuven	akka
VI	natu	natukireṇ	natten	natuven	nata
VII	un / unnu	un_kireṇ unnukireṇ	unten	unpen unnuven	unna

Conjugation No.	Root	Present Tense.	Past Tense.	Future Tense.	Infinitive.
VIII	tin / tinnu	tinkirēn timnukirēn	tinrēn	tinpēn tinnuvēn	tinna
IX	kel	ketkirēn	ketten	ketpen	kerka
X	kal	karkirēn	karren	karpēn	karka
XI	tir	tirkkirēn	tirtten	tirpēn	tirka
XII	nata	natakkirēn	natantēn	natappēn	nataka
XIII	tā ; cā ; kān	These occur after undergoing changes in the verbal roots.			

46. 'பெயரெச்சம்'. The Relative Participle.

நம் திராவிட மொழிகளுள் “பெயரெச்சம்” என்பது தனிப்பட்ட சிறப்பு நீர்மையினை உடையது. ஐரோப்பிய மொழிகளில் காணப்பெறும் இணைப்பு இடப் பெயர்கள் (Relative Pronouns) திராவிட மொழிகளில் இல்லை. ஆனால் அப்பெயர் கட்டு ஈடாகத் திராவிட மொழிகளில் மிகச் சிறந்த பெயரெச்ச அமைப்பு (Formation of the Relative Participle) இருப்பது இவற்றின் விழுமிய மாண்பினை நனியுணர்த்தும் தக்க சான்றாகும்.

“It is a remarkable peculiarity of the Dravidian languages, that they have no relative pronouns whatever, and that the place of the relative pronoun is supplied by a part of the verb which is called the relative participle, or the adjectival participle, a participle which is invariably, followed by a noun and preceded by the words or phrases that depend upon the relative” ¹ என்று Dr. Caldwell குறிப்பிட்டு நம் பெயரெச்சப் பான்மையினை விளக்குவர்.

‘The man who came’ என்ற ஆங்கிலச் சொல்லாட்சியை வந்த மனிதன்’ என்ற அமைப்பால் நம் மொழியில் உணர்த்தலாம். இதனையே Dr. Caldwell அவர்கள் ‘Relative participle’ (அல்லது) ‘Adjectival Participle’ என்பார். இவ்வகையில் முற்று வின் எச்சமாக நின்று பெயரினைத் தழுவி வருதலையும் காணலாம்.

‘I saw the man who came’ என்ற சொற்றொடரையும், வந்த மனிதனைக் கண்டேன்’ என்ற சொற்றொடரையும் ஒப்பு நோக்குங்கால், ஐரோப்பிய மொழிகளின் இயல்பும், திராவிட மொழிகளின் இயல்பும் தெளிவாகத் தெரிகின்றன. திராவிட மொழியின் தனித்தன்மை சொற்சுருக்கத்தை மேற்கொண்டு மிக்க அழகோடு பொருந்தியுள்ளது. இவ்வாறு திராவிட மொழிகளில் காணும் அமைப்பினைப் “பெயரெச்சம்” என்று குறிப்பிடுகிறோம். (பெயரெச்சம்— Noun defect or noun complement, a word which requires the complement of a noun to complete its signification).

¹ Dr. Caldwell — A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 512.

பெயரெஞ்சு -

① தொல்காப்பியர் இதனைப் “பெயரெஞ்சு கிளவி” என்றும், நன்னூலார் ‘பெயரெச்சம்’ என்றும் கூறுவர்.] முக்கால வாய்ப்பாடுகளைக் காட்டி முற்றுவினைகள் எச்சப் பொருள்பட்டு நின்று பெயர்களைக்கொண்டு முடிதலையே நம் இலக்கணம் உணர்த்தும்.

செய்யும் தன்மை

“நிலனும் பொருளும் சாலமும் கருவியும்
வினைமுதற் கிளவியும் வினையும் உளப்பட
அவ்வறு பொருட்குமோ ஏன்ன உரிமைய
செய்யும் செய்த என்னும் சொல்லே”

(தொல். சொல். 234)

என்று ‘செய்யும்’, ‘செய்த’ ஆகிய இரு சொற்களும் நில முதலிய ஆறு பொருட்கும் ஒத்த உரிமைய எனத் தொல்காப்பியர் மொழிவர்.]

(எ.டு.) வாழும் நெஞ்சம். — ‘செய்யும்’ } பெயரெச்சங்கள்.
சிகந்திய கண்ணீர். — ‘செய்த’ }

பெயர்

[எச்சவியலுள் இப்பெயரெச்சம் பெயர் கொண்டு முடியும் என்பர்.]

“பெயரெஞ்சு கிளவி பெயரொடு முடிமே.”

(தொல். சொல். 433)

நன்னூலார்,

“செய்த செய்கின்ற செய்யுமென் பாட்டிற்
காலமும் செயலும் தோன்றிப் பாலொடு
செய்வ தாதி அறுபொருட் பெயரும்
எஞ்ச நிற்பது பெயரெச் சம்மே”

(சொல். 340)

என்று கூறுவர்.]

(எ.டு) நொந்த உள்ளம். — ‘செய்த’ } முக்காலப்
கழிகின்ற நாட்கள். — ‘செய்கின்ற’ } பெயரெச்ச
கவலும் மனம். — ‘செய்யும்’ } வடிவங்கள்.

②. இனி, மொழிநூலார் பெயரெச்ச நீர்மையை விளக்கும் பொழுது, இறந்த கால வினையெச்சத்தோடு அகர ஈறு புணருமெனின், அது பெயரெச்சமாகும் என்பர்.]

(எ.டு) செய்து + அ > செய்த.

Verbal
Participle + suffix ‘a’ > Relative Participle.

(V. P + ‘a’ > R. P)

வினையடிச் சொல்லோடு இறந்த கால இடைநிலையும், அகர விகுதியும் (செய் + த் + அ) புணர்ந்து உருவாதலையும் கொள்ளலாம். இது போலவே நிகழ்காலத்திலும் பெயரெச்சம் உருவாதலைக் காண வேண்டும். நிகழ்கால வினையெச்சப் பாங்கு சரிதாக இன்மையால், நம் இலக்கண மரபுக்கு ஏற்றவாறு வேறு வகையான அமைப்பைக் கொள்கின்றோம். வினையடிச் சொல்லோடு நிகழ்கால இடைநிலையும், அகர விகுதியும் புணர்கின்றன.

[(எ. டு) செய் + கின்று + அ > செய்கின்ற.]

Verbal Root + Present Tense Sign + 'a' suffix > Relative Participle

(V. R + T. S + 'a' > R. P)

ஆனால் எதிர்காலத்தில் பகர, வகர இடைநிலைகளைக் கொண்டு வாராமல், 'உம்' என்பது வினையடிச்சொல்லோடு சேரப் பெயரெச்சம் அமைதலைக் காட்டலாம்.

(எ. டு) செய் + உம் > செய்யும். ✓

Verbal Root + 'um' Suffix > Relative Participle

(V. R. + 'um' > R. P.)

[உடன்பாட்டு வினைமுற்று (Affirmative) அன்றி எதிர் மறை வாய்பாட்டால் (Negative) எதிர்காலத்தைக் குறிப்பிடும் பொழுது அகர விகுதியினைக் காணலாம்.

(எ. டு) செய் + ஆ + த் + அ > செய்யாத.]

Verbal Root + Negative Particle Sign + Tense Suffix of the Negative Relative Participle > Relative Participle.

இவ்வாறு முக்காலத்திற்கும் உரிய பெயரெச்சங்களைக் காணும் பொழுதும், எதிர்மறைப் பாங்கினைக் காணும் பொழுதும், நாம் பெரும்பான்மை நோக்கிப் பெயரெச்ச விகுதி என்று கூறத் தகுவது 'அ'ரமே என்று துணியலாம்.

2. [திராவிட மொழிகளில் இப்பெயரெச்சங்கள் இணைப்பு இடப்பெயர்களைத் (Relative Pronouns) தவிர்த்து வழங்கப் படுகின்றன. 'வந்த மகள்' என்பதில் 'வந்தவள் யாவளோ அந்த மகள்' என்னும் பொருள் விரிந்து நின்றனில் இவ்வமைப்பை

நன்கு உணரலாம். (உ) [தமிழ் மொழியுள் இப்பெயரெச்ச அமைப்புக்கள் செயப்படுப்பொருளையும், இடப்பொருளையும் தழுவி வருதலைக் காணலாம்.]

(எ.டு.) [நூலை எழுதின புலவன். (செயப்படுபொருள்). காட்டில் திரிகின்ற யானை.] (இடப் பொருள்)

இனி, நம் மொழியில் பெயரடைகளாக வரும் நல்ல, தீய, பழைய, பெரிய முதலிய சொற்களிலும் அகர விசுவாதிகாணப் படுவதாலும், அப்பெயரடைகள் பெயர்களைத் தழுவி நிற்பதாலும் இவற்றை நாம் 'குறிப்புப் பெயரெச்சங்கள்' (Implied Relative Participles) என்கின்றோம்.

(எ.டு.)	நல்ல	மகள்	(நன்மை > நல்ல)
	தீய	கட்பு	(தீமை > தீய)
	பழைய	மரபு	(பழமை > பழைய)
	புதிய	சூழல்	(புதுமை > புதிய)
	பெரிய	வெற்றி	(பெருமை > பெரிய)

'நன்மை' என்பது 'நல்ல' என்று 'மை' விசுவாதிகாண்டு, 'நல்' என்ற பண்படியோடு (Quality Root) 'அ'கர விசுவாதிகாண்டு புணர்ந்து குறிப்புப் பெயரெச்சமாக அமைந்தது. பண்புப் பெயர்களே அல்லாமல் ஏனைய பெயர்களிலும் அகர விசுவாதிகாண்டு இவ்வாறு ஆதல் உண்டு. ஆனால் இத்தகைய வழக்குகள் இலக்கியங்களில்தான் மிகுதியாகக் காணப்பெறும்.

(எ.டு) பாலைய சுரன்.
(Noun + 'a' suffix)

குறிப்புப் பெயரெச்சங்களின் வழக்கு மிகுதியால் தெரிநிலைப் பெயரெச்சங்களுள் சில நாளடைவில் பெயரடைகளாக நின்று பண்பை மட்டும் உணர்த்தும் நிலை பெற்றன.

(எ.டு) உயர்ந்த மனம்.
தாழ்ந்த நிலை.

Verbal Root + Tense Sign + 'a' suffix.

இவற்றுள் 'உயர்வு', 'தாழ்வு' என்பனவற்றின் ஈற்று உயிர் மெய் கெட்டு, வினையடிகளாக அமைந்து பின் கால இடைநிலை புணர்ந்து பெயரெச்சப் பான்மை ஏற்றாலும், அவை காலம் உணர்த்துவன அல்ல.

Formation of the Relative Participiple. பெயரெச்ச அமைப்பு

- i) V. R. + T. S. + 'a' suffix செய் + த் + அ > செய்த
- ii) V. P. + 'a' suffix நொந்து + அ > நொந்த
- iii) V. R + T. S. + 'a' suffix காண் + கின்று + அ > காண்கின்ற
- iv) V. R + 'um' suffix வாழ் + உம் > வாழும்
- v) V. R + N. P + T. S + 'a' suffix செய் + ஆ + த் + அ > செய்யாத
- vi) Q. R. + 'a' suffix நல் + அ > நல்ல

இவ்வாறு திராவிட மொழிகளில் பெயரெச்சங்கள் பல்வகை நிலைகளைப் பெற்று நம் தொன்மை மாண்பைச் சிறப்பாகப் போற்றி வருதல் கண்கூடு

47. 'வினையெச்சம்'. The Verbal Participle.

நம் திராவிட மொழிகளின் தனிப் பெரும் பண்பாக ஒளிரும் இலக்கணக் கூறுகளுள் 'பெயரெச்சம்' என்பதுவும் ஒன்று எனக் கண்டோம். உயரிய இலக்கண மரபுகளால் தமிழ் மொழியின் தனித் தன்மை தெள்ளெனப் புலப்படும் வண்ணம் இலக்கிய உலக வழக்குகள் அமைந்துள்ளமை கண்கூடு. "பெயரெஞ்சு கிளவி" என்பதைப் போலவே முற்று வினை எச்சப் பொருள்பட்டு வினைகொண்டு முடிய அதனை இலக்கணநூலார் 'வினையெஞ்சு கிளவி' அல்லது 'வினையெச்சம்' (Verbal Participle) என்பர். அதன் நீர்மையினை நாம் ஈண்டுச் சுருங்கக் காண்போம்.

தொல்காப்பியர் வினையியலில் தக்க வாய்பாடுகளைக் கொண்டு வினையெச்சத்தை விளக்குவர்.

செய்து செய்யுச் செய்யு செய்தெனச்
செய்யியர் செய்யிய செயின்செயச் செயற்கென
அவ்வகை ஒன்பதும் வினையெஞ்சு கிளவி". —
(தொல். சொல். 228)

இதற்கு உரைகண்ட சேனாவரையர் இறுதியிலுள்ள இடைச் சொற்களால் பாடுபடுத்துவர் வினையெஞ்சு கிளவிக்கு உரிய ஒன்பது வாய்பாடுகளும், 'உ, ஊ, பு, என, இயர், இய இன், அ, கு' என்னும் இறுதி நின்ற இடைச் சொல்லான் வேறுபட்டன என்பது அவர் உரை விளக்கம்.

சான்றுகள் :

i உகரம் :	உண்டு வந்தான்.	— இறப்பு
ii ஊகாரம் :	தின்னா சென்றான்.	— இறப்பு
iii பகரவுகரம் :	நகுபு வந்தான்.	— நிகழ்வு
(நகாநின்று)
iv என :	சோலை புக்கெனப் பசி நீங்கிற்று.	இறப்பு
v இயர் :	செய்யியர் அமைந்தனர்.	எதிர்வு
vi இய :	காணிய சென்றாள்.	எதிர்வு
vii இன் :	மெய்யுணரின் வீடு எளிதாம்.	எதிர்வு
viii அகரம் :	ஞாயிறு பட வந்தான்.	இறப்பு
ix ககரவுகரம் :	பாடற்கு இசைந்தாள்.	எதிர்வு

2. 2. அடுத்து, 'பின், முன், கால், கடை, வழி, இடத்து' என்னும் ஈற்றவாய் வருவனவும், அவை போலக் காலங் கருதி வருவனவும் வினையெச்சங்களை என்பர் தொல்காப்பியர்.

"பின்முன் கால்கடை வழிஇடத்து என்னும்
அன்ன மரபின் காலங் கண்ணிய
என்ன கிளவியும் அவற்றியல் பின்வே")

(தொல் சொல். 229)

'வான், பான், பாக்கு' என்னும் வினையெச்ச வாய்பாடுகள் 'காலங் கண்ணிய' என்பதனால் பெறப்படும். இவ்வாறு பதினைந்து வினையெச்சப் பாங்கினுள் 'செய்து', 'செய்யு', 'செய்பு' என்னும் முதல் நிலை மூன்றும் வினை முதல் வினையால் முடிபும்.

(எ. 6) கற்றுச் சிறந்தான்.
உண்ணா வந்தான்.
கையிறுபு வீழ்ந்தான்.

பிற வினையெச்சங்கள் வினை முதல் வினையானும், ஆண்டு வந்து பொருந்தும் பிற வினையானும், தாம் பொருந்தும் வகையில் முடியும் என்பது இலக்கண நெறி.

(எ. 6) மழை பெய்தெனப் புகழ் பெற்றது.
மழை பெய்தறகுக் கடவுள் வாழ்த்துதும்.
இறந்தபின் இளமை வாரது.
கணவன் இனிது உண்டபின் காதலி முகமலர்ந்தது.

3 இவ் வினையெச்சங்கள் அடுக்கி வரினும் பொருட் சிறப்புறும் என்பதனைப்,

"பன்முறை யானும் வினையெஞ்சு கிளவி
சொன்முறை முடியாது அடுக்குங் வரினும்
முன்னது முடிய முடியுமன் பொருளே"

(தொல். சொல். 233)

என்று கூறுவர்.

(எ. 6) அவள் யாழ் எடுத்து இசை கூட்டிப் பாடிப் புகழ் கொண்டாள்.

தொல்காப்பியர் எச்சவியலுள் இவ்வினை யெச்சம் தெரிநிலை, குறிப்பு என்னும் இருவினைக் கண்ணும் வரும் என்றும், குறிப்பு வினையாக வருங்கால் ஆக்க வினை கொண்டு முடியும் என்றும் கூறுவர்.

“வினையெஞ்சு கிளவிக்கு வினையுங் குறிப்பும்
கினையத் தோன்றிய முடிபா கும்மே
ஆவயிற் குறிப்பே ஆக்கமொடு வருமே.”

(தொல். சொல். 432)

(எ. 6) உழுது வந்தான்.
மருந்துண்டு நல்லனாயினான்.

இருவகை எச்சங்களும் எதிர்மறைப் பொருளில் வரினும்
பொருணிலை திரியாது என்பது இலக்கண முடிபு.]

“பெயரெஞ்சு கிளவியும் வினையெஞ்சு கிளவியும்
எதிர்மறுத்து மொழியினும் பொருணிலை திரியா’.

—(தொல். சொல். 236)

(எ. 6) வணியாக் கோல்.
பாடாது சென்றான்.

4. நன்னூலார்,

[“தொழிலுங் காலமுந் தோன்றிப் பால்வினை
ஒழிய நிற்பது வினையெச் சம்மே” (நூற்பா 342)

என்று வினையெச்சத்திற்கு இலக்கணம் கூறிப் பின்னர் உரிய
வாய்பாடுகளைச் சுட்டுவர்.

“செய்து செய்பு செய்யாச் செய்யுச்
செய்தெனச் செயச் செயின் செய்யிய செய்யியர்
வான்பான் பாக்கின வினையெச்ச சம்பிற
ஐந்தொன்று ஆறுமுக காலமும் முறைதரும்”

(நூற்பா. 343)

என்று கூறி, “முன் ஐந்தும் இறந்த காலத்தையும், ‘செய’ என்பது
நிகழ்காலத்தையும், எஞ்சிய ஆறும் எதிர்காலத்தையும்
முறையாக உணர்த்தும் என்பர்.]

“அவற்றுள்
முதலில் நான்கும் ஈற்றில் மூன்றும்
வினைமுதல் கொள்ளும் பிறவுமேற் கும்பிற”.

(நூற்பா 344)

செய்து, செய்பு, செய்யா, செய்யு, } வினை முதல் கொள்ளும்.
வான், பான், பாக்கு.

(எ. 6) தான் கல்லாச் கழித்தான்.
தான் கொல்வான் செல்வான்.
தான் அலைப்பான் புகுந்தான்.
தான் தருபாக்கு வருவான்.

(பிற மேலே காண்க.)

செய்தென, செய, செயின், } வினை முதல் வினையின் நிப்
செய்யிய, செய்யியர். } பிற வினையையும் கொள்ளும்.

- (எ. டு) தானுண்டென மகிழ்ந்தான்.
பிறனுண்ணக் காண்கிறான்.
தானுண்ணின் மகிழ்வான்.
பிறனுண்ணிய கொடுப்பான்.
தானுண்ணியர் போவான்.

இனி, 'சொற்றிரி யினும் பொருள் திரியா வினைக்குறை'
(நூற்பா 346)

என்பதனால் வினையெச்ச வாய்பாடுகள் வேறுபட்டு வரினும்
அவற்றின் பொருள்கள் மாறுபடா என்பர் நன்னூலார்.

- (எ. டு) ஞாயிறு பட்டு வந்தான். (பட்டு < பட)
யான் கொள்வான் பொருள் கொடுத்தேன்.
(வான் < செய)

இனி, மொழிநூலார் இவ்வினையெச்சத்தை, 'The Verbal
Participle' அல்லது 'The Adverbial Participle' என்பர்.
வினையடிச்சொல்லோடு காலங்காட்டும் இடைநிலையும், ஒலித்
துணை உகரமும் புணரின் வினையெச்சமாக அமையும் என்பர்.

- (எ. டு) செய் + த் + உ > செய்து
Verbal + Tense + Enunciative > Verbal
Root Sign Vowel, 'u' > Participle
(V. R. + T. S. + 'u' > V. P.)

பெயரெச்ச விருதியைப் போல வினையெச்சத்திற்குத் தனித்த
விருதியைத் தெளிவாகக் கூற இயலவில்லை. அடிச்சொல்லோடு
கால இடைநிலை புணர்ந்து நம் மொழித்தன்மைக்கு ஏற்றவாறு
இறுதியில் வல்லொலி வர உகரம் அமைகிறது. பிற இடங்
களில் வினையெச்ச வாய்பாடுகளுக்கு ஏற்ற வகையில் நாம்
அவற்றைக் காணலாம்.

"There is no separate verbal participle suffix. By
the mere addition of the tense sign to the root, the verbal
participle is formed. 'u' is found only when the verbal
participle will otherwise end in a plosive. Therefore it
stands there only as an enunciative particle" — என்று நாம்
ஒரு வரையறையை ஒழுங்குபடுத்தி வினையெச்ச நீர்மையை

உணர்த்த முற்படுகின்றோம். பல்வேறு வினையெச்ச வாய்பாடுகளுள் 'செய' என்னும் வினையெச்சம் தரும் பொருட்சிறப்பைத் தனியே காண்பது நம் மொழி வளத்தின் பெருமைக்குத் தக்க சான்றாக அமையும்.

['செய' என்னும் எச்சம் ('Ceya'-the form of the Verbal Participle)

'செய' எனும் எச்சவினை நம் திராவிட மொழிகளின் வினையெச்ச வகைகளுள் ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றது.

(எ. டு) பாட வேண்டும். காண விரும்பினார். ஆடத் தொடங்கினார்.	}	'ceya' - the verbal participle
---	---	-----------------------------------

[இவ்வெச்சங்கள், பாடல், காணல், ஆடல் முதலிய தொழிற் பெயர்கள் (Verbal nouns) என்று மெய் கெட்டு நின்றமையே. (Loss of final consonants).]

இனி, 'பாடற்குத் தொடங்கினான்' என்பது போலத் தொழிற் பெயரோடு நான்கனுருபு சேர்ந்தும் அப்பொருளில் வருதல் உண்டு. (Verbal Noun + Dative Case - sign).

(எ. டு) பாடல் + கு > பாடற்கு.

தமிழில் எச்சங்களாக உள்ள வடிவங்கள் கன்னடம் முதலிய ஏனைய திராவிட மொழிகளில் தொழிற் பெயராக இருத்தலும் ஈண்டு ஆராய்ந்து உணரத் தக்கதாம். இனி, [இச்செயவேன் எச்சங்கள் பலவகையாக அமைதலையும் காண்போம்.]

(i) காரியப் பொருளில் எதிர்கால வினையெச்சமாக வழங்குதல். (Future Verbal Participle.)

(எ. டு) வாழப் பிறந்தேன்.

(ii) உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் நிகழ்கால வினையெச்சமாக வரும். (Conjunctive-Present Tense Verbal Participle.)

(எ. டு) என்மகள் வரக் காண்கின்றேன்.

(iii) இறந்தகால வினையெச்சமாகக் காரணப் பொருளில் வரும் (Past Tense Verbal Participle.)

(எ. டு) மழை பெய்ய நெல் விளைந்தது.

(iv) பண்புப் பெயர்களுடன் 'ஆக' என்பது சேர்ந்து வினையடையாக (adverb) வழங்கும்.

(எ. டு) நீர் நன்றாகப் பேசினீர். } நன்மை + ஆக.
மகள் நன்றாகப் பயின்றாள். } Quality Noun + aka

(v) இரட்டித்து நின்று மிகுதிப் பொருள் தரும்.

(Duplication of the Verbal Participle form.)

(எ. டு) படிக்கப் படிக்க அறிவு வளரும்.

(vi) பல செயல்களை ஒரு காலத்தில் நிகழ்ந்தனவாகக் கூறும் போது பல வினைகள் இவ்வாய்பாட்டால் அடுக்கி வரும்.

(Continuous occurrence of the 'ceya' forms).

முகில் எழ, வான் இருள, இடி இடிக்க, மழை பெய்தது.

இச் செயவென்னும் எச்சத்தை 'Infinitive' என்று மொழி நூலார் அழைப்பர். Bray என்பார், "The infinitive is a verbal noun declinable throughout the singular" ¹ என்பர். Dr. Caldwell இது பற்றிக் குறிப்பிடும பொழுது, "I have no doubt that the true infinitive was originally a verbal noun also (as in the Scythian languages it is always found to be), and this origin of the Dravidian infinitive will, I think, be proved in the sequel" ² என்று கூறுதல் காண்க. இவ்வாறு 'செய' என்னும் வினையெச்ச நீர்மை நம் மொழியின்கண் அமைந்து பொருள் நலனை மிகுவித்தல் காண்க.

¹ Bray - The Brahui Language. P. 134

Dr. மு. வ - மொழிநூல் - P. 244.

² Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 532.

48. 'வினைப்பாடுகள்'. The Classification of Verbs.

நம் மொழியின்கண் வினைச்சொற்களின் பல்வேறு நிலைகளை நன்கு பகுத்துக் காட்ட இயலும். தொழில் நீர்மையை அடியொற்றி இவ்வினைப்பாங்கு செவ்வனே அமைவதால் நாம் கருத்து நிலைக்கு ஏற்றவாறு பல்வேறு வகைகளாகப் பாகுபடுத்துகின்றோம். ஏவல், வியங்கோள் என்றும், தெரிநிலைவினை, குறிப்பு வினை என்றும், உடன்பாடு, எதிர்மறை முற்று என்றும், செயப்பாட்டு வினை என்றும் இவ்வாறு கொள்வதை இலக்கண நூலார் நன்கு காட்டுவர். தமிழ் வினைச் சொற்களுட் சில பகுதியிலுள்ள ஒற்று இரட்டியும் (Duplication of the consonants), பல இடைநிலைகளானும் (Tense-signs), இன்னும் சில விததிகளானும் (Suffixes) காலங்காட்டுதல் இயல்பு. காலங்கள் முன்றாக இருப்பினும், தொன்மைக் காலத்தில் நிகழ் காலம் (Present Tense) என ஒன்று இருந்ததில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிய வருகின்றது. தொல்காப்பியர் நிகழ்கால இடைநிலைகள் கூறுதொழிய, நன்னூலார் தங்கால வழக்கு நோக்கி முன்று இடைநிலைகளைக் குறிப்பிடுவர். முக்காலங்களின் போக்கினை நாம் இன்று பின்வருமாறு பகுத்துக் கூறலாம். ¹

(1) இறந்தகாலம் :

- i) இறப்பில் இறப்பு — செய்திருந்தான்.
- ii) இறப்பில் நிகழ்வு — செய்திருக்கிறான்.
- iii) இறப்பில் எதிர்வு — செய்திருப்பான்.

(2) நிகழ்காலம் :

- i) நிகழ்வில் இறப்பு — செய்யா கின்றான்.
- ii) நிகழ்வில் நிகழ்வு — செய்யா நிற்கிறான்.
- iii) நிகழ்வில் எதிர்வு — செய்யா நிற்பான்.

(3) எதிர்காலம் :

செய்வான்.

இதன்கண் கால வேறுபாடுகள் இடம் பெறுமை நோக்குக.

¹ வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் —
தமிழ் மொழியின் வரலாறு. பக். 75.

(i) குறிப்பு வினை முற்று. The Appellative Verb.

எத்தகைய பெயர்ச் சொல்லையும் வினைக்குறிப்பாக மாற்றுவது நம் திராவிட மொழி மரபு. இலக்கியச் சொல்லாட்சிகள் பெருவழக்காக இருக்க, இன்றைய பேச்சு வழக்கில் அஃது அரிதாகவே காணப்படுகின்றது. இவ்வகை வினை முற்றில் கால இடைநிலைகள் இல்லை. மாறாக, நாம் காலத்தைக் குறிப்பாகவே உணர்த்த வேண்டும்.

“இறப்பின் நிசழ்வின் எதிர்வின் என்று
அம்முக காலமும் குறிப்பொடுங் கொள்ளும்
மெய்நிலை யுடைய தோன்ற லாதே” —

(தொல். சொல். 200)

என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பு வினைமுற்றினைக் காட்டுவர்.

(எ.டு) அவர் சான்றோர்.
நீர் நல்லர்.

இவை காலங்காட்டா எனினும் நிகழ்காலப் பொருண்மை யுடையதாகவே கொள்ளல் மேரிது. Dr. Caldwell, “Appellative verbs are conjugated through every number and person, but they are restricted to the present tense ; or rather, they are of no tense, for the idea of time is excluded from them”² என்று கூறுவர். இத்தகைய குறிப்பு வினை முற்றுக்களைப் பெயர்ப்பயனிலை என்று கூறுவதையும் நாம் இலக்கண அமைதியாகக் கொள்கின்றோம். இக் குறிப்பு வினை முற்றுக்கள் பெயராக அமையுங்கால் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயராகக் கருதப் பெறும்.

(ii) ‘செய்வி’ என்னும் ஏவல். The Causal Verb.

திராவிட மொழிகளில் ‘செய்வி’ என்னும் வினை (Causal) சிறப்பாக வழங்கும் ஒன்றும். நன்னூலார் இவ்வினையைச் ‘செய்வி என்னும் ஏவல்’ என்னும் பெயரால் குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால், உரையாசிரியர்கள் ‘பிறவினை’ என்னும் பெயரால் வழங்குகின்றனர். ‘செய்வி’ என்னும் ஏவலுக்கும், பிறவினைக்கும் இடையே சிறிது வேற்றுமை உள்ளது என்பதை ஊன்றி ஆராயும்போது காணமுடியும்.

² Dr. Caldwell — A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 478.

(i) 'செய்வி' என்னும் ஏவலும், பிறவினையும் செயப்படு பொருள் குன்று வினைகளே.

(ii) பிறவினை அஃறிணையாகவும், 'செய்வி' என்னும் ஏவல் உயர்திணையாகவும் இருத்தலே இஹற்றிடையே காணப்பெறும் வேறுபாடாம்.

செயப்படு பொருள் குன்று வினை - Subject + Object + Predicate.
செயப்படு பொருள் குன்றிய வினை - Subject + P + Predicate.

தன்வினையானது எழுவாயைச் செய்கின்ற வினையாம்.
(Subjective verb)

(எ.டு) அடங்கினேன்.

பிறவினையானது எழுவாயல்லாத பிறிதொன்று செய்கின்ற வினையாம். (Objective verb).

(எ.டு) அடக்கினேன்.

Dr. Caldwell அவர்கள், பிறவினையைச் செயப்படுபொருள் குன்றுவினையென்றும், தன்வினையைச் செயப்படுபொருள் குன்றிய வினையென்றும் கூறுகின்றார். ஆனால், இக் கருத்து நமக்கு உடன்பாடாக அமையவில்லை. "Dr. Caldwell classified the Dravidian verbs into transitive and intransitive. But the English connotations of these expressions cannot apply to the Tamil division. In Tamil 'தன் வினை' can be either transitive or intransitive according to the place where it occurs. Therefore 'தன்வினை' can be called subjective verb and 'பிறவினை' objective verb" - Dr A. C. Chettiar. தன்வினை செயப்படுபொருள் குன்றிய வினையாகவோ, குன்று வினையாகவோ வரலாம்.

தன்வினை:-

(எ.டு) (i) நான் கடந்தேன்.

Sub. Pred. (SP)

(ii) நான் பாடலைப்பாடினேன். Sub. Obj. Pred. (SOP).

திராவிட மொழிகளில் உருபின் மூலம் 'செய்வி' என்னும் ஏவலை உணர்த்துகின்றோம். இது வேறு எம்மொழிக்கும் அல்லாத தனிச்சிறப்பான இயல்பாம். ஏனைய மொழிகளில் இவ்வினையால் இரண்டு வினைச் சொற்களைக் கொண்டு உணர்த்துவார்கள்.

(எ.டு) 'I caused him to build a house' என்னும் ஆங்கிலத் தொடரை "நான் வீட்டைக் கட்டுவித்தேன்" என்ற சொல்லால்

எளிதாக உணர்த்தலாம். ஆங்கிலத்தில் 'him' 'house' என்ற இரண்டு செயப்படு பொருள்கள் அமைகின்றன. ஆனால், தமிழில் 'வீட்டை' என்ற ஒரு சிறப்புப் பொருளை எடுத்துக் கொண்டு பிறவற்றைக் கருப் பொருளாகக் கொண்டு உணர்த்த வேண்டுமென்றால், 'அவன்' என்பதை 'அவனால்', 'அவனைக் கொண்டு' என்று விரித்துணர்த்தலாம்.

ஆங்கிலத்தில் இருவினைகளால் உணர்த்தவேண்டியதைத் தமிழில் ஒருவினையைக் கொண்டு உணர்த்துகின்றோம் 'கட்டு வித்தேன்' என்ற தமிழ் வினைச் சொல்லில் கட்டுதலாகிய தொழிலும், ஏவுதலும் சேர்ந்து வந்து அமைந்துள்ளன. தன் வினைகள் அனைத்தும் பிற வினைகளாகவும் அமையும். திணை, பால், இடம், ஆகிய இவற்றையுணர்த்தும் உறுப்புகளைச் சேர்ப்பதில் இவை வேறுபடுதல் இல்லை. C J. Beschi என்பார் இதனை ஏவல் வினை (Verbs of Command) என்பார்.

"செய்யென் வினைவழி விப்பி தனிவரின்
செய்வினியென் ஏவல் இணையின் ஈரேவல்". — (நன். 138)

நன்னூலார் வி, பி என்பவற்றைப் பிற வினைப்பகுதிகள் என்பார். ஆனால், திராவிட மொழியினை (Euphonic purpose) ஒப்பு நோக்குங்கால், வகர, பகர மெய்கள் ஒலித்துணையாக வந்து தோன்றினவே அன்றிப் பிறவினைப் பொருளில் வருவது இகர உயிராற்றலே எனக் கொள்ளலாம். (The vowel 'i' is the unique force denoting the causal verb theme).

(எ. டு) செய்விக்க (தமிழ்) > செய்ஞ்சு (தெலுங்கு).
(-i-) (y ~ i)

தமிழில் காணப்பெறும் 'செய்வி' என்னும் வடிவம் கன்னடத்தில் 'மாடு கொடு' (māḍu kodu) என்றாகும். தமிழிலும் கூடக் 'கற்பி' என்பதைக் 'கற்றுக் கொடு' என்று உணர்த்துவார். 'செய்', 'பண்ணு' என்னும் சொற்கள் வினையுடன் சேர்ந்து பிறவினைப் பொருளைத் தருகின்ற வழக்கு இக்காலத்தில் பெருகி வருகின்றது.

(எ. டு) உண்பி > உண்ணச் செய் (or) } (Both 'cey' and
உண்ணப் பண்ணு } 'pannu' act as auxili-
liary verbs.)

பகுதியின் ஈற்றிலுள்ள வல்லினம் இரட்டித்துப் பிறவினை அமைகிறது.

ஐரோப்பிய மொழிகளில் பிறவினைப் பொருளையுணர்த்த வேண்டின் இரண்டும் பலவுமான சொற்கள் யாதொரு தொடர்பு மின்றி அமையும். ஆனால், திராவிட மொழிகளுள் சொல்லின்

கண் ஏற்படும் சிறு மாறுதலால் (Minor morpho-phonemic changes) பிறவினைப் பொருளை உணர்த்தலாம். Dr. Caldwell அவர்கள் சித்திய மொழிகளிலும் இத்தகைய மொழியாக்க அமைப்பு இருந்ததாகக் கூறுவதின்றும், அவர்தம் விழுமிய மொழிநூற் புலமையை நாம் வியக்காமல் இருத்தலும் கூடுமோ?

(iii) எதிர்மறை வினை. The Negative Voice.

உலக மொழிகளில் உடன்பாடு, எதிர்மறை என்னும் இருவகை நீர்மைகள் மிகப் பண்பட்டு வழங்கி வந்திருத்தலை நாம் நன்கு காணலாம். மக்களின் மனப் பாங்குக்கு ஏற்ப, இவை இரண்டும் சொற்றொடர் அமைப்பினுள் (Syntactic structure) சில மாற்றங்களைப்பெற்று வழக்கிடையே நிலவுகின்றன. இத்தகைய அமைப்புக்கள் இருத்தலே ஒரு மொழியின் நாகரிக வளர்ச்சிக்குச் சிறந்த சான்றும் எனக் கூறின் மிகையன்று.

திராவிட மொழிகளிலும், பிறமொழிகளிலும் காணப்பெறும் எல்லா வினைச் சொற்களும் உடன்பாட்டுப் பொருளையே (Affirmative) உணர்த்துவன. எதிர்மறை உணர்த்தும் இடைநிலை (Negative sign) பெறுவதால் அவை எதிர்மறைப் பொருளை (Negative) உணர்த்தும் சிறப்பைப் பெறுகின்றன. (All verbal themes are naturally affirmative, and the negative signification is expressed by means of addition or changes).

Verbal Root + Tense Sign + Pronominal Suffix >

Finite Verb.

Verbal Root + Negative Sign + Pronominal Suffix >

Negative Verb.

வினையடி + எதிர்மறை இடைநிலை + பால்காட்டும் விருதி
காண் + ஆ + ஆர் > காணார்.

திராவிட மொழிகளின் இயல்பு மேலே கண்டவாறு உருவான ஒருவகை அமைப்பே ஆகும் ஆனால், அனைத்து ஐரோப்பிய மொழிகளிலும் எதிர்மறை உணர்த்தும் சொல் வினைச் சொல்லின் உறுப்பாகாமல் தனித்தே நிற்கின்றது. (separable existence).

(எ. ௫) He comes; He does not come.

திராவிட மொழிகளிலோ பகுதிக்கும் விருதிக்கும் இடையில் எதிர்மறை இடைநிலை புணர்ந்து வினைச்சொல் அமைகின்றது. இவ்வெதிர்மறை இடைநிலை முக்காலத்திற்கும் உரியது.

(எ.டு) செய்யான் < செய் + ஆ + ஆன் }
V. R + N. S + P. S }

Dr. Caldwell, "In general, the Dravidian negative verb has but one tense, which is an aorist, or is indeterminate in point of time" ¹ என்று கூறுவர்.

எதிர்மறை வினைமுற்றுக்கள் கால இடைநிலை இல்லாக் காரணத்தால் (The tense sign is '0' in the negative verbs) முக்காலத்திற்கும் பொதுவெனக் குறிப்பிட்டாலும் இவை எதிர் காலத்திற்கு உரியவாய் வழங்குகின்றன. ஏனைய இறந்தகால, நிகழ்காலங்களில் எதிர்மறை வினைகள் அமைகின்றபொழுது வினையடியோடு காலஇடை நிலையும், எதிர்மறை இடைநிலையும் ஒருங்கே வரப் பால்காட்டும் விகுதியோடு முடியும்.

(எ.டு) செய் + த் + இல் + அன் > செய்திலன்.

V. R + T. S + N. S + P. S > Past Tense Negative
Finite Verb.

உண் + கின்று + இல் + அன் > உண்கின்றிலன்.

V. R + T. S + N. S + P. S > Present Tense
Negative Finite Verb.

எதிர்கால வினைச்சொற்களில் மட்டும் இவ்வாறு இருவகை இடைநிலைகள் உடன் நின்றல் இல்லை.

(எ.டு) வாரான். } V. R + N. S + P. S > Future Tense.
செய்யேன். } (The tense sign is '0' in these illustrations).

மலையாளத்தில் முக்காலத்திற்கும் உரிய எதிர்மறை வினைகள் உள்ளன. இந்த எதிர்மறை வினைகளில் பகுதியும் விகுதியும் ஒரு சிறிதும் மாறாமல் இருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது.

(எ.டு) கொள்ளான் < கொள் + ஆ + ஆன். }
கொள்ளீர் < கொள் + ஆ + ஈர். }
கொள்ளேம் < கொள் + ஆ + ஏம். }

(The negative sign and the pronominal suffix undergo morpho-phonemic changes.)

வாழாது < வாழ் + ஆ + து
V. R + N. S + P. S

(The negative sign is clearly found and suffixed to the root.)

¹ Dr. Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 468.

இவற்றில் அஃறிணை வினையை நோக்கின், எதிர்மறை இடைநிலை இருத்தல் தெளிவாகும். பிற வினைகளில் எதிர்மறை இடைநிலையும், பால்காட்டும் விஞ்சியின் முதல் உயிரும் புணர்ச்சி விதிக்கு ஏற்ப இயைநிலைக் காண்கின்றோம். தெலுங்கு மொழியில் மட்டுமே எதிர்மறை வினைகளின் எதிர்மறை இடைநிலையாம் அகரம் 'a' இருத்தல் ஐயத்திற்கு இடமாக இருக்கின்றது. கன்னடத்திலும் அகரம் 'a' எதிர்மறை இடைநிலையாம்.

தமிழில் வினைமுற்றுக்களே அன்றி எச்சங்களின் எதிர்மறை வடிவங்களை ஆராயின், ஆகாரம் (ā) இடைநிலை என்பது ஐயமின்றிப் புலப்படும்.

(எ. 6) வாழாமல் < வாழ் + ஆ + மல்
(Negative Verbal Participle) V. R+N S+Suffix of the V. P.
உண்ணாக < உண் + ஆ + த் + அ
(Negative Relative Participle) V. R+N. S+T S+Suffix
of the R. P.

இவற்றில் ஆகாரமும், விசதிகளும் தெளிவாக நின்றல் காண்க. 'ஆ' என்பதுவேயன்றி, 'அல, இல்' என்பனவும் எதிர்மறை இடைநிலைகளாம்.

(எ. 6) வாழற்க. < வாழ் + அல் + க
(Negative Optative Verb) V. R+N S+Suffix of the O V.
உண்டிலன். < உண் + ட் + இல் + அன்
(Negative Verb of the III Person) V. R+T. S+N.S+P S.

இவ்வாறு திராவிட மொழிகளுள் முறைபாக எதிர்மறை இடைநிலை அமைந்து வர, இன்றைப்பேச்சு வழக்கில் இம்முறை மாறியுள்ளது. 'வந்திலன்' என்பதை 'வரவில்லை' என்றும், 'வாரான்' என்பதை 'வரமாட்டான்' என்றும் நாம் வழங்கி வருதலினின்றும் இம்மாற்றத்தினைக் காணலாம்.

(எ. 6) வர+இல்லை > வரவில்லை.
ceya+Negative Finite Verb.
(V. P)

ஒருமொழி காலப்போக்கில் பல்வகை மாற்றங்களைக் கொண்டு விளங்குதலின், அடிப்படை உயிர்ப் பண்புகளோடு முரணாகவாறு, அமைப்புக்கள் மட்டும் மாறுபட்டு இருக்கின்றன. இனி, எதிர்மறை என்ற மொழி இலக்கணக் கூறும் அவ்வகையில் சில மாற்றங்களை அடைய அவற்றையும் அணைத்துக் கொள்ளுதலே மொழி மரபாம் எனல் அறிஞர் துணிபு.

49. 'செய்ப்பாட்டு வினை'. The Passive Voice.

ஒரு மொழியின்கண் இருவகை வினைகள் உள்ளன. செய்வினையை 'Active voice' என்றும், செய்ப்பாட்டு வினையை 'Passive voice' என்றும் கூறுதல் மரபு. எழுவாயும், செயப்படு பொருளும் இலக்கண அமைப்பில் பொருந்தியுள்ள இடங்களைக் கொண்டு, செய்வினைக்கும், செய்ப்பாட்டு வினைக்கும் வேறுபாடு கூற இயலாது. 'Voice' என்பதற்குரிய பொருளைக் காணுங்கால், J. Vendryes என்பவர் "a kind of aspect of the verbal action in relation to the subject, according to whether we consider the action as being performed by the subject, experienced by him, or performed in his interest, with his participation —"¹ என்று மொழிவர்.

வினைச் சொல்லின் இன்றியமையாக் கூறுக இச் செய்ப்பாட்டு வினையை 'Sylvestre de Sacy' முதலான அறிஞர்கள் சுருதுவர். எழுவாயும் செயப்படுபொருளும் (Subject and Object) நிற்கின்ற இடத்தால் மட்டும் கொள்ளாமல், வினைக்குரிய சீர்மை நோக்கி நாம் இருவினைகட்கும் இடையே உள்ள இலக்கணத் தொடர்பினைக் கூறுகின்றோம். 'Passive' என்ற சொல்லானது இலத்தீன் மொழியினின்று உருவாயிற்று என்பர். "The word 'passive' itself takes its origin from the Latin word 'passus' the past participle of 'pati' meaning 'to suffer' "² என்று Dr. அ. சிதம்பரநாதனார் அவர்கள் குறிப்பிடுவர். ³

இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒழுங்காக வினைப்பகுதியுடன் உருபுகளை இணைத்துத் தோன்றிய செய்ப்பாட்டு வினைப்பாங்கு இருந்தது.

"Each of the primitive Indo-European languages has a regular voice, regularly conjugated "⁴ என்பர் Dr. Caldwell.

¹ J. Vendryes - Language. - P. 102.

² Skeats - Etymological Dictionary. P. 432.

³ Dr. A. Chidambaranathan Chettiar - Passive Voice in Tamil. (Journal of the Annamalai University. Vol. VII. No. 2)

⁴ Dr Caldwell - A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 463.

ஆனால் அவ்வினைப்பகுதியின் தோற்றம் படிப்படியான வளர்ச்சியே என்று கருதுவர். Breal என்பவர், "The passive is a form acquired gradually by the diverse Indo-European languages long after the system of their conjugation was completed in its principle lines" ⁵ எனக் கூறுதலை நோக்குக. பேராசிரியர் A. H. Sayce அவர்கள், "The Primitive Aryan verb possessed no passive voice, in fact, the passive is a comparatively late creation" ⁶ என்று மொழிவர். Dr. S. K. Chatterji, Brugmann முதலானோரும் தொன்மையான இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழியில் செயப்பாட்டுவினை நீர்மை இல்லை என்றே காந்துகிறார்கள். சமஸ்கிருத மொழியில் 'ya' என்னும் விருதி (ya < yā meant 'to go') சேர்த்துச் செயப்பாட்டு வினையைக் குறிப்பிடுவதாக Dr. Caldwell, Dr. Peile ஆகியோர் கூறுவர்.

இனி, திராவிட மொழிகளில் செயப்பாட்டு வினை இல்லை என்றும், ஐரோப்பிய மொழிகளில் உள்ளவாறு அவ்வினைக்குரிய பொருள் சிறப்பு இல்லை என்றும் Dr. Caldwell கருதுவர். 'The Dravidian verb is entirely destitute of a passive voice, properly so called, nor is there any reason to suppose that it ever had a passive. None of the Dravidian dialects possesses any passive particle or suffix, or any means of expressing passivity by direct inflexional changes; the signification of the passive voice is, nevertheless, capable of being expressed in a variety of ways' ⁷ எனல் காண்க. A. H. Arden, Thomas Hodson, R. A. Cole முதலானோரும் இக்கருத்தினையே உறுதிப்படுத்துவர். நம் தமிழின்கண் உள்ள இரு சொற்களைக் கொண்டு Dr. Caldwell செயப்பாட்டு வினைக் கூறு என ஒன்று நிலவுதலையும் காட்டுவர்.

(எ. 6) 'முடிந்தாயிற்று'.

'உடைந்து போயிற்று'.

இறந்தகால வினையெச்ச வடிவங்களோடு அக்கால வினைமுற்றுக்களைச் சேர்த்து வழங்குதலையே நாம் காண்கின்றோம். (A very common mode of forming the passive is by means of the

⁵ Mr. Breal. Semantics. P. 85

⁶ A. H. Sayce The Science of Language. P. 158.

⁷ Dr. Caldwell. A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 463.

preterite verbal participle of any neuter or active verb, followed by the preterite of the verbs 'to become' or 'to go'). ஆனால் இவ்வினை வடிவங்கள் செயப்பாட்டு வினைப் பாங்கினை உணர்த்தாமல் செயல்கள் முடிவுற்ற தன்மையினையே நன்கு காட்டுதலை உணரலாம். இன்றைய பேச்சுவழக்கில் "நீ சாப்பிட்டாயிற்று" என்றால் ஆங்கில மரபுப்படி "Have you finished eating?" என்று பொருள் தருமே ஒழிய, "Have you been eaten?" என்று பொருள் தாராதே!

திராவிட மொழிகளில் செயப்பாட்டு வினைப்பாங்கு உள்ளதை நாம் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னட மொழிகளில் உள்ள இலக்கியங்களைக் கூர்ந்து ஆராயின் உணரலாம். நாம் பல்வேறு முறைகளைக்கொண்டு செயப்பாட்டு வினைப் பொருளை உணர்த்தி வருகின்றோம்.

(i) செய்வினைப் பொருளில் வழங்கி வரும் எழுவாயை மட்டும் மாற்றி அமைப்பதால் நாம் செயப்பாட்டு வினைப்பொருளை உணர்த்த இயலும். தொல்காப்பியர் சொல்லதிகாரத்துள்,

"செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்
தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே" (246)

என்பர். 'It was broken' என்பதை 'அது உடைந்தது' என்று குறிப்பிடுகின்றோம். 'உடைந்தேன்' என்னும் செய்வினையைச் செயப்பாட்டு வினைப் பொருளில் 'உடைந்தது' என்று அஃறிணையில் மாற்றிக் கூறுவதால் ஒவ்வகை இலக்கிய மரபு நிலவுகின்றது. 'என்றால் உடைந்தது' என்று முன்றும் வேற்றுமைக் கருவிப் பொருளில் கூறும்போது செயப்பாட்டு வினைப் பொருள் மிகுகின்றது. 'உடைக்கப்பட்டது' என்கிற ஆங்கில மரபு வழக்கில் இல்லை. தொல்காப்பியம் காட்டும் தமிழ் மரபு நம் மொழியின் தனிப்பட்ட சிறந்த ஆற்றலாம். 'அது உடைந்தது' என்பது 'It broke' என்பதை உணர்த்துமே யன்றி, "It has become into a broken condition" எனச் சொல்லளவில் பொருள் தாராமையையும் காண்க. "Two and two make four" என்பது "Two and two are made four" என்று தானே அமைதல் வேண்டும்.

(2) திராவிட மொழிகளில் பெயரெச்சமும், செயப்படு பொருள் குன்றா வினையும் செயப்பாட்டு வினைப்பொருளை உணர்த்தும். (Passive signification.)

(எ. 6) 'எழுதின சுவடி உண்டு'.

இஃது அருகிய வழக்காகும்.

(3) 'படு' (patu) என்னும் துணைவினையைச் (auxiliary verb) சேர்த்து நாம் செயப்பாட்டு வினைப் பொருளை நன்கு உணர்த்தலாம். Dr. G. U. Pope அவர்கள், "Tamil has no passive voice, but a compound verb may be formed, which in many respects supplies its place...It is made by adding 'படு' 'suffer' in all its inflexions to the infinitive mood of the verb"⁸ எனக் கூறியுள்ளார். ஆனால் Dr. Caldwell 'படு' என்பதைச் செயப்பாட்டு வினைப்பொருளை உணர்த்தும் உருபு என்று கருதாமல், தொடர் நிகழ்ச்சியைக் காட்டுவதாகச் குறிப்பிடுவர். (It is more an element expressive of continuous action than passivity.)

(எ. 6) உடைந்தது > உடைக்கப்பட்டது > உடைபட்டது.
கொன்றது > கொல்லப்பட்டது.

இவற்றுள் 'படு' என்னும் துணைவினை சேர்ந்து 'அனுபவித்தல்' என்னும் பொருளை உணர்த்தி நின்றலையே நாம் உணரலாம். எச்சமும், தொழிற் பெயரும் முதற் சொற்களாக நிற்கப் பின் 'படு' எனும் வினை புணர்ந்து கால இடை நிலையும், பால்காட்டும் விருதியும் கூட முற்றாய் அமைந்தன.

VP/VN + patu (Aux. Verb) + T. S + P. S > F. V.

பின் நாளில் இவ்விரு நிலைகள் நீங்கப் பெற்று ஒரு தொடராக ஒரே சொல் போல வழங்கி வரலாயின என்பர்.

(4) தொட்காப்பியத்தில் 'சொல்லிய' (that which...said), 'சொல்லப்பட்ட' (that which was said) எனும் சொற்கள் 'சொல்' என்ற வினையடியாகப் பிறந்து காணப்படுகின்றன.

“அல்குல் தைவரல் அணிந்தவை திருத்தல்
இல்வலியுறுத்தல் இருகையும் எடுத்தலொடு
சொல்லிய நான்கே முன்றென மொழிப”. (மெய்ப்பாடு 15)

“கல்வி கறுகண் புகழ்மை கொடையெனச்
சொல்லப் பட்ட பெருமிதம் நான்கே”. (மெய்ப்பாடு, 9)

இவ்வடிவங்கள் செயப்பாட்டு வினைப் பொருளை உணர்த்துவன.

(5) 'சொன்னது செய்தி' (சொன்னதைச் செய்தி) என்ற வினையாலணையும் பெயர்ப் பொருள் 'Do that which I said' என்றோ, 'Do as was said' என்றோ பொருள் தந்து அமையும்.

⁸ Dr. G. U. Pope - A Handbook of the Ordinary Dialect of the Tamil Language. P. 74.

(The real active agent is not expressed here. But it conveys the meaning of passive significance. – Dr. A. C. Chettiar).

(6) ‘சொன்னது போதும்’ என்பதுவும் அவ்வாறே. இன்று நாம் வழங்கும் ‘சொல்லப்பட்டது போதும்’ என்னும் வழக்கு சிறப்பு மிக்கதாக இல்லை என்பர் Dr. Caldwell. (This use of the more formal modern passive would sound awkward and foreign). அன்றியும் அவர் ‘படு’ என்னும் துணைவினை நிலையை எவ்வகையிலும் செயப்பாட்டு வினைப் பொருளை உணர்த்தும் தன்மையுடையதாகவே ஒத்துக் கொள்வதில்லை. “Nothing sounds more barbarous to the Dravidian ear than the unnecessary use of ‘patu’ as a passive auxiliary. It is only when combined with nouns that its use is thoroughly allowable” ⁹ என்று Dr. Caldwell கருதுவர்.

(7) நம் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களில் ‘படு’ என்பது செயப்பாட்டு வினைப் பொருளில் வந்துள்ளது.

(i) “சொல்லப்பட்டன எல்லா மாண்பும்

மறுதலையாயினும் மற்றது சிதைவே”. (தொல். மரபு. 107)

(ii) “கைப்படுக்கப் பட்டாய் சிறுமி கீ”. (கலித்தொகை. 65)

(iii) “சான்றோரால் எண்ணப் பட வேண்டாதார்.”

(திருக்குறள். 922)

“கலித் தொகையில் 25 இடங்களிலும், திருக்குறளில் 48 இடங்களிலும், பழமொழி, நாலடியார் இவற்றில் 20 இடங்களிலும் ‘படு’ என்பது செயப்பாட்டு வினைப் பொருளில் வந்துள்ளமை காண்க” ¹⁰ என்பர் Dr. அ. சிதம்பரநாதனார்.

(8) ‘படு’ என்பதைப் போலவே ‘உண்’ (un) (to enjoy or to suffer) என்பது செயப்பாட்டு வினைப் பொருளை உணர்த்து கின்றது.

“வினைப் பயன் உண்ணுங்காலை” (சிலம்பு. ஊர்காண். 33)

(9) ‘பெறு’ என்பதுவும் அப்பொருளில் வந்துள்ள நிலையை நாம் காணலாம். தொல்காப்பியத்தில் செயப்பாட்டு

⁹ Dr. Caldwell — A Comparative Grammar of the Dravidian Languages. P. 417.

¹⁰ Dr. A. Chidambaranathan Chettiar – Passive Voice in Tamil. (A. U. Journal).

வினைப் பொருளில் வந்துள்ளது. பெரிய புராணத்திலும், சில கல்வெட்டுக்களிலும் இவ்வினைப் பாங்கு உள்ளமையை அறியலாம். (வேலூர்ப் பாளையம் கல்வெட்டு - South Indian Inscriptions. Vol. II part 5 Velurpalayam Plate IV b).

“திருவடி தீண்டப் பெற்ற இச்சிறு குடில்”. (மனோன்மணியம். அங்கம் 1. வரி. 25)

(10) ‘படு’ (to appear), ‘படுப்பு’ (an appearance) ‘படம்’ (a picture) என்று இத்துணைவினை பிற சொற்கள் உருவாக நின்றலைக் காணும் பொழுது, இதுவே நாம் ஒரு பொருளையாகவே (morpheme) கொள்ளவேண்டியுள்ளது.

(எ. டு) “பொன்படு.....காவிரி.” (புறம் 166)

“படுப்பு அறியலனை பல்கதிரச் செல்வன்.” (புறம் 34)

“ஆங்குப் பட்டன்று அவன் கைவண்மை.” (புறம் 134)

“சோழ நன்னாட்டுப் படிந்” (புறம் 67)

“பெருந்தகை விழுப்புண் பட்டமாறே.” (புறம் 93)

இவ்வாறு ‘படு’ என்பது முற்காலத்துச் செயப்பாட்டு வினைப் பொருளை (passive element) உணர்த்தி வந்து, காலப் போக்கில் ‘உண்’ ‘பெறு’ என்று அதன் இடத்தை நிறைவாக்கின எனக் கருத இடமுள்ளது. ‘We have seen that ancient Tamil literature bears testimony to the fact that the passive was often - times expressed by means of the active forms themselves and that “patu” which alternated with ‘un’ and “peru” gained the widest use in course of time’¹¹ என்பர் Dr. அ. சிதம்பரநாதனார்.

Otto Jespersen என்னும் மொழியியல் அறிஞர் செயப்பாட்டுவினை ஐந்து இடங்களில் வழங்குதற்குரியது¹² என்று தெளிவுறக் காட்டுவர்.

(i) The active subject is unknown. — செயலுக்கு உரிய கருத்தா தெரியாத நிலை.

¹¹ Dr. A. Chidambaranathan Chettiar - Passive Voice in Tamil (A. U. Journal).

¹² Otto Jespersen — The Philosophy of Grammar P. 167-168.

- (ii) The active subject is self-evident from the context. — கருத்தா சொல்லாமலே தெரியும் நிலை.
- (iii) The active subject is not mentioned for some special reason. — கருத்தாவைக் கூறாமலே விடுதல் ஒருவகைச் சிறப்புக் காரணம்.
- (iv) The positive turn is preferred even if the active subject is indicated — greater interest is shown in the passive than in the active subject.— செயப்படுபொருளை எழுவாயாக்கி அதன் மாண்பைக் கூறுமாறு அமைக்கப்பெறும் சிறப்பு நிலை.
- (v) The passive turn may facilitate the connection of one sentence with another. — சொற்றொடர்களின் முன்பின் நிலை நோக்கிச் செயப்படுபொருள் முன் நிற்கும் தன்மை.

எனவே இத்தகைய காரணங்களால் செயப்பாட்டு வினை யானது ஒரு மொழியில் இடம் பெறுதலை நாம் நன்கு உணரலாம். 'படு' என்னும் துணை வினை ஒரு பொருளசையாக (morpheme) இருந்து செயப்பாட்டு வினை நீர்மையை உணர்த்தி நின்றதெனக் கொள்ள இடமுள்ளது. [It is by means of this morpheme (particle) that the morphological category of passive voice is expressed in Tamil]. நம் திராவிட மொழிகளில் மிகப் பழங்காலந் தொட்டே 'படு' என்பது போன்ற துணைவினைகள் செயப்பாட்டுப் பொருள் நீர்மையைச் சுட்டி வந்தன என்று அறிகின்றோம். ஆதலினால் நம் இலக்கண மரபில் குறையிலாத நிறைவே அமைகிறது. மிகப் பண்பட்ட மொழியில் பல்வகை மரபுகளும், இலக்கண அமைதிகளும் நன்கு வேருன்றியுள்ளமையை நுண்மாண் நுழைபுலங் கொண்டு ஆய்ந்து தெளிதலே நம் அறிவுக்கடன் எனல் நன்றே!

50. 'இலக்கணமும் மொழியியலும்'. The Grammar and the Linguistics.

உள்ளத்து உணர்வுகளை வெளிப்படுத்த வல்ல ஒரு மொழியின் ஆக்க வளர்ச்சியில், நாம் ஒரு தனிப்பட்ட காலத்தின் போக்கினை நன்கு உணரலாம் மக்கள் மனத்தின் எதிரொளியாக மொழி விளங்குவதால், காலச் சூழலின் பின்னணி அம்மொழியிடையே இழையோடியிருத்தலை நன்குணர முடியும். காலச் சுவட்டின் அழியா முத்திரை ஒரு காலத்து இலக்கியத்தில் காணப்படுதல் போல இலக்கணத்துள்ளும் அதனை நாம் நன்கு காண இயலும். இலக்கியம் பேராறு எனில், இலக்கணம் அதன் கரையெனல் உண்மைதானே! தொன்மைத் தொல்காப்பியத்தின் அறப் பழமையினைக் கூர்ந்து ஆராயப் புகின், அதன் தோற்றக் காலத்து நெற் முறைகளையும், இலக்கியத்தின் பெருமையினையும் நாம் காணலாம். ஒரு மொழியின் ஆழ் பொருள் வழக்கு நாளாக ஆக நிலை மாறி வருங்கால், மண்ணின் வாழவுக்கு ஏற்ப மொழியும் மாற்றம் பெற்றே அமையும். அறிவு வளர்ச்சியை நாம் தடை செய்தல் இயலுமா? ஒரு காலத்து இலக்கண நெறிகள் ஒருவகை ஒழுங்கு நீர்மைக்குட்பட்டு நனி சிறந்து ஒளிர, இன்றைய அறிவியல் உலகில் அதுவே பிறிதொரு பெயரோடு நிலவி வருதலைக் காணலாம்.

இலக்கணச் செறிவு ஒரு மொழியின் ஆக்க நீர்மையாகும். இலக்கணக் கருத்துக்கள் இலக்கியச் சொல்லாட்சிகளைக் கொண்டு உருவாகி ஒளிர, அவை பின்னைய இலக்கியங்களில் பொதிந்து காணப்படுகின்றன. இன்று அவ்விலக்கணப் பாங்கு மொழியியல் என்னும் புதுமைத் துறையாக ஒளிர்ந்து ஆக்க வளர்ச்சியின் அடுத்தபடியாக நின்றலை நாம் ஈண்டு உணரவேண்டும். இவ்வாறு இலக்கணக் கருவூலத்தில் அமைந்துள்ள பல்வகைக் கூறுகளைக் கொண்டு அவை மொழியியற் கருத்துக்களோடு ஒன்றி வரும் பெற்றியை ஓரளவு ஈண்டுச் சுருங்கக் காண்போம். நம் மொழியின் இலக்கண அரண் தக்கன காத்து, அல்லன கடிந்து மொழியின் பெருமையைப் பேணிக் காக்கின்ற பாங்கினை நாம் வியத்தலும் ஒல்லுமோ?

தொல்காப்பியம், வீரசோழியம், நன்னூல் என்னும் முன்று இலக்கணங்கள் முற்கால, இடைக்கால, பிற்கால நிலைகளை நன்குணர்த்தும். 'தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து வழக்கும் செய்யுளும் ஆயிரு முதலின் எழுததும் சொல்லும் பொருளும்

நாடிச் செந்தமிழ் இயற்கைச் சிவணிய' நிலத்திலே ஊறி வந்த தமிழ் மொழியின் தோற்றக்கால நீர்மைகளை நாம் தொல்காப்பியத்தில் காணலாம். அதனை ஒட்டித் தற்கால இலக்கண நெறிகளை விரசோழியத்தின் ஆசிரியர் புத்தமித்திரனார் உணர்த்தியுள்ளார். அதனையும் அடுத்து எழுந்த இலக்கணமே கன்னாலாம். இவ்வாறு முன்று கால இடைவெளிகளில் தோன்றிவிடும் வரும் இலக்கணங்களின் அடிச் சுவட்டில் இன்றைய மொழியியல் துறை வளர்ச்சிப் பருவம் எய்தியுள்ளமையைப் பாங்குற உணர்ச்சின்றேம் அல்லவா?

ஆக்கப் பொருள் எதுவாயினும் பழையன கழிந்து புதியன புகுதல் கால வழுவல என்பது தெளிந்தோர் முடிவு தொல்காப்பியர் எச்சவியல் இறுதியில் 'சடிசொல் இல்லைக் காலத்துப் படினே' (452) என்று கூறியுள்ளமையைப் பின்பற்றிப் பல்வேறு வழக்குகளை நாம் பின் நாளில் ஏற்றுக் கொள்கின்றோம். தொல்காப்பியத்திற்கு முந்தியே உள்ள வழக்குகள் பலவற்றை நாம் நூற்பாக்களின் உரை நலத்தில் காண்கின்றோம். பொதுவாக, வழக்கிழந்து போன சொல்லுருவங்கள், கைவிடப்பட்ட சொல்லாக்க முறைகள், முரண்பட்ட மருஉ முடிவுகள் ஆகிய பழம் பெரும் மொழிக் கருவூலங்களின் காட்சிக்கூடமாகத் தமிழிலக்கணம் ஓரிரா நின்றலை நாம் உணரலாம். அவற்றுள் தொல்காப்பியம் புலப்படுத்தும் சில தொன்மையான வழக்குகளை முதற்கண் காண்போம்.

(i) தனிமெய் + பிறமெய். இவை காணும் மெய்ம்மயக்கத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது,

"ஞகமவ என்னும் புள்ளி முன்னர்

யஃகான் நின்றல் மெய்பெற் றன்றே" (தொல். எழுத்து 27) என்றும்,

"மஃகான் புள்ளிமுன் வவ்வுந் தோன்றும்"

(தொல். எழுத்து. 28)

என்றும் கூறியுள்ளார்.

(எ. 6) உரிஞ் யாது.

பொருந் யாது.

வரும் வண்ணாக்கன்.

} இரு மொழிக்கண்
வந்துள்ளமை அறிக.

ஆனால், நூற்பாவை நோக்கின், அக்காலத்தில் ஒரு மொழியாக வழங்கிவந்த சொற்கள் இருந்தன என்றும், அவை பின்னர் வழக்கொழிந்தன என்றும் புலனாகும்.

(ii) மொழிக்கு முதலாகா எழுத்துக்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் பொழுது,

“சகரக் கிளவியும் அவற்றோ ரற்றே
அஐஔ எனும் முன்றலங் கடையே”

(தொல் எழுத்து. 62)

என்பர். அந்நாளில் மொழிக்கு முதலாகாது விலக்கிய சகரம்
பின்னாளில் வழங்கி வரலாயிற்று.

(எ. டு) “மன்பதை சவட்டுங் கூற்ற முன்ப”.

(பதிற்றுப்பத்து. 84)

“சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல் போல்.” (திருக்குறள். 118)

(iii) மொழி மரபில்,

“மகரத் தொடர்மொழி மயங்குதல் வரைந்த

னகரத் தொடர்மொழி ஒன்ப. : தென்ப

புகரறக் கிளந்த அ. : றிணை மேன” (தொல் எழுத்து. 82)

என்று னகர ஈற்றுத் தொடர் மொழிகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

(எ. டு) எகின், செகின், விழன், பயின், குயின், அழன்,
புழன், கடான், வயான்.

இவை நிலம் > நிலன் (Free Variation) என்பது போல
மகரத்தொடு மயங்கா அ. : றிணைப் பெயர்களாம். அவற்றுள்
சில பிறகாலத்து அழிந்தொழிந்தன.

(iv) தொகை மரபில் ஏழாம் வேற்றுமை இடப் பொருள்
உணர்த்தி நிற்கும் இகர ஈற்று இடைச் சொல் முடிபைக்
கூறியுள்ளார்.

“சுட்டுமுத லாகிய இகர இறுதியும்

... ..

வல்லெழுத்து மிகுநவும் உறழா குநவும்

சொல்லியல் மருங்கின் உளவென மொழிப”.

(தொல். எழுத்து. 159)

(எ. டு) அதோளிக் கொண்டான்.

இதோளிக் கொண்டான்.

உதோளிக் கொண்டான்.

} (அதோளி-அவ்
விடம்)

கலித்தொகையில் “ஈதோளிக் கண்டேனூல்” (முல்லைக்கலி. 117)
எனச் சுட்டு நீண்டு அமைந்துள்ள இலக்கியச் சொல்லாட்சியைக்
காண்க. ஆனால், இன்றைய நாளில் அதோளி, இதோளி,
உதோளி என்னும் சொற்கள் வழக்காற்றற்பு போய் விட்டன.

(v) உருபியலில் னகர ஈற்றுச் சொற்களைக் குறிப்பிடுங்கால்,

“அழனே புழனே ஆயிரு மொழிக்கும்
அத்தம் இன்னும் உறழத் தோன்றல்
ஒத்த தென்ப உணரு மோரே” (தொல். எழுத்து. 193)

என அழன், புழன் என்னும் சொல்லாட்சிகளைக் குறிப்பிட்டிருக்க, அவை இந்நாளில் இன்மை அறிக.

(vi) “ஊன் ஒருபெயர் ஆவொடு சிவனும்”
(தொல். எழுத்து. 269)

என்பதில் ‘ஊ’-தசையை உணர்த்தி நின்ற வழக்கு என்றும், ஆசிரியர் நூல் செய்த காலத்தில் இருந்தது என்றும், பின்னாளில் இறந்தொழிந்தது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளமையைக் காண்க. இதுவே, ‘ஊன்’ என்று தற்பொழுது வழங்கி வருகின்றது.

(vii) பருவப் பெயர்கள், இயற்கைப் பொருள்கள் ஆகியவை அத்தும், இன்னும் சாரியை பெறும் என்பர் தொல் காப்பியர்.

‘பனியென வருஉங் கால வேற்றுமைக்கு
அத்தும் இன்னும் சாரியை யாகும்’ (தொல். எழுத்து. 241)

“வனியென வருஉம்பூதக் கிளவியும்
அவ்வியல் நிலையல் செவ்வி தென்ப”. (” ” 242)

“மழையென் கிளவி வனியியல் நிலையும்”. (” ” 287)

“வெயிலென் கிளவி மழையியல் நிலையும்”. (” ” 377)

“இருளென் கிளவி வெயிலியல் நிலையும்”. (” ” 402)

இவை முறையே பனியத்து, வளியத்து, மழையத்து, வெயிலத்து, இருளத்துக் கொண்டான் எனப் புணரும் வழக்குகள் இன்று நம் வழக்கிடையே இன்மையை அறிக.

(viii) புள்ளி மயங்கியலில் இயற்பெயர்கள் புணரு மாற்றைக் குறிப்பிடும் பொழுது,

‘தானும் பேனும் கோனும் என்னும்
ஆமுறை யியற்பெயர் திரிபிட நிலவே’
(தொல் எழுத்து 351)

என்பர்.

- (எ. ௫) தான் + தந்தை > தான் றந்தை.
 பேன் + தந்தை > பேன் றந்தை.
 கோன் + தந்தை > கோன் றந்தை.

இவற்றுள் பேன், கோன் என்பன முற்காலத்து வழக்குகள் என்பர்.

(iv) பெயரியலில் பெண்பாற் சொல்லைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன.

‘சுட்டு முதலாகிய பெண்டென் கிளவி’ (தொல். சொல் 163) என்பதற்குச் சான்றாக, ‘அப்பெண்டு’, ‘இப்பெண்டு’, ‘உப்பெண்டு’ என உரையாசிரியர் காட்டுவர். உயர்திணைப் பெண்பாற்கு இப்பெயர்கள் இருந்து பின் இறந்தன என்று அறிகின்றோம். இன்று ‘பெண்டு’ என்பதுவே நிலைத்துவிட்டது இதனைத் தொடர்ந்து,

‘பெண்மையடுத்த மகனென் கிளவியும்’ (தொல். சொல். 164)

என்ற நூற்பாவால், ‘பெண்மகன்’ என்னும் சொல்லாட்சியைக் காண்கின்றோம். இது பாலறிவந்த உயர்திணைப் பெயர். இச் சொற்கு விளக்கம் தருங்கால், “புறத்துப் போய் விளையாடும் பேதைப் பருவத்துப் பெண்மகளை மாறேக்கத்தார் இக்காலத்தும் பெண்மகனென்று வழங்குப” என்று சேனாவரையரும், “கட்புல ஞாயதோர் அமைதித்தன்மையடுத்து நானுவரையிறந்து புறத்து விளையாடும் பருவத்தால் பால் திரிந்த பெண்மகன்” என்று நச்சினர்க்கினியரும் கூறுவர். இஃது இறந்துபோன வழக்காம். ஆனால் இப்பெயர் வினைமுடிபு ஏற்கும்பொழுது “பெண் மகன் வந்தான்” என்றே அமையும்.

(x) ‘மன’ வீற்று வினைச் சொல்பற்றிக்குறிப்பிடும் பொழுது,

‘செய்ம்மன என்னும் தொழிலிற் சொல்லும்’ (தொல். சொல். 222) எனக்காட்டிச் ‘செய்யும்’ என்ற பொருட் பாங்கில் அது வரும் என்று குறிப்பிடுவர்.

(எ. ௫) உண்மன, செய்ம்மன.

தொல். சொல். முதல் நூற்பாவிலேயே, ‘ஆயிரு திணையின் இசைக்குமன சொல்லே’ என்ற வழங்கப்படுதல் காண்க. இது பின்னர் வழங்குபிந்துவிட்டது என்று அறிகின்றோம். இவ்வாறு அன்றைய இலக்கண மரபில் இடம் பெற்று, நாளடைவில் வழக்காறு அற்றுப்போன பெருவழக்குகள் அன்றைய சமுதாயத்து நிலையினைக் காட்டும் தன்மையுடையன என்பது தேற்றம். இவையன்றி வேறு சில வழக்குகளும் உள்ளன.

‘தாயென் கிளவி இயற்கை யாகும்’ (தொல். எழுத்து. 359)

‘மகன்வினை கிளப்பின் முதனிலை இயற்றே’ (தொல். எழுத்து 359) என்பனவற்றுள், ‘மகன் வினை’ என்பதற்கு “மகன் தாயோடு கலாய்த்த கலாம்” எனப் பொருள் உரைப்பர். இஃது அன்றைய சமுதாயத்து வழக்குப் போலும்!

‘ஐ அம் பல்லென வருஉ மிறுதி

அல்பெயர் எண்ணினும் ஆயியல் நிலையும்’

(தொல். எழுத்து. 393)

என்று ஐ, அம், பல் இவற்றை இறுதியாகவுடைய எண்ணும் பெயர்கள் முறையே ‘தாமரை’, ‘வெள்ளம்’, ‘ஆம்பல்’ என்று வழக்கில் இருந்தமையை உணரலாம்.

தொல்காப்பியமும் நன்னூலும் இருவகை வழக்குகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. இயல்பு வழக்கு என்பது இலக்கண முடையது, இலக்கணப்போலி, மருஉ என்று மூவகைப்படும் என்றும், தகுதி வழக்கு என்பது இடக்கரடக்கல், மங்கலம், குழுஉக்குறி என்று மூவகைப்படும் என்றும் கூறியுள்ளமை காண்க. உலக நெறிமுறைக்குக் கட்டுப்பட்ட மக்களின் மனப் பண்படுத்தத்தை எம் இவற்றின் வாயிலாகத் தெரிந்து கொள்கின்றோம் அல்லவா?

‘செலவினும் வரனினும் தரவினுங் கொடையினும்

நிலபெறத் தோன்றும் அந்நாற் சொல்லும்

தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்னும்

அம்மு விடத்தும் உரிய என்ப’. (தொல். சொல். 28)

இவற்றுள் தருசொல், வருசொல், என்பன தன்மை, முன்னிலை இடங்களிலும், எஞ்சியவை படர்க்கை இடத்திலும் வரும்.

(எ.டு) எனக்குத் தந்தான்.

நின்பால் வந்தான்.

அவன்கட் சென்றான்.

அவட்குக் கொடுத்தான்.

ஈ, தா, கொடு என்னும் மூன்று சொற்கள் இரத்தற் பொருளைக் குறிப்பன. அவற்றுள்,

‘ஈயென் கிளவி இழிந்தோன் கூற்றே’ (தொல். சொல். 445)

‘தாவென் கிளவி ஒப்போன் கூற்றே’ (..... 446)

‘கொடுவென் கிளவி உயர்ந்தோன் கூற்றே’ (..... 447)

என அமையும்.

(எ.டு) சோறு ஈ.

ஆடை தா.

சாந்து கொடு.

இக்கருத்துக்கள் அன்றைய சமுதாயத்து வழங்கிய நீர்மையினையேனக்கு புலப்படுத்துதல் காண்க. இனி, மூலச்சொல் வழக்குகள் (Hapology) சொற்கருக்கத்தின் எளிமையையும், அவற்றை வழங்கும் மக்களின் மனநீர்மையையும் நன்றாகுணர்த்தும். எனவே, அன்றைய இலக்கணங்கள் பண்பட்ட பாங்கினில் அமைந்து வளமார் தமிழின் மாண்புகழை நன்கு புலப்படுத்தும் காலக் கண்ணாடிகளாகவே ஒளிரா நின்றன எனல் வெள்ளிடை மலையன்றோ !

இலக்கியப் பெருங்கடலுக்கு இலக்கணக் கரை அமைந்து மொழி வளத்தைப் பாதுகாத்து உயர் சிறப்பு நல்க, அவ் விலக்கண அறிவின் பின்னணியில் மொழியியல் இன்று தோன்ற, அதன் சிறப்பை ஓரளவு காண்பதே நம்மவர் தலைமைக் கடனும். ஆதலினால் இலக்கணக் கூறுகள் நம் மொழியியல் அறிவுக்குத் துணைபுரியுமாற்றைச் சுருங்கக் காண்போம். மொழி விளக்கவியல் (Descriptive Linguistics) என்னும் அறிவுத்துறைக்கு இவற்றின் ஒப்புமைப் படிப்பு பெருந்துணை புரிகின்றது.

சொன்னிலைகள் நிற்கும் பாங்கினை மொழி நூலார் மூன்றாகப் பகுப்பர். அவை தனிநிலை வடிவம், ஒட்டுநிலை வடிவம், தொகைநிலை வடிவம் என்பனவாம்.

(i) தனிநிலை வடிவம் (Simple Form)

(எ.டு). நீ, பால், மண.

(ii) ஒட்டு நிலை வடிவம். (Complex Form)

(எ.டு) கட+அல் > கடல்

நில்+அம் > நிலம்.

வெல்+கிறு+ஆன் > வெல்கிறான்.

(iii) தொகை நிலை வடிவம் (Compound Form)

(எ.டு) நன்மகள்.

அற்புத்தனை.

சுடுசோறு.

சொல்லியலில் உருபங்கள் இரு வகைகளாக அமையும். ஒன்று தனிநிலை உருபன் ; பிற்தொன்று சார்பு உருபன்.

(i) தனிநிலை உருபங்கள் (Free Forms).

(எ.டு) வெல்+கிறு+ஆன் > வெல்கிறான்.
செல்+கிறு+ஆன் > செல்கிறான்.

இவற்றுள், 'வெல்', 'செல்' என்னும் வினையடிச் சொற்கள் (Verbal Roots) தனிநிலையுருபங்களாக விளங்கும்.

(ii) சார்பு உருபங்கள் (Bound Forms).

(எ.டு) காண்+ட்+ஆன் > கண்டான்.
வாழ்+கிறு+ஆன் > வாழ்கிறான்.
புகழ்+வ்+ஆன் > புகழ்வான்.

இவற்றுள், முக்கால இடைநிலைகளாக (Tense Signs) விளங்கும் 'ட்', 'கிறு', 'வ்' என்பன சார்பு உருபங்களாம்.

இனி, பண்புப்பெயர் விருதியாக அமையும் 'மை' என்பது வெற்றுருபமாகக் (Empty Morpheme) கருதப் பெறுகின்றது.

(எ.டு) செம்மை+தாமரை > செந்தாமரை.
பண்புப்பெயர் விருதி 'மை' புணர்ச்சியில் கெடுதல் காண்க.

ஒரே வகையான விருதிகள் பல்வேறுபட்ட பொருட் பாங்கில் வந்து அமைதலை நம் மொழியில் காணலாம், H. A. Gleason என்பார், "Frequently two morphemic elements are alike in expression but different in content. Such pairs are said to be homophonous, literally 'sounding alike'" என்று கூறுதலைக் காண்க.

(எ.டு) வரல் -அல்→தொழிற்பெயர் விருதி.
(Suffix of the Verbal Noun)

வருவல் -அல்→தன்மை யொருமை விருதி.
(Pronominal suffix of the First Person Singular)

வாரலன் -அல்→எதிர்மறை இடைநிலை,
(Negative Particle)

இவையாவும் பல பொருள் ஒரு வடிவ அமைப்பை உடையன என்று கூறுவதே சாலப் பொருந்தும். இப் பொருளசைகள் (Morphemes) ஓர் ஒழுங்கு முறைக்குக் கட்டுப்பட்டு இலக்கண அமைப்போடு (Grammatical Structure) ஒன்றி நின்று பொருளழகை வலியுறுத்தும்.

எழுத்துக்கள் ஒன்று பலவாக மாறிப் பொருள் தருதலை நம் இலக்கணநூலார் தெளிவாக்கியுள்ளனர். தொல்காப்பியர் புணரியலில்,

‘எழுத்தோ ரன்ன பொருள்தெரி புணர்ச்சி

இசையில் திரிதல் நிலைஇய பண்பே’ (தொல். எழுத்து. 141)

என்பர். இதனை நன்னூலார் பொதுவியலில்,

‘எழுத்தியல் திரியாப் பொருள்திரி புணர்மொழி

இசைத்திரி பால்தெளி வொய்து மென்ப’ (நன். 391)

என்று கூறியுள்ளார்.

(எ. ௫) செம்பொன்பதின்னொடி > செம்பொன் + பதின்னொடி.

செம்பு + ஒன்பதின்னொடி.

குன்றேறுமா

> குன்றேறு + மா.

குன்றேறும் + ஆமா,

குறும்பரம்பு

> குறும்பர் + அம்பு.

குறும் + பரம்பு.

இவ்வாறு சொற்றொடரில் ஒலியழுத்தத்தால் (intonation) பொருள் வேறுபட்டு அமைதலை நாம் காணலாம்.

தொல்காப்பியரும், நன்னூலாரும் எச்சங்கள் (participles) இருவகைப்படுமெனக் காட்டி அவை சொல்லெச்சம் ஒன்பதும் குறிப்பெச்சம் ஒன்றும் ஆகப் பத்து வகைப்படும் என்பர்.

“பிரிநிலை வினையே பெயரே ஒழியிசை

எதிர்மறை உம்மை எனவே சொல்லே

குறிப்பே இசையே ஆயீ ரைந்தும்

செறிப்படத் தோன்றும் எஞ்சுபொருட் கிளவி”.

(தொல். சொல். 430)

நன்னூலார்,

“பெயர்வினை யும்மைசொற் பிரிப்பென வொழியிசை

எதிர்மறை யிசையெனுஞ் சொல்லொழி பொன்பதும்

குறிப்புந் தத்த மெச்சங் கொள்ளும்” (380) — என்பர்.

(எ. ௫) பிரிநிலை — அவனே கொண்டான்.

வினை — பயின்று வென்றான்.

பெயர் — வந்த தந்தை.

ஒழியிசை — ‘வருகதில் லம்மவெஞ் சேரிசே’.

(அகம். 276)

எதிர்மறை — யானே கொள்வேன்.

உம்மை — கந்தனும் வந்தான்.

என	—	துண்ணெனத் துடித்தது.
சொல்	—	நல்லவனென்றான்.
இசை	—	'சுற்றதனா லாய பயனென்'.
குறிப்பு	—	ஆயிரமக்கள் பொருதார்.

(ஆடவர்)

இனி, வினைப் பொருள்கள் (Moods) நான்கு வகைப்படும். அவை வினைநிலையுரைத்தல், ஏவல், வியங்கோள், நிபந்தனைப் பொருள் எனப்பெறும்.

1. வினைநிலையுரைத்தல். (Indicative mood)

(எ.டு) கற்பிக்கிறான்.
பாடுகிறான்.

2. ஏவல். (Imperative Mood.)

(எ.டு) நட, வா, செல்.

3. வியங்கோள். (Optative Mood.)

(எ.டு) வாழ்க.
வெல்க.

4. நிபந்தனைப் பொருள். (Conditional Mood)

(எ.டு) வரின் தருவேன்.

"வருந்தப் பொரேன னாயின்

... .. குழைகவென் றாரே". (புறம். 73)

இவையன்றிச் செயலெஞ்சு வினையும் (Infinitive Mood) வினைப் பொருளின்கண் அமையும்.

தொகைகள் என்ற இலக்கணக் கூறு ஆறு வகையாகச் சொல்லப் பெறும். வேற்றுமைத் தொகையென்றும், அல்வழிக் தொகையென்றும் இரு பெரும் பிரிவுகளில் அடங்கும் தொகைகள் சொற்றொடர் இலக்கணம் என்று சிறப்பாகப் போற்றப் பெறுகின்றன. இலக்கண நூலார் வேற்றுமையுருபுகள் தொக்கி வருதலை வேற்றுமைத் தொகை என்பர். அல்லாதவற்றை அல்வழியெனல் மரபு. வினைத்தொகை, பண்புத் தொகை, உவமைத் தொகை, உம்மைத் தொகை, அன்மொழிக் தொகை என இவை நம் மொழியின் கண் அமைந்துள்ளன. இவை இடமாற்று இலக்கணத்தில் (Transformational Grammar) அமைகின்றன. வினைத்தொகை, பண்புத்தொகை, உவமைத்தொகை ஆகிய மூன்றும் சிறு சொற்றொடர்கள். வேற்றுமைத்தொகை, உம்மைத் தொகை ஆகியவை சொற்றொடர்களின் கூறுகள். அன்மொழித் தொகை இரு சொற்றொடரால் அமைவது.

1. வேற்றுமைத் தொகை :-

நிலை, வருமொழிகட்கு இடையே வேற்றுமையுருபுகள் தொக்கி நிற்கும்.

‘வேற்றுமைத் தொகையே வேற்றுமை யியல்’.

(தொல். சொல். 413)

‘இரண்டு முதலா மிடையா றுருபும்

வெளிப்பட லில்ல து வேற்றுமைத் தொகையே’ (நன். 363)

(எ. டு) பண் பாடினேன். -(பண் + ஐ + பாடினேன்)

பெயர் +(வேற்றுமையுருபு)+ வினைமுடிபு

Noun +(Case Sign)+ Finite Verb.

வேற்றுமையில் வினைமுடிபுக்கு மாறாகப் பெயரும் வருதல் உண்டு.

‘என்னுயிர்’ என ஆறன் தொகை அமைதல் காண்க. இதனை

‘ஒட்டுநிலைச்சொற்றொடர்’ (Complex Sentence) எனக் கூறலாம்.

2. உவமைத்தொகை :-

நிலை, வருமொழிகட்கு இடையே உவமவுருபுகள் தொக்கி நிற்கும்.

‘உவமத் தொகையே உவம இயல்’. (தொல். சொல். 414)

‘உவம வருபில துவமத் தொகையே’. (நன். 366)

(எ. டு) துடியிடை (துடி + போலும் + இடை)

Noun +(Particle of Simile Form)+ Noun.

இது சிறுசொற்றொடர் நிலையில் (Simple Sentence) இடமாற்று

இலக்கணத்துள் (Transformational Grammar) அமையும்.

3. வினைத்தொகை :

நிலைமொழி வினைப்பகுதியாக நிற்க முக்கால இடை நிலை ஏற்காமல் ஏவல்வினை வடிவில் நின்று வரு மொழிப் பெயரோடு சேரும்.

‘வினையின் தொகுதி காலத் தியலும்’. (தொல். சொல். 415)

‘காலங் கரந்த பெயரெச்சம் வினைத்தொகை’. (நன். 364)

(எ. டு) கொல்யானை (கொல் + யானை)

இதில் பெயரே வினையைச் செய்கிறது.

ஆடரங்கு (ஆடு + அரங்கு)

இதில் பெயர், தொழிலைச் செய்யாமல், அத்தொழில் செய்யப் படுகின்றது.

வினையடிச் சொல் + பெயர்

Verbal Root +(Tense Sign)+ Noun

இதுவும் இடமாற்று இலக்கணத்துள் அமையும்.

4. பண்புத் தொகை :-

நிலைமொழி பண்புப் பெயரடியாக நிற்க, வருமொழி பெயராக நின்று இடையே பண்புருபுகள் தொக்கி நிற்கும்.

‘வண்ணத்தின் வடிவின் அளவின் சுவையினென்று
அன்ன பிறவும் அதன் குணம் நுதலி
இன்னது இதுவேன வசூஉம் இயற்கை
என்ன கிளவியும் பண்பின் தொகையே’. (தொல்.சொல். 416)

‘பண்பை விளக்கு மொழிதொக் கனவும்
ஒருபொருட் கிருபெயர் வந்தவுங் குணத்தொகை’. (365)

(எ.டு) செந்தாமரை (செம்மை+ஆசிய+தாமரை)
பண்புப் பெயரடி+(பண்புருபு)+பெயர்
Quality Root+(Particle of Quality Noun)+Noun.

இதுவும் இடமாற்று இலக்கணத்துள் அடங்கும். இருபெயர்கள் அடுத்தடுத்து வர, நிலைமொழி சிறப்புப் பெயராகவும், வருமொழி பொதுப் பெயராகவும் அமைந்து இடையே பண்புருபு தொக்கி வருதலை இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை என்று நாம் அழைக்கின்றோம்.

(எ.டு) முருகக் கடவுள்.
முல்லைப்பு.

5. உம்மைத் தொகை :-

நிலைமொழியின்றிலும், வருமொழியின்றிலும் ‘உம்’ என்ற இடைச்சொல் தொக்கி நிற்கும்.

“இருபெயர் பல்பெயர் அளவின் பெயரே
எண்ணியற் பெயரே நிறைப்பெயர்க் கிளவி
எண்ணின் பெயரோடு அவ்வறு கிளவியும்
கண்ணிய நிலைத்தே உம்மைத் தொகையே”.
(தொல். சொல். 417)

“எண்ண லெடுத்தன் முகத்த னீட்டல்
எனுநான் களவையு ளும்மில தத்தொகை”. (நன். 368)

(எ.டு) இராப்பகல் [இரவு+(உம்)+பகல்+(உம்)]
கணவன் மனைவி [கணவன்+(உம்)+மனைவி+(உம்)]

பெயர்+(உம்)+பெயர்+(உம்)
Noun+(um)+Noun+(um)

இது சொற்றொடரின் கூறுக (Phrase or Clause) அமையும்.

6. அன்மொழித் தொகை :-

ஒரு சொல்லின் ஈற்றில் மேலே காட்டப்பெற்ற உருபுகளும், இடைச்சொற்களும் அல்லாமல் பிறமொழிகள் தொக்கு வரும். அல்லாத மொழிகள் தொக்கி நின்றலை அன்மொழித்தொகை என்பர்.

“பண்புதொக வருஉங் கிளவி யானும்
உம்மை தொக்க பெயர்வயி னானும்
வேற்றுமை தொக்க பெயர்வயி னானும்
- ஈற்றுநின் றியலும் அன்மொழித் தொகையே”.
(தொல். சொல். 418)

“ஐந்தொகை மொழிமேற் பிறதொக லன்மொழி”. (369.)
வேற்றுமைத்தொகை முதலாக உம்மைத்தொகை ஈறாக இவ்வைந்தின் புறத்துப் பிறந்தமையும்.

(எ. டு) பொற்றொடி வந்தாள். - வே. தொ. பு. பி. அ. தொகை.
தாழ்குழல் ஆடினாள். - வி. தொ. பு. பி. அ. தொகை.
ஆண்டகை வென்றான். - ப. தொ. பு. பி. அ. தொகை.
துடியிடை மகிழ்ந்தாள். - உ. தொ. பு. பி. அ. தொகை.
உயிர்மெய் நின்றது. - உம். தொ. பு. பி. அ. தொகை.

இவை இருசொற்றொடர்களாக வந்து தொகைநிலை வடிவத்தில் (Compound Form) பொருள் தந்து நின்றன.

அன்மொழித் தொகை பல சொல்லாய், நிலைமொழி, வருமொழியைச் சிறப்பிக்க ஐந்தொகைமேல் அமைந்து முறைமைப் பெயரின்றி யாதேனும் ஒரு காரணத்தால் புதிதாக உருவாக்கப்பட்டு வரும். இனி, ஆகுபெயர் என்பது ஒரு சொல்லாய், நிலைமொழி வருமொழியைத் தொக்கியமைந்து முதல், சினைமுதலிய தொடர்பால் வேறு பொருளையுணர்த்தி, முறைமைப் பெயராய் அமைந்து, தொன்று தொட்டு வரும் அமைப்புடையது.

தொல்காப்பியர்,

“முதலிற் கூறுஞ் சிணையறி கிளவியும்
சிணையிற் கூறும் முதலறி கிளவியும்
பிறந்தவழிக் கூறலும் பண்புகொள் பெயரும்
இயன்றது மொழிதலும் இருபெய ரொட்டும்
வினைமுத லுரைக்குங் கிளவியொடு தொகைஇ
அணையமர பிணவே ஆகுபெயர்க் கிளவி” (தொல். சொல். 114)

எனக் கூறுவர். நன்னூலார் இதனைப்

“பொருண்முத லாறோ டளவைசொற் றுனி
கருவி காரியங் கருத்த னாதியுள்
ஒன்றன் பெயரா னதற்கீயை பிறிதைத்

தொன்முறை யுரைப்பன வாகு பெயரே” (290)—என்பர்.
இவ்வாகுபெயரை இயற்பெயரென்றுங் கூறுவர். ஆங்கிலத்தில்
‘Metonymy’ என்பர்.

(எ. ௫) ‘அகனமர்ந்து செய்யா னுறையும்’.—இடவாகுபெயர்.
—(அகன்—மனம்)

சொற்றொடர்ப் பாங்கில் (Syntactic Structure) மொழி
நூலார் இருவகைப் புணர்ப்புகளைக் காட்டுவர். ஒன்று அகநிலைப்
புணர்ப்பு (Endocentric Construction); பிறிதொன்று புறநிலைப்
புணர்ப்பாம் (Exocentric Construction). முன்னது சமநிலைப்
புணர்ப்பு (Co-ordinate Construction), என்றும், அடைநிலைப்
புணர்ப்பு (Attributive Construction) என்றும் இரண்டாக
அமையும்.

(எ. ௫) கபிலபரணர் — கபிலரும் பரணரும்.
தலைவன் தலைவி — தலைவனும் தலைவியும்.

இவை அகநிலைப் புணர்ப்பில் சமநிலையாய் நின்று பொருட்
சிறப்பை நல்கின.

(எ. ௫) பைந்தமிழ்
உறுபகை
மகர யாழ்

இவற்றுள் ‘பசுமை’ என்ற பண்புப் பெயரும், ‘உறு’வென்ற
உரிச்சொல்லும், ‘மகர’மென்ற சிறப்புப்பெயரும் அடைமொழிக
ளாக நின்று வருமொழியைச் சிறப்பித்து அடைநிலைப் புணர்ப்
பாய் விளங்குகின்றன. புறநிலைப் புணர்ப்பில் தலைமைச் சொல்
யாண்டும் அமையாது நிற்கும்.

(எ. ௫) நக்கீரர் பாடினார்.

பொருள்கோள் (Prose Order) என்னும் சொற்களைப்
பொருள் கொள்ளும் முறை இலக்கணங்களில் செவ்வையாகக்
காட்டப்பெற்றுள்ளது. தொல்பாப்பியர் மொழிபுணர்நிலை என்
பர். அவர்,

“நிரல்நிறை சுண்ணம் அடிமறி மொழிமாற்று

அவைநான் கேன்ப மொழிபுணர் இயல்பே” (404) என்று
கூறுவர். நன்னூலார்,

“யாற்றுநீர் மொழிமாற்று நிரனிறை விற்புண்
தாப்பிசை யனைமறி பாப்புக் கொண்டுசூட்டு
அடிமறி மாற்றெனப் பொருள்கோ ளெட்டே” (411) என்பர்.

இம்முறை இலக்கண நெறியின் மரபு காத்து பண்பட்ட மொழி வழக்கின் பெற்றியை நமக்கு நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

ஒருமொழி காலப்போக்கில் பல்வேறு மாற்றங்களைப் பெறுதல் இயல்பாம் மக்களின் நாப்பழக்கம் காரணமாகப் பல்வேறு சொற்கள் விரைவாகப் பேசப்படும் பொழுது சில நிலைகளில் அவைகள் எதிரொலித்து வழங்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு சொற்களின் எதிரொலிகள் வேறு சொற்களாக இருந்து இனமான பொருளுணர்த்துதலை நாம் பேச்சு வழக்கிடையே மிகுதியாகக் காண்கின்றோம். இத்தகைய சொற்களை எதிரொலிச் சொற்கள் (Echoing words) என்று குறிப்பிடலாம்.

(எ.டு) சோறு கீறு
வீடு கீடு
பாட்டு கீட்டு
தண்ணி கிண்ணி

சில சொற்கள் ஒரு பொருளையுணர்த்த வருங்கால் பிறிதொரு சொல்லோடு சேர்ந்து, பின்னால் அவையும் பொருளுணர்த்துஞ் சொற்களாக வரும். இம்முறை நம் பேச்சு வழக்கிலேயே மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது. இரு சொற்களும் சேர்ந்தால்தான் நிறைவான பொருள் புலப்படுவது போலத் தோன்றும்.

(எ.டு) அடி தடி
தங்கு தடை
பேச்சு மூச்சு
கொஞ்ச நஞ்சம்
வம்பு தும்பு
சாக்கு போக்கு

பொருட் சிறப்பில் மிகுதிப் பொருளையுணர்த்த வேண்டிச் சில சொற்கள் அடுக்குத் தொடர்போல் அமைந்து பொருளையுணர்த்தும். இவை இரட்டித்து வந்து நயத்தோடு பொருந்தி வரும் சொற்களாய் (Stylistic or Rhetorical Reduplication) அமையும்.

(எடு) புத்தம் புதிது
செக்கச் செவேல்
கன்னங் கரேல்
வெள்ளை வெளோல்
பச்சைப் பசேல்
பட்டப் பகல்

மொழியின் ஒலிவடிவம், வரிவடிவம், எழுத்துநீர்மை, சொற்றிறன், சொற்றொடர், சொற்பொருள் ஆகிய பலவற்றைத் தொன்மை இலக்கணங்களும், பின்னைய இலக்கணங்களும் செவ்வையாக விதிமுறைகள் வகுத்துக் கூறியுள்ளன. அவ் விலக்கண நெறிகள் இலக்கியங்களில் சீரிய இடம் பெற்றுத் திகழ்வதால் மொழியின் ஆக்க வளர்ச்சி கால ஓட்டத்தில் விழுமிய நிலையை எய்தி வருகின்றது. இன்றைய நூற் றுண்டின் மொழியியல் துறை பேச்சொலிகளையும் இணைத்து ஒரு மொழியின் சிறப்புக்களையெல்லாம் பல்வேறு கோணங்களில் ஆய்ந்து வருகின்றது. எனவே, இலக்கணம், மொழியியல் என்ற இருவகைத் துறைகளும் தன்னிகரற்று ஒன்றி நின்று உயர்தனிச் செம்மொழி ஒன்றின் நற்புகழ் பரவி, நானிலத்தில் அதனைப் போற்றி உலக அரங்கில் உயரிய இடம் பெற ஆவன செய்து வருதலைக் காண்கின்றோம். மொழிவல்ல நுண்மாண் நுழைபுலச் செம்மலர் பலர் ஒப்புமைப் படிப்பாலும், இலக்கணப் பேரறிவாலும், பன்மொழிப் புலமையாலும் பார்புகழும் தமிழ் மொழியினைப் பாவலரன்றிப் பாமரரும் போற்றும் வண்ணம் சீர் தூக்கிப் பார்த்து உண்மைக் கூறுகளைப் படைத்துச் செந்நெறிச் செல்வராய் ஒளிராநின்றனர் எனக் கூறல் வியப்பன்றே! அன்னைத் தமிழ் ஆருயிரோடு ஒன்றி நின்று, அவ்வுயிர் இயக்க மாய் ஒளிர்ந்து, மனத்தின் எதிரொளியாய் மலர்ந்து, நம் மாண் புகழ் காத்து நெஞ்சின் நீங்கா நினைவாக இலங்குதலை அறிவுக் கண் கொண்டு காணீர் எனல் நயத்தகு நாகரிகமன்றோ!

மேற்கோள் நூல்கள்.

Reference Books.

- 1 அகத்தியலிங்கம் S., Dr. உலக மொழிகள்-பகுதி I & II
- 2 அப்பாத்துரைபிள்ளை. கா. } காட்டுவெல் ஒப்பிலக்கணம்
கண்ணுசாமிபிள்ளை. சிவ. }
- 3 இராமச்சந்திரன். கோ. பிறமொழிகளில் தமிழ்ச் சொல்லாட்சி
- 4 இளம்பூரணர் தொல். எழுத்து. உரை
- 5 சண்முகம். சி. வை., Dr. எழுத்ததிகார ஆராய்ச்சியும், மொழியியலும்.
- 6 சிதம்பரநாதன்
செட்டியார் அ., Dr. தமிழோசை
- 7 சீனிவாசன். இரா., Dr. மொழியியல்
- 8 துரியநாராயண சாஸ்திரி. வி. கோ. தமிழ்மொழி வரலாறு
- 9 சேனாவரையர் தொல். சொல். உரை
- 10 திருமலை. M. S., Dr. } மொழியியல்
கருணாகரன். K., Dr. }
- 11 தேவநேயன். ஞா. திரவிடத்தாய்
- 12 தொல்காப்பியர் தொல். எழுத்து & சொல்
- 13 நச்சினூர்க்கினியர் தொல். எழுத்து. உரை
- 14 பவணந்தி நன்னூல்
- 15 மீனாட்சிசுந்தரம். கா., Dr. சொற்பகுப்பு-அன்றும் இன்றும்.
- 16 ,, தொல்காப்பிய உரையாசிரியரும், அவர் உள்ளமும்.
- 17 மீனாட்சிசுந்தரனார் கால்டுவெல் ஒப்பிலக்கணம் II
தெ. பொ., Dr. —அடிச்சொற்கள்
- 18 — Do — மணிவிழாமலர்
- 19 வரதராசன். மு., Dr. மொழிநூல்
- 20 — Do — மொழிவரலாறு
- 21 வெள்ளை வாரணன். சு. தொல். நன். எழுத்து
- 22 கலைக் களஞ்சியம்

23	Agasthialingam. S., Dr.	A Generative Grammar of
Tamil
24	Agasthialingam. S., Dr.
Shanmugham. S. V., Dr.	} The Language of Tamil
Inscriptions. 1250-1350 A. D.
25	Bansal. R. K.	An Outline of General Phonetics
26	Bernard Bloch &
George L. Trager	} Outline of Linguistic Analysis
27	Bertil Malmberg	Manual of Phonetics
28	Beschi. C J Rev. Father	Tamil Grammar of Common
Dialects
29	Bray	The Brahmi Language
30	Brook. G. L.	A History of the English
Language
31	Burrow. T
Emeneau. M. B.	} A Dravidian Etymological
Dictionary
32	Charles F. Hockett	A Course in Modern Linguistics
33	Chatterji S. K., Dr.	Dravidian
34	— Do —	Jubilee Volume
35	Chidambaram Pillai. P.	Dravidian and Aryan
36	Chidambaranathan
Chettiar. A., Dr.	} English-Tamil Dictionary
Passive Voice in Tamil
37	— Do —	(Journal of Annamalai
University. Vol. VIII No. 2)
38	Daniel Jones	An Outline of English Phonetics
39	Darbyshire A. E.	A Grammar of Style
40	David Abercrombie	Studies in Phonetics and
Linguistics
41	Devaneyan. G.	The Primary Classical
Languages of the World
42	Emeneau. M. B.	Collected Papers
43	— Do —	India and Historical Grammar
44	Ernest Weekley	The English Language
45	Frederick Bodmer	The Loom of Language

46	Gleason. H. A.	An Introduction to Descriptive Linguistics
47	Gustav Oppert	On the Classification of Languages
48	Harold Byron Allen	Readings in Applied English Linguistics
49	Harold E. Palmer	The Principles of Language Study
50	John J. Gumperz.	Language in Social Groups
51	Joseph H. Greenberg	Essays in Linguistics
52	Katre. S. M.	Lexicography
53	Leonard Bloomfield	Language
54	Meenakshisundaram.	
	T. P., Dr.	A History of Tamil Language
55	— Do —	Sixty first Birthday Commemoration Volume
56	Mario Pei.	Voices of Man
57	Michael Girsdanský	The Adventure of Language
58	Noel Armfield G.	General Phonetics
59	Otto Jespersen	Language - Its Nature, Development and Origin
60	— Do —	Mankind, Nation and Individual
61	— Do —	Progress in Language
62	— Do —	The Philosophy of Grammar
63	Philip Boswood Ballard	Thought and Language
64	Rajaram. S.	Tamil Phonetic Reader
65	Ramakrishnayya K.	Dravidian Cognates
66	Rangaswamy. R.	The Declension of Tamil (Essay)
67	— Do —	The Lang. of 'Periya Tiruvantāti and Tiruvelu Kūrī irukkai—Based on the Dictionary of Words (Thesis)

68	Robert A. Hall	Introductory Linguistics
69	Robert Caldwell. Dr.	A Comparative Grammar of the Dravidian Languages
70	Sayce. A. H.	Comparative Philology
71	Sethu Pillai. R. P., Dr.	Words and their Significance
72	Simeon Potter	Modern Linguistics
73	Vaidyanathan, S. Dr.	Indo - Aryan Loan Words in Tamil
74	Vendryes. J.	Language - A Linguistic Introduction to History
75	Venkatarajulu Reddiar. V.	Dravidic Pronouns
76	Venkatarama Iyer. C. P.	Dravidic Studies. No. 1
77	William Dwight Whitney	Language and the Study of Language
78	Winfred P. Lehmann	Historical Linguistics
79		Gramophone Records of the Languages and Dialects of the Madras Presidency. Text of Passages
80		The Encyclopaedia Britannica